

Harry Potter - 7
J. K. Rowling
Harry Potter és a Halál ereklyéi

Ezt a könyvet hétfelé ajánlom:

Neilnek,
Jessicának,
Davidnek,
Kenzie-nek,
Di-nak,
Anne-nek
és Neked,
ha elkísérted Harryt útja végéig.

Kínja e törzsnek, ó,
jaj, keserű nagy átok
vérbevegyült csapása!
Nyögő, el se viselhető gond!
Verő, el nem emésztő kín!
Máshol ezekre nincs
ír sehol, csak e házban,
máshol vérbevegyült viszályban.
A lenti isteneké e himnusz.
Boldogok ott lenn, az imám fületek
érje el, és már küldjetez üdvöt,
győzelmet a sarjaitoknak.

Aiszhülosz: Áldozatvivők
Devecseri Gábor fordítása

Mint tenger köztük, annyi csak barátoknak a halál: egymásban élnek
akkor is.

Hisz' mind itt kell legyen, ki abban él s szeret, mi mindenütt jelen.
Mennyei tükör, mely színről színre láttat, szabadon egymást s büntelen.
Ez nyújt barátnak enyhet, legyen bár múlandó mind, a barát s a társ,
köztük a legtisztább kötelék mégis örök, mert halhatatlan.

William Penn: *A magány újabb gyümölcsei*
(Bocsor Péter fordítása)

Első fejezet
A Sötét Nagyúr felemelkedése

A két férfi egymástól néhány méterre tűnt elő a semmiből a keskeny, holdsütötte dűlőúton. Egy másodpercig mindketten mozdulatlanul, varázspálcájukat a másakra szegezve álltak, majd miután felismerték egymást, a pálcát köpenyük alá rejtették, és gyors léptekkel elindultak.

– Hírek? – érdeklődött a magasabbik.

– A legjobbak – válaszolta Perselus Piton.

A dűlőutat bal felől alacsony növésű, kusza szederccserjék, jobbról magas, ápolt sövény szegélyezte. A hosszú köpenyek alja szárnyként verdesett a gyalogló férfiak bokája körül.

– Attól féltem, elkésem – jegyezte meg Yaxley. Durva ábrázata el-eltűnt, ahogy mentében árnyékot vetettek rá a holdat eltakaró lombos faágak. – Egy kicsit nehezebben ment, mint gondoltam. De remélem, elégedett lesz. Te biztos vagy a kedvező fogadtatásban?

Piton csak bólintott, nem bocsátkozott magyarázatba. Kisvártatva ráfordultak egy jobbról nyíló széles felhajtóra. A magas sövényfal is elkanyarodott, s a távolba veszve folytatódott azon az impozáns, kétszárnyú kovácsoltvas kapun túl, ami most a két férfi útját keresztezte. Egyikük sem lassított léptein; köszöntésféle mozdulattal némán felemelték jobbjukat, és úgy haladtak át a kapun, mintha a fekete fém csupán füst volna.

A tiszafa-sövény elnyelte a két férfi lépteinek zaját. Jobbra tőlük megzörrent valami, mire Yaxley előkapta pálcáját, s útitársa feje fölé célzott vele. Mint kiderült, egy hófehér páva motozását hallották, a madár kevélyen lépdelt a sövény tetején.

– Mindig is tudott élni ez a Lucius. Pávák... – Yaxley gúnyosan horkantott, és eltette varázspálcáját.

Az egyenes felhajtóút végén takaros udvarház bontakozott ki a sötétből. Rombusz osztású földszinti ablakain gyenge fény szűrődött át. A sövényen túl, valahol a sötét kertben szökőkút csobogott. Piton és Yaxley talpa alatt ropogott a murva, ahogy a bejárat ajtó felé siettek – az közeledtükre kitérül, jóllehet nem tűnt fel senki, aki kinyitotta volna.

A gyéren megvilágított belépő tágas és fényűző berendezésű volt, kőpadlójának nagy részét pompás szőnyeg borította. A falakon lógó portrék sápadt lakói szemükkel követték az áthaladó Pitont és Yaxleyt. A két férfi

megállt egy súlyos faajtó előtt, egy szívdobbanásnyi ideig tétováztak, azután Piton lenyomta a bronzkilincset.

A szalonban néma alakok sokasága ült egy hosszú, díszes asztal körül. A helyiség hétköznapi berendezését alkotó bútorok rendetlenül, a fal mellé zsúfolva álltak. Az egyedüli fényforrás a harsogva lobogó tűz volt egy szép márványkandallóban, melynek párkánya fölött aranykeretes tükör díszelgett. Piton és Yaxley megtorpant a küszöbön. Mikor a szemük hozzászokott a homályhoz, tekintetüket elsőként a jelenet legfurcsább része vonta magára: egy ájultnak tűnő ember, aki fejfelé lebegett az asztal fölött, és lassan forgott, mintha láthatatlan kötélén lógna. Alakját megháromszorozta a fali tükör és az üres, politúrozott asztallap. Az asztalnál helyet foglalók közül senki nem törődött a különös jelenséggel – kivéve egy sápadt fiatalembert, aki a lebegő ember közvetlen közelében, jóformán alatta ült. Ő szemlátomást nem tudta megállni, hogy percenként rá ne pillantson.

– Yaxley, Piton...! – csendült egy éles, hideg hang az asztal végén. – Kis híján elkéstetek.

A beszélő a kandalló előtt ült, így az újonnan érkezettek először csak a sziluettjét látták. Közelebb lépve azonban már ki tudták venni a tar, kígyóét idéző ábrázatot a résszé szűkült orrlyukakkal és a vörösen izzó, függőlegesen megnyúlt pupillájú szemeket. Az arc annyira sápadt volt, hogy jószerével világított a sötétben.

– Perselus, ide! – szólt Voldemort, s jobbra, az övéhez legközelebb álló székre mutatott. – Yaxley, Dolohov mellé.

Mindkét férfi elfoglalta a számára kijelölt helyet. Az asztalnál ülők többsége Pitont követte a tekintetével, s Voldemort is hozzá fordult először.

– Nos?

– Nagyúr! A Főnix Rendje jövő szombaton, a sötétség beálltakor készül kihozni Harry Pottert jelenlegi védett tartózkodási helyéről.

A hír szemlátomást felcsigázta az asztalnál ülők érdeklődését. Egyesek mozdulatlanul dermedtek, mások fészkelődni kezdtek, s immár mindenki Pitont és Voldemortot nézte.

– Szombaton... sötétedéskor – visszhangozta Voldemort, Piton fekete szemébe fúrva tekintetét. Vörös szeme úgy izzott, hogy néhányan elfordultak, nehogy megperzselje őket a pillantás tüze. Piton ellenben higgadtan nézett Voldemortra, s a nagyúr pengevékony szája egy hosszú pillanat elteltével mosolyféldre görbült.

– Remek. Kitűnő. Az információ forrása pedig...

– A már említett személy – mondta Piton.

– Nagyuram...

Yaxley a hosszú asztal fölé hajolva nézett Voldemort és Piton felé. Most őrá szegeződtek a tekintetek.

– Én mást hallottam, nagyúr.

Yaxley kivárt, de Voldemort nem szólalt meg, így hát folytatta:

– Dawlish, az auror úgy mondta, hogy Pottert csak harmincadikán, a tizenhetedik születésnapja előestéjén hozzák ki.

Piton elmosolyodott.

– Forrásom azt is közölte, hogy félrevezető információkat terveznek elhinteni. Bizonyára ez sem más. Dawlish köztudottan érzékeny a konfúziós bűbájra, nyilván azt szórtak rá. Nem az első eset lenne.

– Biztosíthatlak, nagyuram, hogy Dawlish ezt mély meggyőződéssel állította – erősködött Yaxley.

– Ha konfúzzá tették, akkor is mély meggyőződéssel mondja, amit kell – érvelt Piton. – Ha úgy tetszik, biztosíthatom, Yaxley, hogy az auror csoport a továbbiakban nem vesz részt Harry Potter védelmezésében. A rend ugyanis úgy tudja, hogy beépített embereink vannak a minisztériumban.

– Legalább egyvalamit jól tudnak, he...? – kajánkodott egy Yaxleytől nem messze ülő köpcös férfi. Szavait rekedt villogással toldotta meg, s néhányan vele nevettek.

Voldemort nem nevetett. Pillantása felfelé vándorolt, a levegőben lassan forgó ember irányába; úgy tűnt, gondolataiba mélyed.

– Nagyúr... – folytatta Yaxley –, Dawlish szerint egész csapatnyi auror jelenlétében hozzák ki a...

Voldemort felemelte nagy, fehér kezét, mire Yaxley elharapta a mondatot. Bosszúsan vette tudomásul, hogy a nagyúr ismét Pitonhoz fordul.

– Hol akarják ezután elrejteni a fiút?

– A rend valamelyik tagjának a házában – közölte Piton. – Forrásom szerint az új menedéket a rend és a minisztérium a tőlük telhető mindenfajta mágikus védelemmel ellátta. Úgy vélem, nagyúr, miután a fiú célba ér, aligha lesz esélyünk az elfogására – hacsak jövő szombatig el nem bukik a minisztérium. Abban az esetben természetesen lehetőségünk lenne felderíteni és hatástalanítani a védőbűbájok nagy részét, a maradékon pedig át tudnánk törni.

– Nos, Yaxley? – dobta a kérdést az asztal túlsó vége felé Voldemort. Vörös szemében a tűz visszfénye lobogott. – Elbukik jövő szombatra a minisztérium?

A fejek ismét együtt fordultak. Yaxley kihúzta magát.

– Ebben a kérdésben jó hírrel szolgálhatok, nagyúr. Jelentős erőfeszítések árán, számos akadályt legyőzve sikerült az Imperius-átok hatása alá vonnom Pius Thicknesse-t.

Bejelentésével Yaxley kivívta a körülötte ülők többségének elismerését; közvetlen szomszédja, a torz képű Dolohov hátba veregette őt.

– Biztató kezdet – mondta Voldemort. – De Thicknesse csak egy ember a sok közül. Scrimgeourt a mieinknek kell körülvenniük, amikor támadok. Egy sikertelen merénylet a miniszter ellen súlyosan hátráltatna céljaim elérésében.

– Hogyne, nagyúr... természetesen... de Thicknesse a Varázsbűnüldözési Főosztály vezetőjeként személyes kapcsolatban áll nemcsak a miniszterrel, de az összes többi minisztériumi főosztályvezetővel is. Most, hogy az ellenőrzésünk alá vontunk egy ilyen magas rangú tisztviselőt, úgy hiszem, könnyedén elbánunk majd a többiekkel, és akkor valamennyien segítségünkre lesznek Scrimgeour megbuktatásában.

– Feltéve, hogy Thicknesse barátunk nem lepleződik le, mielőtt mellénk állíthatná a társait – mutatott rá Voldemort. – Akárhogy is, valószínűtlen, hogy jövő szombatig át tudom venni a hatalmat a minisztérium fölött. Ha pedig a célba érkezése után nem nyúlhatunk Potterhez, hát útközben kell rajtaütnünk.

– Ezen a területen előnyös helyzetben vagyunk, nagyuram – sietett leszögezni Yaxley, aki nyilván eltökélte, hogy legalább egy morzsányi elismerést kicsikar magának. – Immár számos beépített emberünk van a Mágikus Közlekedésügyi Főosztályon. Ha Potter hoppanál, vagy a Hop Hálózatot használja, nyomban értesülünk róla.

– Egyiket sem fogja tenni – jelentette ki Piton. – A rend kerüli a helyváltoztatás minden olyan módját, ami központi ellenőrzés vagy szabályozás alatt áll. Nem bíznak semmiben, aminek köze van a minisztériumhoz.

– Annál jobb – bólintott Voldemort. – Ha nem tűnhet el, sokkal könnyebb lesz elkapni őt.

A nagyúr ismét a lassan forgó testre függesztette tekintetét, s úgy folytatta:

– A fiúval személyesen foglalkozom. Harry Potter ügyében túl sok hibát követtünk már el, nem egyet én magam. Hogy Potter ma is az élők sorában van, az jobbára az én kudarcom, nem az ő érdeme.

Az asztal körül ülők szorongva lesték Voldemortot; arcukról lerítt, hogy mindegyikük attól fél, az ő bűnéül róják fel, hogy Harry Potter még él. Úgy

tűnt azonban, a nagyúr szavai inkább önmagának szólnak, nem hívei valamelyikének; továbbra is a lebegő testre meredve beszélt.

– Könnyelmű voltam, ezért elfordult tőlem a szerencse, gáncsot vetett nekem a véletlen, mely csak a leggondosabban kidolgozott terveket pártolja. De okultam abból, ami történt. Immár tudom mindazt, amit régen nem tudtam. Nekem kell megölnöm Harry Pottert, és én is fogom.

Mintegy válaszul ezekre a szavakra, hirtelen fájdalmas ordítás hangzott fel, a kín, a szenvedés rémisztő, elnyújtott üvöltése. Az asztalnál ülők közül sokan összerezzenek és lenéztek, mivel a hang mintha alulról érkezett volna.

– Féregfark – szólta Voldemort változatlanul csendes, tűnődő hangon, tekintetét még mindig a lebegő-forgó testre szegezve. – Nem arról volt szó, hogy a fogoly csöndben marad?

– De igen, na-nagyúr – nyögte valahol a hosszú asztal közepe táján egy pöttöm ember, aki eddig olyan kicsire húzta össze magát, hogy széke első pillantásra üresnek tűnt. Most gyorsan lekászálódott róla, és kiiskolt a szalonból. Nem maradt más utána, csak egy ezüstös csillanás emléke.

– Mint mondtam – folytatta Voldemort, pillantását most ismét hívei feszült arcára fordítva –, immár okosabb vagyok. Tudom például, hogy kölcsön kell vennem valamelyikötök pálcáját, mielőtt elindulok végezni Potterrel.

Az arcokról minden egyéb érzést letörölt a döbbenet. Voldemort azzal sem okozott volna nagyobb megrökönyödést, ha a fél karjukat kéri kölcsön.

– Nincs önként jelentkező? Akkor lássuk csak... Lucius, nem látom be, neked miért volna még szükséged pálcára.

Lucius Malfoy felemelte a fejét. A tűz fényében bőre viaszsárgának tűnt, szeme beesett volt, és sötét árnyék körítette. Rekedt hangon szólalt meg:

– Nagyuram?

– A pálcádat, Lucius. Add át a pálcádat!

– De...

Malfoy egy oldalt pillantást vetett a feleségére, aki felemelt fejjel maga elé meredt. Arca ugyanolyan sápadt volt, mint a férjéé, hosszú szőke haja a hátára lógott, de karcsú ujjai az asztal alatt egy pillanatra a férfi csuklójára fonódtak. A futó érintés elég volt: Malfoy a talárja alá nyúlt, elővette varázspálcáját, és átadta Voldemortnak, aki vörös szeme elé emelte azt, hogy megvizsgálja.

– A fája?

– Szil, nagyúr – suttogta Malfoy.

– És a magja?

– Sárkány... sárkányszívizomhúr.

– Remek. – Voldemort előhúzta a saját pálcáját, és összemérte Malfoyéval.

Lucius Malfoy önkéntelenül megmozdult, elárulva, hogy egy tizedmásodpercig abban bízott, a sajátjáért cserébe megkapja a nagyúr pálcáját. Voldemort észrevette a mozdulatot, és kajánul megvillant a szeme.

– A pálcámra áhítozol, Lucius? Az én pálcámra?

A csatlósok némelyike halkán vihogott.

– Visszaadtam a szabadságodat, Lucius, ennyi nem elég neked? Amúgy észrevettem, hogy te meg a családod az utóbbi időben korántsem tűntök boldognak... Miért zavar benneteket annyira, hogy a házatok vendége vagytok?

– Nem... nem zavar, nagyúr!

– Ejnye, Lucius, hazudsz...

Voldemort halk hangja mintha tovább sziszegett volna azután is, hogy a kegyetlen pengeajkak összezártak. A varázslók némelyike nem tudta leplezni borzongását – a sziszegés egyre erősödött, s hallatszott, hogy az asztal alatt egy súlyos test siklik a padlón.

A hatalmas kígyó végül előbukkant Voldemort mellett, és lassan kúszni kezdett felfelé gazdája székén. Egyre csak jött és jött, mintha végtelenül hosszú volna, mígnem aztán Voldemort vállára telepedve megpihent. Teste olyan vastag volt, mint egy férficom; függőleges pupillarésű szemei rezzenéstelenül meredtek. A nagyúr hosszú, vékony ujjaival szórakozottan cirógatni kezdte a hüllőt, de tekintetét nem vette le Lucius Malfoyról.

– Miért annyira elégedetlenek Malfoyék a sorsukkal? Visszatértem, hatalmam kiteljesedőben – nem azt hangoztatták-e, hogy éppen erre vágytak oly sok éven át?

– Természetesen, nagyúr. – Lucius Malfoy remegő kézzel letörölte a verejtéket felső ajkáról. – Valóban erre vágytunk... és vágyunk.

Malfoy balján a felesége furcsán, mereven bólintott, de tekintete még mindig kerülte Voldemortot és a kígyót. Az apja jobbán ülő Draco, aki eddig a lebegő testet bámulta, most rápillantott Voldemortra, majd a sötét varázsló tekintetétől megrettenve gyorsan lesütötte a szemét.

– Nagyúr – szólalt meg egy fekete hajú nő fojtott, érzelmektől fűtött hangon –, megtiszteltetés számunkra, hogy családi lakunk vendége vagy. Nagyobb öröm nem is érhetne minket.

A nő sötét hajával és fölényes tekintetével külsőre éppen annyira elütött mellette ülő nővérétől, mint tartásában és viselkedésében. Míg Narcissa

mereven, szenvtelenül ült a székén, Bellatrix Voldemort felé hajolt, hogy demonstrálja szavakkal ki sem fejezhető vágyát a nagyúr közelségére.

– Nem érhetne nagyobb öröm – visszhangozta Voldemort, s fejét kissé oldalra billentve a nőre nézett. – Ha te ilyet mondasz, Bellatrix, az nem csekélység.

A nő arcát elöntötte a pír, s könny szökött a szemébe az örömtől.

– Nagyuram, jól tudod, hogy tőlem csak igazat hallasz!

– Nem érhet nagyobb öröm... pedig úgy hallom, a héten felettébb örömteli esemény történt a családotban.

Bellatrixnak leesett az álla, úgy bámult Voldemortra.

– Nem tudom, mire gondolsz, nagyúr.

– Az unokahúgodról beszélek, Bellatrix. Aki a ti unokahúgotok is, Lucius és Narcissa. Nemrég egybekelt Remus Lupinnal, a vérfarkassal. Ez bizonyára határtalan büszkeséggel tölt el benneteket.

Az asztalnál ülők harsogó gúnykacajban törtek ki. Sokan előrehajoltak, hogy kárörvendve összenézzenek, mások az asztalt csapkodták. A hatalmas kígyónak nem volt ínyére a hangzavar, kitátotta a száját és dühödten sziszegett, de a halálfalók ezt nem hallották, olyan zajosan derültek Bellatrix és Malfoyék megaláztatásán. Bellatrix arca, melyen nemrég még az öröm pírja égett, most csúf, szederjes vörösbe váltott.

– Ő nem az unokahúgunk, nagyúr – kiáltotta, túlharsogva a káröröm hangjait. – Narcissa meg én rá se néztünk a nővérünkre, mióta a sárvérű felesége lett. Nincs közünk se a kölykéhez, se semmilyen bestiához, akihez az hozzámegy.

– Mit szólsz ehhez, Draco? – kérdezte Voldemort. Bár halkán beszélt, hangja tisztán hallatszott a nevetés közepette is. – Jársz majd farkaskölyköket pesztrálni?

A derültség tetőfokára hágott. Draco Malfoy rémületében az apjára nézett – az leszegett fejjel a saját ölébe bámult –, majd tekintete találkozott anyjával. Narcissa szinte észrevehetetlenül megrázta a fejét, aztán tovább meredt a szemközti falra.

– Elég! – szólt Voldemort, és megcirógatta a feldühödött kígyót. – Csend legyen.

A nevetés azon nyomban elhalt.

– A legöregebb családfák közül nem egyet kórság támadott meg az idők során – fordult a nagyúr Bellatrixhoz, aki zaklatottan, könyörgő tekintettel nézett rá. – Nektek is meg kell metszenetek a magatokét, hogy egészséges

maradjon, nem igaz? Vágjátok le azokat a részeket, amelyek a többi egézségét fenyegetik.

– Igenis, nagyúr – suttogta Bellatrix, és szeme ismét megtelt a hála könnyeivel. – Amint lehet!

– Alkalmazd lesz rá – bólintott Voldemort. – Mind a családotban, mind a világban... kivágjuk a fekélyt, végzünk a fertőzés terjesztőivel, hogy csak azok maradjanak meg, akiknek a vére tiszta...

Voldemort felemelte Lucius Malfoy pálcáját, az asztal fölött lebegve forgó emberre szegezte, és finom mozdulatot tett vele. Az alak nagyot nyögve magához tért, és vergődni kezdett láthatatlan béklyójában.

– Felismered a vendégünket, Perselus? – kérdezte Voldemort.

Piton a fejével lefelé lógó emberre emelte tekintetét. Most a többi halálfaló is ránézett a szerencsétlenre, mintha engedélyt kaptak volna, hogy érdeklődést tanúsítsanak iránta. A fogoly, egy nő, mikor arca a tűz felé fordult, a rettegéstől rekedten megszólalt:

– Perselus! Segítsen!

– Á, igen – bólintott Piton, miközben a lebegő nő lassan megint elfordult.

– És te, Draco? – kérdezte Voldemort, szabad kezével a kígyó orrát simogatva. Draco mereven megrázta a fejét. Most, hogy a fogoly magához tért, már képtelen volt ránézni.

– Persze, te nem jártál az órájára – mondta Voldemort. – Ha valaki nem tudná, ma esti vendégünk Charity Burbage, aki nemrég még a Roxfort Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskola tanára volt.

Az asztal körül ülők elégedett morajjal nyugtázták az információt. Egy testes, görnyedt hátú nő hegyes fogait kivillantva vihogott.

– Bizony... Burbage professzor a muglikról mesélt a boszorkányok és varázslók gyermekeinek... Azt magyarázta nekik, hogy a muglik nem is különböznek olyan nagyon tőlünk...

Az egyik halálfaló a padlóra köpött. Charity Burbage közben megint szembefordult Pitonnal.

– Perselus... kérem... kérem...

– Hallgass! – szólt rá Voldemort, s a Malfoytól szerzett pálcá egy apró mozdulatától Charity elnémult, mintha felpofozták volna a száját. – S nem elég, hogy tévtanokkal fertőzte a varázslógyermekek elméjét, Burbage professzor a múlt héten szenvedélyes hangú cikket írt a *Reggeli Prófétába* a sárvérűek védelmében. Szerinte a varázslóknak be kell fogadniuk ezeket a tolvajokat, az ősi tudás, a mágia eltulajdonítóit. Az aranyvérűek

elkorcsosulását Burbage professzor hasznosnak és kíváncsúnak tartja... Annak örülne, ha mind muglikkal párosodnánk... meg persze vérfarkasokkal...

Ezúttal senki nem nevetett: túlságosan is érződött a düh és a megvetés Voldemort hangjában. Charity Burbage arca harmadszor is Piton felé fordult; szeméből könnycseppek gördültek a hajára. Piton szenvtelenül viszonzta a nő pillantását, aki lassan megint továbbfordult.

– *Avada Kedavra.*

A zöld fény a helyiség legtávolabbi sarkát is megvilágította. Charity teste visszhangzó puffanással rázuhant az asztalra, amely megrázkódott és reccsent egyet a súly alatt. A halálfalók közül többen hátrahőköltek ültükben; Draco lefordult a székről, és a padlón kötött ki.

– Vacsora, Nagini – szólt csendesen Voldemort, mire a hatalmas kígyó előrelelendítette fejét, és gazdája válláról átsiklott az asztallapra.

Második fejezet **In memoriam**

Harry vérzett. Bal kezével jobbját szorongatta, csendesen szitkozódott, és a vállával belökte szobája ajtaját. A cipője alatt porcelán roppant: rátaposott egy kihűlt teával teli csészére, ami a küszöb előtt állt a padlón.

– Mi a fene...?

Harry körülnézett. A Privet Drive 4. szám alatti ház emeleti előszobája üres volt. A csésze teát talán Dudley rakta oda, agyafűrt csapda gyanánt. Harry vérző kezét magasra tartva baljával összeszedte a cserepeket, és rádobta őket az ajtó melletti papírkosarat színültig megtöltő többi szemétre. Azután a fürdőszobába sietett, hogy a csap alá tartsa a kezét.

Értelmetlenségnek, ostobaságnak és rettenetesen dühítőnek tartotta, hogy még mindig – és még négy teljes napig – nem varázsolhat. Ugyanakkor be kellett látnia, hogy a csúnya vágás az ujján amúgy is meghaladná a képességeit. Sebeket beforrasztani még mindig nem tanult meg, s ezt most – rövid távú terveit is tekintve – jelentős hézagnak érezte varázstani ismereteiben. Gondolatban felvette teendőinek listájára, hogy e területen korrepetáltassa magát Hermionéval – közben pedig nekilátott, hogy egy nagy csomó vécépapírral felitassa a kiömlött teát. Mikor végzett, bement a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Harry délelőttje azzal telt, hogy teljesen kiürítette iskolai ládáját. Ezt most először tette meg azóta, hogy hat éve belepakolta ingóságait. Eddig

tanévkezdettkor csak nagyjából a háromnegyedéig ásott le, hogy megvizsgálja, mit kell leselejtezni vagy kicserélni. A láda fenekén gyűlő limlomokkal – régi pennákkal, porladó bogárszemekkel, párjukat vesztett zoknikkal – nem foglalkozott. Ebbe a kacattengerbe túrt bele pár perccel korábban, hogy a gyűrűs ujjába hasító éles fájdalom hatására nyomban ki is húzza kezét, amiből akkor már ömlött a vér.

Egy kicsit óvatosabban folytatta most a kutatást. Megint a láda mellé térdelt, kotorászni kezdett a lomok között. Kezébe akadt egy régi kitűző, amin elhalványult feliratok – „Szurkolj CEDRIC DIGGORY-nak” és „POTTER, A BÉNÁK BAJNOKA” – váltották egymást, aztán egy kiszolgált, törött gyanuszkópot talált, majd az aranymedál került a szeme elé, ami az R. A. B. aláírású levelet rejtette, végül rábukkant a balesetet okozó éles tárgyra. Első pillantásra felismerte: annak a bűvös tükörnek egy kis cserepe volt, amit Siriustól kapott. Félretette, és óvatosan tovább túrta a lomokat a tükör többi darabja után kutatva, de hiába: keresztapja utolsó ajándékából nem maradt egyéb, csak üvegpor, ami csillogó homok módjára tapadt a legalul pihenő kacatokra.

Harry felegyenesedett, újra a kezébe vette a cserepet, amivel megvágta magát, de saját zöld szemének tükörképén kívül semmit nem látott benne. Letette az üvegdarabot az aznapi *Reggeli Próféta*-ra, ami olvasatlanul hevert az ágyon, s azzal próbálta elűzni a törött tükör láttán rátörő keserű emlékeket, bánatot és vágyakozást, hogy újabb támadást indított a kacattenger ellen.

További egy órájába került, mire teljesen kiürítette a ládát: a használhatatlan dolgokat eldobta, a többit pedig két halomba rakta aszerint, hogy szüksége lesz-e rájuk a jövőben vagy sem. Az iskolai és a kviddicstálár, az üst, a pergamen, a pennák és a tankönyvek java része a sarokba került. Harry eltűnődött, vajon mit csinál majd ezekkel a nagybátyja és a nagynénje – valószínűleg tűzre vetik mindet az éj leple alatt, mint valamely borzalmas bűntény terhelő bizonyítékait. A mugliruhák, a láthatatlanná tévő köpeny, a bájital-készlet, néhány könyv, a Hagridtól kapott fotóalbum, egy köteg levél és a varázspálca – mindezek egy régi hátizsákban landoltak. A zsák külső zsebében kapott helyet a Tekergők Térképe és a medál az R. A. B. aláírású levéllel. Ez utóbbi nem az értéke okán került a kiemelt helyre – az, hétköznapi értelemben véve, nem volt neki –, hanem azért, amibe a megszerzése került.

Mindezeket túl az íróasztalon, Hedvig kalitkája mellett halomba rakva, tekintélyes mennyiségű újság hevert: pontosan annyi, ahány napot a hóbagoly gazdája azon a nyáron a Privet Drive-on töltött.

Harry felállt a földről, nyújtózkodott, és az íróasztalhoz sétált. Turkálni kezdett az újságok között, és egy-egy pillantást vetve rájuk sorban a szemétkupacra dobta őket. Hedvig ezalatt meg se mozdult – aludt, vagy talán csak tettette az alvást: mérges volt gazdájára, mert egy ideje nemigen kapott kimenőt tőle.

Mikor az újságok java része már eltűnt az asztalról, Harry lassított a tempón. Egy bizonyos szám érdekelte, amit röviddel azután kapott kézhez, hogy a vakáció elején visszatért a Privet Drive-ra. Emlékezett rá, hogy annak a számnak a címlapján hozták le a hírt, miszerint Charity Burbage mugliismeret-tanárnő felmondta roxfordi állását. Nemsokára rá is bukkant a keresett újságra. A tizedik oldalra lapozott benne, és leült az íróasztal előtti székre, hogy újra elolvassa az őt érdeklő cikket.

ALBUS DUMBLEDORE EMLÉKEZETÉRE

írta: Elphias Doge

Albus Dumbledore-ral tizenegy éves koromban, az első roxfordi napunkon ismerkedtem meg. Kölcsönös rokonszenvünket nyilván az a tény alapozta meg, hogy mindketten kirekesztettnek éreztük magunkat. Jómagam röviddel a tanév kezdete előtt sárkányhimlőt kaptam, s bár már túl voltam a fertőző stádiumon, himlőhelyes arcom és bőröm zöldes árnyalata nemigen bátorította közeledésre diáktársaimat. Ami Albust illeti, ő a kétes hírnév áldatlan terhével a vállán érkezett a Roxfortba. Alig egy évvel korábban atyját, Percivalt elítélték három fiatal mugli ellen végrehajtott brutális – és élénk sajtóvisszhangot kapott – támadásáért.

Albus sosem próbálta tagadni, hogy atyja (aki később az Azkabanban hunyt el) elkövette a bűntettet – ellenkezőleg, mikor úgy éreztem, bátoríthatom rákérdezni erre, Albus leszögezte, hogy atyja valóban bűnös. Ennél többet azonban sem akkor, sem a későbbiekben nem volt hajlandó közölni a szomorú epizódról, jőllehet sokaktól kapott biztatást erre. Hovatovább egyesek helyénvalónak vélték, hogy elismeréssel szóljanak előtte atyja tetteről, feltételezve, hogy Albus maga is mugligyűlölő. Nagyobbat nem is tévedhettek volna: senki, aki ismerte Albust, nem állíthatja, hogy a mugliellenességnek akár a szikrája is meglett volna benne. Mi több, életének későbbi szakaszaiban épp azzal szerzett nem egy ellenséget magának, hogy határozottan kiállt a muglik jogainak védelmében.

Röpke hónapok kellettek csak hozzá, hogy Albus saját hírneve feledtesse atyjáét. Az első év végén már rég nem egy mugligyűlölő fiaként, hanem minden idők legragyogóbb képességű roxfordi diákjaként emlegették

őt. Minket, akik kitüntető barátságát élveztük, előrevitt lelkesítő példája, csakúgy mint támogatása és buzdító szavai, amelyekkel sosem fukarkodott. Amint e sorok írójának később bevallotta: már akkor tudta, hogy számára a legörömtelibb tevékenység a tanítás.

Albus Dumbledore nemcsak hogy elnyert minden említésre méltó iskolai díjat, de hamarosan levelezőtársaként tarthatta számon a kor legnevesebb mágusait, köztük Nicholas Flamelt, az ünnepektől alkímistát, Bathilda Bircsókot, a híres történészt és Adalbert Goffridot, a mágiaelmélet szaktekintélyét. Tanulmányai közül nem egy helyet kapott olyan rangos szaklapok hasábjain, mint a *Transzformációs Szemle*, a *Bűbájtani Beszámoló* és a *Főzetkutatás*. Dumbledore-nak mindenki üstökösszerű karriert jósolt, mindössze annyi volt kérdéses, mikor jut el a mágiaügyi miniszteri rangig. Jóllehet a későbbi évtizedekben gyakran állították róla, hogy fontolgatja a miniszteri kinevezés elfogadását, valójában sosem voltak ilyen ambíciói.

Három évvel azután, hogy megkezdtek roxfordi tanulmányainkat, Albus öccse, Aberforth is beiratkozott az iskolába. A fivérek kevés közös vonással rendelkeztek; Aberforth sosem volt barátja a könyveknek, és – Albussal ellentétben – a konfliktusokat többnyire átkok, nem pedig észérvek ütköztetésével tartotta célszerűnek megoldani. Alaptalan azonban az az egyesek által hangoztatott állítás, mely szerint kettejük kapcsolata nem volt baráti. Ahhoz képest, hogy két merőben különböző habitusú fiúról volt szó, jól kijöttek egymással. Ugyanakkor a méltányosság kedvéért meg kell jegyeznünk: Albus árnyékában élni összességében nem lehetett kellemes Aberforth számára. Albusszal barátkozni is annyit jelentett, mint vállalni a másodhegedűs szerepét, de ugyanezt fivérként megélni nyilván kevésbé volt örömteli.

A Roxfort elvégzése után azt terveztük Albusszal, hogy mielőtt ki-kikelkezi karrierje építését, az akkor még élő hagyományt követve elindulunk világot látni, azaz tapasztalatszerzési célból felkeresünk külhoni varázslókat. Szándékunkat azonban egy sorscsapás megghiúsította. Tervezett indulásunk előestéjén elhunyt Albus édesanyja, Kendra, így barátom egyik napról a másikra családfővé s egyedüli kenyérkeresővé lépett elő. Én is leróttam kegyeletemet Kendra sírjánál, azután keltem csak útra – egymagamban. Albusnak gondoskodnia kellett öccséről és húgáról, arany pedig nem sok maradt rájuk, így szóba se jöhetett, hogy barátom velem tartson.

A következő egy év volt az a szakasza életünknek, amikor a legkevesebbet tudtuk egymásról. Jómagam – talán kissé tapintatlanul – megírtam Albusnak mindazon csodás élményeket, amelyekben a világot járva

részem volt – a görögországi kimérák elől való kalandos menekülésemtől kezdve az egyiptomi alkimisták kísérleteiig. Ő a leveleiben nem sok szót ejtett mindennapjairól, amelyek meggyőződésem szerint gyötrően egyhangúak voltak egy ilyen ragyogó elméjű varázsló számára. Én magam lubickoltam az élményekben, mígnem egyéves utazgatásom vége felé borzadva vettem hírért, hogy a Dumbledore családban újabb tragédia történt: meghalt Albus húga, Ariana.

Bár Ariana régóta gyengélkedett, ez a csapás, mely röviddel anyjuk elvesztése után érte őket, valósággal letaglózta a fivéreket. Akik igazán közel álltak Albushoz – s magamat ezen szerencsések közé sorolom –, tanúsíthatják, hogy Ariana halála és az az érzés, hogy felelős érte (bár természetesen büntelen volt), örök jegyet hagyott Albus személyiségén.

Hazatérve egy olyan ifjút láttam viszont, akinek egy nálánál jóval idősebb ember megpróbáltatásai jutottak osztályrészül. Albus befelé fordulóbb és összehasonlíthatatlanul nyomottabb kedélyű volt, mint korábban. A bajt csak tetézte, hogy Ariana elvesztése után Albus és Aberforth nemhogy szorosabbra fűzték volna viszonyukat, hanem ellenkezőleg, elidegenedtek egymástól. (Ez a helyzet idővel változott – a későbbi években ismét, ha nem is meghitt, de mindenképp baráti kapcsolat alakult ki köztük.) Attól kezdve azonban Albus igen ritkán ejtett szót szüleiről és Arianáról, s barátai is megszokták, hogy kerüljék az említésüket.

Más pennákra vár a feladat, hogy részleteiben leírják a következő évek diadalmenetét. Jövendő nemzedékek egész sora látja majd hasznát a számtalan felfedezésnek, amivel Dumbledore hozzájárult a mágiatudomány fejlődéséhez – legyen elég csak a sárkányvér tizenkét felhasználási módját említenünk –, valamint a mély bölcsességnek, amiről a Wizengamot főmágusaként hozott ítéleteiben tanúbizonyságot tett. Még ma is a valaha lezajlott legemlékezetesebb varázslópárbajként emlegetik Dumbledore és Grindelwald 1945-ös összecsapását. Beszámolók bizonyítják, hogy rettegés és áhítat töltött el mindenkit, aki szemtanúja volt e két rendkívüli mágus viadalának. Dumbledore akkori győzelme és annak kihatása a varázsvilágra történelmünk olyan mérföldköve, amely jelentőségében csak a Nemzetközi Titokvédelmi Alaptörvény életbe lépéséhez és a Kimondhatatlan Nevű bukásához mérhető.

Albus Dumbledore sosem volt gőgös vagy öntelt. Mindeniben, a legszürkébb, a legromlottabb emberben is meglátta a becsülendő értéket. Hitem szerint az élete korai szakaszában átélt tragédiák fájdalma jósággá, megértő szeretetté nemesült benne. Kimondhatatlanul hiányozni fog a

barátsága, de személyes veszteségem semmi ahhoz képest, ami távozásával a varázsvilágot érte. Kétség nem férhet hozzá, hogy Dumbledore minden idők legrátermettebb és legnépszerűbb roxfordi igazgatója volt. Úgy halt meg, ahogy élt: szüntelenül a nagyobb jóért küzdve, s élete utolsó órájában ugyanúgy kész lett volna kinyújtani a kezét egy sárkányhimlős kisfiú felé, mint azon a napon, amikor megismertem.

Harry befejezte az olvasást, s a nekrológhoz tartozó fotóra nézett. Dumbledore arcán az ismerős jóságos mosoly ült, de ahogy kitekintett félhold alakú szemüvege fölött, pillantása még így a fényképről is mintha röntgensugárként fürkészte volna Harryt, akinek szomorúságába a megalázottság érzése vegyült.

Korábban azt hitte, jól ismerte Dumbledore-t, de miután olvasta ezt a nekrológot, rá kellett döbbennie, hogy alig tudott róla valamit. Sosem próbálta elképzelni, milyen lehetett Dumbledore gyerekkorában vagy ifjúként; mintha az igazgató úgy született volna, amilyennek ő megismerte: tiszteletre méltóan, őszén, öregén. Egy tizenéves Dumbledore ugyanolyan bizarr képzetnek tűnt számára, mint egy buta Hermione vagy egy szelíd durrfarkú szurcsók.

Soha eszébe sem jutott, hogy a múltjáról kérdezze Dumbledore-t. Nyilván tolakodásnak tartotta az efféle kíváncsiszkodást, pedig hát a Grindelwalddal vívott legendás párbajról mindenki tudott. De benne fel se merült, hogy akár csak arról vagy Dumbledore valamely más híres tettéről érdeklődjön. Nem, köztük mindig ő maga volt a téma: Harry múltja, jövője, terve... s hiába volt a jövője oly vészterhes és bizonytalan, Harry most úgy érezte, soha vissza nem térő lehetőségeket szalasztott el, amikor nem kérte meg Dumbledore-t, hogy meséljen magáról – igaz, az egyetlen személyes kérdés, amit valaha feltett neki, egyúttal az egyetlen olyan kérdés volt, amire gyanúja szerint nem kapott őszinte választ:

– *A professzor úr mit lát, ha belenéz a tükörbe?*

– *Én? Én azt látom, hogy ott állok egy pár vastag gyapjú zoknival a kezemben.*

Harry hosszú percekig tartó töprengés után kitépte a nekrológot a *Prófétából*, gondosan összehajtotta, és betette *A defenzív mágia gyakorlata és használata a sötét varázslatokkal szemben* első kötetének lapjai közé. A megcsonkított újságot a szemétkupacra dobta, aztán körülnézett a szobában. Ott most már többé-kevésbé rend volt. Egyedül az aznapi *Reggeli Próféta* hevert még az ágyon, s rajta a megtalált tükördarab.

Harry az ágyhoz lépett, lecsúsztotta a cserepet a *Prófétáról*, és kinyitotta az újságot. Aznap kora reggel, mikor a postabagoly meghozta a lapot, épp csak rápillantott a címloldalra, hogy lássa, szerepel-e rajta Voldemort neve, aztán félredobta az újságot. Meggyőződése volt, hogy a *Reggeli Próféta* minisztériumi nyomásra eltussolja a Voldemortról szóló híreket. Most viszont megakadt a szeme valamin, ami fölött reggel átsiklott.

A címloldal alsó felén lehozta egy fotót Dumbledore-ról, amint feldúltan járkal fel-alá, s a kép fölött az alábbi, közepes nagyságú betűkkel szedett szalagcím állt:

DUMBLEDORE – KIDERÜL

VÉGRE AZ IGAZSÁG?

A jövő héten napvilágot lát a sokak által nemzedéke legnagyobb mágusának tartott, félrecsúszott zseni megdöbbentő története. Rita Vitrol a higgadt, nagyszakállú bölcs népszerű imázsát félresöpörve az olvasók elé tárja a lelki megrázkódtatásokkal terhes gyermekkort, az ifjúi évek féktelenségét, az évtizedes családi viszályokat és a sötét titkokat, amelyek a sírig elkísérték Dumbledore-t. MIÉRT elégedett meg a mágiaügyi miniszteri szék várományosa a szerény iskolaigazgatói posztjal? MI VOLT a Főnix Rendjeként ismert titkos szervezet igazi célja? HOGYAN halt meg valójában Dumbledore?

Ezekre és megannyi más kérdésre keresi a választ Rita Vitrol felkavaró új életrajzi művében, mely a *Hírnév és hazugságok – Albus Dumbledore élete* címet viseli. Betty Braithwaite-nek a szerzővel készített exkluzív interjúja lapunk 13. oldalán olvasható.

Harry feltépte az újságot, és a tizenharmadik oldalra lapozott. A cikk fölötti fotóról újabb ismerős nézett vissza rá: egy gondosan begöndörített hajú, szőke nő, aki drágakövekkel kirakott szemüveget viselt, fogait vicsorszerű, bár nyilván megnyerőnek szánt mosollyal villogtatta, és integetett. Harry lekapta pillantását az émelyítő képről, és olvasni kezdte az interjút:

Beszélgetőtársként Rita Vitrol sokkal kedvesebb és szelídebb jelenség, mint híresen vérmes cikkei alapján sejtenénk. Meghitten otthonos berendezésű házának előszobájában fogad, majd egyenesen a konyhába vezet, hogy ott egy csésze teával, egy szelet süteménnyel és – mondanom sem kell – egy kosár friss, ropogós pletykával örvendeztessen meg.

– Dumbledore a maga hosszú és mozgalmas életével természetesen minden életrajzíró álma – szögezi le előljáróban Vitrol. – Biztos vagyok benne, hogy könyvemmel hasonló művek hosszú sorát nyitom meg.

Tény és való, hogy Vitrol remekül rajtolva vetette rá magát a témára. Kilencszáz oldalas műve már röpke négy héttel Dumbledore júniusban, rejtélyes körülmények között bekövetkezett halála után elkészült. Arról kérdezem, hogyan sikerült véghezvinnie ezt a bravúrt.

– Nos, aki olyan régen foglalkozik újságírással, mint én, annak a vérében van a gyors munka. Tisztában voltam vele, hogy a varázsvilág sóvárogva várja a teljes igazságot, és elsőként akartam kielégíteni ezt az igényt.

Említést teszek a Dumbledore-ral sok évtizedes barátságot ápoló Elphias Doge-nak, a Wizengamot megbízott külső szakértőjének arról a nemrégiben elhangzott és széles körben ismertté vált megjegyzéséről, miszerint „Vitrol könyvében még annyi tényszerű adat sincs, mint egy csokibéka-kártyán”.

Vitrol hátravetett fejjel kacag.

– A drága jó Fifi! Emlékszem, pár éve meginterjúvoltam az istenadtát a sellők jogainak kapcsán. Teljesen agyalágyult az öreg, azt képzelte, a Windermere-tó fenekén ülünk, és mondogatta nekem, hogy figyeljek, mindjárt jönnek a pisztrángok.

A tényektől való elrugaszkodás vádját azonban Elphias Doge-on kívül még sokan megfogalmazták. Valóban úgy érzi-e Vitrol, hogy négy rövidke hét alatt sikerült teljes képet alkotnia Dumbledore hosszú és rendkívülinek mondható életéről?

– Ugyan, kedvesem – feleli kedélyesen dorgáló mosollyal Vitrol –, maga is ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy egy erszényre való galleon, némi rámenősség és egy jól kihegyezett purlicer-penna mennyi információt hoz a konyhára! Különben is, az emberek sorban álltak, hogy kiteregethessék Dumbledore szennyését. Higgye el, nem mindenki rajongott érte, jó pár fontos ember tyúkszemére rátaposott. A jó öreg Fifi Doge meg leszállhat a magas hippogriffről, mert olyan kútfőt találtam, akiért a legtöbb újságíró a pálcáját is odaadná: valakit, aki sose állt még a nyilvánosság elé, és aki

ifjúkorának legviharosabb, legellentmondásosabb szakaszában állt közel Dumbledore-hoz.

Tény, hogy a beharangozás azt ígéri: Vitrol biográfiája sokkolni fogja azokat, akik szent életű embernek tartják Dumbledore-t. Melyek a legmeglepőbbek a kutatómunkája során feltárt tények közül, kérdezem a szerzőt.

– Ejnye, Betty, csak nem gondolja, hogy lelövöm a poénokat, mielőtt az emberek megveszik a könyvet? – nevet Vitrol. – Mindenesetre ígérhetek egy hideg zuhanyt azoknak, akik még mindig azt hiszik, hogy Dumbledore olyan fehér volt, mint a szakálla. Teszem azt, aki hallotta a kirohanásait Tudjukki ellen, biztosan álmában se hinné, hogy ifjúkorában Dumbledore maga is belekóstolt a fekete mágiába. És ő, akit érett éveiben a tolerancia apostolaként ismertek, fiatalon bizony a legkevésbé sem volt megértő és türelmes. Egy szó, mint száz, Albus Dumbledore mögött igencsak sötét múlt állt, no meg egy még sötétebb család, amiről ő nagy igyekezettel próbálta elterelni a figyelmet.

Rákérdezek, hogy Dumbledore öccsére, Aberforthra gondol-e, akit – kisebbfajta botrány kíséretében – tizenöt éve elítélt a Wizengamot mágiával való visszaélésért.

– Ó, Aberforth csak a trágyadomb csúcsa – nevet Vitrol. – Nem, nem, amiről én beszélek, az sokkal rosszabb, mint egy kecskékkal játszadozó fivér, de rosszabb még a muglicsépelő apánál is – ezeket az ügyeket Dumbledore egyébként sem tudta eltussolni, mindkettőjüket vád alá helyezte a Wizengamot. Nem, engem az anyja és a húga érdekelt, és ott bizony egy mázsa mocskot találtam, nem is kellett mélyre ásni érte. De egy szót se többet, a részleteket megtudhatja a nagyközönség a 9-12. fejezetből. Most csak annyit mondok: nem csoda, hogy Dumbledore sose mesélt róla, hogyan tört el az orra.

Családi szennyes ide vagy oda, kétségbe vonja-e Vitrol Dumbledore zsenialitását, amelynek megannyi mágiai felfedezést köszönhetünk?

– Volt neki esze – ismeri el Vitrol –, bár ma már sokan megkérdőjelezik, hogy valóban az ő érdeme-e mindaz, amit állítólag elért. Amint azt a 16. fejezetben leírom, Ivor Dillonsby saját bevallása szerint már felfedezte a sárkányvér nyolc felhasználási módját, amikor Dumbledore kölcsönvette a jegyzeteit.

Csakhogy – kockáztatom meg – Dumbledore egynéhány tettének jelentősége vitathatatlan. Mit szóljunk a Grindelwald fölött aratott legendás győzelméhez?

– Örülök, hogy szóba hozza Grindelwaldot – bólint Vitrol, titokzatoskodó mosolyával tovább csigázva kíváncsiságomat. – Félek, hogy azok között, akik ma könnybe lábadt szemmel emlegetik Dumbledore fantasztikus diadalát, könyvem bombaként fog robbanni – vagy éppen trágyagránátként. Bizony az is nagyon piszkos ügy volt. Maradjunk annyiban, hogy talán nem kellene készpénznek venni a látványos párbaj legendáját. Könyvem elolvasása után az emberek élni fognak a gyanúperrel, hogy Grindelwald már az elején fehér zsebkendőt varázsolt a pálcája végére, és jámboran megadta magát.

Vitrol nem hajlandó bővebben kifejteni ezt az izgalmas témát, így hát rátérünk arra a kapcsolatra, ami kétségtelenül a legélénkebb érdeklődésre tart számot az olvasók körében.

– Hát igen – bólogat Vitrol –, egy egész fejezetben taglalom Potter és Dumbledore abnormálisnak, sőt ominózusnak mondott kapcsolatát. Aki kíváncsi a részletekre, annak megint csak azt tanácsolom, hogy vegye meg a könyvemet, de tény, hogy Dumbledore a hírek szerint természetesnek nem nevezhető érdeklődést tanúsított Potter iránt – majd elvállik, hogy ez valóban a fiú érdekeit szolgálta-e. Az mindenesetre nyílt titok, hogy Potternek megrázkódtatásokkal teli kamaszkora volt.

Arról érdeklődöm, tartja-e még a kapcsolatot Harry Potterrel, aki tavaly emlékezetes módon exkluzív nyilatkozatban számolt be neki abbéli meggyőződéséről, hogy Tudjukki visszatért.

– Hogyne, kimondottan szoros kapcsolat alakult ki köztünk – feleli Vitrol. – Szegény Potternek nagyon kevés igazi barátja van, s én éppen élete egyik legnagyobb megpróbáltatása, a Trimágus Tusa idején ismerkedtem meg vele. Én vagyok talán az egyetlen élő ember, aki elmondhatja magáról, hogy ismeri az igazi Harry Pottert.

Ezek után jószerével adja magát a kérdés, hogy mi Vitrol álláspontja a Dumbledore végóráiról szóló, máig terjedő pletykákkal kapcsolatban. Szerinte jelen volt-e Potter, amikor Dumbledore meghalt?

– Nos, nem akarok túl sokat elárulni – a könyvben minden benne van –, de a Roxfort-kastélyban tartózkodók közül többen is látták Pottert elszaladni a helyszínről közvetlenül azután, hogy Dumbledore leesett, leugrott vagy letaszított. Potter maga egy olyan emberre, Perselus Pitonra tett terhelő vallomást, akire mindig is neheztelt. Hihetünk-e a látszatnak? Ezt a varázslótársadalomnak kell eldöntenie – könyvem elolvasása után.

E frappáns zárszó után nem marad más hátra, mint hogy elbúcsúzzam interjúalanyomtól. Egy biztos: Vitrol műve megjelenése pillanatától fogva

sikerkönyv lesz, s Dumbledore csodálói addig is fogvacogva találgathatják, mi mindent kell hamarosan megtudniuk hősükről.

Harry végzett az olvasással, s már csak nézte, de nem látta a telenyomtatott papírt. Úgy fojtogatta az undor és a düh, akár a hányinger. Gombócba gyúrte és teljes erőből a falhoz vágta az újságot, az pedig lehullva elfoglalta helyét a teli papírkosár körül halomba gyűlt szemét között.

Gépiesen járkálni kezdett a szobában, üres fiókokat húzogatót ki, könyveket kapott fel, csak hogy utána visszarakja őket ugyanoda – félig öntudatlanul tevékenykedett, miközben Rita nyilatkozatának egy-egy félmondata visszhangzott a fejében: *egy egész fejezetben taglalom Potter és Dumbledore abnormálisnak, sőt ominózusnak mondott kapcsolatát... ifjúkorában Dumbledore maga is belekóstolt a fekete mágiába... olyan kútfőt találtam, akiért a legtöbb újságíró a pálcáját is odaadná...*

– Hazudik! – üvöltött fel Harry, és az ablakon át látta, hogy a fűnyírójával vesződő szomszéd riadtan felkapja a fejét.

Megreccsent az ágy, olyan keményen zuttyant le rá. A tükördarab odébb táncolt a matracon; Harry a kezébe vette, és töprengve forgatni kezdte az ujjai között. Dumbledore-ra gondolt, és a rágalmakra, amelyekkel Rita Vitrol megpróbálja befeketíteni őt...

Égszínkék villanás. Harry megdermedt, s megsebzett ujjá megint végigsiklott a tükördarab éles széle mentén. Csak képzelődött, biztosan csak képzelődött. Hátrafordult, s a Petunia néni ízléséről árulkodó undok őszibarackszínű fallal találta szemben magát: nem volt ott semmi kék, ami felvillanhatott volna a tükörben. Megint belebámult a tükördarabba, de abból már csak saját zöld szeme nézett vissza rá.

A képzelete játszott vele, ez az egyetlen lehetséges magyarázat. A néhai igazgatóra gondolt, azért vélte látni olyasmit, ami nincs. Mert ha valamiben, abban biztos lehet, hogy Albus Dumbledore soha többet nem fogja részegezni égszínkék szemét.

Harmadik fejezet **Dursleyék döntenek**

Odalent visszhangzó dörrenéssel becsapódott a bejárati ajtó, s a zajt nyomban egy kurjantás követte:

– Hé, kölyök!

Tizenhat év tapasztalata alapján Harry pontosan tudta, kitől vár választ a bácsikája, de azért nem felelt azonnal. Még mindig nem tudta levenni tekintetét a tükördarabról, amiben a pillanat törtészéig látni vélte Dumbledore szemét. Mikor aztán nagybátyja újra elbődült, hogy *kölyök!* kelletlenül felállt az ágyról, de még beletette a tükördarabot az úti poggyászából dudorodó hátizsákba, csak azután indult az ajtó felé.

– Eleget pizsmoghattál! – harsogta Vernon bácsi, mikor Harry megjelent a lépcső tetején. – Lefelé, beszédem van veled!

Harry farmernadrágja zsebébe dugta a kezét, és kényelmesen lesétált a lépcsőn. A nappaliban ott találta mind a három Dursleyt, méghozzá úti öltözékben: Vernon bácsi őzbarna cipzáros dzsekit, Petunia néni csinos lazacszínű kabátkát, Dudley, Harry szőke izompacsirta unokatestvére pedig bőrdzsekit viselt.

– Tessék – szólta Harry.

– Ül le! – förmedt rá Vernon bácsi. Harry felvonta a szemöldökét, mire a bácsi hozzátette: – Légy szíves – de közben megvonaglott az arca, mintha csipné a torkát a szó.

Harry leült. Sejtette, mi következik. Nagybátyja elkezdett fel-alá járkálni a szobában, Petunia és Dudley aggódó pillantásától kísérve. Végül a bácsi, lila palacsintaképét a megfeszített agymunka kifejezésébe gyűrve, megállt Harry előtt, és kibökte:

– Meggondoltam magam.

– Mily meglepő – morogta Harry.

– Ne merészelj ilyen hangon... – rikácsolta Petunia néni, de férje leintette.

– Badarság az egész – dohogott Vernon bácsi, dühösen Harryre meresztve apró malacszemeit. – Úgy döntöttem, hogy egy szót se hiszek el belőle. Maradunk itthon, nem megyünk sehova.

Harry fáradtan pillantott fel nagybátyjára: már nem tudta, hogy mérgelődjön-e vagy nevéssen. Vernon Dursley az elmúlt négy hétben napi rendszerességgel váltogatta az álláspontját: hol bepakolt a kocsiba, hol kipakolt belőle, hogy aztán megint kihordja a csomagokat. Harry kedvenc jelenete az volt, amikor a bácsi, nem tudván, hogy Dudley a legutóbbi kipakolás óta a kézisúlyzóit is berakta a bőröndjébe, megpróbálta visszadobni a koffert a csomagtartóba, aminek következtében fájdalmas bőrdülek és szitkozódás közepette összerogyott.

– Azt állítod – fűzte most tovább a szót a bácsi, immár ismét fel-alá járkálva a nappaliban –, hogy Petunia, Dudley meg én veszélyben vagyunk.

Fenyeget minket az egyik... az egyik...

– Az egyik magamfajta, igen – bólintott Harry.

– Hát én ezt nem veszem be – szögezte le ismét a bácsi, miután újfent megállt Harry előtt. – Fél éjszaka nem aludtam, töviről hegyire végiggondoltam a dolgot, és végre rájöttem, mire megy ki a játék: a házat akarod.

– A házat...? – visszhangozta Harry. – Milyen házat?

– Ezt a házat!!! – bömbölte Vernon bácsi, s az indulattól lüktetni kezdett az ér a halántékán. – A mi házunkat!!! A környéken meredeken emelkednek az ingatlanárak! Kiakolbólítás bennünket innen, aztán csinálsz valami hókuszpókuszt, és mire észbe kapunk, a ház már a te neveden van, és...

– Teljesen elment az eszed? – dühöngött Harry. – Át akarlak verni, hogy megszerezsem a házat!? Te tényleg olyan ostoba vagy, amilyennek látszol?

– Hogy merészelsz...!? – visította Petunia néni, de a bácsi megint leintette: úgy tűnt, a felismert veszély árnyékában nem hajlandó a külsejére tett sértő megjegyzésekkel foglalkozni.

– Ha esetleg elfelejtetted volna – folytatta Harry –, már van egy házam, a keresztapámtól örököltém. Minek akarnám ezt megszerezni? Talán a szebbnél szebb emlékek miatt?

Csend lett a szobában. Harry úgy sejtette, hogy ez az érv gondolkodóba ejtette nagybátyját, aki most megint elkezdett cirkálni.

– Szóval azt állítod – dörmögte –, hogy az a nagyúr, az a hogyishívják...

– Voldemort – vágott a szavába türelmét veszítve Harry. – És már vagy százszor megbeszéltük, hogy ez nem állítás, hanem tény. Dumbledore is mondta neked tavaly, Kingsley és Mr Weasley...

Vernon Dursley dühösen összehúzta magát, amiből Harry arra következtetett, hogy nagybátyja még az említésétől is irtózik annak a napnak, amikor bejelentés nélkül betoppant a házába két kifejlett varázslópéldány. Kingsley Shacklebolt és Arthur Weasley felbukkanása pár nappal a nyári vakáció kezdete után a lehető legkellemetlenebb meglepetésként érte Dursleyéket. Ugyanakkor Harrynek be kellett látnia, hogy miután Mr Weasley egyszer már romhalmazzá változtatta a fél nappalit, aligha lehetett elvárni, hogy újbóli látogatása örömmámmorral töltse el Vernon bácsit.

– Kingsley és Mr Weasley úgyszintén elmagyarázták – folytatta könyörtelenül Harry. – Amikor betöltöm a tizenhetet, hatását veszti a védőbűbáj, amit miattam vontak a ház köré, és attól fogva nemcsak én, de ti sem lesztek itt biztonságban. A rend tagjai szerint Voldemort el fog kapni titeket – vagy azért, hogy kínvallatással megpróbálja kiszedni belőletek, hol

vagyok, vagy azért, mert arra számít, hogy ha túsul ejt benneteket, én a segítségetekre sietek.

Harry tekintete találkozott Vernon bácsiével, és Harry fogadni mert volna rá, hogy bácsikája ugyanazt a kérdést tette most fel magának, amit ő is. Aztán Vernon bácsi elfordult, Harry pedig folytatta:

– El kell rejtőznötök, és a rend hajlandó segíteni ebben. Olyan védelmet kínálnak nektek, aminél jobbat senkitől sem kaphattok.

Vernon bácsi szótlanul folytatta a masírozást. Odakint a nap már a fagyalsövények tetejét súrolta. A szomszéd fűnyíró gépe megint bedöglött.

– Nem arról volt szó, hogy létezik Mágiaügyi Minisztérium? – kérdezte váratlanul a bácsi.

– De igen – válaszolta kissé meghökkenve Harry.

– Akkor miért nem az véd meg minket? Ha egyszer ártatlan áldozatok vagyunk, nincs egyéb bűnünk, mint hogy otthont adtunk egy üldözöttnek, jogosultnak kellene lennünk a hivatalos szervek védelmére!

Harry nem tudta megállni, elnevette magát, annyira jellemző volt a bácsikájára ez a gondolkodásmód: feltétlen bizalommal fordul a hatalom intézményeihez, még ha azok egy olyan világhoz tartoznak is, amit megvetendőnek, abnormálisnak ítélt.

– Mr Weasley és Kingsley erről is beszélt – felelte Harry. – Szerintünk téglák vannak a minisztériumban.

Vernon bácsi elcsörtetett a kandallóig meg vissza; úgy fújtatott, hogy lobogott tőle fekete bajusza, s az arca még mindig lila volt a megfeszített agymunkától.

– Jól van – mondta végül, s harmadszor is megtorpant Harry előtt. – Tegyük fel – de csak tegyük fel –, hogy elfogadjuk a védelmet. Akkor sem értem, hogy miért nem kaphatjuk meg azt a Kingsley nevű pasast.

Harrynek komoly erőfeszítésébe került, hogy megőrizze a nyugalom látszatát. Ha nem felelt már fél tucatszor erre a kérdésre, akkor egyszer sem.

– Mint már mondtam – préselte ki összeszorított fogai közt –, Kingsleynek az a dolga, hogy megvédje a mug... a ti miniszterelnököket.

– Úgy bizony! Ebből látszik, hogy ő a legjobb! – csapott le a szóra Vernon bácsi, és a televízió fekete képernyőjére mutatott. Dursleyék ugyanis látták egyszer Kingsleyt a híradóban, amint egy kórházlátogatás alkalmával ott lépkedett a mugli miniszterelnök mögött. Kingsley ezzel a szereplésével, valamint azzal, hogy remek érzékkel elsajátította a mugli öltözködés fortélyait – nem beszélve arról, hogy volt valami megnyugtató a zengő, mély hangjában –, a varázslók között egyedülálló módon elnyerte a család

bizalmát. Persze a dologban az is szerepet játszhatott, hogy Dursleyék még sosem látták Kingsleyt karikával a fülében.

– Sajnálom, ő foglalt – tárta szét a kezét Harry. – De Hestia Jones és Dedalus Diggle is tökéletesen alkalmas a feladatra...

– Ha legalább az önéletrajzukat megkaptuk volna... – folytatta az akadémuskodást Vernon bácsi, de Harrynél most már betelt a pohár. Felállt, nagybátyja elé lépett, és most ő mutatott a televízióra.

– Ezek a balesetek nem balesetek – se a karambolok, se a robbanások, se a kisikló vonatok, se semmi, ami azóta történt, hogy utoljára néztük a híreket. Sorban tűnnek el és halnak meg az emberek – ez mind Voldemort műve. Ezerszer mondtam már nektek, hogy szórakozásból gyilkolja a muglikat. A köd sem természetes – a dementorok keltik, és ha már nem emlékszel, hogy kicsodák azok, akkor kérdezd meg a fiadat!

Dudley önkéntelenül a szája elé kapta kezét, de látván, hogy szülei és Harry is őt nézik, lassan leeresztette.

– Azokból... több is van? – kérdezte.

– Több? – nevetett Harry. – Úgy érted, több, mint az a kettő, amelyik ránk támadt? Hát persze, több százan vannak, mostanra talán már több ezren, mivel a félelem és az elkeseredés szaporítja őket...

– Jól van, jól van... – vágott a szavába Vernon bácsi. – Felfogtuk, mit akarsz mondani.

– Remélem is – nézett rá Harry –, mert azután, hogy betöltöttem a tizenhetet, a halálfalók, a dementorok, de talán még az inferusok, a sötét varázslattal felkeltett halottak is üldözni fognak titeket. Ha pedig még emlékeztek rá, mi történt, mikor legutóbb megpróbáltatok elbújni egy varázsló elől, akkor be fogjátok látni, hogy segítségre szorultok.

A beálló csendben felsejlett a múltból a Hagrid keze nyomán kidőlő faajtó robajának emléke. Petunia néni Vernon bácsira nézett; Dudley rábámult Harryre. Végül aztán megint kitört a szó Vernon bácsiból:

– És mi lesz a munkámmal? Mi lesz Dudley iskolájával? Az ilyen dolgokkal persze nem törődik a naplopó varázslócsürhe...

– Fogd már fel! – kiabálta Harry. – Úgy fogtok járni, mint a szüleim, megkínóznak és kivégeznek titeket!

– Apa – szólalt meg emelt hangon Dudley – Apa.. én elmegyek azokkal a rend-valakikkel.

– Dudley – nézett rá Harry –, kimondtad életed első értelmes mondatát.

Most már tudta, hogy megnyerte a csatát. Ha Dudley eléggé be van tojva ahhoz, hogy elfogadja a rend segítségét, akkor a szüleinek sincs más

választásuk, hisz arról szó se lehet, hogy elváljanak egyetlen Dudli-mudlijuktól. Harry a kandallópárkányon álló órára pillantott.

– Öt perc múlva itt lesznek értetek – tájékoztatta Dursleyékat, s mivel azok nem mondtak erre semmit, kiment a szobából. A legkevésbé sem érezte elszomorítónak, hogy hamarosan el kell búcsúznia – mégpedig valószínűleg örökre – nénikéjétől, bácsikájától és unokatestvérétől, a helyzet mégis kínos volt kissé. Milyen szavakkal mond az ember istenhozzádöt tizenhat évi masszív ellenségeskedés után?

Harry felment a szobájába, ott egy ideig céltalanul babrált a hátizsákjával, aztán bepottyantott pár szem bagolycsemegét Hedvignek. A kis gombócok koppanva landoltak a kalitka alján, a madár nem törődött velük.

– Nemsokára elmegyünk innen – vigasztalta Harry. – És akkor megint röpködhetsz.

Megszólalt a csengő. Harry először hezitált, aztán kiment a szobából, és elindult lefelé; túlzás lett volna elvárni Hestiától és Dedalustól, hogy egyedül boldoguljanak Dursleyékkal.

– Harry Potter! – cincogta egy lelkes hang, mikor Harry ajtót nyitott. Egy mályvaszín cilinderes, pöttöm emberke mély meghajlást mutatott be a küszöbön. – Megtiszteltetés, mint mindig!

– Kösz, Dedalus – motyogta Harry, és egy zavart félmosolyt küldött a fekete hajú Hestia felé. – Nagyon hálás vagyok, hogy elvállalták ezt... Ők lennének azok, a nagynéném, a nagybátyám és az unokatestvérem...

– Szívélyes üdvözetem, Harry Potter rokonai! – köszönt lelkesedve Dedalus, miután besietett a nappaliba. Dursleyék arca nem éppen arról árulkodott, hogy boldoggá tette őket ez a megszólítás – Harry már-már attól tartott, hogy megint meggondolják magukat. Dudley a boszorkány és a varázsló láttán félősen közelebb húzódott anyjához.

– Látom, összecsomagoltak, útra készek. Kitűnő! Harry bizonyára elmondta, hogy tervünk roppant egyszerű. – Dedalus tenyérnyi zsebórát húzott elő a mellényéből, és rápillantott. – Harry még marad, mi viszont hamarosan indulunk. Mivel a házban veszélyes varázsolni – Harry még kiskorú, így ürügyet adnánk vele a minisztériumnak a letartóztatására –, utunk első szakaszát gépkocsival tesszük meg, és majd csak tíz mérföldre innen dehoppanálunk a kiválasztott védett helyre. Felteszem, ön tud gépkocsit vezetni – fordult udvariasan Vernon bácsihoz.

– Tudok gép... Az ördögbe is, persze, hogy tudok vezetni! – fortyant fel Vernon bácsi.

– Ez elismerésre méltó, uram, igazán elismerésre méltó! Jómagam sose tudnék eligazodni az ilyen-olyan gombok és kapcsolók között.

Dedalus nyilván bókolni akart Vernon bácsinak, de szavaival épp az ellenkező hatást érte el: a bácsi szemlátomást egyre kevésbé bízott az evakuálási tervben.

– Még vezetni se tud – dohogott bajuszát bosszúsan billegtetve, de szerencsére se Dedalus, se Hestia nem hallotta szavait.

– Te, Harry, itt maradsz – folytatta Dedalus –, és vársz a kíséretedre. A terv némileg megváltozott...

– Miről beszél? – kapta fel a fejét Harry. – Rémszem eljön értem, és együtt fogunk dehoppanálni, nem?

– Nem – felelte tömören Hestia. – De Mordon majd mindent elmond neked.

– Sietni kell!

A váratlan, harsány kiáltás hallatán Dursleyék, akik addig a teljes értetlenség kifejezésével az arcukon hallgatták a beszélgetést, majd kiugrottak a bőrükből ijedtükben. Harry először körülnézett a szobában, aztán rájött, hogy Dedalus órája szólalt meg.

– Szent igaz, szigorú menetrendet követünk – bólogatott a pöttöm varázsló, és visszadugta az órát a mellényzsebébe. – A család dehoppanálását igyekszünk akkorra időzíteni, amikor elhagyod a házat, Harry. Ily módon a védőbűbáj megtörésekor már mindenki úton lesz a biztonságos helyre. – Dedalus Dursleyékhez fordult. – Nos, csomagok megvannak, készen állunk?

Senki nem válaszolt. Vernon bácsi még mindig borzadva bámult a varázsló dudorodó mellényzsebére.

– Talán inkább az előszobában kellene várnunk, Dedalus – jegyezte meg csendesen Hestia, nyilván mert úgy érezte, tapintatlanság lenne végignézniük, amint Harry és a Dursley család könnyes búcsút vesznek egymástól.

– Nem, dehogy – motyogta Harry, de Vernon bácsi minden további magyarázkodást fölöslegessé tett, mikor fennhangon odavetette:

– Na isten veled, kölyök.

Szavait kísérve felemelte jobbját, hogy kezet nyújtson Harrynek, de az utolsó pillanatban visszariadt a gesztustól – helyette gyorsan ökölbe zárta a kezét, és karját inga módjára lengetni kezdte.

– Mehetünk, Dudlus? – kérdezte Petunia néni, s közben retikülje zárját vizsgálta, hogy ne kelljen Harryre néznie.

Dudley nem felelt az anyjának, csak állt résnyire nyílt szájjal, mozdulatlanul. Ebben az állapotában némileg Grópra, az óriásra emlékeztette

Harryt.

– Na gyerünk...! – sürgette családját Vernon bácsi, s ő maga már az ajtónál járt, mikor Dudley ezt motyogta:

– Nem értem.

– Mit nem értesz, drágám? – nézett fel a fiára Petunia néni.

Dursley felemelte sonkaszerű kezét, és Harryre mutatott.

– Ő miért nem jön velünk?

Vernon bácsinak és Petunia néninek a földre gyökerezett a lába. Úgy meredtek Dudleyra, mintha fiuk annak adott volna hangot, hogy balett-táncosnő szeretne lenni.

– Micsoda? – tört ki a szó Vernon bácsiból.

– Ő miért nem jön velünk? – ismételte meg a kérdést Dudley.

– Hát, mert... mert nem akar – felelte Vernon bácsi, s szúrós tekintettel Harryre nézett. – Nem akarsz, igaz?

– A legkevésbé sem – hagyta rá Harry.

– Na látod – fordult ismét Dudleyhoz a bácsi. – És most már gyere, induljunk!

Azzal kicsörtetett a szobából. Hallatszott, hogy kinyitja a bejárati ajtót, de Dudley még ekkor se mozdult, és néhány tétova lépés után Petunia néni is megállt.

Kisvártatva Vernon bácsi újra megjelent a nappali ajtajában.

– Mi lesz már? – türelmetlenkedett.

Dudleyről lerítt, hogy olyan gondolatokkal viaskodik, amelyeket nem tud szavakba önteni. Hosszú másodpercekig tartó látványos belső küzdelem után végül ennyit kérdezett:

– De hát ő hova megy?

Petunia néni és Vernon bácsi némán összenéztek. Szemlátomást megrémítette őket fiuk viselkedése. A csendet végül Hestia Jones törte meg:

– De hát... csak tudniuk kell, hogy mi vár az unokaöccsükre – mondta döbbent értetlenséggel.

– Persze, hogy tudjuk – vágta rá Vernon Dursley. – Visszamegy a magukfajták közé. Jól van, Dudley, gyerünk, szállj be a kocsiba. Hallottad, sietnünk kell.

A bácsi másodszor is célba vette a bejárati ajtót, de Dudley most sem követte.

– A magunkfajták közé...? – Hestia arcára kiült a megbotránkozás. Harry számára nem volt ismeretlen ez a reakció: a boszorkányokat és

varázslókat általában mélységesen felháborította, hogy a híres Harry Pottert ennyire semmibe veszik legközelebbi élő rokonai.

– Nem érdekes – mondta Harry. – Nem kell törődni vele.

– Nem kell törődni vele? – visszhangozta Hestia, vészjóslóan felemelve hangját. – Ezek az emberek nem is sejtik, min mentél keresztül? Fel se fogják, miféle veszély fenyeget téged? Nem tudják, mit jelentesz te a Voldemort-ellenes mozgalom számára?

– Hát... nem, nem igazán – felelte vonakodva Harry. – Szerintük semmirekellő léhűtő vagyok, de már hozzászoktam, és...

– Szerintem nem vagy semmirekellő.

Ha Harry nem látta volna, hogy Dudleynek mozog a szája, senki nem győzhette volna meg róla, hogy unokatestvérét hallotta beszélni. Még így is hosszú másodpercekig hitetlenkedve meredt Dudleyra, aki most fülig elvörösödött. Ha valami, ez meggyőzte Harryt, s ő maga is kissé zavarba jött.

– Hát... öhm... kösz, Dudley.

A szőke kolosszus megint viaskodott egy sort kifejezhetetlenül bonyolult gondolataival, majd ezt motyogta:

– Megmentetted az életemet.

– Az túlzás, a dementor csak a lelkedet szívta volna ki...

Harry csodálkozva pislogott unokatestvérére. Szinte egyáltalán nem érintkezett Dudleyval se ezen a nyáron, se az előző évben, mivel viszonylag rövid ideig vendégeskedett csak a Privet Drive-on, s azokat a napokat is nagyrészt a szobájában töltötte. Most azonban felderengett benne a sejtelem, hogy a csésze teát, amire délelőtt rátaposott, unokatestvére talán mégsem gonosz tréfának szánta. Ettől őszintén meghatódott, de azért megkönnyebbüléssel konstataulta, hogy ami az érzések kifejezését illeti, Dudley eszköztára ezzel ki is merült. A szőke fiú még tátogott egyet-kettőt, de aztán feladta a próbálkozást, és röstelkedő hallgatásba burkolózott.

Petunia néni sírva fakadt. Hestia Jones ezt elismerő pillantással nyugtázta, de felháborodása hamar visszatért, mert a néni nem Harryt, hanem Dudleyt zárta ölelő karjába.

– D-drága Dudlikám – zokogta bele a néni fia tűzfalnyi mellkasába –, milyen... kedves tőled... még... meg is köszönöd...

– Nem köszönt meg semmit! – méltatlankodott Hestia. – Csak annyit mondott, hogy Harry nem semmirekellő!

– Igen, de Dudleytől ez felér egy szerelmi vallomással – magyarázta Harry. Maga sem tudta, bosszankodjon-e vagy kacagjon Petunia nénin, aki

úgy ölelgette Dudleyt, mintha az most mentette volna ki Harryt egy égő házból.

– Megyünk vagy sem? – harsogta Vernon bácsi a nappali ajtajából. – Arról volt szó, hogy szoros menetrendet kell követnünk!

– Igen... igen, úgy is van – bólogatott Dedalus Diggle, aki egészen belefeledkezett az iménti jelenetbe, de most gyorsan összeszedte magát. – Valóban indulnunk kell. Harry... – Egy szökkenéssel a fiú előtt termett, és két kézzel megszorongatta a jobbját. – Sok szerencsét! Adja az ég, hogy lássuk még egymást. Benned van a varázsvilág minden reménysége.

– Öh... igen – motyogta zavartan Harry. – Köszönöm.

– Ég veled, Harry – búcsúzott Hestia is, szintén megragadva a fiú kezét. – Lélekben mindig melletted leszünk.

– Remélem, nem lesz probléma – mondta Harry Petunia és Dudley felé pillantva.

– Ugyan, a végére világi jó barátok leszünk – felelte vidáman Diggle, és nagy kalaplengetve távozott. Hestia követte.

Dudley szelíden kiszabadította magát anyja öleléséből, és megindult Harry felé, aki ezt látva önkéntelen készletet érzett, hogy varázslattal fenyegetse unokatestvérét. Dudley azonban megállt előtte, és felé nyújtotta rózsaszínű lapátkezét.

– Nem semmi – szólt ámulattal Harry, miközben Petunia néni újfent felzokogott. – Azok a dementorok kiporszívózták belőled a régi Dudleyt?

– Nem t’om – dünnyögte a fiú. – Szia, Harry, majd találkozunk.

– Aha... – Harry megszorította unokatestvére kezét. – Biztos. Vigyázz magadra, Nagy D.

Dudley halványan elmosolyodott, aztán kivonszolta magát a szobából. Kisvártatva már az autóbeálló murvája ropogott súlyos léptei alatt, majd kocsiajtó csapódott odakint.

Petunia néni, aki addig zsebkendőjébe temette az arcát, a zajra meglepetten körülnézett. Szemlátomást váratlanul érte, hogy kettesben maradt Harryvel. Kapkodva eltüntette nedves zsebkendőjét, közben ennyit mondott: – Isten veled –, s rá se nézve Harryre, eltipegett az ajtó felé.

– Minden jót – búcsúzott Harry.

Petunia megállt, és hátranézett. Harry egy pillanatig úgy érezte, nénikéje mondani készül valamit; Petunia egészen furcsa, majdhogynem ijedt tekintettel nézett rá, s úgy tűnt, a nyelve hegyén van már a szó – de aztán csak biccentett, s már fordult is ki a szobából férje és fia után.

Negyedik fejezet **A hét Potter**

Harry felszaladt a szobájába. Épp akkor ért az ablakhoz, mikor Dursleyék kocsija kifordult a beállóról, és elindult a sarok felé. Harry a hátsó ülésen Petunia és Dudley alakját láthatta, köztük pedig Dedalus cilinderét. A Privet Drive végén a kocs jobbra kanyarodott – ablakai egy pillanatra skarlátvörösre gyúltak a lenyugvó nap fényében –, aztán eltűnt a házak között.

Harry fogta Hedvig kalitkáját, a Tűzvillámot meg a hátizsákját, még egyszer utoljára végignézett a szokatlan rendtől idegenszerűvé vált szobán, s másodpercekkel később már kalitkástul-seprőstül-táskástul lefelé dőcögött a lépcsőn, hogy azután az előszobába leérve hamar újra megszabaduljon terhétől. Odakint sötétedni kezdett, s a gyorsan fogyó esti fény hosszú árnyékokkal töltötte meg az előszobát. Harrynek nagyon furcsa volt azzal a tudattal állni a néma házban, hogy utoljára fog kilépni az ajtaján. Milyen más volt régen: mikor Dursleyék szórakozni mentek, és őt otthon hagyták, az egyedüllét áldott órái ünnepszámba mentek. Olyankor gyorsan csent magának valami finomságot a hűtőből, aztán már rohant is fel a lépcsőn, hogy Dudley komputerén játsszon, vagy bekapcsolta a tévét, és élvezte, hogy kedvére váltogathatja a csatornákat. Most, azokat a régi napokat felidézve, furcsa űrt érzett a szívében: olyan volt, mintha egy kisöccsére emlékezne, aki már nincs a világon.

– Nem akarsz még egyszer körülnézni? – fordult Hedvighez, aki még mindig a szárnya alá dugott fejjel gubbasztott. – Most vagyunk itt utoljára. Nincs kedved nosztalgiázni egy kicsit? Nézd, itt van például ez a lábtörő! Mennyi szép emlék fűződik hozzá... Dudley lehányta, miután megmentettem a dementoroktól... Mit szólsz, kiderült, hogy mégiscsak hálás érte... És itt az ajtó, amin tavaly bejött Dumbledore...

Harry egy pillanatra elvesztette gondolatai fonalát, de Hedvigtől hiába várt segítséget: a bagoly még a fejét se volt hajlandó kihúzni a szárnya alól. Harry elfordult a bejárat ajtajától.

– És nézd csak, Hedvig... – Kitérte a lépcső alatti gardrób ajtaját. – Régen itt aludtam! Akkor még nem ismertük egymást... Úristen, nem is emlékeztem rá, hogy ez ilyen kicsi...

Harry körülnézett a cipők és esernyők lakta fülkében, és felidézte a hajdani reggeleket, amikor ébredés utáni első pillantása a lépcsőfokok alsó oldalára meg rendszerint egy-két pókra esett. Ez akkor volt, mikor még nem

tudta, ki ő valójában; mikor még nem tudta, hogyan haltak meg a szülei, és azt se, hogy miért történnek körülötte furcsa dolgok. De a mai napig is emlékezett az álmokra, amelyek akkoriban kísértették: zavaros dolgokat látott éjjelente, zöld villanásokat, egyszer pedig – Vernon bácsi kis híján árokba kormányozta az autót, mikor Harry megemlítette ezt – egy repülő motorbiciklit...

Váratlanul fülsiketítő robaj hangzott valahol a közelben. Harry úgy pattant fel, mintha megcsípték volna – jól be is verte a feje búbját a gardróbajtó alacsony szemöldökfájába. Rászánt pár másodpercet, hogy csemegézzon Vernon bácsi szitokszó-kincsének legjavából, aztán a fejére szorított kézzel betántorgott a konyhába, és kibámult az ablakon a hátsó kertbe.

Odakint mintha finoman fodrozódott, hullámozott volna a homály. Azután itt is, ott is emberek tűntek fel a semmiből – az érkezők sorban levették magukról a kiábrándító búbajt. A kerti jelenet legfeltűnőbb szereplője egyértelműen Hagrid volt, aki bukósisakkal és védőszemüveggel felszerelve ült egy túlméretezett motorbiciklin, amihez fekete oldalkocsi tartozott. A többiek javarészt seprűnyélen érkeztek, ketten pedig egy-egy fekete, csontvázszerű szárnyas ló hátán.

Harry felrántotta a hátsó ajtót, és kiszaladt a jövevények közé, akik zajos örömmel köszöntötték, Hermione a nyakába vetette magát, Ron a hátát lapogatta, Hagrid meg odabrummogta:

– Minden stimmel, Harry? Mehet a menet?

– De még mennyire! – felelte széles vigyorral Harry. – De arra nem számítottam, hogy ennyien jöttek!

– Változott a terv – recsegte Rémszem, aki két hatalmas, kövér zsákot tartott a kezében, s mágikus szemét szédítő sebességgel pörgetve pásztázta a feketedő eget, a házat meg a kertet. – Először is húzódjunk fedezékbe, azután megkapod az eligazítást.

Harry bevezette a jövevényeket a konyhába, ahol is azok nevetgélve-zsibongva lehuppantak a székekre, rátelepedtek Petunia néni porszemet se látott konyhapultjára, illetve nekidőltek a fényesre suvickolt hűtő-és sütőajtóknak. Csupa kedves barát és ismerős: a langaléta Ron; Hermione, aki hajzuhatagját hosszú copfba kötötte; Fred és George az egyforma vigyorukkal; Bill a hosszú hajával és a sebhelyeivel; a kedves arcú, kopaszodó Mr Weasley a kissé félrecsúszott szemüvegével; Rémszem, a féllábú öreg harcos kéken ragyogó mágikus szemével; Tonks, akinek túskehaja, mint legtöbbször, most is rikító rózsaszínű volt; Lupin, még

fakóbb, még barázdáltabb arccal; a sudár és gyönyörű Fleur hosszú, ezüstszőke hajával; a kopasz, fekete, széles vállú Kingsley; a torzonborz, szakállas Hagrid, akinek görnyednie kellett, hogy ne verje be a fejét a plafonba; meg a kicsire nőtt, sunyi és mosdatlan Mundungus Fletcher táskás szemével és gubancos hajával. Harry szívét mintha felpumpálták volna, ahogy végignézett rajtuk; nagy szeretetet érzett mindegyikük iránt, s ez alól még Mundungus sem volt kivétel, pedig őt kis híján megfojtotta legutóbbi találkozásukkor.

– Úgy tudtam, Kingsley, hogy magának a mugli miniszterelnököt kell őriznie – szolt át a konyha másik végébe Harry.

– Egy estét kibír nélkülem – jött a felelet. – Te fontosabb vagy, mint ő.

– Ehhez mit szólsz, Harry? – Tonks, aki a mosógép tetején trónolt, megforgatta Harry előtt felemelt bal kezét – gyűrű csillogott rajta.

– Férfjhez mentél? – kiáltott fel Harry, és Lupinre ugrott a tekintete.

– Sajnálom, hogy nem lehettél ott, Harry. Csendes esküvő volt.

– De hát ez szuper, gratu...

– Jól van, elég volt, fecsegni ráérték később! – harsogott bele a zsidongásba Mordon, s a konyhában azonnal csend lett. Mordon letette maga mellé a zsákokat, és Harryhez fordult. – Dedalus már biztos mondta neked, hogy el kellett vetnünk az A-tervet. Pius Thicknesse átállt, és alaposan megnehezíti a dolgunkat. Börtönbüntetés terhe alatt megtiltotta a ház rákapcsolását a Hop-hálózatra, úgyszintén zsupsz kulcs elhelyezését, valamint a hoppanálást és dehoppanálást. A tilalmat persze azzal indokolta, hogy meg kell védeni téged, távol kell tartani a háztól Tudjukkit. Lárifári, hisz édesanyád bűbája amúgy is tökéletes védelmet nyújt itt neked. Valójában az egész arra megy ki, hogy ne tudd biztonságban elhagyni a házat. A másik probléma: kiskorú vagy, következésképpen még rajtad van a nyomjel.

– Rajtam van a micsoda?

– Hát a nyomjel, a nyomjel! – recsegte türelmetlenül Rémszem. – A bűbáj, ami érzékeli a kiskorúak körüli mágikus tevékenységet, a minisztérium eszköze a kiskorúak bűbájgyakorlásának leleplezésére. Ha te vagy bárki más varázslattal próbál kivinni téged innen, Thicknesse azonnal értesül róla, és a halálfalók szintúgy.

– Csakhogy nem várhatunk, amíg megszűnik a nyomjel, mert amint betöltöd a tizenhetet, elveszted mindazt a mágikus védelmet, amit anyádtól kaptál. Egy szó, mint száz: Pius Thicknesse meg van győződve róla, hogy sarokba szorított.

Harry őszinte sajnálatára kénytelen volt osztani a számára ismeretlen Thicknesse véleményét.

– Akkor hát mit csinálunk?

– Olyan eszközökkel oldjuk meg az utazást, amelyeket a nyomjel nem érzékel, mert a használatukhoz nem kell bűbájt alkalmazni: seprűt, thesztrálokat és Hagrid motorkerékpárját vetjük be.

Harry úgy vélte, vannak a tervnek gyenge pontjai, de egyelőre várt, hátha Rémszem magától is rátér ezekre.

– Édesanyád bűbája két esetben törik meg: ha betöltöd a tizenhetet, illetve... – Mordon körbemutatott a makulátlanul tiszta konyhában – ...ha ezt a házat többé nem tekinted az otthonodnak. Ma este elváltál a nagynénédéktől, mégpedig annak tudatában, hogy soha többet nem fogsz egy fedél alatt lakni velük. Jól mondom?

Harry bólintott.

– Akkor ha most távozol innen, többé nem lesz visszaút: a bűbáj megtörik, amint kilépsz a hatóköréből. Úgy döntöttünk, erre még a végső határidő előtt sort kerítünk, mert ha a házban éred el a tizenhét éves kort, Tudjukki azonnali támadására számíthatsz.

– Az akció sikerének esélyét növeli, hogy Tudjukki nem ismeri a kiköltözésed időpontját. Félrevezetés céljából elhintettük a minisztériumban, hogy harmincadikáig itt maradsz. Csakhogy Tudjukkival állunk szemben, és feltételeznünk kell, hogy ő nem hagyja magát pusztán egy hamis dátummal megtéveszteni. A biztonság kedvéért nyilván utasításba adta, hogy egy-két halálfaló mindig figyelje a környéket a levegőből. Ezért tucatnyi tökéletesen levédett házat létesítettünk. Elvileg valamennyi alkalmas rá, hogy elbújassunk téged benne, és mindegyik kapcsolódik valamilyen módon a rendhez: az én házam, Kingsleyé, Molly Muriel nénikéjéé – eddig minden világos, igaz?

– Igen – felelte Harry, de nem volt egészen őszinte, mert még mindig érzett egy nagy fekete lyukat a tervben.

– Most Tonks szüleihez viszünk. A védőbűbájokkal körülvett házból aztán zsupsz kulcs segítségével átröplhetsz az Odúba. Van kérdésed?

– Öhm... igen. Lehet, hogy kezdetben még nem fogják tudni, melyik házba készülök, de nem lesz túlságosan is árulkodó, amikor mind... – Harry gyors létszámellenőrzést végzett. – ...mind a tizennégyen elrepülünk Tonksék háza felé?

– Hát persze – legyintett Mordon –, a lényeg el is felejtettem mondani. Nem fogunk mind a tizennégyen Tonksék háza felé repülni. Ma este hét

Harry Potter tűnik majd fel az égen. Mindegyiknek lesz egy kísérője, és minden páros más és más ház felé veszi útját.

Mordon elővett a köpenyéből egy sárszínű folyadékkal teli palackot. Több szóra nem is volt szükség, Harry már mindent értett.

– Nem! – csattant fel, s hangja bezengte a konyhát. – Szó se lehet róla!

– Megmondtam nekik előre, hogy így fogsz reagálni – jegyezte meg csipetnyi önelégültséggel Hermione.

– Ha azt hiszitek, belemegyek, hogy hatan az életüket kockáztassák...

– Mert még sose volt rá példa, mi? – vágott közbe Ron.

– De ez más, a bőrömbe akartok bújni...

– Hidd el, mi sem repesünk az örömtől – jegyezte meg komolykodva Fred. – Ha bejön valami gikszer, örök életünkre pápaszemes, cingár mitugrászok maradunk.

Harry el se mosolyodott.

– Ha nem egyezem bele, nem tudjátok megcsinálni. Szükségeitek van hozzá a hajamra.

– Hát, ennek a tervnek is lőttek – csóválta a fejét George. – Hogy is tudna tucatnyi ember hajszálakat szerezni tőled, ha nem egyezel bele?

– Úgy bizony. Tizenhárman egy ellen, aki nem akar élni a mágia eszközével. Nincs mit tennünk... – helyeselt Fred.

– Nagyon vicces – morogta Harry –, igazán szórakoztató...

– Ha erőszakot kell alkalmaznunk, ám legyen – recsegte Mordon, s Harryre szegezte mágikus szemét, mely most kissé vibrált üregében. – A jelenlévők mind nagykorúak, és önként vállalják a veszélyt.

Mundungus fintorogva vállat vont; a mágikus szem Mordon halántékán keresztül küldött haragos pillantást felé.

– Ne vitatkozzunk tovább. Múlik az idő. Gyerünk, fiam, adj néhány szálat a hajadból!

– De hát ez örültség, fölösleges ilyen...

– Fölösleges!? – horkant fel Mordon. – Tudjukki vadászik rád, és a fél minisztérium őt segíti! Ha szerencsénk van, és bekapta a horgot, akkor harmincadikára tervezi a támadást ellened, de akkor se olyan bolond, hogy ne figyeltessen egy-két halálfalóval. Én is azt tenném a helyében. Amíg anyád bűbája kitart, nem jöhetnek ide, nem férhetnek hozzád, de hamarosan megtörik a varázs, és ők tudják, nagyjából hol keressenek. Csak úgy van esélyünk, ha ál-Pottereket alkalmazunk. Még Tudjukki se képes hétfelé szakadni.

Harry és Hermione futó pillantást váltottak.

– Tépd meg magad, Potter, ha szabad kérnem.

Harry ránézett Ronra, aki „csináld már!”-típusú grimaszt vágott.

– Gyerünk! – recsegte Mordon.

Tizenhárom szempár szegeződött Harryre, aki most a feje búbjához emelte jobbját, és belemarkolt a hajába.

– Úgy ni. – Mordon odabicegett Harryhez, és menet közben kihúzta a bájital teli palack dugóját. – Ide kérem őket.

Harry a sárszerű folyadékba hullajtotta hajszárait. A bájital azon nyomban bugyborékolni és füstölni kezdett, majd egyik pillanatról a másikra aranyszínűvé tisztult.

– Te sokkal gusztább vagy, mint Crak meg Monstro volt – állapította meg Hermione, majd mikor észrevette, hogy Ron felvonja a szemöldökét, pirulva hozzátette: – Úgy értem, emlékszel, a Monstro-ital olyan volt, mint a takony.

– Ál-Potterek, sorakozó! – vezényelt Mordon.

Ron, Hermione, Fred, George és Fleur engedelmesen felsorakoztak Petunia néni kifényesített mosogatója előtt.

– Egy még hiányzik – állapította meg Lupin.

– Küldöm – brummogta Hagrid, azzal felemelte Mundungust a grabancánál fogva, és lepottyantotta Fleur mellé. Az erre kényeskedve felhúzta az orrát, és átállt Fred meg George közé.

– Mondtam, hogy én inkább testőr lennék – dörmögte Mundungus.

– Hallgass! – reccsent rá Mordon. – Fogd már fel, te puhány giliszta: a halálfalók nem megölni akarják Pottert, csak foglyul ejteni. Dumbledore százszor megmondta, hogy Tudjukki maga akar végezni a fiúval. A testőröknek lesz ma félnivalójuk, mert őket nem kímélik a halálfalók.

Korántsem tűnt úgy, mintha Mundungust ez maradéktalanul megnyugtatta volna, de Mordon addigra már elő is vett valahonnan a köpenye alól féltucat tojástartó méretű pohárkát, s miután kiosztotta őket, egy kevés Százfülé-főzetet töltött mindegyikbe.

– Akkor hát: fenékgig...

Ron, Hermione, Fred, George, Fleur és Mundungus egyszerre hajtották fel az aranyló folyadékot. Mikor a bájital a torkukat érte, valamennyiüknek elakadt a lélegzete és fintorba rándult az arca, a következő pillanatban pedig bőrük hólyagosodni és nyúlni kezdett, mintha puha viasszá vált volna. Hermione és Mundungus megnőtt; Ron, Fred és George összement; mindegyikük haja fekete lett, Hermionéét és Fleurét pedig mintha visszaszívta volna a koponyájuk.

Mordon mindezzel mit sem törődve lehajolt, és kibontotta a magával hozott hatalmas zsákok száját. Mikor felegyenesedett, már hat ziháló Harry Potter állt előtte.

Fred és George egymásra néztek, és kórusban kiáltották:

– Nahát, egyformák vagyunk!

– Nem is tudom, azért én még mindig jobban nézek ki – állapította meg Fred egy lábos oldalán tükröződő ábrázatát vizsgálgatva.

– Fúj! – fakadt ki Fleur, aki a mikrohullámú sütő ajtaját használta tükör gyanánt. – Ne is nézz rhám, Bill, borhzalmasan festek!

– Akin lötyög a ruha, ebben talál kisebbet – mutatott az egyik zsákra Mordon –, és vice versa. A szemüvegről se feledkezzetek meg, a zsebben találotok hat darabot. Ha felöltöztetek, vegyetek magatokhoz poggyászt a másik zsákból.

Az igazi Harry arra gondolt, hogy ennél bizarrabb jelenetnek még sose volt tanúja, pedig sok furcsa dolgot látott már életében. Zavartan nézte hat hasonmását, akik a zsákokban turkáltak, ruhadarabokat vettek elő, szemüveget biggyesztettek az orrukra, illetve elpakolták saját holmijaikat. Kedve lett volna rájuk szólni, hogy tartsák nagyobb tiszteletben az intim szféráját – az ál-Potterek ugyanis szégyentelenül vetközni kezdtek, s olyan illetlenül mutogatták kölcsönbe kapott testüket, ahogy azt a sajátjukkal egészen biztosan nem tették volna.

– Tudtam én, hogy Ginny csak kitalálta azt a tetkót – mondta pucér mellkasát nézegetve Ron.

– Rémesen rossz a szemed, Harry – állapította meg Hermione, mielőtt feltette a szemüvegét.

Átöltözés után minden Harry-imitátor egy hátizsákot és egy kitömött hóbaglyot tartalmazó kalitkát vett magához a másik zsákból.

– Jól van – bólintott Mordon, mikor felsorakozott előtte a hét egyforma öltözetű, szemüveges, poggyással felszerelt Harry. – A párbeosztás a következő: Mundungus velem utazik seprűnyélen...

– Mért mi megyünk együtt? – morgolódott a hátsó ajtóhoz legközelebb álló ál-Harry.

– Mert rajtad akarom tartani a szemem – felelte sötéten Mordon, és mágikus szemével valóban Mundungust fixírozta, miközben folytatta: – Arthur és Fred...

– Én George vagyok – tiltakozott az iker, akire Mordon mutatott. – Csak mert Harryk vagyunk, már meg se tud különböztetni minket?

– Elnézést, George...

– Csak vicceltem, tényleg Fred vagyok...
– Elég a bohóckodásból! – horkant fel Rémszem. – A másik – George vagy Fred vagy mittudoménki – Remusszal utazik. Delacour kisasszony...
– Fleurt én viszem magammal a thesztrálon – sietett leszögezni Bill. – Nem szívesen ül seprűre.

Fleur odalépett vőlegényéhez, s kölcsönkapott ábrázata a rajongó, szerelmes áhítat olyan kifejezését öltötte, amit Harry soha többet nem akart az arcán viszontlátni.

– Granger kisasszony Kingsleyvel utazik, szintén thesztrálon...

Hermione látható megkönnyebbüléssel viszonzta Kingsley mosolyát; Harry tudta róla, hogy ő se szereti a seprűlovaglást.

– Akkor én téged kaplak, Ron! – örvendezett Tonks, s vidám integetésre lendülő kezével felborított egy bögre tartó fát.

Ron korántsem tűnt annyira elégedettnek a beosztással, mint Hermione.

– Te meg velem jössz, Harry – brummogta Hagrid. Hangja elárulta, hogy izgul egy kicsit. – Nem bánod? Motorral megyünk, mert engem nem bír el se a seprű, se a thesztrál. És mivel mögöttem nem nagyon férnél el, az oldalkocsiban fogsz utazni.

– Szuper – mondta Harry, de inkább csak udvariasságból.

Mordon megsejthette, hogy Harrynek fenntartásai vannak, mert magyarázattal is szolgált:

– Úgy sejtjük, a halálfalók a seprűsök között fognak keresni téged. Pitonnak bőven volt rá ideje, hogy elmondjon rólad mindent, amit eddig nem tudtak, tehát ha halálfalókba botlunk, jó esély van rá, hogy az egyik olyan Pottert nézik ki maguknak, aki jól bánik a seprűvel. No hát akkor... – Mordon bekötötte az ál-Potterek ruhadarabjait tartalmazó zsák száját, és elindult az ajtó felé. – Becslésem szerint úgy három perc múlva kell felszállnunk. Az ajtót fölösleges bezárni magunk után, a halálfalók úgyis bejönnek, ha akarnak... Na gyerünk...

Harry átszaladt az előszobába a hátizsákjáért, a Tűzvillámért meg Hedvig kalitkájáért, és a sötét hátsó kertben csatlakozott ismét a többiekhez. Jobbra-balra seprűk röppentek kinyújtott kezekbe; Hermionét Kingsley már felsegítette az egyik thesztrálra, s Fleur is elfoglalta a helyét a másik nagy, fekete állat hátán. Hagrid pilótaszemüvegben, indulásra készen állt a motorbicikli mellett.

– Ez ugyanaz a motor? Siriusé?

– Az bizony! – mosolygott Hagrid. – Mikor a legutóbb vittelek vele, még elfértél a tenyeremen!

Harry megadóan bekászálódott az oldalkocsiba, pedig kimondottan megalázonak érezte, hogy így kell utaznia. Mindenki fölülről nézett le rá; Ron meg is mosolyogta, hogy úgy gubbaszt odalent, mint egy kisfiú a dodzsemben. A hátizsákja meg a seprűje alig fért el a lábánál, s Hedvig kalitkájának már csak a térde között jutott hely. Borzasztóan kényelmetlenül ült.

Hagridnak a jelek szerint nem tűnt fel, hogy utasa meglehetősen elégedetlen kijelölt helyével.

– Arthur babrált egy kicsit a gépen – mesélte, miközben elfoglalta helyét a motor nyergében. A jármű megnyikordult tekintélyes súlya alatt, és jó pár centit veszített a magasságából. – Kiegészítette pár trükkös extrával. Ez péld’ul az én ötletem volt.

Vastag ujjával a sebességmérő melletti lila gombra bökött.

– Csak óvatosan, Hagrid – intette Mr Weasley, aki seprűvel a kezében állt mellettük. – Még mindig nem vagyok biztos benne, hogy jó ötlet volt azt felszerelni. Csakis vészhelyzetben használhatod, remélem, ezt mondanom sem kell.

– Figyelem! – harsant Mordon hangja. – Készüljetek! Ha itt lesz az ideje, egyszerre kell felszállnunk, különben a figyelemelterelő manőver értelmét veszti.

Akik seprűnyélen készültek utazni, most felültek rá.

– Kapaszkodj erősen, Ron! – szólt hátra Tonks, és Harry figyelmét nem kerülte el, hogy Ron bocsánatkérő pillantást küld Lupin felé, mielőtt kezét a fiatal boszorkány derekára teszi. Hagrid berúgta a motort, egy sebzett sárkány hangját csalva ki belőle. Az oldalkocsi remegni kezdett.

– Sok szerencsét mindenkinek! – harsogta Mordon. – Viszlát egy óra múlva az Odúban! Háromra felszállunk. Egy... kettő... három!

A motor felbőgött, és egy durva rántással a levegőbe emelte az oldalkocsit. Hihetetlen gyorsasággal szálltak felfelé; Harrynek könnyezni kezdett a szeme, haját hátrafújta a menetszél. Seprűk cikáztak körülöttük, majd egy thesztrál hosszú fekete farka suhant el a motor mellett. Harry egyre cudarabbul érezte magát az oldalkocsiban: a kalitka és a hátizsák közé ékelődött lába máris fájdalmasan zsibbadni kezdett, s ez annyira bosszantotta, hogy kis híján elfelejtett hátranézni. Mire észbe kapott, és kihajolt az oldalkocsiból, hogy egy búcsúpillantást vessen a Privet Drive 4. számú házra, már olyan magasan jártak, hogy nem tudta megállapítani, melyik épület az. És a lenti világ egyre csak távolodott...

Aztán egyik pillanatról a másikra azon kapta magát, hogy körülvették őket. Legalább harminc csuklyás alak lebegett a levegőben, hatalmas kört alkotva – a rend tagjai ennek a körnek a közepébe repültek bele gyanútlanul...

Kiáltások harsantak és röppenő zöld fénycsóvák tűntek fel minden irányban; Hagrid felordított, s egyidejűleg a motor oldalkocsistól fejjel lefelé fordult. Harrynek már fogalma sem volt, merre repülnek: az utcalámpák a feje fölött világítottak, mindenfelől ordítások hatoltak a fülébe, ő pedig csak kapaszkodott, markolta az oldalkocsit, hogy ki ne zuhanjon belőle. A lábával érezte, hogy Hedvig kalitkája, a Tűzvillám és a hátizsák is lassan enged a gravitációnak...

– Ne... Hedvig!

A seprűt nem tudta megmenteni, de a hátizsák pántját sikerült elkapnia, s mivel a motor épp akkor fordult ismét a kerekeivel lefelé, a másik kezével rá tudott tenyerelni a kalitka tetejére Egyetlen másodperc – ennyi ideje volt fellélegezni, azután újabb zöld fénycsóva érkezett. A hóbagoly rikoltott egyet, és a kalitka aljába hanyatlott.

– Nem... Neeee!

A motorbicikli előrelendült, és Harry szétrebbenő halálfalókat látott: Hagrid kitört a körből.

– Hedvig... Hedvig...

A bagoly azonban mozdulatlanul, szánalmas játékalat módjára hevert a kalitka alján. Harry kizárta őt a fejéből, nem akarta felfogni, hogy elpusztult; a többiekre gondolt, és rémület markolt a szívébe. Hátranézett: repülő emberek kaotikus tömege, zöld fénycsóvák, odébb két távolodó seprű, rajtuk két-két ember, de nem látni, kik ők...

– Vissza kell mennünk, Hagrid, vissza kell mennünk! – ordított bele Harry a motor mennydörgő robájába. Közben előrántotta varázspálcáját, s a kalitkát az oldalkocsiba dobta, mert hinni akarta, hogy érdemes még őrizgetnie. – Hagrid! Fordulj vissza!

– Az a dolgom, hogy megmentselek téged! – bömbölte Hagrid, és még nagyobb gázt adott.

– Állj meg! Állj meg!

Épp mikor Harry megint hátranézett, két zöld fénycsóva suhant el a bal füle mellett: négy halálfaló kivált a körből, és üldözőbe vette őket. Átkaikkal Hagrid széles hátát vették célba. A vadőr jobbra-balra lendítette a motort, de a halálfalók értették a dolgukat, s Harrynek az oldalkocsi aljára kellett kuporodnia, úgy tudott csak kitérni a felé röppenő újabb fénycsóvák elől. Fedezékében aztán nagy nehezen megfordult...

– *Stupor!* – kiáltotta, és a pálcájából kiröppenő piros fénycsík széles utat nyitott a szétrebbenő üldözők között.

– Várj, Harry, ez majd elintézi őket! – kiabált hátra Hagrid, s Harry a szeme sarkából látta, hogy a vadőr hatalmas ujjá megnyom egy zöld gombot a benzincső közelében.

A kipufogóból kilövellő bűbáj tömör téglafalat varázsolt mögéjük. Az építmény a nyakát nyújtogató Harry szeme láttára materializálódott a levegőben. Három halálfalónak sikerült éles kanyarral kikerülnie, de a negyedik pórul járt: egy-két másodpercre eltűnt a fal mögött, aztán már zuhant is lefelé, akár egy jókora kő, ripityára tört seprűjével együtt. Az egyik társa lemaradt, hogy a segítségére siessen, de Harry többet már nem látott belőlük: a fallal együtt egy szempillantás alatt belevesztek a sötétségbe, miután Hagrid ráhajolt a kormányra, és kövér gázt adott.

Két üldöző még kitartott, s Hagridnak szánt gyilkos átkaik vészes közelségben suhantak el Harry feje mellett. Harry kábító átkokkal felelt: a levegőben összeütköző piros és zöld fénynyalábok ezerszínű szikraesővé robbantak szét, s Harry agyában tűzijáték képe villant fel, meg bámészkodó mugliké, akiknek fogalmuk sincs, mi zajlik fent a magasban...

– Második felvonás, Harry, kapaszkodj! – harsogta Hagrid, és megnyomott egy újabb gombot. A kipufogó ezúttal hatalmas hálót lökött ki magából. A két halálfaló azonban résen volt: időben félrerántották seprűiket, s nemcsak hogy folytathatták az üldözést, de egy másodperccel később még az a halálfaló is csatlakozott hozzájuk, aki korábban lemaradt, hogy megmentse eszméletét veszített társukat. Most megint hárman támadták a motorbiciklit, három pálca küldte Harryék felé a gyilkos átkokat.

– Kapaszkodj, Harry, most megmutatjuk nekik! – ordította Hagrid, és tenyérrel rácsapott a sebességmérő melletti lila gombra.

Iszonyatos, mennydörgésszerű robaj rázta meg a levegőt, s a kipufogóból féhéren és kéken izzó sárkánytűz csapott elő. A motorbicikli a túlterhelt fémalkatrészek sikolyától kísérve kilőtt, akár a puszkagolyó. Harry látta, hogy a halálfalók élesen elkanyarodva kitérnek a halálos lángcsóva útjából, s ugyanabban a pillanatban érezte, hogy az oldalkocsi vészjóslóan megbillen – a fémrudak, amelyek a motorhoz rögzítették, nem bírták a hirtelen gyorsulással járó hatalmas terhelést, elgörbültek és megrepedtek.

– Semmi vész, Harry! – kiabált Hagrid. A gyorsulás ereje hanyatt lökte őt a nyeregben, így a motor most irányítás nélkül száguldott. Az oldalkocsi megcsavarodott a sodró oldalszélben.

– Ne félj, Harry, megoldom! – harsogta Hagrid, és előhúzta a kabátja zsebéből rózsaszín virágos esernyőjét.

– Ne! Hagrid! Majd én!

– *Reparo!*

Hatalmas durranás hallatszott, és az oldalkocsi teljesen levált a motorról. A lendülettől egy darabig még tartotta a magasságát, de aztán...

Harry kétségbeesésében a járműre szegezte pálcáját, és elüvöltötte magát:

– *Vingardium leviosa!*

Az oldalkocsi forogva emelkedni kezdett – irányíthatatlan volt, de legalább tartotta magát. Harrynek azonban fellélegezni se volt ideje, mert most újabb átkok zúgtak el mellette: a három halálfaló vészesen közeledett.

– Megyék, Harry! – harsant a sötétben Hagrid kiáltása, de Harry érezte, hogy az oldalkocsi megint süllyedni kezd; lekuporodott, amilyen mélyre csak bírt, és a pálcáját az üldözők felé lendítette.

– *Obstructo!*

A hátráltató ártás mellkason találta a középső halálfalót. A férfi, mintha láthatatlan falnak ütközött volna, kezét-lábát groteszk módon széttárva megállt a levegőben. Az egyik társa kis híján beleütközött...

Az oldalkocsi most már valóban zuhanni kezdett, és a harmadik halálfaló olyan közélről küldött egy átkot, hogy Harry jobbnak látta lebukni, s az ülés pereme kiverte az egyik fogát...

– Megyék, Harry, megyék!

Egy hatalmas kéz megragadta Harry talárját a hátán, és kiemelte őt a zuhanó oldalkocsiból. Harry ugyanezt tette a hátizsákjával, s kisvártatva már a motor nyergében ült Hagrid mögött, hátát a vadőrének vetve. Kiköpte a szájában összegyűlt vért, s miközben meredeken felfelé menekültek a két megmaradt halálfaló elől, pálcájával célba vette a zuhanó oldalkocsit.

– *Confringo!*

Az ezer darabra hulló járművet nézve Hedvigre gondolt, és zsigerbe markoló bánat járta át. A robbanás ereje letaszította seprűjéről az egyik halálfalót, s az a mélybe zuhant; társa lemaradt és szintén eltűnt a sötétben.

– Bocsáss meg, Harry, ne haragudj – sajnálkozott Hagrid. – Hagynom kellett volna, hogy te javítsd meg... most alig van helyed...

– Ne törődj vele, csak adj gázt! – kiáltott vissza Harry, időközben ugyanis két másik, gyorsan közeledő halálfaló alakja bontakozott ki a sötétségből.

Mikor az újabb üldözők első átkai elsuhantak mellettük, Hagrid szlalomozni kezdett a motorral; Harry tisztában volt vele, hogy a vadőr félti őt a lezuhanástól, azért nem meri újra használni a sárkánytűz-gombot. Harry sorozatban küldte a kábító átkokat az üldözők felé, de nem sokat ért el velük. Ekkor ismét megpróbálkozott egy hátráltató ártással: a közelebbi halálfaló félrerántotta seprűjét, hogy kitérjen előle, s közben lecsúszott a fejről a kámsza. A következő kábító átok piros fénye rávetült furcsán kifejezéstelen arcára, és Harry felismerte őt: Stanley Shunpike volt az... Stan...

– *Capitulatus!* – harsogta Harry.

– Ő az, ő az, ő az igazi!

A másik, még eltakart arcú halálfaló kiáltását a motor mennydörgő robaja se nyomhatta el. A következő pillanatban mindkét üldöző fékezett, lemaradt és eltűnt.

– Mi történt, Harry? – kérdezte ordítva Hagrid. – Hol vannak?

– Nem tudom!

Harry korántsem érezte úgy, hogy fellélegezhetnének. A csuklyás alak azt kiáltotta: „ő az igazi” – vajon miből jött rá? Harry belebámult a fekete égbe, és vészjóslónak érezte ürességét. Hova tűnhettek?

Addig tornázott, míg sikerült menetirányba fordulnia, és két kézzel megmarkolta a vadőr kabátját.

– Nyomd meg a sárkánytűz-gombot, Hagrid, tűnjünk el innen!

– Akkor kapaszkodj erősen!

Újra felhangzott a fülsiketítő bödülés, és a kipufogó okádni kezdte a kék-fehér tüzet. Harry érezte, hogy lecsúszik a zsebkendőnyi helyről, ami az ülésen maradt neki; Hagrid hátradőlt, de még markolta a kormányt...

– Szerintem leráztuk őket, Harry! – bömbölte a vadőr. – Sikerült!

Harry ösztönei azonban mást súgtak; aggódva pislogott jobbra-balra, biztos volt benne, hogy fel fognak tűnni. Miért maradtak le? Egyiküknek még biztosan volt pálcája... *Ő az, ő az igazi...* Azután kiáltották ezt, hogy megpróbálta lefegyverezni Stant...

– Közeledünk, Harry, mindjárt megérkezünk! – kiabált Hagrid.

Harry érezte, hogy a motor süllyedni kezd, de a földi fények még mindig olyan távolinak tündek, mint a csillagok.

A következő pillanatban felizzott a sebhely a homlokán. Jobbra-balra felbukkant egy-egy halálfaló, és jószerével súrolta Harryt két, hátulról érkező gyilkos átok...

És akkor meglátta őt. Voldemort úgy repült, mint a szélfűttá füst, nem kellett neki se seprű, se thesztrál, kígyóarca világított a fekete égen, fehér

ujjai emelték a pálcát...

Hagrid felüvöltött a rémülettől, és függőleges zuhanásba döntötte a motorkerékpárt. Harry egyik kezével kapaszkodott, a másikkal vaktában lőtte a kábító átkokat a kavargó éjszakába. Egy alak zuhant el mellettük, ebből rájött, hogy eltalált valakit; ekkor azonban durranás hallatszott, a motor szikrákat köpött, és fékezhetetlenül, irányíthatatlanul pörögni kezdett...

Újabb zöld fénynyalábok röppentek el mellettük. Harry elszédült, nem tudta már, merre van a fent és a lent; égett a homloka, és az egyetlen gondolata az volt, hogy bármelyik pillanatban meghalhat. Seprűn ülő, csuklyás alakot látott alig egy méterre magától; az alak emelte a kezét...

– Neeem!

Hagrid dühödt ordítással elrugaszkodott a motortól, neki a halálfalónak. Harry rémülten látta, hogy zuhanni kezdenek – Hagrid súlya egymagában is túl sok lett volna a támadó seprűjének...

Harry már csak a levegőt markolászta, de még a térde között érezte a motort, s a fülébe hatolt Voldemort harsogó kiáltása:

– Ő az enyém!

Eljött a vég; Harry nem látta, nem is hallotta, merről támad Voldemort; még megpillantott egy félrekanyarodó halálfalót, aztán...

– *Avada...*

Olyan iszonyatos fájdalom hasított Harry sebhelyébe, hogy be kellett hunynia a szemét, de érezte, hogy a pálcája cselekszik helyette: mintha hatalmas mágnes rántotta volna fel a kezét. Aranyló tűzcsík fénye hatolt át félig lehunytt szemhéján; aztán reccsenést és dühödt ordítást hallott. A megmaradt halálfaló kiáltott valamit, Voldemort azt üvöltötte: – Nem! –, ő maga pedig arra eszmélt, hogy ott van az orra előtt a sárkánytűz-gomb; szabad kezével rácsapott, mire a motor lángot okádva megiramodott a föld felé.

– Hagrid! – ordította Harry, kétségbeesetten ölelve a benzintankot. – Hagrid... *invito Hagrid!*

A motorkerékpár eszelős sebességgel zuhant. Harry szeme egy magasságban volt a kormányval – nem látott mást, csak vészesen közeledő fényeket, s tudta, nincs menekvés, a földre fog csapódni. Ekkor újabb kiáltás harsant a háta mögött:

– A pálcát, Selwyn, add a pálcádat!

Érezte Voldemortot, mielőtt még látta volna. Mikor oldalra fordította a fejét, és szemben találta magát a vöröslő szempárral, biztosra vette, hogy ez az utolsó kép, amit életében lát: a Sötét Nagyúr átkra nyíló száját...

És akkor Voldemort hirtelen eltűnt. Harry lenézett, és Hagridot pillantotta meg a földön elterülve. Elkapta és félrerántotta a kormányt, nehogy motorostól a vadőrre zuhanjon, de a féket már nem volt ideje kitapogatni: a jármű borzalmas csattanással egy sekély tavacskába csapódott.

Ötödik fejezet **Az elesett harcos**

– Hagrid?

Harry kiemelte felsőtestét a törött fém alkatrészek és bőr cafatok alkotta romhalmazból. Letámasztott keze arasznyi mély, sáros vízbe merült. Nem értette, hova tűnt Voldemort, s arra számított, hogy a sötét varázsló másodperceken belül előbukkan a sötétségből. Érezte, hogy valami meleg és nedves folyik az állán és a homlokán. Nagy nehezen talpra vergődött, kibotorkált a tavacskából, és megindult a közelben heverő nagy, sötét kupac felé.

– Hagrid? Hagrid, szólalj meg...

A kupac azonban néma és mozdulatlan maradt.

– Ki az? Potter? Harry Potter van itt?

Idegen férfihang szólította őt. Azután egy nő kiáltása hangzott fel:

– Lezuhantak, Ted! Ide zuhantak, a kertbe!

Harry szédülés fogta el.

– Hagrid... – motyogta kábán, és a földre hanyatlott.

Mikor magához tért, puha dombocskákat érzett a háta alatt. A homloka még mindig lüktetett, az oldala meg a jobb karja forrón bizsergett, de kitörött foga helyén egy újat érzett.

– Hagrid?

Kinyitotta a szemét, s egy idegen ház lámpafényes nappali szobáját látta maga körül. Ő maga a kanapén feküdt; karnyújtásnyira tőle ott hevert a padlón átázott, sáros hátizsákja. A kanapé mellett tekintélyes pocakkal rendelkező, szőke férfi állt. Aggódó arccal nézte őt, s most így szólt:

– Hagrid jól van, fiam, a nejem a gondjaiba vette. Hanem te hogy vagy? Nem tört el még valamid? A bordáidat, a fogadat meg a karodat már helyrehoztam. Jut eszembe, Ted vagytok, Ted Tonks, Dora apja.

Harry túl gyorsan ült fel; megszédült, csillagok keltek táncra a szeme előtt, és hányinger környékezte.

– Voldemort...

– Nyugalom, nyugalom. – Ted Tonks Harry vállára tette a kezét, és szelíden visszanyomta őt a párnára. – Elég keményen landoltatok, az egyszer biztos. Mi történt, elromlott a motor? Arthur Weasley keze van a dologban, igaz? Ő meg a mugli masinái...

– Nem. – Harry sebhelye úgy lüktetett, akár egy friss, nyílt seb. – Halálfalók jöttek... rengetegen... üldöztek minket...

– Halálfalók? – hitetlenkedett Ted. – Hogy kerültek oda halálfalók? Nem tudhatták, hogy ma hoznak el téged. Azt hittem...

– Tudták.

Ted Tonks felnézett a mennyezetre, mintha átlátna rajta, és az eget kémlelné.

– Hát, az mindenesetre kiderült, hogy működnek a védőbűbájok, nem igaz? Elvileg semmilyen irányból nem jöhetnek közelebb a házhoz száz méternél.

Harry most már értette, miért tűnt el hirtelen Voldemort: a motor abban a pillanatban lépte át a rend bűbájai alkotta védővonalat. Csak továbbra is kitarson a varázslat... Harry elképzelte, hogy miközben ők a szobában beszélgetnek, száz méter magasan a fejük fölött ott lebeg Voldemort, és keresi a módját, hogyan törhetné át a láthatatlan buborékot.

Harry lecsúsztotta lábát a kanapéról; a saját szemével akarta látni Hagridot, addig nem merte elhinni, hogy a vadőr túlélte a zuhanást. Szinte még fel sem állt azonban, amikor kinyílt az ajtó, és bepréselte rajta magát Hagrid: csupa sár és vér volt az arca, egy kicsit sántított is, de – csodával határos módon – élt.

– Harry!

A vadőr két filigrán asztalka meg egy cserepes aszpidisztra felborítása árán két lépéssel letudta az ajtó és a kanapé közti távolságot, hogy aztán csontropogtató öleléssel tesztelje Harry frissen összeforrasztott bordáit.

– A mindenségit, Harry, hogy a csudába másztál ki ebből? Bizony isten azt hittem, annyi nekünk, mind a kettőnknek.

– Én is azt hittem. Felfoghatatlan...

Harrynek a torkára forrott a szó, mikor pillantása a Hagrid nyomában a szobába lépő nőre tévedt.

– Átkozott...! – kiáltott fel elvakult dühvel, és a zsebéhez kapott – de az üres volt.

– Bizonyára ezt keresed, fiam. – szólt Ted, és megütögette Harry karját a varázspálcával. – Ott hevert melletted a kertben, én találtam meg. A hölgy pedig, akivel kiabálsz, a feleségem.

– Bocsá... bocsánat.

Mrs Tonks a szoba közepére lépett, s immár látszott, hogy nem nevezhető Bellatrix tökéletes másának: nővérétől eltérően neki kellemes tónusú, világosbarna haja volt, és kerekesebb, barátságosan csillogó szeme. Magatartása mindazonáltal kissé tartózkodó volt – bizonyára zokon vette Harry kifakadását.

– Mi történt a lányunkkal? – kérdezte. – Hagrid azt mondja, törbe csaltak titeket – hol van Nymphadora?

– Nem tudom – rázta a fejét Harry. – Nem tudjuk, mi történt a többiekkel.

Az asszony néma pillantást váltott a férjével. Arc kifejezésük láttán büntudat és szorongató aggodalom fogta el Harryt. Ha bárki a csapatból életét vesztette az akcióban, ő a felelős érte, csakis ő, hiszen beleegyezését adta a tervhez, önként átnyújtotta a hajszálait...

– A zsupsz kulcs – kapott észbe hirtelen. – El kell mennünk az Odúba, hogy megtudjuk... Onnan majd megüzenjük, hogy... illetve Tonks majd üzen, ha...

– Ne aggódj Doráért, Dromeda – nézett a feleségére Ted. – A lányunk érti a dolgát, átélte már egyet s mást az aurorok között. – Most Harryhez fordult. – Mutatom, hol a zsupsz kulcs. Három perc múlva indul, ha tényleg el akartok menni vele.

– Elmegyünk – bólintott Harry, és a vállára kanyarította hátizsákját. – Nagyon...

Ránézett Mrs Tonksra; bocsánatot akart kérni tőle, amiért kétségek között hagyja, amiért nem tudja eloszlatni féltő aggodalmát, melynek éppen ő, Harry az okozója – de nem talált olyan szavakat, olyan mondatot, amit ne érzett volna üresnek és őszintétlennek.

– Megmondom Tonksnak... Dorának, hogy jelentkezzen, ha... és köszönjük az ápolást, köszönünk mindent. Igazán...

Ted Tonks elindult az ajtó felé, és Harry örült, hogy követheti. A házigazda egy szűk előtér túlsó oldalán nyíló hálósobába vezette őt és Hagridot, akinek mélyen le kellett hajolnia, hogy beférjen a helyiség alacsony ajtaján.

– Tessék, fiam. Az ott a zsupsz kulcs.

Mr Tonks az öltözőasztalra mutatott, amelyen egy kis méretű, ezüstnyelű hajkefe feküdt.

– Köszönjük. – Harry habozás nélkül rátette mutatóujját a kefére. A maga részéről készen állt az indulásra.

- Várj csak, Harry... – szólt Hagrid, és körülnézett. – Hol van Hedvig?
– Őt... eltalálták.

Ahogy ezt kimondta, teljes súlyával a lelkére zuhant a veszteség tudata, s bármennyire szégyellte is, könny szökött a szemébe. Nyaranként, mikor vissza kellett térnie Dursleyék házába, a hóbagoly volt az egyetlen társa, az egyetlen kapocs közte és a varázsvilág között.

Hagrid felemelte hatalmas kezét, s vigasztaló vállveregetés gyanánt súlyos ütésekkel mért Harryre.

- Ne bánkódj – dörmögte nyersen. – Ne bánkódj, szép élete volt...

– Hagrid! – szólt figyelmeztetően Ted Tonks, a hajkefe ugyanis kéken felizzott. A vadőr az utolsó pillanatban érintette hozzá a mutatóujját.

A varázslat, akárha a köldökébe akasztott láthatatlan kampó fogná, elrántotta Harryt Mr Tonks mellől, s a következő pillanatban már Hagriddal együtt a zsupszskulcshoz tapadt ujjal, tehetetlenül forogva repült a semmiben. Azután, pár másodperc múlva, talpa egyszer csak kemény talajnak ütközött, majd hasonlóan járt a térdé és a tenyere is: ott állt négykézláb az Odú udvarán. Nyomban kiáltások ütötték meg a fülét. Félrelökte a mágikus fényét vesztett hajkefét, kissé kótyagosan felállt, és már meg is pillantotta a hátsó ajtó lépcsőjén lesiető Mrs Weasleyt és Ginnyt. Addigra nagy nehezen feltápáskodott Hagrid is, akinek szintén nem sikerült túl elegánsan landolnia.

– Harry? Te az igazi Harry vagy? Mi történt? Hol vannak a többiek? – özönlöttek a kérdések Mrs Weasleyből.

- Miért, még senki nem érkezett meg? – zihálta Harry.

A válasz rá volt írva Mrs Weasley vértelen arcára.

– A halálfalók lesben álltak – hadarta Harry. – Alighogy felszálltunk, körülvettek minket – tudták, hogy ma lesz az akció –, fogalmam sincs, mi lett a többiekkel. Négyen üldözőbe vettek minket, menekülnünk kellett, aztán Voldemort is megjelent...

Harry érezte saját hangjában a mentegetőzést, amiért nem tudja megmondani, milyen sorsra jutottak az asszony fiai...

– Hála az égnek, hogy neked nem esett bajod – mondta Mrs Weasley, és meg nem érdemeltnek érzett ölelésbe zárta Harryt.

– Nincs véletlenül egy kis brandyd, Molly? – kérdezte remegő tagokkal Hagrid. – Gyógyszer gyanánt?

Mrs Weasley a kérést egyszerű begyűjtő bűbájjal is teljesíthette volna, mégis sarkon fordult, és besietett a toldozott-foldozott házba. Harry nagyon

jól tudta, miért: el akarta rejteni könnyeit. Harry Ginnyre nézett, s a lány azonnal válaszolt kimondatlan kérdésére.

– Ronnak és Tonksnak kellett volna elsőként megérkezniük, de a zsupsz kulcsuk nélkülük jött meg. – Ginny rámutatott egy rozsdás olajoskannára, ami a közelben hevert a földön. – Az volt apáé és Fredé – bökött egy szakadt tornacipő felé –, ők lettek volna a második páros. A harmadik zsupsz kulcs volt a tiétek, George-nak és Lupinnak pedig... – Ránézett az órájára. – ...kábé egy perc múlva kéne beesniük.

Közben visszatért Mrs Weasley egy üveg brandyvel a kezében. Azonmód át is nyújtotta Hagridnak, aki kihúzta a dugót, és egy hajtásra magába döntötte a palack tartalmát.

– Anya! – kiáltotta Ginny, és kinyújtott karral rámutatott valamire.

A földön, pár méterre tőlük, megjelent egy kis kék folt, mely aztán rohamosan nőni és fényesedni kezdett. Fölötte Lupin és George pörgő, majd ereszkedő alakja tűnt fel. Harry már ekkor látta, hogy baj van: Lupin a karjában tartotta George-ot. A fiú nem volt eszméleténél, és csurom vér volt az arca.

Harry egy ugrással ott termett, és megfogta a sebesült lábát. Lupinnal becipelték George-ot a hátsó ajtón át a konyhába, onnan pedig tovább a nappaliba, ahol is lefektették őt a kanapéra. Mikor a lámpa fénye a sebesült fejére vetült, Ginnynek elakadt a lélegzete, s Harry gyomra görcsbe rándult: George-nak hiányzott az egyik füle, s a sebből ömlő égőpiros vér az egész fejét és nyakát elborította.

Miközben Mrs Weasley sebesült fia fölé hajolt, Lupin megragadta Harry karját, és csöppet sem gyöngéden kivonszolta őt a konyhába, ahol Hagrid még mindig azon dolgozott, hogy bepréselje terjedelmes testét a hátsó ajtón.

– Hé-kás! – horkant fel a vadőr. – Hagyd békén Harryt! Ereszd el!

Lupin válaszra se méltatta.

– Miféle lényt látott a sarokban Harry Potter, amikor először járt a roxfordi szobámban? – kérdezte, és megrázta Harryt. – Válaszolj!

– Egy... egy kákalag volt ott egy akváriumban, nem?

Lupin elengedte Harryt, és kimerülten a konyhaszekrénynek roskadt.

– Mi a ménkű volt ez? – méltatlankodott Hagrid.

– Ne haragudj, Harry, de le kellett ellenőrizzelek – magyarázta komoran Lupin. – Valaki elárult minket. Voldemort tudta, hogy ma este hozunk ki téged, és ezt az információt csak olyan ember szállíthatta neki, aki résztvevőként be volt avatva a tervbe. Abban sem lehettem biztos, hogy te önmagad vagy.

– Akkor miért nem ellenőrzöl engem is? – zihálta Hagrid, még mindig az ajtót ostromolva.

– Te félig óriás vagy – felelte Lupin. – A Százfűlé-főzetet az emberfajon belüli testátalakításra fejlesztették ki.

– A rend tagjai közül biztosan senki nem árulta el a tervet Voldemortnak – rázta a fejét Harry. Még a gondolatától is irtózott, hogy a csapatból bárkiről ilyesmit feltételezzon. – Voldemort csak a végén ért utol, csak addigra jött rá, hogy én vagyok az igazi Harry. Ha ismeri a tervet, már az elején tudta volna, hogy Hagrid párja az ő embere.

– Voldemort rád támadt? – kérdezte élesen Lupin. – És mi történt? Hogy sikerült megmenekülnöd?

Harry nagy vonalakban beszámolt a történekekről: elmondta, hogy a két halálfaló valahogy felismerte őt, s utána nem is üldözték őket tovább, hanem eltűntek, nyilván hogy értesítsék Voldemortot, aki nem sokkal azelőtt bukkant fel, hogy Hagriddal elérték a Tonks-ház körüli védett övezet határát.

– A halálfalók felismertek téged? De hát hogyan, miből? Mit csináltál?

Az égi motorozás rémisztő képek kaotikus halmazaként örződött meg Harry emlékezetében, s nem kis erőfeszítésbe került, hogy valamennyire rekonstruálni tudja az eseményeket.

– Hát... ott volt Stan Shunpike... tudod, az a srác, aki régebben kalauz volt a Kóbor Grimbuszon. Megpróbáltam lefegyverezni, mert őt nem akartam... Magától ő ezt nem csinálná! Biztos, hogy Imperiust szórtak rá!

Lupin döbbsenten csóválta a fejét.

– Felejtsd el a lefegyverzést, Harry, azon már rég túl vagyunk! Ezek az emberek az életedre törnek! Ha nem akarsz ölni, minimum kábíts!

Harryt nem győzte meg az érv.

– Vagy száz méter magasan repültünk, és Stan nem tudta, mit csinál! Ha ott elkábítom, lezuhan, és ugyanúgy meghal, mint ha Avada Kedavrát szórtam volna rá! Egyébként két éve éppen a Capitulus mentett meg Voldemorttól – tette hozzá dacosan. Lupin hozzáállása Zacharias Smith-t juttatta eszébe, azt a nagyképű hugarbugos fiút, aki annak idején nevetségesnek találta, hogy Harry a lefegyverzés gyakorlásával akarja kezdeni Dumbledore Seregének kiképzését.

– Pontosan! – Lupin szemlátomást nehezen tudta fékezni indulatát. – És annak a jelenetnek jó pár halálfaló a tanúja volt! Már megbocsáss, de a halál torkában lefegyverző bűbájt használni igencsak egyéni megoldás. Azt pedig egyenesen öngyilkos dolognak tartom, hogy ezt ma este másodszor is

megtetted olyan halálfalók jelenlétében, akik vagy jelen voltak az előző alkalommal, vagy hallottak az esetről!

– Szóval szerinted meg kellett volna ölnöm Stan Shunpike-ot? – csattant fel Harry.

– Dehogyan kellett volna! De a halálfalók – és nemcsak ők, bárki – azt várták volna, hogy keményen viszonzod a támadást! Elismerem, a Capitulus hasznos bűbáj, de ha halálfalók ellen használod, az olyan, mintha letennéd a névjegyed. Le kell szoknod róla!

A kioktatástól Harry kezdte magát szellemileg fogyatékos gyerekeknek érezni, de azért még maradt benne egy adag dac.

– Nem fogok válogatás nélkül mindenkit letarolni, aki az utamba kerül! – heveskedett. – Az Voldemort stílusa!

Lupin válasza elveszett a háttérzajban: Hagrid, akinek végre sikerült bepesszíroznia magát az ajtón, odabotorkált egy székhez és lerogyott rá, amitől a szék recsegett összeroskadt. A vadőr felváltva szitkozódott és mentegetőzött, de Harry nem törődött vele, és megint Lupinhoz fordult:

– George meg fog gyógyulni?

A kérdés feleltette Lupinnal ingerültségét.

– Meggyógyul, habár a fülét nem tudjuk visszánöveszteni, mert átok tépte le...

Zaj szűrődött be odakintről. Lupin az ajtóhoz sietett; Harry átugrotta Hagrid lábát, és kiszaladt az udvarba.

Odakint két alak tűnt fel. Harry már messziről felismerte őket: Kingsley és a Harryből éppen önmagává visszaváltozó Hermione érkezett meg egy-egy rossz vállfa két végét szorongatva. Hermione azonnal Harry karjaiba vetette magát, Kingsley ellenben az öröm legcsekélyebb jelét se mutatta. Helyette felemelte a pálcáját, és Lupin mellkasának szegezte.

– Albus Dumbledore utolsó szavai kettőnkhez?

– Harry a mi élő reménységünk. Bízunk benne! – idézte higgadtan Lupin, s mikor Kingsley pálcája Harry felé fordult, gyorsan kijelentette: – Ő önmaga, ellenőriztem.

– Jól van, jól van! – brummogta Kingsley, és köpenye alá rejtette pálcáját. – De valaki elárult minket! Tudták! Tudták, hogy ma van a napja!

– Igen, úgy tűnik – bólintott Lupin. – Arra viszont látszólag nem számítottak, hogy hét Harry lesz.

– Sovány vigasz! – dohogott Kingsley. – Kik érkeztek meg?

– Csak Harry, Hagrid, George és én.

Hermione a szája elé kapta a kezét.

- Veletek mi történt? – érdeklődött Lupin.
- Öten üldöztek, kettő megsérült, egy talán meghalt – sorolta Kingsley.
- Tudjukit is láttuk; ő csak a közepén szállt be az üldözésbe, aztán egykettőre megint eltűnt. Döbbenetes, Remus: tud...
- Repülni – bólintott Harry. – Én is találkoztam vele, üldözőbe vett minket Hagriddal.
- Szóval azért tűnt el, mert utánad eredt – csóválta a fejét Kingsley. – Fel nem tudtam fogni, miért hagyott futni minket. De miből jött rá a tévedésére?
- Harry egy kicsit túl finoman bánt Stan Shunpike-kal – adta meg a választ Lupin.
- Stannel? – csodálkozott Hermione. – De hiszen őt az Azkabanba zárták!

Kingsley sötéten felnevetett.

– Ugyan már, Hermione, nyilvánvaló, hogy tömeges kitörés történt, csak a minisztérium mélyen hallgat róla. Travers fejről lecsúszott a kámsza, mikor megátkoztam – neki is a cellájában kéne ülnie. És veletek mi történt, Remus? Hol van George?

- Oda az egyik füle – felelte Lupin.
- Az egyik...? – cincogta borzadva Hermione.
- Piton tette – bólintott Lupin.
- Piton...!? – fakadt ki Harry. – Nem mondtad, hogy ő is...
- Lecsúszott a csuklyája, felismertem. A Sectumsempra különben is az ő specialitása. Bárcsak elmondhatnám, hogy visszaadtam neki a kölcsönt, de sajnos nem: George-dzal voltam elfoglalva, alig tudtam a seprűn tartani, annyira elgyengült a vérveszteségtől.

A beálló csendben mind a négyen felpillantottak az éjszakai égre. Odafent minden mozdulatlan volt; a csillagok hidegen, részvétlenül néztek vissza rájuk, fényük útját egyetlen közeledő barát sem keresztezte. Hol lehet Ron? Hol lehet Fred és Mr Weasley? Hol lehet Bill, Fleur, Tonks, Rémszem és Mundungus?

– Segíts egy kicsit, Harry! – brummogta Hagrid az ajtóból, ahova ezúttal kifelé jövet szorult be. Harry örült, hogy van mivel elfoglalnia magát, és kiszabadította a vadőrt. Aztán az üres konyhán át visszament a nappaliba, ahol Mrs Weasley és Ginny még mindig George körül tevékenykedtek. Az asszonynak addigra sikerült elállítania a vérzést, s a lámpafényben jól látszott a George füle helyén tátongó lyuk.

– Hogy van?

Mrs Weasley rápillantott Harryre.

– A fülét nem tudom visszaadni, mert sötét varázslat vágta le. De sokkal rosszabbul is járhatott volna... Életben van, és ez a fontos.

– Igen – bólintott Harry. – Hála istennek.

– Hangokat hallottam, megjött valaki? – kérdezte Ginny.

– Hermione és Kingsley.

– Jaj de jó – suttogta Ginny. Tekintete találkozott Harryével, aki hirtelen leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy átölelje, magához szorítsa a lányt. Az sem érdekelte, hogy Mrs Weasley jelen van – már mozdult volna, de ekkor csattanva kivágódott az ajtó a konyhában.

– Majd igazolom magam, Kingsley, de előbb megnézem a fiamat, úgyhogy félre az utamból, ha jót akarsz!

Harry sose hallotta még így kiabálni Mr Weasleyt. A családfő berontott a hálósobába; fején a kopasz folt verejtéktől csillogott, szemüvege félig lecsúszva lógott az orrán. Holtsápadt volt, akárcsak a nyomában érkező Fred, de sérülés nem látszott rajtuk.

– Arthur! – zokogott fel Mrs Weasley. – Hála az égnek!

– Hogy van George?

Mr Weasley térdre hullott a sebesült mellett, fia pedig a kanapé mögé lépett. Harry olyat látott, amit ismeretségük kezdete óta soha: Frednek elállt a szava. Némán tátogva meredt ikertestvére sebére, mintha nem akarna hinni a szemének.

George mocomogni kezdett; talán apja és Fred zajos érkezése ébresztette fel.

– Hogy érzed magad, kisfiam? – suttogta Mrs Weasley. – Fáj? George keze megindult a feje felé.

– Ahol a madárka, csak ott – motyogta.

– Mit beszél? – Fred rekedt volt a rémülettől. – Az agya is megsérült?

– Ahol a madárka... csak ott fáj – George kinyitotta a szemét, és ikertestvére nézett. – Ahol a fülemüle... ahol a fülem üle, nem érted?

Mrs Weasley rázkódott a zokogástól. Fred arca falfehérből vörösbe váltott.

– Szörnyű – fintorodon el. – Nagyon ciki! A többszáz füles poén közül pont ezt a vacak szöviccet kellett kinyögnöd?

– Ennyit bírok. – George rávigyorgott könnyáztatta arcú anyjára. – Örülhetsz, ezentúl meg tudsz különböztetni minket.

Pillantása továbbsiklott a többi jelenlévőre.

– Szia, Harry... az vagy, igaz?

– Igen – bólintott Harry, és közelebb lépett a kanapéhoz.

– Az is valami, hogy sikerült egy darabban elhoznunk ide. Ron és Bill miért nem virraszt a betegágyam mellett?

– Ők még nem jöttek meg – felelte Mrs Weasley, s ettől lehervadt a vigyor George arcáról. Harry megkereste Ginny pillantását, és némán jelezte a lánynak, hogy szeretné, ha kimenne vele.

– Ronnak és Tonksnak már meg kellett volna érkeznie – mondta fojtott hangon Ginny, mikor áthaladtak a konyhán. – Muriel néni nem lakik olyan messze.

Harry hallgatott. Az aggodalom, a szorongás, amit az Odúba érkezése óta igyekezett féken tartani magában, most elhatalmasodott rajta: ott lüktetett a mellkasában, elzsibbasztotta tagjait, elszorította a torkát. Kimentek Ginnyvel a hátsó ajtón, elindultak lefelé a sötét udvarba vezető lépcsőn, s akkor a lány megfogta a kezét.

Kingsley fel-alá járkált odakint, és minden fordulónál felnézett az égre. Harrynek a nappaliban cirkáló Vernon bácsi jutott eszébe róla – egy ezerévesnek tűnő emlék. Hagrid, Hermione és Lupin egymás mellett álltak, s szótlánul kémlelték az eget. Akkor se mozdultak, mikor Harry és Ginny csatlakozott néma vigíliájukhoz.

A percek mintha évekké nyúltak volna. A várakozók a legkisebb fuvallatra is összerezzentek, s ha megrezdült egy bokor vagy fa, abban a reményben fordultak oda, hogy a levelek közül egy barát lép ki épen és sértetlenül.

Aztán egyszer csak egy leszálló seprű bontakozott ki a láthatatlanságból, éppen a fejük fölött...

– Ők azok! – sikoltott fel Hermione.

Tonks hosszan csúszva landolt, lába nyomán föld és kavicsok röpködtek mindenfelé.

– Remus! – kiáltotta, s a seprűnyélről egyenesen Lupin karjaiba vetette magát. A varázsló arca merev és sápadt volt – úgy tűnt, képtelen megszólalni. Ron szédelegve indult Harry és Hermione felé.

– Megvagytok – motyogta, mielőtt átadta magát az odasiető Hermione ölelésének.

– Már azt hittem... azt hittem...

– Jól vagyok. – Ron megveregette a lány hátát. – Semmi bajom.

Tonks elengedte Lupint, és a három jó barát felé fordult.

– Ron fantasztikus volt – mesélte mosolyogva. – Nagyot alakított. Az egyik halálfalót elkábította, pont kupán lőtte, pedig repülő seprűről mozgó

célt eltalálni...

– Tényleg? – Hermione még mindig Ron nyakára fonta a karját, úgy nézett rá csillogó szemmel.

Ron kibontakozott az ölelésből.

– Nem kéne mindig úgy meglepődni – dörmögte kicsit sértődötten. – Már mindenki megérkezett?

– Nem – rázta a fejét Ginny. – Bill, Fleur, Rémszem és Mundungus még hiányzik. Megyek, megmondom anyáéknak, hogy egyben vagy.

Azzal beszaladt a házba.

– Miért csak most értetek ide? – Lupin szinte haragosan vonta kérdőre Tonksot. – Mi történt?

– Bellatrix rám szállt – felelte a boszorkány. – Úgy látszott, neki nemcsak Harry a fontos, hanem én is. Mindenáron meg akart ölni, Remus. Kár, hogy nem találtam el, mert van vele elszámolnivalóm. Rodolphust viszont egészen biztosan megsebesítettük... Aztán megérkeztünk Ron nénikéjéhez, Murielhez, lekéstük a zsupszkulcsot, a néni meg nekiállt pátyolgatni minket...

Lupin állkapcsán megremegett egy izom. Csak bólintott, nem bírt megszólalni. Tonks most Harryhez, Hermionéhoz és Kingsleyhez fordult.

– És veletek mi történt?

Ki-ki beszámolt a kalandjairól, de Bill, Fleur, Rémszem és Mundungus egyre aggasztóbb hiánya mindvégig ott volt köztük a levegőben, s úgy telepedett rá szavaikra, mint a dér.

– Visszamegyek a Downing Streetre – jelentette ki végül Kingsley, miután még egyszer végighordozta pillantását az égbolton. – Már egy órája ott kellene lennem. Értesítsetek, ha megérkeznek.

Lupin bólintott. Kingsley egy intéssel búcsút vett a társaságtól, és elindult a sötétben a kapu felé. Harry kisvártatva halk pukkanást vél hallani – ebből sejtette, hogy Kingsley az Odú körüli védőzónából kiérve sikeresen dehoppanált.

Mr és Mrs Weasley, nyomukban Ginnyvel, futva közeledtek a hátsó ajtó felől. Mindketten megölelgették Ront, azután Lupinhoz és Tonkshoz fordultak.

– Hálával tartozunk nektek – szólt Mrs Weasley – a fiainkért.

– Ugyan, Molly, hagyd ezt – háritotta el Tonks.

– Hogy van George? – tudakolta Lupin.

– Miért, mi baja? – kapta fel a fejét Ron.

– Elvesztette...

Mrs Weasley mondatának vége beleveszett a meglepetés és az öröm hangjaiba: a levegőben egy fekete thesztrál tűnt fel. Az udvaron állók közvetlen közelében ért földet, s hátáról Bill és Fleur csusszant le – szélfúttá külsővel, de sértetlenül.

– Bill! Hála istennek, hála istennek...

Mrs Weasley odarohant a fiához. Az gépiesen megölelte őt, de közben apja szemébe nézve így szólt:

– Rémszem meghalt.

Mindenki félbehagyta megkezdett mozdulatát, és elnémult. Harry úgy érezte, mintha lényének egy része zuhanni kezdene, a földbe süllyedne, hogy örökre odavesszen.

– Láttuk – folytatta Bill. Fleur rábólintott, s a konyhaablakon kiszűrődő fényben kicsorduló könnyek nedves csíkjai csillantak meg az arcán. – Közvetlenül azután történt, hogy kitörtünk a körből. Rémszem és Dung közel voltak hozzánk, ők is észak felé indultak. Voldemort – aki seprű nélkül repült – egyenesen őket célozta meg. Dung pánikba esett, hallottam az ordítását, és Rémszem hiába próbálta visszatartani, dehoppánált. Rémszem az arcába kapta Voldemort átkát, hanyatt leesett a seprűjéről, és... Semmit nem tehattunk érte, minket is fél tucat halálfaló támadott...

Billnek elcsuklott a hangja.

– Persze, hogy nem tehattetek semmit – dörögte Lupin.

Csak álltak, néma pillantásokat váltva. Harry képtelen volt feldolgozni a hírt. Rémszem meghalt... lehetetlen... Rémszem, a kőkemény harcos, az örök túlélő...

Az első döbbenet elmúltával lassan mind ráébredtek – bár kimondani senki nem akarta –, hogy feleslegesen állnak az udvaron, nincs már kire várniuk. Szótlanul követték hát Mr és Mrs Weasleyt az Odú nappalijába, ahol az ikrek mit sem sejtve hahotáztak.

– Mi a baj? – kérdezte Fred, a belépők arcát fürkészsze. – Mi történt? Ki...?

– Rémszem – felelte Mr Weasley. – Meghalt.

A megrökönyödés letörölte az ikrek arcáról a vigyort. A hír mindenkit megbénított. Tonks egy zsebkendőt szorongatott, abba zokogott hangtalanul. Harry tudta, hogy hozzá különösen közel állt Rémszem: úgy tekintett rá, mint szeretett mesterére és pártfogójára. Hagrid, aki csak a sarokban talált elég helyet magának, a szemét nyomkodta asztalterítőnyi zsebkendőjével.

Bill a kredenchez lépett, és egy üveg Lángnyelv-whisky meg poharakat vett elő.

– Tessék – szólt, és egy pálcasuhintással tizenkét teli poharat küldött szét a szobában. A tizenharmadikat magasra emelte. – Rémszemre.

– Rémszemre – visszhangozta a társaság, majd ki-ki belekortyolt az italába.

– Rémszemre – brummogta kicsit megkésve Hagrid, és csuklott egyet.

A whisky végigperzselte Harry torkát, egyszersmind kizökkentette őt zsibbadt, félálomszerű állapotából, és valami bátorságfélét lobbantott fel benne.

– Szóval Mundungus lelépett – szólalt meg Lupin, aki egy hajtásra kiürítette poharát.

A szobában egy csapásra megváltozott a légkör: minden arc megfeszült, és minden szem Lupinra szegeződött. Várták a folytatást, ugyanakkor – Harry úgy érezte – kicsit tartottak attól amit hallani fognak.

– Tudom, mire gondolsz – fordult Lupinhoz Bill. – Ez nekem is megfordult a fejemben a visszaúton, hiszen a halálfalók vártak ránk, ez nyilvánvaló. De kizárt, hogy Mundungus árult el minket. Nem tudták, hogy hét Harry lesz, meg is zavarodtak, amikor megjelentünk – márpedig ne feledd, hogy ez a trükk épp Mundungus ötlete volt. Miért pont a lényegét ne mondta volna el nekik? Szerintem Dung egészen egyszerűen halálra rémült. Eleve csak azért vett részt az egészben, mert Rémszem ráparancsolt, Tudjukki pedig rögtön őket támadta meg. Abban a helyzetben nála bátrabb emberek is pánikba estek volna.

– Tudjukki pontosan azt tette, amit Rémszem megjósolt – szipogta Tonks. – Feltételezte, hogy az igazi Harryt a legtapasztaltabb, legjobb aurorok őrzik. Először Rémszemre támadt, és mikor ők Mundungus miatt lelepleződtek, Kingsleyt vette üldözőbe...

– Ez min’ nágyon szép – fakadt ki Fleur –, de nem mágyárházza meg, ‘onnan tu’ták, ‘ogy má este ‘ozzuk ki ‘Arryt! Válákinék eljárht á szája. Váláki kikotyoktá áz időpontot egy illetéktelennek. Sák így le’etséges, ‘ogy tu’ták áz ákszirol, de nem ismerhték á terhvet.

Fleur dacosan körülnézett, hogy ki mer vitába szállni vele. Tündérszép arcát még mindig könnyek nyoma csíkozta. Senki nem mondott ellent neki; a csendet csak a zsebkendője mögé rejtőző Hagrid csuklásai törték meg. Harry ránézett a vadőrre, aki nemrég az életét kockáztatta, hogy megmentse őt – a barátira, akit szeretett, akiben megbízott, aki egyszer sárkánytojásért kifecsegett egy fontos titkot Voldemortnak...

– Nem – szólalt meg fennhangon, csodálkozó tekinteteket vonva magára: a Lángnyelv-whisky valahogy a hangját is zengőbbé tette. –

Mármint... ha tényleg hibázott valaki – folytatta –, nem ítélné meg el, mert biztos, hogy nem szándékosan tette. Nem ítélné meg el – ismételte, még mindig egy kicsit hangosabban a tőle megszokottnál. – Bízunk kell egymásban. Én bízom bennetek, tudom, hogy nincs senki ebben a szobában, akit rá lehetne venni, hogy eláruljon engem Voldemornak.

Szavait újabb csend követte. Még mindig mindenki őt nézte; ettől kicsit zavarba jött, és belekortyolt a whiskyjébe, csak hogy csináljon valamit. Miközben ivott, Rémszemre gondolt; Rémszemre, aki nem egyszer Dumbledore szemére vetette, hogy túl könnyen ajándékoz meg embereket a bizalmával.

– Jól beszélsz, Harry – szólt váratlanul Fred.

– Szavad zene füleinknek – bólogatott George, s közben lopva Fredre pillantott; annak megrándult a szája szöglete.

Lupin egészen furcsa arckifejezéssel nézett Harryre: majdhogynem szánakozva.

– Bolondnak tartasz? – kérdezte ingerülten Harry.

– Nem – felelte Lupin –, csak azt gondolom, hogy olyan vagy, mint James, aki leköpte volna magát, ha eszébe jut kételkedni a barátaiban.

Harry tudta, mire céloz Lupin: arra, hogy apja vesztét az egyik barátja, Peter Pettigrew árulása okozta. Megmagyarázhatatlan düh öntötte el, vissza akart vágni Lupinnak, de az elfordult tőle, letette a poharát, és ránézett Billre.

– A dolog nem várhat. Szólhatok Kingsleynek is, ha...

– Nem – vágta rá Bill. – Mehetünk, készen állok.

– Hova mentek? – kérdezte kórusban Tonks és Fleur.

– Rémszem holttestéért – felelte Lupin. – Meg kell keresnünk.

– Nem lehetne...? – Mrs Weasley esdeklő tekintettel nézett a fiára.

– Később visszamenni? – vonta fel a szemöldökét Bill. – Nem. Vagy azt akarjátok, hogy a halálfalók vigyék el?

Senki nem felelt. Lupin és Bill elköszöntek és távoztak.

Az ott maradtak most mind leültek, egyedül Harry maradt állva. A hirtelen lesújtó, kérlelhetetlen halál úgy lebegett köztük, mint egy rémisztő kísértet.

– El kell mennem – jelentette ki Harry.

Tíz pár elkerekedett szem szegeződött rá.

– Miket beszélsz, Harry? – hüledezett Mrs Weasley. – Ne butáskodj!

– Nem maradhatok itt.

Harry megdörzsölte a homlokát: megint szúrt a sebhelye.

– Amíg itt vagyok, mindenki veszélyben van. Nem akarok...

– Ne beszélj butaságokat! – emelte fel a hangját Mrs Weasley. – Minden, ami ma történt, csak azért történt, hogy te épségben eljuss ide. Hála istennek itt is vagy. Fleurt is sikerült rávennünk, hogy ne Franciaországban legyen az esküvő, hanem itt, mindent úgy intéztünk, hogy együtt maradhassunk, és vigyázhassunk rád...

Mrs Weasley nem érti... – gondolta Harry – nem érti, hogy mindez nem vigasztalja, hanem még kínosabb helyzetbe hozza őt.

– Ha Voldemort rájön, hogy itt vagyok...

– Hogy jönne rá? – ellenkezett Mrs Weasley.

– Tucatnyi olyan hely van, ahol lehetnél – kapcsolódott be a gyözködésbe Mr Weasley. – Nincs rá mód, hogy megtudja, melyik védett házban vagy.

– Nem a saját életemet félttem! – csattant fel Harry.

– Tudjuk – csitította Mr Weasley. – De ha elmész, értelmét veszti, amit az este csináltunk.

– Nem mész sehova – mordult fel Hagrid. – A mindenségit, Harry, majd a nyakunkat törtük, hogy idehozzunk téged!

George felkönyökölt a kanapén.

– Vérem és fülem hullattam az ügyért!

– Tudom, hogy...

– Rémszem se akarná...

– Tudom...!!! – ordította Harry.

Zsarolják, sarokba szorítják... Azt hiszik, nincs tisztában vele, mekkora áldozatot hoztak érte? Nem tudják felfogni, hogy pontosan azért kell elmennie, mert nem akar még több szenvedést okozni nekik?

A sebhelye egyre csak szúrt és lüktetett. A hosszúra nyúló, kínos csöndet végül Mrs Weasley törte meg:

– Hol van Hedvig? – kérdezte békítően. – Beteszem őt Pulipinty mellé, és adok neki enni.

Harry úgy érezte, mintha kövek zuhannának a gyomrába. Képtelen volt rá, hogy elmondja, mi történt. Hogy ne kelljen megszólalnia, szájához emelte a poharat, és felhajtotta a maradék whiskyt.

– Hamar el fog terjedni, hogy megint kibabráltál vele, Harry – terelte másra a szót Hagrid. – Megszöktél előre, megvédted magad, pedig a markában voltál.

– Nem védtem meg magam – jelentette ki kereken Harry. – A pálcám védett meg. Magától varázsolt.

Egy hosszú pillanat után Hermione óvatosan megjegyezte:

– Az lehetetlen. Biztos úgy érted, hogy akaratlanul varázsoltál, ösztönösen reagáltál a veszélyre.

– Nem – rázta a fejét Harry. – Zuhant a motor. Azt se tudtam, merre van Voldemort, de a pálca megindult a kezemben, magától célzott, és kilőtt egy bűbajt, azt se tudom, mifélét. Még sose csináltam aranyszínű lángot.

– Szorult helyzetben – magyarázta Mr Weasley – gyakran előfordul, hogy olyan bűbajt produkál az ember, amit nem is ismer. Jó példa erre a tanulatlan kisgyermek varázslása...

– Ez nem olyan volt – sziszegte összeszorított fogakkal Harry. Izzott a sebhelye, düh és csalódottság töltötte el; bosszantotta, hogy azt képzelik, varázsereje Voldemortéhoz mérhető.

A társaság hallgatásba süppedt. Harry tudta, hogy nem hisznek neki. Most, hogy belegondolt, ő se hallott még olyanról, hogy egy pálca magától varázsoljon.

Sebhelye most már lángolt a fájdalomtól. Minden önfegyelmére szüksége volt, hogy ne kezdjen fennhangon jajgatni. Morgott valamit arról, hogy friss levegőre vágyik, azzal letette a poharát, és kisietett a szobából.

Jöttére az udvarban álló csontos, fekete thesztrál meglengette csupasz denevérszárnyait, aztán tovább legelészett. Harry megállt a kertbe vezető kiskapu előtt, rábámult a burjánzó növényekre, és lüktető homlokát dörzsölve Dumbledore-ra gondolt.

Dumbledore hinne neki, ebben biztos volt. Ő meg tudná mondani, hogyan és miért volt lehetséges, hogy a pálcája helyette varázsoljon – Dumbledore minden kérdésre tudná a választ. Ő ismert minden titkot, ő magyarázta el, milyen különleges kapcsolat van Voldemort pálcája és az övé között... De Dumbledore-ral nem beszélhet soha többet, mert ő már messze jár, akárcsak Rémszem, akárcsak Sirius és a szülei, akárcsak a szerencsétlen Hedvig... Harrynek égett a torka, s ezúttal nem a whiskytól.

S ekkor egyik pillanatról a másikra megatványozódtak a kínjai. Harry összeszorította a szemét, tenyerét a homlokára nyomta, s miközben a fájdalom a sebhelyében tetőfokára hágott, valaki a fejében azt ordította:

– Azt mondtad, a probléma megszűnik, ha egy másik pálcát használok!

És a fejébe robbant a hanghoz tartozó látomás: kőpadlón rongyokká foszlott ruhájú, csontsovány öregember vergődik, és üvölt, elnyújtva, velőtrázóan, kibíráhatatlan kínok között...

– Ne! Ne! Könyörgök, könyörgök, ne...

– Hazudtál Voldemort nagyúrnak, Ollivander!

– Nem... esküszöm, nem...

- Potter pártjára álltál, őt segítetted, hogy megszökhessen!
- Esküszöm, nem... azt hittem, egy másik pálcával sikerül...
- Akkor magyarázd el, mi történt! Lucius pálcája tönkrement!
- Én sem értem... a kapcsolat... csak a két pálca között áll fenn...
- Hazudsz!
- Kérlek... könyörgök...

Harry látta, ahogy a csontfehér kéz felemeli a pálcát, érezte Voldemort pusztító dühét, látta, hogy a földön fekvő, aszott öregember megvonaglik a kintól...

– Harry!

Olyan hirtelen lett vége, ahogyan kezdődött; újra állt a sötétben, remegő tagokkal, a kertkapuba kapaszkodva. A szíve kalapált, a sebhelye szúrt és viszketett. Hosszú másodpercek teltek el, mire felfogta, hogy Ron és Hermione kijöttek hozzá.

– Gyere vissza a házba, Harry – suttogta Hermione. – Ugye, nem akarsz még mindig elmenni?

– Itt kell maradnod, öreg – tette a hátára a kezét Ron.

– Jól vagy? – Hermione belenézett Harry arcába. – Borzalmasan nézel ki!

– Lehet... – morogta kissé remegő hangon Harry –, de biztos jobban nézek ki, mint Ollivander...

Beszámolója hallatán Ron arcára borzalom, Hermionéére pedig rémület ült ki.

– De hát úgy volt, hogy több ilyen nem lesz! Azt mondták, hogy a sebhelyed... hogy nem csinál ilyet többet! Nem hagyhatod, hogy kiújuljon ez a kapcsolat! Dumbledore azt mondta, zárd le az elméd!

Mivel Harry nem felelt, a lány megragadta a karját.

– Harry, az a szörnyeteg a hatalma alá hajtja a minisztériumot, az újságokat, a fél varázsvilágot! Ne engedd be még a fejedbe is!

Hatodik fejezet

A pizsamás padlásszellem

A megrendülés, amit Rémszem elvesztése okozott, még napok múltán is érezhető volt az Odúban. A rend tagjai jöttek-mentek, hozták a híreket, s valahányszor nyílt a hátsó ajtó, Harry mindig azt remélte, hogy Mordon biceg be rajta. Érezte, hogy büntudatát és fájdalmát csak az aktív cselekvés csillapítaná, ezért mielőbb el akart indulni, hogy feladata szerint felkutassa és megsemmisítse a horcruxokat.

– Az a gond, hogy a... – Ron némán formálta szájával a horcruxok szót – ügyében nem léphetsz, amíg be nem töltötted a tizenhetet. Addig rajtad van a nyomjel. Terveket szőni viszont itt is ugyanolyan jól lehet, mint bárhol másutt. – Suttogóra fogta a hangját. – Vagy már kitaláltad, hogy hol vannak a micsodák?

– Nem – vallotta be Harry.

– Asszem, Hermione végzett egy kis kutatást – folytatta Ron. – De azt mondta, majd akkor számol be róla, ha megérkeztél.

A reggelihez terített asztalnál ültek; Mr Weasley és Bill már elindultak a munkahelyükre, Mrs Weasley felment az emeletre, hogy felkeltse Hermionét és Ginnyt, Fleur pedig ellibbent fürödni.

– Harmincegyedikén lekerül rólam a nyomjel – mondta Harry. – Vagyis négy napig kell még itt maradnom, azután...

– Öt napig – javította ki határozottan Ron. – Ha az esküvő előtt meglépünk, leharapják a fejünket.

Harry gyanította, hogy Ron Fleurnek és Mrs Weasleynek tulajdonít efféle emberevési szándékot.

– Egyetlen nap nem a világ – tette hozzá Ron, Harry dacos fintorát látva.

– Nem tudják felfogni, milyen fontos...?

– Persze, hogy nem tudják – vágta rá Ron. – Halvány gőzük sincs róla. Jó is, hogy említéd, mondani akarok valamit ezzel kapcsolatban.

Az előszoba felé pillantott, hogy ellenőrizze, nem közeledik-e még az anyja, aztán közelebb hajolt Harryhez.

– Anya megpróbált kifaggatni engem meg Hermionét. Arról, hogy mire készülünk. Számíthatsz rá, hogy nálad is be fog próbálkozni. Apa meg Lupin is kérdezősködött, de őket le lehetett állítani azzal, hogy Dumbledore azt mondta, csak mi tudhatunk a dologról. Anya viszont nem adja fel ilyen könnyen.

Ron jóslata órákon belül beteljesedett. Mrs Weasley nem sokkal ebéd előtt kiemelte Harryt a kis csapatból, mégpedig azzal az ürüggyel, hogy segítsen azonosítani egy fél pár férfizoknit, ami talán az ő hátizsákjából származik. A konyhából nyíló kis mosófülkében aztán sarokba szorította Harryt, és nyomban támadásba lendült.

– Ron és Hermione valami olyasmit vett a fejébe, hogy ti hárman kimaradtok a Roxfortból – kezdte könnyed, csevegő hangon.

– Hát igen – felelte Harry. – Úgy áll a dolog.

A sarokban álló mángorló magától beindult, és kifacsart egy férfimellénynek látszó ruhadarabot.

– Megtudhatnám, miért készültök megszakítani tanulmányaitokat? – tudakolta Mrs Weasley.

– Dumbledore megbízott... egy feladattal – motyogta Harry. – Ron és Hermione tud róla, és segíteni akarnak nekem.

– Miféle feladatról van szó?

– Sajnálom, azt nem...

– Úgy gondolom, hogy Arthurral jogunk van megtudni, és a Granger házaspárnak nyilván ugyanez a véleménye!

Harry számított az aggódó szülő-érvre. Nagy önfegyelemmel Mrs Weasley szemébe nézett. Ugyanolyan barna, mint Ginny szeme – futott át rajta a felismerés, s ez nem könnyítette meg a dolgát.

– Dumbledore-nak az volt a kívánsága, hogy csak mi tudjunk a dologról. Nagyon sajnálom. Ronnak és Hermionénak nem muszáj velem jönniük, ha nem akarnak...

– Szerintem pedig neked se muszáj sehova menned! – Mrs Weasley most már nem is próbálta leplezni érzelmeit. – Tizenhét évesek vagytok, éppen csak hogy nagykorúak! Ez nonszensz! Ha Dumbledore-nak olyan ember kellett, akire feladatokat bízhat, bárkit választhatott volna a rend tagjai közül! Nyilvánvaló, hogy félreértetted őt, Harry. Biztosan csak megemlítette, hogy valamit el kell végezni, de te úgy értetted, hogy neked kell elvégezned...

– Nem értettem félre – szögezte le Harry. – Rám vár a feladat.

Azzal Mrs Weasley kezébe nyomta az azonosítás céljából átvett, arany sáslevél-mintás zoknit.

– Ez egyébként nem az enyém, én nem a Poricy SC-nek szurkolok.

– Jaj, hát persze! – Mrs Weasley mehökkentő hirtelenséggel váltott vissza a csevegő hangnemre. – Magam is rájöttem volna. De nyugtass meg, Harry, amíg még itt vagy, ugye, számíthatok a segítségedre az esküvői előkészületekben? Rengeteg a tennivalónk!

– Azt... igen... hát persze – hebegte Harry a hirtelen váltástól megzavarodva.

– Kedves tőled – nyugtázta mosolyogva az asszony, és kivonult a mosókonyhából.

Attól a perctől fogva Harry, Ron és Hermione annyi feladatot kapott a ház körül, hogy gondolkodni se maradt idejük. A jóhiszemű magyarázat erre az volt, hogy Mrs Weasley Rémszem tragédiáját és az éjszakai kaland többi borzalmát akarja feledtetni velük, azonban két napi folyamatos étkészlet-pucolás, szalvéta-, szalag-meg virágválogatás, kert-törpétlenítés és szendvicskészítés után Harry gyanítani kezdte, hogy másféle indíték van a háttérben. Mrs Weasleynek ugyanis valamiképp mindig sikerült úgy kiosztania a feladatokat, hogy Harry, Ron és Hermione három különböző helyen tevékenykedjenek; Harrynek legutóbb azon az estén volt alkalmá hatszempközt beszélni barátaival, amikor beszámolt nekik Ollivander kínszatásáról.

– Szerintem anya abból indul ki, hogy ha távol tart titeket egymástól, akkor nem tudtok terveket szőni, és tovább itt maradtok – fejtette ki fojtott hangon a véleményét Ginny, miközben Harryvel vacsorához terítették a harmadik nap estéjén.

– És akkor mi van? – dörmögte Harry. – Arra számít, hogy valaki megöli helyettem Voldemortot, amíg én itt pástétomos rétest sütök?

Csak akkor gondolt bele, hogy mi csúszott ki a száján, mikor látta, hogy Ginny elsápad.

– Szóval igaz? – suttogta a lány. – Az a feladatod?

– Dehogy, csak... csak vicceltem – visszakozott Harry.

Szótlanul egymásra néztek, s Harry észrevette, hogy a döbbeneten kívül valami más is tükröződik Ginny arcán. Hirtelen tudatosult benne, hogy most először van kettesben a lánnyal a roxforti birtok eldugott szögleteiben együtt töltött, lopott órák óta. Biztos volt benne, hogy e percben Ginny is azokra a régi találkákra gondol. Mindketten összereztek, mikor kinyílt az ajtó, és belépett Mr Weasley, Kingsley meg Bill.

Ezekben a napokban gyakori vacsoravendégek voltak náluk a rend különböző tagjai, hiszen az Odú vette át a Grimmauld téri háztól a főhadiszállás szerepét. Mr Weasley elmagyarázta, hogy az eredeti titokgazda, Dumbledore halála után titokgazdává vált mindenki, akinek Dumbledore elárulta, hol van a rend székhelye.

– És mivel vagy húszan vagyunk ilyenek, már korántsem bízhatunk annyira a Fidelius-bűbájban. A halálfalók húsz emberből próbálhatják meg

kiszedni a titkot. Előbb vagy utóbb valaki beszélni fog.

– De hát Piton mostanra már biztos megadta nekik a címet, nem? – vette fel Harry.

– Rémszem elhelyezett pár átkot arra az esetre, ha Piton odamerészkedne. Reméljük, elég erősek ahhoz, hogy távol tartsák őt, és csomót kössenek a nyelvére, ha beszélni akarna a helyről – de csak reméljük. Örültség lenne továbbra is főhadiszállásként használni a házat most, hogy ennyire meggyengült a védelme.

Ezen az estén annyira tele volt a konyha, hogy az asztalnál komoly nehézséggel járt a kés és a villa használata. Harry ott találta magát Ginny mellett – pedig azután, amit nemrég szavak nélkül mondtak egymásnak, jobban örült volna, ha ül közöttük néhány ember. Annyira ügyelt rá, hogy karja véletlenül se súrolja a lányét, hogy a sült csirkéjét is alig tudta felvágni.

– Rémszemről semmi hír? – fordult Billhez.

– Semmi.

Mordont nem temethették el, mert Bill és Lupin hiába keresték a holttestét. Azt se tudták pontosan, hova zuhant, hiszen a tragédia a csata forgatagában, ráadásul sötétben történt.

– A *Reggeli Próféta* nem közölte a halálhírét, se azt, hogy előkerült volna a teste – folytatta Bill. – Ez persze nem jelent semmit, hisz mostanság sok mindent nem írnak meg.

– És az se probléma, hogy kiskorú létemre varázsoltam, amikor üldöztek a halálfalók? Nem akarnak beidézni meghallgatásra? – Ezt a kérdést Harry már az asztal túloldalán ülő Mr Weasleyhez intézte. Az a fejét rázta. – Vajon azért, mert tudják, hogy nem volt más választásom, vagy azért, mert kínos lenne nekik, ha világgá kürtölném, hogy Voldemort megtámadott?

– Szerintem az utóbbi. Scrimgeour nem akarja elismerni, hogy Voldemort hatalma vetekszik az övével, és az azkabani tömeges szökésről is inkább mélyen hallgat.

– Hát persze, miért is tudják meg az emberek az igazságot!? – Harry mérgében olyan erősen markolta a kését, hogy elvörösödő jobbján olvashatóvá váltak a régi heg betűi: *Hazudni bűn*.

– Nincs senki a minisztériumban, aki szembeszállhatna vele? – dühöngött Ron.

– De van, Ron, csak hogy mindenki fél – felelte Mr Weasley. – Mindenki retteg, hogy ő lesz a következő, aki eltűnik, akinek a gyerekeit megtámadják. Szörnyű dolgokat sutognak az emberek. Én például a magam részéről nem hiszem el, hogy az a mugliismeret-tanárnő önszántából jött el a Roxfortból.

Hetek óta senki nem látta őt. Ehhez képest Scrimgeour naphosszat bezárkózva ül az irodájában. Őszintén remélem, hogy valamilyen terven dolgozik.

A beálló csöndben Mrs Weasley eltüntette az asztalról az üres tányérokat, és szervírozta az almatortát.

– Ki kell tálálnunk, ‘ogyán álszázunk téged, ‘Arry – szólalt meg Fleur, miután mindenki vett a desszertből. Harry értetlenkedve nézett rá, ezért hozzátette: – Áz esküvőn. Á vendégek között perhsze nem lesznek ‘alálfalók, de vánnák, ákiknek egy po’ár pezsgőtől is megoldódik á nyelve.

Harry ebből rájött, hogy Fleur még mindig Hagridot gyanúsítja.

– Ebben van valami – bólogatott Mrs Weasley, aki az asztalfőn ült, és az orra hegyére biggyesztett szemüvegen át azt a meghökkentően hosszú pergament böngészte, amire az esküvővel kapcsolatos tennivalókat írta fel. – Lássuk csak: kitakarítottad már a szobádat, Ron?

– Minek!? – Ron lecsapta a kanalát, és végtelen felháborodással nézett anyjára. – Minek kell a szobámat kitakarítani? Harrynek meg nekem jó így is, ahogy van!

– Ha nem tudnád, pár nap múlva esküvő lesz a házban, a bátyád esküvője...

– És az én szobámban akarnak összeházasodni? – dühöngött Ron. – Nem! Mi a merlini búbánatos bal...

– Válogasd meg a szavaidat, ha anyáddal beszélsz! – ripakodott rá Mr Weasley. – És csináld, amit mond!

Ron vetett egy-egy sötét pillantást mindkét szülőjére, aztán újra a kezébe vette a kanalát, és dühös támadást intézett almatortája maradéka ellen.

– Segítek majd, az én holmijaim is szanaszét vannak – vigasztalta Harry.

– Nem, Harry drágám, jobb szeretném, ha te Arthurnak segítenél rendet tenni a tyúkólban. Téged pedig, Hermione, arra kérnélek, húzz ágyat Monsieur és Madame Delacournak. Holnap délelőtt tizenegykor érkeznek.

Kiderült azonban, hogy a tyúkok körül nincs sok tennivaló.

– Mollynak, öhm, nem feltétlenül kell tudnia róla – dörmögte Mr Weasley, elállva Harry útját a tyúkól ajtajában –, de Ted Tonks elküldte nekem, ami Sirius motorjából maradt, és én itt dugtam el... akarom mondani, itt tárolom a roncokat. Rendkívül izgalmas darabok vannak köztük: például egy kibőfögő – ha jól emlékszem, így nevezik –, meg egy gyönyörű akku-molátor, és végre tanulmányozhatom a tárcsafék működését. Megpróbálom majd összerakni a gépezetet, ha Molly nem lesz... illetve, ha lesz rá időm.

Mikor visszamentek a házba, nem találkoztak Mrs Weasleyvel, így Harry észrevétlenül felsurranhatott Ron padlásszobájába.

– Csinálom, csinálom! Ja, te vagy az? Ron megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor látta, ki lép be az ajtón. Rögtön vissza is feküdt az ágyra, ahonnan egy másodperce felpattant. A szobában ugyanolyan rendetlenség volt, mint korábban, vagy ha mégsem, az Hermionénak volt köszönhető, aki most a sarokban guggolt, és könyveket szortírozott két hatalmas kupacba, Harry a sajátjait is felfedezte köztük. Csámpás, a nagy vörös macska a lány lába körül ténfergett.

– Szia, Harry – köszönt Hermione, mikor a nevezett lezútt a kempingágyára.

– Neked meg hogy sikerült megszöknöd?

– Ron mamája elfelejtette, hogy már tegnap áthúztuk az ágyakat Ginnyvel – felelte Hermione, azzal rádobta a *Numerológia és grammatikát* az egyik könyvrakásra, a *Feketemágia felvirágzása és bukását* meg a másikra.

– Épp Rémszemről beszélgettünk – tájékoztatta Harryt Ron. – Szerintem nem biztos, hogy meghalt.

– De hát Bill látta, hogy eltalálta őt a gyilkos átok – emlékeztette Harry.

– Bill a saját üldözőivel volt elfoglalva – érvelt Ron. – Nem biztos, hogy jól látta.

– De ha nem is találta el a gyilkos átok, akkor is vagy háromszáz métert zuhant – jegyezte meg Hermione, miközben a *Nagy-Britannia és Írország kviddicscsapatai* című kötet súlyát méregette.

– Lehet, hogy pajzsbübüjt használt...

Harry a fejét rázta.

– Fleur azt mondta, kilőtték a kezéből a pálcát.

– Jó, legyen halott, ha annyira akarjátok – morogta sértődötten Ron, és néhány jól irányzott pofonnal megpuhította a párnáját.

– Dehogy akarjuk, hogy halott legyen! – tiltakozott Hermione. – Borzalmas, hogy meghalt! De a tények akkor is tények.

Harry most először képzelte el a halott Rémszemet: Dumbledore-éhoz hasonlóan összeroncsolódott testét, a még mindig ide-oda forduló, elpusztíthatatlan mágikus szemmel... A kép egyszerre volt hátborzongató és morbid módon nevetséges.

– A halálfalók biztos feltakarítottak maguk után, azért nem került elő a holttest – spekulált Ron.

– Ja, biztos – bólogatott Harry. – Barty Kupor módszerével egyetlen csontot csináltak belőle, és elásták Hagrid kertjében. Vagy átváltoztatták és

bedugták...

– Ne! – sikoltotta Hermione. Harry meghökkenve odanézett, és látta, hogy a lány könnyekben tör ki a *Spellman Szótagképtár* fölött.

– Jaj, ne... – Harry megpróbált gyorsan feltápaszkodni a kempingágyról.
– Ne haragudj, Hermione, nem akartalak...

Ron azonban ágya rozsdás rugóit szörnyű nyekergésre késztetve felpattant, és megelőzte Harryt. Egyik kezével átölelte Hermionét, a másikkal kihalászott farmernadrágja zsebéből egy visszataszító állapotú zsebkendőt, amit korábban kályhapucolásra használt. Kapkodva elővette a pálcáját, és a koszos rongyra szegezte.

– *Tergeo!*

A bűbáj eltüntette a korom jelentős részét. Ron nem kis büszkeséggel nyújtotta át a finoman füstölgő zsebkendőt Hermionénak.

– Köszönöm... köszönöm, Ron... Ne haragudjatok... – Hermione kifújta az orrát, és szagatatlan sóhajtott. – De olyan bor-borzalmas... Előbb Dumbledore, most meg... Azt... azt hittem, Rémszemnek nem tudnak ártani, annyira erősnek tűnt!

Ron bólogatott, és megszorította a lány vállát.

– Hát igen... De ugye, tudod, mit mondana nekünk, ha most itt lenne.

– „La-lankadatlan éberség” – szipogta Hermione.

– Pontosan. Meg azt, hogy okuljunk a sorsából. És mi okulunk is: nem bízunk többet abban az alamuszi vakarék Mundungusban.

Hermione sírós kis nevetéssel lehajolt két újabb könyvért. Egy másodperccel később Ron lekapta a válláról a kezét, ugyanis Hermione a lábára ejtette a *Szörnyek szörnyű könyvét*. Az ádáz kötet ledobta magáról zárószíját, és Ron bokájába harapott.

– Jaj, bocsánat! – rémüldözött Hermione. Harry odaugrott, és gyorsan ártalmatlanná tette a nyomdaterméket.

– Különben is, minek vacakolsz azokkal a könyvekkel? – kérdezte Ron, miután visszabicegett az ágyához.

– Kiválogatom azokat, amelyeket érdemes magunkkal vinnünk, ha majd elindulunk horcruxokat keresni.

– Ja persze – csapott a homlokára Ron. – El is felejtettem, hogy mozgókönyvtárnak álcázva megyünk levadászni Voldemortot.

– Kac-kac. – Hermione töprengve nézett a *Spellman Szótagképtár*ra. – Nem tudom... szerintetek lesz dolgunk rúnákkal? Elképzelhető... A biztonság kedvéért vigyük magunkkal.

Rádobta a szótagképtárat a nagyobbik könyvkupacra, majd a kezébe vette a *Roxfort történetét*.

– Figyeljetek! – húzta ki magát Harry. Ron és Hermione ránéztek, s mindkettejük arcán a beletörődés és a dac keveréke jelent meg.

– Tudom, Dumbledore temetése után azt mondtátok, hogy velem akartok jönni – fogott bele Harry.

– Kezdi már – húzta el a száját Ron.

– Tudtuk, hogy nem hagyja ki – sóhajtott Hermione, és megint a könyvek felé fordult. – Azt mondom, vigyünk el a *Roxfort történetét* is. Ha nem is megyünk vissza a suliba, rosszul érezném magam, ha nem lenne...

– Figyeljetek! – ismételte Harry.

– Nem, te figyelj! – vágta rá Hermione. – Veled megyünk. Ezt már hónapokkal ezelőtt eldöntöttük – sőt igazából évekkal ezelőtt.

– De...

– Fogd be! – tanácsolta Ron.

– Biztos, hogy jól meggondoltátok? – erősködött Harry.

– Lássuk csak... – Hermione rácsapta a nélkülözhetőnek ítélt könyvek kupacára a *Túrák a trollokkal* című művet; arca kipirult az indulattól. – Napok óta azon dolgozom, hogy ha eljön az ideje, egy percen belül elindulhassunk. Közlöm veled, hogy ennek érdekében elég nehéz varázslatokat hajtottam végre, nem beszélve arról, hogy Ron mamájának az orra előtt kellett becsempésznem Rémszem egész Százfülé-főzet készletét.

– Ezenkívül módosítottam a szüleim emlékezetét, úgyhogy jelenleg Wendell és Monica Wilkinsnek képzelik magukat, és úgy érzik, régi vágyuk teljesült azzal, hogy most Ausztráliába költöztek. Mindezt azért tettem, hogy Voldemort ne találjon rájuk olyan könnyen, ha ki akarja vallasni őket rólam – vagy épp rólad, mert sajnos elég sokat meséltem nekik becses személyedről.

– Ha túlélem a horcruxos kalandunkat, utána megkeresem a szüleimet, és leveszem róluk a bűbájt. Ha nem élem túl – akkor sincs baj, ők biztonságban vannak, és boldogan élhetnek. Wendell és Monica Wilkinsként úgy tudják, hogy sose volt lányuk.

Hermione szemét elöntötték a könnyek. Ron ismét felállt az ágyról, és újfent átölelte. Közben szemrehányóan nézett Harryre, mintha megróná őt a tapintatlanságáért. Harry csak pislogott – nem utolsósorban attól az abszurdumtól, hogy épp Ron kér számon rajta tapintatot.

– Hermione, én... ne haragudj, én nem...

– Nem feltételezted, hogy Ron meg én pontosan tudjuk, mivel jár az, ha veled tartunk? Hát, képzeld, tudjuk. Ron, mutasd meg Harrynek, mit

csináltál!

– Inkább ne, nemrég evett – fintorgott Ron.

– De igen, hadd lássa csak!

– Na jó. Gyere, Harry!

Ron másodszor is levette kezét Hermione válláról, és elindult az ajtó felé.

– Gyere!

– Hova?

Ron a szoba előtti kis előtérbe vezette Harryt.

– *Descendo* – motyogta, pálcáját az alacsony plafonra szegezve. Azon lenyílt egy ajtó, és létra ereszkedett a lábukhoz. A négyzetes nyíláson viszolyogtató, cuppogós-nyöszörgős hangok szűrődtek le, csatornabűzre emlékeztető szag kíséretében.

– A padlásszellemed van odafent, nem? – kérdezte Harry, aki még sose találkozott személyesen az éjszaka csöndjét néha megzavaró lakótárssal.

Ron már el is indult felfelé a létrán.

– Ja, az – válaszolta. – Gyere, nézd meg!

Harry követte barátját, s alighogy bedugta a fejét a szűk padlástérbe, megpillantotta a lényt: összegömbölyödve feküdt nem messze a lejárattól, és hatalmas száját kitátva aludt.

– De hát... ez furcsa... A padlásszellemek pizsamát szoktak hordani?

– Dehogyanis – legyintett Ron. – Ezenkívül általában nincs vörös hajuk, és nincsenek tele pattanásokkal.

Harry szeme lassan hozzászokott a homályhoz; viszolygását leküzdve alaposabban megsejmelte a teremtményt. Az méretre és alakra emberszerű volt, s Ron egyik kiszolgált pizsamáját viselte. Harry úgy tudta, a padlásszellemek nyálkás testűek és kopaszok, ehhez képest ez a példány kimondottan dús hajzatú volt, és bőrét haragospiros dudorok borították.

– Ő én vagyok, nem látod? – kérdezte Ron.

– Nem, nem látom.

– Majd odalent elmagyarázom, kibírhatatlan ez a bűz.

Lemásztak a létrán, Ron becsukta a csapóajtót, és visszatértek Hermionéhoz, aki még mindig a könyveket válogatta.

– Ha elmegyünk, a padlásszellem leköltözik ide, a szobámba – magyarázta Ron. – Csak nyöszörögni meg nyáladzani tud, úgyhogy fene se tudja nála, de szerintem örül, hogy lejöhet, mert nagyokat bólogatott, mikor mondtuk neki. A lényeg az, hogy ő fogja alakítani a ragyaszóródásos Ront. Jó, mi?

Harry arcára kiült a tökéletes értetlenség.

– Nagyon jó lesz! – Ront szemlátomást bosszantotta, hogy Harry ilyen nehezen fogja fel zseniális tervét. – Figyelj: ha egyikünk se megy vissza a Roxfortba, feltételezni fogják, hogy együtt léptünk olajra, igaz? Vagyis a halálfalók ráuszulnak Hermione családjára meg az enyémre, hogy kiszedjék belőlük, hol lehetsz.

– De reméljük, azt fogják hinni, hogy én a szüleimmel mentem – mondta Hermione. – A mugli születésűek közül sokan fontolgatják mostanában, hogy elrejtőznek.

– Viszont az én egész családom nem tud köddé válni – folytatta Ron. – Gyanús lenne, ha egyszerre mind otthagynák a munkahelyüket. Ezért inkább elterjesztjük, hogy súlyos ragyaszóródás tört ki rajtam, azért nem mentem vissza a suliba. A pattanásos padlásszellem itt fog feküdni az ágyamban – ha bárki kijön ellenőrizni, apáék megmutatják neki. A ragyaszóródást nagyon könnyű elkapni, úgyhogy senki nem mer majd a közelébe menni. Az se gond, hogy a szellem nem tud beszélni, mert a fertőzés némaságot is okozhat, ha ráhúzódik az ember torkára.

– És a szüleid belementek ebbe? – csodálkozott Harry.

– Apa igen. Még segített is Frednek meg George-nak átváltoztatni a szellemet. Anya... nos, tudod, hogy ő milyen. Csak akkor fog beletörődni, hogy elmegyünk, ha már kimentünk az ajtón.

Ezután egy ideig csak halk puffanások törték meg a csendet, ahogy Hermione sorban dobálta a könyveket az egyik vagy másik kupac tetejére. Ron őt nézte, Harry pedig felváltva kettőjüket – és nem tudta, mit mondjon. A gondos intézkedések, amelyeket Ron és Hermione családjuk védelme érdekében tettek, végérvényesen meggyőzték őt róla, hogy barátai vele akarnak tartani, és tisztában vannak a döntésükkel járó veszéllyel. De hiába szeretne volna elmondani, milyen sokat jelent ez neki, nem találta az érzelmeit híven tükröző szavakat.

A csendben Mrs Weasley kiabálása szűrődött fel négyemeletnyi mélységből.

– Anya biztos porszemet talált valamelyik szalvétagyűrűn – jegyezte meg epésen Ron. – Nem t’om, mért kell Delacouréknak már két nappal korábban idejönniük.

– Fleur húga koszorúslány lesz, részt kell vennie a próbán, de még túl kicsi ahhoz, hogy egyedül utazzon – magyarázta Hermione, miközben a *Viszonyom a Vasorrúval* című könyv sorsát latolgatta.

– Pont egy pár vendég hiányzik most anya idegeinek – dörmögte Ron.

Hermione gondolkodás nélkül kiselejtezte *A defenzív mágia elméletét*, s miközben *Az európai mágusiskolák összehasonlító értékelése* után nyúlt, újabb témát vetett fel:

– Mindenképp el kéne döntenünk, hogy hova megyünk innen. Harry, emlékszem, azt mondtad, szeretnél ellátogatni Godric's Hollow-ba. Világos, hogy miért, de... nem kellene inkább a horcruxok felkutatására összpontosítanunk?

– De, csak éppen fogalmam sincs, hol van akár csak egyetlen horcrux is – felelte Harry. Kétkedett benne, hogy Hermione számára valóban világosak lennének az indítékai: ugyanis nem csak azért vágyott Godric's Hollow-ba, mert fel akarta keresni szülei sírját, hanem azért is, mert volt egy olyan megindokolhatatlan, de igen határozott érzése, hogy az a hely fontos információkat tartogat a számára. Meglehet, pusztán arról volt szó, hogy mivel ott élte túl Voldemort gyilkos átkát, most, hogy talán hamarosan meg kellett ismételnie a bravúrt, ösztönösen azt remélte, hogy a faluban talál magyarázatot a történetekre.

– Nem tartod elképzelhetőnek, hogy Voldemort figyelteti Godric's Hollow-t? – vetette fel Hermione. – Miért ne gyaníthatná, hogy amint szabadon mozoghatsz, az első utad a szüleid sírjához fog vezetni?

Erre a szempontra Harry nem gondolt eddig. Miközben ellenérv után kutatott az agyában, megszólalt Ron, akinek a gondolatai a jelek szerint egészen más vágányon mozogtak:

– Az az R. A. B. nevű ürge... Tudjátok, aki ellopta az igazi medált.

Hermione bólintott.

– Nem azt írta a levelében, hogy gallyra akarja tenni a cuccot?

Harry odahúzta magához a hátizsákját, és kihalászta belőle a levelet rejtő medált.

– *Elloptam az igazi horcruxot, és amint tehetem, megsemmisítem* – olvasta fel a vonatkozó részt.

– Mi van, ha ügyes volt a pasas, és tényleg megsemmisítette? – tette fel a kérdést Ron.

– Honnan veszed, hogy pasas? Lehet, hogy nő – vetette közbe Hermione.

– Tökmindegy – legyintett Ron. – Az a lényeg, hogy akkor egy horcruxot kipipálhatunk!

– Akkor is meg kell keresnünk az igazi medált – vélekedett Hermione. – Csak úgy bizonyosodhatunk meg róla, hogy tényleg nem horcrux többé.

– És ha még az, akkor hogyan semmisítjük meg? – firtatta Ron.

– Ennek a problémának – felelte Hermione – utána kellett néznem a szakirodalomban.

– A szakirodalomban? – csodálkozott Harry. – Azt hittem, a könyvtárban egyetlen könyv sincs a horcruxokról.

– Nincs is. – Hermione elpirult zavarában. – Dumbledore mindet eltüntette a polcokról, de... megőrizte őket.

Ron elkerekedett szemmel ült fel az ágyán.

– Merlin jószagú gatyája! Hogy sikerült ellopnod azokat a horcruxos könyveket?

– Ne mondd ezt... az nem lopás volt! – tiltakozott önmagát is győzködve Hermione. – Azok könyvtári könyvek voltak, akkor is, ha Dumbledore magához vette őket! Különbösen is, ha tényleg azt akarta volna, hogy senki ne férjen hozzájuk, biztos kitalált volna valamit, hogy...

– A lényegre! – vágott a szavába Ron.

– Nagyon könnyű volt – cincogta restelkedve Hermione. – Egyszerű begyűjtő bűbájjal intéztem. Mondtam egy *invitót*, és a könyvek rögtön átrepültek Dumbledore dolgozószobájából a mi hálónkba.

Harry félig ámuldozva, félig hitetlenkedve bámult a lányra.

– Mikor csináltad ezt? – kérdezte.

– Dumbledore temetése után. – Hermione már jószérével suttogott. – Miután megbeszéltük, hogy otthagyjuk a sulit, és megkeressük a horcruxokat, felmentem a hálóba a holmimért, és... és arra gondoltam, hogy minél többet tudunk a horcruxokról, annál jobb, és... és épp nem volt ott senki, hát megpróbáltam... és sikerült. A könyvek berepültek a nyitott ablakon, én meg... elpakoltam őket.

Hermione nyelt egyet, majd esedező hangon hozzátette:

– Dumbledore biztos nem lenne mérges érte... ugye, nem? Hiszen nem élünk vissza a könyvekkel, nem akarunk horcruxokat csinálni...

– Szóltunk egy rossz szót is? – kérdezett vissza Ron. – Hol vannak azok a könyvek?

Hermione turkálni kezdett a nagyobbik kupacban, s végül kiemelt egy kifakult fekete bőrbe kötött könyvet. Olyan undorral fogta a vaskos kötetet, mintha az egy döglött állat lenne.

– Ebben részletesen le van írva, hogyan kell horcruxot készíteni. *A legfeketébb mágia titkai* – borzalmas könyv, tényleg szörnyű, gonoszabbnál gonoszabb varázslatokkal van tele. A kérdés csak az, mikor tüntette el ezt Dumbledore a könyvtárból... Mert ha csak igazgató korában, akkor lefogadom, hogy Voldemort ebből tudott meg mindent, amire kíváncsi volt.

– Ha olvasta a könyvet, minek kellett megkérdeznie Lumpslucktól, hogyan kell horcruxokat csinálni? – tette fel a kérdést Ron.

– Lumpslucktól csak azt akarta megtudni, mi történik, ha hét darabra tépi a lelkét – magyarázta Harry. – Dumbledore szerint Denem már tudta, hogyan készül a horcrux, amikor Lumpsluckkal beszélt. Szerintem igazad van, Hermione: könnyen lehet, hogy ebből a könyvből tanulta meg.

– És minél többet olvasok a horcruxokról – folytatta Hermione –, annál borzalmasabbnak tűnnek, és annál kevésbé tudom elhinni, hogy Voldemort tényleg megcsinált hatot belőlük. A könyv leírja, mennyire sérülékeny a megcsonkított lélek akár már egyetlen horcrux elkészítése után is!

Harrynek eszébe jutott Dumbledore félmondata arról, hogy Voldemort *túllépett az egyszerű gonoszságon*.

– És az nem lehetséges, hogy az ember újra összerakja a lelkét? – firtatta Ron.

– De igen – felelte komor mosollyal Hermione. – Csakhogy az rettentő kinnal jár.

– Miért? – érdeklődött Harry. – Hogyan kell csinálni?

– Bűnbánattal. Teljes mértékben át kell érezni tettünk borzalmas voltát. Van erről egy lábjegyzet a könyvben: azt írja, a művelet annyira fájdalmas, hogy bele is lehet halni. Voldemort pedig tudtommal nem épp az az önmarcangoló típus.

– Hát nem – mondta Ron, mielőtt Harry megszólalhatott volna. – És szó van a könyvben a horcruxok megsemmisítéséről is?

– Igen. – Hermione úgy forgatta a kötet törékeny lapjait, mintha oszlásnak indult belekben turkálna. – Figyelmezteti a sötét varázslókat, hogy nagyon erős bűbájjal védjék a horcruxukat. Mindabból, amit a témáról olvastam, az derül ki, hogy a horcruxok elpusztítására nagyon kevés megbízható módszer létezik, de amit Harry művelt Denem naplójával, az olyan.

– Baziliszkuszfogat kell döfni beléjük? – hüledezett Harry.

– Akkor kész szerencse, hogy tele van a padlás baziliszkuszfogakkal – élcelődött Ron. – Gondolkoztam is, hogy mihez kezdjünk velük.

– Nem muszáj épp baziliszkuszfognak lennie – magyarázta türelmesen Hermione. – A lényeg az, hogy a fegyver olyan súlyos károsodást okozzon, hogy a horcrux ne tudjon regenerálódni. A baziliszkuszméregnek egyetlen ellenszere van, egy rendkívül ritka kincs...

– A főnixkönny – bólított Harry.

– Pontosan. A gond az, hogy a baziliszkuszméreghez hasonló erejű anyag nagyon kevés van, és egy olyan sincs köztük, amit ne lenne veszélyes magunknál tartanunk. Ezt a problémát mindenképp meg kell oldanunk, mert a horcruxokat hiába próbáljuk majd szétörni vagy szétvágni. Olyan módon kell megrongálnunk őket, hogy mágikus úton se legyenek javíthatók.

– Az rendben van, hogy valahogy tönkretesszük a horcruxot – töprengett hangosan Ron –, de miért ne tudna a benne lakó lélekdarab egyszerűen átköltözni másvalamibe?

– Nem tud, mert a horcrux az élő ember pontos ellentéte. – Hermione látta, hogy se Harry, se Ron nem lett okosabb ettől a választól, gyorsan kifejtette hát: – Figyelj, Ron, ha most felkapnék egy kardot, és leszúrnálak vele, nem tennék kárt a lelkedben, igaz?

– És ez baromi vigasztaló lenne – csóválta a fejét Ron.

Harry nevetett.

– Vigasztaló is! De csak azt akartam mondani ezzel, hogy bármi történjék is a testeddel, a lelked ép marad – magyarázott tovább Hermione. – A horcruxok esetében nem így működik a dolog. A lélekdarabnak a túléléshez feltétlenül szüksége van a tárolójára, a megbűvölt testére. Ha azt elveszti, megszűnik létezni.

– Mikor leszúrtam a naplót, tényleg olyan volt, mintha meghalna – erősítette meg Harry. Jól emlékezett rá, hogy az átdöfött lapokból úgy folyt a tinta, mint a vér, és Voldemort lelkének darabja rettenetes sikolyok közepette vált semmivé.

– Mikor a megfelelő módszerrel tönkretetted a horcruxot, a belé zárt lélekdarab megszűnt létezni. Előtted Ginny is próbált megszabadulni a naplótól, de hiába húzta le a végén, a napló sértetlen állapotban visszatért.

– Egy pillanat – ráncolta a homlokát Ron. – A naplóba zárt lélekdarab megszállta Ginnyt, nem igaz? Akkor ez hogy volt lehetséges?

– Amíg a mágikus tároló ép, a lélekdarab beléphet azokba, akik túl közel kerülnek hozzá... Nem úgy értem – folytatta, mielőtt Ron közbeszólhatott volna –, hogy, mondjuk, túl sokáig tartják a kezükben – az érintésnek ehhez semmi köze. Az érzelmi közelség a fontos. Ginny kiöntötte a szívét a naplónak, és ezzel teljesen kiszolgáltatta magát neki. Ha az ember túlságosan megkedvel vagy a bizalmába fogad egy horcruxot, az már régen rossz.

– Bár tudnám, hogyan tette tönkre Dumbledore a gyűrűt – csóválta a fejét Harry. – Miért nem kérdeztem meg tőle? Soha nem...

A mondatot már csak gondolatban fejezte be. Eszébe jutott, hogy még mennyi mindent nem kérdezett meg Dumbledore-tól. Úgy érezte, amíg a

professzor élt, megannyi alkalmat szalasztott el; lehetőségeket, hogy többet megtudjon... hogy mindent megtudjon...

Egyszerre falrengető robaj hasított bele a csöndbe. Kicsapódott az ajtó, Hermione felsikoltott, és elejtette *A legfeketébb mágia titkait*; Csámpás beiramodott az ágy alá, onnan fűjt felháborodva. Ron talpra szökkent, de elcsúszott egy eldobott Csokibéka-papíron, és beverte a fejét a szemközi falba. Harry pedig reflexszerűen a pálcája után kapott, csak utána jutott el a tudatáig, hogy Mrs Weasley áll előttük – kócosan, dühtől eltorzult arccal.

– Bocsánat, hogy megzavarom meghitt társalgásokat – szólt remegő hangon az asszony. – Bizonyára rátok fér a pihenés... de a szobám tele van nászajándékokkal, amiket szét kell válogatni, és ha jól emlékszem, azt mondtátok, számíthatok a segítségetekre.

– Hát persze! – Hermione rémulten felpattant; csak úgy röpködtek a könyvek körülötte. – Persze... segítünk... bocsánat... – Vetett még egy meggyötört pillantást Harryre és Ronra, aztán Mrs Weasley nyomában kisietett az ajtón.

– Tisztára házimanót csinál belőlünk – sopánkodott fájó homlokát dörzsölve Ron, miközben Harryvel anyja szobája felé kullogtak. – De azok legalább hasznosnak érzik magukat. Alig várom, hogy túl legyünk ezen az esküvőn!

– Én is – bólintott Harry. – Akkor végre mehetünk horcruxokat keresni... Ezek után az kész jutalomüdülés lesz, nem?

Ron felnevetett, de ekkor megpillantotta az anyja szobájában tornyosuló nászajándékhegyet, és a torkára forrt a kacaj.

Delacourék másnap délelőtt tizenegykor érkeztek meg. Harry, Ron, Hermione és Ginny addigra ismeretlenül is meglehetősen ellenséges érzelmeket tápláltak Fleur családjá irányában; Ron igencsak dühösen csörtetett fel a szobájába, hogy két egyforma zoknit keressen magának, és Harry sem önként és dalolva állt neki fésülködni. Mikor aztán Mrs Weasley már elfogadhatónak ítélte a megjelenésüket, mindnyájan kivonultak a napsütötte udvarra, hogy fogadják a vendégeket.

Harry még sose látta ilyen takarosnak a ház környékét. A hátsó ajtó előtti lépcső állandó lakói, a rozsdás üst meg a régi gumicsizmák eltűntek, viszont az ajtótól jobbra és balra is egy-egy új cserepes libbencsbokor pompázott. Bár állt a levegő, a két bokor levelei lustán billegtek, olyan benyomást keltve, mintha hullámok vonulnának végig rajtuk. A tyúkokat bezárták, az udvar fel volt söpörve, a kert gazoláson, sövényigazításon és mindenféle csinosításon esett át, bár Harry, aki dzsungelszerű állapotában

szerette, úgy ítélte meg, hogy eléggé vigasztalanul fest megszokott lakói, a légiónyi bogarászó törpe nélkül.

Harry meg se próbálta megjegyezni, hányféle biztonsági bűbájt vetett be a rend és a minisztérium az Odú védelmére; csak annyit jegyzett meg, hogy senki nem léphet a házba vagy a telekre mágikus helyváltoztatás útján. A zsupszkulccsal utazó Delacourékat is egy közeli dombtetőre irányították, oda ment ki eléjük Mr Weasley. A vendégek közeledtének első jele az a meghökkentően magas hangú nevetés volt, amit, mint kiderült, Arthur Weasley produkált. Pillanatokkal később fel is bukkant a kapuban, kezében megannyi csomaggal s oldalán egy gyönyörű, szőke hajú, hosszú fűzőld ruhát viselő asszonnyal, aki nem lehetett más, mint Fleur édesanyja.

– Maman! – kiáltott fel Fleur, és már szaladt is, hogy megölelje a dámát.
– Papa!

A kis, hegyes, fekete szakállat viselő Monsieur Delacourt nevével ellentétben nemigen lehetett előnyös külsejüként jellemezni; feleségénél egy fejjel alacsonyabb és kimondottan túlsúlyos volt, ugyanakkor kellemes természetű férfiú benyomását keltette. Magas sarkú csizmájában odadöcögött Mrs Weasleyhez, s két-két csókot nyomott az asszony két orcájára, pirulásra készítve őt.

– Túl nagy terh'et vállalt, madame – szólt zengő basszushangon. – Fleurtől 'álljuk, 'ogy mennyit fárhadoznak.

– Ugyan, szóra sem érdemes – fuvolázta Mrs Weasley. – Nekünk ez öröm, nem fáradság.

Feltoluló indulatát levezetendő, Ron belerúgott az egyik libbencsbokor mögül kikukucskáló kerti törpébe.

– Drhága ásszonyom! – Monsieur Delacour szélesen mosolygott, és kitaróan szorongatta két húsos mancsával Mrs Weasley kezét. – Sáladjáink küszöbön álló egyesülése a legnagyobb megtiszteltetés számunkrá! Engedje meg, 'ogy bemutatásám 'itvesemet, Apolline-t.

Madame Delacour odalibbent Mrs Weasleyhez, és lehajolva orcán csókolta.

– Enchantée – szólt. – Á férhje rhendkívül mulátságos törthénetekkel szórhákoztátot minket!

Mr Weasley eszelős vihogást hallatott, de Mrs Weasley egyetlen pillantására elnémult, és attól kezdve olyan arcot vágott, mintha egy közeli barát halálos ágya mellett állna.

– Kisebbik lányomát, Gabrielle-t márh ismerik – mondta Monsieur Delacour.

A tizenegy éves Gabrielle, aki derékig érő káprázatos, ezüstszőke hajával mintha Fleur kicsinyített mása lett volna, sugárzó mosollyal és lelkes öleléssel köszöntötte Mrs Weasleyt, aztán szempillarezgetős, forró pillantást vetett Harryre. Ginny hangosan megköszöörülte a torkát.

– Kerüljenek beljebb! – szívélyeskedett Mrs Weasley, és megannyi „Tessék, tessék!”, „Csak kegyed után!” és „Dehogy, dehogy!” közepette betelerelte a francia családot a házba.

Delacourékról hamar kiderült, hogy segítőkész, hálás vendégek. Mindennek nagyon örültek, és lelkesen kivették a részüket az esküvői előkészületekből. Monsieur Delacour az ültetési rendtől a koszorúslányok cipőjéig mindent *charmant*-nak ítelt; Madame Delacour, aki a háztartási bűbájok mestere volt, egy szempillantás alatt tisztává varázsolta a tűzhelyet; Gabrielle árnyékként követte nővérét, amiben tudott, segített, és folyamatosan csacsogott franciául.

Problémát az jelentett csupán, hogy az Odút nem ilyen sok ember elszállásolására tervezték. Mr és Mrs Weasley a nappaliban aludtak, miután a Delacour házaspár hiába tiltakozott, be kellett költözniük a szülői hálószobába. Gabrielle Percy régi szobájában aludt Fleurrel, Bill kijelölt hálótársa pedig esküvői tanúja, Charlie volt, bár ő még nem érkezett meg Romániából. A három jó barát számára ettől kezdve gyakorlatilag lehetetlenné vált a közös tervezgetés; végső elkeseredésükben már önként vállalkoztak a tyúkok etetésére, csak hogy kimenekülhessenek a zsúfolt házból.

– És még most se hagy békén minket! – fakadt ki Ron, mikor már a második tervezett udvari találkájukat készült meghiúsítani Mrs Weasley, aki karjában egy kosár mosott ruhával közeledett feléjük.

– Jól van, látom, megetettétek a tyúkokat – szólt oda már messziről az asszony. – Holnap majd megint be kell zárni őket... Jönnek az emberek felállítani a lakodalmas sátrat – magyarázta, miután megállt és a tyúkól falának dőlt, hogy szusszanjon egyet. Valóban eléggé kimerültnek tűnt. – A Millamant Sátorvarázs-szolgálatot hívtam... nagyon ügyes társaság. Bill meg el értük... Amíg itt vannak, jobb lesz, ha a házban maradsz, Harry. Meg kell mondanom, nem egy leányálom esküvőt szervezni ennyi védőbűbáj közepette.

– Nagyon sajnálom – szabadkozott Harry.

– Ugyan, ne butáskodj! – vágta rá Mrs Weasley. – Nem úgy értettem... A te biztonságod a legfontosabb! Jut eszembe, meg is akartam kérdezni, hogyan ünnepeljük meg a születésnapodat. Csak egyszer tizenhét éves az ember...

– Ne csináljunk nagy felhajtást – jelentette ki sietve Harry, miután belegondolt, mennyi plusz házimunkával járna még egy ünnepség. – Elég, ha a vacsoránál megemlíjtük... Úgyis másnap lesz az esküvő...

– Ahogy akarod, kis drágám. Azért szólok Remusnak és Tonksnak, jó? Hagridnak is örülnél?

– Igen, nagyon – felelte Harry. – De kérem, ne csináljon ebből gondot magának.

– Ugyan már, ugyan... ez a legkevesebb...

Mrs Weasley hosszú, fürkésző pillantást vetett Harryre, aztán szomorúan elmosolyodott, és elindult a szárítókötél felé. Odaérve suhintott a pálcájával, mire a nedves ruhák a levegőbe emelkedtek, és szépen elrendezték magukat a kötélen. Harry elnézte az asszonyt, és hirtelen mardosó büntudat fogta el, amiért ennyi gondot és fájdalmat okoz neki.

Hetedik fejezet

Albus Dumbledore végrendelete

Hegyi úton haladt, hideg, kék fényben derengő hajnalon. Messze a völgyben egy kis település ködpárába burkolózó árnyai sejlettek fel. Ott van-e az ember, akit keres? Az ember, aki kell neki, aki minden gondolatát kitölti, akitől választ vár, megoldást remél a problémára...

– Hé-kás, ébredj!

Harry kinyitotta a szemét. A kempingágyon feküdt Ron dohos padlásszobájában. Sötét volt, a nap még nem kelt fel. Pulipinty fejét a szárnya alá dugva aludt. Harrynek szúrt a sebhelye.

– Beszéltél álmodban.

– Igen?

– Igen. Azt mondogattad, hogy Gregorovics.

Harry szemüveg nélkül csak homályosan látta Ron arcát.

– Ki az a Gregorovics?

– Honnan tudjam? Te emlegetted.

Harry töprengve masszírozta a homlokát. Ismerősnek rémlett a név, de nem tudta, honnan.

– Azt hiszem, Voldemort őt keresi.

– Szerencsétlen ember – sajnálkozott Ron.

Harry tovább dörzsölgette a sebhelyét, s közben felült az ágyon. Már teljesen éber volt. Megpróbálta pontosan felidézni az álomban látottakat, de

csak egy horizontig nyúló hegyvidékre és egy mély völgy ölen meghúzódó falucska körvonalaire emlékezett.

– Szerintem valahol külföldön van.

– Ki, Gregorovics?

– Voldemort. Külföldre utazott, hogy megkeresse Gregorovicsot. Olyan tájat láttam, amilyen nemigen van Nagy-Britanniában.

– Szóval már megint beleláttál a fejébe?

Aggodalom csengett Ron hangjában.

– Tedd meg, hogy nem mondom el Hermionénak – kérte Harry. – Bár arról tényleg nem tehetek, hogy álmodom dolgokat...

Tovább töprengett, s közben tekintete a kis Pulipinty kalitkájára vándorolt... Hol hallhatta Gregorovics nevét?

– Valamiért úgy rémlik – szólt vontatottan –, hogy köze van a kviddicshez. A kviddics jut eszembe róla, de nem tudom, miért.

– A kviddics? – visszhangozta Ron. – Nem Gorgovicsra gondolsz véletlenül?

– Kire?

– Dragomir Gorgovicsra. Hajtó, a Chudley Csúzlik két éve rekordösszegért szerződtette. Ő tartja az egy szezonon belüli kvaffejtés rekordját.

– Nem – rázta a fejét Harry. – Biztos, hogy nem Gorgovicsra gondolok.

– Én se akarok rágondolni... Térjünk a lényegre: Isten éltesse!

– Fú, tényleg! Tizenhét éves vagyok!

Harry felkapta a kempingágy mellett heverő pálcáját, rámutatott vele a kaotikus állapotú asztalra, és így szólt:

– *Invito szemüveg!*

Bár a hívott tárgy mindössze harminc centire volt tőle, boldogító volt látnia, ahogy felé repül – aztán egy darabig semmit sem látott, mert a szemüveg szára szemén bökte.

– Ügyi – kuncogott Ron.

Nyomjelmentessége feletti örömében Harry ezután légiparádét rendezett a szobában Ron ingóságaival. Az időközben felébredt Pulipinty ide-oda röpködött kalitkájában, olyan izgalommal töltötte el a látvány. Utána Harry megpróbálta bűbájjal megkötni a cipőfűzőjét (a keletkezett csomót aztán kétkezi munkával oldozgatta hosszú percek alatt), és pusztán szórakozásból világoskékékké változtatta a narancsszín talárok Ronnak a Chudley Csúzlikat ábrázoló poszterein.

– A sliccedet szerintem kézzel húzd fel – tanácsolta Ron, és jót vihogott, mikor Harry ijedten a nadrágjára nézett. – Tessék az ajándékod. Itt bontsd ki, anyámnak nem kell feltétlenül látnia.

– Könyv? – csodálkozott Harry a szögletes csomagot tapogatva. – Búcsút mondtál a hagyományoknak?

– Ez nem akármilyen könyv – magyarázta Ron. – Ez aranyat ér: *Tizenkét bombabiztos módszer boszorkányok elbűvölésére*. Minden benne van, amit a lányokról tudni kell. Ha tavaly meglett volna nekem, sec-perc alatt leráztam volna Lavendert, és gond nélkül összejöttem volna... Na mindegy, szóval nemrég megkaptam Fredtől és George-tól, és nagyon sokat tanultam belőle. Meg fogsz lepődni: pálca nélkül is lehet csodákat művelni.

Mikor lementek a konyhába, csinos kis halom ajándék várta Harryt az asztalon. Bill és Monsieur Delacour épp végeztek a reggelivel; Mrs Weasley velük csevegett, de közben a fél szeme a serpenyőn volt.

– Arthur megkért, hogy a nevében is kívánjak neked boldog tizenhetedik születésnapot – fordult mosolyogva a belépő Harryhez az asszony. – Korán el kellett indulnia munkába, de azt ígérte, vacsorára hazaér. Ott van az ajándékunk a kupac tetején.

Harry leült, és kibontotta a mutatott szögletes kis csomagot. Egy aranyóra volt benne, hasonló ahhoz, amit Ron kapott a szüleitől a tizenhetedik születésnapjára: a számlapján mutatók helyett csillagok jártak körbe.

– Régi szokás órát ajándékozni, mikor egy varázsló nagykorú lesz. – Mrs Weasley kicsit aggódva pislogott Harryre a tűzhely mellől. – Sajnos ez nem vadonatúj, mint Roné volt... Fabian bátyám öröksége, ő pedig nem épp arról volt híres, hogy nagyon vigyázott volna a holmijaira... egy kicsit horpadt a hátulja, de...

A mondat vége nem hangzott el – Harry felpattant, és átölelte az asszonyt. Rengeteg kimondatlan dolgot próbált ebbe az ölelésbe sűríteni, és Mrs Weasley talán megérezte ezt, mert utána nagy pislogva megveregette Harry arcát, majd zavarában céltalanul meglengette pálcáját, aminek következtében fél csomag sercegő baconszalonna a serpenyőből a padlóra költözött.

– Isten éltesen, Harry! – csendült Hermione hangja. A lány besietett a konyhába, és gyorsan hozzátette a kupachoz a saját ajándékát. – Semmi különös, de remélem, örülni fogsz neki...

– Tőled mit kapott? – kérdezte Rontól, aki azonban jobbnak látta süketnek tettetni magát.

– Nyisd ki Hermionéét! – fordult gyorsan Harryhez.

Az ajándék egy új gyanuszkóp volt. A Bill és Fleur készítette csomagból egy bűvös borotva került elő.

– Ah, igen, ez gárhántálja a tökéletesen sima arhcbőrht – magyarázta lelkesen Monsieur Delacour –, de vigyázz, pontos instrhukciókat kell adni neki, különben mindenütt megkopászt...

A Delacour házaspár csokoládéval lepte meg Harryt, Fred és George pedig a Weasley Varázsvicc Vállalat legújabb termékeivel töltött meg egy hatalmas dobozt.

Harry, Ron és Hermione reggelizés után hamar kiszorultak a konyhából, mert Madame Delacour, Fleur és Gabrielle érkezésével az asztal kényelmetlenül zsúfolttá vált. Miközben felfelé baktattak a lépcsőn, Hermione kivette Harry kezéből az ajándékokat.

– Bepakolom neked ezeket – csacsogta vidáman. – Különben már majdnem kész vagyok, csak arra várok, hogy Ron alsónadrágjai kijöjjenek a mosásból...

Ron zavart hebegésbe kezdett, de ekkor kinyílt az egyik első emeleti ajtó.

– Bejönnél egy percre, Harry?

Ginny volt az. Ron megtorpant, de Hermione lendületből megfogta a könyökét, és továbbvonszolta őt a lépcsőn. Harry kicsit félszegen tett eleget Ginny invitálásának.

Most járt először a lány szobájában. Kicsi, de világos helyiség volt; egyik falát a Walpurgis Lányai rockegyüttes jókora posztere, a másikat az egyetlen, kizárólag boszorkányokból álló kviddicscsapat, a Holyheadi Hárpiák kapitányának, Gwenog Jonesnak a képe díszítette. Az íróasztal feletti ablak arra a gyümölcsöskertre nézett, ahol Harry és Ginny egyszer páros kviddicset játszottak Ronnal és Hermionéval, s ahol most egy hatalmas, gyöngyfehér falú sátor terpeszkedett. A sátor tetején lobogó aranyszínű zászló egy magasságban volt a szoba ablakával.

Ginny felszegte a fejét, Harry szemébe nézett, majd vett egy nagy levegőt, és így szólt:

– Boldog tizenhetedik születésnapot.

– Öhm... köszönöm.

Harry képtelen volt viszonozni a lány kitartó pillantását: úgy érezte, mintha vakító fénybe kellene néznie.

– Szép a kilátás – motyogta az ablak felé intve.

Ginny ezt – el nem ítéhető módon – eleresztette a füle mellett.

– Nem tudtam, mit adjak neked – folytatta.

– Semmit se kell adnod nekem.

Ginny ezt se méltatta válaszra.

– Nem tudtam, mi az, aminek hasznát vennéd... és ami elég kicsi ahhoz, hogy magaddal tudd vinni.

Harry megkockáztatott egy óvatos pillantást a lány arcára. Ginny nem sírt; Harry sok más dolog mellett ezt is csodálta benne: hogy nagyon ritkán fakadt sírva. Néha eltűnődött, nem azért van-e ez, mert Ginnynek hat báty mellett meg kellett edződnie.

A lány közelebb lépett hozzá.

– Aztán arra gondoltam, olyasmit kellene adnom, ami eszedbe juttat engem, ha, mondjuk, találkozol valami véléával, mikor elmész oda, ahova menned kell.

– Nem hiszem, hogy útközben túl sok alkalmam lesz ismerkedni.

– Akkor tényleg minden rosszban van valami jó – suttogta Ginny, és már csókolt is Harryt, úgy, ahogy még sohasem. Harry nem ellenkezett, viszonzta a csókot, amely áldott feledést hozott, amely bódítóbb volt még a Lángnyelv-whiskynél is, és amely az érzékelés határain túlra száműzött minden egyebet, hogy a teljes valóságot Ginny tölthesse ki: a háta, amit Harry a keze alatt érzett, a hosszú, édes illatú haja...

Kicsapódott az ajtó, és ők szétrebbentek.

– Hoppá – mondta élesen Ron. – Bocsánat.

– Ron!

Befutott a ziháló Hermione is. Feszült csend támadt, majd Ginny csendes, üres hangon így szólt:

– Akkor hát isten éltesen, Harry.

Ronnak skarlátvörös volt a füle; Hermione nyugtalanul pislogott. Harry a legszívesebben az arcukba csapta volna az ajtót, de tudta, hogy hiába: Ron felbukkanásakor mintha jéghideg léghuzat söpört volna át a szobán, s a bűvös pillanat kipukkadt, akár a szappanbuborék. A kinyíló ajtón betódult mindaz, ami miatt szakított Ginnyvel, ami miatt távol kellett tartania magát a lánytól – s az önfeledt boldogság oda volt.

Ránézett Ginnyre, mondani akart volna neki valamit, bár nem tudta, mit – de a lány addigra hátat fordított neki. Lehet, hogy most az egyszer nem akarta visszatartani könnyeit. És Ron jelenlétében Harry nem vigasztalhatta meg őt.

– Majd beszélünk – mondta, és két barátját követve kiment a szobából.

Ron ledübörgött a lépcsőn, átvágott a még mindig zsúfolt konyhán, és kiment az udvarba. Harry végig lépést tartott vele; Hermione ijedt arccal loholt utánuk.

Mikor már elég messze voltak a háztól, Ron megállt a frissen nyírt fűvön, és szembefordult Harryvel.

– Dobtad a húgomat. Most mit csinálsz, játszadozol vele?

– Nem játszadozom – felelte Harry, épp mikor Hermione utolérte őket.

– Ron...

A fiú felemelte a kezét, hogy csendre intse.

– Nagyon kibukott, amikor szakítottál vele...

– Én is. Tudod jól, hogy nem jókedvemben...

– Igen, tudom, de most megint smároltál vele, és ettől elkezd majd reménykedni...

– A húgod nem bolond, tudja, mi a helyzet, esze ágában sincs azt hinni, hogy... hogy egyszer összeházasodunk, vagy...

Saját szavait hallva fájdalmasan életszerű jelenet elevenedett meg lelki szemei előtt: Ginnyt látta, fehér ruhában, amint hűséget esküszik egy magas, arctalan, ellenszenves idegennek. Aztán egy örvénylő pillanat múltán két jövő képe villant fel egymás mellett a fejében: Ginnyé, mint végtelen, szabad tér, és a sajátja... amibe nem fért bele más, csak Voldemort.

– De ha minden alkalommal rámáshol...

– Többet nem fordul elő – ígerte komoran Harry. Derült idő volt, mégis úgy érezte, mintha eltűnt volna a nap az égről. – Most elégedett vagy?

Ron arca egyszerre tükrözött neheztelést és tanáctalanságot. Hintázott egy kicsit a talpán, aztán kinyögte:

– Hát... így... igen.

Ginny a nap folyamán nem kereste többet az alkalmat, hogy kettesben maradjon Harryvel, és nem volt egyetlen olyan pillantása vagy gesztusa sem, ami utalt volna rá, hogy a szobájában több zajlott udvarias társalgásnál. Charlie érkezése azonban ezzel együtt is megkönnyebbülést hozott Harrynek: addig se kellett a jövőre gondolnia, amíg azt nézte, hogyan tuszkolja le Mrs Weasley egy székre a fiát, és jelenti be fenyegetően felemelt pálcával, hogy most pedig tisztességes frizurát nyír Charlie-nak.

A születésnap vacsora akkor is meghaladta volna az Odú konyhájának kapacitását, ha nem egészül ki a társaság Charlie-val, Lupinnal, Tonksszal és Hagriddal – így hát ezúttal a kertben terítettek. Fred és George bűbájjal rábírtak egy sor lila lámpást – amelyek mindegyikén egy nagy 17-es szám virított –, hogy lebegjenek a sorban felállított asztalok fölött. Mrs Weasley

gondos ápolásának köszönhetően George sebe szépen gyógyult; Harry azonban még mindig nem tudta megszokni a sötét lyukat a fiú fején, hiába vicceltek vele annyit az ikrek.

Hermione búbájára lila és arany szerpentinszalagok röppentek a magasba s aggatták fel magukat művészi elrendezésben a fák és a bokrok ágaira.

– Csinos – szólt elismerően Ron, miután Hermione egy utolsó pálcacalendítéssel aranszínűre festette a vadalmafa lombját. – Igazán remek érzéked van az ilyesmihez.

– Köszönöm, Ron! – Hermione látható örömmel, ugyanakkor némi meghökkenéssel fogadta a dicséretet. Harry elfordult, hogy elrejtse vigyorát. Volt egy olyan érzése, hogy ha egyszer lesz ideje belenézni a *Tizenkét bombabiztos módszer boszorkányok elbűvölésére* című könyvbe, találni fog benne egy fejezetet a bókolásról. Tekintete találkozott Ginnyével; ránevetett a lányra, de aztán eszébe jutott Ronnak tett ígérete, gyorsan társalogni kezdett hát Monsieur Delacourral.

– Utat kérek, utat kérek! – zengte éneklő hangon Mrs Weasley. A kertkapu felől közeledett, s egy strandlabda méretű cikesz lebegett előtte. Néhány másodperc múlva aztán kiderült, hogy az óriási sporteszköz nem más, mint Harry születésnap tortája, s Mrs Weasley csupán azért röptette maga előtt, mert nem mert végigbukdácsolni vele az egyenetlen talajon.

– Ez fantasztikus, Mrs Weasley – hálálkodott Harry, mikor a torta elfoglalta helyét az asztal közepén.

– Ugyan, kis drágám, semmiség – felelte meleg mosollyal az asszony. A háta mögött Ron feltartott hüvelykujját mutatta Harrynek, és a „profí vagy” szavakat tátogetta.

Fred és George kimentek a házhoz vezető ösvény végére, és ott fogadták a vendégeket, akik hét órára mind be is futottak. Hagrid a jeles alkalom tiszteletére felvette legjobb, ezzel együtt is rémséges szőrös, barna öltönyét. Lupin, bár mosolyogva rázott kezét Harryvel, levertnek tűnt, ami annál furcsább volt, mivel párjából, Tonksból csak úgy áradt a jókedv.

– Boldog születésnapot! – rikkantotta a fiatal boszorkány, és szoros ölelésbe zárta Harryt.

– Tizenhét, he? – brummogta vidáman Hagrid, miután kapott egy vödör nagyságú, borral töltött poharat Fredtől. – Épp hat éve ismerkedtünk meg, Harry! Emlékszel még arra a napra?

– Homályosan – felelte vigyorogva az ünnepelt. – Úgy rémlik, ránk törted az ajtót, malacfarkat ragasztottál Dudleyra, és kijelentetted, hogy

varázsló vagyok.

– Ki emlékszik már a részletekre? – kuncogott Hagrid. – Ron, Hermione, jól vagytok?

– Jól – mosolygott Hermione. – És te?

– Megvagyok, megvagyok. Sok dolgom van mostanság, kis egyszarvúak születtek, majd megmutatom őket, ha jöttök... – Harry szándékosan nem nézett barátaira; Hagrid a zsebében turkált. – Tessék, Harry... Nem tudtam, mit hozzak neked, de aztán eszembe jutott ez. – Kicsi, pikkelyes erszényt halászott elő, amin hosszú zsinór lógott, nyilván hogy nyakba lehessen akasztani. – Zanzárbőrből van. Ha a tulajdonosa beletesz valamit, utána csak ő tudja kivenni belőle. Ritka holmi.

– Köszönöm, Hagrid!

– Szóra sem érdemes – legyintett kukafedél méretű kezével a vadőr. – Jé, ott jön az én régi jó cimborám, Charlie! Hahó! Charlie!

A megszólított feléjük vette az irányt, s menet közben bánatosan végigsimított brutálisan megkurtított hajzatán. Ronnál alacsonyabb, vállas fiatalember volt; izmos karjait hosszú hegek és égési sérülések nyomai borították.

– Szevasz, Hagrid, hogy s mint?

– Ezer éve tervezem, hogy írok neked. Hogy van Norbert?

Charlie felkacagott.

– Norbert? A norvég tarajossárkány? Átkereszteltük Norbertára.

– Micsoda? Norbert lány?

– Az bizony.

– Azt honnan lehet tudni? – tudakolta Hermione.

– A nőstények sokkal vérszomjasabbak – felelte Charlie, majd vetett egy pillantást hátrafelé, és fojtott hangon megjegyezte: – Ideje lenne, hogy apa hazataláljon. Anya kezd ideges lenni.

Erre a többiek is ránéztek Mrs Weasleyre. Az asszony beszélgetni próbált Madame Delacourral, de közben szinte másodpercenként a kapu felé pislogott.

– Azt mondom, kezdjük el Arthur nélkül – fordult végül az egybegyűltekhöz. – Biztos nem tud elszabadulni a... Oh!

Mindenki egyszerre pillantotta meg a jelenést: egy fénycsík röppent be a kertbe, hogy egy szempillantás múlva megállapodjon az asztal fölött; ott fénylő, ezüstös menyétalakká változott, mely a hátsó lábára állt, és Mr Weasley hangján így szólt:

– Velem van a mágiaügyi miniszter.

A patrónus ezután köddé vált, s Fleur megrökönyödött rokonsága már csak a hült helyét nézhette.

– Jobb, ha mi elmegyünk – jelentette ki nyomban Lupin. – Sajnálom, Harry... alkalomadtán megmagyarázom...

Azzal derékon kapta Tonksot, és elsietett vele. Hamarosan elérték a kerítést, kimásztak rajta, s azon nyomban el is tűntek. Mrs Weasley arcára döbbenet ült ki.

– A miniszter... de hát miért? Nem értem...

A talány megvitatására azonban már nem maradt idő: a következő pillanatban a kapun túl előbukkant a semmiből Mr Weasley, oldalán a sörényszerű hajáról azonnal felismerhető Rufus Scrimgeourrel.

Az újonnan érkezettek az udvaron át egyenesen a kert és a lámpafényben fürdő asztalt körülülő, elnémult társaság felé vették útjukat. Mikor Scrimgeour a lámpák fénykörébe ért, Harry megállapította, hogy sokat öregedett legutóbbi találkozásuk óta; arca soványabb és árkoltabb, tekintete mogorvább volt.

– Elnézést kérek az alkalmatlankodásért. – Scrimgeour az asztal végéhez bicegett, s ott megállt. – Annál is inkább, mivel úgy látom, ünnepi eseményt zavarok meg.

A miniszter tekintete egy pillanatra megpihent az óriási cikesztortán.

– Isten éltesen sokáig.

– Köszönöm – biccentett Harry.

– Szeretnék egy szót váltani veled – folytatta Scrimgeour. – Szintúgy Ronald Weasley úrral és Hermione Granger kisasszonnyal.

– Velünk is? – csodálkozott Ron. – Velünk miért?

– Közölni fogom, amint magunkban leszünk – felelte a miniszter. – Akad itt olyan hely, ahol beszélhetek velük? – vetette oda a kérdést Mr Weasleynek.

– Hogyne, természetesen. – Mr Weasley idegesen pislogott. – A... a nappali, gondolom, megfelel.

– Mutasd az utat! – fordult Ronhoz a miniszter. – Magának nem kell elkísérnie minket, Arthur.

Miközben két barátjával együtt felállt az asztaltól, Harry látta, hogy Mr Weasley aggodó pillantást vált feleségével. Szótlanul indultak el a ház felé; Harry biztosra vette, hogy Ron és Hermione e percben ugyanarra gondol, amire ő: Scrimgeour megneszelte, hogy ki akarnak maradni a Roxfortból.

A miniszter egy szót se szólt, amíg keresztül nem mentek a konyhán, és be nem értek a nappaliba. A kertet még lágy alkonyi fény aranyozta be, de

bent a házban már sötét volt. Harry az ajtóból az olajlámpák felé intett a pálcájával, mire azok lángra lobbantak, és megvilágították a kopottas berendezésű, de lakályos szobát. Scrimgeour elfoglalta a süppedős karosszéket, ami rendszeren Mr Weasley helye volt, így a három jó barát kénytelen volt a kanapén összezsúfolódni. Mikor már mind ültek, a miniszter belevágott mondókájába:

– Kérdéseim vannak hozzátok, és legjobb lesz, ha ezeket kinek-kinek négy szemközt teszem fel. Ti ketten – rámutatott Harryre és Hermionéra – várjatok odakint. Ronalddal kezdem.

– Nem megyünk sehova – jelentette ki Harry, s Hermione elszántan bólogatott mellette. – Vagy együtt beszél velünk, vagy sehogy.

Scrimgeour hűvös pillantással méregette Harryt, aki sejtette, hogy a miniszter azt latolgatja, érdemes-e már az elején felvennie a kesztyűt és keményebb hangot megütnie.

– Akkor hát maradunk négyesben. – Scrimgeour vállat vont, és megköszönte a torkát. – Bizonyára mondanom sem kell, hogy Albus Dumbledore végakarata miatt jöttem.

Harry, Ron és Hermione egymásra néztek.

– Úgy látom, meglepődtetek. Ezek szerint nem is tudtatok róla, hogy Dumbledore a végrendeletébe foglalt titeket?

– Mi-mindháromunkat? – hebegte Ron. – Engem meg Hermionét is?

– Úgy van. Mind...

Harry közbevágott:

– Dumbledore több mint egy hónapja halt meg. Miért csak most kapjuk meg, amit ránk hagyott?

– Ez nem is kérdés! – vágta rá Hermione, mielőtt Scrimgeour megszólalhatott volna. – Megvizsgálták a hagyatékot! – Hangja remegett a felháborodástól. – Nem lett volna joguk hozzá!

– Jogom volt hozzá – felelte lekezelően Scrimgeour. – A indokolt vagyontárgyelkobzásról szóló rendelet lehetővé teszi hagyatékok lefoglalását abban az esetben, ha...

– Az a rendelet arra szolgál, hogy meg lehessen akadályozni sötét varázstárgyak örökítését! – hadarta Hermione. – És a minisztériumnak előbb bizonyítania kell, hogy az elhunyt vagyontárgyai illegálisak, csak azután kobozhatja el őket! Talán azt hitte, hogy Dumbledore valami elátkozott dolgot akar ránk hagyni!?

– Granger kisasszony nyilván a varázsjog területén kíván majd tevékenykedni – jegyezte meg hűvösen Scrimgeour.

– Szó sincs róla! – vágta rá Hermione. – Olyan munkát keresek majd, aminek haszna is van!

Ron felnevetett. Scrimgeour csak egy futó pillantásra méltatta őt.

– És most miért döntöttek úgy, hogy kiadják az örökségünket? – kérdezte indulatosan Harry. – Nem találtak ürügyet rá, hogy megtartsák?

Hermione ezúttal is megelőzte a válasszal a minisztert:

– Nem, egyszerűen lejárt a harmincegy nap. Annál tovább csak olyan tárgyakat tarthatnak vissza, amelyekről bebizonyosodott, hogy veszélyesek.

Scrimgeour nem reagált Hermione szavaira, helyette Ronhoz fordult.

– Állítanád-e, Ronald, hogy szoros személyes kapcsolat fűzött Dumbledore-hoz?

Ront meghökkentette a kérdés.

– Engem? Nem... nem mondanám. Harry volt az, aki...

Ron ránézett barátaira, és el is értette Hermione „fogd be a szád”-pillantását, de hiába, a baj már megtörtént: Scrimgeour arca elárulta, hogy pontosan azt a választ kapta, amire számított, és amit ki akart csikarni. Úgy csapott le Ron szavaira, mint sas az egérre.

– Ha nem fűzött szoros személyes kapcsolat Dumbledore-hoz, mivel magyarázod, hogy szerepel a neved a végrendeletében? Feltűnően kevés magánszemélyről tesz említést. Jószerevel az egész vagyonát – a magánkönyvtárát, a mágikus tárgyait egyéb ingóságokkal egyetemben – a Roxfortra hagyta. Véleményed szerint téged miért tett személyes örökösévé?

– Nem... nem t’om – motyogta Ron. – Az igaz, hogy... nem voltunk szoros kapcsolatban, de... azt hiszem, kedvelt engem...

– Ne szerénykedj, Ron – szólt közbe Hermione. – Dumbledore egyik kedvence voltál.

Harrynek erős kétségei voltak ezen állítás megalapozottságát illetően, ugyanis tudomása szerint Dumbledore soha egyetlen percet sem töltött négy szemközt Ronnal, és viszonyuk még lazának se volt mondható. Scrimgeour azonban mintha nem is hallotta volna Hermione kijelentését; előhúzott a köpenye alól egy húzózsínóros erszényt – jóval nagyobb, annál, amit Harry Hagridtól kapott –, elővett belőle egy pergamentekercset, kinyitotta és felolvasott belőle:

– *Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore testamentuma... igen, meg is van... Ronald Billus Weasleyre hagyom önkéntőmat, remélve, hogy rám gondol majd, amikor használja.*

Olyan tárgy került elő Scrimgeour erszényéből, amit Harry jól ismert: ránézésre nem volt több közönséges ezüst öngyújtónál, de Harry tudta róla,

hogy különleges tulajdonsággal bír: ha kattintanak vele, magába szív minden fényt egy adott helyen, majd újabb kattintásra kibocsátja azt. Scrimgeour előrehajolt ültében, és átadta az öholtót Ronnak. Az ámuldozva forgatta az ujjai között örökségét.

– Ez egy igen értékes tárgy – jegyezte meg Ron arcát fürkészsze Scrimgeour. – Talán az egyetlen a maga nemében. Nyilván Dumbledore készítette. Vajon miért hagyott rád egy ilyen ritkaságot?

Ron tanácstalanul rázta a fejét.

– Dumbledore-nak több ezer diákja volt – folytatta Scrimgeour. – Mégis csak hármótokat említ meg a végrendeletében. Miért? Mire akarsz használni az öholtót, Ronald?

– Sötétítek vele – dünnyögte Ron. – Mi másra használhatnám?

Erre aztán Scrimgeour sem tudott válaszolni. Egy-két másodpercig még összehúzott szemmel figyelte Ront, azután visszatért a végrendelethez.

– *Hermione Jane Granger kisasszonyra hagyom a Bogar bárd meséi című könyvet, remélve, hogy szórakoztató és tanulságos olvasmány lesz számára.*

Scrimgeour ismét az erszénybe süllyesztette kezét; ezúttal egy kis alakú könyvet vett elő, amely foltos és hámladozó borítójával legalább olyan réginek tűnt, mint a *A legfeketébb mágia titkai* könyvtári példánya. Hermione szótlanul átvette a könyvet Scrimgeourtól, az ölébe fektette, és rámeredt. Harry már a címet sem tudta elolvasni, mert azt rúnákkal nyomtatták a borítóra. Miközben a jeleket nézte, egy könnycsepp hullott a régi kötetre.

– Mit gondolsz, miért hagyta rád Dumbledore ezt a könyvet? – kérdezte Scrimgeour.

– Mert... szeretek olvasni – felelte elfúló hangon Hermione, és megtörölte szemét a blúza ujjával.

– De miért épp ezt a könyvet hagyta rád?

– Nem tudom. Biztosan úgy gondolta, hogy tetszeni fog.

– Beszéltél valaha Dumbledore-ral rejtjelezésről vagy titkos üzenetek közlésének egyéb módjairól?

– Nem – felelte Hermione, tovább törölgetve a szemét. – És ha a minisztérium harmincegy nap alatt sem talált rejtjeles üzenetet a könyvben, akkor valószínűleg én sem fogok.

Hermione összeszorította ajkát, hogy ne zokogjon fel hangosan. Ronnak annyira szűk volt a helye a kanapén két barátja között, hogy csak nagy nehezen tudta hátradugni és a lány vállára tenni a kezét. Scrimgeour közben ismét a végrendeletre fordította tekintetét.

– *Harry James Potterre* – olvasta hangosan, s Harry gyomra görcsbe rándult a hirtelen izgalomtól – *azt a cikeszt hagyom, amit első roxforti kviddicsmérkőzésén elkapott. Emlékeztesse rá, hogy a kitartás és az ügyesség elnyeri méltó jutalmát.*

Mikor Scrimgeour előhúzta az erszényből a szárnyát bágyadtan rezegetető, diónyi aranylabdácskát, Harryn, bármennyire küzdött ellene, mélységes csalódottság lett úrrá.

– Miért hagyta rád Dumbledore ezt a cikeszt? – kérdezte Scrimgeour.

– Fogalmam sincs – felelte őszintén Harry. – Gondolom, azért, amit a végrendeletben leírt... Hogy emlékeztessen rá, mire jó a kitartás meg a nemtudommi.

– Tehát úgy véled, ez afféle jelképes emlék, semmi több?

– Igen. Mi más lehetne?

– Most én kérdezek. – Scrimgeour egy kicsit közelebb húzta karosszékét a kanapéhoz. Időközben a kertre is leszállt az este. Az ablakon át nézve a lakodalmas sátor derengő fehér kísértet módjára tornyosult a sövény fölé.

– Úgy vettem észre, a születésnap tortád is cikesz alakú – mondta Scrimgeour. – Miért?

Hermione sötéten felnevetett.

– Biztos nem azért, mert Harry remek fogó, az túl egyszerű lenne! Dumbledore nyilván titkos üzenetet rejtett a cukormázba!

– A cukormáz semmit sem rejt, ebben biztos vagyok – felelte higgadtan Scrimgeour. – Ellenben a cikesz kimondottan alkalmas egy kis méretű tárgy elrejtésére. Tudod miért, igaz?

Harry a fejét rázta. Hermione viszont erre is felelt – Harry gyanúja szerint azért, mert az iskolában kényszeres reflexszé vált benne, hogy ha kérdést hall, megadja rá a helyes választ.

– Azért, mert a cikeszek testemlék-őrzők.

– Micsoda? – hüledezett a két fiú. Mindeddig abban a hitben éltek, hogy Hermionénak göze sincs a kviddicsről.

– Úgy van – bólintott Scrimgeour. – A cikeszt a felbocsátása előtt senki nem érinti meg pusztá kézzel. Még a készítője is kesztyűben dolgozik. A labda olyan bűbájt hordoz, amely képessé teszi annak a személynek az azonosítására, aki először megfogta – vitás esetekben így bizonyítékkal tud szolgálni. Ez a cikesz – Scrimgeour felmutatta az aranylabdácskát – emlékszik az érintésedre, Potter. Lehetségesnek tartom, hogy Dumbledore, akiről, ha minden jót nem is, azt el lehet mondani, hogy kiváló varázsló volt, úgy bűvölte meg a cikeszt, hogy csak a te kezében nyíljon ki.

Harrynek a torkában dobogott a szíve. Biztos volt benne, hogy Scrimgeour következtetése helyes. Mit tehetne, hogy ne kelljen a miniszter jelenlétében megfognia a cikeszt?

– Hallgatsz? – nézett rá Scrimgeour. – Talán bizony tudod, mi van a cikeszben?

– Nem – felelte Harry, még mindig azon töprengve, milyen trükkal vehetné kézbe a cikeszt anélkül, hogy hozzáérne. Ha rendesen megtanulta volna a legilimenciát, most ötletet kereshetne Hermione fejében – szinte hallotta, hogyan zakatolnak a lány agyának fogaskerekei.

– Fogd meg! – szólította fel higgadtan Scrimgeour.

Harry a miniszter sárga szemébe nézett; azt látta benne, hogy nincs választása, engedelmeskednie kell. Kinyújtotta a kezét, Scrimgeour pedig ismét előrehajolt, és lassan, óvatosan Harry tenyerére helyezte a cikeszt.

Nem történt semmi. Mikor Harry a markába zárta az aranylabdát, az még egyszer megrebentette fáradt szárnyait, majd mozdulatlaná vált. Scrimgeour, Ron és Hermione ennek ellenére meredten nézték azt, ami kilátszott belőle Harry ujjai között, mintha még mindig remélnék, hogy történik vele valami.

– Hát ez látványos volt – szólt gúnyosan Harry. Két barátja elnevette magát.

– Akkor hát végeztünk? – kérdezte Hermione, és nekiveselkedett, hogy kiszabadítsa magát a kanapé és barátai szorításából.

– Még nem – bökte oda bosszús arccal Scrimgeour. – Dumbledore még valamit hagyott rád, Potter.

– Mit? – tudakolta feltámadó izgalommal Harry.

Scrimgeour most már nem vesződött a végrendelet felolvasásával.

– Griffendél Godrik kardját.

Hermione és Ron kövé meredtek. Harry tekintetével kereste, hol csillan meg a rubintköves markolat, de Scrimgeour most nem nyúlt bele az erszénybe – igaz, az túl kicsi is lett volna hozzá, hogy a kard beleférjen.

– Na és hol van? – kérdezte gyanakodva Harry.

– Sajnálatos módon a kard nem Dumbledore-é volt, így arról nem is végrendelkezhetett. Griffendél Godrik kardja egyedülálló történelmi emlék, s mint olyan, jog szerint...

– Jog szerint Harryé! – csattant fel Hermione. – A kard őt választotta! Harry húzta ki a Teszlek Süvegből!

– Megbízható történeti források szerint a kard adott esetben használatra bocsátja magát a Griffendél-ház bármely arra méltó tagjának. Szó sincs tehát

arról, hogy Harry Potter a kizárólagos birtokosa volna, akárhogy vélekedett is Dumbledore. – Scrimgeour megvakarta borostás állát, s közben Harryre függesztette tekintetét. – Mit gondolsz, miért...

– Miért akarta Dumbledore nekem adni a kardot? – Harry alig tudta féken tartani indulatát. – Biztos mert jól mutatna a szobám falán!

– Ez nem tréfadolog, Potter! – mordult rá Scrimgeour. – Talán az a meggyőződés vezette Dumbledore-t, hogy csak Griffendél Godrik kardja tudja legyőzni Mardekár utódját? Azért akarta volna neked adni a kardot, mert mint oly sokan, ő is úgy hitte, hogy neked kell megölnöd Őt, Akit Nem Nevezünk Nevén?

– Érdekes elmélet – válaszolt Harry. – Döfött már valaki kardot Voldemortba? Vagy a minisztérium hasznosabbnak tartja, ha önoltókat vizsgálgat meg eltussolja az azkabani rabok tömeges szökéseit? Hát ezzel tölti a miniszter úr az idejét, amikor bezárkózik a szobájába? Egy cikeszt próbál kinyitni? Sorban ölik az embereket, kis híján megöltek engem is, Voldemort három grófságon át üldözött, végzett Rémszem Mordonnal, de a minisztérium arról is mélyen hallgat, vagy tévedek? És még elvárja, hogy együttműködjünk magukkal?

– Fékezd a nyelved! – harsogta felállva Scrimgeour, mire Harry is felpattant. A miniszter odabicegett hozzá, és keményen megbökte a mellkasát pálcájával, ami parázsló cigaretta módjára lyukat égetett Harry pólójába.

– Hé! – kiáltott fel Ron; talpra szökkent, és ő is előkapta a pálcáját, de Harry gyorsan rászólt:

– Ne! Ürügyet akarsz adni neki, hogy letartóztathasson minket?

– Eszedbe jutott, hogy nem az iskolában vagy, mi? – zihálta Harry arcába Scrimgeour. – Rájöttél végre, hogy én nem Dumbledore vagyok, aki minden arcátlanságodat és engedetlenségedet megbocsátotta? Felőlem viselheted úgy a sebhelyedet, mint egy koronát, de nekem akkor se egy tizenhét éves kölyök fogja megmondani, hogyan végezzem a munkámat! Ideje lenne, hogy egy kis tiszteletet tanulj!

– Ideje lenne, hogy rászolgáljon! – vágott vissza Harry.

Remegni kezdett a padló; szapora léptek zaja hallatszott, majd kitárult a nappali ajtaja, és megjelent a Weasley házaspár.

– Úgy hallottuk... mintha valaki... – hebegte Mr Weasley, akit szemlátomást megriasztott a látvány, hogy Harry és a miniszter majdhogynem egymás mellének feszülve állnak.

– ...kiabált volna – zihálta Mrs Weasley.

Scrimgeour két lépést hátrált, és a Harry pólóján égetett lyukra nézett. Látszott, már bánja, hogy elvesztette az önuralmát.

– Nem történt semmi – dörmögte. – Nagyon sajnálom... hogy így állsz a dolgokhoz. – Megint Harry szemébe fúrta a tekintetét. – A jelek szerint nem tudod belátni, hogy a minisztérium ugyanarra törekszik, amire te – és amire Dumbledore. Együtt kellene működnöd velünk.

– Ahogy már mondtam, miniszter úr: nem tetszenek a módszereik.

Harry másodszor is felemelte jobbját, és megmutatta Scrimgeournek a fehérlő sebhelyet a még mindig tisztán kivehető szavakkal: *Hazudni bűn*.

A miniszter arca megkeményedett; szó nélkül sarkon fordult, és kibicegett a szobából. Mrs Weasley is kiment, de Harry hallotta, hogy csak a hátsó ajtóig követi Scrimgeourt; alig egy perc múlva aztán jelentette:

– Elment.

– Mit akart tőletek? – fordult Mr Weasley a három jó barátához, miután felesége visszasietett hozzájuk a nappaliba.

– Elhozta, amit Dumbledore ránk hagyott – felelte Harry. – Csak most adták ki a hagyatékot.

A kertben felállított ünnepi asztalnál kézről kézre járt a Scrimgeourtól kapott három tárgy. Mindenki megcsodálta az önoltót meg a régi könyvet, mindenki méltatlankodott, hogy Scrimgeour visszatartotta a kardot, de senki nem tudott épkezláb magyarázatot kitalálni arra, hogy miért egy régi cikeszt hagyott Dumbledore Harryre. Mikor Mr Weasley már harmadszor vagy negyedszer vette a kezébe az önoltót, Mrs Weasley óvatos javaslattal élt:

– Harry drágám, mindenki borzasztóan éhes, de mégse akartunk nélküled nekifogni... Most már tálalhatom a vacsorát?

Mindenki meglehetősen sietséggel evett, majd egy gyors köszöntő ének és megannyi kövér tortaszelet bekebelezése után a társaság fel is oszlott. Hagrid, aki a másnapi esküvőre is hivatalos volt, de testalkatánál fogva nem fért el a túlsúfolt házban, elindult egy közeli mezőre sátrat verni.

– Ha mindenki lefeküdt, gyere majd fel hozzánk – súgta oda Hermionénak Harry, miközben segítettek a rendrakásban Mrs Weasleynek.

Fent a padlásszobában aztán Ron tovább vizsgálgatta önoltóját, Harry pedig használatba vette a Hagrid-féle zanzárdbőr erszényt – nem aranyat tett bele, hanem csekély értékű, de számára annál fontosabb tárgyakat: a Tekergők Térképét, a Sirius bűvös tükrekből megmaradt darabkát és R. A. B. medálját. A zsinórral lezárt erszényt aztán a nyakába akasztotta, majd leült, és töprengve nézegetni kezdte a szárnyát bágyadtan rebegetető, régi cikeszt. Végül aztán halk kopogtatás hallatszott, és besurrant az ajtón Hermione.

– *Disaudio!* – suttogta a lány, a lépcső irányába fordítva pálcáját.
– Mintha azelőtt nem szeretted volna ezt a bűbájt – jegyezte meg csipkelődve Ron.

– Változnak az idők. Na, mutasd azt az önlót!

Ront nem kellett kétszer kérni. Maga elé tartotta örökségét, és kattintott vele. A szobát megvilágító mennyezeti lámpa nyomban kialudt.

– Csak az a baj – suttogta Hermione –, hogy ugyanezt perui instant sötétségporral is meg lehet csinálni.

Újabb kattanás hallatszott, kis fénygolyó röppent a lámpa felé, s a szobában újra világos volt.

– Akkor is tök jó darab – jelentette ki kissé sértődötten Ron. – És állítólag Dumbledore saját találmánya.

– Persze, de biztos nem azért vett bele téged a végrendeletébe, hogy segítsen nekünk villanyt oltani!

– Talán előre tudta, hogy a minisztérium lefoglalja és tüzetesen megvizsgálja majd a hagyatékát – találgatott Harry.

– Egészen biztosan tudta – erősítette meg Hermione. – A végrendeletben persze nem írhatta meg, hogy mire jók ezek a tárgyak, de nem értem, hogy...

– Hogy miért nem mondott róluk valamit, mikor még élt – fejezte be a mondatot Ron.

– Erről van szó – bólintott Hermione, és lapozgatni kezdte a *Bogar bárd meséit*. – Ha ezek a tárgyak olyan fontosak, hogy megérte őket a minisztérium tudtával ránk hagynia, akkor igazán adhatott volna hozzájuk némi magyarázatot... Hacsak nem abból indult ki, hogy nincs mit magyarázni...

– Hát, ha igen, akkor tévedett – csóválta a fejét Ron. – Mindig mondtam, hogy flúgos az öreg. Zseniális volt, meg minden, de kicsit gyári hibás. Egy vacak régi cikeszt hagyni Harryre – mi a fenének?

– Gőzöm sincs – mondta Hermione. – Mikor Scrimgeour a kezébe adta, fogadni mertem volna, hogy történik valami!

– Aha... – Harry szívverése megint felgyorsult, ahogy felemelte a cikeszt. – De gondolhatjátok, hogy Scrimgeour előtt nem erőltettem meg magam különösebben.

– Ezt hogy érted? – hökkent meg Hermione.

– Mit csináltam a cikesszel a legelső meccsemen? Nem emlékeztek?

Hermione csak a homlokát ráncolta. Ronnak ellenben elakadt a lélegzete; egy darabig megszólalni se bírt, csak izgatottan mutogatott a cikeszre meg Harry arcára.

– Majdnem lenyelted! – tört ki belőle végül.

– Pontosan.

Harry remegő kézzel emelte ajkához a cikeszt.

Az nem nyílt ki. Megint jött a maró, keserű csalódottság; mikor azonban lehanyatlott a keze, Hermione felkiáltott:

– Írás! Írás van rajta! Nézd meg gyorsan!

Harry kis híján elejtette a cikeszt meglepetésében és izgalmában. A labdácska aranyló felületén, mely néhány másodperce még sima és üres volt, most négy, Dumbledore jellegzetes, szálkás, dőlt betűivel írt szó állt:

Ott nyílok, ahol zárul.

Harrynek épp hogy volt ideje elolvasni a feliratot – aztán a szöveg elhalványodott, és eltűnt.

– Ott nyílok, ahol zárul... Ez meg mit jelentsen?

Hermione és Ron tanácstalanul rázták a fejüket.

– Ott nyílok, ahol zárul... ahol zárul... ott nyílok...

De hiába ismételték a szavakat, hiába hangsúlyozták őket így meg úgy, nem lettek okosabbak.

– És itt van még a kard is – váltott témát Ron, miután beletörődtek, hogy nem tudnak több értelmet kihámozni a cikesz feliratából. – Miért akarta Harryre hagyni a kardot?

– És miért nem szólt róla egy szót sem? – dünnyögte Harry. – Tavaly, amikor annyit beszélgettünk a szobájában, a kard végig ott volt a falon! Ha azt akarta, hogy az enyém legyen, miért nem adta nekem akkor?

Úgy érezte, mintha vizsgán ülne ellustult, tompa aggyal, és egy olyan kérdésen töprengene, amire kapásból tudnia kellene a választ. Lehetséges, hogy a tavalyi hosszú beszélgetések valamelyikében elhangzott egy mondat, amire nem figyelt oda eléggé? Értenie kellene, miről szól ez az egész? Dumbledore arra számított, hogy rögtön érteni fogja?

– És itt ez a könyv is – csóválta a fejét Hermione. – *Bogar bárd meséi...* Sose hallottam róla.

– Sose hallottál Bogar bárd meséiről? – hitetlenkedett Ron. – Ezt nem mondod komolyan!

– De, komolyan mondom – felelte meghökkenve Hermione. – Miért, te ismered ezeket a meséket?

– Persze, hogy ismerem!

A meglepő közlés kizökkentette Harryt töprengéséből. Nem hitte volna, hogy van olyan könyv a világon, amit Hermione nem ismer, Ron viszont igen. Ron is csodálkozott – de ő azon, hogy barátai csodálkoznak.

– Ne hülyéskedjete! Ott az a sok dedós mese, mindről azt mondják, hogy Bogar bárd írta! *A szerencse színes szökőkútja.. A varázsló és a pattogó fazék... Nyiszi nyuszi és a locsifecsi fatökné...*

– Mi baj van? – tört ki a nevetés Hermionéból. – Micsi nyuszi?

– Ne csináljátok már! – Ron hitetlenkedve kapkodta a pillantását egyik barátjáról a másikra. – Ne mondjátok, hogy nem hallottatok Nyiszi nyusziról...

– Elfelejtet, hogy mi muglik között nőttünk fel – emlékeztette Hermione. – Egészen más meséket hallgattunk gyerekkorunkban! *A Hófehérke és a hét törpét, a Hamupipőké...*

– Az mi, valami betegség? – tudakolta Ron.

Hermione ismét a rúnák fölé hajolt.

– Szóval azt mondod, ezek gyerekmesék?

– Igen – felelte elbizonytalanodva Ron. – Mármint... hallottam régi meséket, amikről mondták, hogy Bogar bárd írta őket. Azt nem tudom, hogy eredetiben milyenek ezek a történetek.

– De vajon miért akarta Dumbledore, hogy elolvassam őket?

Valami megnyikordult odalent.

– Biztos Charlie mászkál – mondta nyugtalanul Ron. – Anya már lefeküdt, most kisurran megnővesztetni a haját.

– Mindegy, akkor is ideje lefeküdnünk – suttogta Hermione. – Ciki lenne, ha holnap elaludnánk.

– Az biztos – hagyta helyben Ron. – Nem tenne jót a násznép hangulatának, ha az örömanya brutális hármasságát követne el. Majd én elsötétítek. – S mikor becsukódott az ajtó Hermione után, ismét kattintott egyet az önlóval.

Nyolcadik fejezet

Az esküvő

Másnap délután három órakor Harry, Ron, Fred és George a gyümölcsöskertben ácsorogtak a nagy, fehér sátor bejáratánál, és várták a vendégeket. Harry nem sokkal korábban megivott egy nagy adag Százfűlő-főzetet, aminek következtében külsőre átalakult a közeli falu, Widra St. Capdel egyik lakójává, egy vörös hajú muglifíúvá, akitől Fred korábban begyűjtő bűbájjal hajszálatat lopott. Szerepe szerint ő volt „Barny, a távoli unokatestvér”, a népes Weasley-rokonság egy ritkán látott tagja.

A négy fiú az ülésrend egy-egy példányát szorongatta, hogy annak segítségével a helyükre kíséressék a vendégeket. Egy órával korábban egy csapat fehér taláros pincér, valamint aranylő kabátba bújt zenészek érkeztek az Odúba – ők most a sátorból nem messze, egy fa alatt üldögéltek –, gomolygó kék pipafüst jelezte, hogy hol.

Harry háta mögött a sátorban egy hosszú, bíborpiros szőnyeg két oldalán több sorba rendezve megannyi karcsú lábú aranyszék állt. A sátor tartórúdjaik fehér és arany virágok fonták körül, s a fölé a hely fölé, ahol Bill és Fleur majd hitvesi hűséget esküsznek egymásnak, Fred és George egy hatalmas csokor arany léggömböt akasztott föl. Kint a szabadban bágyadt pillangók és méhek szállkostak a fű és a sövény fölött. Harry elég kényelmetlenül érezte magát a bőrében. A mugli fiú, akinek a külsejét fölvette, kicsit kövérebb volt nála, így a tikkasztó nyári hőségben amúgy is túl meleg dísztalárja ráadásul még zavaróan szűk is volt.

– Ha én egyszer megnősülök – szólt a nyakát szellőztetve Fred –, biztos nem fogok ekkora felhajtást csinálni. Mindenki olyan ruhában jöhet majd, amilyenben akar, anyát pedig az esküvő idejére sóbálvánnyá változtatom.

– Ma délelőtt még egész normális volt – jegyezte meg George. – Egy kicsit pityergett ugyan, hogy miért nincs itt Percy, pedig kinek hiányzik az a tetű? Szent szalamandra, kössétek fel a talárt, jönnek!

Az udvar távoli kapuján túl sorban egymás után tarka alakok tűntek fel a semmiből. Perceken át gyűltek és gyűltek az érkezők, aztán oszlopba rendeződtek, és kigyózó menetben elindultak a kerten át a gyümölcsösben álló sátor felé. A boszorkányok süvegét egzotikus virágok és megbűvölt, verdeső madárcák díszítették, nem egy varázsló pedig csillogó drágakövekkel ékes nyakkendőben feszített. Ahogy a násznép közeledett, vidám zívajuk lassan elnyomta a méhek zümmögését.

George a nyakát nyújtogatva fürkészte a közeledő társaságot.

– Szuper, látom, eljött pár véla-unokatestvér – állapította meg. – Szegények nem ismerik az angol szokásokat, muszáj lesz felkarolnom őket...

– Szemfületlen vagy te ahhoz – mondta Fred, azzal fürgén megkerülte a menet élén haladó középkorú boszorkányokat. – *Permettez-moi*, hogy én *vous assiste* – szólított meg két csinos francia lányt, akik némi kuncogás után engedték is, hogy Fred bekísérje őket a sátorba. George-nak így a középkorú boszorkányok maradtak, Ronnak apja minisztériumi kollégája, Perkins jutott, Harry pedig egy nagyothalló öreg házaspárt vezetett a helyére.

– Helló – szólította meg egy ismerős női hang, amikor visszatért a bejáráshoz: Lupin és Tonks állt a sor elején. Utóbbi az esküvő alkalmából

szőkére változtatta a haját. – Arthur mondta, hogy a göndör fiú vagy...

– Bocs a tegnap estéért – folytatta suttogva a boszorkány, mikor már a széksorok között lépkedtek. – Tudod, a minisztérium mostanában eléggé vérfarkasellenes, szóval a jelenlétünk kínos lehetett volna a számotokra.

– Semmi gond, világos – felelte Harry, inkább Lupinhoz, mintsem Tonkshoz szólva. Lupin futó mosolyt villantott rá, de mikor elfordult, újból elsötétült az arca. Harry látta ezt, és nem tudta mire vélni, de nem volt ideje sokáig tündődni a dolgon, ekkor ugyanis Hagrid kisebb felfordulást okozott: félreértette Fred útbaigazítását, és nem a számára kijelölt, bűbájjal megnagyobbított és megerősített ülőalkalmatosságra telepedett le, hanem öt közönséges székre, amelyek ennek következtében most egy halom arany gyufaszálhoz hasonlítottak.

Mialatt Mr Weasley székeket javított, Hagrid pedig harsogva mentegetőzött mindazoknak, akik hajlandók voltak odafigyelni rá, Harry visszasietett a sátor bejáratához. Ott nyomban megakadt a tekintete egy feltűnő külsejű varázslón, aki Ron előtt állt. Az illető enyhén kancsal volt, vállig érő fehér haja a vattacukor állagát idézte, sipkájának bojtja az orra előtt fityegett, és bántóan rikító sárga talár volt rajta. Nyakában aranylánc, s azon egy különös, leginkább háromszög alakú, szemre emlékeztető szimbólum lógott.

– Xenophilius Lovegood – mutatkozott be a varázsló, kezét nyújtva Harrynek. – A lányommal a dombon túl lakunk, és Weasleyék voltak kedvesek meghívni minket. Ha jól tudom, te ismered is az én Lunámat – nézett rá Ronra.

– Igen. Ő nincs itt?

– Megállt egy percre abban a bűbajos kis kertben, hogy köszöntse a törpéket – káprázatos kolónia! Kevés varázsló van tisztában vele, milyen sokat tanulhatunk a bölcs gnómoktól – jobban mondva a *Gernumblus hortensisektől*.

– A mieink egy csomó jó káromkodást tudnak – jegyezte meg Ron –, de ez szerintem Fred meg George érdeme.

Azzal bevezetett a sátorba egy csapatnyi táltost. Alighogy eltűnt, felbukkant Luna.

– Szia Harry! – köszönt a lány.

– Öhm... engem Barnynak hívnak – hebegte döbbenten Harry.

– Vagy úgy, nevet is változtattál? – csacsogta vidáman Luna.

– Honnan tudad, hogy...

– Csak az arckifejezésedből.

Akárcsak apja, Luna is rikító sárga talárt viselt, s kiegészítőnek egy jókora napraforgót tűzött a hajába. Ha a szem hozzászokott, hogy tetőtől talpig világít, az összehatás egészen kellemes volt – ezúttal legalább nem lógott retek a fülében.

Xenophilius eddig egy ismerősével társalgott, így a Harry és Luna között elhangzottak elkerülték a figyelmét. Most elkészönt a varázslótól, és lánya felé fordult, aki kinyújtott ujját mutatta neki:

– Képzeld, apa, az egyik gnóm megharapott!

– Csodálatos! A törpenyál rendkívül játékos hatású! – lelkesedett Mr Lovegood, és megfogta lánya ujját, hogy szemügyre vegye a két vérző pontocskát. – Luna drágám, ha ma valamilyen új képesség bontakozna ki benned – teszem azt, késztetést éreznél, hogy operaáriákat énekelj vagy sellőnyelven szónokolj –, el ne fojtsd, mert lehet, hogy a gernumblusok oltották beléd!

Ron, aki épp ekkor haladt el mellettük, horkantva felnevetett.

– Hiába mosolyog rajtunk Ron – mondta szelíd derűvel Luna, miközben Harry bekísérte őt és Xenophiliust a sátorba –, apám ért hozzá, sokat tanulmányozta a gernumblus-mágiát.

– Tényleg? – Harry rég leszokott róla, hogy kételyeket hangoztasson Luna és az apja sajátos nézeteivel kapcsolatban. – De azért nem kéne mégis csinálni valamit a sebeddel?

– Nem, jól van így. – Luna szórakozottan szopogatni kezdte az ujját, és közben végignézett Harryn. – Elegáns vagy. Mondtam apának, hogy a legtöbben sötét dísztalárban lesznek, de szerinte esküvőn napszín kell viselni, mert az szerencsét hoz.

Azzal ellibbent apja után. Addigra ismét feltűnt Ron; az öreg boszorkány, aki a karjába csimpaszkodott, horgas orrával, vörös karikás szemével és tollas, rózsaszínű süvegével úgy festett, mint egy mogorva flamingó.

– ...a hajad pedig túl hosszú, Ronald, egy pillanatig azt hittem, Ginevra vagy. Merlin szakállára, mi van ezen a Xenophilius Lovegoodon? Úgy néz ki, mint egy tányér rántotta. És te ki vagy? – reccsent rá Harryre.

– Muriel néni, bemutatom az unokatestvéreimet, Barnyt.

– Még egy Weasley? Ti aztán úgy szaporodtok, mint a kerti törpék. Harry Potter nincs itt? Pedig reméltem, hogy végre találkozhatom vele. Úgy tudtam, a barátod, vagy már megint csak fel akartál vágni?

– Nem... nem tudott eljönni...

– Hmmm. Kimentette magát, mi? Akkor nem is olyan féleszű, mint amilyennek a fényképei mutatják. Most oktattam ki a menyasszonyt, hogy miként viselje a diadémomat! – kiabálta oda Muriel Harrynek. – Koboldmunka, ha nem tudnád, és évszázadok óta a családunk tulajdona. Nem mondom, szemrevaló fruska, de hát – francia. Na jól van, kísérj egy jó helyre, Ronald, százhet éves vagyok, kímélnem kell a lábamat!

Ron elhaladtában sokatmondó pillantást vetett Harryre, aztán jó darabig nem került elő. Harry tucatnyi embert a helyére kísért, csak azután futott össze megint Ronnal a bejáratnál. Addigra majdnem teljesen megtelt a sátor, és már nem volt sorbaállás odakint.

– Muriel néni kész rémálom – törölgette a homlokát Ron. – Régen mindig nálunk karácsonyozott, de aztán egyszer hál’ istennek megsértődött, mert Fredék vacsora közben trágyagránátot robbantottak a széke alatt. Apa mondja is, hogy szerinte kihúzta őket a végrendeletéből, de gondolhatod, mennyire izgatja ez Fredéket! Hiszen ha így folytatják, ők lesznek a leggazdagabbak az egész rokonságban... Fúúú – váltott szapora pislogásra Ron, mikor meglátta a közeledő Hermionét. – De jól nézel ki!

– Nem kéne mindig úgy meglepődni – felelte a lány, de mosolygott hozzá. Könnyű orgonalila ruhát viselt, s hozzá hasonló színű magas sarkú cipőt. A haja sima és fényes volt. – Muriel nagynénikéd egyébként más véleményen van. Találkoztam vele odafent, amikor átadta Fleurnek a diadémot. Rám néz, és azt mondja: Nocsak, ez az a mugliivadék leányzó? Aztán meg: Rossz a tartása, és csontos a bokája.

– Ne foglalkozz vele, mindenkit szekál – legyintett Ron.

– Csak nem Murielről folyik a szó? – tippelt George, miután Freddele együtt kiszabadult a sátorból. – Az előbb képes volt benyögni nekem, hogy felemás a fülem. Undok vén szipirtyó. Csak azt sajnálom, hogy Billus bácsi már nem lehet itt – ő aztán feldobott minden esküvőt.

– Nem ő volt az, aki látott egy Zordót, és egy nappal később meghalt? – vetette közbe a kérdést Hermione.

– Hát igen, a vége felé már nem volt egészen százas – ismerte el George.

– De mielőtt megzápult az agya, haláli fazon volt – mesélte lelkesen Fred. – Mindig azzal kezdte, hogy benyomott egy üveg Lángnyelv-whisky, aztán a táncparkett közepére pattant, felhúzta a talárját, és virágcsokrokat huzigált ki a...

– Igazi sármőr lehetett – húzta el a száját Hermione, Harry viszont a hasát fogta a nevetéstől.

– Valamiért sose nősült meg – jegyezte meg Ron.

– Nahát, vajon miért? – pislogott rá Hermione.

A nagy nevetésekkel megtűzdelt beszélgetés közepette egyikük se vette észre a későn érkezőt; csak akkor figyeltek fel a fekete hajú, dús szemöldökű, görbe orrú fiatalemberre, mikor az átnyújtotta Ronnak a meghívóját, és Hermionéra pillantva így szólt:

– Te csodálatosan szép.

– Viktor! – sikoltott fel Hermione, és elejtette gyönggyel hímzett táskáját, ami csekély méretéhez képest meglepően hangos puffanással ért földet. Hermione kapkodva-pirulva lehajolt, hogy felemelje. – Nem tudtam, hogy te is... istenem, de örülök... hogy vagy?

Ronnak ekkor már lángolt a füle. Miután egy rossz hamisítványnak kijáró pillantást vetett Krum meghívójára, emelt hangon megkérdezte:

– Te meg hogy kerülsz ide?

Krum felvonta a szemöldökét.

– Fleur meghívott.

Harry, akinek nem volt miért neheztelnie Krumra, kezét rázott vele, majd, érezve, hogy jobb lesz, ha elviszi őt Ron közeléből, felajánlotta, hogy a helyére kíséri.

– A barátod nem örül, hogy itt vagyok – jegyezte meg Krum, mikor beléptek a zsúfolt sátorba. – Vagy rokonod? – kérdezte Harry göndör, vörös hajára pillantva.

– Az unokatestvérem – motyogta Harry, de Krum már alig figyelt rá. Megjelenése nem kis feltűnést keltett, különösen a véla-unokatestvérek körében – elvégre nemzetközi hírév kviddicsjátékos volt. Miközben a vendégek közül sokan a nyakukat nyújtogatták, hogy jobban lássák őt, besietett a széksorok közé Ron, Hermione, Fred és George négyese.

– Jobb lesz, ha leülünk – szólt oda Harrynek Fred –, különben elgázol minket a menyasszony.

Harry, Ron és Hermione leültek Fred és George mögé a második sorba. Hermione orcája még mindig kissé piros volt, Ron füle pedig változatlanul lángolt. Utóbbi néhány másodperc üldögélés után odadörmögte Harrynek:

– Hülye kis szakállat növesztett, láttad?

Harry csak hümmögött, megőrizve semlegességét.

Az átmelegedett levegőjű sátorban fokozódó várakozás jellemezte a hangulatot; a násznép egyhangú zsongását néha egy-egy rövid, izgatott kacaj törte meg. A Weasley házaspár is feltűnt; mosolyogva, rokonoknak integetve siettek végig a széksorok között. Mrs Weasley vadonatúj, ametiszt színű talárt és hozzá illő süveget viselt.

Az első sor belső végén most felállt Bill és Charlie – rajtuk is dísztalár volt, s a gomblyukukban rózsza fehérlett. Fred éles füttyel köszöntötte őket, amit a véla-lányok viháncolással jutalmaztak. Aztán a násznép elcsendesedett, mert felzengett a zene, mely mintha az arany léggömbökből szólt volna.

– Óóóó! – Hermione mint a rugó, úgy fordult ültében a bejárat felé.

Az összegyűlt boszorkányok és varázslók az ámulat sóhajával fogadták az apja oldalán belépő Fleurt. A menyasszony szinte lebegve siklott a bíbor szőnyegen; Monsieur Delacour döcögött és szélesen mosolygott. Fleur nagyon egyszerű szabású fehér ruhát viselt, és úgy tűnt, mintha tompa, ezüstös sugárzás áradna a testéből. Ez a fény, mely máskor elszürkítette a körülötte állókat, ma épp ellenkezőleg, megszépített mindenkit, akire ráhullott. Az arany ruhás Ginny és Giselle még bájosabbak voltak, mint máskor, s miután Fleur odaért mellé, Bill is úgy festett, mintha sose találkozott volna Fenrir Greybackkel.

– Hölgyeim és uraim – csendült egy éneklős hang, és Harry kissé megdöbbenve ismert rá arra a bozontos hajú, pöttöm varázslóra, aki Dumbledore temetési szertartását vezette, s aki most Bill és Fleur előtt állt. – Azért gyűltünk ma össze, hogy megünnepeljük két hű szív frigyét...

– Hát igen, tudtam én, hogy kell ide a diadémom – jegyezte meg jó hangosan suttogva Muriel néni. – De fenntartom, hogy Ginevra ruhája túl mélyen dekoltált.

Ginny vigyorogva hátranézett, rákacsintott Harryre, aztán gyorsan megint előre fordult. Harry gondolatai kiröppentek a sátorból, és messzire szálltak: felkeresték a roxfordi birtok félreeső részeit, ahol Ginnyvel találkoztak. Milyen régen is volt... Mindig is túlon túl szépnek tűntek azok a délutánok, mintha egy normális ember, egy villám alakú sebhely nélküli ember életéből ellopott órák lettek volna...

– Akarod-e, William Arthur, feleségedül a jelenlévő Fleur Isabelle-t...

Az első sorban ülő Mrs Weasley és Madame Delacour csendesen belezokogtak egy-egy darab csipkébe. A háttérben felharsanó rekedt trombitaszó félreérthetetlenül jelezte, hogy Hagrid is használatba vette asztalterítőnyi zsebkendőjét. Hermione megfordult, és rámosolygott Harryre; az ő szeme is csordultig volt könnyel.

– ...akkor e perctől férj és feleség vagytok.

A bozontos kis varázsló Bill és Fleur fölé tartotta pálcáját, s hamarosan ezüst csillagok százai keringtek az ifjú pár ölelésben egyesülő alakja körül. Aztán Fred és George, valamint a példájukat követő násznép lelkes tapsa

közepette kipukkadtak az arany léggömbök, és paradicsommadarak meg apró aranycsengettyűk libbentek ki belőlük, hogy dallal és csilingeléssel gazdagítsák az ovációt.

– Hölgyeim és uraim – harsogta a bozontos varázsló. – Kérem, álljanak fel!

Mindenki úgy tett – Muriel néni kelletlen morgás kíséretében. A ceremóniamester intett a pálcájával, mire az aranyszékek kecsesen a levegőbe emelkedtek, és eltűntek a sátor vászonfalai; a vendégek immár egy hatalmas, aranyrudakra támaszkodó baldachin alatt álltak, s élvezhették a napfényben fürdő gyümölcsöskertre és a környező tájra nyíló pompás kilátást. A fedett tér közepét most folyékony arany öntötte el: a jelenség kerek tóvá hízott, hogy aztán ragyogóan fényes táncparketté dermedjen. A lebegő székek fehér terítős kis asztalok köré rendeződtek a levegőben, majd azokkal együtt kecsesen leereszkedtek a földre. Bevonultak az aranykabátos zenészek, és elfoglalták a helyüket egy pódiumon.

– Profi – szólt elismerően Ron.

Ekkor minden oldalról pincérek tűntek fel. Többen közülük ezüst tálcán süttötöklevet, vajsört és Lángnyelv-whisky-t hoztak, mások gyümölcstortából és szendvicsekből rakott ingatag tornyokat cipeltek.

– Menjünk, gratuláljunk nekik! – mondta Hermione, és lábujjhegyre állva pislogott a felé a hely felé, ahol Billt és Fleurt elnyelte az odatóduló vendégek serege.

– Arra még ráérünk – legyintett Ron. Lekapott három vajsört egy arra járó pincér tálcájáról, s egyet odaadott Harrynek. – Gyere, Hermione, szerezzünk asztalt magunknak... ne arra! Minél messzebb Murieltől...

Ron elindult az üres táncparketten át, s menet közben jobbra-balra tekingetett – Harry tudta, hogy azt nézi, merre van Krum. Mire elérték a túloldali asztalokat, azokat már mind elfoglalták; a legtöbb hely annál volt, amelyiknél Luna ült egymagában.

– Leülhetünk hozzád? – kérdezte Ron.

– Persze – felelte örömmel Luna. – Apa elment, hogy átadja az ajándékunkat Billnek és Fleurnek.

– Mit hoztatok? Netán száz évre elég gurgyökeret? – tréfálkozott Ron.

Hermione megindított felé egy rúgást az asztal alatt, de rosszul célzott, és Harryt találta el. Harrynek könny szökött a szemébe a fájdalomtól, és kérdőn nézett Hermionéra.

A zenészek rázendítettek. Elsőként az ifjú pár lépett a táncparkettre, a násznép tapsától kísérve. Egy perc múlva Mr Weasley táncba vitte Madame

Delacourt, őket pedig Mrs Weasley és Fleur apja követte.

– Szeretem ezt a számot – mondta Luna, jobbra-balra dőlve a keringőszerű zene ritmusára. Néhány másodperc múlva aztán felállt, a táncparketre libbent, s ott behunyt szemmel, karját lengetve forogni kezdett egymagában.

– Csúcs ez a lány, nem? – vigyorgott Ron. – Mindig tud újat mutatni.

A mosoly azonban hamar lefagyott az arcáról, mert ekkor megjelent Viktor Krum, és elfoglalta Luna megürült székét. Hermione ezt szemlátomást hízelgőnek találta, de Krum ezúttal nem azért jött, hogy bókoljon neki. Helyette összevont szemöldökkel megkérdezte:

– Ki az az ember a sárgában?

– Ő Xenophilius Lovegood, az egyik barátunk apja – sietett a felvilágosítással Ron. Dacos hangsúlya nyilvánvalóvá tette, hogy ezúttal nem hajlandó kinevetni Xenophiliust. Aztán gyorsan Hermionéhoz fordult: – Menjünk táncolni!

A lány meghökkent, de örült a felkérésnek, s Ronnal együtt hamarosan eltűnt a forgatagban.

– Ah, együtt vannak? – kérdezte szórakozottan Krum.

– Hát... többé-kevésbé – felelte Harry.

– Te ki vagy?

– Barny Weasley.

Kezet ráztak.

– Te, Barny – ismeresz jól ezt a Lovegood nevűt?

– Nem, itt találkoztam vele először.

Krum az itala fölé hajolt, s közben sötét tekintettel figyelte Xenophiliust, aki több varázsló társaságában álldogált a táncparkett túloldalán.

– Csak azért – dörmögte Krum –, mert ha ő nem lenne Fleur vendége, itt-most kihívnék párbajra, amiért azt a mocskos jelet visel.

– Jelet? – Most Harry is Xenophilius felé nézett. A varázsló mellkasán ott villogott a különös, háromszög alakú szem. – Miért? Mi baj van azzal?

– Grindelwald. Az Grindelwald jele.

– Grindelwald... Ő az a sötét varázsló, akit Dumbledore legyőzött, igaz?

– Igen.

Krum állkapcsán úgy mozogtak az izmok, mintha ráгна.

– Grindelwald megölt sok embert – magyarázta –, nagyapámat is. Tudok, ebben az országban nem volt hatalma, mondják sokan, hogy félt Dumbledore-tól... és kiderült, volt rá oka. De ez... – Ujjával Xenophilius felé bökött. – Ez az ő jele, megismertem rögtön. Felvéste a falra a

Durmstrangban, mikor ott tanult. Néhány bolond rámásolta könyvére, ruhájára, hogy ijesztgessenek, nézzenek ki nagy fiúnak – de mi, akik elvesztettünk rokont Grindelwald miatt, móresre tanítottuk őket.

Krum fenyegetően megropogtatta ujjperceit, és ismét szikrázó pillantást vetett Xenophiliusra. Harryt zavarba ejtette a vád; nagyon nehezen tudta elképzelni Luna apjáról, hogy a fekete mágia híve lenne, ráadásul a népes társaságban látszólag senki más nem ismert rá a háromszögletű, rúnaszerű jelre.

– Egészen... egészen biztos vagy benne, hogy ez Grindelwald...

– Nem tévedek – jelentette ki komoran Krum. – Sok évig mentem el a jel előtt, jól ismerem.

– Az is lehet – vetette fel Harry –, hogy Xenophilius nem tudja, mit jelent ez a szimbólum. Lovegoodék elég... furcsa emberek. Simán lehet, hogy csak látta valahol a háromszöget, és azt hitte róla, hogy a Morzsás Szarvú Szapirtó fejének a keresztmetszete vagy ilyesmi.

– Minek a metszete?

– Nem tudom, az egy valami, amit ő meg a lánya állítólag nyaranként keresni szoktak...

Harry érezte, hogy nem sikerült hiteles képet festenie Lovegoodékról.

– Ő a lánya – mutatott rá Lunára, aki még mindig egyedül táncolt, és úgy csapkodott a feje körül, mintha szúnyogok háborgatnák.

– Miért csinál ezt? – kérdezte Krum.

– Biztos egy furmászt próbál elkergetni – vélekedett Harry, felismerve a tüneteket.

Úgy tűnt, Krum nem tudja eldönteni, hogy Harry komolyan beszél-e, vagy viccelődik vele. Előhúzta talárjából a pálcáját, és fenyegetően csapkodni kezdte vele a térdét, szikrákat csalva ki belőle.

– Gregorovics! – bukott ki Harryből. Krum meghökkent, de Harry izgatottabb volt annál, semhogy törődjön vele. Krum pálcájára pillantva felötlött benne egy régi jelenet: amint Ollivander a kezébe veszi és megvizsgálja a Trimágus Tusa előtt.

– Mi van vele? – kérdezte gyanakodva Krum.

– Ő egy pálcakészítő!

– Tudom.

– Ő csinálta a pálcádat! Hát ezért gondoltam, hogy... a kviddics...

Krum arca egyre gyanakvóbb kifejezést öltött.

– Honnan tudod, hogy Gregorovics csinálta pálcámat?

– Hát... azt hiszem, olvastam valahol – vágta ki magát Harry. – Egy... rajongói magazinban.

Krumot többé-kevésbé kielégítette a válasz, de azért megjegyezte:

– Nem is emlékezek, hogy beszéltem a pálcámról rajongókkal.

– Na és... hol van mostanában Gregorovics?

Krum ismét meghökkent.

– Már régen nem dolgozik. Én voltam egyik utolsó, aki vett tőle Gregorovics-pálcát. Azok a legjobbak... de tudom, ti britek esküsztok Ollivanderre.

Harry nem válaszolt. Úgy tett, mintha Krumhoz hasonlóan a táncolókat figyelné, de közben törte a fejét. Voldemort tehát egy híres pálcakészítő után kutat, és az se kérdéses, miért: amiatt, amit az ő, Harry pálcája csinált aznap este, mikor Voldemort a felhők között üldözte őt. A magyalfa-főnixtoll pálcá legyőzte a kölcsönkért pálcát, s ez olyan jelenség volt, amire Ollivander nem számított és nem talált magyarázatot. Gregorovics valóban többet tudna nála? Lehetséges, hogy ismeri a pálcák varázsának olyan titkait is, amelyeket Ollivander nem?

– Nagyon csinos az a lány – jegyezte meg Krum, kizökkentve töprengéséből Harryt. Ginnyre mutatott, aki épp akkor csatlakozott Lunához. – Ő is rokonod?

– Igen – vágta rá fellobbanó ingerültséggel Harry. – És van barátja. Féltékeny típus. Nagydarab. Nem érdemes bosszantani.

Krum mordult egyet.

– Mi értelme van – szólt, miután lenyelte itala maradékát és felállt – lenni világhírű kviddicsjátékosnak, ha minden csinos lány foglalt?

Azzal otthagya Harryt, aki szintén felállt, szerzett magának egy szendvicset egy arra járó pincértől, és elindult a zsúfolt táncparkett széle mentén. Meg akarta keresni Ront, hogy beszámoljon neki a Gregorovics-dologról, de aztán látta, hogy barátja Hermionéval lejt a parkett közepén. Nekidőlt hát az egyik arany sátorrúdnak, elnézte Ginnyt – aki akkor épp Fredék barátjával, Lee Jordannel táncolt –, és igyekezett nem bánkódni túlságosan Ronnak tett ígérete miatt.

Soha nem volt még esküvőn, így hát nem tudta megítélni, miben különböznek a varázslók lakodalmi szokásai a muglikéitól, jöllehet gyanította, hogy az utóbbiakból hiányoznak az esküvői tortát díszítő műfőnixek, amelyek felrepülnek, mikor a tortát felvágják, csakúgy, mint a vendégek között szálldosó, önkínáló pezsgősüvegek. Ahogy esteledett és megjelentek az éjjeli lepkék az immár lebegő arany lámpásokkal kivilágított

sátortető alatt, a vigasság egyre zajosabbá vált. Fred és George már régen eltűntek Fleur két nőnemű unokatestvére társaságában; Charlie, Hagrid és egy lapos lila nemezkalapot viselő, tömzsi varázsló a hős Odo balladáját zengték az egyik sarokban.

Harrynek – miközben a tömegbe vegyülve próbált megszökni Ron egyik kapatos bácsikája elől, aki komolyan fontolóra vette, hogy saját fiának tekintse őt – megakadt a szeme egy, az egyik asztalnál magányosan üldögélő idős varázslón. Felhőszerű fehér hajával az öreg épp úgy festett volna, mint egy hervadt pitypangernyő, ha a feje búbján ülő molyrágta fez nem zavar bele a képbe. Ismerős volt az arca Harrynek, s némi töprengés után rá is jött, ki ő: Elphias Doge, a Főnix Rendjének tagja, Dumbledore nekrológírója.

Harry odalépett az öreghez.

– Megengedi, hogy leüljek?

– Hogyne, hogyne. – Doge-nak vékony, sivító hangja volt.

Harry közel hajolt hozzá.

– Mr Doge, én Harry Potter vagyok.

Doge-nak elakadt a lélegzete.

– Drága fiam! Arthur mondta, hogy itt vagy, de inkognitóban... Igazán megtisztelsz, nagyon örvendek!

Doge-on lázas izgalom lett úrrá; gyorsan töltött Harrynek egy kupa pezsgőt.

– Akartam írni neked – suttogta –, miután Dumbledore... lesújtó volt... neked is, nem kétlem...

Doge apró szeme megtelt könnyel.

– Olvastam a nekrológját a *Reggeli Prófétában* – mondta Harry. – Nem is tudtam, hogy ennyire jól ismerte Dumbledore professzort.

– Nagyon jól ismertem – bólintott Doge, és megtörölte a szemét egy asztalkendővel. – Én ismertem a legrégebben, ha nem számítjuk Aberforth-t... márpedig az emberek általában nem számítják Aberforth-t.

– Ha már a *Reggeli Prófétánál* tartunk... nem tudom, Mr Doge olvasta-e...

– Drága fiam, kérlek, szólíts Elphiasnek!

– Elphias, nem tudom, olvasta-e az interjút, amit Rita Vitrol adott az újságnak.

Doge arca kipirult az indulattól.

– Olvastam, Harry, bizony hogy olvastam. Az a nőszemély – de szívesebben nevezném keselyűnek – egyenesen zaklatott engem, ki akarta kényszeríteni, hogy nyilatkozzam neki. Röstelltem, de gorombaságra

ragadtattam magam: kotnyeles néembernek neveztem őt. Ezek után ő becsmérő megjegyzéseket tett az elmeállapotomra.

– Abban az interjúban – folytatta Harry – Rita Vitrol azt sejtette, hogy Dumbledore fiatalkorában fekete mágiával foglalkozott.

– Egy szavát se hidd el! – vágta rá Doge. – Egy szavát se! Ne engedd, hogy beszennyezze a Dumbledore-ról őrzött emlékeidet!

Harry Doge arcára nézett: őszinte sajnálkozást és fájdalmat látott rajta, de ez inkább bosszantotta, semhogy megnyugtatta volna. Doge komolyan azt hiszi, hogy ennyi az egész? Hogy az ember egyszerűen *eldönti*, mit hisz el és mit nem? Nem képes felfogni Doge, hogy ő bizonyóságot akar; hogy tudnia kell az igazságot?

Az öreg talán megsejtette, mit érez Harry, mert aggódva pislogott, és gyorsan folytatta:

– Harry, az a Rita Vitrol egy borzalmas...

Egy éles kacaj azonban beléfojtotta a szót.

– Rita Vitrol? Imádom azt a nőt, elolvasom minden sorát!

Harry és Doge felkapták a fejüket. Muriel néni állt az asztaluknál; pezsgővel teli kelyhet tartott a kezében, süvegén táncoltak a tollak. – Írt egy könyvet Dumbledore-ról, ha nem tudnád!

– Szervusz, Muriel – köszönt Doge. – Igen, éppen arról beszéltünk, hogy...

– Kölyök! Add át a széked, százhet éves vagyok!

A megszólított, egy másik vörös hajú Weasley-unokatestvér riadtan felpattant. Muriel néni meglepően erőteljes mozdulattal odafordította magának a megszerzett széket, s egy szempillantás múlva már le is ült Doge és Harry közé.

– Lám, újra találkozunk, Barry, vagy mi a csuda a neved – vetette oda Harrynek. – Na halljam csak, Elphias, mit beszéltetek Rita Vitrolról? Tudtad, hogy megírta Dumbledore életrajzát? Alig várom, hogy megjelenjen! Apropos, el ne felejtsem megrendelni a Czikornyai és Patzától.

Doge erre hűvös hallgatásba burkolózott, de Muriel néni nem zavartatta magát. Kiitta pezsgőjét, majd nyomban csettintett egy arra járó pincérnek, hogy hozzon utánpótlást neki. Egy újabb korty pezsgő után böföntett, majd tovább beszélt:

– Hiába ültök itt úgy, mint két kitömött béka! Annak idején, mielőtt kikiáltották Albust fenénagy tekintélyű, tiszteletre méltó akárcicsodának, nagyon is furcsa pletykák keringtek róla!

– Azok tudatlanság és irigység szülte rágalmak voltak – szögezte le retekpiros arccal Doge.

– Hát persze, te mi mást mondanál? – vihogott Muriel. – A nekrológodban is feltűnt, hogy szépen elsiklasz a kínos ügyek fölött!

– Sajnálom, hogy ez a véleményed – mondta kimérten Doge. – Biztosíthatlak, hogy őszinte szívvel írtam, amit írtam.

– Ó, mindenki tudja, mennyire rajongsz Dumbledore-ért! Merem állítani, te még akkor is szentnek fogod tartani őt, ha kiderül, hogy eltette láb alól azt a kvibli hűgát!

– De Muriel! – hűledezett Doge.

A jéghideg pezsgő nem indokolhatta azt a dermesztő hideget, ami most terjengeni kezdett Harry mellkasában.

– Miről beszél? – fordult Murielhez. – Ki mondta, hogy a hűga kvibli volt? Én úgy tudom, sokat betegeskedett.

– Hát rosszul tudod, Barry! – Muriel kaján örömmel nyugtázta a szavaival elért hatást. – Egyébiránt honnan tudhatnál te bármit is? Amikor ez a dolog történt, téged, kedveském, még tervbe se vettek. Igazság szerint mi, akik már éltünk annak idején, mi se tudtuk meg soha, mi történt valójában. Ezért is vagyok roppant kíváncsi rá, mit sikerült Vitrolnak kiderítenie! Dumbledore évtizedeken át konokul hallgatott a hűgáról!

– Igaztalan vád! – fakadt ki Doge. – Teljességgel igaztalan! – Nekem se mondta, hogy a hűga kvibli volt – szaladt ki Harry száján. Még mindig ott fészkelte a hideg a mellkasában.

– Mi a sistergős ménküért mondta volna épp neked!? – rikácsolta Muriel, s kissé megingott ültében, ahogy igyekezett pillantását Harryre élesíteni.

– Azt hittem, nyilvánvaló – szólt a felindultságtól remegő hangon Doge –, hogy Albus miért nem beszélt soha Arianáról. Hűga halála oly mértékben megrázta...

– Miért nem látta soha senki azt a lányt? – kárált Muriel. – Volt, aki csak akkor tudta meg, hogy egyáltalán létezett, mikor koporsóban kivitték a házból, és temetést rendeztek neki! Amíg Ariana a pincébe zárva senyvedt, hol volt a szent életű Albus? A Roxfortban brillírozott, fittyet hányt rá, hogy otthon mi történik!

– Hogyhogy a pincébe zárva senyvedt? – hűledezett Harry. – Miről beszél?

Doge le volt taglózva. Muriel néni megint vihogott, és Harryhez fordulva folytatta:

– Dumbledore anyja rettenetes nőszemély volt, rémisztő perszóna. Mugliktól született, de azt mondják, ezt is tagadta...

– Eszében sem volt tagadni. Kendra derék asszony volt – suttogta megkínzottan Doge, de Muriel válaszra se méltatta.

– Rátarti és zsarnokoskodó volt, épp az a fajta boszorkány, aki bele is pusztulna, ha megtudnák, hogy kviblit szült...

– Ariana nem volt kvibli! – sivította Doge.

– Ezt állítod te, Elphias. De akkor mivel magyarázod, hogy nem küldték a Roxfortba? – Muriel megint Harryhez fordult. – A mi időnkben nem volt szokás nagydobra verni, ha egy családban kvibli született. No de hogy egy kislányt lakat alatt tartsanak, mint holmi bűnözőt, és úgy tegyenek, mintha nem is létezne...

– Hidd már el, hogy szó sem volt ilyesmiről! – tiltakozott Doge, de Muriel csak fújta a magáét Harrynek:

– A kvibliket általában mugli iskolába küldték, és arra biztatták őket, hogy igyekezzenek beilleszkedni a muglik társadalmába... Ez sokkal humánusabb megoldás, mint helyet keresni nekik a varázsvilágban, ahol mindenképp a másodvonalba szorulnak. De persze Kendra Dumbledore büszkébb volt annál, semhogy mugli iskolába járassa a gyerekeit...

– Ariana érzékeny volt! – bizonygatta elkeseredetten Doge – Az egészsége túl törékeny volt ahhoz, hogy...

– Ahhoz, hogy kimenjen a házból? – kacagott Muriel. – Mégse vitték el a Szent Mungóba, és gyógyítót se hívtak hozzá soha!

– Megbocsáss, Muriel, de honnan tudhatod te...

– Tájékoztatom közlöm, Elphias, hogy Lancelot unokaöcsém annak idején gyógyítóként dolgozott a Szent Mungóban. Bizalmasan elárulta a családnak, hogy Ariana soha nem fordult meg náluk, és ezt felettébb gyanúsak tartotta!

Doge már-már elsírta magát. Muriel néni szemlátomást pompásan szórakozott, és újabb pohár pezsgőt hozatott magának. Harry döbbenettől zsibbadt agyában felsejlett az emlék, hogy Dursleyék egykor bezárták, elrejtették őt csak azért, mert varázsló volt. Dumbledore húga ugyanígy járt volna az ellenkezőjéért? Fogságban tartották, mert nem volt varázsereje? És Dumbledore valóban nem törődött vele, inkább elment a Roxfortba, hogy mindenkit elkápráztasson a tehetségével?

– Ha nem Kendra halt volna meg előbb – folytatta eszmefuttatását Muriel –, gyanítanám, hogy ő végzett volna Arianával...

– Hogy mondhatasz ilyet!? – sopánkodott Doge. – Hogy egy anya megölje a saját lányát? Gondold meg, mit beszélsz!

– Ha az illető anya képes volt évekig lakat alatt tartani a lányát, miért ne? – vonogatta a vállát az öreg boszorkány. – De, mondom, nem így történt, hiszen Kendra előbb halt meg, mint Ariana... megjegyzem, az se derült ki soha, hogy miben halt meg...

– Bizonyára Ariana gyilkolta meg – próbált gúnyolódni Doge. – Miért is ne?

– Hát igen, elképzelhető, hogy Ariana végső elkeseredésében ki akart törni a fogságból, és dulakodás közben megölte Kendrát – morfondírozott Muriel. – Hiába csóválod a fejed, Elphias! Te is ott voltál Ariana temetésén, nem?

– Igen, ott voltam – felelte remegő szájjal Doge. – És a legszomorúbb esemény volt, amit életemben átéltem. Albus teljesen össze volt törve...

– Úgy bizony, főként az orra tört össze! Aberforth ugyanis a szertartás közepén orrba vágta!

Doge-ot az eddigiek se hagyták hidegen, de most mintha kést döftek volna belé. Muriel nagyot kacagott, és a szájához emelte a kelyhet. A pezsgő lecsorgott az állán.

– De hát honnan... – suttogta rekedten Doge.

– Anyám jóban volt az öreg Bathilda Bircsókkal – magyarázta nagy vidáman Muriel. – Bathilda az egészset elmondta anyámnak, én meg szépen kihallgattam őket. Ökölharc a koporsó fölött! Bathilda azt mondta, Aberforth Albus fejéhez vágta, hogy miatta halt meg Ariana, aztán behúzott neki egyet. Albus állítólag meg sem próbált védekezni, ami szintén elég furcsa, hiszen hátrakötött kézzel is le tudta volna győzni Aberforth-t.

Muriel újabb adag pezsgőt döntött magába. Minél inkább sikerült kiborítania Doge-ot a hajdani botrányok felemlegetésével, annál jobb kedve kerekedett. Harrynek már fogalma sem volt, mit gondoljon, mit higgyen: az igazságot akarja hallani, de Doge csak ül megsemmisülten, és annyit makog, hogy Ariana beteges volt... Harry nem tudta elképzelni Dumbledore-ról, hogy ne lépett volna közbe, ha efféle kegyetlenkedés folyik a szülőházában – de a történetben mégis volt valami nyugtalanító.

– Mondok én még mást is. – Muriel letette a kelyhét, és finoman csuklott egyet. – Szerintem Bathilda tálalt ki Rita Vitrolnak. Rita az interjúban a Dumbledore családhoz közel álló, jól értesült forrásra hivatkozik – márpedig Bathilda ott volt, végigcsinálta velük az Ariana-ügyet!

– Kizárt dolog, hogy Bathilda szóba állt Rita Vitrollal – suttogta Doge.

– Arról a Bathilda Bircsókról beszélnek, aki a *Mágia történetét* írta? – kérdezett közbe Harry. A név ott állt nagy betűkkel az egyik – igaz, nem a legszívesebben kézbe vett – iskolai könyve borítóján.

– Igen, róla. – Doge úgy kapaszkodott Harry kérdésébe, mint fuldokló az utolsó szalmaszálba. – Kiváló mágiatörténész és Albus régi barátja.

– Csak épp azt mondják, vénségére agyalágyult lett – jegyezte meg vidáman Muriel.

– Ha így van, annál felháborítóbb, hogy Rita Vitrol visszaél az állapotával – szögezte le Doge –, és semmiképp sem lehet tényként kezelni, amit állítólag mondott!

– Vannak jó módszerek a régi emlékek előcsalogatására – érvelt Muriel –, és Rita Vitrol nyilván tudja is alkalmazni őket. De még ha Bathilda teljesen használhatatlan is, biztosan őriz régi fényképeket vagy akár leveleket. Dumbledore hosszú évtizedeken át a barátja volt... Egy kiruccanást Godric's Hollow-ba mindenképp megérhetett Vitrolnak a vénasszony.

Harry épp beleivott a vajsörébe, s most félrenyelt. Miközben Doge a hátát veregette, köhögve, pislogva bámult Murielre, s mikor megjött a hangja, megkérdezte:

– Bathilda Bircsók Godric's Hollow-ban lakik?

– Hát persze, időtlen idők óta! Dumbledore-ék Percival bebörtönzése után költöztek oda, a szomszédai voltak.

– Dumbledore-ék Godric's Hollow-ban laktak?

– Igen, Barry, ezt mondtam az előbb – vágta rá ingerülten Muriel.

Harry érezte, hogy rettenetes üresség költözik belé. Dumbledore hat év alatt még csak célzást sem tett rá, hogy mindketten Godric's Hollow-ban laktak, és ott vesztették el szeretteiket. Miért? Lily és James egy temetőben pihenne Dumbledore anyjával és húgával? Lehet, hogy Dumbledore, valahányszor felkereste a sírjukat, elhaladt az ő szülei sírja mellett? És mégsem mondta egy szóval se... említésre se méltatta...

Harry magának se tudta megfogalmazni, miért lett volna ez annyira fontos, mégis úgy érezte, hazugsággal ér fel, hogy Dumbledore hallgatott a múltbeli közös helyről, az ott elszenvedett hasonló sorscsapásokról. Jó ideig összetörten meredt maga elé, fel se fogta, mi történik körülötte, s Hermionét is csak akkor vette észre, mikor a lány egy széket húzott az övé mellé.

– Kikészültem, nem tudok tovább táncolni – zihálta Hermione, azzal lerúgta cipőjét, és masszírozni kezdte a talpát. – Ron elment vajsörért... Furcsa, most láttam Viktort, úgy rohant el Luna apjától, mintha összevesztek volna... – Rábámult Harryre, és lehalkította a hangját: – Jól vagy?

Harry nem tudta, hol kezdje, de nem is volt ideje töprengeni rajta. Ekkor ugyanis ezüstös fényesség hatolt át a sátoztető vásznán, s a következő pillanatban ragyogó hiúzalak landolt kecsesen a meglepett táncolók között. Minden fej arra fordult, s a legközelebb állók groteszk pózokba merevedtek, ahogy hirtelen abbahagyták a táncot. A patrónus kitátotta a száját, és Kingsley Shacklebolt zengő, mély hangján megszólalt:

– A minisztérium elesett. Scrimgeour meghalt. Jönnek.

Kilencedik fejezet **Búvóhely kell**

A mozdulatok mintha lelassultak volna, s a képek egymásba mosódtak. Harry és Hermione felpattant, és mindketten pálcát rántottak. Sokan csak most fogták fel, hogy valami rendkívüli történt: még mindig újabb fejek fordultak a lassan semmivé foszló ezüstös nagymacska felé. Onnan, ahol leszállt jeges hullámként terjedt szét a dőbbenet csöndje. Azután valaki felsikoltott.

Amint kitört a pánik, Harry és Hermione belevetették magukat a tömegbe. Mindenki rohant, amerre látott; sokan dehoppanáltak – sikerrel, ami azt jelezte, hogy az Odút védelmező biztonsági bűbájok hatástalanná váltak.

– Ron! Ron! – kiabált Hermione. – Hol vagy?

Miközben igyekeztek utat vágni maguknak a táncparketten át, Harry csuklyát és álarcot viselő alakokat látott felbukkanni a tömegben. Azután megpillantotta Lupint és Tonksot, akik előreszegezett pálcával, szinte egyszerre harsogták: – *Protego!* – s kiáltásukat sokan visszhangozták minden oldalon...

– Ron! Ron! – Hermione már majdnem zokogott. Őt és Harryt elkapta, magával sodorta a menekülő tömeg. Harry megragadta a lány kezét, nehogy elveszítsék egymást; közben egy fénycsík suhant el a fejük fölött – talán egy védő, talán egy ártó varázs...

Aztán egyszerre felbukkant Ron, és elkapta Hermione szabad kezét. Harry érezte, hogy a lány megpördül állító helyében, s a következő pillanatban néma sötétség oltotta ki a fényeket és a lármát; nem maradt semmi más, csak Hermione keze a kezében, és ő repült a tér és idő nélküli űrben, hátrahagyva az Odút, az érkező halálfalókat és talán magát Voldemortot is...

– Hol vagyunk? – csendült Ron hangja.

Harry kinyitotta a szemét. Egy pillanatig azt hitte, mégse jöttek el az esküvőről: most is sokaság vette körül őket.

– A Tottenham Court Roadon – zihálta Hermione. – Ne álldogáljunk, menjünk, keresnünk kell egy helyet, ahol átöltözhetek.

Harry engedelmeskedett. A csillagfényes ég alatt bevették magukat az éjjeli szórakozást kereső emberek közé, s félig-meddig futva haladtak a bezárt üzletekkel szegélyezett, széles, sötét utcán. Emeletes busz robogott el mellettük, s egy víg kedélyű, kocsmaviselt társaság tagjai nagy szemeket meresztettek rájuk – hiszen Harry és Ron még mindig dísztalárban volt.

– Hermione, nincs nálunk semmi, amibe átöltözhethénk – fordult a lányhoz Ron, miután egy fiatal nő harsány kacagásban tört ki a láttukra.

– Miért is nem vettem magamhoz a láthatatlanná tévő köpenyt? – bosszankodott Harry. – Tavaly mindenhova magammal cipeltem, és...

– Nyugi, itt van a köpeny, és ruhát is hoztam nektek – hadarta Hermione. – Próbáljatok természetesen viselkedni addig is, amíg... Ez jó lesz.

Bevezette a fiúkat egy mellékutcába, s onnan egy sötét sikátor rejtekébe.

– Azt mondd, elhoztad a köpenyt, meg ruha is van mindkettőnknek... – Harry a homlokát ráncolva nézett Hermionéra. A lánynál nem volt semmi, csak a gyöngyhímzett kis táskája, amiben most kotorászni kezdett.

– Igen, van minden – bizonygatta Hermione, és a két fiú őszinte csodálatára sorban elővett a táskából egy farmernadrágot, egy hosszú ujjú pólót, egy barna zoknigombócot, végül pedig az ezüstös varázsköpenyt.

– Hogy a fészkes fenébe...

– Álcázott tágitóbűbáj – magyarázta Hermione. – Nem volt könnyű összehozni, de szerintem egész jól sikerült. A lényeg az, hogy minden cucc belefért ebbe. – Óvatosan megrázta a könnyű kis táskát, mire az megdöndült, akár egy konténer, amiben súlyos tárgyak gördülnek ide-oda. – Ajaj, ezek a könyvek voltak – sopánkodott Hermione, és belepislogott a táskába. – Pedig szétválogattam őket téma szerint... Na mindegy... Harry, szerintem te vedd fel a köpenyt, te pedig, Ron, gyorsan öltözz át...

– Mikor volt időd mindezt összeszedni? – kérdezte Harry, miközben Ron igyekezett megszabadulni a dísztalárjától.

– De hisz mondtam nektek az Odúban: már napokkal ezelőtt összepakoltam a legszükségesebb dolgokat, hogy meglegyenek, ha gyorsan le kell lépnünk. Ma délelőtt, miután átöltöztél, betettem a holmidat a hátizsákodba, azt meg ide a táskába. Mintha megéreztem volna...

– Fantasztikus vagy! – dicsérte meg a lányt Ron, s átadta neki a levetett és gombócba gyűrt dísztalárt.

– Kösz. – Hermione összehozott egy soványka mosolyt, miközben a táskájába tömte a ruhát. – Vedd már fel azt a köpenyt, Harry!

Harry a vállára kanyarította, majd a fejére húzta a köpönyeget, s nyomban láthatatlanná vált. Most kezdte csak felfogni, mi is történt az Odúban.

– A többiek... az a sok vendég...

– Most nincs időnk velük foglalkozni – suttogta Hermione. – A halálfalók rád vadásznak, és csak még nagyobb veszélybe sodornánk a többieket, ha visszamennénk.

– Ez igaz – helyeselt Ron. Nyilván megérezte, hogy Harry ellenkezni akar, ha nem is látta az arcát. – Különben is, szinte mindenki ott van a rendből, majd ők vigyáznak a többiekre.

Harry bólintott, aztán rádöbbsent, hogy barátai nem látják őt. – Persze – mondta, de azért, mikor Ginnyre gondolt, úgy érezte, mintha savat nyelt volna.

– Menjünk – indítványozta Hermione. – Szerintem jobb, ha mozgásban maradunk.

Kiléptek a mellékutcára, és visszasétáltak a széles útra. A túloldali járdán épp egy csapatnyi tántorgó férfi haladt, harsányan énekelve.

– Csak kíváncsiságból kérdelem: miért épp a Tottenham Court Roadra jöttünk? – fordult Hermionéhez Ron.

– Ez jutott hirtelen eszembe. De különben is, szerintem biztonságosabb a muglik között lennünk, pont, mert itt nem keresnek minket.

– Ez igaz – pillantott körül Ron –, de nem érzed úgy, hogy itt... túl sokan néznek?

– Szerinted hova mentünk volna? – kérdezett vissza Hermione; kicsit behúzta a nyakát, mert a túloldali férfiak fütyögni kezdtek felé. – Nem vehetünk ki szobát a Foltozott Üstben. A Grimmauld tér is ki van löve, ha Piton be tud menni... A szüleim házába tulajdonképpen elmehetnénk, bár lehet, hogy oda is eljönnek... Jaj, miért nem fogják már be!?

– Helló, cicababa! – kurjantott át a túloldali férfitársaság legrészegebb tagja. – Gyere, meghívunk egy italra! Hagyd ott vöröskét, és igyál velünk egyet!

– Üljünk be valahova – sietett javasolni Hermione, mivel Ron már nyitotta a száját, hogy visszakiabáljon. – Nézzétek, ez pont jó lesz!

A kiszemelt menedék egy kicsi és piszkos non-stop kávézó volt. Jobb napokat látott asztalainak műanyag borítását egyenletes, vékony zsírréteg borította – de a helyiség legalább üres volt. Harry besurrant az egyik boksza, Ron pedig leült mellé, szemben Hermionével, akit azonban zavart, hogy nem látja a bejáratot, s olyan sűrűn tekingetett hátra a válla fölött, mintha rángógörcs kínozná. Harry se örült neki, hogy megálltak: amíg mozogtak, legalább az illúzióját őrizték annak, hogy van valami céljuk. A köpeny alatt lapulva érezte, hogy lassan elmúlik a Százfűlé-főzet hatása; keze visszanyerte eredeti nagyságát és alakját, s újra szüksége volt a szemüvegére, amit most elő is vett a zsebéből.

Egy-két perc múltán Ron megszólalt:

– Különben a Foltozott Üst nincs messze innen, a Charing Crosson...

- Nem mehetünk oda, Ron! – vágott a szavába Hermione.
- Nem kell ott aludnunk, csak derítsük ki, mi a helyzet!
- Tudjuk, hogy mi a helyzet! Voldemort átvette a hatalmat a minisztériumban, mit kell még tudnunk?
- Jól van, jól van, csak egy ötlet volt!

Újra hallgatásba süppedtek. Kellemetlen, bizsergető volt ez a csönd. A rágógumizó pincérnő odabattyogott hozzájuk, és Hermione rendelt két kapucsínót – mivel Harry láthatatlan volt, neki nem kérhetett kávét. Nem sokkal később két tagbaszakadt munkás lépett a helyiségbe; a szomszédos boksza préselték be magukat.

– Szerintem keressünk egy helyet, ahol dehoppanálhatunk – javasolta suttogva Hermione –, és menjünk valami lakatlan vidékre. Onnan aztán üzenhetünk a rendnek.

- Miért, te is tudod azt a beszélő patrónusos dolgot? – kérdezte Ron.
- Igen, gyakoroltam, és szerintem menni fog.
- Csak ne legyen bajuk belőle, bár lehet, hogy már rég elfogták őket... Fúj, ez ihatatlan! – fakadt ki Ron, miután beleszürcsölt a habos tetejű, szürkés kávéba. A pincérnő hallotta a kritikát; vetett is egy sértődött pillantást Ronra, miközben az új vendégek felé csoszogott. Az egyik munkás, aki – Harry most jobban megnézte őt magának – szőke, és a társánál is természetesebb volt, egy intéssel elküldte. A pincérnő megütközve bámult rá.

– Na jó, fizessünk és menjünk, én nem iszom meg ezt a lötytyöt – fészkelődött Ron. – Van nálad mugli pénz, Hermione?

– Van. Mielőtt az Odúba jöttem, kivettem az összes pénzt a lakástakarék-számlámról. Fogadok, hogy legalul lesz az apró – sóhajtott Hermione, és a gyöngyös táska után nyúlt.

A két munkás egyforma mozdulatba kezdett, és Harry reflexszerűen utánozta őket: mindhárman előhúzták varázspálcájukat. Ron, aki egy szempillantással később eszmélt, átlendült az asztal fölé, és oldalt lenyomta Hermionét a padra. A halálfalók átka lyukat robbantott a csempézett falba azon a helyen, amit az előbb még eltakart Ron feje.

– *Stupor!* – kiáltotta a köpeny rejtekében Harry.

A piros fénynyaláb arcon találta a szőke halálfalót – az eszméletét veszítve a padra roskadt. Torz képű társa, aki nem láthatta, ki küldte az átkot, ismét Ronra támadt: a pálcája hegyéből kiröppenő fényes fekete kötélen egy szempillantás alatt tetőtől talpig megkötözte a fiút. A pincérnő sikoltozni kezdett, és elszaladt az ajtó felé; Harry a torz képű halálfaló felé is küldött

egy kábító átkot, de rosszul célzott – a varázs visszapattant az ablakról, és eltalálta a pincérnőt, aki a padlóra rogyott az ajtónál.

– *Expulso!* – bömbölte a halálfaló, s átka felrobbantotta az asztalt, ami mögött Harry állt. A detonáció ereje a falnak taszította Harryt – érezte, hogy kiesik a kezéből a pálca, s a köpeny lecsúszik a válláról.

– *Petrificus totalus!* – sikoltotta valahonnan fedezékből Hermione; a halálfaló szoborrá dermedt, és arccal előre rábukott a törött edények, az asztal darabjai és a kiömlött kávé alkotta romhalmazra. Hermione kimászott a pad alól; egész testében remegett, s egy üveg hamutartó cserepei potyogtak a hajából.

– *Di-diffindo* – nyögte, és Ronra szegezte pálcáját. A fiú felbödült fájdalomában: a bűbáj felhasította a farmernadrágját és mély sebet ejtett a térdén. – Jaj, bocsáss meg, remeg a kezem! *Diffindo!*

Ron lelökte magáról a szétvágott kötelet, feltápászkodott, és megrázta zsibbadt karját. Harry megkereste a pálcáját, majd a romokon átlépve odament a padhoz, amin a nagydarab, szőke halálfaló hevert.

– Ezt fel kellett volna ismernem, ott volt akkor este, amikor Dumbledore meghalt – mondta, majd odalépett a másik támadóhoz, és a hátára fordította a lábával. A férfi szeme szaporán járt Harry, Ron és Hermione között.

– Ez Dolohov – állapította meg Ron. – Emlékszem a képére a régi körözesi plakátokról. A nagydarab meg szerintem Thorfinn Rovel.

– Kit érdekel a nevük!? – fakadt ki kissé hisztérikusan Hermione. – Azt mondd meg, hogy találtak ránk!? Most mit csináljunk?

A lány rémületétől kitiszult Harry feje.

– Zárd be az ajtót! – utasította Hermionét. – Te pedig sötétíts el, Ron!

Megint ránézett a megbénított Dolohovra, s miközben ő lázasan töprengett, kattant az ajtózár, s Ron önlóója beszippanzott minden fényt a kávézóban. Odakintről távoli kiáltások szűrődtek be: a részeg férfiak, akik korábban leszólították Hermionét, most nyilván egy másik lánnyal próbálkoztak.

– Mit csinálunk velük? – súgta oda Ron a sötétben Harrynek, majd még halkabban folytatta: – Megöljük őket? Ők megölnének minket. Nemrég meg is próbálták.

Hermione megborzongott, és hátrált egy lépést. Harry a fejét rázta.

– Elég, ha emléktörlést végzünk rajtuk – mondta. – Az jobb megoldás, mert nem hagyunk nyomot. Ha megölnénk őket, egyértelmű lenne, hogy itt voltunk.

– Te vagy a főnök – sóhajtott nem kis megkönnyebbüléssel Ron. – De én még sose szórtam emléktörlő bűbájt.

– Én se – mondta Hermione –, de az elméletét megtanultam.

Összeszedte magát, vett egy nagy levegőt, aztán Dolohov homlokára szegezte pálcáját.

– *Exmemoriam!*

Dolohov tekintete álmataggá vált.

– Profi! – Harry hátba veregette Hermionét. – Intézd el a másikat is, meg a pincéernőt, addig mi Ronnal rendet csinálunk.

– Rendet csinálunk? – Ron körülnézett a részben romossá vált kávézóban. – Minek?

– Nem gondolod, hogy eléggé elcsodálkoznának, ha magukhoz térve egy kisebb bombamerénylet helyszínén találnák magukat?

– Mondasz valamit...

Ronnak csak némi nehézség árán sikerült kiszabadítania pálcáját a zsebéből.

– Naná, hogy alig bírom elővenni... A régi farmeromat hoztad el, Hermione. Ez már szűk rám.

– Bocsánatért esedezem – sziszegte a lány, s miközben elvonszolta a pincéernőt az ablak elől, Harry hallotta, hogy egy javaslatot motyog arra nézve, hova dugja Ron a pálcáját a zsebe helyett.

Miután felszámolták a csatatéri állapotot a kávézóban, visszacipelték a halálfalókat a bokszukba, és felültették őket a padra, egymással szemben.

Hermione homlokráncolva nézte a két mozdulatlan férfit.

– Csak tudnám, hogyan találtak ránk – tűnődött hangosan. – Honnan tudták, hogy itt vagyunk?

Harryhez fordult.

– Az... az nem lehet, hogy még mindig rajtad van a nyomjel ugye?

– Kizárt dolog – válaszolt Harry helyett Ron. – A varázslótörvény kimondja, hogy tizenhét éves korban a nyomjelnek meg kell szűnnie. Felnőttre nem lehet rátenni.

– Legalábbis te úgy tudod – mondta Hermione. – De mi van, ha a halálfalók kitalálták, hogyan lehet a nagykorúakat is megnyomjelezni?

– Az elmúlt huszonnégy órában egyetlen halálfaló se volt Harry közelében! Ki rakta volna vissza rá a nyomjelet?

Hermione nem válaszolt. Harry hirtelen fertőzöttnek, megbélyegzettnek érezte magát; valóban így találtak volna rájuk a halálfalók?

– Ha nem varázsolhatok, és ti se varázsolhattok a közelemben, mert eláruljuk vele a tartózkodási helyünket, akkor...

– Nem válunk szét! – szögezte le határozottan Hermione.

– Csak egy jó búvóhely kell – vélekedett Ron. – Gondoljuk át a lehetőségeket.

– A Grimmauld tér – mondta Harry.

Két barátja eltátotta a száját.

– Ne hülyéskedj, Harry, oda bármikor besétálhat Piton!

– Ron apja azt mondta, ártásokat helyeztek el ellene. De ha azok nem működnek – folytatta, elébe vágva Hermione ellenérvének –, akkor sincs semmi. Esküszöm, direkt örülnék, ha találkozónék Pitonnal!

– De...

– Tudsz jobbat, Hermione? Mert én nem. Piton csak egyetlen halálfaló, viszont ha tényleg rajtam van a nyomjel, bárhol másutt egy egész sereget kapunk a nyakunkba!

Hermione ezt nem tudta cáfolni, pedig látszott, hogy szívesen tenné. Miközben kinyitotta a kávézó bejárati ajtaját, Ron kattintott az önoltóval, és kibocsátotta a lámpák fényét. Azután Harry jelére egyszerre mindhárom áldozatukról levették az átkot, majd alighogy a pincérnő és a két halálfaló álmosan mocorogni kezdett, megpördültek álltó helyükben, s abban a szempillantásban újra magába rántotta őket a szorongató sötétség.

Másodpercek múltán Harry tüdeje megszabadult a nyomástól, hálásan kitágult, s ő kinyitotta a szemét. Egy mindhármas számára ismerős, kicsi és szemetes városi tér közepén álltak. Minden oldalról málló vakolatú, magas házak néztek le rájuk sötét ablakaikkal. A tizenkettes számú épület látható volt számukra, hiszen magától Dumbledore-tól, a titokgazdától szereztek tudomást a létezéséről. Sietve elindultak a ház felé, de szinte lépésenként ellenőrizték, hogy nem követi vagy figyeli-e őket valaki. Felszaladtak a kőlépcsőn, és Harry rákoppintott a pálcájával a bejárati ajtóra. Fémcsattanások sorozatát és láncsörgést hallottak, majd az ajtó nyikorogva kitárult, s ők gyorsan átlépték a küszöböt.

Miközben Harry becsukta az ajtót, kigyulladtak az ódivatú gázlámpák. Imbolygó lángjuk megvilágította a hosszú előszobát, amely pontosan olyan nyomasztó és pókhálós volt, mint legutóbb, amikor Harry ott járt. A falra akasztott manófejek bizarr árnyékokat vetettek a lépcsőre. Sirius anyjának portréját hosszú, fekete függöny takarta. Minden a szokott helyén volt, egyetlen tárgyat kivéve: a troll-lábból készült esernyőtartó felborítva feküdt a padlón, mintha Tonks újfent nekiment volna.

– Szerintem járt itt valaki – suttogta Hermione az esernyőtartóra mutatva.

– Ez akkor is feldőlhetett, amikor a rend kiköltözött – dörmögte válaszul Ron.

– Hol vannak a Piton ellen elhelyezett ártások? – tette fel a kérdést Harry.

– Lehet, hogy csak Piton megjelenésére lépnek működésbe – vélekedett Ron.

Ennek ellenére egyiküknek se akaródzott beljebb menni; vállt vállnak vetve álltak a lábtörlőn.

– Nem ácsoroghatunk itt a végtelenségig – mondta végül Harry, és tett egy lépést előre.

– Perselus Piton?

Rémszem Mordon suttogó hangja úgy rájuk ijesztett, hogy mindhárman hátrahököltek. – Nem Piton vagyunk! – nyögte ki Harry az utolsó pillanatban, ezután ugyanis valami hideg suhant el fölötte, s egyidejűleg szoros tekercsbe csavarodott a nyelve, megnémítva őt. A dolog csak egy másodpercig tartott: mire a szájához emelte volna a kezét, el is múlt.

A jelek szerint barátainak is részük volt ebben a kellemetlen élményben: Ron öklendezett, Hermione pedig ezt dadogta:

– Ez bi-biztos a... ny-nyelvcsomó átok volt, amit Rém-Rémszem Pitonnak szánt!

Harry még egy óvatos lépést tett előre. Ekkor a folyosó végén valami megmozdult a homályban, s mielőtt bármelyikük egy szót is szólhatott volna, egy rémséges, magas, porszürke alak emelkedett ki a szőnyegből. Hermione felsikoltott, s Mrs Black ugyanígy tett, miután magától szétnyílt a portréját eltakaró függöny. A sűrke alak megindult hármuk felé; egyre gyorsabban és gyorsabban siklott a szőnyeg fölött, derékig érő haja és szakála uszályként követte. Egyszerre volt rémisztően ismerős és szörnyűségesen idegen beesett, sorvadtt arcával, üresen sötétlő szemüregével és csonttá aszott kezével, amit most felemelt, hogy Harryre mutasson vele.

– Ne! – tört ki Harryból a kiáltás. Hiába szegezte előre pálcáját, egyetlen varázs se jutott eszébe. – Ne! Nem mi voltunk! Nem vagyunk gyilkosok...

Amint a gyilkos szó elhangzott, az alak porfelhővé robbant szét. Harry köhögve, könnyező szemmel körülnézett: Hermione két karjával védte a fejét, úgy kuporgott az ajtó tövében; Ron sután a vállát veregette, pedig neki is remegett keze-lába. – Se-semmi baj... má-má-már eltűnt.

A sűrű por ködként kavargott Harry körül, még a gázlámpa kék fényét is elhomályosította. Közben Mrs Black folyamatosan rikácsolt:

– Sárvérűek, mocskos aljanép, beszennyezitek atyáim házat...

– HALLGASS! – ordította Harry, és a festmény felé lendítette pálcáját. A függöny durranás és piros szikraeső kíséretében összezárult, elnémítva a portré kiállhatatlan lakóját.

– Ez... ez ő volt... – nyöszörögte Hermione, miközben Ron talpra segítette.

– Igen – bólintott Harry. – De nem ő maga... Csak azért csinálták, hogy elriassza Pitont.

Vajon sikerült-e – tűnődött el egy pillanatra Harry –, vagy Piton a rémalakot is ugyanolyan hidegvérrel robbantotta szét, ahogy halálba küldte az igazi Dumbledore-t?

Bizsergett minden idegszála, mikor barátait vezetve továbbindult az előszobában: fel volt készülve rá, hogy mindjárt valami újabb rémség bukkan fel előtte. Ám semmi sem mozdult – csak egy egér iszkolt végig a padló szegélylécén.

– Ellenőrizzük a házat, mielőtt továbbmegyünk – suttozta Hermione, és felemelte pálcáját. – *Homenum revelio!*

Nem történt semmi.

– Biztos megviselt egy kicsit az előbbi – szólt vigasztalóan Ron. – Mit akartál csinálni?

– Nem csak akartam, csináltam is! – méltatlankodott Hermione. – Ez a varázs jelzi, ha ember van a közelben. Nincs senki a házban, csak mi.

– Meg Porpofa – dörmögte Ron a szőnyegnek azt a részét szemlélve, ahol a hulla-jelenés felbukkant.

– Menjünk fel! – indítványozta Hermione. Ő is vetett egy félős pillantást a szőnyegre, aztán a csapat élén elindult felfelé a nyikorgó lépcsőn. Meg sem állt, amíg az emeleti szalonba nem értek. Egy apró pálcamozdulattal meggyújtotta a gázlámpákat a hideg, huzatos helyiségben, majd letelepedett a kanapéra, és fázósan összehúzta magát. Ron az ablakhoz lépett, és kis rést nyitott a nehéz bársonyfüggöny szárnyai között.

– Senkit nem látok odakint – jelentette. – Elvileg, ha rajta lenne a nyomjel Harryn, ide is követtek volna minket. Tudom, hogy a házba nem tudnak bejönni, de... Mi a baj?

Harry fájdalmas kiáltást hallatott: megint felizzott a sebhelye, és sötét víztükörre vetődő éles fény gyanánt felvillant valami az agyában. Egy nagy

árnyékokat látott, és tőle idegen harag lüktetett át a testén áramütésszerű hirtelenséggel és erővel.

– Mit láttál? – szegezte neki a kérdést Ron, miközben odalépett hozzá. – Ott láttad őt nálunk?

– Nem, csak éreztem a haragját... nagyon dühös...

– Attól még lehet, hogy az Odúban van – emelte fel a hangját Ron. – Mit láttál még? Megátkozott valakit?

– Nem, csak a dühét éreztem... nem láttam...

Harry meg volt zavarodva; idegesítette Ron faggatózása, nemkülönben Hermione riadt sopánkodása:

– Megint a sebhelyed? Hogyhogy, mi történt? Azt hittem, megszakadt a kapcsolat köztetek!

– Egy időre igen – motyogta Harry. Még mindig sajgott a sebhelye, gondolkodni is alig tudott. – De most néha megint... amikor elveszti az önuralmát. Régen is mindig akkor jött...

– Akkor zárd le az elméd! – követelte szinte rikácsolva Hermione. – Dumbledore nem akarta, hogy használd a kapcsolatot, megmondta, hogy szakítsd meg, azért is kellett okklumenciát tanulnod! Különben Voldemort félrevezető képeket küldhet az agyadba, emlékezz csak...

– Kösz, tudom! – vágott a szavába fogcsikorgatva Harry. Magától is jól emlékezett rá, hogy Voldemort ugyanezt a csatornát kihasználva egyszer csapdába csalta őt, és a kaland Sirius életébe került. Már bánta, hogy elmondta barátainak, mit látott és érzett; egyszerre olyan volt, mintha Voldemort ott lenne köztük, mintha az ablaknak nyomná rémisztő arcát és bámulná őket.

Harry sebhelye egyre jobban fáj; úgy hadakozott a kín ellen, mintha hányingert próbálna leküzdeni. Hátat fordított két barátjának, s úgy tett, mintha a Black-családfát ábrázoló falikárpitot nézegetné. Aztán Hermione hirtelen felsikoltott; Harry pálcát rántott, s ahogy megfordult, egy ezüstös patrónust látott beröppenni a szalon ablakán. A jelenés leereszkedett előttük a padlóra, ott menyét alakját öltötte, és megszólalt Mr Weasley hangján:

– Család biztonságban, ne válaszolj, figyelnek minket.

A patrónus ezután semmivé foszlott. Ron nyöszörgést és morgást ötvöző hangot hallatva a kanapéra roskadt. Hermione leült mellé, és megszorította a karját.

– Jól vannak, hallod, jól vannak! – suttozta, mire Ron nevetésszerűen felnyögött, és átölelte őt.

– Harry – szólt Hermione válla fölött –, én...

– Semmi gond – motyogta rekedten Harry, aki már émelygett a hasogató fájdalomtól. – A családomról van szó, persze, hogy aggódsz. Én is aggódnék... – Eszébe jutott Ginny. – Aggódok is.

A fájdalom tetőfokára hágott; úgy lángolt a sebhelye, mint pár napja az Odú kertjében. Távoli, elmosódott susogásként hallotta Hermione hangját:

– Nem akarok egyedül lenni. Hoztam hálózszakokat, alhatnánk mindhárman ebben a szobában?

Ron felelt rá valamit. Harry érezte, hogy hiába küzd, a fájdalom másodperceken belül legyőzi őt.

– Kimegyek vécére – motyogta, és jószérével futva indult az ajtó felé.

Éppen csak sikerült elérnie a fürdőszobát; remegő kézzel magára zárta az ajtót, aztán lángoló homlokához kapott, s miközben a földre roskadt, robbanásszerűen elárasztotta a lelkét a rettenetes, idegen harag. Éles kép tolakodott az agyába: egy hosszú helyiségben, amit csak a tűz fénye világított meg, üvöltve vergődött a padlón a tagbaszakadt, szőke halálfaló; egy kisebb, karcsúbb alak ott állt mellette, és rászégezte a pálcáját, s közben Harry éles, jéghideg, könyörtelen hangon így beszélt:

– Többet, Rovel! Vagy hagyjuk abba, és etesselek meg Naginivel? Félek, hogy Voldemort nagyúr ezúttal nem fog megbocsátani... Csak ezért hívtál vissza? Elmondani, hogy Harry Potter megint megszökött? Draco, adj neki még egy kis kóstolót a kínból... Csináld, vagy te is megismered a haragom!

Egy fahasáb eldőlt a tűzben; a lángok felcsaptak, és fényük egy rémülettől falfehér, hegyes arcra hullott – Harry, mintha víz alól bukkanna fel, levegő után kapott, és kinyitotta a szemét.

Kezét-lábát szétvetve feküdt a hideg, fekete márványpadlón; a fürdőkád ezüst kígyófarkat mintázó lába centiméterekre volt csak az orrától. Felült. Malfoy rémült arcának képe mintha beleégett volna a szemébe. Émelygett attól, amit látott; attól, amire Voldemort Dracót használja.

Kopogtattak az ajtón; Harry összerezsent az éles zajra.

– Itt van nálam a fogkeféd, Harry – hallotta Hermionét. – Nem kéred?

– De, köszönöm – felelte Harry nyugalmat erőltetve a hangjára, és felállt, hogy ajtót nyisson.

Tizedik fejezet **Sipor története**

Másnap hajnalban Harry hálózásokba burkolózva ébredt a szalon padlóján. Az ablak előtti nehéz függöny szárnyai között látszott az ég egy vékony csíkja: odakint az éj sűrű tintáját már hideg, tiszta kékké hígította a pirkadat. A csendet csak Ron és Hermione lassú, egyenletes szuszogása zavarta meg. Harry rápillantott a padlón kirajzolódó két sötét, hosszúkás kupacra. Ronra az este előzékenységi roham tört rá, és ragaszkodott hozzá, hogy Hermione aludjon a kanapé párnáin, így a lány sziluettje az övé fölé emelkedett. Hermione karja a padlóra lógott, keze centiméterekre volt csak Ronétól. Harrynek átfutott az agyában, hogy talán egymás kezét fogva aludtak el, s ez a gondolat a magány érzését ébresztette benne.

Felnézett a homályba burkolózó mennyezetre, a pókhálós csillárra. Kevesebb mint huszonnégy órája még a napfényben fürdő lakodalmas sátor bejáratánál állt, és várta a vendégeket. Mintha egy emberöltő telt volna el azóta... Mit tartogat számára a jövő? Feküdt a földön, és a horcruxokra gondolt, a csüggesztően nehéz feladatra, amit Dumbledore hagyott rá... Dumbledore...

Egyik napról a másikra megváltozott az a fájdalom, az a gyász, ami Dumbledore halála óta fogva tartotta a lelkét. A vádak, amelyeket az esküvőn Murieltől hallott, kórokozók módjára befészkeltek magukat az agyába, megfertőzték a bálványozott varázslóról őrzött emlékeit. Valóban hagyta volna Dumbledore, hogy ilyesmi történjenek a családjában? Lehetséges volna, hogy úgy viselkedett, mint Dudley, akit mindaddig nem zavart a kegyetlenség, amíg más volt a szenvedő alanya? Tényleg képes volt rá, hogy részvétlenül elforduljon fogságban tartott, rejtegetett hűgától?

Harry Godric's Hollow-ra gondolt; sírokra, amelyekről Dumbledore sosem beszélt; magyarázat nélkül örökölt hagyott rejtélyes tárgyakra – és érezte, hogy gyűlik benne a neheztelés, a harag. Miért hallgatott Dumbledore? Miért nem fedte fel a titkokat? Igazán a szívéen viselte az ő, Harry sorsát, vagy nem tartotta többre őt pusztá eszköznél, eleven fegyvernél, amit ápolni és tökéletesíteni kell, de ami nem érdemel bizalmat, őszinteséget?

Harrynek elege lett a tétlen heverésből és saját keserű gondolataiból. Elfoglaltságra vágyott, csinálni akart valamit, ami leköti a figyelmét. Kitorászta hát magát a hálózásokból, magához vette pálcáját, és lábujjhegyen elhagyta a szalont. Az előszobában elsuttogott egy Lumost, majd pálcafénynél elindult felfelé a lépcsőn.

A második emeleten volt az a szoba, ahol legutóbbi itt-tartózkodásukkor Ronnal laktak. Bekukkantott az ajtaján – odabent tárva-nyitva állt a szekrény, s a bevetett ágyról félig le volt rántva a takaró. Eszébe jutott a felborított

troll-láb a földszinti folyosón. A rend kiköltözése óta valaki átkutatta a házat. Piton? Vagy talán Mundungus, aki Sirius halála előtt és után is amit tudott, elhordott? Harry pillantása arra a festményre esett, amelyen Sirius ük-ükapjának, Phineas Nigellus Blacknek a portréalakja tűnt fel néha. A kép most csak az üres, sárszínű háttérrel mutatott – Phineas Nigellus nyilván a roxfordi igazgatói szobában töltötte az éjszakát.

Harry továbbment a lépcsőn, fel egészen a legfelső emeletre, ahol csak két helyiség volt. A távolabbi ajtajára táblácska volt kitéve, s azon Sirius neve állt. Harry még sosem járt keresztapja szobájában. Belökte az ajtót, és magasra emelte pálcáját, hogy minél nagyobb teret világítson meg vele.

A szoba tágas volt, és egykor igen lakályos helyiség lehetett. Széles ágy terpeszkedett benne díszes, faragott fejlappal; magas ablaka hosszú bársonyfüggöny mögött rejtőzött, s az ujjnyi vastag porral lepett csilláron, melyen még ott voltak a régi gyertyacsonkok, megannyi kis jégcsap módjára lógott a kicsordult, majd megdermedt viasz. A falakon függő képeket és az ágy fejlapját vékony porréteg borította, a csillár és a nagy tömörfa szekrény között pókháló feszült, s Harry, mikor a szoba közepére lépett, megriadt egerek kaparászását hallotta.

A tizenéves Sirius annyi posztert és képet tett ki a falra, hogy csak itt-ott látszott ki köztük az ezüstös szürke selyemtapéta. Harrynek arra kellett következtetnie, hogy Sirius szülei nem tudták hatástalanítani a képeket rögzítő Eternifix ragasztóbúbájt, biztos volt benne ugyanis, hogy egyébként eltávolították volna az elsőszülött fiuk ízlését tükröző dekorációt. Sirius a jelek szerint szent feladatának tekintette szülei bosszantását. Minden falon több jókora, már megfakult skarlátvörös-arany griffendéles zászlót helyezett el, nyilván, hogy hangsúlyozza családjának mardekáros hagyományaival való szembefordulását; emellett szép számban ragasztotta ki mugli motorkerékpárok képeit, de virított a falakon jó néhány (Harry ámulattal adózott Sirius bátorságának) bikinis muglilányokat ábrázoló poszter is. Hogy muglik, azt Harry onnan tudta, hogy meg se moccantak a kifakult képeken: mosolyba dermedt arcuk, üveges szemük mintha ráfagyott volna a papírra. Annál feltűnőbb volt közöttük az egyetlen kirakott mozgó varázslófénykép, amelyen négy összekapaszkodó roxfordi diák nevetett bele a kamerába.

Harrynek nagyot dobbant a szíve, mikor felismerte a képen édesapját: a fiatal James is szemüveges volt, és kócos fekete haja hátul ugyanúgy felborzolódott, mint az övé. Mellette a hanyagul jóképű, kicsit gőgös Sirius állt; fiatal volt, s olyan gondtalanul vidám, amilyennek Harry, amíg ismerte, sosem látta. Sirius jobbán a nála több mint egy fejjel alacsonyabb, kövérkés,

vizenyős szemű Pettigrew feszített; arca kipirult a büszkeségtől, hogy bevették őt e minden csapatok legjobbjába, barátkozhat a körülrajongott fenegyerekekkel, akik annak idején James és Sirius voltak. James balján a már akkor is kissé kopottas külsejű Lupin állt; az ő arcán is tükröződött a meglepett öröm, hogy ezek a fiúk szeretik és befogadják őt... vagy talán csak azért látja bele mindezt a képbe, tűnődött el Harry, mert tudja, hogy így volt? Megpróbálta levenni a fotót a falról – elvégre az övé volt, keresztapja mindent ráhagyott –, de a kép nem mozdult. Sirius semmit nem bízott a véletlenre, ha arról volt szó, hogy megakadályozza szobája átrendezését.

Harry most a padlót vette szemügyre. Odakint már világosodott az ég; egy beeső fénynyaláb szétszórt pergamendarabokat, könyveket és különféle apró tárgyakat világított meg a szőnyegen. Aki átkutatta a házat, nyilván Sirius szobájában is járt, bár az itt talált holmik többségét a jelek szerint értéktelennek ítélte. Az illető a könyvek némelyikével olyan durván bánt, hogy azokról leszakadt a borító, és különféle nagyságú, kiszakadt könyvlapok is heverték a padlón.

Harry lehajolt, felemelt néhány pergament meg könyvlapot, és megvizsgálta őket. Az elsőről megállapította, hogy az Bathilda Bircsók *A mágia története* című könyvének egy régi kiadásából való, a második pedig egy motorkerékpár karbantartási útmutatójából kitépett lap volt. A harmadik, egy összegyűrt pergamen, nem nyomtatvány volt, hanem kézzel írt levél. Harry kisimította.

Kedves Tapmancs!

Nagyon-nagyon köszönjük az ajándékot, amit Harry születésnapjára küldtél! Mind közül annak örült a legjobban. Egyéves letére már játékszeprűn röpdös, és ha látnád, hogy ragyog a boldogságtól – mellékelek is egy fényképet róla. Igaz, nem tud fél méternél magasabbra emelkedni, de már kis híján végzett a macskával, és összetörte azt a rém ronda vázát, amit Petunia küldött karácsonyra (a legkevésbé se sajnálom). James persze ezt rettentően viccesnek találta, azt mondja, híres kviddicsező lesz a fiából, de hát el kellett pakolnunk az összes dísz tárgyat, és le se vehetjük a szemünket a gyerekről, mikor nekilódul.

A születésnapot szűk körben, csendesen ünnepeltük, csak mi voltunk itt meg az öreg Bathilda, aki kezdettől fogva nagyon kedves hozzánk, és imádja Harryt. Sajnáltuk, hogy nem tudtál eljönni, de persze első a Rend, és Harry amúgy is túl kicsi ahhoz, hogy felfogja, mi a születésnap. James nagyon rosszul viseli a bezártságot, igyekszik nem mutatni, de én látom rajta – a

varázköpenye még mindig Dumbledore-nál van, úgyhogy most kis kiruccanásokról se lehet szó. Gyere el, ha tudsz, nagyon örülne neki. A hétvégén járt nálunk Farki, kicsit levert volt, biztos megviselte, ami McKinnonékkal történt. Miután hallottam, én is végigsírtam az estét.

Bathilda majdnem mindennap benéz. Bűbájos öreg hölgy, és elképesztő dolgokat mesél Dumbledore-ról – Dumbledore nem repesne az örömtől, ha hallaná, miket! Nem is tudom, mit vegyek komolyan ezekből és mit nem, mert például annyira hihetetlen, hogy Dumbledore

Harrynek mintha porcelánná váltak volna a végtagjai. Csak állt, zsibbadt ujjai között a csodálatos papírlappal, s közben valahol belül egy csendesen kitörő vulkán öröm és fájdalom forró keverékével árasztotta el testének minden sejtjét. Maga sem tudta, hogyan, az ágyhoz botorkált, és leült.

Még egyszer elolvasta a levelet, de most sem tudott többet kihüvelyezni belőle, mint első olvasásra, s ezután már csak az írásra, a betűkre meredt. A „g”-k ugyanolyanok voltak, mint az övéi; az összeset kikereste, és mindegyik olyan volt számára, mint egy vékony függöny mögül átsejlő kedves integetés. Páratlan kincs volt ez a levél, annak a bizonyítéka, hogy Lily Potter valóban élt, valóban létezett; hogy eleven ujjai egykor ott mozogtak efölött a pergamen fölött, megrajzolták ezeket a betűket, ezeket a szavakat, amelyek a fiáról, róla, Harryről szólnak.

Türelmetlen mozdulattal kidörzsölte a nedvességet a szeméből, és megint elolvasta a levelet, ezúttal ismét a jelentésre koncentrálva. Úgy szólaltak meg benne a mondatok, mintha egy halvány emlékből felsejlő hangot hallgatna.

Volt egy macskájuk... talán azt is, mint a szüleit, Godric's Hollow-ban érte a vég... vagy világgá ment, mikor már nem volt, aki etesse... Siriustól kapta az első seprűjét... a szülei ismerték Bathilda Bircsókot; vajon Dumbledore mutatta be őt nekik? A varázköpenye még mindig Dumbledore-nál van... ez különös...

Harry megállt az olvasásban, eltöprengett anyja szavain. Miért vitte el Dumbledore James láthatatlanná tévő köpenyét? Harry világosan emlékezett rá, hogy Dumbledore egyszer azt mondta neki: Nekem nem kell köpönyeg ahhoz, hogy láthatatlanná váljak. Lehet, hogy a rend egy kevésbé jól felkészült tagjának volt szüksége a köpenyre, és Dumbledore az ő számára kérte kölcsön. Harry tovább olvasott.

Járt nálunk Farki... Féregfark, az áruló kicsit levert volt, hát persze. Talán már tudta, hogy utoljára látja élve Jamest és Lilyt.

És végül megint Bathilda, aki elképesztő dolgokat mesélt Dumbledore-ról: hihetetlen, hogy Dumbledore...

Hogy Dumbledore – micsoda? Dumbledore-ról persze sok hihetetlennek tűnő dolgot lehet elmondani: hogy egyszer elégtelent kapott átváltoztatástanból, hogy kecskéket bűvölt, mint Aberforth...

Harry felállt, és körülnézett a padlón: talán ott van valahol a levél másik fele is. Lázasan elkezdte felkapkodni a papírokat – mohóságában épp olyan durván bánt velük, mint az, aki előtte a szobában járt; fiókokat rángatott ki, könyveket rázott, székre állva végigtapogatta a szekrény tetejét, bekúszott az ágy és a karosszék alá.

Végül a padlón hasalva megpillantott a komód alatt egy szakadt papírnak tűnő valamit. Mikor kihalásztta, kiderült, hogy az a Lily levelében említett fotó nagyobbik fele. Apró seprűn lovagoló, fekete hajú kisgyermek röpködött át a képen tele szájjal kacagva, s két – bizonyára Jameshez tartozó – láb loholt a nyomában. Harry zsebre dugta a fotót, és folytatta a kutatást Lily levelének másik fele után.

További negyedóra múlva azonban kénytelen volt megállapítani, hogy a levél második lapja valószínűleg nincs a szobában. Vagy egyszerűen elkallódott a megírása óta eltelt tizenhat év során, vagy az vitte el, aki átkutatta a házat. Harry még egyszer elolvasta az első lapot: ezúttal utalást keresett a szövegben arra, mi tehetett esetleg értékessé a folytatást. A játékseprűje aligha izgatja a halálfalókat... Egyedül valami Dumbledore-t érintő információ kelthette fel az érdeklődésüket. Hihetetlen, hogy Dumbledore – mi?

– Harry! Harry! Harry!

– Itt vagyok! Mi történt?

Lábdobogás hangzott fel odakint, majd berontott az ajtón Hermione.

– Felébredtünk, és nem voltál sehol! – zihálta, majd hátrakiáltott: – Itt van, Ron! Megtaláltam!

Ron ingerült hangja több emelet mélységből szűrődött fel:

– Örülök! Mondd meg neki, hogy bunkó!

– Harry, légy szíves, máskor ne tűnj el, a szívbajt hoztad ránk! Minek jöttél fel ide egyáltalán? – Hermione csodálkozva nézett körül a felforgatott szobában. – Mit csinálsz itt?

– Nézd, mit találtam!

Harry átnyújtotta anyja levelét. Végig figyelte a lányt, miközben az olvasott. Az oldal aljára érve Hermione felpillantott rá.

– Jaj, Harry...

– És itt van ez is.

Megmutatta a hiányos fényképet. Hermione elmosolyodott a játékseprűn röpködő fiúcska láttán.

– Tűvé tettem a szobát a levél másik fele után, de nem találtam meg.

Hermione megint körülnézett.

– Előtte is rendetlenség volt itt, vagy ez mind a te műved?

– Valaki már kutatott itt előttem.

– Sejtettem. Felfelé jövet benéztem a szobákba, és mindegyik fel van forgatva. Szerinted mit kereshettek?

– Ha Piton volt az, információkat a rendről.

– De hát ő elvileg mindent tud, hiszen a rend tagja volt.

– Jó, akkor... – Harry örült, hogy vitára bocsáthatja legújabb elméletét. – Lehet, hogy az illető Dumbledore-ról akart megtudni valamit. Például azt, ami a levél második oldalán szerepel. Tudod, ki ez a Bathilda, akiről anyám ír, ugye?

– Ki?

– Bathilda Bircsók, ő írta...

– *A mágia történetét.* – Hermione érdeklődve felvonta a szemöldökét. – A szüleid ismerték őt? Zseniális mágiatörténész volt.

– Nem is csak volt, ma is él – közölte Harry. – És Godric's Hollow-ban lakik. Ron nénikéje, Muriel beszélt róla az esküvőn. Bathilda Dumbledore családját is ismerte. Megérné elbeszélgetni vele, nem?

A mosoly, amit válaszul Hermionétól kapott, túlságosan együttérző volt. Harry visszakérte a levelet meg a fotót, és beledugta őket a nyakában lógó erszénybe. Közben végig lesütötte a szemét, hogy a lány ne olvashasson a tekintetében.

– Megértem, hogy szeretnél beszélgetni Bathilda Bircsókkal a szüleidről meg Dumbledore-ról is – mondta Hermione –, de elsősorban a horcruxokat kell keresnünk, és nem hiszem, hogy abban ő segíteni tud. – Harry hallgatott, így hát folytatta: – Tudom, hogy nagyon szeretnél elmenni Godric's Hollow-ba, de félek... Tegnap is milyen könnyen megtaláltak minket a halálfalók! Most még inkább úgy érzem, hogy messze el kéne kerülnünk a szüleid sírját. Hidd el, számítanak rá, hogy előbb-utóbb felbukkansz ott!

– Más is van – mondta Harry, még mindig kerülve Hermione pillantását. – Muriel mondott dolgokat Dumbledore-ról az esküvőn. Meg akarom tudni az igazságot...

Elmondott mindent Hermionénak, amit Murieltől hallott. Mikor végzett, a lány így szólt:

– Jó, világos, hogy ez kiborított téged...
– Nem borított ki – hazudta Harry. – Csak tudni szeretném, hogy igaz vagy sem...

– Harry, Muriel egy rosszindulatú vénasszony, Rita Vitrol pedig Rita Vitrol! Hogy vagy képes hinni nekik? Ismerted Dumbledore-t!

– Legalábbis azt hittem, hogy ismerem – dörögte Harry.

– Amit rólad írt Rita, abban mennyi igazság volt? Teljesen igaza van Doge-nak: nem engedheted, hogy ezek ketten beszennyezzék a Dumbledore-ról őrzött emlékeidet!

Harry elfordította a fejét, mert tudta, hogy az arcára van írva bosszúsága. Már megint a remek tanács: döntse el, mit hisz el és mit nem. Miért akarja mindenki lebeszélni róla, hogy kiderítse az igazságot?

– Menjünk le a konyhába – javasolta rövid hallgatás után Hermione. – Keressünk valamit reggelire.

Harry kellenlenül bólintott, s Hermione nyomában elhagyta a szobát. A lépcső felé baktatva vetett egy pillantást a másik ajtóra. Az erőteljes karistolás nyomait viselte, s volt rajta egy kis felirat, amit Sirius szobája felé tartva nem vett észre a sötétben. Most megállt, hogy elolvassa. Gyöngybetűkkel rótt, hivalkodóan csinos kiírás volt – Percy Weasley szobájának ajtajára illett volna:

Regulus Arcturus Black

kifejezett engedélye nélkül

BELÉPNI TILOS

Izgalom járta át Harryt, de maga se tudta, miért. Újra elolvasta a rövid szöveget. Hermione addigra már a lépcsőfordulóban járt.

– Hermione – szólt Harry, s maga is meglepődött, hogy milyen higgadtan beszél. – Gyere csak vissza!

– Mi baj?

– R. A. B. Azt hiszem, megvan a név.

Elakadó lélegzet hangja, s Hermione már rohant is felfelé.

– Édesanyád levelében? Hogyhogy én nem láttam...?

Harry a fejét rázta, és a kis felíratra mutatott. Hermione elolvasta, majd elkapta Harry karját, és olyan erősen megszorította, hogy Harry felszisszent.

– Sirius öccse? – suttogta.

– Halálfaló volt – világosította fel Harry. – Sirius mesélt róla, egészen fiatalon szervezték be, aztán később elege lett, ki akart szállni – úgyhogy

megölték.

– Még logikus is! – mondta izgatottan Hermione. – Ha halálfaló volt, eleget tudhatott Voldemortról, és amikor kiábrándult belőle, a vesztére akart törni! – Elengedte Harryt, és a lépcsőkorláton áthajolva lekiáltott: – Ron! Ron! Gyere gyorsan!

Ron egy percre rá meg is érkezett, kifulladásra, pálcával a kezében.

– Mi van? Ha megint óriási pókokat találtál, előbb inkább megreggeliznék...

Homlokráncolva elolvasta az ajtófeliratot, amire Hermione rámutatott.

– Na és? Ő Sirius öccse volt, nem? Regulus Arcturus... Regulus... R. A. B.! A medál! Lehet, hogy...?

– Derítsük ki – mondta Harry, és lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt. Hermione a kulcslyukra szegezte pálcáját.

– *Alohomora*.

Kattant a zár, és az ajtó kitárult.

A három jó barát együtt lépte át a küszöböt. Regulus szobája valamivel kisebb volt, mint Siriusé, de szintén a hajdani pompa emlékét hordozta. Míg Sirius a család többi tagjától való különbözőségét hirdette, Regulus ennek az ellenkezőjét igyekezett hangsúlyozni. A tekintet a szobában mindenütt a Mardekár színeivel, a smaragdazölddel és az ezüsttel találkozott: az ágytakarón, a falak díszein, a függönyökön. Az ágy fölött a Black család aprólékos gondnal megfestett címere díszelgett, s a jelmondat sem hiányzott: *Toujours pur*. Alatta megsárgult újságkivágásokból álló kollázs volt a falra ragasztva. Hermione odament az ágyhoz, hogy szemügyre vegye.

– Az összes cikk Voldemortról szól – jelentette. – Úgy fest, Regulus nem halálfalóként kezdett rajongani érte...

Kisebb porfelhő gomolygott fel az ágyterítőről, mikor Hermione leült, hogy elolvassa az újságkivágásokat. Harry időközben egy fotóra lett figyelmes, mely egy roxfordi kviddicscsapat mosolygó, integető tagjait ábrázolta. Közelebbről nézve az is látszott, hogy az alakok talárját kígyó díszíti – mardekárosok voltak. Nem volt nehéz felismerni közöttük Regulust: ott ült az első sor közepén. Fekete hajával és kissé gögös arcával némileg hasonlított a bátyjára, de véznább volt Siriusnál, s messze nem volt olyan jóképű.

– Fogó volt – állapította meg Harry.

– Mi? – kérdezte szórakozottan Hermione, aki még mindig Voldemort sajtószemléjének tanulmányozásába mélyedt.

– Az első sor közepén ül, az pedig a fogó... nem érdekes. – Harry rájött, hogy senki nem figyel rá: Ron négykézláb állva vizsgálta, van-e valami a szekrény alatt. Harry is körülnézett lehetséges rejtekhelyeket keresve, s végül odalépett az íróasztalhoz. Ebben a szobában is járt valaki előttük: a közelmúltban feltúrták a fiókokat, megbolygatva a mindent belepő port. A fiókok sem rejtettek azonban értékkel bíró holmikat: ócska pennák voltak bennük, félig szétszakított, régi tankönyvek, az egyikben pedig egy nemrég összetört tintásüveg ragaccsá sűrűsödött tartalma szennyezett be mindent.

– Van ennek egyszerűbb módja is – mondta Hermione, s miközben Harry a farmernadrághoz dörgölte tintás ujjait, felemelt pálcával így szólt: – *Invito medál!*

Nem történt semmi. Ron, aki addig a kifakult függöny ráncainak átvizsgálásával foglalatostkodott, csalódott képet vágott.

– Akkor ennyi volt? Nincs itt?

– Lehet, hogy itt van, csak ellenvarázs védi – felelte Hermione. – Mármint olyan bűbáj, ami megakadályozza a mágikus mozdítását.

– Voldemort olyat rakott a barlangbeli kőtálra is – jegyezte meg Harry. Emlékezett rá, hogy nem tudta magához hívni a hamis medált.

– Akkor hogy fogjuk megtalálni? – tárta szét a karját Ron.

– Tovább keressük manuálisan – vont a vállát Hermione.

– Zseniális – motyogta szemforgatva Ron, azzal folytatta a függönyráncok átvizsgálását.

Négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre haladva átkutatták a szobát, de egyórás megfeszített munkájukat nem koronázta siker. Addigra felkelt a nap; sugarai még a szürkére piszkolódott ablakokon átszűrődve is vakítóak voltak.

– Máshol is lehet a házban – győzködte a két fiút Hermione, miközben lefelé baktattak a lépcsőn. Miközben Harry és Ron lassan beletörődtek a kudarcba, ő egyre elszántabbá vált. – Akár sikerült elpusztítania a horcruxot, akár nem, az biztos, hogy mindenképp el akarta rejteni Voldemort elől, nem igaz? Emlékeztek arra a sok rémes kacatra, amit ki kellett dobunk, amikor legutóbb itt voltunk? Volt az az óra, ami szegecseket lőtt ránk, meg az a régi talár, ami meg akarta fojtani Ront – lehet, hogy Regulus a medál rejtekhelyét akarta védeni ezekkel, csak mi akkor nem... nem...

Harry és Ron ránéztek a lányra. Hermione a levegőbe emelt lábbal megállt, és olyan arcot vágott, mint akin emléktörlést végeztek: még a tekintete is elhomályosult.

– ...nem jöttünk rá – fejezte be suttogva.

- Valami baj van? – kérdezte Ron.
- Volt egy medál.
- Mi? – hangzott fel a fiúkórus.
- A szalonbeli vitrinben. Egyikünk se tudta kinyitni. És... és...

Harry úgy érezte, mintha egy téglát nyomtak volna át a mellkasán, bele egyenesen a gyomrába. Most már emlékezett: ő maga is elbíbelődött a medállal, amikor körbeadták, és mindenki megpróbálta felfeszíteni. Végül az is egy zsákba került, csakúgy, mint a ragyarasztó porral teli burnótos szelence meg a zenélő doboz, amitől mindenki elálmosodott...

– Sipor egy csomó dolgot visszalopott tőlünk – mondta Harry. Már csak ebben reménykedhetett, ez volt az utolsó szalmaszál, és csüggeni akart rajta, ameddig csak tehetett. – Egész kis gyűjteménye volt a kamrájában. Gyertek!

Kettesével vette a lépcsőket, úgy rohant lefelé, és két barátja ott dübörgött a nyomában. Akkora zajt csaptak, hogy Sirius anyjának portréja felébredt, mire leértek a földszinti előszobába.

– Sárvérűek! Korcsok! Aljanép! – Még akkor is hallották Mrs Black rikácsolását, mikor berontottak az alagsori konyhába, és becsapták az ajtót maguk után.

Harry átrohant a helyiség túlsó végébe, csúszva lefékezett Sipor kamrája előtt, és felrántotta az ajtaját. Még ott volt a piszkos, ócska pokrócokból rakott fészek, ami egykor a házimanó vacka volt, de már nem csillogtak benne Sipor szerzeményei. Egy könyv hevert csak a kamrában, a *Természetes nemesség – a varázslók származástana* egy régi példánya. Harry nem akart beletörödni abba, amit látott – felkapta és megrázta a pokrócokat. Egy egértetem hullott ki belőlük, s gurult szomorúan a fal tövébe. Ron morgósat nyögött, és ledobta magát egy konyhai székre; Hermione behunyta a szemét.

– Még mindig van ötletem – mondta gyorsan Harry, és beleharsogta a levegőbe: – *Sipor!*

Hangos pukkanás hallatszott, s a kihült, üres tűzhely előtt előbukkant a semmiből a házimanó, amit Harry akarata ellenére megörökölt Siriustól: kicsi volt, feleakkora, mint egy ember, fakó bőre ráncokat vetve lógott csontjain, denevérfüleiből szürkés szörpamacs állt ki. Ugyanazt a koszos rongyot viselte, amit mindig is, és a Harry felé küldött megvető pillantásából ítélve a tulajdonosváltással kapcsolatos álláspontja sem változott többet, mint a ruházata.

– Gazdám – szólt rekedt, brekegő hangján, majd mélyen meghajolt, és odadörmögte a térdének: – Visszajött úrnöm házába, és magával hozta a véráruló Weasleyt meg a sárvérű...

– Megtiltom, hogy bárkit is vérárulónak vagy sárvérűnek nevezzen – mordult rá Harry. A malacorrú, vérekes szemű Siportól akkor is irtózott volna, ha nem tudja, hogy a manó árulta el Siriust Voldemortnak.

– Kérdezni akarok tőled valamit. – Harry az izgalomtól kalapáló szívvel nézett a manóra. – És megparancsolom, hogy igazat mondj. Megértetted?

– Igen, gazdám – felelte újabb mély meghajlással Sipor. Harry látta, hogy hangtalanul mozog a szája – nyilván magában darálta el a sértéseket, amelyeket immár tilos volt kimondania.

– Két évvel ezelőtt – folytatta Harry, s a szíve most már a torkában dobogott – volt a fenti szalonban egy nagy aranymedál. Kidobtuk. Visszaloptad?

Sipor felegyenesedett, és belenézett Harry arcába.

– Igen – felelte.

– Most hol van? – kérdezte diadalmas örömmel Harry. Ronnak és Hermionénak is felderült az arca.

Sipor lehunyta szemét, mintha nem akarná látni válaszának hatását.

– Odalett.

– Odalett? – visszhangozta Harry. A szó hideg zuhanyként érte. – Mi az, hogy odalett?

A manó megborzongott. Látszott, hogy elbizonytalanodik.

– Sipor! – szólt rá indulatosan Harry. – Megparancsolom, hogy...

– Mundungus Fletcher – brekegte még mindig behunyt szemmel a manó. – Mundungus Fletcher mindent ellopott: Bella kisasszony és Cissy kisasszony képeit, az aranyfokozatú Merlin-rendet, a családi címerrel díszített kelyheket és és...

Sipor úgy zihált, mint egy fuldokló: mellkasa szaporán hullámozott, aztán egyszerre kipattant a szeme, és vérfagyasztó üvöltés tört fel a torkán.

– ...és a medált, Regulus gazdám medálját, Sipor rossz volt, Sipor nem teljesítette a parancsot!

Harry reflexszerűen reagált: mikor a manó a tűzhelynek támasztott piszkavas felé ugrott, rávetette magát, és a padlóra préselte. Sipor óbégatása most már Hermione sikolyával vegyült, de Harry mindkettejükénél hangosabban ordított:

– Sipor, megparancsolom, hogy ne mozdulj!

Érezte, hogy a manó elernyed, elengedte hát. Sipor úgy maradt, ahogy volt, elterülve a padlón. Táskás szeméből patakzott a könny.

– Engedd felállni! – suttogta Hermione.

– Hogy véresre verhesse magát a piszkavassal? Nem túl jó ötlet – morogta sötéten Harry, és letérdelt a manó mellé. – Jól van, Sipor, halljam az igazságot: honnan tudod, hogy Mundungus Fletcher lopta el a medált?

– Sipor látta! – zokogta a manó. Könnyei végiggördültek malacorrán, és belefolytak szürkülő fogakkal teli szájába. – Sipor látta őt kijönni Sipor kamrájából, és tele volt a keze Sipor kincseivel! Sipor rászólt a tolvajra, hogy álljon meg, de Mundungus Fletcher csak nevetett, és elf... elfutott...

– Regulus gazda medáljának nevezed az a holmit – folytatta a kihallgatást Harry. – Miért? Honnan származik a medál, és mi köze volt hozzá Regulusnak? Ülj fel, Sipor, és mondd el mindent, amit a medálról tudsz!

A manó felült, gömbölyűre összehúzta magát, a térde közé szorította könnyes arcát, és ringatózni kezdett előre-hátra. Mikor megszólalt, a hangja tompa volt, de tisztán érthető a néma, visszhangos konyhában.

– Sirius úrfi világgá ment, nem is baj, mert rossz gyerek volt, nem tisztelt semmit, csak fájdalmat okozott szegény úrnőmnek. De Regulus úrfi tudta, mi a büszkeség, tudta, mivel tartozik a Black névnek és ősei tiszta vérének. Éveken át beszélt a Sötét Nagyúrról, aki majd tesz róla, hogy a varázslóknak ne kelljen többé bujkálniuk, és uralkodhassanak a muglik meg a mugliivadékok fölött... és mikor tizenhat éves lett, a Sötét Nagyúr szolgálatába állt. Milyen büszke volt, milyen lelkes és odaadó...

– Egy évvel később egy napon Regulus gazdám lejött a konyhába Siporhoz. Regulus gazdám mindig kitüntette kegyével Siport. És Regulus gazdám azt mondta... azt mondta...

Az öreg manó egyre gyorsabban ringatózott.

– Azt mondta, a Sötét Nagyúrnak szüksége van egy házimanóra.

– Voldemortnak egy házimanó kellett? – csodálkozott Harry. Barátaira pillantott, de azok is értetlenkedve pislogtak.

– Úgy bizony – nyöszörögte panaszosan Sipor. – És Regulus gazdám felajánlotta Siport. Nagy megtiszteltetés ez, mondta Regulus gazdám, nagy megtiszteltetés neki és Sipornak is. Sipor tegye meg, amit a Sötét Nagyúr kíván, mondta, azután... azután jöjjön haza.

Sipor sebesen ringatta magát, és szaggatottan zihált.

– Így hát Sipor elment a Sötét Nagyúrhoz. A Sötét Nagyúr nem árulta el Sipornak, mi lesz a feladata, csak elvitte Siport egy tengerparti sziklához. És bementek egy nagy barlangba, és a barlangban volt egy hatalmas, fekete tó...

Harry tarkója libabőrös lett. Úgy érezte, mintha a sötét tó túlpártjáról zengene felé Sipor brekegő hangja. Olyan tisztán látta maga előtt, mi történt,

mintha ott lett volna.

– ...és volt egy csónak...

Hát persze, hogy volt egy csónak; Harry jól tudta, miféle: kicsi, zöld, és arra való, hogy egy varázslót és egy áldozatot a tó közepén emelkedő szigetre szállítson. Így próbálta ki hát Voldemort a horcrux köré épített védelmi rendszert: szerzett egy feláldozható lényt, egy házimanót...

– Volt a szigeten egy tál, tele... tele bájitallal. A Sötét Nagyúr azt parancsolta Sipornak, igya meg...

A manó egész testében remegett.

– Sipor elkezdte inni, és ahogy itta, borzalmas dolgokat látott... Sipornak égett a teste... Sipor jajgatott, könyörgött Regulus gazdámnak, hogy segítsen rajta, könyörgött Black úrnőnek... de a Sötét Nagyúr csak nevetett... és Sipornak ki kellett innia az összes bájitalt a tálból... akkor a Sötét Nagyúr egy medált rakott bele... és megint megtöltötte bájitallal.

– És azután a Sötét Nagyúr elment a csónakkal, és otthagyta Siport a szigeten...

Harry maga előtt látta a jelenetet: Voldemort fehér kígyóarcát és vörösen égő szemét lassan elnyeli a sötétség; távolodtában részvétlen nyugalommal nézi a vergődő manót, aki percekben belül halott lesz: meghal, amint csillapítani próbálja a tüzes bájital okozta szomjúságát... De ezen a ponton elakadt Harry képzelete, mivel ötlete sem volt, hogyan maradhatott mégis életben Sipor.

– Sipornak víz kellett, a sziget szélére mászott, és ivott a fekete vízből... és akkor kezek, halott kezek nyúltak ki a tóból, és lehúzták Siport a víz alá...

– És hogy menekültél meg? – kérdezte Harry. Észrevette, hogy suttog, de nem csodálkozott rajta.

Sipor felemelte csúf fejét, és piros erekkel átszőtt, nagy szemét Harryre meresztette.

– Regulus gazdám azt parancsolta Sipornak, hogy jöjjön haza – válaszolta.

– Igen, tudom, de hogyan menekültél meg az inferusoktól?

Sipor szemlátomást nem tudta mire vélni a kérdést.

– Regulus gazdám azt parancsolta Sipornak, hogy jöjjön haza – ismételte.

– Ezt már mondtad, de...

– Mi nem világos, Harry? – szólt közbe Ron. – Dehoppanált!

– De hát... abból a barlangból nem lehetett dehoppanálni – rázta a fejét Harry. – Különben Dumbledore is...

– A manómágia más, mint az emberi – magyarázta Ron. – A manók ott is tudnak hoppanálni meg dehoppánálni, ahol mi nem, például a Roxfortban.

Harry próbálta megemésztetni az információt. Hogy követhetett el ilyen hibát Voldemort? Miközben ezen töprengett, Hermione fagyosan megszólalt:

– Miért lett volna jobb Voldemort, mint azok az aranyvérűek, akik úgy bánnak a házimanókkal, mint az állatokkal? Nyilván méltóságán alulinak tartotta, hogy belegondoljon, miféle lények ezek. Fel se merült benne, hogy olyasmire lehetnek képesek, amire ő nem.

– A házimanó számára gazdája parancsa a legfőbb törvény – szögezte le ünnepélyesen Sipor. – Sipornak haza kellett jönnie. és Sipor hazajött...

– Akkor hát teljesítetted a parancsot, nem? – mondta neki gyengéden Hermione. – Nem voltál engedetlen!

Sipor szapora ringatózás közepette a fejét rázta.

– És mi történt, mikor hazajöttél? – faggatta Harry. – Mit szólt Regulus, mikor elmondtad neki, mi történt?

– Regulus gazdám nyugtalan lett, aggódni kezdett – brekegte Sipor. – Regulus gazdám megparancsolta Sipornak, hogy rejtőzzön el, ne menjen ki a házból. És aztán... ez később történt... Regulus gazdám egy este meglátogatta Siport a kamrájában. Regulus gazdám furcsa volt, nem olyan, mint máskor, Sipor látta rajta, hogy emésztí magát... és megkérte Siport, hogy vigye el őt a barlangba, a barlangba, ahol Sipor a Sötét Nagyúrral járt...

Így indultak hát útnak. Harry tisztán maga elé tudta képzelni őket: a rémült manót és a vézna, fekete hajú fogójátékost, aki annyira hasonlított Siriusra... Sipor tudta, hogyan kell kinyitni a barlang álcázott bejáratát, tudta, hogyan kell felhúzni a kis csónakot; ezúttal a szeretett Regulus hajózott át vele a szigetre, ahol a méreggel teli tál állt...

– És megittatta veled a bájitalt? – kérdezte borzadva Harry.

Sipor a fejét rázta, és zokogott. Hermione a szája elé kapta a kezét, mint aki rádöbben valamire.

– Reg... Regulus gazdám kivett a zsebéből egy olyan medált, amilyen a Sötét Nagyúr volt – folytatta Sipor. Könnyei lecsordultak malacorra két oldalán. – Odaadta Sipornak, és azt mondta, ha kiürül a tál, Sipor cserélje ki a medálokat...

A manó zokogása reszelős hörgéssé erősödött – Harrynek nagyon kellett figyelnie, hogy megértse, mit mond.

– És azt parancsolta... hogy Sipor menjen el... nélküle. Azt mondta Sipornak... hogy menjen haza... és ne mondja el úrnőmnek... hogy mit tett... de semmisítse meg... a medált. És utána kiitta... az összes bájitalt... és Sipor

kicserélte a medálokat... és végig kellett néznie, ahogy... Regulus gazdám... a víz alá rántották... és...

– Szegény Sipor! – jajdult fel szánakozva Hermione. Már egy ideje ő is sírt; most térdre hullott a manó mellett, és át akarta ölelni. Erre azonban Sipor felpattant, és irtózva hátrálni kezdett.

– A sárvérű hozzáért Siporhoz! Sipor nem engedi, mit szólna úrnóm, ha megtudná?

– Megtiltottam, hogy sárvérűnek nevezd! – csattant fel Harry, de mire kimondta, a manó már meg is büntette magát: arcra bukott, és a köpadlónak verte a homlokát.

– Ne engedd! Szólj rá! – sikoltotta Hermione. – Látod már, milyen borzalmas ez a engedelmességi kényszerük!?

– Sipor! – harsogta Harry. – Hagyd abba!

A manó remegve-zihálva hevert a padlón; malacorra körül zöld nyálka fénylett, szeme dagadt volt, véres, és könnyekben úszott, s önkínzása nyomán máris vöröslő púp nőtt fakó homloka közepén. Végtelenül szánalmas állapotban volt, de Harry most nem lehetett tekintettel erre: meg kellett ismernie a történet végét.

– Hazahoztad tehát a medált. És próbáltad megsemmisíteni?

– Sipor semmit nem tudott kezdeni vele – kesergett a manó. – Sipor mindent megpróbált, összeszedte minden tudását, de hiába, hiába... Sok-sok erős bűbáj védte a tokot, Sipor tudta, hogy benne van, amit el kell pusztítani, de nem tudta kinyitni... Sipor megbüntette magát, aztán tovább próbálkozott, megint megbüntette magát, és megint tovább próbálkozott. Sipor nem teljesítette a parancsot, nem tudta megsemmisíteni a medált! És úrnómnek majd eszét vette a fájdalom, mert Regulus gazdám eltűnt, és Sipor nem mondhatta el neki, mi történt, nem, mert Regulus gazdám meg... megtiltotta, hogy Sipor bárkinek a családból elmondja, mi... mi történt a barlangban...

Sipor üvöltve felzokogott, képtelen volt tovább beszélni. Hermionénak potyogtak a könnyei, ahogy nézte, de már nem mert hozzáérni. Ron cseppet sem rajongott a manóért, de még ő is sűrűn pislogott. Harry leült a sarkára, és megrázta a fejét, hogy elméje kitisztuljon.

– Nem értelek, Sipor – szólt végül. – Voldemort az életedre tört, Regulus meghalt, csak hogy megállítsa őt, te mégis elárultad neki Siriust. Elmentél Narcissához meg Bellatrixhoz, és rajtuk keresztül informáltad Voldemortot...

– Sipor nem így gondolkodik, Harry – szólt közbe Hermione, kézfejjével törölgetve az arcát. – Ő rabszolga... Sok házimanóval bánnak durván, sőt brutálisan. Amit Voldemort csinált Siporral, az egyáltalán nem rendkívüli

dolog. Mi köze Sipornak a varázslók háborúskodásához? Ő készségesen szolgálja azokat, akik kedvesek vele – gondolom, Mrs Black az volt, Regulus pedig egészen biztosan, így hát Sipor hű volt hozzájuk, és feltétel nélkül hitt abban, amiben ők. Tudom, mit akarsz mondani – folytatta Harry ellenvetését megelőzve. – Azt, hogy Regulus a végén Voldemort ellen fordult... de ha jól értettem, ezt nem mondta el Sipornak. És azt hiszem, tudom is, miért. Sipor és Regulus családja is csak addig voltak biztonságban, amíg kitartottak az aranyvérűek elvei mellett. Regulus a hallgatásával meg akarta védeni őket.

– Sirius...

– Sirius borzalmasan bánt Siporral, és ne nézz így rám, Harry, mert tudod, hogy ez az igazság. Mikor Sirius ideköltözött, Sipor már hosszú idő óta magányosan élt a házban: ki volt éhezve rá, hogy valaki barátságosan szóljon hozzá. Biztos vagyok benne, hogy Cissy kisasszony és Bella kisasszony ajnározták Siport, amikor megjelent náluk, és ő hálából elmondott nekik mindent, amit tudni akartak. Mindig is mondtam, hogy a varázslók meg fognak fizetni azért, ahogy a manókkal bánnak. Voldemort megfizetett érte... és Sirius is.

Harry nem tudott felelni erre. Ahogy elnézte a padlón zokogó Siport, eszébe jutott, mit mondott neki Dumbledore néhány órával Sirius halála után: *Attól tartok, Sirius nem tudta elfogadni, hogy Sipor ugyanolyan érző lény, akár egy ember...*

– Sipor – szólalt meg hosszú szünet után Harry –, próbálj megnyugodni, és... légy szíves, ülj fel.

Hosszú percek teltek el, mire a manónak sikerült zokogását csöndes csuklásokká szelídítenie. Akkor ülő helyzetbe tornázta magát, és öklével dörzsölgetni kezdte a szemét, akár egy kisgyerek.

– Sipor, most meg foglak kérni valamire... – Harry támogatást várva pillantott Hermionéra. Kedvesen akarta kiadni a parancsot, de nem tehetett úgy, mintha az nem volna parancs. Hermione biztatóan mosolygott; úgy tűnt, a szelídebb hangnem kielégíti az elvárásait.

– Arra szeretnék megkérni, hogy menj és keresd meg Mundungus Fletchert. Ki kell nyomoznunk, hol van a medál... Regulus gazdád medálja. Nagyon fontos, hogy megtaláljuk. Be akarjuk fejezni a munkát, amit Regulus gazdád elkezdett, meg akarjuk... szóval, jó volna, ha elmondhatnánk, hogy Regulus nem halt meg hiába.

A manó leeresztette a kezét, és Harryre nézett.

– Sipor keresse meg Mundungus Fletchert? – brekegte.

– Igen, és hozd ide a Grimmauld térre. Meg tudod ezt tenni nekünk?

Miközben Sipor bólogatva felállt, Harrynek támadt még egy ötlete. Kinyitotta Hagridtól kapott erszényét, és elővette belőle a hamis horcruxot, amibe Regulus a Voldemornak szánt levelet rejtette.

– Tessék, ezt... ezt neked adom – szólt, és a manó kezébe nyomta a medált. – Regulusé volt, és azt hiszem, ő is úgy akarná, hogy megkapd, jutalmul azért, amit...

– Túlzásba viszed, öregem – csóválta a fejét Ron, mivel Sipor a medálra pillantva keservesen felüvöltött, és megint a padlóra vetette magát.

Közel fél órán át kellett nyugtatgatniuk a manót, akit sokk-közeli állapotba taszított az élmény, hogy ajándékba kapja Blackék egy igazi családi ereklyéjét; jó ideig fel se bírt állni, úgy remegett keze-lába. Mikor végül összeszedte magát annyira, hogy képes volt betámolyogni a kamrájába, Harry, Ron és Hermione díszkíséretet adtak neki; végignézték, ahogy koszos pokrócai közé rejti a kincset, és biztosították róla, hogy távollétében kiemelt fontosságú feladatuknak fogják tekinteni a medál őrzését. Ezután Sipor mélyen meghajolt nemcsak Harry, de Ron előtt is – mi több, összehozott egy furcsa kis fejrándítást Hermione irányába, amit lehetett akár a tisztelet kifejezésére tett kísérletként is értelmezni –, majd a jól ismert hangos pukkanással dehoppanált.

Tizenegyedik fejezet **Lopás és vesztegetés**

Harry úgy okoskodott, hogy ha Sipor meg tudott szökni egy inferusokkal teli tóból, akkor Mundungus becserkészése nem tarthat neki néhány óránál tovább – ezért egész délelőtt fel-alá járkált a házban, és várt. Sipor azonban nem tért vissza délig, de még délután se. Estére Harryn csüggedés és nyugtalanság vett erőt, s nem javított a kedélyállapotán a vacsorára felszolgált penészes kenyér sem, amit Hermione átváltoztató bűbájok sorozatával sem tudott élvezhetőbbé tenni.

Sipor nem adott hírt magáról se másnap, se harmadnap. Megjelent viszont két köpönyeges ember kint a Grimmauld téren; éjszakába nyúlóan ott maradtak, és kitartóan bámultak a számukra láthatatlan ház irányába.

– Tuti, hogy halálfalók – jelentette ki Ron, miközben barátaival kifelé néztek a szalon ablakán. – Szerintetek tudják, hogy itt vagyunk?

– Nem hiszem – rázta a fejét Hermione, de ezzel együtt korántsem látszott nyugodtnak. – Különben beküldenék értünk Pitont, nem?

– Nem lehet, hogy járt már itt, de Mordon átka csomót kötött a nyelvére? – találgatott Ron.

– De, valószínű – mondta Hermione –, máskülönben elmondta volna ezeknek, hogyan lehet bejönni ide. Szerintem azt figyelik, nem bukkanunk-e fel. Végül is tudják, hogy Harryé a ház.

– Honnan...? – kezdte Harry.

– A minisztérium megvizsgálja a varázslók végrendeletét. Ez kiderült, nem? Tehát tudják, hogy Sirius rád hagyta a házat.

A halálfalók jelenléte kint az utcán csak erősítette Harryék balsejtelmeit. Mr Weasley patrónusa hozta nekik az utolsó hírt a Grimmauld téren kívüli világból, s a feszültség lassan mindhármukon kiütközött. Ron nyughatatlan és ingerlékeny lett, s felvette azt a bosszantó szokást, hogy a zsebében tartott önlóttóval játszadozott. Ez különösen Hermionét idegesítette, aki, hogy Sipor visszatértéig se töltse haszontalanul az időt, Bogar bárd meséit tanulmányozta, és cseppet sem örült neki, hogy újra meg újra vaksötétség borul a szobára.

– Hagyd már abba! – fakadt ki a Sipor távozása utáni harmadik estén, mikor a szalon váratlanul megint elsötétedett.

– Bocs, bocs! – kapott észbe Ron, és egy kattintással visszaküldte a lámpákba a fényt. – Ne haragudj, nem direkt csinálom.

– Nem tudnál valami hasznosabb elfoglaltságot találni magadnak?

– Például? Olvassak én is meséket?

– Ezt a könyvet Dumbledore hagyta rám...

– Rám meg az önlóttót hagyta, biztos azért, hogy használjam!

Harrynek semmi kedve nem volt a civakodást hallgatni, feltűnés nélkül kisomfordált hát a szobából. Az alagsori konyha felé vette útját – rendszeresen lejárt oda, mert úgy vélte, visszatértekor Sipor nagy valószínűséggel ott fog felbukkanni. Még csak a földszinti előszobába vezető lépcsősoron járt azonban, amikor a bejárati ajtó felől koppantást, majd fémes kattanásokat és láncsörgést hallott.

Minden idegszála megfeszült; előkapta a pálcáját, a levágott manófejek között nekisimult a sötét falnak, és várt. Kinyílt az ajtó. Harry egy pillanatig látta a lámpavilágos Grimmauld tér egy szeletét, aztán egy köpönyeges alak surrant be az ajtón, amely ezután nyomban becsukódott. A jövevény tett egy lépést előre, mire felzendült Mordon hangja: – Perselus Piton? – Ezután a porkísértet is feltűnt az előszoba végén, hogy halott kezét kinyújtva meginduljon a betolakodó felé.

– Nem én vagyok a gyilkosod, Albus – mondta halkan az ismeretlen.

A varázs megtört: a kísértet szétrobbant, és az utána maradó sűrű porfelhő elnyelte a köpenyes alakot.

Harry megcélozta pálcájával a szürke gomolygás közepét.

– Ne mozdulj!

Mrs Blackről megfélemedezett: kiáltására szétrebbent a festményt takaró függöny, és felhangzott a portréalak rikácsolása:

– Sárvérű csöcselék szennyezi be a házat...

Ron és Hermione rohanvást közeledett a lépcsőn, és, akárcsak Harry, pálcájukat az ismeretlenre szegezték, aki feltett kézzel állt az előszobában.

– Lassan a pálcákkal, én vagyok az, Remus!

– Jaj, hála istennek – sóhajtott fel Hermione, és Mrs Blackre fordította pálcáját. Egy dörrenés nyomán a függöny összezárult és csend lett. Ron is leeresztette pálcáját, Harry ellenben nem mozdult.

– Mutasd magad! – kiáltotta vissza.

Lupin belépett az első lámpa fénykörébe, két kezét még mindig a megadás pózában tartva.

– Remus John Lupin vagyok, vérfarkas, Holdsáp néven is ismernek, egyike vagyok a Tekergők Térképe négy alkotójának, a feleségem Nymphadora, ismertebb nevén Tonks, és tőlem tanultad meg, Harry, megidézni a patrónusodat, ami szarvas alakú.

– Jó, jó... – Harry leeresztette a pálcáját. – Ne haragudj, de óvatosnak kell lennünk.

– Ezzel teljes mértékben egyetértek, úgy is, mint egykori sötét varázslatok kivédése tanárod. Ron, Hermione, máskor ti se siessetek annyira eltenni a fegyvert.

Harry, Ron és Hermione odaszaladtak Lupinhoz. A vastag fekete utazóköpenybe burkolózó varázsló kimerülten, de őszinte örömmel nézett rájuk.

– Perselus ezek szerint nem bukkant fel? – tudakolta.

– Nem – felelte Harry. – Mi a helyzet odakint? Mindenki jól van?

– Igen – nyugtatta meg Lupin. – De mindannyiunkat megfigyelés alatt tartanak. Itt kint a téren is álldogál két halálfaló...

– Igen, tudjuk...

– ...ügyelnem kellett rá, hogy a legfelső lépcsőfokra hoppanáljak, csak úgy kerülhettem el, hogy meglássanak. Felteszem, nem tudják, hogy itt vagytok, különben több embert küldtek volna ide. Ott vannak az őrszemeik minden olyan helyen, aminek köze van hozzád, Harry. Menjünk le, rengeteg

mondanivalóm van, és persze meghallgatnám, mi történt veletek, mióta eljöttetek az Odúból.

Lesiettek a konyhába, ahol Hermione gyorsan rábökött pálcájával a tűzhelyre. Nyomban fellobbantak a lángok; fényük táncot lejtett a hosszú asztalon, s mintha meglágyította volna a komor kőfalakat. Leültek, s Lupin jóvoltából az asztalra is került valami: a varázsló néhány üveg vajsört vett elő a köpenye alól.

– Jöttem volna már három nappal ezelőtt, de előbb le kellett ráznom a halálfalót, akit rám állítottak – magyarázta Lupin. – Ti egyenesen ide indultatok az esküvőről?

– Nem – válaszolta Harry –, előbb összeakadtunk két halálfalóval egy kávézóban a Tottenham Court Roadon.

Lupin a talárjára lötytyintette vajsöre jelentős részét.

– Micsoda!?

A három jó barát beszámolt a kalandról; Lupin döbbenten hallgatta őket.

– De hát hogy találtak rátok ilyen gyorsan? Aki hoppanált, azt csak úgy lehet követni, ha belekapaszkodsz, amikor eltűnik!

– És az se valószínű, hogy éppen akkor pont a Tottenham Court Roadon sétáltak – tette hozzá Harry.

– Arra is gondoltunk, hogy Harryn talán még rajta van a nyomjel – kockáztatta meg Hermione.

– Az képtelenség – jelentette ki Lupin, s ezzel önelégült fintort csalt Ron arcára. Harrynek nagy kő esett le a szívéről. – Már csak azért is, mert ha rajta volna a nyomjel Harryn, most is tudnák, hogy itt van. De valahogy mégis rátok találtak a Tottenham Court Roadon, és ez rendkívül aggasztó.

Harry úgy gondolta, ezt a problémát később is ráérnek megvitatni.

– Mondd el, mi történt, miután elmentünk! Ron apja megüzente, hogy a család biztonságban van, de csak ennyit tudunk, semmi többet.

– Kingsley figyelmeztetése sokakat megmentett – mondta Lupin. – A vendégek többsége dehoppanált, mire a razzia elkezdődött.

– Halálfalók jöttek, vagy a minisztérium emberei? – kérdezett közbe Hermione.

– Ezek is, azok is – felelte Lupin. – Egyébként, ha a céljaikat nézzük, a két társaság ma már egy és ugyanaz. Úgy tucatnyian lehettek, de nem tudták, hogy ott vagy, Harry. Arthur hallotta rebesgetni, hogy mielőtt megölték Scrimgeourt, kínzással próbálták kiszedni belőle, merre vagy. Ha ez igaz, Scrimgeour nem tört meg.

Harry rápillantott barátaira, s arcukon a döbbenetnek és a hálának azt a keverékét látta tükröződni, amit ő is érzett. Sose rajongott Scrimgeourért, de ha úgy volt, ahogy Lupin mondja, a miniszter élete utolsó perceiben megvédte őt.

– A halálfalók a pincétől a padlásig átkutatták az Odút – folytatta beszámolóját Lupin. – Megtalálták a padlásszellemet, de egyikük se vállalkozott rá, hogy a közelébe menjen – azután órákon át faggattak minket, ottmaradottakat. Rólad kérdezősködtek, Harry, de persze a rend tagjain kívül senki nem tudta, hogy ott voltál az esküvőn.

– Ezzel egy időben a halálfalók országszerte minden olyan helyet felkerestek, ami valamilyen módon a rendhez kötődik. Senkit nem öltek meg – tette hozzá gyorsan Lupin, elébe vágva a kérdésnek –, igaz, nem is voltak túl kíméletesek. Dedalus Diggle házát felgyújtották – mint tudjuk, szerencsére épp nem volt otthon –, Tonks szüleire pedig Cruciatus-átkot szórtak. Őket is rólad faggatták, meg akarták tudni, hova mentél, miután meglátogattad őket. Jól vannak – persze megviselte őket a dolog, de komoly bajuk nem esett.

– A halálfalóknak sikerült áttörniük azt a rengeteg védőbűbájt? – csodálkozott Harry. Eszébe jutott, hogy aznap este, mikor bezuhant a Tonks-ház kertjébe, a mágikus burok tökéletesen működött.

– Ne feledd, Harry, hogy minden hatalom, ami a minisztérium kezében van, most őket szolgálja – mutatott rá Lupin. – Brutális varázslatokat hajthatnak végre anélkül, hogy a leleplezéstől kellene tartaniuk. Az összes védőbűbájunkat hatástalanították, és miután bejutottak, egy percig se titkolták, mi hozta őket oda.

– Arra se vették a fáradságot, hogy megindokolják, miért kell nekik annyira Harry, hogy embereket kínozzanak meg érte? – kérdezte keserű éllel Hermione.

– Hát igen... – Lupin egy pillanatig habozott, aztán előhúzta talárja alól a *Reggeli Próféta* egy összehajtogatott példányát, és letette Harry elé. – Tessék. Előbb vagy utóbb úgyis megtudnád. Íme az ürügy, amit kitaláltak.

Harry széthajtotta az újságot. A címdalton a tulajdon arcát pillantotta meg, nagyméretű fénykép formájában. A fotó fölött az alábbi szalagcím állt:

KI AKARJÁK HALLGATNI POTTERT
ALBUS DUMBLEDORE
HALÁLÁNAK ÜGYÉBEN

Ron és Hermione nem titkolta felháborodását, Harry azonban hallgatott. Eltolta maga elől az újságot, nem volt kíváncsi rá, kitalálta, mi áll a tudósításban. Csak azok tudták, ki ölte meg Dumbledore-t, akik fent voltak aznap este a toronyban, és – mint arra Rita Vitrol már felhívta a varázsvilág figyelmét – Harryt többen is látták távozni onnan közvetlenül Dumbledore lezuhanása után.

– Sajnálom, Harry – mondta Lupin.

– Szóval már a *Reggeli Próféta* is a halálfalók kezében van – sopánkodott Hermione.

Lupin bólintott.

– De az emberek tudják, mi folyik körülöttük, nem?

– A puccsot simán és zajtalanul hajtották végre – magyarázta Lupin. – A hivatalos verzió szerint Scrimgeour lemondott, nem pedig meggyilkolták. Pius Thicknesse került a helyére, aki az Imperius-átok hatása alatt áll.

– Miért nem önmagát nevezte ki Voldemort mágiaügyi miniszternek? – csodálkozott Ron.

Lupin felnevetett.

– Mert semmi oka nem volt rá, hogy azt tegye. A miniszteri hatalmat így is ő gyakorolja, minek ülne hát be egy íróasztal mögé? A napi ügyeket intézi helyette a bábja, Thicknesse, neki így nincs más dolga, mint tovább növelni a hatalmát a minisztériumon kívül.

– Persze sokan kikövetkeztették, mi történt. Az elmúlt néhány napban gyökeres változáson ment át a minisztérium politikája, és egyre többen suttogják, hogy emögött csak Voldemort állhat. De a kulcsszó itt ez: suttoznak. Nem mernek őszinték lenni egymással, fogalmuk sincs, kiben bízhatnak. Félnek hangosan kimondani, amit gondolnak, mert ha a sejtelmük igaz, célponttá válnak családotól. Voldemort agyafúrtan játszik. Ha hivatalosan is átveszi a hatalmat, az nyílt ellenálláshoz vezethetett volna, ez az álcázott puccs ellenben zavart, bizonytalanságot és félelmet szült.

– És a minisztériumi politika gyökeres változásának az is a része, hogy Voldemort helyett velem riogatják a varázsvilágot? – kérdezte Harry.

– Ahogy mondod – bólintott Lupin –, és ez mesteri húzás. Dumbledore halálával te, a kis túlélő lettél a Voldemorttal szembeni ellenállás jelképe és hivatkozási pontja. Voldemort viszont azt sejteti, hogy közöd volt a régi hős halálához, ami egyrészt ürügyet ad rá, hogy körözzenek, másrészt kétségeket és félelmet kelt sokakban, akik egyébként védelmükbe vennének téged.

– A minisztérium ezzel párhuzamosan megindította a mugli születésűek elleni támadást is. – Lupin az újságra mutatott. – Nézzétek meg a második

oldalt!

Miközben az újságot lapozta, Hermionénak ugyanaz az undor ült az arcára, mint mikor *A legféketébb mágia titkai* volt a kezében.

– Mugliivadék-nyilvántartás – olvasta fel. – A Mágiaügyi Minisztérium felmérést készít az úgynevezett mugliivadékok körében annak tisztázása céljából, hogyan juthattak mágiai titkok az említettek birtokába.

– A Rejtély-és Misztériumügyi Főosztály nemrégiben végzett kutatásai kimutatták, hogy a varázserő továbbadása emberek között csak örökítéssel lehetséges. A varázsló felmenőkkel számot adni nem tudó mugliivadékok esetében valószínűsíthető tehát, hogy lopással vagy erőszakos eszközökkel jutottak mágikus képességekhez.

– A minisztérium határozott lépéseket kíván tenni a mágia jogtalan felhasználóinak kiszűrésére, ezért valamennyi úgynevezett mugliivadéknak meg kell jelennie meghallgatáson az újonnan felállított Mugliivadék-ellenőrző Bizottság előtt.

– Ezt biztos nem fogják megcsinálni – rázta a fejét Ron. – Ebbe nem mennek bele az emberek.

– Már csinálják is – mondta Lupin. – Ezekben a percekben is folyik a mugli születésűek begyűjtése.

– Egyáltalán mi ez a duma a lopott mágiáról? – háborgott Ron. – Ha lehetne varázserőt lopni, nem lennének kviblik!

– Hát persze – bólintott Lupin. – De hiába, aki nem tud felmutatni legalább egy olyan vér szerinti rokont, aki varázsló, azt jogtalan mágiahasználónak bélyegzik, és büntetést kell elszenvednie.

Ron ránézett Hermionéra, majd így szólt:

– És mi van, ha egy aranyvérű vagy egy félvér megesküszik, hogy egy mugli születésű a családjához tartozik? Mindenkinek azt mondom majd, hogy Hermione az unokatestvérem...

Hermione megszorította Ron kezét.

– Köszönöm, Ron, de nem engedhetem...

– Nincs választásod – jelentette ki elszánt hévvel a fiú. – Majd megtanulod a családfánkat, hogy kikérdezhessenek...

Hermione reszketős nevetést hallatott.

– Mivel együtt bujkálunk Harry Potterrel, aki az első helyen áll a körözöttek listáján, nem hinném, hogy most ez a legnagyobb probléma. Ha visszamentem volna a Roxfortba, akkor más volna a helyzet... Tényleg, mi a terve Voldemortnak a Roxforttal? – fordult Lupinhoz a lány.

– Tegnap kihirdettek egy rendeletet, mely szerint minden iskolás korú boszorkánynak és varázslónak kötelező a Roxfortban tanulnia. Ez változás, mert bár Nagy-Britanniában eddig is majdnem mindenki oda íratta be a gyermekét, elvileg lehetett külföldön vagy akár otthon is tanulni. Így viszont Voldemort fiatal korától kezdve ellenőrzése alatt tarthat minden varázslót és boszorkányt. Emellett ez is egy módszer a mugli születésűek kiszűrésére, ugyanis a beiratkozás csak vérvizsgálat után lehetséges – vagyis minisztériumi igazolás kell arról, hogy a gyerek felmenői varázslók.

Düh és undor kavargott Harryben; ott az a sok tizenegy éves kisgyerek, aki most izgatottan nézegeti újonnan vásárolt varázskönyveit, és nem is sejti, hogy sose fog eljutni a Roxfortba, de talán a szüleit se látja viszont soha többé.

– Ez... ez... – dadogta, alkalmas szavakat keresve borzalmas gondolatainak kifejezésére. Lupinnak azonban ennyi is elég volt, hogy megértse.

– Igen – mondta csendesen, majd rövid tétovázás után így folytatta: – Tudomásul veszem, ha nem vagy hajlandó megerősíteni ezt, Harry, de a rend gyanítja, hogy Dumbledore valamiféle feladattal bízott meg téged.

– Igen – felelte Harry. – Ron és Hermione is be vannak avatva, és velem tartanak.

– Elmondhatod nekem, milyen feladatról van szó?

Harry belenézett a sűrű, de már őszülő hajjal keretezett, korai ráncok szabdalta arcba, és azt kívánta, bár igenlő választ adhatna a kérdésre.

– Sajnálom, Remus, de nem. Ha Dumbledore nem mondta el neked, én sem tehetem.

– Sejtettem, hogy ezt fogod felelni – bólintott csalódott arccal Lupin. – Ettől függetlenül talán hasznomat tudjátok venni. Tisztában vagytok vele, mi vagyok, és mire vagyok képes. Ha magatokkal visztek, védelmet nyújthatok nektek. Nem kellene elmondanotok, pontosan mire készültök.

Harry habozott. Az ajánlat csábító volt, habár nemigen tudta elképzelni, hogyan őrizhetnék meg titkukat, ha Lupin mindenhova velük tartana.

Hermione viszont zavartan ráncolta a homlokát.

– És akkor mi lesz Tonksszal? – kérdezte.

– Mi lenne vele? – kérdezett vissza Lupin.

Hermione arcára megütközés ült ki.

– Házasember vagy! Mit szólna hozzá a feleséged, ha minket kíséretnél?

– Tonks biztonságban lesz – felelte Lupin. – A szüleihez költözik.

Volt valami furcsa abban, ahogy ezt a kijelentést tette: tartózkodó, majdhogynem hűvös volt a hangja. Meghökkentő volt az is, hogy Tonks a szülei házában akar bujkálni: elvégre a rend tagja volt, és amennyire Harry tudta, kimondottan szeretett az események sűrűjében lenni.

– Remus – szólalt meg óvatosan Hermione –, mondd, minden rendben van... közted és...

– Köszönöm kérdésed, minden a legnagyobb rendben van – felelte kissé élesen Lupin.

Hermione elpirult. Kínos csönd következett, amelynek végén Lupin úgy szólalt meg, mint aki egy kellemetlen dolgot kénytelen bevallani:

– Tonks gyereket vár.

– Jaj, de csodálatos! – sikkantott fel Hermione.

– Szuper! – lelkesedett Ron.

– Gratulálok – mondta Harry.

Lupin összehozott egy erőltetett, grimaszszerű mosolyt, aztán megkérdezte:

– Akkor hát... elfogadjátok az ajánlatomat? Bevesztek negyediknek? Nem hiszem, hogy Dumbledore ellenezné, elvégre hajdan engem bízott meg vele, hogy sötét varázslatok kivédésére oktassalak titeket. Egyébként pedig az a gyanúm, hogy a mágia olyan formáival kell majd szembenéznünk, amelyekhez foghatóval még álmunkban sem találkoztunk soha.

Ron és Hermione is Harryre nézett.

– Csak... csak hogy tisztázzuk – kezdte óvatosan Harry –, ott akarod hagyni Tonksot a szüleinél, és velünk akarsz jönni?

– Biztonságban lesz, a szülei vigyáznak rá – jelentette ki Lupin olyan szenvtelen tárgyilagossággal, hogy az már a közönyösséget súrolta. – James is azt akarná, hogy melletted legyek, Harry, ebben biztos vagyok.

Harry alaposan megrágott minden szót, amikor válaszolt:

– Én nem... Igazából én abban vagyok biztos, hogy apám kíváncsi lenne rá, miért nem maradsz inkább a saját gyereked mellett.

Lupin arca elvértelenedett. A konyhában mintha hirtelen tíz fokot zuhant volna a hőmérséklet. Ron úgy nézegetett jobbra-balra, mint aki feladatul kapta, hogy vesse emlékezetébe a fal minden négyzetcentiméterét, Hermione szeme pedig ide-oda ugrált Harry és Lupin között.

– Te ezt nem értheted – morogta végül Lupin.

– Megértem, ha elmagyarázod – felelte Harry.

Lupin nyelt egyet.

– Súlyos... súlyos hiba volt feleségül vennem Tonksot. Jobb meggyőződéseim ellenére tettem, és azóta már nagyon megbántam.

– Értem – mondta Harry. – Szóval el akarod hagyni őt meg a gyereket, és le akarsz lépni velünk.

Lupin úgy pattant fel az asztaltól, hogy a széke is felborult. Olyan vad tűz lobbant a tekintetében, hogy Harry most először látni vélte a farkast az arcán.

– Hát nem érted, mit tettem a feleségemmel és a születendő gyermekemmel!? Páriát csináltam belőlük!

Lupin félrerúgta a felborult széket.

– Te mindig csak a rend tagjai között láttál engem, meg a Roxfortban, ahol Dumbledore védelme alatt álltam. Fogalmad sincs róla, hogy bánik a varázslók többsége a magamfajtákkal! Akik tudják, miféle vagyok, alig akarnak szóba állni velem! Még mindig nem érted, mit tettem? Tonks szülei borzadva gondolnak a vejükre! Nincs ember, aki egy vérfarkashoz akarná adni az egyetlen lányát! És a gyerekem... a gyerekem...

Lupin két kézzel tépte a haját, akár egy tébolyodott.

– A magamfajták nem szoktak utódokat nemzeni! A gyerekem is olyan lesz, mint én, érzem – hogy bocsássak meg magamnak, pontosan tudtam, mit csinálok, mégis kockáztattam, hogy átörökítem a kórságomat egy ártatlan gyermekre! És ha a gyerek valamely csoda folytán mégsem lesz olyan, mint én, ezerszer jobban jár, ha meg sem ismeri az apját, aki miatt élete végéig szégyenkeznie kellene!

– Remus! – suttogta könnyes szemmel Hermione. – Ne mondj ilyet... hogy is szégyellhetne téged a gyereked?

– Hát, nem is tudom, Hermione – vágott közbe Harry. – Én biztos szégyellném őt.

Harry nem tudta, mi szült benne ekkora indulatot, de ő is felpattant a székéről. Lupin úgy nézett rá, mintha Harry pofon vágta volna.

– Ha az új rezsim még a mugli születésűeket is elítéli – folytatta Harry –, nem sok jót jósolok egy fél-vérfarkasnak, akinek az apja ráadásul a rend tagja. Az apám a halála percéig védelmezett engem és anyámat – te mégis úgy gondolod, arra biztatna téged, hogy hagyd sorsára a gyerekedet, és indulj el velünk kalandot keresni?

– Hogy... hogy feltételezhetsz ilyet!? – hápogott Lupin. – Szó sincs róla, hogy én... hogy a veszélyt vagy a dicsőséget keresném... Hogy mersz ilyet feltételezni rólam?

– Szerintem igenis vakmerősködni akarsz – folytatta könnyörtelenül Harry. – Úgy érzed, Sirius nyomdokába kell lépned...

– Harry, ne! – sikoltott Hermione, de Harry továbbra is dühösen bámult Lupin villogó szemébe.

– Sose hittem volna, hogy az az ember, aki megtanított legyőzni a dementorokat – egy gyáva alak.

Lupin olyan gyorsan rántotta ki a pálcáját, hogy Harrynek megfogni se volt ideje a magáét. Nagy durranást hallott, és érezte, hogy hátrafelé repül, mintha irtalmatlan erővel megasztították volna. Nekiesett a konyha falának, és miközben összeroskadt, még épp látta Lupin köpenyének a sarkát eltűnni az ajtóban.

– Remus, Remus, gyere vissza! – kiabált a varázsló után Hermione, de Lupin még csak nem is válaszolt. Néhány másodperccel később hallották, hogy csapódik a bejárati ajtó.

– Harry! – sápítózott Hermione. – Hogy tudtál így beszélni vele!?

– Könnyen. – Harry feltápászkodott. Érezte, hogy már nő a púp azon a helyen, ahol beverte a tarkóját a falba. Még mindig olyan dühös volt, hogy remegett a keze.

– Ne bámulj így rám! – förmedt rá Hermionéra.

– Ne beszélj így vele! – csattant fel Ron.

– Ne, ne – nem szabad összevesznünk! – Hermione rémulten beugrott a két fiú közé.

– Nem kellett volna ilyeneket vágnod Lupin fejéhez – morogta Ron.

– Magának köszönheti – felelte Harry. Képek kergették egymást az agyában: Sirius, amint eltűnik a fátyol mögött; Dumbledore zuhanó, élettelen teste; egy zöld villanás és Lily könnyörgése...

– Egy szülőnek... nem szabad elhagynia a gyerekét, csak – csak ha kényszerítik rá.

– Harry... – Hermione vigasztalóan megérintette a karját, de ő lerázta a lány kezét, elhúzódott, és belebámult a Hermione gyújtotta tűzbe. Egyszer beszélt Lupinnal ebből a tűzhelyből, megnyugtató szavakat várt tőle Jamesről, és meg is kapta a vigasztalást. Most beúszott lelki szeme elé Lupin elkínzott, falfehér arcának képe, és iszonyatos büntudat tört rá. Se Ron, se Hermione nem szólalt meg, de Harry biztosra vette, hogy néma párbeszéd folyik a háta mögött.

Megfordult, és valóban: barátai gyorsan lekapták a szemüket egymásról.

– Nem kellett volna gyávának neveznem őt.

– Nem bizony – vágta rá Ron.

– De úgy viselkedik.
– Akkor se – csóválta a fejét Hermione.
– Tudom... De ha emiatt visszamegy Tonkshoz, akkor már megérte, nem?

Harry hiába igyekezett magabiztosan beszélni, érezte, hogy ott cseng az esdeklés a hangjában. Hermione együttérzően, Ron bizonytalanul nézett rá, ő pedig lehorgasztotta a fejét, és apjára gondolt. James vajon helyeselné, amit tett, vagy dühös lenne rá, amiért így megbántotta régi barátját?

A néma konyha levegője mintha zümmögött volna a nemrég lezajlott jelenet feszültségétől és Ron meg Hermione kimondatlan szemrehányásaitól. A Lupintól kapott *Reggeli Próféta* még mindig az asztalon feküdt; címlapján a fényképarc a mennyezetet bámulta. Harry az asztalhoz lépett, leült, és maga elé emelte az újságot. Ránézett valami cikkekre, de egyetlen szót se fogott fel belőle: a Lupinnal folytatott párbeszéd visszhangzott a fejében. Biztos volt benne, hogy Ron és Hermione tovább folytatták néma eszmecserejüket – ez bosszantotta, zajosan lapozott hát, és akkor Dumbledore nevén akadt meg a szeme. Egy családi fényképet is látott, de másodpercekbe telt, mire felfogta, kiket ábrázol. A fotóhoz az alábbi képaláírás tartozott: *A Dumbledore család. Balról jobbra: Albus, Percival, karján az újszülött Arianával, Kendra és Aberforth.*

Ez már elég érdekes volt ahhoz, hogy számot tartson a figyelmére. Alaposabban megnézte a képet. Dumbledore apja, Percival rokonszenves arcú férfi volt; szeme a megsárgult fotón is derűsen csillogott. A csecsemő Ariana alig volt nagyobb egy vekninél, és nem is volt sokkal figyelemre méltóbb annál. Az anya, Kendra kontyba kötve viselte koromfekete haját. Az arca olyan volt, mintha szobrász faragta volna, s jóllehet hosszú, magas nyakú selyemruhát viselt, fekete szemével, markáns arccsontjával és egyenes orrával indiánasszony benyomását keltette Harryben. Albusnak és Aberforthnak is vállig ért a haja, és a képen egyforma csipkegalléros kabátot viseltek. Albus jó pár évvel idősebbnek tűnt, de amúgy nagyon hasonlítottak egymásra – akkoriban Albus még nem volt szemüveges, és ép volt az orra.

A kép derűs mosolyú embereket, egy normális, boldog családot ábrázolt. A kis Ariana úgy mozgatta a pólyából kidugott kezecskéjét, mintha integetne. Harry tekintete a fotó fölötti címre ugrott:

CSAK A PRÓFÉTÁBAN: RÉSZLET RITA VITROLNAK
A KÖZELJÖVŐBEN MEGJELENŐ
DUMBLEDORE-ÉLETRAJZÁBÓL

Harry úgy gondolta, a hangulatát már semmi sem ronthatja el jobban, olvasni kezdte hát az írást:

Férjének, Percivalnak a sajtóban is tárgyalt letartóztatása és elítélése után a büszke, gőgös Kendra Dumbledore-nak nem volt maradása Commpost-Dompfordban. Felszámolta hát a családi otthont, és gyermekeit a megszokott környezetből kiszakítva Godric's Hollow-ba költözött, abba a faluba, amely később Tudjukki és a gyermek Harry Potter különös kimenetelű találkozásának helyszínévé vált híressé.

Commpost-Dompfordhoz hasonlóan Godric's Hollow-t is népes varázslókolónia lakta, de mivel Kendra senkit sem ismert az ottaniak közül, bízhatott benne, hogy nem tapasztalja majd azt a fajta közfigyelmet, ami férje büntette után előző lakhelyükön a családra irányult. Az új varázslószomszédok barátságos közeledésének következetes visszautasítása árán sikerült is elérnie, hogy mindenki békén hagyja őt és a családját.

„Az arcomba csapta az ajtót, amikor egy sütet magam készítette kondéros keksszel átmentem hozzá ismerkedő látogatásra – idézi fel a hajdan történeteket Bathilda Bircsók. – Az első évben csak a két fiút láttam közülük. Meg se tudtam volna, hogy van egy kislány is, ha az odaköltözésük utáni első télen nem indulok el egy este holdfénynél sirámvirágot szedni. Akkor véletlenül megláttam Kendrát, amint épp kivitte Arianát a hátsó kertbe. Sétált vele egy kört a gyepon – végig fogta a karját –, azután visszakísérte őt a házba. Nem tudtam mire vélni a dolgot.”

Minden jel arra mutat, hogy Kendra a költözésben kitűnő alkalmat látott rá, hogy megtegye azt, amit valószínűleg évek óta tervezett: örökre eltüntesse Arianát a világ szeme elől. Itt az időzítés is jelentőséggel bír. Ariana alig múlt hétéves, amikor eltűnt, márpedig számos szakértő egybehangzó véleménye szerint hétéves korig mindenkinél megmutatkoznak a mágikus képességek – mindenkinél, akik rendelkeznek ilyenekkel. Nincs élő ember, aki fel tudná idézni, hogy Ariana valaha is akár csak a legcsekélyebb jelét mutatta volna annak, hogy boszorkány. Ezek után kézenfekvőnek tűnik, hogy Kendra úgy döntött, inkább eltitkolja lánya létezését, semhogy szégyenszemre bevallja: kviblit szült. Az Arianát ismerő barátok és szomszédok hátrahagyása természetesen megkönnyítette Kendra számára a gyermek otthoni bebörtönzését. Az a maroknyi ember pedig, aki még tudott Ariana létezéséről, hűségesen őrizte a titkot. A lány bátyjai például mindig az

anyjuktól tanult válasszal hárították el a kínos kérdéseket: „A hógunk túl törekeny ahhoz, hogy iskolába járjon.”

A jövő héten: Albus Dumbledore a Roxfortban – csillogás és csalás.

Harrynek be kellett látnia, hogy tévedett: amit olvasott, igenis rá tudott tenni még egy lapáttal a rosszkedvére. Még egyszer megnézte a boldognak tűnő család fényképét. Igazak a vádak? Ki tudná megmondani? El kell mennie Godric's Hollow-ba, még ha Bathilda nincs is olyan állapotban, hogy érdemes legyen beszélni vele; fel kell keresnie a helyet, ahol neki is és Dumbledore-nak is haltak meg szerettei. Harry épp leeresztette az újságot, hogy kikérje Ron és Hermione véleményét, amikor visszhangzó durranás hangzott fel a konyhában.

Három nap óta ez volt az első olyan félóra, amikor Harry nem gondolt Siporra. Először azt hitte, Lupin rontott be az ajtón, és csak egy másodperc késéssel vette észre a széke közvetlen közelében materializálódó összegabalyodott, kalimpáló végtagokat. Mire felállt, Sipor már ki is szabadította magát, és mély meghajlással jelentést tett:

– Gazdám, Sipor elhozta a tolvaj Mundungus Fletchert.

Mundungus talpra vergődött, és előrántotta pálcáját. Hermione azonban gyorsabb volt nála.

– *Capitulatus!*

A felröppenő pálca épp Hermione kezében landolt, a lefegyverzett Mundungus pedig már iszkolt volna az ajtó felé, de Ron bodicsekkkel a kőpadlóra küldte, majd lefogta.

– Mit akartok!? – bömbölte Ron kezei között vergődve Mundungus. – Micsinátam én, hogy egy veszett házimanót küttök a nyakamra!? Mi? Micsinátam!? Erissz má', a mindenedet, erissz el, vagy...

– Szerintem nincs abban a helyzetben, hogy fenyegetőzzön – jegyezte meg Harry. Félredobta az újságot, néhány hosszú lépéssel átvágott a konyhán, és letérdelt Mundungus mellé. Az erre abbahagyta a vergődést, és helyette rémülten pislogott. Ron zihálva felállt, de csak miután Harry rászégezte a pálcáját Mundungus orrára. Az öregből savanyú verejték-és dohánybűz áradt; a haja ragacsos csomókban lógott, a talárja koszfoltos volt.

– Sipor bocsánatot kér, amiért ilyen sokára hozta meg a tolvajt – brekegte a manó. – Fletcher tudja, hogy kell meglapulni, rengeteg búvóhelyet ismer, és sok cimborája van. De Sipornak végül sikerült sarokba szorítania a tolvajt.

– Szép munka volt, Sipor – dicsérte meg Harry, mire a manó megint földig hajolt. Harry ezután Mundungushoz fordult: – Pár kérdésünk lenne magához...

– Bepánikóttam, na! – kezdte újra a hangoskodást az öreg. – A fene se kíváncszott oda, má’ ne is haraguggy, pajtás, de én nem akartam fűbe harapni miattad, aztán meg egyenest felém röpült az a nyavalyás Tuggyukki, más is elhúzta vóna a csikot, én megmondtam, hogy nem akarok...

– Csak hogy tudja: maga volt az egyetlen, aki dehoppanált – szólt közbe Hermione.

– Hát akkó’ ti hősök vagytok, vagy mi, de én sose mondtam, hogy hagyom kinyiffantani magamat...

– Nem az érdekel minket, hogy miért hagyta cserben Rémszemet – mondta Harry, és még közelebb tolta pálcáját Mundungus táskás, bevérzett szeméhez. – Mindig tudtuk, hogy maga egy gyáva féreg.

– Akkó’ meg miér’ küdtetek rám azt a manót? Csak nem má’ megin’ a kelyhek miatt? Egy sincs má’ nálam, különben bizisten odaadnám...

– Nem is a kelyhek érdekelnek minket, de már melegszik – mondta Harry. – Fogja be a száját, és figyeljen!

Csodálatos érzés volt, hogy végre feladata van; hogy végre a keze közé került valaki, akiből kiszedheti az igazság legalább egy kis részét. Pálcája most már olyan közel volt Mundungus orrához, hogy az öreg csak kancsalítva tudta továbbra is szemmel tartani.

– Amikor elvitte innen a házból az értéktárgyakat – kezdte Harry, de Mundungus megint a szavába vágott:

– Siriust nem érdekelték a kacatok...

Apró, szapora léptek zaja hallatszott, azt pedig rézszerű villanás, visszhangzó kondulás és fájdalmas ordítás követte: Sipor nekiment Mundungusnak, és fejbe kólintotta egy serpenyővel.

– Szólj rá, szólj rá, zárd be a kis bestiát! – óbégatott az öreg, és gömbölyűre összehúzta magát, mikor Sipor újabb csapásra emelte a vastag fenekű edényt.

– Sipor! Ne! – kiáltotta Harry.

A manó vékony karja remegett a súlytól, de nem eresztette le a serpenyőt.

– Csak még egyet, Harry gazdám, párosan szép a pofon.

Ron jót nevetett.

– Ha elájul, nem tudjuk kihallgatni – mondta Harry –, de ha további biztatásra lesz szükség, számítok rád.

– Köszönöm szépen, gazdám. – Sipor meghajolt, s egy lépéssel hátrébb húzódott, de továbbra is gyűlölködve fixírozta Mundungust.

– Amikor elhordta az értéktárgyakat a házból – kezdte újra Harry –, a konyhai kamrából is elvitt egy csomó mindent. Volt köztük egy medál. – Harrynek hirtelen kiszáradt a szája, s érezte, hogy Ron és Hermione is izgatottak. – Azzal mit csinált?

– Miért? – kérdezett vissza Mundungus. – Értékes?

– Nála van! – kiáltott fel Hermione.

– Nem, nincs már nála – következtetett remek emberismerettel Ron. – Csak az érdekli, hogy több pénzt is kaphatott-e volna érte.

– Többet? – dörmögte Mundungus. – Csak többet kaphattam volna érte... Mer' hogy ingyér' oda kellett adnom. Nem vót mit tenni.

– Hogyhogy?

– Az Abszol úton próbáltam elpasszolni a holmikat, erre odajön hozzám a banya, kérdezi, van-e engedélyem mágikus tárgyakat árulni. Hogy verte volna ki a ragya a pimasz képit... Meg is vágott vóna rendesen, de megtetszett neki a medál, aszonta, adjam neki, akkó' elenged, és örüjjen, hogy most a' eccer megúsztam.

– Ki volt az a nő? – kérdezte Harry.

– Nem t'om, valami minisztériumi banya...

Mundungus összeráncolt szemöldökkel kutatott az emlékezetében.

– Alig lógott ki a födből. A feje tetején meg vót egy masni.

Mordult egyet, és még hozzátette:

– Úgy nézett ki, minn egy béka.

Harry pálcája lehanyatlott – közben a hegye nekiütközött Mundungus orrának, attól piros szikrákat kezdett szórni, azok pedig felgyújtották az öreg szemöldökét.

– *Aguamenti!* – sikoltotta Hermione, s a pálcájából kilövellő vízsugárnak hála Mundungus egy másodperc múlva már nem lángolt, hanem fuldoklott.

Harry felpillantott, és tulajdon döbbenetét látta tükröződni Ron és Hermione arcán. Talán csak képzelte, de mintha újra szúrni kezdett volna a betűket mintázó heg a jobb kézfejen.

Tizenkettedik fejezet **A mágia hatalom**

Ahogy múltak az augusztusi hetek, a nap sugarai lassan elfonnyasztották s végül barna szénává aszalták a Grimmauld tér közepén szomorkodó, gondozatlan gyepet. A teret körülvevő épületek lakói soha egy pillanatig se látták a tizenkettes számú házban tartózkodókat, ahogy nem láthatták magát a tizenkettes számú házat sem – de a Grimmauld téri muglik már rég beletörődtek a mulatságos számozási hibába, melynek következtében a tizenegyes szám után rögtön a tizenhármas következett.

Sajátos módon a tér ezekben a hetekben mégis rendszeresen odavonzott néhány látogatót, akik viselkedésükből ítélve roppant érdekesnek találták a fenti anomáliát. Alig telt el úgy nap, hogy ne jelent volna meg a téren egy vagy két olyan ember, akinek látszólag nem volt egyéb célja, mint hogy a tizenegyes és a tizenhármas számmal szemközti korlátnak támaszkodva a két ház találkozásának vonalát figyelje. A háznézők napról napra cserélődtek, közös vonásnak tűnt azonban bennük a normális ruháktól való idegenkedés. Az arra járók, többségükben londoniak lévén, hozzá voltak szokva az extravagáns öltözékek látványához, így nemigen törődtek velük, bár néha egyik-másik járókelő visszafordult egy pillantás erejéig, nyilván mert szöget ütött a fejébe, hogy mi oka lehet bárkinek is kánikulában hosszú fekete köpenybe burkolózni.

Úgy tűnt, a megfigyelőknek tevékenységük nem hozza meg a várt sikert. Előfordult néha, hogy egyikük-másikuk izgatottan megindult előre, mintha végre látott volna valami érdekeset – de aztán ezek is megálltak, és csalódottan visszatértek a korláthoz.

Szeptember elsején több ember jelent meg a téren, mint előtte bármikor. Féltucat hosszú köpenyes férfi meredt némán a tizenegyes és a tizenhármas számú ház érintkező sarkára, de a dolog, amire vártak, látszólag ezen a napon sem akart bekövetkezni. Estefelé, mikor váratlan, hideg zápor formájában megérkezett a hetek óta hiányolt csapadék, sor került az egyik olyan rejtélyes pillanatra, amikor úgy tűnt, mintha végre látnának valamit. Egy torz képű férfi előremutatott, erre a mellette álló köpcös, sápadt társa nyomban nekiindult, de aztán csalódottság ült ki mindkettőjük arcára, és visszasüppedtek addigi tétlenségükbe.

Ezzel egy időben Harry belépett a tizenkettes számú házba. Kis híján elvesztette az egyensúlyát, mikor a bejárat előtti legfelső lépcsőre hoppanált, és gyanította, hogy a halálfalók megpillanthatták a könyökét, ami egy másodpercre fedetlenné vált. Gondosan becsukta maga mögött az ajtót, aztán levette és a karjára hajtotta a láthatatlanná tévő köpenyt, majd elindult a

nyomasztó hangulatú előszobában az alagsori lépcsőre nyíló ajtó felé. Jobbjában a *Reggeli Próféta* egy lopott példányát szorongatta.

Útközben a szokásos elsuttogott kérdés köszöntötte – Perselus Piton? –, aztán meglegyintette a jeges fuvallat, és egy pillanatra hátracsavarodott a nyelve.

– Nem én öltelek meg – mondta, mikor újra meg tudott szólalni, majd visszatartott lélegzettel átkelt a szétrobbanó porkísértet felhőjén. Mikor elérte a konyhába vezető lépcsősor közepét, ahol már hallótávolságon kívül tudhatta magát Mrs Blacktól, lekiáltott:

– Híreim vannak, de nem fogtok örülni nekik!

A konyhára jószerével rá sem lehetett ismerni. Minden látható felület makulátlanul tiszta volt: a rézlábosok és – serpenyők ragyogtak, az asztal lapja fénylett, a vacsorához kitett serlegek és tányérok meg csillogtak-villogtak a teli kondér alatt vidáman lobogó tűz fényében. A legfeltűnőbb változáson azonban vitathatatlanul a házimanó ment át: hófehér konyharuhába öltözve, vattaszerűen tiszta, bolyhos fülszörzettel sietett Harry elé. Sovány mellkasán vidáman táncolt Regulus medálja.

– Harry gazdám, kérlek, vedd le a cipődet, és moss kezet vacsora előtt! – brekegte, azzal elvette Harrytől a láthatatlanná tévő köpenyt, és elcsoszogott, hogy felakassza egy fali kampóra néhány frissen mosott, ódivatú talár mellé.

– Mi történt? – kérdezte szorongva Ron. Ő és Hermione jegyzetekkel telefirkált lapok és kézzel rajzolt térképek fölé görnyedve ültek a hosszú asztal végén. Most mindketten várakozva néztek a közeledő Harryre, aki a pergamenkupac tetejére dobta a magával hozott *Reggeli Prófétát*.

Az újságból egy ismerős, kampós orrú, fekete hajú férfi nézett rájuk. A fénykép alatt ez állt: PERSELUS PITONT NEVEZTÉK KI A ROXFORT IGAZGATÓJÁNAK.

– Nem! – kiáltott kórusban Ron és Hermione.

A lány volt a gyorsabb; felkapta az újságot, és hangosan olvasni kezdte a cikket.

– A bájitaltan tanításában jelentős érdemeket szerzett Perselus Pitont ma kinevezték a Roxfort Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskola igazgatójának. Egyidejűleg valamelyest megváltozott a nagy múltú iskola tanári karának összeállítása is: az előző mugliismeret tanár távozása nyomán megüresedett posztot ezentúl Alecto Carrow tölti be, fivére, Amycus pedig a sötét varázslatok kivédése tantárgy oktatását veszi át.

– Örömmel vállalkozom rá, hogy a dicső varázslóhagyományok és -értékek megőrzésén munkálkodjam... Szép kis hagyomány a gyilkolás meg

az emberek fülének a levágása! Piton mint igazgató! Piton Dumbledore szobájában... Merlin gatyája! – Hermione sikoltott egyet, alaposan ráijesztve a két fiúra. Azután felpattant az asztaltól, s miközben az ajtó felé rohant, hátrakiáltott: – Mindjárt jövök!

– Merlin gatyája? – visszhangozta somolyogva Ron. – Nagyon ki lehet akadva. – Maga elé húzta az újságot, és elolvasta a Pitonról szóló cikket.

– A többi tanár nem fog belemenni ebbe. McGalagony, Flitwick, Bimba... mind tudják az igazságot, tudják, hogyan halt meg Dumbledore. Nem fogják elviselni, hogy Piton legyen az igazgató. És kik ezek a Carrow-ék?

– Halálfalók – közölte Harry. – Van kép róluk az újságban. Ott voltak a toronyban, amikor Piton megölte Dumbledore-t, úgyhogy most együtt van a díszes társaság. És szerintem – folytatta keserűen Harry, miközben odahúzott magának egy széket – a tanároknak nemigen van más választásuk, mint maradni. Ha Piton mögött a minisztérium meg Voldemort áll, a tanárok vagy tovább tanítanak a suliban, vagy mehetnek pár évre hűsölni az Azkabanba – ha ugyan megússzák annyival. Szerintem maradnak, és igyekeznek megvédeni a gyerekeket.

A tüsténkedő Sipor letett az asztalra egy jókora tálat, és levest mert belőle a kikészített csészékbe. Közben jókedvűen füttyörészett.

– Köszönjük, Sipor – mondta Harry, és címlappal lefelé fordította az újságot, hogy ne kelljen a bájitaltan tanár fejét nézniük. – Legalább most már tudjuk, hol tölti az idejét Piton.

Hozzálátott a leveshez. Sipor főzőtudománya bámulatos mértékben fejlődött, mióta a manó megkapta Regulus medálját: az aznapi francia hagymaleves a legjobb volt, amit Harry ebben a műfajban valaha kóstolt.

– Ma egy csomó halálfaló lesi a házat – jegyezte meg evés közben Ron. – Több, mint máskor. Szerintem azt remélik, hogy kísétálunk a házból az iskolai ládáinkkal, és elindulunk a Roxfort Expresszhez.

Ron megnézte az óráját.

– Egész nap az a vonat jár az eszemben. Lassan hat órája, hogy elindult. Fura, hogy nem vagyunk rajta, nem?

Harry lelki szemei előtt feltűnt a piros gőzmozdony, de úgy, ahogy egyszer Ronnal a levegőből látták: zöld mezőkön és szürke hegyek között kígyózó piros hernyóként. Le merte volna fogadni, hogy Ginny, Neville és Luna ezekben a percekben együtt ülnek valamelyik kupében, és talán azon tanakodnak, milyen módszereket vessenek be az új, Piton-féle rezsिम meggyengítésére.

– Majdnem megláttak most, mikor bejöttem – mesélte Harry. – Rosszul érkeztem a lépcsőre, és félrecsúszott a köpeny.

– Nálam ez mindennapos... Hopp, megjött. – Ron hátracsavart nyakkal nézett a visszatérő lányra. – Merlin trottyos tangájára, Hermione, mi volt ez a kirohanás?

– Eszembe jutott ez – zihálta Hermione.

Egy nagy, bekeretezett festményt cipelt; most letette a földre, majd a konyhakredencről magához vette gyöngyhímzett táskáját, kinyitotta, és nekilátott, hogy beletuszkolja a képet. Ez a méreteket tekintve képtelenségnek tűnt, ennek ellenére a festmény, mint korábban annyi más, egykettőre eltűnt a kis táska feneketlen bendőjében.

– Phineas Nigellus – mondta magyarázatul Hermione, és a konyhaasztalra dobta a táskát, amiből ezúttal is visszhangos puffanások szűrődtek ki.

– Tessék? – nézett a lányra Ron, Harry viszont már értette, miről van szó. Phineas Nigellus Black festett képmása szabadon közlekedhetett a Grimmauld téri portré és a másik vászon között, ami a Roxfort igazgatói szobájának falán lógott – a kerek toronyszobában, amit Piton nyilván diadalittasan vett birtokba Dumbledore mágikus ezüst szerkezeteivel, a merengővel, a Teszlek Süveggel és – ha azt nem vitték el onnan – Griffendél kardjával együtt.

– Piton ideküldheti Phineas Nigellust kémkedni – magyarázta Hermione, miután visszaült a helyére. – De most már nyugodtan küldheti, Phineas csak a táskám belsejét fogja látni.

– Okos húzás – mondta őszinte elismeréssel Ron.

– Kösz – mosolygott rá Hermione, és maga elé húzta a levesét. – Mesélj, Harry, mi történt még ma?

– Semmi. Hét órán keresztül figyeltem a minisztérium bejáratát. A nőnek nyoma sem volt. Viszont láttam az apádat, Ron. Úgy néztem, jól van.

Ron bólintással nyugtázta a hírt. Korábban megegyeztek abban, hogy túl veszélyes lenne megszólítani Mr Weasleyt, amikor érkezik vagy távozik a minisztériumból, hiszen ilyenkor mindig kollégák vették körül. Már az is megnyugtató volt azonban, hogy néha vethettek rá egy pillantást, még ha többnyire nyugtalannak, feszültnek látták is őt.

– A legtöbb dolgozó a Hop-hálózaton jár be a minisztériumba, ezt apa sokszor mondta – jegyezte meg Ron. – Biztos azért nem látjuk soha Umbridge-et. Rátartibb ő annál, semhogy gyalog menjen be.

– Na és az a fura öreg boszorkány meg a tengerészkék taláros pöttöm varázsló? – tudakolta Hermione. – Ők jöttek?

– Ja igen, a pasas a Mágikus Gondnokságtól – bólogatott Ron.

Hermione kezében megállt a kanál.

– Honnan tudod, hogy a Mágikus Gondnokságon dolgozik?

– A tengerészkék talárból. Apa mondta, hogy azok mind olyat hordanak.

– Ezt még sose mondtad!

Hermione letette a kanalat, és maga elé húzta a jegyzetlapokat, amelyeket Harry érkezéséig Ronnal tanulmányoztak.

– Itt egy szó sincs tengerészkék talárokról! – sopánkodott a feljegyzéseket lobogtatva. – Egy szó sincs!

– Miért, ez annyira fontos?

– Minden fontos! A minisztériumba készülünk, Ron, az ország legszigorúbban őrzött épületébe! Ha nem akarunk lelepleződni, minden apróságra ügyelnünk kell! Ezt már ezerszer megbeszéltük! Mi értelme felderítőutakat tennünk, ha közben arra se veszed a fáradságot, hogy elmondd...

– Jaj, Hermione, miért kell felfújni...

– Tisztában vagy vele, hogy számunkra jelen pillanatban a Mágiaügyi Minisztérium a világ legveszélyesebb...

– Szerintem holnap menjünk – szólt közbe Harry.

Hermionénak tátva maradt a szája, Ron pedig beleköhögött a levesébe.

– Holnap? – visszhangozta Hermione. – Komolyan beszélsz?

– Igen. Szerintem akkor se leszünk sokkal felkészültebbek, ha még egy hónapig ólálkodunk a minisztérium bejárata körül. Minél tovább halogatjuk a cselekvést, annál kisebb az esélye, hogy a medál még Umbridge-nál lesz. Lehet, hogy már meg is szabadult tőle, hiszen nem lehet kinyitni.

– Vagy éppenséggel sikerült kinyitnia – találgatott Ron –, és megszállott lett tőle.

Harry vállat vont.

– Meg se látszana rajta, eleve olyan gonosz.

Hermione az ajkát harapdálva töprengett.

– Minden fontos dolgot megtudtunk – folytatta Harry, a lányhoz intézve szavait. – Tudjuk, hogy letiltották a hopenálást és a dehopenálást a minisztériumban. Ron kihallgatta azt a két panaszkodó hallhatatlant, ebből tudjuk, hogy már csak legmagasabb rangú tisztviselők köthetik rá a házukat a Hop-hálózatra. És tudjuk, hogy nagyjából merre van Umbridge szobája, mert a szakállas pasas a füled hallatára mondta a társának, hogy...

– Fent leszek az első szinten, Dolores beszélni akar velem – idézte nyomban a mondatot Hermione.

– Pontosan – bólintott Harry. – Azt is tudjuk, hogy a bejutáshoz kellene olyan fura tantuszok vagy nemtudommik, mert láttam, mikor az egyik boszorkány kölcsönkért egyet a barátnőjétől...

– És nekünk nincs olyan tantuszunk!

– Ha működik a terv, majd lesz – hárította el az ellenérvet Harry.

– Nem tudom, Harry, nem tudom... borzasztóan sok a buktató, túl sok múlik a szerencsén...

– Ez akkor is így lesz, ha még három hónapig készülődünk – jelentette ki Harry. – Eljött az idő, most már lépünk kell.

Látta barátai arcán, hogy félnek; ő se áltatta magát azzal, hogy tervük bombabiztos, de érezte, tudta, hogy eljött a cselekvés ideje.

Az elmúlt négy hetet azzal töltötték, hogy a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében felváltva eljártak figyelni a minisztérium hivatalos bejáratát, amit Ron, apja jóvoltából, gyerekkora óta ismert. Követték a munkába érkező minisztériumi dolgozókat, kihallgatták a beszélgetéseiket, s kifigyelték, kik azok, akik következetesen egyedül és mindennap pontosan ugyanabban az időpontban érkeznek. Olykor, ha alkalom kínálkozott rá, csentek maguknak egy *Reggeli Prófétát*. Ily módon gyűlt össze lassan az a halomnyi jegyzet és vázlatos térkép, ami most Hermione előtt hevert.

– Jól van – szólalt meg vontatottan Ron –, tegyük fel, hogy holnap belevágunk... de azt mondom, ketten menjünk Harryvel.

– Jaj, ne kezd már megint! – sóhajtott Hermione. – Azt hittem, ezen már túl vagyunk.

– Ez nem ugyanaz, mint láthatatlanul ólálkodni a bejáratnál. – Ron rábökött a *Reggeli Próféta* tíz nappal korábbi számára. – Rajta vagy azoknak a mugli születésűeknek a listáján, akik nem jelentek meg kihallgatáson!

– Neked meg ragyaszóródásod van, és az Odúban haldokolsz! Ha valakinek itthon kéne maradnia, az Harry, akinek tízezer galleont tűztek ki a fejére...

– Helyes, itthon maradok – vágta rá Harry. – Majd ne felejtsetek üzeni, ha elintéztétek Voldemortot.

Miközben Ron és Hermione nevettek, belehasított a fájdalom Harry homlokába. Odakapta a kezét; látta, hogy Hermione szeme összeszűkül, gyorsan hátrasimította hát a haját, hogy álcázza a mozdulatot. Ron közben folytatta a tervezgetést:

– Ha mindhárman megyünk, két menetben kell dehoppanálnunk. Már nem férünk el hárman a köpeny alatt.

Harry fájdalma egyre fokozódott. Felállt, mire nyomban odasietett hozzá Sipor.

– Gazdám nem ette meg a levesét. Kínálhatom gazdámat fűszeres becsinálnál, vagy hozzak a gyümölcslepényből, amit annyira kedvel?

– Köszönöm, Sipor, de majd később... ki kell mennem a mosdóba.

Hermione gyanakvó tekintetét a hátán érezve kisietett a konyhából, felszaladt a lépcsőn az előszobába, majd onnan tovább az első emeletre, ahol is berontott a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. A fájdalomtól nyögve rábukott a kígyót mintázó csapokkal szerelt fekete mosdókagylóra, és becsukta a szemét...

Zajtalanul siklott az alkonyi fényben egy utcán, magas, favázás ormú, mesebeli mézeskalács házat idéző épületek között.

Odament az egyik házhoz, és meglátta saját hosszú, fehér ujjait – az ajtó felé nyúlt, és bekopogott. Fokozódó izgalom töltötte el...

Az ajtó kitárult, és megjelent egy nevető nő. Mikor Harryre nézett, nyomban elkomorodott, majd rémület ült ki az arcára...

– Gregorovics? – csendült egy éles, jéghideg hang.

A nő a fejét rázta, és be akarta csukni az ajtót. A fehér kéz tulajdonosa erősebb volt; nem engedte kizárni magát...

– Vezess Gregorovicshoz!

– Er wohnt nicht hier mehr! – kiabálta a fejét rázva a nő. – Nem lakik már itt! Nem lakik itt! Nem ismerek!

Már nem is próbálta becsukni az ajtót, helyette hátrálni kezdett a sötét előszobában. Harry követte; hosszú ujjai között már ott volt a pálca.

– Hol van?

– Das weiß ich nicht! Elköltöz! Nem tudok, nem tudok!

A pálca felemelkedett. A nő sikított. Két kisgyerek futott ki az előszobába. A nő a karjaival próbálta védelmezni őket. Zöld fény villant...

– Harry! Harry!

Kinyitotta a szemét. Már nem a fekete mosdót látta – időközben leroskadtt a padlóra. Hermione tovább dörömbölt az ajtón.

– Nyisd ki, Harry! Nyisd ki!

Biztosan kiabált az imént... Felállt a padlóról, és kinyitotta az ajtó tolózárját. Hermione jószerevével bezuhant a fürdőszobába, s mikor visszanyerte egyensúlyát, gyorsan körülnézett. A nyomában érkező Ron

szorongó képpel és előreszegezett pálcával vizsgálta végig a hűvös helyiség sarkait.

– Mit csináltál itt? – kérdezte szigorúan Hermione.

– Szerinted mit csináltam? – kérdezett vissza erőtlen daccal Harry.

– Úgy ordítottál, mint egy sakál! – mondta Ron.

– Ja, lehet... biztos elbóbiskoltam...

– Szépen kérlek, Harry, ne nézz hülyének minket. – Hermione mélyeket lélegzett, hogy lehiggadjon. – Észrevettük, hogy megfájdult a sebhelyed, most meg falféher vagy.

Harry leült a fürdőkád szélére.

– Oké. Az előbb végignéztam, ahogy Voldemort megölt egy nőt. Valószínűleg mostanra kiirtotta az egész családot. Csak úgy, ok nélkül. Annyi volt a bűnük, mint Cedricnek: egyszerűen csak ott voltak...

– Nem engedheted, hogy ilyeneket láss! – fakadt ki Hermione. A hangja élesen visszhangzott a fürdőszobában. – Dumbledore megmondta, hogy használj okklumenciát! Elmagyarázta, hogy ez a kapcsolat veszélyes – Voldemort ellened fordíthatja! Mi értelme végignézned, ahogy embereket gyilkol és kínoz? Mire jó az neked!?

– Arra, hogy megtudom, mit csinál – felelte fáradtan Harry.

– Jól értem? Meg se próbálsz kizárni őt a fejedből?

– Nem tudom kizárni, Hermione. Nem megy az okklumencia, képtelen voltam megtanulni.

– Nem is nagyon erőltetted meg magad! – dühöngött a lány. – Nem értelek, Harry... Jólesik neked, hogy van ez a furcsa kapcsolat köztetek, vagy...?

Harry felállt, és olyan tekintettel nézett Hermionéra, hogy a lány elnémult a mondat közepén.

– Hogy jólesik-e? – kérdezett vissza halkan. – Neked jólesne?

– Én... nem... ne haragudj, Harry, nem akartalak...

– Irtózom tőle, gyűlölöm, hogy belém tud mászni, hogy látnom kell őt, amikor a legkegyetlenebb. De ha már így van, kihasználom.

– Dumbledore...

– Ne törődj Dumbledore-ral. Erről én döntök, senki más. Tudni akarom, miért keresi Gregorovicsot.

– Kicsodát?

– Gregorovics egy külföldi pálcakészítő. Ő csinálta Krum pálcáját, és Krum szerint nagyon érti a dolgot.

– Te magad mondtad, hogy Voldemort elfogta Ollivandert – vetette közbe Ron. – Ha van már egy pálcakészítője, minek neki még egy?

– Lehet, hogy neki is az a véleménye, mint Krumnak: hogy Gregorovics sokkal profibb... Vagy azt reméli, hogy Gregorovics tudja a magyarázatot arra, amit a pálcám csinált, amikor Voldemort üldözött. Ollivander nem tudta.

Harry belenézett a mosdó fölötti repedt, poros tükörbe, és látta, hogy Ron és Hermione összenéznek a háta mögött.

– Harry, megint azt mondd, hogy azt a pálcád csinálta – csóválta a fejét Hermione –, pedig te voltál! Miért nem vagy hajlandó tudomásul venni a képességeidet?

– Mert tudom, hogy nem én voltam! És Voldemort is tudja! Mindketten tudjuk, hogy mi történt!

Egy hosszú pillanatig farkasszemet néztek egymással: Harry tisztában volt vele, hogy nem sikerült meggyőznie Hermionét, s hogy a lány makacsul keresi az ellenérveket, mert nem ért egyet se az öntevékeny pálcáról alkotott elmélettel, se azzal, hogy Harry továbbra is kirándulásokat tegyen Voldemort fejébe. Szerencsére azonban Ron szólalt meg előbb:

– Ejtsük most ezt a témát – tanácsolta Hermionénak. – Ez Harry dolga, azt csinál, amit akar. Viszont ha tényleg már holnap bemegyünk a minisztériumba, akkor véglegesítenünk kéne a tervet.

Hermione, ha kelletlenül is, de beletörődött a vita elnapolásába, ugyanakkor Harrynek kétsége sem volt afelől, hogy az első adandó alkalommal újabb támadást fog indítani. Most viszont mindhárman visszatértek a konyhába, ahol Sipor becsináltat és gyümölcslepet szolgált fel nekik.

Aznapi késő este kerültek csak ágyba. Előtte hosszú órákon át újra meg újra végigmentek a terven, s azt végül már szóról szóra fel tudták mondani egymásnak. Harry, aki már egy ideje Sirius szobájában aludt, lefekvéskor az apját, Siriust, Lupint és Pettigrew-t ábrázoló régi fotóra irányított pálcája fényét, és további tíz percig ismételte magában a terv egyes lépéseit. Mikor azonban végül eloltotta pálcáját, már nem Százfűlé-főzet, Rókázó Rágcsa és a Mágikus Gondnokság munkatársainak tengerészkék talárja járt a fejében: Gregorovicsra, a pálcakészítőre gondolt, és eltűnődött, vajon mennyi ideig remélhet rejtekben maradni egy ember, akit Voldemort ilyen elszántan keres.

Az éjfél után bántó sietséggel érkezett a pirkadat.

– Borzalmasan nézel ki – így köszöntötte Harryt Ron, mikor becsattogott a szobájába, hogy felkeltse.

– Már nem sokáig – ásított Harry.

Hermionét a konyhában találták. A lány ügyet sem vetett a Sipor felszolgált kávéra és meleg péksüteményre, s szemében az a kissé eszelős csillogás ült, amit Harry a vizsgák előtti hajrával társított nála.

– Talárok – motyogta az orra alatt, s miután ideges biccentéssel köszöntötte a fiúkat, tovább turkált gyöngyhímzett táskájában. – Százfülé-főzet... láthatatlanná tévő köpeny... csalizaj-gépek... vegyetek magatokhoz egyet-kettőt szükség esetére... Rókázó Rágcsa... Orrvérzés Ostya... telefül...

Gyorsan befalták a reggelit, aztán már indultak is fel a földszintre. Sipor szapora hajlongással és azzal az ígérettel búcsúzott tőlük, hogy hazatértükkor tésztában sült hússal fogja várni őket.

– Egy áldás ez a manó – mondta ellágyulva Ron. – És én nemrég még arról fantáziáltam, hogy levágom a fejét, és kiakasztom a falra.

Minden mozdulatukra gondosan ügyelve osontak ki a bejárati lépcsőre: látták, hogy a kódlepte tér túloldaláról két dagadt szemű halálfaló figyel a házat. Hermione előbb dehoppanált Ronnal, azután visszajött Harryért.

A szokásos rövid, de fullasztó térenkívüliséget követően Harry abban a sikátorban találta magát, ahol tervük első fázisát készültek végrehajtani. A szűk köz néptelen volt, csak két jókora kuka terpeszkedett benne; az első minisztériumi dolgozók rendszerint csak nyolc óra tájt bukkantak fel.

– Jól van – nézett az órájára Hermione. – Kábé öt perc múlva kéne érkeznie. Ha elkábítottam...

– Tudjuk, Hermione – mondta nyomatékosan Ron. – Viszont nem úgy volt, hogy kinyitjuk az ajtót, mielőtt megjön?

Hermione sikkantott.

– Majdnem elfelejtettem! Menjetek távolabb...

Pálcáját a mellettük sötétlő, firkákkal borított vasajtóra szegezte, mely a következő pillanatban ledobta magáról a lakatot, és döngve kitárult. A mögötte ásító sötét folyosó, amint azt korábban kiderítették, egy elhagyott színházba vezetett. Hermione behúzta az ajtót, hogy úgy tűnjék, mintha zárva volna.

– Most pedig – fordult ismét a fiúhoz – újra felvesszük a köpenyt...

– És várunk – fejezte be a mondatat Ron. Úgy dobta a lány fejére a köpenyt, ahogy leplet szokás bőbeszédű papagájra, közben pedig a szemét forgatta Harry felé.

Alig több mint egy perccel később finom pukkanás hallatszott, s alig egy méterre tőlük egy kis termetű minisztériumi boszorkány hoppanált. A nap épp akkor bújt elő egy felhő mögül, s az öszülő, borzas hajú nő pislogott

párat a hirtelen, éles fényben. Sok ideje azonban nem volt a sütkérezésre, mert Hermione néma kábító átká az álmok birodalmába küldte.

– Ez flottul ment – szólt elismerően Ron, miután előbújt a színház ajtaja melletti kuka mögül. Harryvel becipelték a sovány kis boszorkányt a színházba vezető sötét folyosóra. Hermione kitépett néhány szálat a nő hajából, és hozzáadta a gyöngyös táskából előkerült, sárszínű Százfülé-főzethez. Ron ezalatt átkutatta a boszorkány kézitáskáját.

– A neve Mafalda Hopkirk – olvasta fel egy kis alakú kártyáról, ami a Varázshasználati Főosztály munkatársaként azonosította áldozatukat. – Ezt is vidd magaddal, Hermione, és itt vannak a tantuszok.

Átnyújtotta a lánynak a boszorkány pénztárcájából származó maroknyi aranyérmét, melyek mindegyikén két domborodó nagy M betű volt látható.

Hermione megitta a Százfülé-főzetet, amely addigra kellemes lilás rózsaszínűvé vált, és másodpercek múltán már Mafalda Hopkirk másolataként állt a fiúk előtt. Miközben lehajolt az igazi Mafaldához, hogy kölcsönvegye a szemüvegét, Harry az órájára nézett.

– Késésben vagyunk, a mágikus gondnok úr bármelyik pillanatban itt lehet.

Kisiettek a sikátorba, és rácsukták az ajtót az igazi Mafaldára; Ron és Harry a köpeny alá bújtak, Hermione viszont ezúttal nem rejtőzött el, csak állt és várt. Néhány másodperc múlva újabb pukkanás kíséretében megjelent előtte egy alacsony, menyétképű varázsló.

– Á, szervusz, Mafalda!

– Jó reggelt! – köszönt kissé remegő hangon Hermione. – Hogy vagyunk?

– Nem túl jól, ami azt illeti – felelte a kis ember letörten.

Harry és Ron lopva követték Hermionét és a varázslót, akik most a széles utca felé indultak.

– Sajnálattal hallom, hogy rossz passzban vagy – fojtotta bele a szót Hermione a varázslóba, mikor az rátért volna problémái részletezésére. Meg kellett akadályoznia, hogy kiérjenek a nyílt utcára. – Kapj be egy cukrot, jót fog tenni.

– Tessék? Ja, nem, nem kérek...

– Kapj be egyet! – csattant fel Hermione, és megrázta a cukorkás zacskót a varázsló orra előtt. A férfi riadtan engedelmeskedett.

A hatás kirobbanó volt. Amint az édesség a nyelvéhez ért, a varázsló sugárban hányni kezdett, és másodpercek alatt elárasztotta

gyomortartalmával a sikátort. Olyan cudarul volt, hogy meg sem érezte, mikor Hermione kitépett egy maroknyi haját a feje búbjáról.

– Jaj, te szegény! – kiáltott fel szánakozva a lány. – Azt hiszem, jobb lesz, ha mára beteget jelentesz!

– Ne... nem! – A varázsló felváltva fulladozott és öklendezett, s bár fel se bírt egyenesedni, hősiesen lépkedett tovább. – Muszáj... ma... be kell... mennem...

– Ne is mondj ilyet! – Hermione kezdett valóban megrémülni. – Ilyen állapotban nem tudsz dolgozni! Nem, nem, be kell menned a Szent Mungóba elsősegélyt kérni!

A varázsló az öklendezéstől elgyengülve a földre rogyott, de még négykézláb is próbált a minisztérium bejárata felé mászni.

– Értsd meg, így nem mehetsz be dolgozni! – győzködte Hermione.

Szerencsére úgy tűnt, hogy ezt a beteg is hajlandó végre belátni. Az irtózó Hermionéba csimpaszkodva nagy nehezen feltápászkodott, majd fordult egyet állító helyében, és eltűnt. Nem maradt utána más, csak néhány röppenő hányadékdarabka meg a táskája, amit Ron az utolsó pillanatban kirántott a kezéből.

– Fúj! – Hermione felhúzta talárja alját, nehogy az belelógjon a hányadéktócsákba. – Tisztább megoldás lett volna őt is elkábítani.

Ron kibújt a köpeny alól, kezében a varázsló táskájával.

– Az biztos – válaszolta –, viszont egy rakás ájult ember túl gyanús lenne... A pasas imádhat dolgozni, hogy még így is be akart menni! Na, hoci a hajszálat meg a főzetet!

Két perccel később Ron már alacsony és menyétképű volt, s a varázsló táskájában talált tengerészkék talárt viselte.

– Fura, hogy ma nem éppen jött be, pedig hogy buzogott benne a munkakedv! Na mindegy, a címke szerint engem most Reg Cattermole-nak hívnak.

– Te maradj itt – fordult Hermione a láthatatlanná tévő köpeny alatt rejtőző Harryhez. – Mi elmegyünk haját szerezni neked.

Harrynek csak tíz percet kellett várnia, de az összehányt sikátorban, az elkábított Mafaldát rejtő ajtó mellett ácsorogva ezt is nagyon hosszú időnek érezte. Megkönnyebbült, mikor Ron és Hermione végre visszatértek.

– Nem tudjuk, ki a pasas – mondta Hermione, miközben Harry kezébe nyomott pár göndör fekete hajszalet –, de haza kellett mennie, mert szörnyen elkezdett vérezni az orra. Viszont elég magas, úgyhogy nagyobb talárra lesz szükséged...

A gyöngyös táskából kihúzott egyet a régi talárok közül, amelyeket Sipor kimosott számukra, Harry pedig elvonult, hogy megigya a főzetet, és átöltözzön.

A fájdalmas átváltozás befejeztével Harry közel 190 centi magas, és – izmos karjainak tanúsága szerint – igen erős testalkatú volt. Miután megtapogatta az arcát, és konstataálta, hogy szakálla van, új talárja alá rejtette a láthatatlanná tévő köpenyt meg a szemüvegét, és visszatért barátaihoz.

– Hú, de ijesztő vagy – kerekedett el Ron szeme, mikor a fölétornyosuló Harryre nézett.

– Adok egy tantuszt Mafalda készletéből – hadarta Hermione –, aztán induljunk, mindjárt kilenc óra.

Együtt léptek ki a sikátorból a széles utca zsúfolt járdájára. Ötven méterrel odébb két, fekete korláttal kerített lépcsősor vezetett le a föld alá, „Urak”, illetve „Hölgyek” feliratú tábla alatt.

– Akkor hát, viszlát odabent – mondta izgalomtól remegő hangon Hermione, és ingadozó léptekkel megindult a női vécébe vezető lépcsőn. Harry és Ron furcsa öltözetű férfiak közé vegyülve a másik lépcsőn ment le, ami egy közönséges nyilvános vécének látszó, fekete-fehér csempés, föld alatti helyiségbe vezetett.

– Jó reggelt, Reg! – köszönt rá Ronra egy szintén tengerészskébe öltözött varázsló, aki most az egyik vécéfülkéhez lépett, és egy aranytantuszt dobott be az ajtón levő nyílásba. – Szép kis vircsaft, mi? Kitalálják, hogy mindenkinek így kell munkába járnia! Mitől félnek ezek, hogy idejön Harry Potter?

A varázsló harsányan hahotázott a saját viccén. Ron is kipréselt egy kis nevetést.

– Hát igen – felelte –, nem normálisak.

Ezután ő és Harry tantuszaikkal utat nyitottak maguknak két szomszédos fülkébe.

Harry jobbról is, balról is öblítés zaját hallotta. Lekuporodott a padlóra, és a füke fala alatti résen átlesett a szomszédba. Ott két csizmás láb gazdája éppen belelépett a vécékagylóba. Harry ezután átfordította fejét a másik irányba, ahonnan barátja pislogott vissza rá.

– Le kell húznunk magunkat? – suttogta Ron.

– Nagyon úgy tűnik – suttogta vissza Harry. Mélynek és reszelésnek hallotta a saját hangját.

Mindketten felálltak. Harry legyőzte ellenérzését, és beleállt a vécébe.

Azonnal tudta, hogy nem hibázott: jóllehet vízbe lépett, a cipője, a zoknija és a talárja csontszáraz maradt. Hátranyúlt, meghúzta a vécéláncot, és mire kettőt pislogott, már maga mögött hagyott egy rövid csúszdát, s egy kandallóból kigurulva a Mágiaügyi Minisztériumban találta magát.

Esetlenül állt fel; a megszokottnál sokkal nagyobb testet kellett mozgatnia. A hatalmas Átrium sötétebb volt, mint ahogy az emlékeiben élt. Azelőtt a csarnok közepén aranyló szökőkút magasodott, s arról táncoló fényfoltok szóródtak a tükrös fapadlóra és a falakra. Most viszont egy gigantikus fekete kőszobor uralta a termet. Meglehetősen ijesztő volt: egy varázslót és egy boszorkányt mintázott, akik egy-egy díszes, faragott trónszéken ültek, s onnan néztek le a kandallókból kilépő minisztériumi dolgozókra. A szobor talapzatába harminc centi magas betűkkel ez a felirat volt vésve: A MÁGIA HATALOM.

Harry jókora ütést érzett a vádliján: nem lépett elég messze a kandallótól, s a nyomában érkező varázsló nekiütközött.

– Menjen már odébb, a fene... jaj, bocsásson meg, Runcorn!

Az illető, egy kopaszodó férfi rémülten eliszkolt. A Runcorn nevű, akit Harry megszemélyesített, félelmetes alak lehetett.

– Pszt! – hallotta Harry, s mikor körülnézett, megpillantotta a borzas kis boszorkányt meg a menyétképű varázslót. A szobor mellől integettek neki, s ő odasietett hozzájuk.

– Ezek szerint rendben bejutottál? – súgta oda neki Hermione.

– Nem, beszorult a kanyarban – mondta Ron.

– Nagyon vicces... Hát nem szörnyű? – sopánkodott Hermione, látva, hogy Harry a szobrot bámulja. – Láttad, hogy min ülnek?

Harry most vette csak észre, hogy amit ő díszes, faragott trónusnak nézett, az valójában emberek sokasága: száz meg száz csúf képű, bamba férfi, nő és gyerek kicsavarodott és egymásra préselt meztelen teste szolgált ülőhelyül a pompás öltözékű varázsló és boszorkány számára.

– Muglik – magyarázta suttogva Hermione. – A megérdemelt helyükön. Gyertek, menjünk!

A többi érkező boszorkányhoz és varázslóhoz hasonlóan most ők is elindultak a csarnok végén nyíló aranykapu felé; menet közben is pásztázták a csarnokot, de nyomát sem látták Dolores Umbridge jellegzetes alakjának. A kapun áthaladva egy kisebb csarnokba értek, ahol a munkába igyekvők sorban állva várták, hogy beszállhassanak a mintegy húsz, aranyrácsos felvonó valamelyikébe. Harryék beálltak a legközelebbi sorba.

– Cattermole!

Mindhárman megfordultak, s Harrynek görcsbe rándult a gyomra. Egy halálfaló közeledett feléjük, mégpedig az egyik, aki jelen volt Dumbledore halálakor. A körülöttük ácsorgó minisztériumi dolgozók elnémultak és lesütötték a szemüket: a félelem hulláma söpört végig rajtuk. A közeledő férfi mogorva, némileg állatias ábrázata sajátos ellentétben állt arannyal hímzett, pompás talárjával. A liftek előtti sokaságból valaki behízelgően odaköszönt neki: – Jó reggelt, Yaxley! –, de Yaxley ezt elengedte a füle mellett.

– Szóltam, hogy küldjenek valakit a Mágikus Gondnokságtól. Még mindig esik az irodámban.

Ron körülnézett, mintha azt remélné, hogy valaki a segítségére siet, de senki nem szólalt meg.

– Esik... az irodájában? Hát, az bizony kellemetlen.

Ron feszengve nevetett. Yaxley szeme elkerekedett.

– Maga ezt viccesnek tartja, Cattermole?

Két boszorkány kivált a lift előtti sorból, és elsietett.

– Nem, nem, dehogy – hebegte Ron.

– Tudhatná, hogy épp most készülök kihallgatni a nejét, Cattermole! Ami azt illeti, csodálkozom is, hogy itt van, nem pedig az asszony kezét fogja odalent. Talán belátta a hibáját, és máris lemondott róla? Lehet, hogy ez a legbölcsebb, amit tehet. Meg az, hogy legközelebb aranyvérű nőt vesz el.

Hermione borzadó kis nyikkanást hallatott. Yaxley ránézett, mire a lány köhécselt, és elfordult.

– Én-én... – dadogta Ron.

– Mindenesetre ha az én feleségemet vádolnák azzal, hogy sárvérű – folytatta Yaxley –, nem mintha elvennék olyan nőt, aki akár csak szóba állt valaha azzal az aljanéppel –, és a Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője utasítana valamire, akkor én nem késlekednék végrehajtani azt az utasítást. Értjük egymást, Cattermole?

– Igen – suttozta Ron.

– Akkor lásson neki, és egy órán belül legyen csontszáraz az irodám, különben már most borítékolhatja a felesége vérvizsgálatának az eredményét!

A felvonó aranyrácsa zörögve kinyílt. Yaxley biccentett és undok mosolyt villantott Harryre – akinek nyilván értékelnie kellett volna Cattermole legorombítását –, majd sarkon fordult, és elvonult egy másik lift felé. Harry, Ron és Hermione beléptek a magukéba, de senkinek nem akaródzott beszállni melléjük: mintha leprások lettek volna. A rács fémes csattanással becsukódott, és a fülke elindult felfelé.

– Most mi lesz? – Ron rémült és tanácstalan volt. – Ha nem csinálom meg, amit mondott, a feleségemet – mármint Cattermole feleségét...

– Veled megyünk, együtt kell maradnunk... – kezdte Harry, de Ron vadul rázta a fejét.

– Az hülyeség lenne, nincs annyi időnk. Ti keressétek meg Umbridge-et, én addig rendet csinállok Yaxley irodájában – de hogy tudom elállítani az esőt?

Hermione tüstént hadarni kezdte:

– Próbáld meg a Finite incantatemet, attól eláll az eső, ha rontás vagy ártás okozza. Ha nem, akkor valamelyik klimatizáló bűbáj bolondult meg, és az már keményebb dió. Annyit mindenképp megtehetsz, hogy Leperexet szórsz a holmijaira, hogy legalább ne ázzanak el teljesen...

– Most mondd el újra, de lassabban. – Ron penna után kutatott a zsebében, de ekkor a lift hirtelen megállt, és egy testetlen női hang közölte: – Négyes szint, Varázslény-Felügyeleti Főosztály: Bestia, Értelmes Lény és Szellem tagozatok, Mágus-Kobold Kapcsolatok Hivatala, Kártevőügyi Tanácsadó Iroda. – Kinyílt a rács, és beszállt két varázsló meg egy raj halványlila papírrepülő; utóbbiak csapongva röpdösték körül a fülke mennyezeti lámpáját.

– Jó reggelt, Albert – mosolygott rá Harryre az egyik új utastárs, egy bozontos bajszú férfi. Közben a lift újra mozgásba lendült. A bajszos vetett egy oldalpillantást Ron és Hermione felé – Hermione suttogva darálta az instrukciókat Ronnak –, majd közelebb hajolt Harryhez, és cinkos vigyorral odadörmögte neki: – Dirk Cresswell, a koboldosoktól, mi? Zsíros fogás, Albert. Lefogadom, hogy most végre megkapom a posztját!

Azzal jelentősegteljesen kacsintott. Harry képességei szerint viszonzta a vigyort, remélve, hogy ez megteszi válasz helyett. Közben a lift ismét megállt, és kinyílt a rács.

– Kettes szint, Varázsbűn-üldözési Főosztály, Varázshasználati Főosztály, Auror Parancsnokság, Wizengamot Végrehajtási Szolgálat – tájékoztatott a boszorkányhang.

Harry látta, hogy Hermione finoman meglöki Ront, aki erre gyorsan kiszállt a liftből, csakúgy mint a másik két varázsló. Harry és Hermione így magukra maradtak. Amint becsukódott az aranyrács, Hermionéból kitört a szó:

– Figyelj, Harry, azt hiszem, mégiscsak utána kellene mennem, nem fog boldogulni, és ha lebukik, akkor az egész akció...

– Egyes szint, mágiaügyi miniszter és Miniszteri Hivatal.

A rács újfent kinyílt, s a zörgést Hermione elakadó lélegzetének hangja követte. Négy ember állt előttük, s ketten közülük elmélyülten beszélgettek: egy hosszú hajú varázsló pompás fekete-arany talárban és egy tömzsi, békaképű boszorkány, aki rövid hajában bársonymasnit viselt, és egy csiptetős írótaáblát ölelt magához.

Tizenharmadik fejezet **A Mugliivadék-ellenőrző Bizottság**

– Ah, Mafalda! – nézett rá Umbridge Hermionéra. – Travers küldte magát, igaz?

– I-igen – cincogta Hermione.

– Helyes, helyes, maga tökéletesen megfelel. – Umbridge ismét a fekete-arany taláros varázslóhoz fordult: – Ezzel meg is oldódott a probléma, miniszter úr. Ha Mafalda vezeti a jegyzőkönyvet, akár azonnal kezdhetünk. – Tekintete elidőzött az írótaáblára csíptetett pergamenen. – Tíz emberünk van mára, és az egyikük egy minisztériumi alkalmazott felesége! Ejnye, ejnye... hát még ide is beférkőztek!

E szavakkal Umbridge belépett a liftbe Hermione mellé, s így tett az a két varázsló is, akik még jelen voltak a miniszterrel folytatott beszélgetése közben.

– Egyenesen lemegyünk, Mafalda, a tárgyalóteremben mindent megtalál, amire szüksége lesz. Jó reggelt, Albert, nem száll ki?

– De igen – felelte Runcorn mély hangján Harry, és kilépett a fülkéből.

A háta mögött csattanva bezárult a rács, s a fülke elindult lefelé. Harry hátranézett a válla fölött, és még egy pillanatig látta Hermione megszeppent arcát, mellette a két megtermett varázslót, és a válla magasságában Umbridge bársonymasniját.

– Mi járatban van, Runcorn? – kérdezte a mágiaügyi miniszter. Hosszú fekete haja és szakálla volt, amibe ősz szálak vegyültek; megcsillanó szemét széles, kiugró homlok árnyékolta be, s ettől Harrynek némileg olyan érzése támadt, mintha egy szikla alól kikukucsáló rákkal állna szemben.

– Váltanom kell egy szót... – Harry egy pillanatra elakadt. – Arthur Weasleyvel. Valaki azt mondta, idefent van.

– Nocsak – vont a szemöldökét Pius Thicknesse. – Csak nem rajtakapták, hogy kapcsolatba lépett egy nemkívánatos személlyel?

– Nem – felelte kiszáradt torokkal Harry. – Nem, szó nincs semmi ilyesmiről.

– Majd lesz, csak idő kérdése – legyintett Thicknesse. – Az én szememben a vérárulók semmivel se jobbak a sárvérűeknél. Na minden jót, Runcorn!

– Minden jót, miniszter úr.

Harry a folyosó vastag szőnyegén távolodó miniszter után nézett. Amint Thicknesse eltűnt a szeme elől, előhúzta nehéz, fekete köpenyege alól a láthatatlanná tévő köpenyt, magára öltötte, és elindult a folyosón az ellenkező irányba. Runcorn olyan magas volt, hogy görnyedten kellett járnia, másként kilátszott volna óriási cipője a köpeny alól.

Rémület lüktetett a gyomrában. Ahogy sorban elhaladt a fényes faajtók előtt – melyek mindegyikén kis tábla hirdette, ki és milyen beosztás birtokában használja a mögötte levő helyiséget –, nyomasztani kezdte a minisztériumnak, ennek az áttekinthetetlen és legyőzhetetlen óriásgépezetnek a hatalma, s a tervet, amit négy héten át csiszolgattak Ronnal és Hermionéval, egyszerre nevetségesnek és gyermetegnek érezte. Barátaival kizárólag arra koncentráltak, hogyan tudnak észrevétlenül bejutni az épületbe; egy pillanatig se gondolkoztak el azon, mi lesz, ha el kell válniuk. És lám, most Hermionét lecipelték egy tárgyalóterembe, ahonnan nyilván hosszú órákig nem tud majd elszabadulni; Ronra rábíztak egy feladatot, ami messze meghaladja a képességeit, s aminek a teljesítésétől egy nő szabadsága függhet; ő, Harry pedig a legfelső emeleten kóvályog annak ellenére, hogy a embere az imént ment le a lifttel.

Megállt, a falnak támaszkodott, és törte a fejét, hogy mitévő legyen. A csend is nyomasztotta: nem hallatszott se beszélgetés, se léptek zaja; a vörös szőnyeges folyosók olyan némák voltak, mintha Disaudio-bűbájt szórtak volna rájuk.

Ezen az emeleten kell lennie a szobájának, gondolta Harry.

Valószínűtlennek tűnt, hogy Umbridge a munkahelyén tárolná az ékszereit, ugyanakkor botorság lett volna ellenőrzés nélkül kizárni ennek a lehetőségét. Harry folytatta hát útját a folyosón; egyetlen emberrel találkozott csak, egy homlokát ráncoló varázslóval, aki menet közben utasításokat mondott tollba az előtte lebegő pennának, amely szaporán rótt a betűket egy hosszú pergamentekercsre.

Harry most már figyelmesen elolvasott minden ajtófeliratot. Befordult egy sarkon, és mikor a következő folyosószakasz közepére ért, oldalt egy tágas, nyitott részt pillantott meg, ahol tucatnyi boszorkány és varázsló ült több oszlopban felállított, iskolapadokhoz hasonló, de azoknál szebb kidolgozású és firkálmánymentes kis asztalok mögött. Harry megtorpant és

megbámulta őket, a látvány ugyanis nem mindennapi volt: az asztaloknál dolgozók tökéletesen egyszerre billegették és lengették pennáikat, és a fejük körül négyzet alakú színes lapok röpködtek kicsi, rózsaszín papírsárkányok módjára. Harrynek néhány másodperc után feltűnt a folyamatot jellemző ritmikusság, s hogy a papírlapok mind hasonló röppályát írnak le; további pár másodperc múlva pedig rájött, hogy az itt dolgozók broszúrákat készítenek: a repülő papírok, ezeknek a lapjai, megírásuk után egymásra szálltak, összehajtották magukat, és elfoglalták helyüket az egyes dolgozók melletti csinos rakásokon.

Harry lábujjhegyen odaosont a legközelebbi asztalhoz, melynél egy fiatal boszorkány dolgozott – óvatossága fölöslegesnek tűnt, mert a padlót itt is vastag szőnyeg borította, így a tollnokok akkor se hallhatták volna meg a lépteit, ha nem kötötte volna le teljesen a figyelmüket a munkájuk –, és elcsent egy kész broszúrát a nő melletti rakás tetejéről. A köpeny rejtékében aztán szemügyre vette a füzetet, melynek rózsaszínű borítóján az alábbi cím állt cikornyás arany betűkkel:

A SÁRVÉRŰEK

Értekezés az aranyvérűek békés társadalmát fenyegető veszedelemről

A cím alatti rajzon egy piros, szirmaival szenvelgő arcot mintázó rózsát fojtogatóan körülfont egy ádázul vicsorgó zöld gyomnövény. A borítón a szerző neve nem volt feltüntetve, de most, hogy a broszúrát nézegette, Harry ismét érezte, hogy szúrni kezd a heg a jobb kézfején. Gyanúja hamar megerősítést nyert, mert a fiatal boszorkány, aki mellett állt, szaporán billegő pennáját fel sem emelve így szólt:

– Nem tudja valaki, a vén banya ma is egész nap sárvérűeket fog kihallgatni?

– Csendesebben... – A szomszédos asztalnál körmölő varázsló szorongva körbepislogott, s közben véletlenül lesodorta az egyik lapot, amin dolgozott.

– Miért, már varázsfüle is van, nemcsak mágikus szeme?

A fiatal boszorkány felnézett a broszúragyártók asztalaival szemközti fényes mahagóniaajtóra. Harry követte pillantását, s mint gejzírbeli a forró gőz, úgy tört fel benne a harag. Azon a helyen, ahol a mugli házak bejáratán a kémlelőlyuk van, egy nagy, ragyogó kék íriszű szemgolyót foglaltak bele az

ajtó fájába – egy szemet, ami megrendítően ismerős lehetett mindenkinek, aki valaha találkozott Alastor Mordonnal.

Harry egy percre megfeledkezett róla, hol van és mi dolga itt; sőt azt is elfelejtette, hogy láthatatlan. Odacsörtetett az ajtóhoz, hogy közelebből megnézzé a szemet. Az mozdulatlan volt; üvegesen, vakon meredt felfelé. Alatta egy kis réztáblán ez állt:

Dolores Umbridge

miniszteri hivatali államtitkár

Ez alatt egy fényesebb, új tábla kapott helyet:

A Mugliivadék-ellenőrző Bizottság elnöke

Harry hátranézett a broszúramásolók felé; bármilyen elmélyülten dolgoztak, aligha bízhatott abban, hogy nem veszik észre, ha az orruk előtt kinyílik egy üres iroda ajtaja. Elővett hát az egyik belső zsebéből egy furcsa tárgyat: olyan volt, mint egy régi bicikliduda, ami kapálózó kis lábakat növesztett. Ezután a köpeny rejtekében leguggolt, és útjára engedte a csalizaj-gépet.

A fürge kis masina egy szempillantás alatt eltűnt az asztal-, szék-és emberi lábak erdejében. Harry felállt, megfogta az ajtó gombját, és várt. Néhány másodperc elteltével jókora durranás remegtette meg a levegőt, majd csípős, fekete füst gomolygott fel az egyik sarokban. Az első sorban ülő fiatal boszorkány rémülten felsikoltott, majd kollégáihoz hasonlóan ő is felugrott az asztalától, és a rózsaszín papíresőben forgolódva meresztgetni kezdte a szemét a zaj és a füst forrását keresve. Harry elfordította az ajtógombot, besurrant Umbridge irodájába, és becsukta maga után az ajtót.

Hirtelen úgy érezte, mintha visszarepült volna az időben. A helyiség Umbridge roxfordi szobájának szakasztott mása volt: minden vízszintes felületet csipketerítő takart, csipkealátéteken száraz virággal teli vázák erdeje állt, s a falakon lógó tarka dísztányérokon émelyítően aranyos, masnis cicák ugrabugráltak. Az íróasztalon fodros-virágos terítő díszelgett. Mordon szemére hátulról teleszkópszerű eszköz volt szerelve: ez lehetővé tette, hogy Umbridge megfigyelhesse beosztottait a csukott ajtón át. Harry belenézett a távcsőbe – a tollnokok egytől egyig a csalizaj-gép körül álltak –, azután kirántotta az ajtóból, amin így egy kerek lyuk maradt. Kivette a teleszkópból

a mágikus szemgolyót, és a zsebébe süllyesztette. Azután hátat fordított az ajtónak, felemelte pálcáját, és eldörmögte a varázsigét:

– *Invito medál!*

Nem történt semmi, de ez nem lepte meg Harryt: tisztában volt vele, hogy Umbridge ismeri és alkalmazza a védőbűbájokat. Besietett hát az íróasztal mögé, és nekilátott a fiókok módszeres átkutatásának. Talált pennákat, noteszeket és Magifixet; elvarázsolt gemkapcsokat, amelyek kukacok módjára kimásztak a fiókjukból, és vissza kellett pöckölni őket; talált egy csipkével borított dobozt, tele masnikkal és hajcsatokkal – de a medál nem került elő.

Az íróasztal mögött egy kartotékszekrény állt. Harry most ennek a fiókjait húzogatta ki. Frics roxfordi kartotékszekrényeinek fiókjaihoz hasonlóan ezek is tele voltak füles dossziékkal, s mindegyik fültre egy-egy név volt írva. A legalsó fiókban aztán Harry talált valamit, ami átmenetileg feledtette vele a házkutatás eredeti célját: Mr Weasley dossziéján akadt meg a szeme.

Elővette a fiókból, és kinyitotta.

ARTHUR WEASLEY

Vérminőség: Aranyv., erős muglibarát hajlam. Bizonyítottan tagja a Főnix Rendjének.

Család: Feleség (aranyvérű), 7 gyermek, 2 Roxfortban tanul. NB. Legkisebb fia jelenleg otthon, súlyos beteg, miniszt. ellenőrizve.

Biztonsági besorolás: MEGFIGYELENDŐ. Folyamatos megf. szükséges. 1. sz. nemkívánatos személy nagy valószínűséggel kapcsolatot keres vele (előzőleg megszállt W. házában).

– Egyes számú nemkívánatos személy – motyogta maga elé Harry, miközben visszacsúsztatta helyére Mr Weasley dosszióját, és betolta a fiókot. Volt egy biztos tippje arra, hogy ki lehet az, és valóban, mikor felegyenesedett és további lehetséges rejtekhelyeket keresve körülnézett a szobában, megpillantott a falon egy plakátot, amit az ő képe töltött ki. A mellkasát nagybetűs felirat szelte át: 1. SZ. NEMKÍVÁNATOS SZEMÉLY. A plakátra rá volt ragasztva egy kiscicával díszített rózsaszín cetli. Harry odalépett, hogy elolvassa. A cetlin Umbridge kézírásával ez állt: *megbüntetendő*.

Harry dühe ettől újra felizzott, de azért folytatta a kutatást: sorban belekotort minden egyes szárazvirágos vázába és kosárba, de – mint azt előre sejtette – egyikben sem talált rá a medálra. Ezután még egyszer végignézett a szobán – s egy pillanatra elállt a szívverése. Dumbledore nézett rá egy kis tükröből, ami az íróasztal melletti könyvespolcon állt.

Harry odarohant a polchoz, és lekapta róla a tükroét – de amint hozzáért, rádöbbsent, hogy az nem tükör. Dumbledore egy könyv fényes borítójáról nézett rá szomorkás mosollyal. Harry most látta csak meg a varázsló süvegét részben eltakaró, kacskaringós zöld betűket: *Hírnév és hazugságok – Albus Dumbledore élete*. Lejjebb, Dumbledore mellkasán árnyalatnyival kisebb szedve ez állt: *írta: Rita Vitrol, az Armando Dippet – Bölcs vagy bolond? c. sikermű szerzője*.

Harry véletlenszerűen felcsapta a könyvet, s egy egész oldalas fotót pillantott meg benne. Az két tinédzserfiút ábrázolt, akik egymás vállát átkarolva álltak, és teli szájjal kacagtak. Dumbledore-nak itt könyékig érő haja volt és pamacsnyi kis szakáll, hasonló ahhoz, ami Krum állán annyira bosszantotta Ront. A Dumbledore mellett némán hahotázó fiú aranyló haja csigákban hullott a vállára, s arca szertelenül vidám természetet sejtetett. Harryben felmerült, hogy talán a fiatal Doge lehet az, de mielőtt elolvashatta volna a képaláírást, kinyílt a szoba ajtaja.

Ha Thicknesse nem hátrafelé nézve lépett volna be, Harrynek nem lett volna ideje összehúzni magán a láthatatlanná tévő köpenyt. A miniszter valószínűleg még így is elkapott egy villanásnyi mozgást a szeme sarkával, mert pár másodpercre megdermedt, és arra a helyre bámult, ahol Harry eltűnt. Végül arra juthatott, hogy biztos csak Dumbledore vakarta meg az orrát a könyvborítón – Harry ugyanis sebtében visszarakta a kötetet a polcra –, mert ezután az íróasztalhoz lépett, és pálcájával rábökött a tintatartóba készített pennára. Az írószerszám kiugrott, és nekiállt leírni egy Umbridge-nak szóló üzenetet. Harry közben lassú, nesztelen léptekkel, lélegzését is elnémítva kihátrált a szobából a folyosóterembe.

A brosúramásolók azóta se mozdultak a használt csalizaj-gép mellől, ami még mindig füstölgött és néha fáradtan dudált egyet-egyet. Harry sietve visszaindult a folyosón, de még hallotta a fiatal boszorkány sopánkodását:

– Lefogadom, hogy a kísérleti bűbájosoktól szökött meg. Szörnyen gondatlan társaság, emlékeztek arra a múltkori mérgező kacsára?

A lift felé siettében Harry újra fontolóra vette a lehetőségeket. Kezdetől fogva valószínűtlennek tartotta, hogy a medál a minisztériumban van; azzal is tisztában volt, hogy mivel Umbridge egy zsúfolt tárgyalóteremben ül, pillanatnyilag esélyük sincs rá, hogy kibúvöljék belőle a medál hollétét. Az elsődleges céljuk tehát csak az lehet, gondolta, hogy kijussanak a minisztériumból, mielőtt leleplezik őket – pár nappal később majd újra eljönnek. Először is meg kell keresnie Ront, aztán majd együtt kitalálják, hogyan szabadítsák ki Hermionét a tárgyalóteremből.

A lift üresen érkezett. Harry beugrott a fülkébe, s amint az elindult, levetette a láthatatlanná tévő köpenyt. Mikor aztán a lift csikorogva megállt a kettes szinten, hatalmas megkönnyebbülésére nem más szállt be mellé, mint a bőrig ázott, kétségbeesett arcú Ron.

– J-jó reggelt – dadogta oda Harrynek, miközben rájuk csukódott a rács.

– Én vagyok az, Ron! Harry!

– Harry! Jaj, persze, elfelejtettem, hogy nézel ki... Hermione mért nincs veled?

– Umbridge elkapta, le kellett mennie vele egy tárgyalóterembe, és...

Mielőtt Harry befejezhette volna a mondatot, a lift megint megállt. Kinyílt a rács, és Mr Weasley lépett a fülkébe egy éltes, szőke boszorkány oldalán, akinek a haja olyan magasra fel volt fésülve, hogy hangyavárhoz hasonlított.

– ...értem én, mit mond, Wakanda, de ebbe én nem...

Amint észrevette Harryt, Mr Weasley elnémult. Harry nagyon furcsán érezte magát, mert Ron apja még sosem nézett rá olyan haragosan és megvetően, mint most. A lift rácsa becsukódott, és a fülke továbbindult lefelé négy utasával.

– Jó napot, Reg – köszönt Mr Weasley, miután Ron talárjának csöpögését hallva odafordult. – Nem ma hallgatják ki a feleségét? Öhm... mi történt magával? Hol ázott így el?

– Yaxley szobájában esik – felelte Ron. Mr Weasley vállához beszélt, Harry gyanúja szerint azért, mert félt, hogy apja ráismer, ha egymás szemébe néznek. – Nem tudtam elállítani, ezért leküldtek, hogy keressem meg Bernie... Pillsworth-t, ha jól emlékszem a nevére...

– Igen, mostanában több szobában is esett – bólogatott Mr Weasley. – Próbálta a *Meteoronto recantó*? Bletchleynél működött.

– *Meteoronto recanto*? – motyogta Ron. – Nem, azt nem próbáltam. Kösz, ap... illetve, köszönöm, Arthur.

A rács kinyílt, s a hangyavár-hajú boszorkány kiszállt. Ron elviharzott mellette, és eltűnt. Harry követni akarta, de elállta az útját Percy Weasley, aki úgy lépett be a liftbe, hogy fel se nézett az iratból, amit épp olvasott.

A rács már újra zárva volt, mikor Percy észrevette, hogy a fülkében ott van az apja: felpillantott, meglátta Mr Weasleyt, erre piros lett, mint a retek, és a következő emeleten pánikszerűen távozott a liftből. Harry most is megpróbált kiszállni, de ezúttal Mr Weasley karjába ütközött.

– Egy pillanat, Runcorn.

A rács becsukódott, s miközben a következő szint felé haladtak, Mr Weasley így szólt:

– Hallom, jelentést tett Dirk Cresswellről.

Harrynek az volt az érzése, hogy Mr Weasley még a Percyvel való találkozásért is rajta készül elverni a port. Úgy döntött, legjobb lesz, ha értetlenkedik.

– Tessék?

– Ne játssza meg magát, Runcorn! – mérgelődött Mr Weasley. – Maga nyomozta le a varázslót, aki meghamisította a családfáját, nem?

– És ha igen?

– Vegye tudomásul, hogy Dirk Cresswellnek a kisujja is többet ér magánál – mondta fojtott hangon Mr Weasley, miközben a lift tovább haladt lefelé. – És ha túléli az Azkabant, meg fogja találni magát, ahogy a felesége, a fiai és a barátai is...

– Arthur – szakította félbe Harry –, tud róla, hogy megfigyelés alatt áll?

– Csak nem fenyeget, Runcorn? – emelte fel a hangját Mr Weasley.

– Nem, csak tájékoztatom. Minden lépését figyelik...

Kinyílt a rács. Az Átriumba érkeztek. Mr Weasley vetett még egy lesújtó pillantást Harryre, aztán kifordult a liftből. Harry megrendülten állt. Miért épp ennek a Runcornnak a bőrébe kellett bújni?... A rács becsukódott.

Harry elővette és magára öltötte a láthatatlanná tévő köpenyt. Úgy döntött, lemond az esőverte irodával bajlódó Ron segítségéről, és megpróbálja egyedül kihozni Hermionét. A következő megállásnál kilépett a liftből, és fáklyákkal megvilágított kőfalak között találta magát. A fenti faburkolatos falú, szőnyegezett folyosók után ez a hely különösen barátságtalannak tűnt. Harry megborzongott, s az induló lift csikorgásával a fölében elnézett a Misztériumügyi Főosztály termeibe vezető fekete ajtó felé.

Elindult, de nem a távoli ajtót vette célba, hanem egy másikat a bal oldalon, amiről tudta, hogy a tárgyalótermekhez vezető lépcsőre nyílik. Miközben lefelé lépkedett, ötletek, lehetőségek kergették egymást az agyában. Volt még nála két csalizaj-gép; vagy egyszerűen kopogjon be a tárgyalóterembe, és Runcornként kérje, hogy szót válthasson Mafaldával? De vajon Runcorn elég fontos ember-e ahhoz, hogy ezt megtehesse? És ha sikerülne is, ha Hermione nem megy vissza hamar, hajtóvadászat indulhat ellenük, még mielőtt idejük lenne kijutni a minisztériumból...

Harry úgy elmerült gondolataiban, hogy nem is vette észre rögtön a hideget. Olyan volt, mintha láthatatlan ködbe ereszkedne, minden megtett lépéssel fagyosabb és fagyosabb lett körülötte a levegő. A hideg lekúszott a torkán, belemart a tüdejébe, és már érezte is, hogy belopja magát a lelkébe, a szívébe a reménytelenség, az alattomos, bénító kétségbeesés...

Dementorok, gondolta.

Mikor leért a lépcsőn és elfordult jobbra, borzalmas jelenet tárult a szeme elé. A sötét folyosó, amelyről a tárgyalótermekbe vezető ajtók nyíltak, tele volt kámzsába rejtett arcú, fekete alakokkal. Szaggatott hörgésük volt az egyetlen hang a komor kőfalak között. A kihallgatásra beidézett mugliivadékok holtra váltan, dideregve ültek a számukra kijelölt kemény fapadokon. Többségük a tenyerébe rejtette arcát – talán ösztönösen így próbálták megvédeni magukat a dementorok mohó szájától. Voltak köztük, akik kísérvél érkeztek, mások egyedül voltak. A dementorok fel-alá siklottak előttük, s a folyosó minden zugát betöltő hideg, a végtelen reménytelenség és kétségbeesettség úgy csapta meg Harryt, akár egy gonosz átok...

Győzd le, biztatta magát, de tudta, hogy ha rejtve akar maradni, patrónust nem idézhet meg. Megindult hát, amennyire tudott, zajtalanul; lépcsőről lépcsőre jobban elzsibbadt az agya, de erejét összeszedve Hermionéra és Ronra gondolt, arra, hogy barátainak szükségük van rá.

Rémületes érzés volt átkelni a tornyosuló fekete alakok között. A kámsza rejtette, szem nélküli arcok utána fordultak, ahogy elhaladt előttük; biztosra vette, hogy érzik a jelenlétét, érzik, hogy ott van egy ember, aki még tartja magát, akiben még pislákol a remény...

Aztán egy ijesztő hirtelenséggel feltámadó zaj törte szét a folyosó fagyos csöndjét: a bal oldali ajtók egyike kitárult, és visszhangzó kiabálás áradt ki rajta.

– Ne, ne, én félvér vagyok! Értsék meg, félvér vagyok! Apám varázsló volt, esküszöm, nézzenek utána, Arkie Alderton, híres seprűtervező volt, könnyen utána lehet nézni, mondom... Eresszetek el, eresszetek!

– Utoljára figyelmeztetem – csendült Umbridge hangja. Lágyan beszélt, a mágikus erősítésnek köszönhetően hangja mégis elnyomta a férfi kétségbeesett tiltakozását. – Ha ellenáll, megkapja a dementorcsókot.

A férfi abbahagyta a kiabálást, s már csak száraz zokogása visszhangzott a folyosón.

– Elvezetni! – adta ki az utasítást Umbridge.

Az ajtóban kisvártatva felbukkant két dementor, akik egy félájult varázslót fogtak közre. Oszló, cafatos kezükkel a karját markolták, úgy vonszolták el prédájukat a folyosón, s a sötétség, mely uszályként követte őket, egykettőre elnyelte a szerencsétlent.

– Jöjjön a következő! – zendült Umbridge hangja. – Mary Cattermole!

Egy alacsony nő, akinek már addig is minden porcikája remegett, most felállt. Egyszerű, dísztelen talárt viselt, fekete haja hátul kontyba csavarodott. Holtsápadt volt. Bizonytalanul elindult az ajtó felé, s mikor áthaladt a dementorok között, Harry látta, hogy didergés fut végig a tagjain.

Harry hirtelen elhatározásból, szinte önkéntelenül lendült előre; talán csak az hajtotta, hogy a nőnek ne kelljen egyedül bemennie – mikor csukódni kezdett az ajtó Mary Cattermole mögött, gyorsan besurrant rajta.

Ez nem az a tárgyalóterem volt, amelyikben egyszer felelősségre vonták jogtalan bűbágyakorlás miatt; sokkal kisebb volt annál, de magas mennyezete a sötétbe veszett, így a benn tartózkodónak olyan érzése támadt, mintha egy mélységes kút fenekén állna.

Idebent is voltak dementorok, itt is érezhető volt jeges kisugárzásuk; arctalan őrszemekként álltak a teremnek azokban a sarkaiban, amelyek a

legtávolabb estek a magas bírói emelvénytől. Ez utóbbin, balusztrád mögött, ott ült Umbridge, egyik oldalán Yaxleyvel, a másikon a Mrs Cattermole-nál nem kevésbé sápadt Hermionéval. Az emelvény lábánál egy ezüstösen ragyogó, hosszú szőrű macska sétált fel és alá; az ő feladata volt – amint azt Harry nyomban kitalálta – megóvni az emelvényen ülőket a dementorok okozta reményvesztettségtől: azt a vádlottnak kellett éreznie, nem a vádlóknak.

– Üljön le – szólt lágy, selymes hangon Umbridge.

Mrs Cattermole odabotorkált a terem közepén, a bírói emelvénnel szemben álló magányos székhez. Amint leült rá, láncok bújtak elő a karfából: a szék magához bilincselte foglyát.

– Maga Mary Elizabeth Cattermole? – kérdezte Umbridge.

Mrs Cattermole remegősen bólintott.

– A férje Reginald Cattermole, a Mágikus Gondnokság munkatársa?

Mrs Cattermole elsírta magát.

– Nem tudom, hol marad, itt kellene lennie!

Umbridge ezt válaszra se méltatta.

– Gyermekai: Maisie, Ellie és Alfred Cattermole?

Mrs Cattermole erre még keservesebben zokogott.

– Annyira megrémültek, félnek, hogy nem megyek haza...

– Hiába sápítozik – mordult rá Yaxley. – Sárvérűek kölykei nem keltenek szánalmat bennünk.

Mrs Cattermole sírása elnyomta az emelvény felé tartó Harry lépéseinek zaját. Mikor átlépte azt a vonalat, amelyen a patrónusmacska cirkált, hirtelen hőmérsékletváltozást érzett: az emelvényen kellemes meleg volt. Biztos volt benne, hogy a patrónus Umbridge-é, s azt is sejtette, hogy a macska azért ragyog olyan fényesen, mert Umbridge pompásan érzi magát, elemében van, élvezi, hogy érvényt szerezhet a közreműködésével kiagyalt torz törvényeknek. Harry lassan, óvatosan Umbridge, Yaxley és Hermione háta mögé araszolt az emelvényen, és leült egy székre az utóbbi mögött. Nem merte megszólítani a lányt, nehogy megijessze. Felvetődött benne, hogy Disaudio-bűbájt szór Umbridge-re és Yaxleyre, de félt, hogy Hermione az elmotyogott varázsigétől is összerezzen. Mikor azonban Umbridge felemelte hangját, hogy tovább faggassa Mrs Cattermole-t, Harry kihasználta az alkalmat.

– Itt vagyok mögöttem – súgta Hermione fülébe.

Óvatossága helyénvalónak bizonyult: Hermione ijedtében úgy összerándult, hogy kis híján feldöntötte a tintásüveget, amibe a kihallgatási

jegyzőkönyv vezetéséhez használt pennát mártogatta. Umbridge és Yaxley azonban Mrs Cattermole-ra koncentráltak, így a heves mozdulat elkerülte figyelmüket.

– Mikor ma reggel a minisztériumba érkezett, egy pálcát koboztak el magától – mondta Umbridge. – Nyolc és háromnegyed hüvelyk hosszú, cseresznyefa, a magja egyszarvúszőr. Pontos a leírás?

Mrs Cattermole bólintott, és megtörölte a szemét talárja ujjával.

– Közölné velünk, mely boszorkánytól vagy varázslótól tulajdonította el azt a pálcát?

– Hogy mit...? – szífogott Mrs Cattermole. – Én nem... nem tulajdonítottam el senkitől. Vettem, tizenegy éves koromban. A pálcám... választott engem.

Az asszony újra keserves zokogásban tört ki.

Umbridge finom, kislányos kacagást hallatott, amitől Harry annyira felbőszült, hogy legszívesebben átokkal némította volna el őt. Umbridge előredőlt, hogy még jobban lássa áldozatát, s ahogy áthajolt a balusztrád fölött, egy aranylő tárgy lendült előre a nyakában: a medál.

Hermione észrevette, és halkat sikkantott, de két szomszédja csak a prédát figyelte, süket volt minden egyébbe.

– Nem, nem – mondta Umbridge. – Az ki van zárva, Mrs Cattermole. A pálcák csak boszorkányt vagy varázslót választanak. Maga nem boszorkány. Nézzük csak meg, miket írt a kérdőívre, amit kiküldtünk magának – legyen szíves, adja ide, Mafalda.

Umbridge kinyújtotta apró kezét – egész lénye annyira békaszerű volt, hogy Harry elcsodálkozott, hogy nem lát úszóhártyát az ujjai között. Hermionénak remegett a keze a felháborodástól. Turkálni kezdett a szomszédos széken tornyosuló irathalomban, s végül kiemelt belőle egy pergamenköteget, amin Mrs Cattermole neve állt. Miután átadta Umbridge-nak, rámutatott a nő blúzának fodrai között csillogó nyakláncdíszre.

– Nagyon... nagyon szép darab – jegyezte meg.

– Mi? – vakkantotta Umbridge, és lenézett a mellére. – Ja igen... régi családi ékszer. – Kedvtelve megveregette a dús keblén pihenő medált. – Az „S” a Selwyn családra utal... a rokonaim... megjegyzem, alig akad olyan aranyvérű család, akikkel ne állnék rokonságban... Nagy kár – folytatta emeltebb hangon, Mrs Cattermole kérdőívét lapozgatva –, hogy magáról nem mondható el ugyanez. Szülők foglalkozása: zöldségkereskedő.

Yaxley gúnyosan felkacagott. Az emelvény tövében kitartóan cirkált a hosszú szőrű ezüstmacska, a sarkokban mozdulatlanul várakoztak a

dementorok.

Umbridge hazugsága volt az utolsó csepp a pohárban; hogy a medált, amivel egy pitiáner tolvaj megvesztegette, képes arcátlan módon aranyvérúsége legújabb bizonyítékeként beállítani – ez több mint elég volt hozzá, hogy Harrynek az agyába szökjön a vér és minden óvatosságát sutba dobja. Előreszegezte a pálcáját – még arra se ügyelt, hogy kezét a köpeny alatt tartsa –, és kimondta az átkot:

– *Stupor!*

Piros fény villant. Umbridge előrebukott, feje nagyot koppant a balusztrádon; Mrs Cattermole iratai az öléből a padlóra csúsztak, és a cirkáló ezüstmacska eltűnt. Abban a minutumban jéghideg levegő árasztotta el az emelvényt, mintha szél támadt volna. Yaxley megzavarodva kapkodta a fejét, kereste a baj okozóját, és egyszerre meg is pillantotta a lebegő kezét s abban a rámeredő pálcát. Megpróbált ő is pálcát rántani, de elkésett vele.

– *Stupor!*

Yaxley összegörnyedve bukott le a székről, és fektében is úgy maradt.

– Harry!

– Hermione, nem bírtam elviselni, hogy itt ül, és...

– Harry! Mrs Cattermole!

Harry megpördült, s ugyanazzal a lendülettel ledobta magáról a láthatatlanná tévő köpenyt. Az eddig a sarkokban strázsáló dementorok most megindultak a székhez láncolt nő felé; valahogyan – vagy mert a patrónus eltűnt, vagy mert megéreztek, hogy parancsolóik már nem urai a helyzetnek – rájöttek, hogy szabad a préda, nem kell tovább türtőztetniük magukat. Mrs Cattermole velőtrázóan felsikoltott – egy nyálkás, undok kéz az állára tapadt és hátraszorította a fejét.

– *Expecto patronum!*

Harry pálcájának hegyéből kirobbant az ezüstös szarvas, és már ugrott is a dementorok felé. Azok meghátráltak, és újra beleolvadtak a sötétbe. A szarvas körülvágtatott a tárgyalóteremben, s a macskáénál erősebb, több meleget adó fénye a helyiség minden zugából kikergette a sötét hideget.

– Vedd magadhoz a horcruxot! – szólt még oda Hermionénak Harry, aztán leugrott az emelvény lépcsőjén, gyorsan a táskájába tömte a láthatatlanná tévő köpenyt, majd odasietett Mrs Cattermole-hoz.

– Maga? – suttogta az asszony Harry arcába meredve. – De hát... Reg azt mondta, hogy maga adta le a nevemet, maga miatt hívtak be ide!

– Tényleg? – dörmögte Harry, miközben az asszony karjára csavarodott láncokat rángatta. – Időközben meggondoltam magam. *Diffindo!* – Nem

történt semmi. – Hermione, hogy lehet leszedni ezt a láncot?

– Várj, még meg kell itt csinálnom valamit...

– Hermione, körül vagyunk véve dementorokkal!

– Tudom, Harry, de ha Umbridge magához tér és nem találja a medált... le kell másolnom... *Geminio!* Így ni... ez jó lesz helyette...

Hermione leszaladt az emelvényről.

– Na lássuk... *Relaxo!*

A láncok csörögve visszahúzódtak a szék karfájába. Mrs Cattermole azonban épp olyan rémültnek tűnt, mint annak előtte.

– Semmit sem értek – suttogta.

Harry talpra segítette őt, és közben magyarázott neki:

– Kivisszük magát innen. Menjen haza, fogja a gyerekeit, és tűnjenek el, ha kell, utazzanak külföldre! Vegyenek álruhát, és meneküljenek! Láthatta, mi folyik itt, nem számíthat tisztességes eljárásra.

– Hogy fogunk kijutni, Harry? – aggodalmaskodott Hermione. – A folyosón nyüzsgnek a dementorok.

– Patrónusokkal – felelte Harry, és a magáéra szegezte pálcáját. A vágató szarvas lépésre lassított, és – még mindig ragyogó fényt sugározva – az ajtó felé indult. – Megidézünk, ahányat csak tudunk. Hívd a tiédet, Hermione!

– *Expec... expecto patronum* – próbálkozott a lány. Nem történt semmi.

– Minden más bűbájban profi – magyarázta Harry az értetlenül pislogó Mrs Cattermole-nak. – Pech, hogy pont ez az egy nem megy neki... Na mindegy, gyerünk!

– *Expecto patronum!*

Hermione pálcájából kiröppent egy ezüst vidra; leírt egy kecses ívet, majd megállt a szarvas mellett.

– Gyerünk – mondta Harry, s kis csapatuk élére állva elindult az ajtó felé.

Mikor a patrónusok kiröppentek a tárgyalóteremből, meglepett kiáltások hangzottak fel odakint. Harry az ajtón kilépve körülnézett. A dementorok mindkét oldalon visszavonultak: szétrebbentek az ezüstös fénylények előtt, és bemenekültek a sötétségbe.

– Az a döntés született, hogy mindnyájan menjenek haza, és rejtőzzenek el családotól – szólította meg Harry a várakozó mugliivadékokat, akiket elkápráztatott a patrónusok vakító fénye, s egyelőre moccanni sem mertek. – Ha tehetik, utazzanak külföldre. Kerüljenek el minden helyet, aminek köze

van a minisztériumhoz. Ez az... öhm... az új hivatalos álláspont. Most pedig, kérem, kövessék a patrónusokat az Átriumba.

A lépcsőn és a liftekhez vezető folyosón senki nem állta útjukat, de hogy a továbbiakban is minden ilyen simán megy majd, afelől Harrynek komoly kétségei voltak. Feltűnés nélkül át kellett volna juttatnia az Átriumon egy ezüst szarvast, egy repülő vidrát meg vagy húsz embert, akiknek a fele vád alá helyezett mugliivadék, és kénytelen volt belátni, hogy ez nem lehetséges. Azonban alighogy levonta magában ezt a kellemetlen következtetést, már meg is érkezett a lift.

– Reg! – sikoltott fel Mrs Cattermole, és Ron karjaiba vetette magát. – Runcorn kiszabadított, megtámadta Umbridge-et és Yaxleyt, és azt mondta, meneküljünk külföldre! Azt hiszem, igaza van, Reg, siessünk haza, fogjuk a gyerekeket, és... mitől vagy ilyen vizes?

– Vízről – dörmögte Ron, és kiszabadította magát a nő öleléséből. Harry, rájöttek, hogy behatolók vannak a minisztériumban, valami lyukat emlegetnek Umbridge ajtaján, szerintem kábé öt percünk van, ha...

Hermione arcára rémület ült ki, s patrónusa abban a pillanatban pukkanva szertefoszlott.

– Harry, ha csapdába esünk itt...!

– Nem fogunk, ha sietünk – vágta rá Harry, a néma tanácsalanságban álldogáló csapathoz intézve szavait. – Kinél van pálca?

Nagyjából minden második ember feltette a kezét.

– Rendben. Mindenki, akinek nincs pálcája, csatlakozzon valakihez, akinek van, és maradjon együtt vele. Sietnünk kell, különben feltartóztatnak minket. Gyerünk!

Az egész társaságnak sikerült két fülkébe bepréselődni. Miközben Harry patrónusa őrt állt az aranyrács előtt, az becsukódott, és a fülkék emelkedni kezdtek.

– Nyolcas szint – jelentette a női hang. – Átrium.

Harry azonnal rájött, hogy bajban vannak. Az Átriumban nagy csapatnyi ember mozgott: sorban odaléptek a kandallókhoz, és lezárták őket.

– Harry! – cincogta Hermione. – Most mi lesz?

– Állj! – harsogta Harry. Runcorn basszusa bezengte az Átriumot; a kandallók lezárását végző varázslók megdermedtek.

– Utánam – súgta oda Harry a megrettent mugliivadékoknak, akik nyáj módjára el is indultak mögötte. Ron és Hermione voltak a sereghajtók.

– Mi történt, Albert? – kérdezte idegesen az a kopaszodó varázsló, aki korábban Harry nyomában ugrott ki a kandallóból.

– Ennek a csapatnak távoznia kell, mielőtt lezárják a kijáratokat – jelentette ki a tőle telhető legnagyobb határozottsággal Harry.

Az előtte álló varázslók megzavarodva összenéztek.

– Azt az utasítást kaptuk, hogy senkit ne engedjünk...

– Ellentmond nekem? – mennydörögte Harry. – Azt akarja, hogy a maga családfáját is megvizsgáltassam, ahogy Dirk Cresswellét?

A kopaszodó varázsló ijedten hátrálni kezdett.

– Nem, dehogy! Csak megjegyeztem, mert... mert úgy tudom, hogy őket kihallgatásra hívták be, és...

– Tiszta a vérük – jelentette ki dörgő hangon Harry. Szavai égi szózatként visszhangzottak az Átriumban. – Merem állítani, hogy tisztább, mint sokaké maguk közül. Távozzanak! – fordult a mugliivadékokhoz, akik nem is kérték magukat: odasiettek a még működő kandallókhöz, és párosával eltűntek bennük. A minisztériumi varázslók nem avatkoztak közbe; egy részük megzavarodva, mások ijedten vagy épp bosszús képpel álltak. És akkor...

– Mary!

Mrs Cattermole hátrapillantott a liftek felé. Az egyik fülkéből az igazi Reg Cattermole szállt ki, hamuszín arccal, de már nem öklendezve.

– R-Reg?

Az asszony tekintete Ronra ugrott, aki cifrán elkáromkodta magát.

A kopaszodó varázsló eltátotta a száját, és fejét groteszk módon jobbra-balra forgatva, felválta bámulta a két Reg Cattermole-t.

– Hé... mi folyik itt? Mi ez!?

– Lezárni a kijáratot! Lezárni!

Egy másik liftből most Yaxley rontott ki. Rohanni kezdett a minisztériumi varázslók felé, akik azoknál a kandallóknál csoportosultak, amelyekben Mrs Cattermole kivételével immár minden mugliivadék eltűnt. A kopaszodó varázsló fel akarta emelni a pálcáját, de mielőtt megtehetné volna, Harry hatalmas öklének egy jól irányzott ütése nyomán a levegőbe repült.

– Mugliivadékokat segített a szökésben, Yaxley! – bömbölte Harry.

A kopaszodó varázsló kollégái felháborodott tiltakozásba kezdtek, s ezt kihasználva Ron elkapta Mrs Cattermole-t, berántotta őt egy még működő kandallóba, és eltűnt vele. Yaxley megzavarodva kapkodta pillantását Harry és az orrba vágott varázsló között, az igazi Reg Cattermole pedig kiáltozni kezdett:

– A feleségem! Ki volt az az ember a feleségemmel!? Mi folyik itt!?

Yaxley állatias arcán Harry az igazság sejtelmét látta felderengeni.

– Gyere! – kiáltott rá Hermionéra, és rögtön el is kapta a lány kezét. Yaxley átka a feje fölött suhant el, mikor Hermionével beugrottak a kandallóba. Ezután néhány másodperc pörgés következett, majd kiköpte őket magából egy vécékagyló. Harry felrántotta a fülke ajtaját, és megpillantotta Ront, aki még mindig Mrs Cattermole-lal birkózott.

– Nem értem, Reg...

– Eresszen el! Nem én vagyok a férje! Menjen haza!

Harry zajt hallott a háta mögötti fülkéből, és odanézett. Yaxley ugrott ki a vécékagylóból.

– Indulás! – Harry elkapta Hermione kezét, azután Ron karját, és megpördült a sarkán.

A sötét űr beszippantotta őt, jött a tudósszorongató nyomás, de valami nem volt rendjén... Hermione keze kezdett kicsúszni a markából...

Úgy érezte, másodperceken belül megfullad: nem látott, nem kapott levegőt, és nem volt körülötte semmi, amibe belekapaszkodhatott, csak Ron karja és Hermione ujjai, amelyek kijebbn és kijebbn csúsztak...

És akkor felbukkant a szeme előtt a Grimmauld tér 12. szám bejárata a kígyó alakú kopogtatóval; mielőtt azonban levegőt vehetett volna, sikoly hangzott fel és vörös fény villant. Hermione keze egyszerre satuként szorult az övére, és ismét elsötétült a világ.

Tizennegyedik fejezet

A tolvaj

Mikor Harry kinyitotta a szemét, arany és zöld ragyogás kápráztatta el. Fogalma sem volt, mi történt vele, s csak annyit érzett, hogy avaron és gallyakon fekszik. Igyekezett levegőt szívni laposra préselt tüdejébe, közben pislogott, és hamarosan rájött, hogy a rikító ragyogás nem más, mint magas fák lombkoronáján átszűrődő napfény. Ekkor valami megmozdult közvetlenül az arca mellett. Gyorsan négykézlábra tornászta magát, arra számítva, hogy egy apró fenevaddal találja szemben magát, de kiderült, hogy a mozduló valami Ron lába volt. Harry körülnézett: ő, Ron és Hermione egy erdő fái alatt feküdtek, és látszólag egyedül voltak.

Harry első gondolata az volt, hogy a Tiltott Rengetegbe kerültek; jól tudta, milyen veszélyes lenne a roxfordi birtokon mutatkozniuk, mégis megdobogtatta a szívét az ötlet, hogy a fák rejtekén odalopózhatnak Hagrid kunyhójához. Ekkor azonban Ron halkan felnyögött, s mire Harry

négykézláb megindult felé, már rájött, hogy mégsem a Tiltott Rengetegben vannak: ez egy fiatal és ritka erdő volt, gyér aljnövényzettel.

Hermionével, aki szintén négykézláb állt, Ron fejénél találkozott. A lány pillantását követve ránézett barátjára, s a látvány minden egyéb gondolatot száműzött a fejéből: Ron bal karját és oldalát vér áztatta, s az arca hamuszürke foltként derengett az avaron. A Százfülé-főzet hatása múlni kezdett: Ron nem volt már egészen Cattermole, de nem volt még egészen önmaga sem. A haja egyre vörösebb lett – úgy tetszett, mintha abba menne át a szín fakuló arcából.

– Mi történt vele?

– Amputoportált. – Hermione már nekilátott, hogy feltépje Ron inge ujját; azon volt a legtöbb és a legsötétebb a vér.

Harry elborzadt a látványtól. Az amputoportálást valamiért vicces dolognak képzelte, de ez... a zsigerei kellemetlenül mocorogni kezdtek, mikor Hermione szabaddá tette Ron vérző felkarját, amiből mintha éles késsel kikanyarítottak volna egy öklömnyi darabot.

– Gyorsan, Harry, ott van a táskám, van benne egy kis üveg boszorkányfű-kivonat...

– Táska... hozom...

Harry egy ugrással azon a helyen termett, ahol Hermione földet ért, felkapta a kis táskát, és belenyúlt. Azon nyomban tárgyak tódultak a keze alá: bőrkötésű könyvek gerincét tapintotta, gyapjúpulóverek ujját, cipősarkakat...

– Hozd már!

Harry felkapta a földről a pálcáját, és hegyét a varázstáska szájába dugta.

– *Invito boszorkányfű!*

Kis barna üveg röppent ki a táskából; Harry elkapta, és már ugrott is vele Hermionéhez. Ron szeme időközben résnyire csukódott, csak a szeme fehérjéből látszott egy-egy vékony csík.

– Elvesztette az eszméletét – mondta Hermione, aki maga is falfehér volt. Mafalda vonásai már eltűntek az arcáról, csak a haja volt még itt-ott őszes. – Kinyitnád az üveget, Harry? Nagyon remeg a kezem.

Harry kihúzta az apró dugót. Hermione átvette tőle az üveget, és a tartalmából három cseppet a sebre öntött. Zöldes füst gomolygott fel, s mire eloszlott, a vérzés elállt. A seb úgy festett, mintha már vagy pár napos lenne, az eleven hús fölött kialakulóban volt az új bőr.

– Ejha – szólt elismerően Harry.

– Csak ennyit merek csinálni – mondta reszketősen Hermione. – Van olyan bűbáj, amitől teljesen meggyógyulna, de nem merek próbálkozni, mert ha elrontom, még rosszabbul lesz... Már így is nagyon sok vért vesztett...

– Hogy sérült meg? Úgy értem... – Harry megrázta a fejét, hátha attól észhez tér, és megérti, mi történt. – Hogy kerültünk ide? Azt hittem, a Grimmauld térre megyünk!

Hermione vett egy nagy levegőt. Látszott, hogy könnyekkel küszködik.

– Harry, attól félek, oda nem mehetünk vissza többet.

– Micsoda...?

– Amikor dehoppanáltunk, Yaxley belém kapaszkodott. Nem tudtam lerázni, túl erősen fogott, és még akkor is rajtam csimpaszkodott, amikor megérkeztünk a Grimmauld térre. Aztán ott – nem tudom, biztos látta az ajtót, és úgy gondolta, megérkeztünk –, szóval, éreztem, hogy már nem fog olyan erősen, és akkor sikerült megszabadulnom tőle, és gyorsan ide hoztam magunkat.

– Jó, de akkor ő most hol van? Várj csak... ugye, nem lehet a Grimmauld téren? Oda nem tud bejutni, ugye?

Hermione könnyes szemmel bólintott.

– De, sajnos azt hiszem, igen. Az... az undorártásom működött, elengedett engem, de addigra már bevitettem őt a Fidelius bűbáj hatókörébe. Mivel Dumbledore halála óta mind titokgazdák vagyunk, ezzel elárultam neki a titkot, nem?

Nem volt értelme vitatkozni; Harry tudta, hogy Hermione helyesen következtet. Ha pedig Yaxley szabad bejárást nyert a házba, nem mehetnek vissza oda. A halálfaló talán már erősítést is vitt magának társas hoppanálással. Bármily barátságtalan és nyomasztó volt is a Black-ház, biztonságos menedéket nyújtott számukra, sőt a lelkes és gondoskodó szolgává vedlett Sipor jóvoltából az utóbbi időben már-már otthonuknak érezték. Harrynek belefájdult a szíve, mikor a tésztában sült húst készítő házimanóra gondolt, és korántsem az elmaradt ebédet sajnálta.

– Ne haragudj, Harry, bocsáss meg!

– Ne hülyéskedj, nem te tehetsz róla! Ha valaki, akkor én szúrtam el..

Harry belekotort a zsebébe, és elővette Mordon szemét. Hermione borzadva hőkölt hátra.

– Umbridge a szobája ajtajára szerelte, ezzel leskelődött. Nem hagyhattam ott, kiszedtem... ebből tudták meg, hogy behatolók vannak az épületben.

Mielőtt Hermione válaszolhatott volna, Ron felnyögött és kinyitotta a szemét. Az arca még mindig szürke volt, és verejték csillogott rajta.

– Hogy vagy? – kérdezte suttogva Hermione.

– Vacakul – válaszolta rekedten Ron. Mikor megtapintotta sérült karját, megvonaglott az arca. – Hol vagyunk?

– Abban az erdőben, ahol a kviddics világkupa döntőjét tartották – világosította fel Hermione. – Eldugott helyre akartam hozni magunkat, és...

– Ez ugrott be hirtelen – fejezte be helyette a mondatot Harry, körülpillantva a néptelennek tűnő tisztáson. Akaratlanul is az jutott eszébe, hogy legutóbb, mikor Hermione arra a helyre vitte őket, ami elsőre beugrott neki, a halálfalók perceként belül rájuk letek. Legilimenciát alkalmaznának? Lehetséges, hogy Voldemort és csatlósai most is tudják, hova hozta őket Hermione?

Ron arckifejezése arról árulkodott, hogy neki is hasonló aggályai vannak.

– Nem kéne továbbmennünk innen? – kérdezte Harrytől.

– Nem t’om.

Ron arca még mindig sápadt és nyirkos volt. Megpróbált felülni, de nem volt elég ereje hozzá. Kockázatosnak tűnt újabb utazásnak kitenni őt.

– Egyelőre maradjunk itt – mondta Harry.

Hermione megkönnyebbülten talpra ugrott.

– Hova mész? – nézett rá Ron.

– Ha maradunk, nem árt biztosítanunk a helyet pár védőbűbájjal – magyarázta Hermione, azzal elővette a pálcáját, és széles sugarú kört leírva sétálni kezdett Harry és Ron körül. Menet közben varázsigéket mormolt, és Harry látta, hogy a nyomában vibrálni kezd a levegő, mintha hófűgöny alakulna ki a kis tisztás körül.

– *Salvio hexia... Protego totalum... Repudio muglicum... Disaudio...* Elővehetned a sátrat, Harry...

– A sátrat?

– A táskából!

– A tás... ja persze.

Harry ezúttal nem is próbálkozott kotorászással, hanem rögtön a begyűjtő bűbájt alkalmazta. Ennek eredményeképpen előbukkant egy vászonból, zsinórokból és cövekekből álló kaotikus halom, amiben Harry – részben a macskaszag miatt – felismerte a kviddics világkupa döntője után használt sátrukat.

– Azt hittem, ez azé a Perkinsé, a minisztériumból – jegyezte meg, miután nekilátott a zsinórok kibogozásának.

– Neki most nem kell, mert kijött a lumbágója – magyarázta Hermione, aki épp végzett egy nyolc pálcamozdulatból álló bonyolult varázslattal –, úgyhogy Ron apja azt mondta, elhozhatom. *Erecto!* – A varázsszóra a gyűrött vászon elegánsan a levegőbe emelkedett, ugyanazzal a lendülettel kisimult, s már felvert sátor alakjában ereszkedett vissza a talajra. A meghökkent Harry kezéből kiugrott a cövek, amit épp fogott, és egy feszülő zsinór végén a földbe fúródott, jelezve a mű elkészültét.

– *Cave malicium!* – Hermione az ég felé tett pálcalandítással lezárta a bűbáj sorozatot. – Kész, ennyit tehetek. Így biztosan észrevevesszük majd, ha jönnek, de azt nem garantálom, hogy ezek távol tudják tartani tőlünk Vol...

– Ne mondd ki a nevét! – mordult rá nyersen Ron.

Harry és Hermione összenéztek.

– Bocs – szabadkozott Ron; nyögve feltámaszkodott, hogy barátaira nézhessen –, de olyan ez a név, mint... mint egy rontás vagy ilyesmi. Légyszi, nevezzük inkább Tudjukkinek.

– Dumbledore azt mondta, ha félünk a névtől... – kezdte Harry.

– Nem t’om, észrevetted-e, haver, hogy Dumbledore hiába nevezte mindig a nevén Tudjukkit, attól nem lett neki jobb a végén – ömlött a szó Ronból. – Csak annyit kérek, hogy tiszteljük kicsit jobban Tudjukkit.

– Tiszteljük? – visszhangozta megütközve Harry, de Hermione szúrós pillantása figyelmeztette rá, hogy nem volna kíméletes dolog összevesznie legyengült barátjukkal.

Félig cipelték, félig vonszolták Ront, úgy sikerült csak nagy nehezen bevinniük őt a sátorba, ami belülről is pontosan úgy festett, mint legutóbbi használatakor: komplett kis lakás volt, fürdőszobával és fürkényi konyhával. Harry félretolt egy kopott karosszéket, és óvatosan lefektette a sebesültet az egyik emeletes ágy alsó matracára. Ront még ez a rövid út is nagyon megviselte: még sápadtabb lett, s miután elhelyezték az ágyon, behunyta a szemét és jó ideig hallgatott.

– Főzök egy teát – tüsténkedett Hermione, s már indult is a konyha felé a gyöngyös táskából előbányászott teáskannával és bögrékkel.

A forró ital most ugyanolyan jólesett Harrynek, mint a Lángnyelv-whisky Mordon halálának estéjén: mintha feloldotta volna a mellkasában terpeszkedő félelem egy részét. Néhány perc hallgatás után Ron törte meg a csendet:

– Szerintetek mi lett Cattermole-ékkel?

– Kis szerencsével sikerülhetett megszökniük. – Hermione úgy szorongatta bögréjét, mintha attól várna megnyugtatót. – Ha Mr Cattermole-nak volt egy kis esze, társas hoppanálással elvitte onnan a feleségét, és ha a nő hallgatott Harryre, akkor már árkon-bokron túl vannak a gyerekeikkel együtt.

– Bár úgy lenne – dörmögte Ron, és visszadőlt a párnájára. A tea neki is jót tett: mintha már egy árnyalatnyival jobb színben lett volna. – De sajnos ahogy az emberek velem beszéltek, amikor Reg Cattermole voltam, abból úgy tűnt, hogy a pasas nem egy észlány. Tényleg remélem, hogy sikerült megszökniük... mert ha mind a ketten az Azkabanban kötnek ki miattunk...

Harry Hermionéra nézett; meg akarta tudakolni tőle, hogy Mrs Cattermole pálcá nélkül is képes lehetett-e együtt hoppanálni a férjével – de a kérdés a torkára forrt. Hermione olyan ellágyult arccal hallgatta a Cattermole-ékért aggódó Ron monológját, hogy Harry jószerével úgy érezte, mintha azon kapta volna, hogy megcsókolja a fiút.

– Na és nálad van? – kérdezte, részben hogy emlékeztesse jelenlétére a lányt.

Hermione összerezzent.

– Mi... micsoda?

– Hát miért csináltuk az egészet? A medál! Hol van a medál?

– Megtaláltátok!? – kiáltott fel Ron, és kicsit feljebb tornászta magát az ágyon. – És ezt így kell megtudnom? Mért csak most mondjátok?

– Mert eddig nagyjából azzal voltunk elfoglalva, hogy életben maradjunk – emlékeztette Hermione. – Tessék, itt van.

Azzal elővette talárja zsebéből a medált, és Ron kezébe nyomta.

Az aranyfüggő tyúktojás nagyságú volt, s a sátorba beszűrődő tompa fényben apró zöld ékkövekből kirakott, díszes S betű csillant meg rajta.

– Nem lehet, hogy valakinek már sikerült hatástalanítania, mióta Sipornál volt? – vetette fel reménykedve Ron. – Úgy értem, biztos, hogy még mindig horcrux?

– Szerintem az – felelte Hermione, miután visszakérte a medált, hogy alaposabban szemügyre vehesse. – Biztos lenne rajta valamilyen nyoma annak, ha mágikus úton kiürítették volna.

E szavakkal továbbadta a függőt Harrynek, aki forgatni kezdte az ujjai között. A medál sértetlennek tűnt, egy karcolás se volt rajta. Harry emlékezett az átlukasztott naplóra és a horcrux-gyűrű kövére, ami eltört, mikor Dumbledore semlegesítette a varázsát.

– Egyetértek Siporral – jelentette ki. – Valahogy ki kell nyitnunk, csak utána tudjuk elpusztítani, ami benne van.

Most, hogy ezt kimondta, hirtelen tudatosult benne, mit tart a kezében, mi lakik az aranyajtók között – és olyan heves undor fogta el, hogy legszívesebben elhajította volna a sok viszontagság árán megszerzett horcruxot. Miután lecsillapította magában ezt a késztetést, megkísérelte körömmel felfeszíteni a medált, majd kimondta rá azt a bűbajt, amivel Hermione kinyitotta Regulus szobájának ajtaján a zárat. Egyik módszer se működött. Visszaadta hát az ékszer barátainak, hogy ők is próbálkozhassanak, de se Ron, se Hermione nem járt sikerrel.

– De ti is érzitek, nem? – kérdezte fojtott hangon Ron, összezárt markában tartva az aranyfüggőt.

– Mit?

Ron átadta Harrynek a horcruxot, s ő pár másodperc múlva már értette, mire gondol barátja. Nem tudta volna megmondani, hogy saját ereinek lüktetését érzi-e, vagy tényleg dobog valami – talán egy apró fémszív – a medálban.

– Mit csinálunk vele? – tette fel a kérdést Hermione.

– Őrizzük, és közben kitaláljuk, hogyan tudjuk elpusztítani – felelte Harry, és irtózását legyőzve a nyakába akasztotta az aranyláncot, a medált pedig bedugta talárja alá, a Hagridtól kapott erszény mellé. Azután felállt, kinyújtózta tagjait, majd Hermionéhoz fordulva folytatta: – Szerintem felváltva őrködjünk a sátor előtt. És valami kaját is kéne szerezni. Te nyugton maradsz – szólta rá Ronra, aki megpróbált felülni, és ettől arcszíne a zöld egy csúf árnyalatába váltott.

A gyanuszkópot, amit Harry a születésnapjára kapott Hermionétól, kitétték a sátorbeli asztal közepére, emellett a nap hátralevő részében Harry és Hermione felváltva őrt álltak. A gyanuszkóp azonban mindvégig néma és mozdulatlan maradt, s az erdőnek azon a részén, ahol tábort ütöttek – vagy Hermione mugliriasztó bűbájainak köszönhetően, vagy mert amúgy is ritkán tévedtek arra emberek – egész nap nem tűnt fel más, csak néhány madár és mókus. Ebben az este sem hozott változást – Harry tíz órakor, mikor átvette az őrseget Hermionétól és fényt gyújtott pálcája hegyén, kihalt erdőt látott maga körül, s csupán a csillagos égnek a tisztásról látszó kis foltjára tekintve pillantott meg néhány csapongva vadászó denevért.

Most már nagyon éhes volt, kicsit szédült is tőle. Hermione nem pakolt ételt a varázstáskába, mivel úgy tervezték, hogy este már ismét a Grimmauld téren lesznek. Egész nap nem ettek mást, csak azt a pár gombát, amit

Hermione a közeli fák alatt gyűjtött és megfőzött egy csajkában. Ron két falat után émelyegni kezdett, és lemondott az adagjáról, s Harry is csak azért gyűrte le a magáét, mert nem akarta Hermionét megsérteni.

Az erdő csöndjét néha furcsa zörgés és gallyak roppanása törte meg. Harry szinte biztos volt benne, hogy állatok járnak a sötétben, nem emberek, de azért készenlétben tartotta pálcáját. A gyomra, mely amúgy is hevesen jelezte igényét valamilyen, a kevéske gumyszerű gombánál méltóbb tartalomra, szűrni kezdett a nyugtalanságtól.

Arra számított, hogy öröm és megkönnyebbülés fogja eltölteni, ha sikerül visszalopniuk a horcruxot, de csalódnia kellett; most, ahogy ott ült és nézte a sötétséget, amiből pálcája csak egy kis foltot világított meg, nem volt semmi más a szívében, csak aggodalom és a kérdés, hogy hogyan tovább. Úgy érezte magát, mint akinek heteken, hónapokon, sőt éveken át tartó rohanás után hirtelen meg kell torpannia, mert kifogyott az út a lába alól.

További horcruxok várnak rá valahol, de hogy hol, arról halvány fogalma sincs. Még azt sem tudja pontosan, hogy miféle dolgokat keres. A tetejébe ott a kérdés, hogy miként pusztíthatná el az egyetlen horcruxot, amit már megtalált, azt, ami most a bőrén pihen. A medál furcsamód nem vette át teste melegét, olyan hideg maradt, mintha abban a percben vették volna ki jeges vízből. Harry időről időre érezni vélte – ha nem csupán képzelte – az apró szív szabálytalan lüktetését a magáé mellett.

Ahogy ott ült a sötétben, homályos balsejtelmek ébredtek benne; próbálta elnyomni, elkergetni őket, de azok makacsul újra meg újra visszatértek. *Nem élhet az egyik, míg él a másik.* Ronra és Hermionéra gondolt, a barátaira, akik most halkan beszélgettek a háta mögött a sátorban. Ők, ha akarnak, bármikor kiszállhatnak ebből – de ő nem. És miközben próbált úrrá lenni félelmén és kimerültségén, úgy érezte, a lüktető horcrux ott a mellén óráként méri az időt, ami még hátravan neki... Ez hülyeség, szólt rá magára, ne gondolj ilyet...

A sebhelye finoman szűrni kezdett. Ezt sötét gondolatainak számlájára írta, igyekezett hát más dolgokon töprengeni. Eszébe jutott szerencsétlen Sipor, aki őket várta haza, de helyettük Yaxleyt kapta. Vajon hallgatni fog a manó, vagy elmond a halálfalónak mindent, amit tud? Hinni akarta, hogy Sipor iránta táplált érzései megváltoztak az elmúlt egy hónapban, de hát bármi történhet... Mi lesz, ha a halálfalók kínvallatásnak vetik alá Siport? Rémséges képek sora tódult Harry fejébe, de ezeket is próbálta elkergetni, hiszen úgyse tehetett semmit a manóért. Hermionéval már beszéltek erről, és úgy döntöttek, jobb, ha Harry nem hívja magához Siport, hisz

megtörténhetett, hogy egy minisztériumi ember is felbukkan vele együtt. Nem volt rá garancia, hogy a manók hoppanálása tökéletesebb az emberekénél, mentes attól a hibától, ami lehetővé tette, hogy Yaxley Hermione ruhájába kapaszkodva a Grimmauld térre repülhessen velük.

Harrynek most már izzott a sebhelye. Arra gondolt, hogy milyen sok mindent nem tudnak – Lupinnak igaza volt, amikor a mágia olyan formáit emlegette, amelyekkel álmukban sem találkoztak még. Miért nem mondott többet Dumbledore? Talán mert azt hitte, lesz még rá ideje bőven? Azt hitte, hosszú évekig fog még élni, akár évszázadokig is, mint a barátja, Nicholas Flamel? Ha azt hitte, hát tévedett... Piton tett róla... Piton, az alattomos kígyó, aki lesújtott a torony tetején...

És Dumbledore zuhant... és zuhant...

– Add ide, Gregorovics!

Harry hangja magas volt, éles és jéghideg. Hosszú fehér ujjakkal tartotta a pálcáját. A férfi, akire rászegelte, fejjel lefelé lógott a levegőben, pedig nem tartotta semmi; ott lengett láthatatlan kötelek fogságában, borzalmas módon a teste köré csavart végtagokkal. Rettegés torzította arca, mely egy magasságban volt Harryével, vöröslött a fejébe tódult vértől. Hófehér hajával és sűrű, bozontos szakállával olyan volt, mint egy gúzsba kötött Mikulás.

– Már nincs nálam! Nincs nálam! Réges-régen, sok-sok éve ellopták tőlem!

– Ne hazudj Voldemort nagyúrnak, Gregorovics. Ő rájön arra... mindig rájön.

A fellógatott ember pupillája tág volt, kitágult a félelemtől, s még egyre nőtt és nőtt, mígnem feketesége teljesen elnyelte Harryt...

Sötét folyosón sietett most végig a tömzsi Gregorovics mögött, akinek lámpa lengett a kezében. Gregorovics berontott a folyosó végén nyíló szobába, s a lámpa fénye egy műhelyt világított meg; gyaluforgács és arany csillogott a lengő fénykörben, s az ablakpárkányon, hatalmas madár módjára egy aranyszőke hajú fiatalember kuporgott. Abban a fél másodpercben, amíg a lámpa fénye ráesett, Harry örömet látott ragyogni a csinos arcon, aztán a behatoló kilőtt pálcájából egy kábító átkot, majd diadalmas kacajjal kiugrott az ablakon.

És Harry már száguldott is vissza, kirepült a széles, alagútszerű pupillából, és meglátta Gregorovics rettegő arcát.

– Ki volt a tolvaj, Gregorovics? – kérdezte az éles, jéghideg hang.

– Nem tudom, sose tudtam meg, egy fiatalember... ne... könnyögök... Neee!

Hosszan elnyúló ordítás következett, aztán egy zöld villanás...

– Harry!

Harry zihálva kinyitotta a szemét. A homloka lüktetett a fájdalomtól. Mikor elvesztette az öntudatát, nekidőlt a sátor falának, de lecsúszott a vászonról, s most elterülve feküdt a földön. Felnézett Hermionéra, aki bozontos hajával eltakarta az égnek a sötét ágak között kilátszó kis foltját.

– Álmodtam. – Harry gyorsan felült, és igyekezett ártatlan tekintettel viszonzni a lány haragos pillantását. – Biztos elbóbiskoltam, bocsánat.

– Tudom, hogy a sebhelyed volt! Látom az arcodon! Megint belenéztél Vol...

– Ne mondd ki a nevét! – hallatszott Ron dühös mordulása a sátor mélyéről.

– Jól van! – csattant fel Hermione. – Belenéztél Tudodki fejébe!

– Nem szándékosan tettem! – védekezett Harry. – Álom volt! Te talán tudsz parancsolni az álmaidnak, Hermione?

– Ha megtanultad volna az okklumenciát...

De Harrynek most nem volt türelme szidalmakat hallgatni; arról akart beszélni, amit az imént látott.

– Megtalálta Gregorovicsot, és azt hiszem, meg is ölte, de előtte behatolt Gregorovics elméjébe, és láttam...

– Jobb lesz, ha átveszem az őrseget – vágott a szavába fagyosan Hermione –, ha annyira fáradt vagy, hogy elalszol.

– Tudok örködni!

– Nem, nyilván kimerült vagy. Menj, fekjüdj le!

Hermione konok képpel leült a sátor elé. Harry dühös volt, de nem akart veszekedést, bebújt hát a sátorba.

Az alsó ágyról kikandikált Ron sápadt ábrázata. Harry felmászott fölé, lefeküdt, és a sötét vászonmennyezetre bámult. Néhány másodperc múltán Ron megszólalt, de olyan halkán, hogy a bejárat előtt ülő Hermione ne hallhassa szavait:

– Mit csinál Tudodki?

Harry homlokráncolva igyekezett felidézni a részleteket, majd belesuttogta a sötétbe:

– Megtalálta Gregorovicsot. Megkötözte és kínozza.

– Hogy akar új pálcát csináltatni vele, ha megkötözi?

– Nem t'om... furcsa az egész.

Harry behunyta a szemét, végiggondolta, amit látott és hallott. Minél több részletet idézett fel, annál érthetlenebb volt számára az egész...

Voldemort egy szóval sem említette az ő, Harry pálcáját, nem beszélt ikerpálcákról, se arról, hogy Gregorovicsnak készítenie kellene egy erősebb, Harryét legyőző pálcát...

– Valamit meg akart kapni Gregorovicstól – suttogta csukott szemmel Harry. – Követelte tőle, de Gregorovics azt mondta, ellopták... és aztán... aztán...

Újra látta, amint Voldemortként berepül Gregorovics szemébe, az emlékeibe...

– Olvasott Gregorovics elméjében... láttam egy srácot, aki egy ablakpárkányon guggolt, és kilőtt egy átkot Gregorovicsra, aztán leugrott és eltűnt. Ő volt a tolvaj, ő lopta el, amit Voldemort keres. És ismerős volt, láttam már valahol...

Harry sokért nem adta volna, ha még egy pillantást vethet a nevető fiú arcára. Gregorovics azt mondta, a lopás réges-régen történt. Hogy lehet olyan ismerős neki a hajdani fiatal tolvaj?

A sátor fala kizárta az erdő halk zörejeit; Harry nem hallott mást, csak Ron légzését.

– Nem láttad, mi volt a tolvajnál? – kérdezte kisvártatva Ron.

– Nem... valami apró tárgy lehetett.

– Harry?

Ron matraca alatt megreccsentek a deszkák, ahogy megfordult az ágyon.

– Harry, nem lehet, hogy Tudodki megint bűvölni akar egy horcruxot, és ahhoz keres valamit?

– Nem tudom – felelte töprengve Harry. – Lehet. De nem lenne túl veszélyes még egyet csinálnia? Hermione azt mondja, már ennyit is alig bír el egy ember lelke.

– Igen, de lehet, hogy ő ezt nem tudja.

– Hát igen – dünnyögte Harry. – Az lehet.

Mindeddig abból indult ki, hogy Voldemort az ikerpálcák problémáját próbálja kikerülni, arra vár megoldást az öreg pálcakészítőtől... és mégis megölte őt – anélkül, hogy akár csak egyetlen kérdés erejéig firtatta volna a pálcavarázstan titkait.

Mit keres Voldemort? Miért van az, hogy bár hatalma alá hajtotta a Mágiaügyi Minisztériumot és a fél varázsvilágot, most mégis messze jár, és elszántan keres valamely tárgyat, ami egykor Gregorovics birtokában volt, s amit a titokzatos tolvaj ellopott?

Harry maga előtt látta a szőke ifjú arcát – a ravaszság diadala tükröződött rajta, az a vásott, csúfondáros vidámság, ami a Fred-George

párost is jellemezte. Úgy rugaszkodott el az ablakpárkányról, mint egy madár, és Harry már látta őt valahol, de hol, vajon hol...

Gregorovics már halott, így most a vásott képű tolvaj volt veszélyben; körülötte forogtak Harry gondolatai, mikor az alsó ágyról felhangzott Ron horkolása, s még akkor is, mikor ő maga lassan újra álomba merült.

Tizenötödik fejezet
A kobold bosszúja

Harry másnap kora reggel, mikor barátai még aludtak, kilopózott a sátorból, és megkereste a környező erdőréssz legöregebb, leggöcsörtösebb és legszívósabbnak látszó fáját. Annak az árnyékában aztán eltemette Rémszem Mordon szemét, majd megjelölte a helyet egy kis kereszttel, amit pálcájával vésett a fa kérgébe. Nem volt valami díszes a sír, de mindenképp méltóbb volt Rémszemhez, mint egy lyuk Dolores Umbridge ajtaján. Ezután Harry visszament a sátorhoz; várta, hogy barátai felébredjenek és megvitassák vele, mi legyen a következő lépés.

Harry és Hermione azon az állásponton voltak, hogy nem biztonságos túl sokáig egy helyen időzniük; Ron egyetértett velük, csak az volt a kikötése, hogy legközelebb egy sonkás szendvics közvetlen közelében hoptanáljanak. Miután ebben megegyeztek, Hermione feloldotta a tisztás körüli védőbűbájokat, Harry és Ron pedig eltüntettek a talajról minden nyomot, ami az ottlétükről árulkodhatott. Eztán dehoptanáltak, és a mágikus utazás végén egy városka határában találták magukat.

Miután egy kis facsoport rejtekén sátrat vertek és megfelelően körülvették a táborhelyet védőbűbájokkal, Harry magára öltötte a láthatatlanná tévő köpenyt, és elindult élelmet szerezni. Szándékáról azonban le kellett tennie, ugyanis alighogy beért a városkába, hirtelen elsötétült az ég, köd szállt le, és természetellenes hideg csapta meg őt – s egy lépést sem tudott továbbmenni.

– De hisz csodálatos patrónust tudsz megidézni! – kiáltott fel méltatlankodva Ron, miután Harry üres kézzel, kifulladásra beesett a sátorba, s némán eltátogta a „dementorok” szót.

– Nem tudtam... nem ment – zihálta Harry szűrő oldalát szorongatva. – Nem... sikerült.

Barátai döbrent és csalódott arca láttán elszégyellte magát. Akár egy lidérces álom, olyan volt az élmény: a tüdejébe markoló hideg, a távoli sikolyok a fülében, a ködből előbukkanó dementorok látványa és a tudat, hogy képtelen a védekezésre. Minden akaraterejére szüksége volt ahhoz, hogy egyáltalán mozdulni tudjon, el tudjon menekülni, otthagyni a vak dementorokat a muglik között, akik nem láthatták a parazitákat, de biztosan érezték kisugárzásukat, a bénító reménytelenséget.

– Szóval még mindig nincs kaja – dörmögte Ron.

– Szűnj meg! – pirított rá Hermione. – Mi történt, Harry? Mi lehetett az oka, hogy nem tudtál patrónust megidézni? Tegnap még gond nélkül sikerült!

– Nem tudom.

Harry magába roskadva ült Perkins egyik kopott karosszékén, s percről percre jobban szégyellte magát. Ijedt is volt, attól félt, valami elromlott benne. A tegnapi nap végtelenül távolinak tűnt, úgy érezte, mintha egyszerre megint az a tizenhárom éves gyerek lenne, aki elájult a Roxfort Expresszen.

Ron belerúgott egy szék lábába.

– Mi nem tetszik? – mordult rá Hermionéra. – Kilyukad a gyomrom! Összesen két mérgezgombát ettem tegnap reggel óta, és közben félig elvéreztem!

– Akkor menj, verekedd át magad a dementorokon – vetette oda neki sértetten Harry.

– Ha nem látnád, fel van kötve a karom!

– Kifogást találni könnyű.

– Micsoda!? Ezt meg...

– Hát persze! – csapott a homlokára Hermione, s ezzel elérte, hogy a fiúk meghökkenten elhallgassanak. – Add ide a medált, Harry! Add már! – ismételte türelmetlenül csettintgetve, mikor Harry nem reagált. – A horcruxot, Harry, add ide, ott lóg a nyakadban!

Harry átemelte a fején az aranyláncot, s az ékszert a lány feléje nyújtott tenyerére helyezte. Amint a medál elvált a testétől, egyszerre szabadnak és furcsán könnyűnek érezte magát. Addig észre se vette, hogy verejtékezik, és a szorító érzés a gyomrában is csak most tudatosodott benne, amikor már elmúlt.

– Jobban vagy? – tudakolta Hermione.

– Ezerszer jobban!

– Harry... – A lány leguggolt elé, és úgy beszélt hozzá, ahogy nagybetegekhez szokás. – Nem elképzelhető, hogy megszállott állapotban voltál?

– Micsoda? Dehogy! – tiltakozott Harry. – Tudom, mi történt, amíg rajtam volt, mindenre emlékszem. Ha megszállt volna valami, nem emlékeznék rá, mit csináltam, nem? Ginny azt mondta, bizonyos időszakok teljesen kiestek neki.

– Hm. – Hermione elgondolkodva szemlélte a nehéz medált. – Lehet, hogy nem kéne magunkon viselnünk. Tartsuk inkább a sátorban.

– Nem hagyjuk csak úgy itt heverni – szögezte le határozottan Harry. – Elveszhet, ellophatják...

– Jól van, jól van – vágta rá Hermione, azzal a nyakába akasztotta a láncot, és az inge alá dugta a függőt. – De felváltva fogjuk hordani, hogy senkin ne legyen túl sokáig.

– Szuper – morogta ingerülten Ron. – Most, hogy ezt a problémát is megoldottuk, szerezhetnénk végre valami kaját?

– Igen, de próbálkozzunk inkább máshol. – Hermione vetett egy oldalpillantást Harryre. – Nincs értelme egy olyan helyhez ragaszkodnunk, ahol tudjuk, hogy dementorok vannak.

Végül egy tágas mezőn vertek tábort éjszakára, egy magányos tanya közelében, ahonnan sikerült tojást és kenyeret szerezniük.

– Ez nem volt lopás, ugye? – aggodalmaskodott Hermione, miközben magukba tömték a kenyérre halmozott rántottát. – Hagytam egy kis pénzt a tyúkketrecben.

Ron telepakolt szájjal forgatta a szemét.

– De aggódj bár biddenen, Herbione! Gyugi!

Teli hassal valóban sokkal könnyebb volt megnyugodniuk. Aznap este nevetés feledtette a dementorokról folytatott vitát; Harry jókedvű volt, s még a jövőt is biztatóbbnak látta, mikor elsőként kiült a sátor elé örködni.

Most szembesültek először a ténnyel, hogy a jóllakottság derűs hangulatot, az éhség pedig csüggedést és civakodást jelent. Ez Harryt lepte meg a legkevésbé, hiszen ő már Dursleyéknál megismerkedett az éhezés élményével; Hermione is viszonylag jól viselte azokat az estéket, amikor csak néhány erdei bogyó vagy pár dohos keksz került vacsorára – talán kicsit zsémbesebb volt olyankor, és a hallgatásai mogorvábbnak tűntek. Ront viszont, aki gondos édesanyja és a roxfordi házimanók jóvoltából napi három kiadós étkezéshez volt szokva, ingerlékennyé és kiszámíthatatlanná tette az éhség. Ha pedig a kényszerű böjtre olyankor került sor, mikor épp nála volt a horcrux, egyenesen kiállhatatlan volt.

– Na mi lesz, mit csinálunk? – ez vált a szavajárásává. Ő maga egy fia ötlettel se állt elő, barátaitól viszont elvárta, hogy terveket kovácsoljanak, amíg ő ül és a sovány koszt miatt búslakodik. Harry és Hermione a maguk részéről többórás, meddő eszmecseréket folytattak arról, hogy merre lehet a többi horcrux, és hogy miként kellene elpusztítaniuk azt az egyet, ami már a birtokukban van; új információk híján azonban mindinkább csak ismételni tudták magukat.

Dumbledore-nak abból a megjegyzéséből kiindulva, hogy Voldemort bizonyára számára fontos helyeken rejtette el a horcruxokat, Harry és Hermione bús litánia módjára újra meg újra végigmentek Voldemort életének fontosabb állomásain. Töprengéseik kiindulópontjai az alábbi helyek voltak: az árvaház, ahol Voldemort született és nevelkedett, a Roxfort, ahol tanult, a

Borgin & Burkes, ahol az iskola után dolgozott, és Albánia, ahol száműzetése éveit töltötte.

– Helyes, irány Albánia! – gúnyolódott Ron. – Ha rászánunk egy délutánt, biztos át tudunk kutatni egy egész országot.

– Ott semmit se találunk – vélekedett Hermione. – Amikor száműzetésbe kényszerült, már túl volt öt horcrux elkészítésén, és Dumbledore-nak meggyőződése volt, hogy a kígyó a hatodik. Az pedig nem Albániában van, hanem mindig ott, ahol Vol...

– Megkértelek, hogy ne mondd ki a nevét!

– Jó, jó! Mindig ott van, ahol Tudjukki – most boldog vagy?

– Nem felhőtlenül.

– Nem hiszem, hogy bármit is elrejtett volna a Borgin & Burkesben – jelentette ki sokadszorra is Harry, csak hogy megtörje a feszült csendet. – Borgin és Burke a sötét varázstárgyak szakértői voltak, első látásra felismertek volna egy horcruxot.

Ron színpadiasan ásított. Harry legyőzte késztetését, hogy hozzávágjon valamit, és tovább beszélt:

– Még mindig azt mondom, hogy eldugott valamit a Roxfortban.

Hermione sóhajtott.

– Dumbledore azt megtalálta volna, Harry!

Erre Harry is megismételte az érvet, amit elmélete megtámogatására mindig bevetett.

– Dumbledore sose áltatta magát azzal, hogy ismeri a Roxfort összes titkát. Ezt ő maga mondta nekem. Higgyétek el, ha van olyan hely, ami igazán fontos volt Vol...

– Hé!

– Jó, Tudjukkinek! – harsogta Harry, kifogyva a béketűrésből. – Ha van olyan hely, ami igazán fontos volt Tudjukkinek, az a Roxfort!

– Jaj, nee – fintorgott Ron. – Pont az iskola?

– Igen, pont az iskola! Az volt az első igazi otthona, az első hely, ahol különleges valakinek érezhette magát. Ragaszkodott a Roxforthoz, és amikor végzett...

– Most Tudjukkiről beszélsz, nem magadról, ugye? – vetette közbe Ron, a nyakában lógó horcrux láncát húzogatva. Harry erős kísértést érzett, hogy elkapja a láncot, és megfojtsa vele barátját.

– Mesélted, hogy Tudjukki tanári állást kért Dumbledore-tól, miután végzett – kanyarodott vissza a témához Hermione.

– Igen – bólintott Harry.

– És Dumbledore szerint csak azért akart visszatérni a Roxfortba, hogy megkeressen valamit, feltehetőleg valamelyik alapító hagyatékát, hogy abból is horcruxot csináljon.

– Pontosan.

– De nem kapta meg a tanári állást – hangsúlyozta Hermione. – Tehát nem is volt alkalma megkeresni azt a tárgyat és elrejtteni a Roxfortban!

– Jó, oké – adta meg magát Harry. – A Roxfort kipipálva.

Ezután, jobb ötletük nem lévén, elutaztak Londonba, és kutatni kezdtek az árvaház után, ahol Voldemort nevelkedett. Hermione besurrant egy könyvtárba, és az ott talált nyilvántartásból kiderítette, hogy az épületet rég lebontották. A megadott címen egy toronymagas irodaházat találtak.

– Kezdjük el ásni a pincében? – vetette fel csekély lelkesedéssel Hermione.

– Eszében se volt idehozni a horcruxát – szögezte le Harry, amit mindvégig tudott: Voldemort menekült a gyűlölt árvaházból, távol állt tőle, hogy ott rejtse el lelke egy részét. Dumbledore azt mondta, Voldemort előkelő vagy éppen titokzatos helyeket választott horcruxai számára, márpedig Londonnak ezt a barátságtalan, szürke szegletét össze sem lehetett hasonlítani a Roxforttal, a minisztériummal vagy például egy olyan aranyajtós-márványpadlós épülettel, mint a Gringotts, a varázslóbank.

Bár ekkorra teljesen kifogytak az ötletekből, folytatták vidéki körútjukat, s biztonsági megfontolásokból sehol nem maradtak egy éjszakánál tovább. Reggelenként rutinszerűen eltüntették a nyomaikat, aztán áthoppanáltak egy másik néptelen, félreeső helyre. Aludtak erdőkben, sziklahasadékokban, hangafüves pusztákon, sünzanóttal benőtt hegyoldalakon és egyszer egy kavicsos aljú barlangban. Nagyjából tizenkét óránként továbbadták az épp soron következőnek a horcruxot, mintha egy perverz, lassított „megy a gyűrű”-játékot játszanának, amiben tizenkét óra szorongás a nyeremény.

Harry sebhelye rendszeresen sajgott, leggyakrabban akkor, ha nála volt a horcrux. Néha előfordult, hogy megfeledkezett magáról, és elárulta fájdalmát.

– Mi van? Mit láttál? – faggatta Ron, valahányszor észrevette, hogy Harry összerándul.

– Egy arcot – motyogta minden ilyen alkalommal Harry. – Megint ugyanazt. A tolvajt, aki meglopta Gregorovicsot.

Ron ilyenkor szó nélkül elfordult – nem is próbálta titkolni csalódottságát. Harry tudta, hogy barátja a családjáról vagy a Főnix Rendjéről szeretne híreket hallani, de hát ő, Harry végső soron nem tévéantenna volt,

amit tetszés szerinti csatornára lehet hangolni. Csak azt láthatta, ami Voldemortot éppen foglalkoztatta, márpedig a jelek szerint a nagyúr gondolatainak tárgya ez idő tájt szinte mindig a csúfondáros képű ismeretlen volt, akinek a nevét és hollétét Harry meggyőződése szerint Voldemort éppoly kevésbé sejtette, mint ő. Idővel megtanulta, hogy ha felizzik a sebhelye és feltűnik a fejében a szőke ifjú képe jobb, ha jelét sem adja fájdalomának, mert a tolvaj említésére barátai mindig ingerült elutasítással reagáltak. Ezt nem is vehette zokon tőlük, hiszen sokkal fontosabb lett volna, hogy végre megtudjanak valamit a horcruxokról.

Ahogy a napok hetekké gyűltek, Harryben felébredt a gyanú, hogy Ron és Hermione rendszeresen kitárgyalják őt a háta mögött. Többször is előfordult, hogy hirtelen elhallgattak, mikor Harry a sátorba lépett, és két ízben rajtakapta őket, amint félrevonulva összedugták a fejüket, és lázasan sugdolóztak – mindkét alkalommal elnémultak, mikor észrevették Harry közeledtét, és úgy tettek, mintha fáért vagy vízért indultak volna.

Harryben újra meg újra felmerült, hogy barátai talán csak azért vállalkoztak erre az immár céltalan tévelygésnek tűnő útra, mert arra számítottak, hogy neki van valamiféle kidolgozott terve, amibe idővel ők is beavatást nyernek. Ron nem is próbálta titkolni rosszkedvét, s Harry kezdett attól tartani, hogy Hermionében is csalódást kelt vezéri teljesítménye. Kétségbeesésében újabb lehetséges horcrux-rejtekhelyeken törte a fejét, de mindig csak a Roxfort jutott eszébe, s mivel barátai ez ügyben már többször leszavazták, feleslegesnek tűnt erőltetnie a dolgot.

A tájat, amit keresztül-kasul beutaztak, lassan meglepte az ősz: sátrukat immár többnyire lehullott levelek puha szőnyegén verték fel; ha ködöt láttak, már nem feltétlenül gyanakodtak dementorok jelenlétére, és megpróbáltatásaikat egyre gyakrabban tetézte szeles, esős időjárás. Az a különben örömdetes tény, hogy Hermione egyre biztosabb szemmel ismerte fel az ehető gombákat, nemigen tudta kárpótolni őket a hosszúra nyúló elszigeteltségért, a nyomasztó összezártaságért és azért, hogy nem kaptak semmiféle hírt a Voldemort elleni háború állásáról.

– Az anyám – jegyezte meg Ron egyik este, mikor egy walesi folyó partján felvert sátrukban ücsörögtek – a semmiből is tud ehető kaját varázsolni.

Kedvetlenül turkálta a tányérján heverő kissé szenes, szürke haldarabot. Harry önkéntelenül barátja nyakára nézett, és ott várakozásának megfelelően meg is pillantotta a horcrux aranyláncát. Így könnyebb volt válasz nélkül

hagynia a morgolódást – tudta, hogy Ron hozzáállása némiképp javulni fog, amint leveszi a medált.

– A semmiből édesanyád se tud ennivalót csinálni – mondta Hermione.
– Arra senki sem képes. Az étel az első számú az elemi transzformáció Gamp-féle törvényében említett öt kivétel közül...

– Megkérhetlek, hogy emberi nyelven beszélj? – dörögte Ron, miközben kipiszkált egy szálkát a foga közül.

– A semmiből nem lehet ehető ételt csinálni! Lehet begyűjtő bűbájt alkalmazni, ha tudod, hol az ennivaló, lehet növelni a mennyiségét, ha van valamennyi...

– Ezt az undort eszedbe ne jusson szaporítani – undokoskodott Ron.

– A halat Harry fogta, én pedig elkészítettem, ahogy tudtam! Érdekes módon valahogy mindig rám marad ez a feladat, gondolom, azért, mert lány vagyok!

– Nem, azért, mert állítólag te varázsolsz a legjobban! – replikázott Ron.

Hermione felpattant, úgyhogy a bádogtányérján szomorkodó sültcsukadarabok a földön kötöttek ki.

– Helyes, akkor holnap te főzöl, Ron, te szerzed meg a hozzávalókat, és te próbálsz ehető kaját bűvölni belőlük! Én meg majd ülök és nyavalygok meg pofákat vágok, és majd meglátjuk, hogy fog esni neked...

– Csend! – Harry felugrott, és mindkét kezét felemelte. – Fogd be a szád!

Hermione elsápadt a felháborodástól.

– Hogy állhatsz mellé, mikor sose csinál semmit...

– Maradj már csöndben, hallok valamit!

Harry meg se moccant, csak állt figyelmeztetően felemelt kézzel, és fülelt. Pár másodpercig csak a sötét folyó zúgását hallotta, aztán ismét felcsendültek a hangok. Ránézett a gyanuszkópra. Az meg se mozdult.

– Van körülöttünk Disaudio-bűbáj, ugye? – kérdezte suttogva Hermionét.

– Minden van – érkezett az elsuttogott válasz. – Disaudio, mugliriasztó és kiábrándító bűbájok, a szokásos koktél. Akárcicsodák is, nem hallhatnak és nem is láthatnak minket.

A megcsúszó cipőtálpak meg a legördülő kövek és ágak keltette zaj elárulta, hogy kisebb csapatnyi ember igyekszik lefelé azon a fákkal benőtt, meredek lejtőn, ami levezetett a Harryéknek sátorhelyül szolgáló keskeny lapos partsávra. Mindhárman előhúzták a pálcájukat, és vártak. A maguk köré vont bűbájoknak elegendőnek kellett lenniük hozzá, hogy muglik és

hétköznapi boszorkányok meg varázslók ne vehessék észre őket a sötétben. Ha a jövevények halálfalók voltak, akkor csak reménykedhettek benne, hogy védelmi rendszerük a fekete mágia próbáját is kiállja.

Mire a csoport leért a partra, beszélgetésük már tisztábban hallatszott, mégsem lett érthetőbb. Harry úgy becsülte, hogy nem lehetnek távolabb tőlük öt méternél, de a folyózúgásban nem mert volna megesküdni erre. Hermione felkapta a gyöngyös táskát, kotorászni kezdett benne, és kisvártatva előhúzott három telefület. Dobott egyet-egyét Harrynek és Ronnak, akik sebtében a fülükbe illesztették a hússzínű zsineg egyik végét, a másikat pedig kidugták a sátor bejáratán.

Másodpercekkel később Harry már meg is hallotta egy férfi fáradt hangját:

– Itt szoktak lenni lazacok, bár lehet, hogy még nincs szezonjuk. *Invito lazac!*

Távoli loccsanások sorozata, majd tenyérbe csapódó haltestek zaja hallatszott. Valaki elégedetten morgott. Harry még jobban belenyomta a mágikus fület a magáéba: zavarta a folyó keltette háttérzaj, de azért ki tudta venni, hogy mások is beszélnek, mégpedig olyan nyelven, amihez foghatót még sosem hallott. Az idegenek beszéde durva és dallamtalan volt, reszelős torokhangok sorából állt. Úgy tűnt, ketten használják ezt a nyelvet: egyikük egy árnyalatnyival mélyebb hangon és lassabban beszélt.

A vászonfal túloldalán tűz lobbant fel; nagy árnyékok mozogtak ide-oda a sátor és a lángok között, s a hallgatózók orrát hamarosan sülő lazac ínycsiklandozó illata csapta meg. Azután tányérok és evőeszközök csörgése hangzott fel, majd újra megszólalt az első hang tulajdonosa:

– Ampók, Gornuk, tessék, egyetek!

– Koboldok! – tátogta oda Hermione Harrynek, aki rábólintott.

– Köszönjük – mondta a két kobold emberi nyelven.

– Na szóval, ti hárman mióta bujdostok? – kérdezte egy új, kellemesen bársonyos hang. Halványan ismerős volt Harrynek; pocakos, mosolygós ábrázatú férfit képzelt hozzá.

– Hat hete... vagy hét? Már nem is tudom – válaszolt a fáradt hang gazdája. – Ampókkal az első napok valamelyikén futottunk össze, és Gornukkal se sokkal később. Jobb így, mint egyedül.

Pár másodpercnyi hallgatás következett, azalatt kések csikordultak fémtányérokra és bádogbögrék koppantak a köveken.

– Neked miért kell menekülnöd, Ted? – kérdezte a fáradt férfi.

– Tudtam, hogy el fognak jönni értem – felelte a bársonyos hangú Ted, és Harry hirtelen rádöbbsent, ki ő: Tonks apja. – A múlt héten hírt vettem, hogy halálfalók járják a környéket, és akkor úgy döntöttem, jobb lesz, ha kerekelt oldok. Miután elvből nem jelentkeztem a mugliivadékok összeírásakor, tisztában voltam vele, hogy csak idő kérdése, és menekülnöm kell. A feleségemet nem fogják bántani, ő aranyvérű. Aztán találkoztam Deannel, mikor is, fiam, pár napja?

– Igen – mondta rá egy újabb hang, és a három jó barát izgatottan összenézett: mindhárman felismerték griffendéles társuk, Dean Thomas hangját.

– Mugliivadék vagy, mi? – kérdezte az első hang.

– Nem tudom – felelte Dean. – Apám már kiskoromban elhagyta anyámat. Nem tudom bizonyítani, hogy varázsló volt.

A szájak egy darabig megint némán örölték a falatokat. Azután ismét Ted szólalt meg:

– Meg kell hogy mondjam, Dirk, csodálkozom, hogy találkoztunk. Örülök, de csodálkozom. Úgy hírlett, elkaptak téged.

– El is kaptak – hagyta rá Dirk. – Már vittek az Azkabanba, amikor úgy döntöttem, próba szerencse: elkábítottam Dawlisht, és elhappoltam a seprűjét. Könnyebb volt, mint gondolnád; az volt az érzésem, nincs teljesen magánál. Lehet, hogy kapott egy adag konfúziós bűbájt. Ha igen, adósa vagyok annak, aki rászórta, mert megmentette vele az életemet.

Újabb szünet következett; a tűz pattogott, a folyó halkán, de kitartóan zúgott. Azután megint Ted hangja hallatszott:

– És maguk hogy kerültek ilyen helyzetbe? Hiszen, öhm... mintha úgy hallottam volna, hogy a koboldok mind Tudjukki oldalára álltak.

– Rosszul hallotta – válaszolt a magasabb hangú kobold. – Mi egyik oldalt se támogatjuk. Ez a varázslók háborúja, nem a miénk.

– Tanácsosnak ítéltel elrejtőzni – szólt a mélyebb hangú. – Kénytelen voltam belátni, hogy a biztonságom nem garantált többé, minekutána visszautasítottam egy arcátlan kívánságot.

– Akkor miért bujkálnak?

– Mit kértek magától? – tudakolta Ted.

– Fajunk méltóságát sértő feladatok elvégzését – felelte a kobold az előbbinél érdekesebb, kevésbé emberi hangon. – Nem vagyok házimanó.

– És maga miért bujdosik, Ampók?

– Hasonló okokból – felelte a magasabb hangú kobold. – Fajomtól megvonták a Gringotts feletti kizárólagos ellenőrzés jogát. Én pedig varázslót

nem ismerek el parancsolómnak.

Valamit még hozzátett reszelős anyanyelvén, mire Gornuk felnevetett.

– Mi volt a vicc? – érdeklődött Dean.

– Azt mondta – vette át a tolmács szerepét Dirk –, hogy a varázslók pedig nem ismernek fel bizonyos dolgokat.

Rövid csönd.

– Még mindig nem értem – mondta Dean.

– Mielőtt eljöttem, a magam módján bosszút álltam – magyarázta embernnyelven Ampók.

– Derék ember... akarom mondani, kobold – sietett helyesbíteni Ted. – Csak nem sikerült bezárnia egy halálfalót valamelyik régimódi páncélterembe?

– Ha úgy tesztek, nem sokra ment volna a karddal – válaszolta Ampók. Gornuk megint felkacagott, és Dirk is megeresztett egy rövid, száraz nevetést.

– Attól tartok, Dean meg én elvesztettük a fonalat – jelezte Ted.

– Perselus Piton is elvesztett valamit, ha nem is tud róla – mondta Ampók, és most már mindkét kobold jobbra-balra dőlt a kacagástól.

Bent a sátorban Harry zihált az izgalomtól. Hermionéval egymásra meredtek, úgy hegyezték a fülüket.

– Nem is hallottad a sztorit, Ted? – A kérdést Dirk tette fel. – Nem hallottad, hogy pár gyerek megpróbálta kilopni Griffendél kardját Piton roxfordi szobájából?

Harry úgy érezte, mintha áramot vezettek volna a testébe: bizsergett minden egyes idegszála.

– Nem, nem hallottam – felelte Ted. – A Próféta, gondolom, nem írta meg.

– Hát az nem – kacagott sötéten Dirk. – Nekem Ampók mesélte, ő pedig Bill Weasleytől hallotta, még a bankban. Bill húga volt az egyik a kardvadász gyerekek közül.

Harry rápillantott Ronra és Hermionéra, akik úgy kapaszkodtak a telefülbe, mintha az életük függne tőle.

– A kislány meg a barátai besurrantak Piton szobájába, és kivették a kardot valamilyen üvegdobozból. Már vitték lefelé a lépcsőn, amikor Piton elkapta őket.

– Szegénykéim... – sajnálkozott Ted. – Mit képzeltek, kit fognak legyőzni azzal a karddal, talán Tudjukkit? Vagy Pitont akarták felapritani vele?

– Nem tudom... de tény, hogy Piton ezek után jobbnak látta eltávolítani a kardot az iskolából – folytatta Dirk. – Pár nappal később, gondolom, miután Tudjukki rábólintott, felküldte a kardot Londonba, és azóta a Gringottsban őrzik.

A koboldokból megint kitört a nevetés.

– Még mindig nem értem, hol itt a vicc – mondta Ted.

– Hamisítvány – recsegte Ampók.

– Griffendél kardja?!

– Úgy bizony. Másolat – mestermunka, azt meg kell hagyni, de varázsló műve. Az eredetit sok-sok évszázada koboldok kovácsolták, márpedig a koboldkéz készítette fegyvereknek vannak bizonyos utánozhatatlan tulajdonságaik. Nem tudom, hol van Griffendél eredeti kardja, de az biztos, hogy nem egy Gringotts-beli széfben.

– Értem – mondta Ted. – És felteszem, maga ezt elfelejtette közölni a halálfalókkal.

– Nem láttam okot rá, hogy elvegyem az örömüket – kajánkodott Ampók, s most már Ted és Dean is együtt nevettek Gornukkal és Dirkkal.

Bent a sátorban Harry behunyta a szemét, és gondolatban biztatta a beszélgetőket, hogy valamelyikük tegye fel a számára legfontosabb kérdést. Úgy egy perc múlva – amit ő tíznek érzett – kívánsága teljesült is annak a Deannek a jóvoltából, aki – Harrynek rosszulesett erre gondolni – egy időben szintén gyengéd viszonyt ápolt Ginnyvel.

– És Ginny meg a társai? Velük mi lett?

– Természetesen kegyetlenül megbüntették őket – felelte közönyösen Ampók.

– De azért egyben vannak, ugye? – kérdezte gyorsan Ted. – Weasleyéknek nem hiányzik, hogy még egy gyereküknek baja essék.

– Tudomásom szerint nem szenvedtek komolyabb sérülést.

– Akkor nagy szerencsénk volt – szögezte le Ted. – Piton bűnlajstromát nézve annak is örülhetünk, hogy még élnek.

– Szóval te elhiszed, amit pletykálnak? – kérdezte Dirk. – Elhiszed, hogy Piton ölte meg Dumbledore-t?

– Hát persze – vágta rá Ted. – Nehogy te is megpróbáld bemesélni nekem, hogy Harry Potter tette!

– Manapság nem tudja az ember, hogy mit higgyen – dünnyögte Dirk.

– Én ismerem Harry Pottert – jegyezte meg Dean. – És szerintem ő tényleg az, akinek mondják – a Kiválasztott, vagy nevezzék, aminek akarják.

– Hát igen – sóhajtott Dirk –, sokan szeretnék hinni, hogy az, köztük én is. No de hol van? Nagyon úgy tűnik, hogy olajra lépett. Gondolj bele, ha tudna valamit, amit mi nem, vagy ha volna valamilyen különleges képessége, akkor bujkálás helyett harcolna, szervezné az ellenállást. Mellesleg a Próféta érvei elég meggyőzőek...

– A Próféta érvei? – visszhangozta megvetően Ted. – Ha te még olvasod azt a szennylapot, akkor megérdemled, hogy a bolondját járassák veled. Ha az igazságra vagy kíváncsi, lapozz bele a Hírverőbe.

Kirobbanó köhögés és öklendezés hangzott fel, szapora lábdobogástól kísérve: a zajból ítélve Dirk lenyelt egy szálkát. Végül ez bukott ki belőle:

– A Hírverőt olvassam? Annak a pihent agyú Xeno Lovegoodnak a sületlenségeit?

– Újabban nem csak sületlenségek vannak a lapban – magyarázta türelmesen Ted. – Érdemes belenézni. Xeno azt írja meg, amiről a Próféta hallgat. A legutóbbi számban például már egy szó se volt a morzsás szarvú szapirtyókról. Megjegyzem, kész csoda, hogy eddig megúsza, amit csinál. Ezt hallgasd meg: Xeno kiírja minden szám címlapjára, hogy aki nem kér Tudjukki uralmából, az minden erejével segítse Harry Pottert.

– Elég nehéz segíteni neki, ha egyszer eltűnt a föld színéről – jegyezte meg Dirk.

– Ide hallgass, már az is nagy szó, hogy eddig nem fogták el – mutatott rá Ted. – Sokért nem adnám, ha kapnék tőle pár tippet. Elvégre mi se csinálunk mást, csak próbálunk szabadlábban maradni.

– Ebben, látod, igazad van – dörmögte Dirk. – Ahhoz képest, hogy az egész minisztérium meg az összes besúgójuk őt keresi, tényleg csoda, hogy még szabad. Persze ki tudja, lehet, hogy már elfogták és megölték, csak nem kürtölik világgá.

– Ilyet ne is mondj, Dirk – dünnyögte Ted.

A beszélgetésben hosszú szünet állt be, amit kések és villák zaja töltött ki. Utána folytatódott a társalgás, de már csak arról, hogy a parton aludjanak-e, vagy húzódnak vissza a fák közé. Miután megegyeztek abban, hogy az erdősáv nagyobb oltalmat nyújt, eloltották a tüzet, aztán felkapaszkodtak a meredeken, és hangjuk a távolba veszett.

Harry, Ron és Hermione behúzták telefüleit. Harry, aki a hallgatóság ideje alatt egyre nehezebben tudta megállni, hogy ne szólaljon meg, most csak ennyit bírt kinyögni: – Ginny... a kard...

– Tudom már! – kiáltott fel Hermione.

Felkapta a gyöngyös táskát, és ezúttal nemcsak a kezét dugta bele, hanem a karját is, egészen hónaljig.

– Már... meg is... van – szűrte ki összeszorított fogai között, s közben emelt kifelé valamit, ami nyilván a táska legmélyén volt. Kisvártatva előtűnt egy díszes képkeret sarka. Harry gyorsan odalépett, hogy segítsen a lánynak, aki végig varázsvetésre készen tartotta pálcáját, miközben együttes erővel kihúzták Phineas Nigellus üres portréját a táska száján.

– Ha Dumbledore szobájában cserélték ki az igazi kardot a másolatra – zihálta Hermione, mikor a festmény már a sátor oldalának támasztva állt –, akkor Phineas Nigellus biztosan tanúja volt a dolognak, hiszen ott lóg közvetlenül a kard doboza mellett!

– Hacsak nem aludt éppen – morogta Harry, de azért ő is visszafojtotta a lélegzetét, mikor Hermione letérdelt az üres vászon elé, rászegezte a pálcáját, és így szólt:

– Öhm. Phineas! Phineas Nigellus!

Nem történt semmi.

– Phineas Nigellus! – próbálkozott tovább Hermione. – Black professzor! Beszélhetnénk magával? Legyen szíves!

– Ha szépen kérnek, az mindjárt más – csendült egy alamuszi hang, s Phineas Nigellus becsusszant a portréjába.

– *Obscuro!* – kiáltotta rögtön Hermione.

Fél másodperc múlva már sötét kendő takarta Phineas Nigellus ravasz fekete szemét, aminek következtében a portréalak beleütközött a képkeretbe, és felvisített fájdalmában.

– Hé! Mi ez? Mit merészelsz...?

– Bocsásson meg, Black professzor – szabadkozott Hermione –, de ez szükséges óvintézkedés.

– Azonnal távolítsd el ezt az ízléstelen ráházolást! Távolítsd el, nem hallod? Remekművet teszel tönkre! Hol vagytok? Mi történik velem?

– Ne izgassa, hogy hol vagyunk – szólt Harry, mire Phineas Nigellus nyomban mozdulatlanra dermedt. Már a festett szemkendőt sem próbálta levakarni magáról.

– Lehetséges volna, hogy az elveszett Potter úrfi hangját hallom?

– Talán – felelte Harry. Tudta, hogy ezzel ébren tudja tartani Phineas Nigellus érdeklődését. – Lenne pár kérdésünk magához Griffendél kardját illetően.

– Hát igen... – Phineas Nigellus billegetni kezdte a fejét, hátha sikerül valahogy megpillantania Harryt. – Az az ostoba leányzó igen

meggondolatlanul cselekedett...

– Le lehet szállni a húgomról! – fortyant fel Ron.

Phineas Nigellus gőgösen felvonta a szemöldökét.

– Ki van még itt? – kérdezte a fejét forgatva. – Cseppet sem tetszik ez a hangnem! A leány és a barátai esztelen vakmerőségre vetemedtek! Meglopni az igazgatót, hallatlan!

– Amit tettek, nem lopás volt – szögezte le Harry. – Az a kard nem Pitoné.

– Az a kard a Piton professzor úr vezette iskoláé. Mégis milyen alapon formál jogot rá a Weasley-lány? Megérdemelte a büntetését, akárcsak a féleszű Longbottom meg a hóbortos Lovegood!

– Neville nem féleszű, Luna pedig nem hóbortos! – méltatlankodott Hermione.

– Hol vagyok? – ismételte Phineas Nigellus, és újfent rángatni kezdte a szemkendőjét. – Hová vittetek engem? Miért szállítottatok el őseim házából?

– Ne törődjön vele! – mordult rá türelmetlenül Harry. – Azt mondja meg, mivel büntette Piton Ginnyt, Neville-t és Lunát!

– Piton professzor úr a Tiltott Rengetegbe küldte őket, hogy a mamlasz Hagridnak dolgozzanak.

– Hagrid nem mamlasz! – csattant fel Hermione.

– Piton csak hitte, hogy ez büntetés nekik – vigyorgott Harry. – De közben Ginny, Neville meg Luna egy jót buliztak Hagriddal. A Tiltott Rengeteg, jó vicc... százszor veszélyesebb helyeken is jártak már!

Nagy kő esett le Harry szívéről; azt hitte, borzalmas dolgokról fog hallani – minimum a Cruciatus-átokról.

– Igazából arra lennének kíváncsiak, Black professzor, hogy... nem nyúlt-e más is a kardhoz. Nem vitték el... nem is tudom, megtisztítani vagy ilyesmi?

Phineas Nigellus megint abbahagyta a kendőcibálást, és gúnyosan felkacagott.

– Mugliivadék – nyekeregte. – Tudd meg, együgyű leányzó: a koboldok kovácsolta fegyver nem igényel tisztítást. A kboldezüst magába szív mindent, ami erősíti, de a közönséges piszok lepereg róla.

– Ne mondja Hermionéra, hogy együgyű – szólt rá a portréra Harry.

– Kezd fárasztani a pimaszságotok – kényeskedett Phineas Nigellus. – Jobb lesz, ha visszatérek az igazgatói szobába.

Bekötött szemmel tapogatózni kezdett a kép kerete mentén, keresve a roxfordi festménybe vezető utat. Harrynek hirtelen támadt egy ötlete.

– Dumbledore! Nem tudja elhozni Dumbledore-t?
– Parancsolsz? – hökkent meg a portréalak.
– Dumbledore professzor portréját – nem tudja magával hozni ide, a képébe?

Phineas Nigellus arra fordította a fejét, amerről Harry hangját hallotta.

– Te vagy a fényes bizonyíték rá, Potter, hogy a tudatlanság nem a mugliivadékok kiváltsága. A roxfordi portrék meglátogathatják egymást, de a kastélyt csak az őket ábrázoló más festmények felkeresése céljából hagyhatják el. Dumbledore nem jöhet el velem ide, és azok után, hogy ilyen mostoha bánásmódban részesültem, biztosíthatlak benneteket, hogy magam sem jövök el többé!

Harry kissé lelombozódva nézte Phineas ismételt próbálkozásait a festmény elhagyására.

– Black professzor – próbálkozott tovább Hermione –, legyen szíves, legalább annyit áruljon el nekünk, hogy mikor vették ki utoljára a kardot a dobozából. Mármint Ginny előtt.

Phineas ingerülten horkantott.

– Ha jól emlékszem, legutóbb akkor láttam Griffendél kardját a dobozon kívül, amikor Dumbledore professzor feltört vele egy gyűrűt.

Hermione megpördült, hogy Harry szemébe nézhessen. Egyikük sem mert megszólalni Phineas Nigellus előtt, aki most végre megtalálta a kijáratot.

– Jó éjszakát a tisztelt társaságnak – köszönt el nem minden él nélkül, azzal elindult kifelé a képből. Már csak süvege karimája látszott, amikor Harry utánakiáltott:

– Várjon! Beszélt erről a dologról Pitonnak?

Phineas Nigellus visszadugta szemkendős fejét a képbe.

– Piton professzort fontosabb dolgok foglalkoztatják Albus Dumbledore hóbortos ügyeinél. Agyő, Potter!

Azzal a portréalak eltűnt, csak a homályos háttér maradt utána.

– Harry! – kiáltott fel Hermione.

– Igen, tudom! – rikkantotta Harry. Nem tudta fékezni magát, diadalmasan beleboksolt a levegőbe: remélni se mert ilyen értékes információt. Felajzva járkálni kezdett fel-alá a sátorban, úgy érezte, körbe tudná futni a földgolyót; még az éhsége is elmúlt. Hermione közben visszatuszkolta a mágikus raktárba Phineas Nigellus portréját; miután bezárta és félredobta a táskát, ragyogó arccal Harryre nézett.

– A karddal el lehet pusztítani a horcruxokat! A koboldezüst magába szív mindent, ami erősíti – Harry, az a kard át van itatva baziliszkuszméreggel!

– És Dumbledore azért nem adta ide nekem, mert még szüksége volt rá, azzal akarta kinyitni a medált!

– És mivel tudta, hogy nem adják oda neked, ha beleveszi a végrendeletébe...

– Csinált egy másolatot...

– Azt tette bele az üvegdobozba...

– És az igazit... hova tette?

Egymásra bámultak; Harry érezte, hogy a válasz tébolyítóan közel van, ott lebeg köztük a levegőben. Miért nem mondta meg neki Dumbledore? Vagy lehet, hogy megmondta, de ő nem fogta fel a szavak értelmét?

– Gondolkodj! – suttogta Hermione. – Gondolkodj! Hol rejthette el a kardot?

– Biztos nem a Roxfortban. – Harry folytatta a fel-alá járkálást.

– Talán valahol Roxmortsban? – vetette fel Hermione.

– A Szellemszálláson? – morfondírozott Harry. – Ott nem jár soha senki.

– De Piton ismeri az odavezető utat. Nem lett volna túl rizikós oda tennie?

– Dumbledore bízott Pitonban – jelezte Harry.

– Annyira nem, hogy meséljen neki a kardcseréről – vetette ellen Hermione.

– Ez igaz! – kapta fel a fejét Harry. Megörült a gondolatnak, hogy Piton megbízhatóságát illetően Dumbledore-nak mégiscsak voltak fenntartásai. – Szóval akkor mégsem Roxmortsban rejthette el a kardot? Te mit gondolsz, Ron? Ron!

Harry körülnézett. Egy pillanatig azt hitte, Ron nincs is a sátorban, aztán látta, hogy barátja a sötétbe burkolózó alsó ágyon hever – mogorva képpel.

– Nocsak, eszetekbe jutottam? – szólt élesen.

– Micsoda?

Ron horkantott, és tovább bámulta a felső ágy deszkáit.

– Folytassátok csak! A világért sem akarok zavarni.

Harry elképedve pislogott, majd Hermionéra nézett, de a lány csak rázta a fejét, hogy ezt ő sem éri fel ésszel.

– Mi a gond? – kérdezte Harry.

– Gond? Nincs semmi gond. – Ron még mindig nem volt hajlandó Harry szemébe nézni. – Legalábbis szerintetek.

Finom pattogás hangzott fel a sátor tetején. Szemerkélni kezdett az eső.

– Nekem úgy tűnik, hogy van valami gondod – mondta Harry. – Megtennéd, hogy kinyögöd végre?

Ron a földre lendítette hosszú lábait, és felült. Olyan rosszindulat ült az arcán, ami távol állt a természetétől.

– Rendben, kinyögöm. Ne várjátok el, hogy örömtáncot lejtsek a sátorban, csak mert kitaláltátok, hogy milyen kacatot kell még megkeresnünk. Írd össze, hogy mi mindent nem tudsz, és ezt is vedd fel a listára!

– Hogy mi mindent nem tudok? – visszhangozta Harry. – Hogy én mi mindent nem tudok?!

Kopp, kopp, kopp: az eső most jobban rákezdett; zörgette a part köveire hullott leveleket, és belelocsogott a sötétben hömpölygő folyó morajába. Harry örömet rémület árnyékolta be: Ron pontosan azt mondta ki, amit gyanított, amitől félt, hogy barátja gondol.

– Nem mintha nem érezném magam baromi jól itt – folytatta maró gúnnyal Ron. – Meg van csonkítva a karom, éhezünk, szétfagyok minden éjjel, tök jó. Csak, tudod, azt reméltem, hogy ha már heteken át rohángászunk, akkor lesz is valami eredménye.

– Ron – szólta Hermione, de olyan halkán, hogy a fiú úgy tehetett, mintha nem hallotta volna a sátortetőn doboló esőtől.

– Azt hittem, tudod, mire vállalkozol – mondta Harry.

– Én is azt hittem.

– Na és a dolog melyik része nem felel meg az elvárásaidnak? – kérdezte Harry, dühét hívva segítségül a védekezéshez. – Azt hitted, ötcsillagos szállodákban fogunk aludni? És minden másnap találunk egy horcruxot? Az hitted, karácsonyra otthon leszel anyucinál?

– Azt hittük, tudod, hogy mit csinálsz! – kiabálta talpra ugorva Ron. Szavai késként fúródtak Harry lelkébe. – Azt hittük, Dumbledore megmondta, mit kell tenned, azt hittük, van valamilyen terved!

– Ron! – Hermione most már túlharsogta a sátorra zuhogó eső zaját, de Ron most se figyelt rá.

– Sajnálom, ha csalódást okoztam – mondta Harry. Nyugodt volt a hangja, pedig rémisztően üresnek és értéktelennek érezte magát. – Kezdetől fogva őszinte voltam veletek, mindent elmondtam, amit Dumbledore-tól megtudtam. És ha esetleg elfelejtetted volna, egy horcruxot már meg is szereztünk...

– Ja, és kábé annyit bírunk kezdeni vele, amennyit a többiről tudunk – vagyis pontosan semmit!

– Vedd le a medált, Ron – szólt meglepően magas és éles hangon Hermione. – Kérlek szépen, vedd le! Nem mondanál ilyeneket, ha nem lett volna rajtad egész nap.

– De, mondana – Harryt most nem érdekelt semmiféle mentség. – Azt hiszitek, nem vettem észre, hogy kibeszéltetek a hátam mögött? Azt hiszitek, nem jöttem rá magamtól is, hogy ilyenek járnak a fejetekben?

– Harry, mi nem...

– Ne hazudj! – förmedt rá Hermionéra Ron. – Te is mondtad! Azt mondtad, csalódtál, nem hitted volna, hogy Harry a vaksötétbe akar fejest ugrani...

– De én azt nem így mondtam – Harry, hidd el! – zokogta Hermione.

Az eső gorombán püfölte a sátrat, és Hermione szeméből patakzott a könny; a pár perccel korábbi mámoros öröm tovatűnt, csak fakuló emléke maradt meg, mint holmi tűzijátéké, ami fellobbant, majd kialudt, és hideg, nedves sötétségben hagyta őket. Griffendél kardja elrejtve pihen, fogalmuk sincs, hol. Ok pedig itt ülnek egy sátorban, három tinédzser, akik csak arra lehetnek büszkék, hogy még élnek.

– Akkor mit keresel még itt? – kérdezte Rontól Harry.

– Dunsztom sincs.

– Nyugodtan hazamehetsz.

– Igen, lehet, hogy az lesz! – kiabálta Ron, és fenyegetően megindult Harry felé, aki azonban egy lépést se hátrált. – Nem hallottad, mit mondtak a húgomról? Persze mi neked a Tiltott Rengeteg, semmi, „Százveszélytúléltem” Harry Pottert nem izgatja, mi lesz Ginnyvel az óriáspókok meg a többi agyament vadállat között, hát képzeld, engem izgat...

– Én csak azt mondtam... Együtt volt a többiekkel, és velük volt Hagrid...

– ...de világos, hogy te tojssz rá! És a többiek, a családom? Weasleyéknek nem hiányzik, hogy még egy gyereküknek baja essen, hallottad ezt a kis megjegyzést?

– Igen, de...

– De kit érdekel, igaz!?

– Ron! – Hermione befurakodott a két fiú közé. – Szerintem nem azért mondták ezt, mert történt valami, amiről nem tudunk. Gondolj bele, Ron, Bill ezerszer megsebesült már, egy csomóan láthatták már George-ot, mióta

elvesztette a fülét, rólad meg úgy tudják, hogy készülsz belehalni a ragyaszóródásba. Biztos vagyok benne, hogy csak ezek miatt mondta...

– Biztos vagy benne? Igen? Jó, akkor nem aggódom. Nektek persze könnyű, a szüleitek remek helyen vannak...

– Az én szüleim meghaltak! – ordította Ron arcába Harry.

– És lehet, hogy az enyémeiket is utánuk küldik! – ordított vissza Ron.

– Akkor mire vársz, menj el! Menj vissza hozzájuk, terjeszd el, hogy felépültél a ragyakórból, és kérd meg anyucit, hogy hizlaljon fel...

Ron hirtelen mozdulatot tett, s szinte ugyanabban a pillanatban Harry is. Mielőtt azonban akár az egyik pálca is előbukkant volna gazdája zsebéből, Hermione felemelte a magáét.

– *Protego!* – sikoltotta, mire láthatatlan pajzs feszült ki hármuk között: a lány és Harry voltak az egyik oldalán, Ron a másikon. A bűbáj ereje ellökte őket, néhány lépést hátrálniuk kellett. Harry és Ron úgy meredtek egymásra az átlátszó falon keresztül, mintha most először látnák egymás igazi arcát. Harry emésztő gyűlöletet érzett Ron iránt – és tudta, hogy valami végleg megszakadt köztük.

– A horcruxot hagyd itt – mondta.

Ron lerángatta magáról a láncot, és medálostól az egyik székre dobta. Azután Hermionéhoz fordult.

– Na mi lesz?

– Hogyhogy mi lesz?

– Jössz vagy maradsz?

– Nekem... – Hermione arca eltorzult a gyötrelemtől. – Nekem maradnom kell, Ron, megígértük, hogy kitartunk mellette, hogy segítünk neki...

– Világos. Őt választod.

– Nem, Ron, kérlek... Gyere vissza! Gyere vissza!

Saját bűbája állt Hermione útjába. Mire megszűntette a varázst, Ront már elnyelte a sátor bejáratán túli sötétség. Harry csak állt, mozdulatlanul, és hallgatta, hogyan kiáltozik zokogva Hermione a fák között.

Néhány perc múlva a lány visszatért. Haja csuromvizesen tapadt az arcára.

– El-eltűnt! Dehoppanált!

Hermione leroskadt egy székre, összegömbölyödött és tovább zokogott.

Harry úgy érezte, mintha köd gomolyogna az agyában. Lehajolt a horcruxért, a nyakába akasztotta, majd lehúzott két pokrócot Ron ágyáról, és

betakarta velük Hermionét. Azután felmászott a saját ágyába, s attól kezdve csak bámulta a sötét vászontetőt, és hallgatta az cső dörömbölését.

Tizenhatodik fejezet **Godric's Hollow**

Mikor Harry másnap reggel felébredt, csak hosszú másodpercek múltán rémlettek fel benne az esti események. Utána egy darabig gyermeteg reménykedéssel arra gondolt, hogy talán álom volt az egész; hogy Ron ott van, nem ment sehova. Csakhogy elég volt elfordítania a fejét a párnán, és már látta is Ron elárvelt fekhelyét. A hiány az ágyon úgy vonzotta a pillantását, akár egy holttest: mikor leugrott a saját matracáról, kényszerítenie kellett magát, hogy ne nézzon oda. Hermione, aki akkor már a konyhában tett-vett, nem kívánt neki jó reggelt, sőt még a fejét is gyorsan elfordította a közeledtére.

Elment, gondolta Harry. Elment. Kényszeresen ezt mondogatta magában mosakodás és öltözés közben, mintha az ismétlés gyengíthette volna a szó sokkoló hatását. Elment, és nem jön vissza. Ez immár tény volt, cáfolhatatlan igazság, hiszen Harry tudta, hogyha továbbállnak a folyópartról, Ronnak a védőbűbájok miatt esélye se lesz többé rájuk találnia.

Szótlanul fogyasztották el a reggelit Hermionéval. A lány szeme vörös és dagadt volt, mintha egész éjjel virrasztott volna. Mikor szedelőzködésre került a sor, Hermione hosszan elpismogott mindennel, s Harry nagyon jól tudta, miért húzza az időt. Számtalanszor látta, hogy a lány felkapja a fejét – nyilván mindannyiszor azt képzelte, hogy lépések zaját hallja az esőben –, de mindig csalódnia kellett: a várt magas, vörös hajú alak nem bukkant fel a fák között. Valahányszor Harry utánozta Hermionét (mert nem tudta megállni, hogy ne reménykedjen ő is egy kicsit), valahányszor körülnézett és nem látott mást, csak esőverte fákat, mindannyiszor felrobbant benne egy újabb kis harag-bomba. Olyankor felcsengett a fülében Ron mondata: „Azt hittük, tudod, hogy mit csinálsz!” – és folytatta a csomagolást a keserűség gombócával a gyomrában.

A sáros folyó gyorsan áradt, és látható volt, hogy hamarosan víz alá kerül a lapos part. Már egy jó órával túl voltak a szokásos indulási időn. Hermione addigra háromszor ki-és bepakolta a gyöngyös táska teljes tartalmát, de több ürügyet nem talált a késlekedésre: Harryvel megfogták egymás kezét, dehoppantak, és néhány másodperc múlva már egy hangával benőtt, széljárta domboldalon álltak.

Hermione a földet érés után tüstént elengedte Harry kezét, és sétára indult a dombon. Valamivel odébb aztán letelepedett egy sziklatömbre, és felhúzott térdére hajtotta arcát. Meg-megránduló válla elárulta, hogy sír. Harry elnézte őt; felmerült benne, hogy oda kellene mennie, vigasztalnia kellene Hermionét, de mintha a földbe gyökerezett volna a lába. Hidegnek és keménynek érezte egész bensőjét, s megint maga előtt látta Ron megvető arcát. Azután mégis elindult: nagy kört írt le a síró Hermione körül, s kiszórta helyette a táborhely védelmét biztosító szokásos bűbájokat.

A következő napokban egyetlen szó sem esett köztük Ronról. Harry eltökélte, hogy többet nem említi volt barátja nevét, s úgy tűnt, Hermione belátta, hogy nincs értelme erőltetnie a témát. Mindazonáltal Harry néha éjszaka, mikor Hermione azt hitte róla, hogy alszik, hallotta a lány sírását. Ilyenkor ő maga többnyire épp a Tekergők Térképét vizsgálgatta pálcája fényénél: várta a napot, amikor a Ron nevével jelzett pötty végre felbukkan a Roxfort folyosóin, bizonyítékul arra, hogy Ron az aranyvérűek védett státusát kihasználva visszatért a kastélybeli kényelmes életbe. Ron azonban nem tűnt fel, s Harry hamarosan már csak azért vette elő újra meg újra a térképet, hogy megbámulja a Ginny Weasley feliratú pöttyöt a lányok hálójában, s közben elmélázzon azon, vajon állhatatos pillantása képes-e behatolni a lány álmába, képes-e tudatni Ginnyvel, hogy ő, Harry most épp őrá gondol, és csupa jót kíván neki.

A nappalokat annak szentelték Hermionével, hogy próbálták kitalálni, mely helyeket tarthatta alkalmasnak Dumbledore Griffendél kardjának elrejtésére. Minél többet beszéltek azonban róla, hol lenne érdemes keresniük a fegyvert, annál irreálisabb, légből kapottabb ötletek születtek a fejükben. Harry hiába erőltette az agyát, nem tudta felidézni, hogy Dumbledore valaha is beszélt volna neki olyan helyről, ahol esetleg elrejtene valamit. Voltak pillanatok, amikor nem is tudta eldönteni, hogy kire haragszik jobban: Ronra vagy Dumbledore-ra. *Azt hittük, tudod, hogy mit csinálsz... Azt hittük, Dumbledore megmondta, mit kell tenned... azt hittük, van valamilyen terved!*

Nem tagadhatta többé, hogy Ron teljes joggal mondta, amit mondott. Gyakorlatilag semmiféle támpontot nem kapott Dumbledore-tól. Az egy horcruxot, amit megszerzett, nem tudja elpusztítani, a többihez pedig egy lépéssel sem került közelebb. Bénító csüggedés környékezte meg a lelkét. Immár őt magát is felháborította, hogy milyen felelőtlen volt, amikor beleegyezett, hogy barátai elkísérjék őt erre a céltalan bolyongásra. Úgy érezte, nem tud semmit, nem voltak ötletei, és feszült, önkínzó éberséggel

leste, mikor adja Hermione a legkisebb jelét annak, hogy ő is közölni készül vele: elege van, hazamegy.

Számos estét töltöttek el anélkül, hogy pár szónál többet szóltak volna egymáshoz. Hermionénak szokásává vált, hogy kitette Phineas Nigellus portréját egy székre, mintha vele próbálná legalább részben kitölteni a tátongó űrt, ami Ron távozásával keletkezett. Phineas Nigellus korábbi fogadkozása és a szemkendőviselési kényszer dacára hajlandó volt pár naponként megjelenni – nyilván csábította annak az esélye, hogy megtudhat egyet s mást Harry szándékairól. Harry kimondottan örült a felbukkanásainak, mert a semminél még egy ilyen alamuszi és kötekedő beszélgetőtárs is jobb volt. Hermione és az ő számára is ajándék volt mindenfajta hír a Roxfortbeli életről, habár Phineas Nigellust nem lehetett ideális informátornak nevezni. Szentként tisztelte Pitont mint az első mardekáros igazgatót saját regnálása óta, s Harryéknek óvakodniuk kellett attól, hogy kritizálják az új igazgatót, vagy akár csak tiszteletlen kérdést tegyenek fel vele kapcsolatban, mert Phineas Nigellus ilyen esetekben haladéktalanul távozott.

Ezzel együtt a portréalak rendszeresen elejtett egy-egy információmorzsát. Kiderült, hogy a diákság egy kemény magja csendesen, de kitartóan lázad Piton ellen. Ginnytól megvonták a roxmorti kiruccanásokon való részvétel jogát. Piton újra hatályba helyezte Umbridge-nek azt a régi rendeletét, ami megtiltotta három és annál több diák rendszeres találkozását, illetve diákegyeletek működését.

Mindezekből Harry azt a következtetést vonta le, hogy Ginny – talán Neville és Luna segítségével – megpróbálta újrászervezni Dumbledore Seregét. Erre a gondolatra olyan heves vágy ébredt benne Ginny után, hogy belefájdult a gyomra – egyúttal azonban eszébe jutott Ron is, meg Dumbledore és maga a Roxfort, ami majdnem annyira hiányzott neki, mint volt barátnője. Ezt az is jelezte, hogy mikor Phineas Nigellus az új igazgató drákói intézkedéseiről beszélt, Harryben – afféle pillanatnyi elmezavarként – felötlött, hogy egyszerűen visszamegy az iskolába, és csatlakozik a Piton-rezsim megingatásán dolgozó csapathoz: a rendszeres étkezés lehetőségét, egy puha ágy birtoklását és a kínzó felelősségtől való megszabadulást abban a pillanatban álmai netovábbjának érezte. Azután eszébe jutott, hogy ő az egyes számú nemkívánatos személy, hogy tízezer galleonos vérdíjat tűztek ki a fejére, és hogy a Roxfortba besétálnia pontosan olyan öngyilkos dolog lenne, mint egy tisztelgő látogatás a Mágiaügyi Minisztériumban. Ez utóbbi körülményeket Phineas Nigellus akaratlanul is hangsúlyozta azzal, hogy

időnként egy-egy Harryék hollétét firtató kérdést csempészett beszélgetéseikbe. Valahányszor így tett, Hermione se szó, se beszéd, besuvasztotta őt a gyöngyös táskába, amit viszont Phineas Nigellus következetesen egyhetes távolmaradással bosszult meg.

Az időjárás egyre hidegebbre fordult. Harryék nem mertek hosszabban időzni egy-egy vidéken, így ahelyett, hogy Anglia déli részén maradtak volna, ahol talaj menti fagynál rosszabb sosem érte őket, folytatták az egész országra kiterjedő kóborlásukat: aludtak hegyoldalon havas esőben, lápon, ahol fagyos víz árasztotta el a sátrat, sőt egy skóciai tó közepén álló apró szigeten is, ahol reggelre félig betemette őket a hó.

Egy este, napokkal azután, hogy egy ház nappali szobájának ablakán bepillantva meglátták az első karácsonyfát, Harry végre elszánta magát rá, hogy újra megemlítsen azt az egyetlen helyet, amit a maga részéről még felkeresésre érdemesnek tartott. Aznap este kivételesen kiadós vacsora került az asztalukra: Hermione a láthatatlanná tévő köpeny alá rejtőzve bevásárolt egy szupermarketben (az áruk ellenértékét lelkiismeretesen elhelyezte egy nyitva talált kasszában). Harry úgy okoskodott, hogy bolognai spagettivel és körtebefőttel a hasában a lány bizonyára könnyebben meggyőzhető; emellett, előrelátó módon, javasolta, hogy néhány órán át egyikük se viselje a horcruxot, így az most az emeletes ágy végére akasztva lógott.

– Hermione...

– Hm?

A lány az egyik roskatag karosszékből gubbasztott, és a *Bogar bárd meséit* bújta. Harry nemigen tudta elképzelni, mit remél még Hermione a vékony könyvecskétől, de valami megfejtenivalót nyilván még talált benne, mert a szék karfáján ott feküdt nyitva a *Spellman Szótagképtár*.

Harry megköszönte a torkát. E percben pontosan úgy érezte magát, mint azon a hajdani napon, amikor megkérdezte McGalagony professzort, hogy nem mehetne-e le Roxmortsba annak ellenére, hogy Dursleyék nem írták alá az engedélyét.

– Hermione, gondolkodtam, és...

– Tudnál segíteni egy kicsit, Harry?

Hermione szemlátomást nem fogta fel, hogy Harry mondani akart valamit. Előredőlt, és felé tartotta a nyitott mesekönyvet.

– Nézd meg ezt a jelet! – mondta a lap tetejére mutatva. Afölött, amit Harry egy mese címének vélt (biztosan nem tudhatta, hisz nem ismerte a rúnákat), egy függőleges vonallal áthúzott, háromszögletű szemet idéző ábra díszelgett.

– Nem jártam rúnaismeretre, Hermione.

– Tudom, de ez nem rúna, és a szótagképtárban sincs benne. Sokáig azt gondoltam, hogy egy szemet ábrázol, de most már kétlem. Nézd meg jobban, nem is tartozik a könyvhöz, hanem tintával rajzolta valaki. Gondoltam, megkérdezlek, hátha te találkoztál már valahol ilyen ábrával.

– Nem... vagyis, várj csak! – Harry közelebb hajolt a könyvhöz. – Nem egy ilyen alakú valamit viselt a nyakában Luna apja?

– Én is pont erre gondoltam!

– Akkor ez Grindelwald jele.

Hermionénak leesett az álla.

– Micsoda?

– Krum mondta...

Azzal elmesélte Hermionénak a történetet, amit Viktor Krumtól hallott az esküvőn. A lány elképedve hallgatta.

– Grindelwald jele?

Harryről a furcsa ábrára, majd megint Harryre nézett.

– Sose hallottam róla, hogy Grindelwaldnak lett volna jele. Olvastam egy pár könyvet életemben, de erről egyik se írt egy árva szót se.

– Szóval ahogy mondtam, Krum azt mesélte, hogy Grindelwald felvéste ezt a jelet a falra a Durmstrangban.

Hermione hátradőlt a széken és a homlokát ráncolta.

– Ez nagyon furcsa. Ha a jelet a feketemágia használja, akkor hogy kerül egy mesekönyvbe?

– Jó kérdés – csóválta a fejét Harry. – És azt se értem, hogyhogy nem szúrt szemet Scrimgeournak. Egy miniszternek értenie kell a sötét dolgokhoz.

– Igen... de lehet, hogy ő is szemnek nézte. A többi mesecím fölött is van egy-egy kis ábra.

Hermione elhallgatott, és tovább bámulta a furcsa jelet. Harry úgy érezte, ideje újra próbálkoznia.

– Hermione...

– Hm?

– Gondolkodtam, és... szeretnék elmenni Godric's Hollowba.

A lány felemelte a fejét, de kósza tekintete arról árulkodott, hogy még mindig a jel titkán töpreng.

– Jó – felelte szórakozottan. – Menjünk.

– Értetted, amit mondtam?

– Persze. El akarsz menni Godric's Hollowba. Egyetérték, szerintem is ott a helyünk. Nekem sincs ötletem, hogy hol másutt lehetne. Veszélyes

kirándulás lesz, de minél többet gondolkodom rajta, annál valószínűbbnek tartom, hogy ott van.

– Öhm... mármint micsoda?

Most Hermionén volt az értetlenkedés sora.

– Micsoda? Hát a kard! Dumbledore-ban biztos felmerült, hogy el akarsz majd menni oda, és mivel Godric's Hollow Griffendél Godrik szülőhelye...

– Tényleg? Griffendél Godric's Hollowban született?

– Harry, kinyitottad te valaha is *A mágia történetét*?

– Hát... – Harry, talán hónapok óta először, elmosolyodott. Időközben egészen berozsdásodtak az arcizmai. – Igen, rémlik, hogy egyszer kinyitottam... amikor megvettem...

– Mivel a falu Griffendélről kapta a nevét – mutatott rá a lány –, erre akár magadtól is rájöhetnél volna. – A kioktató hang végre a régi Hermionét idézte. Harry már-már azt várta, hogy felálljon, és bejelentse, hogy indul a könyvtárba. – Na szóval *A mágia történetében* van egy rész a faluról. Várj csak...

Hermione keze eltűnt a gyöngyös táskában, s mikor kisvártatva újra felbukkant, benne volt Bathilda Bircsók *A mágia története* című műve. Némi lapozgatás után meg is találta a keresett részt:

– A Nemzetközi Varázstitok-védelmi Alaptörvény 1689-es aláírásával megkezdődött a varázslók mai napig tartó rejtőzködése. Eleink ettől kezdve, talán magától értetődő módon, igyekeztek csoportokba tömörülni egy-egy közösségen belül. Számos olyan kisebb-nagyobb települést jegyeztek fel, amely egyidejűleg több, egymást kölcsönösen támogató és védelmező varázslócsaládnak adott otthont. A cornwalli Rosslick, a yorkshire-i Tickall és az Anglia déli partvidékén fekvő Widra St. Capdel ismert helyszínei voltak varázslócsalád-csoportok és toleráns, esetenként konfundált muglik békés együttélésének. Az ilyen, részben varázslók lakta települések talán legnevezetesebbike a nyugati országrészbeli Godric's Hollow: ott született a nagy Griffendél Godric és ott készítette el Bowman Wright varázslókovács az első aranycikeszt. A falu temetője tele van ősi varázslócsaládok nevét hirdető sírkövekkel, s nyilván ezzel függ össze, hogy a kis templom környéke évszázadok óta kísértetjárta hely hírében áll.

– Rólad meg a szüleidről nem ír – csukta be a könyvet Hermione. – Bircsók professzor csak a tizenkilencedik század végéig dolgozza fel az eseményeket. De érted már? Godric's Hollow – Griffendél Godrik –

Griffendél kardja... Dumbledore szerintem úgy gondolta, hogy te is végigmész ezen a logikai láncon.

– Hát igen...

Harrynek nem akaródzott bevallani, hogy eszébe sem jutott a kard, amikor javasolta, hogy menjenek el Godric's Hollowba. Őt három dolog vonzotta a faluba: a szülei sírja, a ház, ahol megmenekült a halál torkából és Bathilda Bircsók személye.

– Emlékszel, mit mondott Muriel? – kérdezte végül.

– Kicsoda?

– Tudod... – Harry habozott: nem akarta kimondani Ron nevét. – Ginny nagy-nagynénje. Az esküvőn. Az, aki azt mondta rád, hogy csontos a bokád.

– Ja igen.

Kínos pillanat volt ez; Harry tudta, hogy Hermione kiérezte Ron nevét az utalásból. Gyorsan folytatta hát:

– Muriel azt mondta, Bathilda Bircsók mind a mai napig Godric's Hollowban lakik.

– Bathilda Bircsók – ismételte tűnődve Hermione, s közben mutatóujjával végigsimított *A mágia történetének* borítóján, ott, ahol domború betűkkel Bathilda neve állt. – Végül is...

A következő pillanatban olyan látványosan elakadt a lélegzete, hogy Harrynek összerándult a gyomra; pálcát rántott, és a sátor bejárata felé nézett, arra számítva, hogy egy behatoló kezét fogja megpillantani – de nem volt ott semmi.

– Mi van!?! – kérdezte félig mérgesen, félig megkönnyebbülten. – Miért csináltad ezt? Már azt hittem, egy halálfaló mászik befelé a sátorba, vagy valami...

– Lehet, hogy Bathildánál van a kard! Lehet, hogy Dumbledore őt bízta meg az őrzésével!

Harry elgondolkodott ezen a lehetőségen. Bathilda már biztosan nagyon-nagyon öreg, ráadásul Muriel szerint „agyalágyult”. Mennyire valószínű, hogy Dumbledore épp nála rejtette el a kardot? Ha úgy tett, akkor elég sokat bízott a véletlenre, gondolta Harry: nemhogy a kard kicserélését nem említette neki, de azt sem, hogy baráti szálak fűzik Bathildához. Harry mindazonáltal úgy ítélte meg, hogy most, mikor Hermione ilyen meglepő lelkesedéssel támogatja leghőbb kívánságának teljesülését, hiba lenne kétségeket hangoztatnia a lány elméletét illetően.

– Igen, tényleg, lehet! Szóval akkor elmegyünk Godric's Hollowba?

– Igen, de ezt a kirándulást gondosan elő kell készítenünk. – Hermione kihúzta magát a széken; Harry örömmel látta, hogy a lányt legalább annyira felvillanyozza az újabb akció kilátása, mint őt magát. – Először is gyakorolnunk kell a társas dehoppanálást a láthatatlanná tévő köpeny alatt, és talán alkalmaznunk kellene kiábrándító bűbájt is, hacsak nem választjuk a klasszikus Százfülé-főzetes megoldást. Akkor viszont szereznünk kell hajszálat. Igazából szerintem azt kellene csinálnunk, mert minél tökéletesebb az álcánk, annál jobb...

Harry hagyta, hadd beszéljen Hermione. Ő szaporán bólogatott, és a lélegzetvételnyi szünetekben helyeselt, de a gondolatai már máshol jártak. Végre ismét izgatott várakozás töltötte el, először azóta, hogy megtudták, hogy a Gringotts-beli kard hamisítvány.

Haza fog menni, vissza fog térni arra a helyre, ahol még volt családja. Ha nincs Voldemort, Godric's Hollowban nőtt volna fel, ott töltött volna minden vakációt. Barátokat hívhatott volna el a házukba... talán kistestvérei is lettek volna... a tizenhetedik születésnapjára az édesanyja sütötte volna a tortát. Még sosem érezte annyira valóságosnak az elvesztett életét, mint most, mikor végre készült visszatérni a helyre, ahol azt elrabolták tőle. Aznap este, miután Hermione lefeküdt, kilopta a gyöngyös táskából a hátizsákját, és elővette belőle a Hagridtól kapott fotóalbumot. Hosszú hónapok után először megint hosszasan nézegette szüleit, akik mosolyogva integettek neki a fényképekről – arról a pár papírdarabról, ami megmaradt neki belőlük.

Legszívesebben már másnap elindult volna Godric's Hollowba, de ez a szándéka nem találkozott Hermionééval. A lány, mivel meggyőződése volt, hogy Voldemort számít Harry felbukkanására szülei halálának színhelyén, határozottan kijelentette, hogy addig nem kelhetnek útra, amíg nem biztosították maguknak a lehető legtökéletesebb álcázást. A nap, amikor Hermione végre kielégítőnek ítélte felkészültségüket – azaz birtokukban volt pár hajsza, amit karácsonyi bevásárlásukat végző ártatlan mugliktól zsákmányoltak, valamint már álmukból felverve is tudtak láthatatlanná tévő köpeny alatt hoppanálni meg dehoppanálni –, egy héttel később érkezett el.

A sötétség leple alatt szándékoztak a faluba hoppanálni, ezért csak késő délután itták meg a Százfülé-főzetet. Attól Harry egy középkorú, kopaszodó férfinak, Hermione pedig az illető mugli alacsony és jellegtelen külsejű feleségének a másává vedlett. A gyöngyhímzett táska, amibe minden holmijukat bepakolták (a horcrux kivételével, mert azt Harry a nyakában viselte), Hermione állig begombolt kabátjának egyik belső zsebébe került.

Ezután Harry kettejükre borította a láthatatlanná tévő köpenyt, és késlekedés nélkül belevetették magukat a fullasztó sötétségbe.

Harry a torkában dobogó szívvel nyitotta ki a szemét. Egy behavazott úton álltak kéz a kézben. A fejük fölött a sötétkék égen már pislákolnak az első csillagok. A keskeny utat mindkét oldalon falusi házak sora szegélyezte. Az ablakokon karácsonyi lámpafüzérek világítottak. Rövid sétányra tőlük, ott, ahol a falu központja lehetett, utcalámpák aranyló fénye hullott a házakra.

– Ez a vacak hó! – suttogta Hermione a köpeny alatt. – Miért nem gondoltunk a hóra!? Hiába minden óvintézkedés, ha a lábnyomaink elárulnak minket! Muszáj eltüntetnünk őket. Te menj elől, én majd csinálom...

Harrynek nem fűlött hozzá a foga, hogy pantomimlovat játszva araszoljanak végig a falun – márpedig úgy festettek volna, ha egyszerre próbálnak a köpeny rejtekében maradni és mágikus nyomtalanítást végezni.

– Vegyük le a köpenyt – indítványozta, majd Hermione riadalmát látva hozzátette: – Felismerhetetlenek vagyunk, és nem is néz minket senki.

Levetették a köpenyt, Harry a kabátja alá dugta, s ettől kezdve minden figyelmüket a falunak szentelhették. A jeges levegő az arcukba csípett, ahogy sorban elhaladtak a házak mellett – talán amellett is, amelyikben Lily és James Potter élt egykor, vagy amellett, amelyikben Bathilda lakott. Harry megbámulta a bejárati ajtókat, a hóborította tetőket, a tornácokat; titkon remélte, hogy felismeri valamelyiket, jóllehet tudta, hogy ez lehetetlen, hiszen alig múlt egyéves, mikor végleg elvitték innen. Még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán meglátná a házukat – nem tudta, mi történik abban az esetben, ha a Fidelius-bűbáj alanyai meghalnak. Végül a szűk utca, amin haladtak, elkanyarodott balra, és feltűnt a szemük előtt egy kis tér, a falu főtere.

A tér közepén, egy szélfűtta karácsonyfa szomszédságában, színes lámpafüzérek között háborús emlékműnek tűnő oszlop meredt az ég felé. Körös-körül boltok kirakatai világítottak, de volt ott postahivatal, kocsmá és egy kis templom is, melynek ólomüveges ablakai színes drágakövekkel kirakott ékszereként ragyogtak.

A nagyobb forgalomnak köszönhetően itt keményre és csúszósra volt taposva a hó. Harryék útját most már számos járókelő keresztezte, sétáló alakjukat egy-egy pillanatra aranyba vonta az utcalámpák fénye. A kocsmá ajtaja kinyílt majd becsukódott: egy másodpercig nevetés és popzene áradt ki rajta. Azután a kis templomban felcsendült egy karácsonyi ének.

– Figyelj, Harry, szerintem szenteste van – mondta Hermione.

– Gondolod?

Harry már rég nem tartotta számon a dátumot; hetek óta nem volt a kezükben újság.

– Igen, biztos vagyok benne. – Hermione tekintete a templomon időzött.
– Akkor ők is... ők is odabent vannak, nem? A szüleid. Nézd, ott a temető a templom mögött.

Harry torkát megremegtette egy érzés, ami jobban hasonlított félelemhez, mint izgalomhoz. Most, közvetlenül a cél előtt, elbizonytalanodott. Hermione kitalálhatta, mit érez, mert átvette az irányítást: megfogta a kezét, és húzni kezdte őt előre. Mikor azonban a tér közepére értek, a lány egyszerre megtorpant.

– Harry! Nézd!

Hermione a háborús emlékműre mutatott. Most, hogy a közelébe értek, a nevekkel teleírt obeliszk átalakult, s immár három ember szobra volt: egy kócos, szemüveges férfi, egy hosszú hajú, kedves és csinos arcú nő és egy kisfiú, aki anyja karján ült. Fejük tetejét bolyhos, fehér sapka módjára belepte a hó.

Harry közelebb ment, és felnézett szülei arcára. Sose hitte volna, hogy szobrot állítottak nekik... Nagyon furcsa volt kőből kifaragva, sebzetlen homlokú, boldog kisfiúként látnia önmagát.

– Gyerünk – szólt, mikor már eleget nézte a szobrokat, s Hermione mellett továbbindult a templom irányába. Az úttesten átkelve még egyszer hátrapillantott: a tér közepén már ismét a háborús emlékmű állt.

A templomhoz közeledve egyre hangosabban zengett a fülükbe az énekszó. Harrynek elszorult a torka, olyan erővel tódultak fel benne a roxforti emlékek: a lovagi páncélokból karácsonyi dalok trágár paródiáit harsogó Hóborc, a nagyterem tizenkét karácsonyfája, Dumbledore, fején a pukkantós bonbonban talált sipkával, Ron az anyja kötötte legújabb pulóverben...

A templomkertbe nyikorgó lengőkapu vezetett. Hermione óvatosan s csak annyira nyitotta ki, hogy oldalazva beférjenek rajta. A kaput síkosra taposott ösvény kötötte össze a templom bejáratával, de attól jobbra és balra térdig érő szűzhó borította a talajt. Harryék belegázoltak; mély árok jelezte útjukat, ahogy a ragyogó ablakok fénye elől a fal árnyékába húzódva megkerülték az épületet.

A templom mögött sötét sírkövek sorai emelkedtek ki a sápadtkék hómezőből, melyet elszórtan tűzpiros, arany és zöld foltokkal pettyezett az ólomüveges ablaktáblákon kivetülő fény. Harry a kabátzsebében rejtőző pálcát szorongatva odalépett a legközelebbi sírhoz.

– Nézd, ez egy Abbott! Lehet, hogy rokona Hannah-nak.

– Halkabban... kérlek – könyörgött Hermione.

Lábaik nyomán sötét lyukak maradtak a hóban, ahogy elindultak a sírok között. Lassan gázoltak egyre beljebb, meg-megálltak, régi sírkövek fölé hajoltak, hogy kibetűzzék felirataikat, s időről időre hunyorogva fürkésztek a környező sötétséget, hogy megbizonyosodjanak róla, egyedül vannak.

– Harry, gyere!

Hermione két sorral odébb járt; Harry kalapáló szívvel gázolt vissza hozzá a hóban.

– Megvan a...?

– Nem, de nézd!

A lány egy zuzmófoltos gránitsírkőre mutatott. Harry lehajolt, hogy jobban szemügyre vehesse. *Kendra Dumbledore*, ez állt a sötét kövön, alatta a születés és az elhalálozás dátuma, az alatt pedig: *és lánya, Ariana*. Még lejjebb egy idézetet véstek a sírkőbe:

Ahol a kincséd, ott a szíved is.

Rita Vitrol és Muriel tehát bizonyos dolgokat jól tudtak. A Dumbledore család valóban itt élt, és több tagja itt is halt meg.

A sírt látni rosszabb volt, mint csupán hallani róla. Harrynek megint a fejébe tolakodott a gondolat, hogy Dumbledore-nak és neki is az élete egy része van ebben a temetőben elhantolva, s hogy Dumbledore ezt eltitkolta, pedig beszélnie kellett volna róla. Felkereshették volna a temetőt – Harry belegondolt, milyen jó lett volna, ha együtt eljönnek ide, milyen jó lett volna, ha megtudja, hogy ilyen fontos dolog köti össze kettejüket. Csakhogy Dumbledore a jelek szerint nem tulajdonított semmiféle jelentőséget annak, hogy családjaik egy temetőben nyugszanak; talán pusztán véletlennek tartotta ezt, mellékes körülménynek, ami a Harrynek szánt feladat szempontjából lényegtelen.

Hermione őt nézte, s Harry örült, hogy a sötétség elrejtje az arcát. Újra elolvasta a kőbe vésett mondatot: *Ahol a kincséd, ott a szíved is*. Ötlete sem volt, mire utalhatnak ezek a szavak. Az idézetet bizonyára Dumbledore választotta, hisz anyja halálával ő lett a családfő.

– Biztos, hogy sosem említette...? – kezdte óvatosan Hermione.

– Nem – vágta rá Harry. – Menjünk tovább.

Otthagyták a sírt, és azt kívánta, bár ne is látta volna. Elege volt ebből a nehezteléssel vegyülő, zaklatott izgalomból.

– Itt van! – kiáltott fel néhány pillanattal később Hermione. – Jaj, nem, bocsánat. Azt hittem, Potter van ráírva.

A lány a homlokát ráncolva hajolt egy szétfagyott, mohos sírkő fölé.

– Gyere csak ide egy percre!

Harry unta már a kitérőket, kelletlenül indult vissza a hóban.

– Mi van?

– Nézd!

A sírkő nagyon régi volt, felirata már jószerével olvashatatlan. Hermione a név alatti ábrára mutatott.

– Itt az a jel, ami a könyvben volt!

Harry alaposabban megsejmelte a kopott vésetet, és megállapította, hogy az valóban egy háromszögnek tűnik.

– Igen... lehet...

Hermione fényt gyújtott pálcája hegyén, és megvilágította vele a nevet a sírkövön.

– Ig... Ignotus, ha jól látom...

– Én tovább keresem a szüleimet, nem baj? – mondta nem minden ingerültség nélkül Harry, és otthagyta a régi sírkő mellett guggoló Hermionét.

Időről időre látott egy-egy vezetéknév, amit, az Abbotthoz hasonlóan, ismert a Roxfortból. Egyes varázslócsaládoknak több nemzedéke is itt volt eltemetve, de a régi dátumok arról árulkodtak, hogy ezek a családok vagy már kihaltak, vagy azóta elköltöztek Godric's Hollow-ból. Harry egyre mélyebbre hatolt a kőtáblák erdejében, és minden egyes újabb sírhoz a reménykedés és a szorongás vegyes érzésével lépett oda.

Aztán egyszerre mintha hirtelen sűrűbbé vált volna a sötétség és még mélyebbé a csend. Harry nyugtalanul körülnézett. Dementorok? Aztán rádöbrent, hogy csak a templom lámpái aludtak ki; időközben véget ért a karácsonyi éneklés, s lassan a térre visszatérő emberek zsibongása is a távolba vészett.

Azután harmadszor is felcsendült a sötétben Hermione hangja, élesen, tisztán, néhány méteres közelségből.

– Gyere ide... itt vannak.

Harry rögtön tudta, hogy most tényleg elérkezett a pillanat. Ahogy elindult Hermione felé, ugyanazt az iszonyú nyomást érezte a mellkasán, amit Dumbledore halálakor: a gyász fájdalma összepréselte a szívét, a tüdejét.

A sírkő csupán két sorral volt Kendráé és Arianáé mögött. Fehér márványból készült, akárcsak a Dumbledore-oké, s mivel szinte világított a sötétben, felirata könnyen olvasható volt. Harrynek nem kellett letérdelni, de még csak túl közel se mennie hozzá, hogy lássa, mi áll rajta.

James Potter, szül. 1960. március 27., megh. 1981. október 31.
Lily Potter, szül. 1960. január 30., megh. 1981. október 31.
Utolsó ellenséggént a halál semmisül meg.

Harry lassan, szinte betűről betűre olvasta el a feliratot, mintha ez volna az egyetlen alkalma rá, hogy felfogja az értelmét. Az utolsó sort fennhangon olvasta fel.

– *Utolsó ellenséggént a halál semmisül meg.* – Borzalmas gondolat ötlött fel benne, szinte páni rémület fogta el tőle. – Ez a halálfalók eszméje, nem? Hogy kerül ez ide?

– Harry, ez nem az a legyőzés, amit a halálfalók akarnak – magyarázta szelíden Hermione. – Ez azt jelenti, hogy... hisz tudod... hogy túlélni a halált. Élni a halál után.

De ők nem élnek, gondolta Harry. Ők megszűntek létezni. Mit érnek az üres szavak, ha egyszer a szülei kihunyt tudattal porladnak a hó és a kő alatt? És könnyei, mielőtt visszafojthatta volna őket, forró patakként feltörtek, hogy kiáradva nyomban az arcára fagyjanak. Minek törölje le, minek rejtse el őket? Hagyta, hadd hulljanak, összepréselte ajkát, és rámeredt a hóra, ami alatt ott fekszenek a szülei, Lily és James, akik már csak málló csontok, akik nem tudják, nem is törődnek vele, hogy ő, a fiuk itt áll fölöttük elevenen, az ő áldozatuk árán nyert élettel a szívében, és e percben már-már azt kívánja, bár ő is ott pihenne velük a hó alatt.

Hermione megint megfogta a kezét, és megszorította. Harry képtelen volt ránézni a lányra, de viszonzta a kézszorítást. Erőtéljes, mély sóhajokkal beszívta az éjszakai levegőt, próbálta visszanyerni önuralmát, próbált magához térni. Hoznia kellett volna valamit a szüleinek, de most gondolt csak rá, és a temetőben minden növény csupasz és fagyott volt. Hermione azonban felemelte pálcáját, kört írt le vele, s bűbája nyomán fekete hunyorból font koszorú virult ki a levegőben. Harry elkapta, és ráhelyezte a sírra.

Mikor felállt, rögtön menni akart: úgy érezte, nem tud egy másodperccel se tovább ott maradni. Átkarolta Hermione vállát, a lány pedig az ő derekát, azután némán megfordultak, s a Dumbledore-ok sírja mellett elhaladva a sötét templom és a lengőajtó felé vették útjukat.

Tizenhetedik fejezet **Bathilda titka**

– Állj meg, Harry!

– Mi a baj?

Az ismeretlen Abbott sírjánál jártak.

– Van ott valaki. Valaki figyel minket. Ott, a bokrokon túl.

Mozdulatlanná dermedtek úgy, ahogy voltak, egymást átkarolva, és a temetőt határoló sűrű fekete sövény felé meresztették a szemüket. Harry nem látott semmi gyanúsat.

– Biztos vagy benne?

– Mozgást láttam, esküdni mernék rá...

Hermione elhúzódott Harrytől, hogy szabaddá tegye pálcás kezét.

– Mugliknak látszunk – emlékeztette Harry.

– Mugliknak, akik épp most tettek virágot a szüleid sírjára. Harry, biztos vagyok benne, hogy van ott valaki!

Harrynek eszébe jutott, mit írt *A mágia története*: a temetőt kísértetek járják. Lehet, hogy...? De ekkor zördülést hallott, és egy kevés hó hullott le a bokorról, amire Hermione mutatott. A kísértetek nem tudják lerázni a havat.

– Biztos egy macska – mondta egy-két másodperc múltán –, vagy valami madár. Ha egy halálfaló lenne, már nem élnénk. De gyere, menjünk ki innen, aztán odakint majd újra felvesszük a köpenyt.

Továbbindultak, de nem mulasztottak el pár lépésenként hátrahátranézni. Harry, aki korántsem volt olyan magabiztos, amilyennek Hermione megnyugtatója céljából tette magát, igencsak megkönnyebbült, mikor becsukódott mögöttük a lengőajtó, és újra a csúszós járdán álltak. Gyorsan magukra kanyarították a láthatatlanná tévő köpenyt. A kocsmában most jóval nagyobb volt a forgalom: megannyi hang zengte odabent azt a karácsonyi éneket, amit a templom felé közeledve hallottak. Harryben felmerült, hogy a kocsmában kellene menedéket keresniük, azonban mielőtt megszólalhatott volna, Hermione odasúgta neki: – Gyere, menjünk arra –, és már be is húzta őt egy sötét utcába, ami kifelé vezetett a faluból, épp az ellenkező irányban, mint amerről jöttek. Harry jól ki tudta venni a távolban a helyet, ahol elfogytak a házak és az utca dűlőútba ment át. Olyan gyorsan lépkedtek, amilyen gyorsan csak a csúszós úton mertek; további fényfüzés ablakok mellett haladtak el, függönyök mögött karácsonyfák körvonalait látták.

– Hogy fogjuk megtalálni Bathilda házát? – aggodalmaskodott Hermione. Didergett egy kicsit, és menet közben nyugtalanul tekingetett hátra a válla fölött. – Van ötleted, Harry? Harry!

Meghúzogatta Harry kabátujját, de a fiú nem figyelt rá. Tekintete a házsor legvégén magasodó sötét tömegre tapadt. Egyszerre megszaporázta

lépteit, Hermionét is magával vonszolva. A lány meg is csúszott a jégen.

– Harry...

– Nézd... nézz oda, Hermione...

– Ne olyan... oh!

Látható volt számára – a Fidelius-bűbáj tehát együtt halt Jamesszel és Lilyvel. A sövény teljesen elvadult a tizenhat év alatt, ami azóta eltelt, hogy Hagrid kihozta őt a most derékig érő gazban rejtőző törmelékeken át. A falak többsége ép volt, igaz, belepte őket a sötét repkény és a hó, de az emelet jobb oldala leomlott: Harry biztosra vette, hogy a visszapattanó átok rombolta le. Hermionéval megálltak a kapu előtt, és rámeredtek a házra, mely egykor ugyanolyan csinos épület lehetett, mint a többi az utcában.

– Vajon miért nem építették újjá? – suttogta Hermione.

– Talán nem lehet – válaszolta Harry. – Lehet, hogy úgy van, mint a sötét varázslat okozta sérülésekkel, hogy az a rész nem nő vissza.

Kidugta a kezét a köpeny alól, és megfogta a hólepte, rozsdás kaput. Nem akarta kinyitni, csak vágyott megérinteni valamit, ami a házhoz tartozik.

– Csak nem akarsz bemenni? Szerintem veszélyes lenne, lehet, hogy... odanézz!

Nyilván attól, hogy Harry megérintette a kaput, egy fatábla emelkedett ki előttük a sűrű gzból, mint holmi gyorsan növő, bizzar virág. Aranylő betűkkel az alábbi szöveg állt rajta:

Ezen a helyen vesztette élejét 1981. október 31-e estéjén Lily és James Potter.

Fiuk, Harry minden idők egyetlen varázslója, aki túlélte a gyilkos átkot.

Ez a muglik számára láthatatlan ház romos állapotában hagyva állít emléket a Potter házaspárnak, s felidézi a család tragédiáját okozó gyilkos erőszakot.

A táblán nemcsak a díszes betűkkel írt sorok álltak, hanem még megannyi ilyen-olyan felirat: azoknak a boszorkányoknak és varázslóknak a keze nyoma, akik elzarándokoltak a helyre, ahol a kis túlélő a csodát művelte. Voltak, akik a nevüket írták fel öröktintával, mások a monogramjukat vették a fába, megint mások szöveget firkantottak fel. A tizenhat év varázsgrafitti-termésének legújabb, még fényesen világító darabjai mind hasonló tartalmúak voltak: *Sok szerencsét, Harry, bármerre jársz! Melletted állunk, Harry! Éljen Harry Potter!*

– Milyen dolog így összefirkálni a táblát! – sopánkodott Hermione.

Harry azonban vigyorgott.

– Én örülök neki. Ez fantasztikus. Nekem...

A torkára forrt a szó. A távoli főtér lámpáinak fénye egy közeledő ember sziluettjét derengte körül. Harry, maga sem tudta, miért, de szinte biztosra vette, hogy a vastag ruhákba burkolózó alak egy nő. Az illető lassan lépkedett, talán félt, hogy elcsúszik a havon; merev, görnyedt tartása és csoszogó járása arra utalt, hogy nagyon öreg. Harry és Hermione némán figyelték, ahogy közeledett az utcán. Harry várta, hogy befordul-e valamelyik házba, de ösztöne azt súgta, nem fog. Az alak végül tőlük néhány méterre megállt, feléjük fordult, és úgy maradt, mozdulatlanul, a havas utca közepén.

Harrynek nem volt szüksége Hermione figyelmeztető csípésére. Tudta, hogy az öregasszony semmiképp sem lehet mugli, elvégre egy olyan házat nézett, amit, ha nem boszorkány, nem láthatott volna. Ugyanakkor még egy boszorkány részéről is meglepő viselkedés volt egy ilyen hideg estén csak azért kijönni az utcára, hogy megnézzon egy romos házat. Az, hogy lássa őt és Hermionét, a normális mágia szabályai szerint lehetetlen volt, Harry furcsamód mégis úgy érezte, hogy az öregasszony tud a jelenlétükről, s azt is tudja, kik ők. Alighogy ez a nyugtalanító sejtelem tudatosult benne, az anyóka felemelte kesztyűs kezét, és hívólag feléjük intett.

Hermione Harryéhez nyomta karját, ahogy közelebb húzódott hozzá a köpeny alatt.

– Honnan tudja?

Harry a fejét rázta. Az öregasszony újra intett, kicsit sürgetőbben. Harry számos érvet fel tudott volna hozni amellett, hogy miért ne engedjenek a hívásnak, ugyanakkor ahogy ott álltak egymással szemben a kihalt utcán, lassan minden kétsége eloszlott az öregasszony kilétét illetően.

Lehetséges, hogy hosszú hónapok óta vár rájuk? Azt mondta volna neki Dumbledore, hogy tartson ki, mert Harry végül meg fog érkezni? Talán az öregasszony figyelte őket a sötét temetőben, az ő mozgását vették észre? És aztán követte őket idáig? Harry titokzatos, dumbledore-i hatalmat érzett az öregasszonynak abban a képességében is, hogy érzékeli a jelenlétüket.

Végül – Hermione nem kis rémületére – Harry megszólalt:

– Bathilda?

A bebugyolált alak bólintott, majd megismételte hívó intését.

Harry és Hermione összenéztek a köpeny alatt. Harry kérdően felvonta a szemöldökét; Hermione szorongós kis bólintással felelt.

Tettek egy lépést az öregasszony felé, mire az nyomban megfordult, és elcsoszogott arra, amerről jött. Harryék követték. Jó néhány ház mellett elhaladtak már, mikor az öregasszony végre bement az egyik kapun. Harryék

átvágta a nyomában az előkerten, ami majdnem olyan gazos volt, mint a romházé. Az öregasszony kulcsot vett elő, kicsit ügyetlenkedett vele, azután kitárta a bejárati ajtót, és félrehúzódott, hogy beengedje Harryéket.

Mikor az öreg mellett elhaladva beléptek az ajtón, erős és kellemetlen szag csapta meg Harry orrát – vagy a ház bűzlött, vagy a lakója, akin Harry most, a közvetlen közelében állva látta csak igazán, hogy mennyire kicsi és töpörödött: a mellkasáig is alig ért fel. Harryék ledobták magukról a láthatatlanná tévő köpenyt, s az öregasszony közben becsukta a hámló festékű ajtót – májfoltos kezén kéken dudorodtak az ízületek. Azután megfordult, és Harryre nézett. Hályogtól elszürkült szeme mélyen ült papírvékony szemhéjának ráncai mögött, s egész arcát megszakadt erecskék és barna foltok pöttyözték. Harry eltűnődött, vajon az öregasszony látja-e őt egyáltalán; ha igen, gondolta, akkor sem az igazi arcába, hanem a kopaszodó mugliéba néz.

Az öregség, a por, a szennyes ruhák és a romlott étel szagát ötvöző bűz csak erősödött, mikor az asszony letekerte magáról molyrágta, fekete nagykendőjét. Most már az is látszott, hogy jószerével kopasz: megritkult fehér haja nem tudta eltakarni fejbőrét.

– Bathilda? – kérdezte újra Harry.

Az öregasszony megint bólintott. Harry egyszerre érezni kezdte a mellén a medált: annak lakója felébredt, és lüktetésétől szinte remegett a hideg arany. Talán tudja, megérezte, hogy közel van a fegyver, ami elpusztítja majd?

Bathilda elcsoszogott mellettük – Hermionét meglökte, mintha nem vette volna észre, hogy ott van –, és eltűnt egy helyiségben, ami talán a nappali szoba volt.

– Nem tetszik ez nekem, Harry – mondta suttogásnál is halkabban Hermione.

– Nézz rá... Nem hiszem, hogy ne tudnánk legyőzni, ha arra kerülne a sor. Még nem mondtam neked, de tudtam, hogy valószínűleg nincs minden rendben Bathilda fejében. Muriel azt mondta róla, hogy agyalágyult.

– Ide! – szólt ki Bathilda a szobából.

Hermione összerezsent, és elkapta Harry karját.

– Nyugi, nem lesz baj – mondta Harry, és magával húzta Hermionét a nappaliba.

Bathilda ide-oda csoszogott odabent, és gyertyákkal bajlódott, de a szobában még mindig sűrű sötétség volt – és hatalmas kosz. Csikorgott a por a talpuk alatt, és Harry a doh mellett érezni vélt egy még rosszabb szagot: a romlott hús bűzét. Évek telhettek el azóta, hogy utoljára ránézett valaki

Bathildára. Az öregasszony minden bizonnyal megfélekedezett róla, hogy tud varázsolni, mert nehézkesen, kézzel gyújtotta a gyertyákat, lógó csipkekézelőjét a lángra lobbanás folyamatos veszélyének téve ki.

– Szívesen segítek – ajánlkozott Harry. Átvette a gyufát, s az öregasszony pillantásától kísérvé meggyújtotta a még hátralevő gyertyacsonkokat, melyek ingatag könyvkupacok tetején és csorba, penészes bögrékkel teli asztalkákon elhelyezett csészealjakon álltak.

Az utolsó hely, ahol Harry gyertyát talált, egy hasas komód fényképekkel telerakott teteje volt. Mikor fellobbant a lángocska, fényében poros üveglapok és ezüstkeretek derengtek fel. Harry mozgást vélt látni a fotókon. Amíg Bathilda a kandallóba való fahasábokkal bajlódott, titkon elővette a pálcáját, és ezt suttogetta: – *Tergeo*. – A fényképekről egy szempillantás alatt eltűnt a por, s Harry azonnal észrevette, hogy a legnagyobb és legdíszesebb keretek közül fél tucat üresen áll. Eltűnődött, hogy vajon Bathilda távolította-e el azokat a képeket, vagy valaki más. Azután megakadt a szeme a gyűjtemény hátsó sorában meghúzódó egyik fotón, és már nyúlt is érte.

Az ezüstkeretből az aranyszőke, vidám képű tolvaj nézett rá lusta mosollyal: az a fiatalember, aki az ablakpárkányon kuporgott Gregorovics emlékében. És Harry most végre rájött, honnan volt ismerős neki a fiú: a *Hírnév és hazugságok* című könyvben látott fényképről, amin ő meg a tizenéves Dumbledore egymás vállát átkarolva álltak, és aminek az eredetije ugyanott lehetett, ahol a többi hiányzó fotó: Rita Vitrolnál.

– Mrs... Miss... Bircsók – szólalt meg az izgalomtól kissé remegő hangon Harry. – Ez kicsoda?

Bathilda a szoba közepén állt, és nézte, hogyan rakja meg helyette Hermione a tüzet.

– Miss Bircsók! – ismételte Harry, s a képpel a kezében elindult az öregasszony felé. A kandallóban épp akkor lobbantak fel a lángok. Bathilda ránézett Harryre, s ő érezte, hogy a mellén pihenő horcrux lüktetése felgyorsul.

– Ki ez az ember? – kérdezte, és előrenyújtotta a fotót.

Bathilda kifejezéstelen arccal ránézett a képre, majd ismét Harryre emelte a tekintetét.

– Tudja, hogy ki ez? – ismételte a kérdést Harry, lassan és hangosan ejtve a szavakat. – Ismeri ezt az embert? Tudja a nevét?

Bathilda azonban csak nézett, s Harry izgalma csalódott ingerültségnek adta át a helyét. Hogyan sikerülhetett Rita Vitrolnak megnyitni Bathilda

emlékezetét?

– Ki ez az ember? – harsogta el újra a kérdést.

– Mit csinálsz, Harry? – kérdezte megütközve Hermione.

– Ez itt a képen, Hermione, ez a tolvaj! Ő lopta meg Gregorovicsot! – Harry megint Bathildához fordult. – Szépen kérem, mondja meg! Ki ez az ember?

Meredt tekintet volt a válasz.

– Miért hívtok minket ide, Mrs... Miss... Bircsók? – kérdezte Hermione, már szintén emelt hangon. – Közölni akar velünk valamit?

Az öregasszony nem adta jelét, hogy hallotta volna Hermione kérdését. Helyette közelebb csoszogott Harryhez, majd a fejével az előszoba felé intett.

– Menjünk el? – találgatott Harry.

Bathilda megismételte a fejmozdulatot, aztán rámutatott Harryre, majd önmagára s végül a mennyezetre.

– Ja, értem... szerintem azt akarja, hogy menjek fel vele az emeletre.

– Jól van, menjünk – mondta Hermione, de mikor indult volna, az öregasszony meglepő hevességgel megrázta a fejét, aztán ismét Harryre, majd önmagára mutatott.

– Azt akarja, hogy csak én menjek.

– Miért? – Hermione hangja élesen és tisztán csendült a gyertyafényes szobában. Az öregasszony kicsit megrázta a fejét a hangoskodásra.

– Dumbledore talán a lelkére kötötte, hogy csak nekem adja át a kardot.

– Komolyan azt hiszed, hogy tudja, ki vagy?

– Igen – felelte Harry az arcára meredő opálos szempárba nézve. – Szerintem tudja.

– Jól van, menj, de ne időzz sokáig.

– Mutassa az utat! – mondta Bathildának Harry.

Az öregasszony ezt nyilván megértette, mert Harryt megkerülve elindult az ajtó felé. Harry még egyszer hátranézett, és küldött egy megnyugtató mosolyt Hermione felé, de a lány ezt valószínűleg nem látta: saját vállát fázósan átölelve állt a gyertyavilágos koszfészek közepén, és a könyvespolc felé bámult. Harry, miközben kifelé ment a szobából, kihasználta, hogy se Bathilda, se Hermione nem figyeli őt, és kabátja belső zsebébe süllyesztette a tolvaj ezüstkeretes fényképét.

A lépcső keskeny és meredek volt; Harrynek megfordult a fejében, hogy neki kellene feküdnie Bathilda hátsó felének, nehogy az öregasszony visszazuhanjon rá, amire komoly esély volt. Bathilda lassan és kissé sípoló

tüdővel felkapaszkodott az emeletre, ott rögtön befordult jobbra, és bevezette Harryt egy alacsony mennyezetű hálósobába.

A helyiség koromsötét és rettenetesen bűdös volt. Harry csak annyit látott, hogy az ágy alól kilóg egy éjjeliedény, de mikor Bathilda becsukta az ajtót, azt is elnyelte a sötétség.

– *Lumos*.

Fény gyúlt Harry pálcájának hegyén, és ő összerezzen: a teljes sötétség röpke másodperceiben Bathilda észrevétlenül odaállt elé.

– Potter vagy? – suttogta az öregasszony.

– Igen.

Bathilda lassan, ünnepélyesen bólintott. Harry érezte, hogy a horcrux a mellén már szaporábban lüktet, mint a tulajdon szíve – ez kellemetlen, zaklató érzés volt.

– Adni akar nekem valamit? – kérdezte Harry, de az öregasszony figyelmét a világító pálca kötötte le.

– Adni akar nekem valamit?

Bathilda behunyta a szemét, s ekkor egyszerre több dolog történt: Harry homlokába belehasított a fájdalom: a horcrux akkorát vonaglott, hogy a ruha is megmozdult fölötte; és egy pillanatra eltűnt a sötét, bűzös szoba. Harry vad örömet érzett, és éles, jéghideg hangon parancsolta: – Tartsd ott!

Harry megtámolyodott. A sötét szoba és a bűz visszatért: Harry nem értette, mi történt vele.

– Adni akar nekem valamit? – kérdezte harmadszor is, már szinte kiáltva.

– Arra – suttogta Bathilda, és a sarokba mutatott. Harry magasabbra emelte világító pálcáját: elfüggönyözött ablakot látott, ami előtt egy telerakott öltözőasztal állt.

Bathilda ezúttal nem mutatta az utat. Harry magasra tartott pálcával átoldalazott közte és a vetetlen ágy között, de egy pillanatra sem vette le a szemét az öregasszonyról.

– Mi van itt? – kérdezte, mikor odaért az öltözőasztalhoz, ahol szagra és küllemre is szennyesnek tűnő ruhák heverték rendetlen halomban.

– Ott. – Bathilda a ruhahalomra mutatott.

Abban a pillanatban, amikor Harry elfordította a fejét, hogy megnézzze, villan-e kardmarkolat, csillan-e rubintkő valahol a szennyes között, az öregasszony furcsán megmozdult – Harry észrevette ezt a szeme sarkából, s előbb összerándult az ijedségtől, aztán megbénult a borzalomtól, mert azt

látta, hogy az elaggott test, mint egy üres zsák, a padlóra roskad, s onnan, ahol a nyaka volt, elősiklik a hatalmas kígyó.

Harry pálcás keze lefelé lendült, de a hullő villámgyorsan odakapott, megmarta az alkarját, s a pálca forogva a mennyezet felé röppent; fénye körbeszáguldott a falakon, majd kihunyt. Ugyanabban a pillanatban a kígyófarok hatalmas ütést mért Harry mellkasára, s ő elakadó lélegzettel az öltözőasztalra zuhant, egyenesen a koszos ruhák közé...

Tüstént oldalra gördült, így elkerülte a farok újabb csapását: az az asztal üvegére sújtott le. Harry a padlóra zuhantában érezte, hogy cserepek záporoznak rá, és hallotta Hermione hangját odalentről:

– Harry!

Nem sikerült annyi levegőt szívnia a tüdejébe, hogy vissza tudjon kiáltani, a következő pillanatban pedig egy súlyos, sima valami nekiütközött, s hanyatt lenyomta őt a földre. Erős, vastag izomköteg siklott a testére...

– Ne – nyögte a padlóra szögezve Harry.

– Igen – suttogta a hang. – Igen... itt tartom... itt tartom...

– *Invito... Invito pálca...*

De nem történt semmi, és Harrynek szüksége volt mindkét kezére: le kellett löknie a törzsére tekeredő kígyót, ami kiszorította a levegőt a tüdejéből, és belepréselte a mellébe a horcruxot, azt az élettől lüktető jéggombócot, ott, centiméterekre a szívétől; hideg, fehér fény árasztotta el az agyát, eltűnt minden gondolata... távoli lépések... minden kavarog...

Fémszív dübörgött a mellkasán kívül, és ő repült és repült, nem kellett hozzá se seprű, se thesztrál, és a diadal mámora tombolt benne...

Arra riadt, hogy újra savanyú szagú sötétség veszi körül. Nagini elengedte őt. Harry talpra vergődött, és megpillantotta a kígyót az előszobai lámpa fényében: a hullő támadott, és Hermione sikoltva félreugrott; célt tévesztett átka szétrobbantotta a lefüggönyözött ablakot. Harry elfordult, hogy megvédje arcát az újabb üvegcserep-záportól, és közben rálépett egy ceruzaszerű tárgyra... A pálca!

Lehajolt és felkapta, de a sarokba szorította őt a kígyó szélteben-hosszában csapkodó farka. Hermione nem volt sehol; Harry már a legrosszabbtól tartott, de ekkor piros fénnel kísért durranás hallatszott, és a kígyó felrepült a levegőbe; súlyos tekervényei sorban emelkedtek a mennyezet felé, s felcsapódó farka pofon ütötte Harryt. Ő előreszegezte pálcáját, de ekkor olyan iszonyatos fájdalom hasított a sebhelyébe, amihez foghatót évek óta nem érzett.

– Jön! Hermione, jön!

Miközben ezt ordította, a kígyó sziszegve visszazuhant a padlóra. A szobában teljes volt a káosz: a hüllő nehéz teste polcokat tépett le a falról; mindenfelé porceláncserepek röpködtek, mikor Harry átugrott az ágyon, hogy megfogja a sötét kupacot, amiben Hermionét sejtette.

A lány sikított a fájdalomtól, mikor Harry áthúzta őt az ágy túloldalára. A kígyó újra támadásba lendült, de Harry tudta, hogy valami, ami rosszabb a hüllőnél, közeledik, talán már a kapuban jár; úgy érezte, menten szétrobban a feje a fájdalomtól...

A kígyó akkor csapott le, mikor Harry futtában ugrott, magával rántva Hermionét. – *Confringo!* – sikította a lány, és átka körberепülte a szobát, szétrobbantotta a ruhásszekrény tükrös ajtaját, aztán visszaröppent Harryék felé, pattogott a padló és a mennyezet között – Harry a kézfejen érezte perzselő melegét. Üvegcserepek vágtak az arcába, ahogy Hermionét magával húzva átugrott az ágyról a szétzúzott tetejű öltözőasztalra, majd onnan tovább a tátongó ablakon keresztül ki az éjféletek semmibe, hogy ott a lány visszhangzó sikolyával a fülében megpördüljön a levegőben...

És akkor feltárult a sebhelye; ő maga volt Voldemort, rohant a bűzös hálósobán keresztül, fehér keze megmarkolta az ablakpárkányt, és egy villanásnyi ideig még látta a kopaszodó férfit meg a kicsi asszonyt, ahogy pördülve semmivé foszlanak, és akkor felüvöltött dühében; üvöltése keveredett a lány sikolyával, mely együtt szállt a sötét kertek fölött a karácsony napját köszöntő harangszóval...

Az üvöltése Harry üvöltése volt, a fájdalma Harry fájdalma... hogy ez újra megtörténhetett, és éppen itt, ahol már egyszer megtörtént... itt, egy kőhajításnyira attól a háztól, ahol olyan közel került hozzá, hogy megtudja, milyen meghalni... meghalni... borzalmas volt az a fájdalom... kiszakadni a testéből... de ha nincs teste, hogyan fájhat annyira a feje, ha meghalt, miért nem múlik el a kín, talán a halál se szünteti meg a gyötrelmet, nem hoz gyógyulást...

Szeles és nyirkos este volt; két tőknék öltözött gyerek billegett át a téren, s a boltok kirakatai tele voltak papírpókokkal, annak a világnak a csicsás műkellékeivel, amiben a muglik nem is hisznek... Ő siklott előre, s mint ilyen alkalmakkor mindig, eltöltötte önmaga fontosságának, erejének és igazának szilárd tudata... harag nem volt benne... az a gyenge lelkek fegyvere... de diadalmámor, az igen... régóta várt erre a napra, sóvárgott utána...

– Jó a jelmeze, uram!

Közelebb ért a kisfiúhoz, és annak lehervadt a mosolya, mert már látta, mi van a csuklya alatt; festett arcára kiült a félelem, s már fordult is, és szaladt...

Ő ujjja hegyével kitapintotta a pálcát a talárja alatt... elég volna egyetlen apró mozdulat, és a kisfiú sosem érne oda az anyjához... de felesleges, teljesen felesleges...

És már egy másik, egy sötétebb utcában haladt. Végre kibontakozott a szeme előtt a cél... megtört a Fidelius-bűbáj, csak ők még nem tudják... lába annyi zajt sem keltett, mint a járdán csúszó száraz levelek, amikor a sötét sövényhez lépett, hogy átnézzon fölötte...

Nem húzták össze a függönyt, jól látta őket a kis nappaliban: a magas, szemüveges, fekete hajú férfi színes kis füstfelhőket eregetett a pálcájából a kék pizsamás, fekete hajú fiúcska szórakoztatására. A gyerek nevetett, s apró kezével a füst után kapkodott...

Kinyílt egy ajtó, és belépett rajta az anya; mozgott a szája, valamit mondott, és sötétvörös hajfürtök hullottak az arcába. Az apa felvette a gyereket, és a nő karjába adta. Azután a kanapéra dobta pálcáját, és ásítva nyújtózkodott...

A kapu halkán megnyikordult, mikor kinyitotta, de James Potter nem hallotta a zajt. Fehér kezével kihúzta a pálcát a köpönyege alól, az ajtóra szegezte, és az kicsapódott...

Már átlépte a küszöböt, mikor James kirohant az előszobába. Könnyű, túlságosan könnyű, hisz nincs is nála pálca...

– Lily, fogd Harryt, menekülj! Itt van! Ő az! Menekülj! Majd én feltartom...

Méghogy feltartja őt, pálca nélkül! Nevetett, csak aztán mondta ki az átkot...

– Avada Kedavra!

A zöld villanás betöltötte a zsúfolt előszobát, megfestette a fal mellett álló gyerekkocsit, ragyogó fénycsövekké változtatta a lépcsőkorlát oszlopait, és James Potter összeroskadott, akár egy marionettbábu, aminek elvágta a zsinórjait...

Az emeletről lehallatszott az anya sikoltozása; pedig neki, ha okosan viselkedik, nincs mitől félnie... Ő felment a lépcsőn, s szórakozott derűvel hallgatta, hogyan próbálja a nő elbarikádozni magát... nála sincs pálca... mennyire ostobák ezek, barátokra bízta az életüket, nem tudják, hogy a fegyvert egy pillanatra sem szabad letenni...

Kitárta az ajtót. Pálcája egy lusta intésével félresöpörte a sebtében odatolt székeket, dobozokat... és ott állt a nő, karján a fiával. Mikor meglátta őt, gyorsan berakta a gyereket a háta mögötti kiságyba, és széttárta a karját, mintha így segíthetne a fián, mintha a helyére léphetne azzal, hogy eltakarja őt...

– Harryt ne, Harryt ne, könyörgök, csak őt ne!

- *Állj félre, te ostoba... eredj innen...*
- *Ne bánts Harryt, könyörgök, inkább engem ölj meg...*
- *Utoljára figyelmeztetlek...*
- *Ne bánts Harryt! Kegyelmezz... könyörgök, kegyelmezz... Ne bánts Harryt! Könyörgök! Bármit megteszek...*
- *Állj félre... állj félre...*

Eltaszíthatná a nőt a kiságytól, de tisztább, ha végez az egész családdal...

Felvillant a zöld fény, és a nő összeroskadt, épp úgy, mint a férje. A gyerek nem sírt, ahogy addig se; az ágy rácsába kapaszkodva állt, és derűs érdeklődéssel nézett a betolakodóra – talán azt gondolta, az apja rejtőzik a köpeny alatt, ő csinál ilyen szép villanásokat, az anyja meg mindjárt nevetve felugrik a földről...

Ő gondosan a gyerek arcára irányította a pálcát. Látni akarta a pusztulását, látni akarta, hogyan szűnik meg ez az egyetlen, megmagyarázhatatlan veszély. A gyerek elsírta magát – most már látta, hogy ő nem James. Zavarta őt a sírás, az árvaházban se bírta soha elviselni a kicsik bömbölését...

– *Avada Kedavra!*

És akkor összeroppant: semmivé vált, testetlen fájdalommal és rettegéssel... el kell rejtőznie, nem itt, a ház romjai között, nem itt, ahol a gyerek üvölt, hanem valahol messze... nagyon messze...

– *Ne – nyöszörögte.*

A kígyó ott surrogott a kosz és a szemét között. Megölte a fiút, mégis ő maga a kisfiú...

– *Ne...*

És most ott áll Bathilda házának kitört ablakában, legnagyobb veszteségének emlékére merengve. A hatalmas kígyó a lábánál üveg-és porceláncserepek között kúszik... ő lenéz a padlóra, és meglát valamit... alig akar hinni a szemének...

– *Ne...*

– *Nincs semmi baj, Harry, nyugodj meg!*

Lehajol, és felemeli a kitört üvegű fényképtartót. Ő az... az ismeretlen tolvaj, a tolvaj, akit keres...

– *Ne... kiesett... elhagytam...*

– *Ébredj fel, Harry, térj magadhoz!*

Ő Harry... Harry, nem Voldemort... és a surrogó valami nem kígyó...

Kinyitotta a szemét.

– *Harry – suttogta Hermione. – Jól... jól vagy?*

– *Igen – hazudta ő.*

A sátorban volt, az egyik alsó ágyon feküdt nagy halom takaró alatt. A csendből és a sátor tetején áttörő hideg, tompa fényből tudta, hogy hajnalodik. A teste verejtékben úszott – nedves volt tőle a lepedő és a takaró is.

– Megmenekültünk.

– Igen – bólintott Hermione. – Lebegtető bűbájjal tudtalak csak berakni az ágyba, nem bírtalak el. Nem voltál valami... szóval, eléggé...

A lány barna szeme alatt vörös árnyék húzódott. Kis kendőt szorongatott a kezében – Harry kitalálta, hogy az ő arcát törölgette vele.

– Rosszul voltál – fejezte be a mondatot Hermione. – Nagyon rosszul voltál.

– Mikor jöttünk el?

– Órákkal ezelőtt. Mindjárt reggel lesz.

– És én eddig... ájult voltam?

– Nem éppen. – Hermione vonakodva válaszolt. – Kiabáltál meg nyöszörögtél meg... meg ilyenek – fejezte be zavartan, s ez nyugtalanná tette Harryt. Mit csinálhatott? Átkokat üvöltött, mint Voldemort? Bőgött, mint a kisfiú a rácsos ágyban?

– Alig tudtam leszedni rólad a horcruxot – terelte másra a szót Hermione. – Hozzá volt tapadva a melledhez. Sajnálom, de megmaradt a nyoma: metszőbűbájjal tudtam csak levágni rólad. A kígyó is beléd harapott, de már kitisztítottam a sebet, és tettem rá egy kis boszorkányfű-kivonatot...

Harry előrehúzta pólója nyakát, és benézett alá. Ovális folt vöröslött a szíve fölött, azon a helyen, ahol a medál megégette. Az alkarján valóban ott voltak a gyógyulófélben levő szúrt sebek.

– Hova tetted a horcruxot?

– A táskámba. Szerintem egy darabig ne hordjuk a nyakunkban.

Harry visszahanyatlott a párnára, és Hermione elgyötört, szürke arcába nézett.

– Nem lett volna szabad elmennünk Godric's Hollowba. Ne haragudj, Hermione, ez az én butaságom volt.

– Nemcsak a tied. Én is el akartam menni oda. Komolyan azt hittem, hogy Dumbledore valahol ott rejtette el a kardot.

– Hát igen... rosszul tippeltünk.

– Mi történt odafent, Harry? Mi történt, miután felmentetek? Ott rejtőzött a kígyó? Előjött, megölte az öregasszonyt, aztán rád támadt?

– Nem. Az öregasszony volt a kígyó... vagy a kígyó volt az öregasszony... végig.

– Mi-micsoda?

Harry behunyta a szemét. Még mindig magán érezte Bathilda házának bűzét, és ettől rémisztően elevenné vált az emlék.

– Bathilda már egy ideje halott lehetett. A kígyó... benne volt, a testében. Tudodki odatelepítette Godric's Hollowba, hogy várjon rám. Igazad volt. Tudta, hogy előbb-utóbb elmegyek oda.

– A kígyó a testében volt?

Harry kinyitotta a szemét; Hermionét láthatólag hányinger környékezte.

– Lupin azt mondta, a mágia olyan formáit fogjuk látni, amelyeket még soha – idézte fel Harry. – Az öregasszony azért nem akart előtted beszélni, mert párszaszót használt. Én észre se vettem, mert értem. Mikor bementünk a fenti szobába, üzenetet küldött Tudodkinek, aki izgatott lett, éreztem, és hallottam a fejemben, hogy azt mondja a kígyónak, tartson ott engem... és aztán...

Harryben felrémlt a kép, ahogy a kígyó kibújt Bathilda nyakából – de úgy döntött, megkíméli Hermionét az ilyen részletektől.

– ...és akkor Bathilda átváltozott a kígyóvá, és rám támadt.

Harry rápillantott a sebekre az alkarján.

– Nem akart megölni, csak az volt a dolga, hogy ott tartson, amíg Tudodki megérkezik.

Legalább sikerült volna végeznie a kígyóval... akkor azt mondhatná, megérte végigcsinálniuk az egészet... Keserű düh öntötte el, felült az ágyban, és lerúgta magáról a takarókat.

– Ne, Harry, pihenned kell!

– Neked kell pihenned. Ne haragudj, hogy ezt mondom, de borzalmasan nézel ki. Nekem már semmi bajon, átveszem az őrséget. Hol a pálcám?

A lány nem felelt, csak nézett rá.

– Hol a pálcám, Hermione?

A lány az ajkába harapott, és könny szökött a szemébe.

– Harry...

– Hol a pálcám?

Hermione lenyúlt az ágy mellé, és felemelte.

A magyalf-főnixtoll pálcá eltört. Két darabra vált fáját már csak a toll egy vékony rostja tartotta össze. Harry úgy fogta meg, mintha egy borzalmas sérülést szenvedett élőlényt venne a kezébe. A rémület köde ráült az agyára, képtelen volt gondolkodni. Lassan Hermione felé nyújtotta a pálcát.

– Javítsd meg... kérlek szépen.

– Nem hiszem, hogy ilyen állapotában még...

– Szépen kérlek, Hermione, próbáld meg!

– *Re-reparo.*

A pálca lelógó része felemelkedett, és a törött fa összeforrt. Harry felemelte.

– *Lumos!*

A pálcából csupán pár bágyadt szikra hullott ki. Harry most Hermionéra szegezte.

– *Capitulatus!*

Hermione pálcája megrándult, de nem ugrott ki a lány kezéből. Ez a kísérlet már túl sok volt a sérült pálcának: a fája ismét kettévált. Harry megrendülten bámult rá, képtelen volt elhinni, hogy ez igaz lehet... a pálca, ami annyi mindent túlélte...

– Harry – suttogta alig hallhatóan Hermione. – Nagyon, nagyon sajnálom. Azt hiszem, én voltam. Mikor menekültünk, és a kígyó ránk vetette magát, kilőttem azt a robbantó átkot, ami ide-oda pattogott, és hát biztos... biztos eltalálta...

– Véletlen volt – dünnyögte gépiesen Harry. Tompa és üres volt az agya.
– Majd... majd csak megjavítjuk valahogy.

– Nem hiszem, hogy sikerülhet, Harry. – Hermione arcán könnycseppek gördültek le. – Emlékezz csak, mi volt, mikor Ron eltörte a pálcáját az autóban. Hiába javítgatta, többet nem működött rendesen. Kellett vennie egy másikat.

Ollivander Voldemort foglya, gondolta Harry, Gregorovics pedig meghalt. Ugyan honnan szerezzen magának másik pálcát?

– Akkor nincs más megoldás – szólt megjátszott higgadtsággal –, a tiéd lesz nálam, amíg örökösöm.

Hermione átadta neki a pálcáját, s ő úgy hagyta ott az ágya mellett ülő, könnymázos arcú lányt, mintha menekülne tőle.

Tizennyolcadik fejezet **Hírnév és hazugságok**

Felkelőben volt a nap: az ég üres, színtelen végtelenségében közönyösen borult Harry fölé, mit sem törődve vele és a kínjaival. Harry leült a sátor bejáratában, és mélyen beszívta a tiszta levegőt. Boldoggá tehetné volna csupán az is, hogy él és láthatja a szikrázó, havas domb fölé kúszó napot, de nem tudott örülni: pálcája elvesztése tüskéként fúródott a lelkébe. A csillogó,

távoli harangszó rezgette csöndben leverten bámult a hótakaró alatt pihenő völgyre.

Ujjait öntudatlanul a karjába fúrta, mintha fizikai fájdalommal viaskodna. Össze sem tudta számolni, hányszor hullott már a vére. Egyszer elvesztette a jobb karja összes csontját, s ennek az útnak a során a homlokán és a kezén viselt sebhely mellé máris szerzett még egyet a mellkasára és párat az alkarjára – de mindeddig soha, egyetlenegyszer sem érezte azt, amit most: hogy végzetesen meggyengült, hogy póre és kiszolgáltatott lett, hogy varázsereje legjavától fosztották meg. Hermione, ha ezt elpanaszolná neki, azt mondaná, a pálca annyit ér csak, amennyit a varázsló, aki használja. De Hermione nem tudhatja ezt, ő nem élte át, hogy a pálcája magától meglódul, akár az iránytű, és aranyló lángokat lő az ellenségére. Harry most érezte csak át igazán, hogy mennyire bízott őrangyalában, a pálcájában lévő ikermagban – most, mikor már elveszítette azt.

Előhúzta zsebéből törött pálcáját, és anélkül, hogy ránézett volna, beledugta a nyakában lógó ersénybe. A Hagridtól kapott zsákocska ezzel megtelt: nem fért már bele több tönkrement, hasznavehetetlen tárgy. Harry gömbölyű dudort érintett a zanzárdbőr alatt, s hirtelen rátört a kísértés, hogy kivegye és elhajítsa a régi cikeszt. Az is megfejthetetlen, titkolózó, használhatatlan, mint minden, ami Dumbledore után maradt...

És mint a forró láva, előtötte a lelkét a Dumbledore iránti harag, végigperzselte bensőjét, kiölt belőle minden egyéb érzést. Tanácstalanságukban elhitették magukkal, hogy Godric's Hollowban válaszokra lelnek, meggyőzték magukat, hogy el kell menniük oda, mert biztos arra felé vezet a titkos ösvény, amit Dumbledore kigondolt számukra, de amihez elfelejtett térképet, útmutatót adni. Dumbledore otthagyta őket a sötétben tapogatózva. Hadd birkózzanak meg egyedül, segítség nélkül az ismeretlennel, a képzeletet is felülmúló borzalmakkal: nincs magyarázat, nincs útravaló, nincs kard... és már pálca sincs. A fénykép is kiesett a zsebéből – Voldemortnak így már nem lesz nehéz kiderítenie, ki a tolvaj... Mindent megtud, amit csak akar...

– Harry?

Félelem ült ki Hermione könnyek csíkozta arcára, mikor lekuporodott Harry mellé – mintha attól tartott volna, hogy a fiú megátkozza őt a saját pálcájával. Két bögre tea remegett a kezében, és valami vastagot tartott a hóna alatt.

– Kösz. – Harry átvette az egyik bögrét.

– Beszélni szeretnék veled. Nem zavarlak?

– Nem – hazudta Harry, mert nem akarta megbántani Hermionét.
– Arra voltál kíváncsi, hogy ki van azon a képen. Én... elhoztam a könyvet.

Azzal félénken Harry ölébe csúsztatta a *Hírnév és hazugságok – Albus Dumbledore élete* egy vadonatúj példányát.

– Hogyan... honnan...?

– Ott feküdt Bathildánál a nappaliban... Ez a levél volt beletűzve.

Hermione felolvasta az élénkzöld, hegyes betűkkel írt rövid szöveget:

– *Kedves Batty! Köszönöm a segítséget. Íme egy tiszteletpéldány a könyvből, remélem, tetszeni fog. Higgye el, valóban mondta mindezt, ha nem is emlékszik rá. Rita.*

– Szerintem az igazi Bathilda még élt, amikor ez érkezett, de már nem volt olyan állapotban, hogy elolvashassa.

– Valószínű.

Harry dühös kárörömmel nézett Dumbledore fényképarcára: most mindent meg fog tudni, amit a professzor elhallgatott előtte, akár tetszik Dumbledore-nak, akár nem.

– Még mindig mérges vagy rám, igaz?

Harry felpillantott Hermionéra, és frissen gyűlt könnyet látott a szemében – ebből tudatára ébredt, hogy arca elárulta érzelmeit.

– Nem – felelte csendesen. – Nem, Hermione, tudom, hogy nem tehetsz róla. Azon voltál, hogy élve kijussunk onnan, és hihetetlenül jól harcoltál. Ha nem segítettél volna, már nem élnék.

Amennyire tudta, vizonozta a lány könnyes mosolyát, majd figyelme a könyvre fordult. A kötetnek ropogott a gerince: sose nyitották még ki. Harry pergetni kezdte a lapjait, képeket keresett benne. Szinte azonnal megtalálta az őt érdeklő fotót: azt, amelyiken a fiatal Dumbledore és jóképű társa valamely rég elfelejtett tréfán kacagtak. Elolvasta a képaláírást.

Albus Dumbledore nem sokkal anyja halála után barátja, Gellert Grindelwald társaságában.

Hosszú másodpercekig bámult a névre. Grindelwald. Barátja, Gellert Grindelwald. Ránézett Hermionéra, aki még mindig úgy meredt a képaláírássra, mint aki nem akar hinni a szemének. Azután lassan Harryre emelte a pillantását.

– Grindelwald...???

Harry a többi fotóval mit sem törődve böngészni kezdte a környező oldalakat, hátha szerepel még valahol a szörnyű név. Rá is bukkant, és mohón olvasni kezdte a bekezdést, de érthetetlennek találta az előzmények nélkül;

előrébb és előrébb lapozott hát, s végül *A nagyobb jó* címet viselő fejezet elején találta magát. Hermionéval együtt kezdték el olvasni a szöveget:

A tizennyolcadik évében járó Dumbledore dicsőségtől övezve hagyta el a Roxfortot: iskolaelső volt, prefektus, elnyerte a legjobb bűbáj szórónak járó Barnabus Finkley-Díjat, ő képviselte a brit ifjúságot a Wizengamotban, és korszakalkotó teljesítményéért aranyéremmel tüntették ki a kairói Nemzetközi Alkímiai Konferencián. Legközelebbi terve ekkor az volt, hogy világjárásra indul iskolai barátjával, a kissé tompa agyú, de őt rajongva tisztelő „Kutyaszagú” Elphias Doge-dzsal.

A két fiatalember első úti célja Görögország lett volna. A tervezett indulás előestéjén a londoni Foltozott Üstben szálltak meg, ott érte el őket a bagoly Dumbledore anyjának halálhírével. „Kutyaszagú” Doge, aki jelen könyv szerzőjétől megtagadta a nyilatkozatot, már publikálta a maga szentimentális verzióját az ezután történetekről. Ebben Kendra halálát tragikus csapásként, azt pedig, hogy Dumbledore lemondott az utazásról, nemes, önfeláldozó gesztusként tálalja.

Tény, hogy Dumbledore azonnal visszatért Godric’s Hollowba, mégpedig attól az állítólagos szándéktól vezérelve, hogy „gondoskodjon” öccséről és húgáról. De vajon mennyi gondoskodás tellett tőle?

Elment a jó dolga annak az Aberforthnak – állítja Enid Smeek, aki akkoriban Godric’s Hollow szélén lakott a családjával. – Teljesen megkergült. Szántam volna én őt, hisz nem volt már se apja, se anyja, de hát folyton kecsketrágyát vágott a fejemhez. Nem hiszem, hogy Albus odavolt érte, nem is láttam őket együtt soha.

Mit csinált hát Albus ahelyett, hogy zabolátlan öccsét vigasztalta volna? A válasz nemigen lehet más, mint hogy átvette a börtönőri posztot húga mellett. A szerencsétlen Ariana Dumbledore sorsa ugyanis első fogvatartójának halála után sem változott. Létezéséről a családtagokon kívül továbbra is csak az a néhány ember tudott, akik – mint „Kutyaszagú” Doge – elhitték a lány „törékeny egészségéről” szóló mesét.

Dumbledore-ék hiszékeny barátai közé tartozott az évtizedek óta Godric’s Hollowban élő ünnepelt mágiatörténész, Bathilda Bircsók is. Közvetlenül a család odaköltözése után Kendra, mint tudjuk, durván visszautasította Bathilda barátságos közeledését. Néhány évre rá azonban Albusnak egy, a Transzformációs Szemlében közölt, a fajok közötti átváltoztatást taglaló értekezése arra indította Bathildát, hogy elismerését fejezze ki a szerzőnek a Roxfortba küldött bagoly útján. Ennek a gesztusnak a nyomán a tudósnő végül közeli kapcsolatba került az egész Dumbledore családdal. Kendra

halálakor ő volt az egyetlen ember Godric's Hollowban, aki beszélő viszonyban volt Dumbledore anyjával.

Sajnos az egykor ragyogó elméjű Bathilda mára sokat veszített szellemi frissességéből. „A tűz még ég, de a kondér már üres” – mondja róla Ivor Dillonsby, az árnyalatnyival direkter fogalmazó Enid Smeek szerint pedig „hangyásabb, mint egy termesztár”. Nekem ennek ellenére sikerült – néhány jól bevált riporter fogás együttes alkalmazásával – elegendő információt kicsikarnom az idős hölgyből ahhoz, hogy rekonstruálni tudjam a botrányos eseményeket.

Bathilda a későbbi években – az Albus és Aberforth által tálalt magyarázattal s az ennek nyomán a varázsvilágban általánossá vált véleménnyel összhangban – egy „visszafelé elsült bűbajt” jelöl meg Kendra korai halálának okaként. Szintúgy szajkózza a család terjesztette mesét Arianáról, amennyiben „törékeny, gyenge egészségű” leányként jellemzi őt. Van azonban egy olyan téma, amely már önmagában is megérte a Veritaserum megszerzésével járó fáradságot: Bathilda ugyanis az egyetlen, aki teljes egészében ismeri Albus Dumbledore életének legszigorúbban titkolt epizódját. Az alábbiakban első ízben közölt, leleplező történet kétségbe vonja mindazon erényeket, amelyeket csodálói Dumbledore-nak tulajdonítanak: a fekete mágia állítólagos gyűlöletét, a muglik elnyomásának ellenzését, sőt a családja iránti elkötelezettségét is.

Azon a nyáron, amikor az immár elárvult s így családfővé előlépett Dumbledore visszatért Godric's Hollowba, Bathilda Bircsóknál vendégeskedett Bathilda unokaöccse, Gellert Grindelwald.

Grindelwald neve méltán közismert: minden idők legveszélyesebb sötét varázslóinak toplistáján csak azért nem az övé az első hely, mert az egy nemzedékkel később érkezett Tudjukki megfosztotta őt trónjától. Mivel azonban Grindelwald egykori rémuralma nem terjedt ki Nagy-Britanniára, hatalomra jutásának története hazánkban kevésbé ismert.

A fekete mágiát már annak idején is a kelleténél jobban toleráló Durmstrang diákjaként Grindelwaldot a Dumbledore-éhez mérhető koraérettség és sziporkázó teljesítmény jellemezte. Azonban míg utóbbi előmenetelét díjak és kitüntetések kísérték, Grindelwald egészen más babérokra vágyott. Megütközést keltő kísérletei fölött végül már a Durmstrang sem hunyhatott szemet, s tizenhat évesen eltanácsolták az iskolából.

Grindelwald életének ezt követő szakaszáról mind ez idáig csak annyit tudunk, hogy „néhány hónapig külföldön utazgatott”. Nem titok immár, hogy a varázsló ezt az időt nagynénjénél töltötte Godric's Hollowban. s az sem,

hogy ott – bármily megrendítő legyen is sokak számára ez a tény – szoros barátságot kötött nem mással, mint Albus Dumbledore-ral.

„Kedves, megnyerő fiú volt – csacsogja Bathilda – bármi lett is belőle később. Természetesen bemutattam Albusnak, akinek nagyon hiányzott akkoriban a hasonló korú fiatalemberek társasága. Elmondhatom, hogy első látásra megkedvelték egymást.”

Megkedvelték egymást, efelől semmi kétség. Bathilda egy gondosan megőrzött levelet mutat nekem, amit Albus Dumbledore az éjszaka közepén küldött Gellert Grindelwaldnak.

„Bizony, miután reggeltől estig beszélgettek – két ilyen ragyogó eszű fiú, olyan jól elvoltak, mint tűzön a kondér –, néha még éjjel is hallottam, hogy kopogtat a bagoly Gellert ablakán, hozza a levelet Albustól! Ha támadt egy új gondolata, azon melegében muszáj volt megosztania Gellerttel!”

És micsoda gondolatok voltak ezek! Albus Dumbledore rajongóinak mélységes megdöbbenésére tarthat számot az alábbi eszmefüzér, amit ez a bálvány tizenhét éves fejjel, újdonsült kebelbarátja számára vetett pergamenre (az eredeti levél másolata a 463. oldalon látható).

Gellert!

azt mondtad, a varázslóknak A MUGLIK ÉRDEKÉBEN kell uralomra jutniuk – szerintem pontosan ez a lényeg. Igen, kivételes képességeink vannak, és igen, ezek a képességek feljogosítanak bennünket az uralkodásra, de egyben felelőssé is tesznek minket azokért, akik fölött uralkodunk. Ezt kell hangsúlyoznunk, ez legyen az alapkő, amelyre építünk. Ha majd vitatkozunk, mert biztosan fogunk, ebben kell gyökereznie minden érvnek és ellenérvnek. A NAGYOBB JÓRA TÖREKEDVE vesszük át a hatalmat. És ebből az következik, hogy ha ellenállásba ütközünk, csak annyi erőszakot alkalmazhatunk, amennyi feltétlenül szükséges, nem többet. (Ebben hibáztál te a Durmstrangban! De egy szavam se lehet, hisz ha nem csapnak ki, most nem ismernélek.) Albus

Ez a levél, mely nyilván elképedést, megrökönyödést vált ki a csodálók tömegeiben, bizonyítékot szolgáltat arra, hogy Albus Dumbledore egykor a Varázstitok-védelmi Alaptörvény felrúgását és a mugliknak a varázslók általi leigázását fontolgatta. Micsoda csapás ez azoknak, akik a mugli születésűek legelszántabb védelmezőjeként mutatják be Dumbledore-t! Mennyire hiteltelenné válnak a muglijogokat propagáló szónoklatok ennek a lesújtó, új bizonyítéknak a fényében! Mily megvetésre méltó az az Albus Dumbledore,

aki hatalmi terveket szövöget ahelyett, hogy az édesanyját gyászolná és gondoskodna a húgáról!

Akik mindenáron fent akarják tartani Dumbledore-t omladozó piedesztálján, nyilván azt dadogják erre: az ő Albusuk végül nem valósította meg tervét, bizonyára megváltoztatta elveit, jobb belátásra tért. Az igazság azonban megrendítőbbnek tűnik ennél.

Még két hónapja sem tartott Dumbledore és Grindelwald barátsága, amikor váratlanul és véglegesen elváltak, hogy legközelebb csak legendás párbajuk (lásd 22. fejezet) alkalmával találkozzanak. Mi volt a hirtelen szakítás oka? Dumbledore észhez tért volna? Talán közölte Grindelwalddal, hogy nem vállal többé részt a terveiben? Sajnos nem ez történt.

„Szegény kis Ariana halála, azt hiszem, az állt közējük – mondja Bathilda. – Rettenetes, sokkoló tragédiaként érte őket. Gellert ott volt Dumbledore-éknál, amikor a lány meghalt. Reszketve jött haza, és azt mondta, már másnap el akar utazni. Szörnyen megviselte, ami történt. Nem volt mit tenni, szereztem neki egy zsupszkulcsot, és soha többet nem láttam.”

„Albus magánkívül volt Ariana halálától. Borzalmas csapás volt ez a két fivérnek, hiszen immár mindenkit elvesztettek, magukra maradtak. Nem csoda, hogy magasra csaptak az indulatok. Tudja, Aberforth Albust vádolta, de hát ilyen rémséges állapotban sok mindent beszél az ember. Meg hát szegény Aberforth mindig is hirtelen haragú volt. Nem mondom, az túlzás volt, hogy a temetésen eltörte Albus orrát. Kendrának megszakadt volna a szíve, ha látja, hogy a fiai így marják egymást a lánya holtteste fölött. Nagy kár, hogy Gellert nem volt ott a temetésen... ő legalább némi vigaszt nyújtott volna Albusnak...”

Ez a döbbenetes koporsó fölötti dulakodás, aminek csak Ariana Dumbledore temetésének maroknyi résztvevője volt tanúja, számos kérdést vet fel. Miért Albust hibáztatta Aberforth Dumbledore a húguk haláláért? Csupán a veszteség fájdalma tört ki belőle ily módon, ahogy Batty sugallja? Vagy volt a dühének konkrétabb oka is? Grindelwald, akit a diáktársai ellen intézett életveszélyes támadásokért csaptak ki a Durmstrangból, a lány halála után néhány órával elmenekült az országból, és Albus (szégyenében? félelmében?) távol tartotta magát tőle mindaddig, amíg engednie nem kellett a varázsvilág könyörgésének.

Se Dumbledore, se Grindelwald nem tett említést későbbi élete során kérészéletű ifjúkori barátságukról. Az viszont tény, hogy Dumbledore mintegy öt, felfordulással, eltűnésekkel, emberhalállal teli éven át halogatta a Gellert Grindelwald ellen intézett támadását. Azért tétovázott, mert lappangott még

benne némi rokonszenv, vagy mert félt, hogy fény derül múltbeli kapcsolataikra? Talán nem volt így Dumbledore-nak, hogy fogságba küldje azt az embert, akiért egykor annyira lelkesedett?

És hogyan halt meg a titokzatos Ariana? Valamiféle elhibázott sötét rítusnak esett talán áldozatul? Vagy látott valamit, amit nem kellett volna, mikor a dicsőség és az uralkodás vágyától fűtött fiatal emberek az erejüket próbálgatták? Lehetséges, hogy Ariana Dumbledore volt az első ember, akit feláldoztak a „nagyobb jó” oltárán?

Harry a fejezet végére érve felnézett a könyvből. Hermione, akit láthatólag megriasztott az arckifejezése, kihúzta a könyvet a kezéből, és oda sem nézve, mintha valami illetlenséget rejtene el, gyorsan becsukta.

– Harry...

De Harry a fejét rázta. Ahogy Ron távozásakor, úgy most is összeomlott benne valami, amit addig sziklaszilárdnak hitt. Feltétlenül bízott Dumbledore-ban, a jóság és a bölcsesség megtestesülésének tekintette őt. Ez a hite most porrá hullott. Mit veszíthet még el? Oda van Ron, oda Dumbledore, oda a főnixpálca...

– Harry... – Hermione mintha meghallotta volna a gondolatait. – Figyeld rám... ez nem kellemes olvasmány...

– Én se mondanám annak.

– ...de ne feledd, hogy ezt Rita Vitrol írta.

– Elolvastad a Grindelwaldnak írt levelét, nem?

– De igen... elolvastam. – Hermione zaklatottan szorongatta a teát átfagyott kezével. – Az volt a legrosszabb az egészben. Jó, hogy Bathilda csak üres dumának tartotta, de hát *A nagyobb jóért* később tényleg Grindelwald jelmondata volt, azzal igazolta a kegyetlenkedéseit. És hát... ebből úgy tűnik, hogy Dumbledore-tól kapta az ötletet. Azt mondják, még a Nurmengard bejárata fölé is kiíratta a jelmondatot.

– Mi az a Nurmengard?

– A börtön, amit Grindelwald az ellenfeleinek épített. Ő maga is oda került, miután Dumbledore elfogta. Mindenképp szörnyű arra gondolni, hogy Dumbledore eszméi segítettek Grindelwaldnak hatalomhoz jutni. Azt viszont Rita is elismeri, hogy csak egy-két hónapig voltak jóban, és nagyon fiatalok voltak...

– Sejtettem, hogy ezt fogod mondani. – Harry nem akarta Hermionéra zúdítani dühét, de csak nagyon nehezen tudott nyugalmat erőltetni a hangjára.

– Gondoltam, hogy a fiatalságukra fogsz hivatkozni. Ugyanannyi idősek

voltak, mint mi most. Mi az életünket kockáztatva harcolunk a sötét erők ellen, ő meg ott ült, összedugta a fejét az új barátjával, és azt tervezgette, hogyan fogják leigázni a muglikat.

Érezte, hogy már nem sokáig tudja türtőztetni magát. Felállt, és járkálni kezdett, hátha legalább az indulat egy részét ki tudja mozogni magából.

– Eszemben sincs védeni, amit Dumbledore írt – magyarázta Hermione.
– Ez a hülyeség, hogy „jogunk van uralkodni” ugyanaz, mint „a mágia hatalom”-féle szöveg. De gondolj bele, Harry, akkor halt meg az anyja, ott kuksolt egyedül a házban...

– Egyedül? Dehogyan volt egyedül! Ott volt neki az öccse meg a húga! A kvibli húga, akit fogságban tartott...

– Én ezt nem hiszem el – rázta a fejét Hermione. Ő is felállt. – Nem tudom, mi baja volt annak a lánynak, de szerintem nem volt kvibli. Az a Dumbledore, akit mi ismertünk, nem tűrte volna, hogy...

– Az a Dumbledore, akit elvileg ismertünk, nem akarta leigázni a muglikat! – csattant fel Harry. Hangja bezengte az üres dombtetőt, és felriasztott egy sereg feketerigót, akik most rikoltozva köröztek a gyöngyfényű ég alatt.

– Megváltozott, Harry, megváltozott! Ilyen egyszerű! Lehet, hogy tizenhét évesen még hitt az ilyen dolgokban, de aztán egész életében a fekete mágia ellen küzdött! Legyőzte Grindelwaldot, küzdött a muglik védelmében meg a mugliivadékok jogaiért! Kezdetől fogva harcolt Tudjukki ellen, és a végén az életét adta az ügyért!

Rita könyve ott feküdt köztük a földön, így Albus Dumbledore fényképe kettejükre mosolygott bánatosan.

– Harry... te szerintem igazából azért vagy dühös, mert nem Dumbledore-tól tudtad meg mindezt.

– Igen, lehet! – ordította Harry, és tenyerébe temette arcát. Maga sem tudta, hogy a dühét próbálja így visszatartani, vagy a kiábrándultság mázsás súlya ellen védekezik. – Tudod, Hermione, Dumbledore eléggé sokat kért tőlem! Tedd kockára az életedet, Harry! Még egyszer! És még egyszer! Ne akard, hogy mindent megmagyarázzak, csak bízz bennem vakon, hidd el, tudom, hogy mit csinállok! Bízz bennem, de ne várd, hogy én is bízzam tebenned! Sose tudod meg a teljes igazságot! Soha!

A hangja megtört az erőltetéstől. Már csak állt, és nézte Hermionét a fehér ürességben; semmi kis bogaraknak érezte kettejüket a végtelen ég alatt.

– Szeretett téged... – suttogta Hermione. – Tudom, hogy szeretett...

Harry keze lehanyatlott.

– Nem tudom, kiket szeretett Dumbledore, de hogy engem nem, az biztos. Ez az iszonyat, amiben hagyott, ez nem szeretet. Abból, amit igazán gondolt, sokkal többet mondott el Gellert Grindelwaldnak, mint nekem évek alatt.

Harry felemelte a hóból Hermione pálcáját, amit korábban leejtett, és visszaült a sátor bejáratába.

– Kösz a teát. Kiülöm az időmet, te menj vissza a melegbe.

Hermione tétozott, de végül beletörődött az elutasításba. Magához vette a könyvet, és bebújt a sátorba, de Harry mellett elhaladva finoman megsimította tenyerével a fiú fejét. Az érintésre Harry behunyta a szemét, és szidta magát, amiért azt kívánja, hogy igaz legyen, amit Hermione mondott: hogy Dumbledore mégis szerette őt.

Tizenkilencedik fejezet
Az ezüst őzsuta

Éjfélre, mikor Hermione átvette az őrséget, már havazott. Harryt zavaros és nyugtalanító álmok kínozták. Nagini jelent meg bennük újra meg újra: először egy hatalmas, törött gyűrűből bújt ki, azután egy hunyorkoszorúból. Harry többször is felriadt, s mindannyiszor azt képzelte, hogy valaki szólította a távolból; lépéseket, emberi hangot hallott ki a sátrat tépázó szél zajából.

Végül felkelt és kiült Hermionéhoz, aki a sátor bejáratában kuporgott, és *A mágia történetét* olvasta pálcafénynél. Még mindig sűrűn hullott a hó, és a lány megkönnyebbüléssel fogadta Harry javaslatát, hogy pakoljanak össze, és mielőbb álljanak tovább.

– Keresünk valami védettebb helyet – mondta dideregve, miközben pulóvert húzott a pizsamája fölé. – Folyton azt képzeltem, hogy emberek lépéseit hallom. Egyszer vagy kétszer mintha láttam is volna valakit.

Harry egy pillanatra abbahagyta az öltözködést, és ránézett az asztalon álló néma és mozdulatlan gyanuszkópra.

– Biztos csak képzelődtem. – Hermione nyugtalanul pislogott. – Sötétben mindenfélét belelát az ember a hóesésbe... de lehet, hogy a biztonság kedvéért a köpeny alatt kellene dehoppanálnunk.

Fél órával később dehoppanáltak – Harry a horcruxszal a nyakában, Hermione a sátrat és a többi holmijukat rejtő gyöngyös táskával a kezében. Magába zárta őket a szokásos szorító űr, majd Harry talpa fagyos, avarral borított talajnak ütközött.

– Hol vagyunk? – nézett körül a fákkal benőtt vidéken, miközben Hermione már a sátorrudakat húzta kifelé a gyöngyös táskából.

– A deani erdőben – felelte a lány. – Egyszer sátoroztam itt a szüleimmel.

Itt is hó terhelte a fák ágait, és itt is komisz hideg volt, de az erdő legalább a szélről megóvta őket. A nap nagy részét a sátorban töltötték: melegedtek a Hermione elővarázsolt praktikus kék lángok mellett, amelyeket edényben lehetett hozni-vinni. Harry úgy érezte magát, mintha rövid, de súlyos betegségből épülne fel, s ezt a hangulatát Hermione féltő gondoskodása is erősítette. Délután friss pelyhek kezdtek szállingózni az égből, s finom porhó lepte be a szélvédett tisztást.

Harry már egymás után két éjjel nem tudta kialudni magát, s ettől mintha megélesedtek volna az érzékei. Az életveszélyes Godric's Hollow-i kaland óta fenyegető közelségben érezte Voldemortot. Mikor besötétedett, Hermione jelezte, hogy vállalná az első őrseget, de Harry nemet mondott erre, és aludni küldte a lányt.

Harry kivitt egy régi párnát a sátor bejárata elé, és leült rá. Minden pulóverét felvette, de így is didergett. Ahogy múltak az órák, egyre sűrűsödött a homály, s végül már tintafekete, vak sötétség vette körül. Felötlött benne, hogy előveszi a Tekergők Térképét, nézegeti egy darabig Ginny pöttyét, de aztán eszébe jutott, hogy karácsonyi szünet van, s azt a lány nyilván az Odúban tölti.

A végtelen erdő csöndjében robajnak hatott minden apró zaj. Harry tudta, hogy a környék alighanem tele van élőlényekkel, de azt kívánta, bár mind csendben és nyugton maradnának, hogy ártatlan motozásuk ne keveredjen más, veszélyt jósoló neszekkel. Sok-sok évvel korábbról felidézett egy emléket: egy köpenyt, amely az avart söpörte – rögtön hallani is vélte a zizegést, de aztán gondolatban megrázta magát. A védőbűbájaik heteken át tökéletesen működtek; miért épp most ne óvnák meg őket? Mégsem szabadult az érzéstől, hogy ez az éjszaka valahogy más, mint a többi.

Többször is arra eszmélt, hogy fáj a nyaka, mert elbóbiskolt, és kényelmetlen testhelyzetben nekiroskadtt a sátor oldalának. Az éji homály olyan mély, bársonyos feketeséggé sűrűsödött, hogy már-már a dehoppanálás és a hoppanálás közötti űrt idézte. Harry épp felemelte a kezét, hogy megnézzze, ki tudja-e venni az ujjá körvonalait, amikor elkezdődött a dolog.

Pontosan szemközt vele éles, ezüstös fény jelent meg a fák között. Forrása, bármi vagy bárki volt is az, zajtalanul mozgott: úgy tűnt, mintha lebegve közeledne.

Harry felpattant, és előreszegezte Hermione pálcáját, de hangja a torkába fagyott. Hunyorognia kellett, mert elvakította a koromfekete fatörzssziluettek között átragyogó fény. A valami egyre közelebb és közelebb ért...

Végül egy tölgyfa mögül kilépett a ragyogás forrása. Egy ezüstösfehér, holdragyogású, kápráztató özsuta volt; kecsesen, nesztelenül lépkedett, patái érintetlenül hagyták a finom porhavat. Harry felé tartott, magasra emelve nagy, kerek, hosszú pillájú szemekkel ékes, gyönyörű fejét.

Harry csodálkozva bámult a jelenésre: nem a furcsasága lepte meg, hanem rejtélyesen ismerős volta. Úgy érezte, várt erre a lényre, épp csak elfelejtette, hogy jönni fog, hogy ma találkájuk van itt. Az imént még oly erős

készítése, hogy hátrakiáltson Hermionénak, immár teljesen elmúlt. Tudta, megingathatatlan bizonyossággal tudta, hogy a jelenés érte és csakis érte jött.

Hosszú pillanatokig meredten néztek egymásra, azután az őzsuta megfordult és távolodni kezdett.

– Ne – nyögte berozsdásodott torokkal Harry. – Gyere vissza!

Az őz nem állt meg. Sietség nélkül folytatta útját, s fényét hamarosan újra széles, fekete fatörzsek szabdalták. Harry egy reszkető másodpercig tétovázott. Az óvatosság azt dörmögte benne: vigyázz, lehet, hogy ez kelepce, csapda, átverés. De ösztöne félresöpörte az aggályt, azt súgta, hogy ez nem a fekete mágia műve. Harry elindult a jelenés nyomában.

A lába alatt ropogott a hó, az őz viszont zajtalanul lépkedett a fák között, hisz teste tiszta fény volt, semmi más. Egyre mélyebbre vezette az erdőben Harryt, aki gyorsan és határozottan haladt előre, abban a biztos tudatban, hogy a jelenés előbb-utóbb megáll – akkor ő megközelítheti, az őzsuta pedig megszólal majd, s a hangjában ott lesz a válasz.

Az őz végül valóban megállt, és hátra fordította szép fejét. Harry futni kezdett felé: ott égett a torkában a kérdés, de mire megszólalhatott volna, a jelenés szertefoszlott.

Az őzsutát elnyelte a sötétség, de fényes képe beleégett Harry recehártyájába, elhomályosította látását, s felragyogva megszédítette őt minden pislogásnál. És jött a félelem: a fényalakkal együtt Harry biztonságérzete is eltűnt.

– *Lumos!* – suttogta, s a pálcahegy felragyogott.

Az őzsuta fényemléke lassan elhomályosult; Harry pislogva állt, s az erdő hangjait figyelte: gallyak távoli roppanását, leomló hócsomók tompa puffanásait. Jönnek a támadók? Kelepcebe csalta őt az őz? A képzelete játszik csak vele, vagy valóban áll valaki a pálca fénykörén túl?

Magasabbra emelte a világító pálcát. Senki nem rontott rá, egyik fatörzs mellől sem röpönt felé zöld fénycsóva. Akkor hát miért vezette őt ide az őz?

Nem messze tőle valami felderengett, s Harry pillantása odaröppent. Egy befagyott kis tó volt ott; repedezett, sötét jegén szétszaladt a pálcafény.

Harry óvatos, tapogatózó léptekkel megközelítette a tavat, és megállt a partján. A jég visszatükrözte alakja torz árnyékát meg a világító pálcát, de a homályos, dermedt felszín alatt, lent a mélyben valami más is derengett. Egy nagy keresztféleség...

Harrynek a torkába ugrott a szíve. Térdre ereszkedett a jég mellett, s igyekezett úgy tartani a pálcát, hogy a lehető legtöbb fény hatoljon a tó

fenekére. Mélyvörös foltok... egy rubintkövekkel kirakott markolat... Az erdei tó fenekén Griffendél kardja pihent.

Harry lélegezni is alig mert, úgy bámult rá. Hogyan lehetséges ez? Hogy kerül a fegyver egy tóba, ilyen közel ahhoz a helyhez, ahol épp sátoroznak? Valamely ismeretlen varázslat vonzotta ide Hermionét? Vagy az őzsuta mégsem patrónus, hanem a tó őrzőszelleme? Vagy talán az érkezésük után került ide a kard, csak azért, mert ők épp itt vannak? Ha igen, hol bújik az ember, aki át akarta adni a fegyvert? Harry újból a környező fák és bokrok felé tartotta pálcáját; egy ember sziluettje, egy megvillanó szempár után kutatott tekintetével, de hiába, nem látott senkit. Akárhogy is, némi félelem vegyült az izgalmába, mikor figyelmét ismét a befagyott tó fenekén fekvő kardra irányította.

Megcélozta a pálcával az ezüstös foltot, és elmotyogta a varázsigét:

– *Invito kard.*

A fegyver nem mozdult, de Harry cseppet sem csodálkozott ezen. A kardot akár a földre is tehetnék volna, nem lapulna egy befagyott tó mélyén, ha egyszerűen ki lehetne hívni onnan. Harry törni kezdte a fejét, miközben fel-alá járkált a kerek jégtükör széle mentén. Felidézte azt a helyzetet, mikor a kard legutóbb megjelent neki. Szörnyű veszély fenyegette akkor, és segítséget kért.

– Segíts... – motyogta, a fegyvert azonban ez sem zökkentette ki közönyös mozdulatlanságából.

Mit is mondott Dumbledore – tette fel magában a kérdést, miután továbbindult a tó partján –, amikor visszavitte neki a kardot? *Ezt csak olyan ember húzhatta elő a süvegből, aki izig-vérig griffendéles.* Milyen tulajdonságok jellemzik a griffendélesek? Harry fejében egy hang máris elsuttogta a választ: *Ha vakmerő vagy, s hősi lelkű, házad Griffendél. Oda csak az kerül, ki semmitől se fél.*

Harry megállt, és hosszú sóhajjal kifújta a levegőt; lélegzetének gőzfelhője egy szempillantás alatt szertefoszlott a fagyos levegőben. Tudta, mit kell tennie. Igazából már akkor megsejtette, hogy ez lesz a vége, mikor megpillantotta a kardot a jégpáncél alatt.

Újra végigjáratta tekintetét a környező fákon, jóllehet immár biztosra vette, hogy senki nem fog rátámadni. Azt megtehették volna, mikor egymagában közeledett a fák közt, vagy mikor a tó partján térdepelt. Csak azért nézelődött még, mert halogatni akarta a cselekvést: cseppet sem volt inyére, amit tennie kellett.

Aztán dermedt ujjaival ügyetlenkedve hozzálátott, hogy lefejtse magáról a számos réteg ruhát. Nem tudta pontosan, mit lehet „hősiesnek” nevezni ebben a helyzetben, hacsak azt nem, hogy nem Hermionét küldi maga helyett a jeges vízbe. Valahol egy bagoly huhogott, s ő fájdalmas szívdobbanással Hedvigre gondolt. Máris didergett, vacogott a foga, de azért folytatta a vetkőzést, mígnem végül ott állt a hóban mezítláb, egy szál alsónadrágban. Az erszényt, ami a törött pálcát, az anyja levelét, Sirius tükrének darabját és a régi cikeszt rejtette, rárakta a levetett ruhák kupacára. Azután a befagyott tóra szegezte Hermione pálcáját.

– *Diffindo!*

A jég roppanása puskalövésnek hangzott a mély csendben. A tó téli páncélja összetört, darabjai sötéten ringatóztak a lustán locsogó víztükrön. A tó nem tűnt túl mélynek, de neki teljesen alá kellett merülnie, csak úgy hozhatta fel a kardot.

Tudta, hiába latolgatja még percekig a feladatot, attól az nem lesz könnyebb, se a víz melegebb. Ezt belátva a tó széléhez lépett, és letette a földre Hermione világító pálcáját. Próbálta elfelejteni, mennyire fog fájni, milyen szörnyű didergés vár rá – és ugrott.

Bőrének minden egyes pórusa sikítva tiltakozott, s mintha szilárdra fagyott volna a tüdejében a levegő. Vállig elmerült a jéghideg vízben; szinte fuldoklott, s olyan vadul reszketett, hogy a teste keltette hullámok kicsaptak a partra. Zsibbadt lábával kitapogatta a kardot a fenéken: pontosan tudni akarta, hol van, csak egyszer akart lebukni érte.

Zihált, didergett, s másodpercről másodpercre halogatta a teljes alámerülést; végül aztán ráparancsolt magára, összeszedte minden bátorságát, és a víz alá bukott.

Iszonyatos volt a hideg, mardosta, égette az arcát. Úgy érezte, mintha az agya is átfagyna, miközben lefelé hajtotta magát a sötét vízben. Mikor leért, hamar kitapogatta a kardot, megragadta a markolatnál fogva, s tüstént elindult vele felfelé.

Ekkor valami szorítani kezdte a nyakát. Először azt hitte, hínár akadt rá – bár a merüléskor semmi nem súrolta a testét –, és szabad kezével az álla alá nyúlt. Nem hínár volt az, hanem a horcrux lánc: ráfeszült a nyakára, és mind erősebben szorította a torkát.

Harry kétségbeesett rugdalózásba kezdett, próbálta a felszínre lökni magát, de minduntalan a sziklás partfalnak ütközött. Vergődve, fulladozva markolászta a fojtó aranyláncot, de zsibbadt ujjait képtelen volt beleakasztani. Már apró fényfoltok táncoltak a szeme előtt... Elájul, meg fog

fulladni, nincs menekvés... két kar zárult a mellkasára... biztos már a halál öleli magához őt...

Fulladozva, öklendezve, csurom vizesen és rettenetesen átfagyva tért magához. Arccal a hóban feküdt, és egy köhögő, ziháló valaki tántorgott a közelében. Hermione megint megmentette hát, csakúgy, mint a kígyó támadásakor... de talán mégsem ő az, a köhögés öblösebb, a léptek súlyosabbak...

Nem volt elég ereje hozzá, hogy felemelje a fejét és ránézzen megmentőjére. Helyette a torkához húzta remegő kezét, és kitapintotta a helyet, ahol a horcrux a nyakába vágott. Nem volt ott semmi: valaki leszedte róla a láncot. Aztán egy valaki a feje fölött ezt zihálta:

– Teljesen... meg vagy... hibbanva?

A hang áramütésként járta át, s megtette azt, amire éppen a percben semmi más nem lett volna képes: elég erőt öntött belé ahhoz, hogy felálljon. A lábujja hegyétől a feje búbjáig rázta a remegés, mégis sikerült feltápáskodnia. Ott állt előtte Ron állig felöltözve, de vizes ruhában, csöpögő hajjal. Egyik kezében Griffendél kardját szorongatta, a másikban a szakadt aranyláncon lógó horcruxot.

– Mi a nyüves nyavalyáért... – zihálta Ron maga elé tartva a medált, mely megkurtított láncán egy hipnotizálási segédeszköz paródiájaként ingázott előre-hátra – ...miért nem vetted le ezt az izét, mielőtt bementél a vízbe?

Harrynek egy hang se jött ki a torkán. Az ezüst őzsuta megjelenése jelentéktelen semmiség volt Ron hihetetlen, csodába illő felbukkanásához képest. Harry reszketve a tó partján heverő ruhakupac fölé hajolt, és öltözni kezdett, de valahányszor kibújt a feje egy-egy pulóver nyakán, újra meg újra rábámult Ronra, mintha attól félne, hogy barátja eltűnik, mint egy kísértet – pedig tudta, hogy csak a hús-vér Ron lehet az, hiszen kihúzta őt a tóból, megmentette az életét.

– Te... te voltál? – nyögte ki végül a kérdést vacogva, a fojtogatástól fájó torokkal.

Ron kissé meghökkentette a kérdés.

– Igen... én.

– Te küldted az őzet?

– Mit? Ja nem, dehogy! Azt hittem, az te voltál!

– Az én patrónusom szarvas.

– Ja tényleg. Rémllett is, hogy valami nem stimmel vele. Nem volt agancsa...

Harry a nyakába akasztotta a Hagrid-féle erszényt, belebújt az utolsó pulóverbe, majd lehajolt Hermione pálcájáért, és újra Ron szemébe nézett.

– Hogy kerülsz ide?

Ron szemlátomást remélte, hogy ez a kérdés csak később vagy egyáltalán nem fog elhangzani.

– Hát, most... szóval... visszajöttem. Ha... – Megköszörülte a torkát. – Ha... ha visszafogadtok.

A beálló csöndben falként tornyosult kettejük között összeveszésük emléke. De Ron most itt van, gondolta Harry, visszatért, és megmentette az életét.

Ron lenézett a kezére, s mintha elcsodálkozott volna, hogy miket tart benne.

– Ja igen... ezt kiszedtem – közölte az egyébként is nyilvánvaló tény, és felemelte a kardot, hogy Harry megnézhesse. – Ezért ugrottál be a tóba, nem?

– De igen... Még mindig nem értem, hogy kerülsz ide. Hogy találtál ránk?

– Hosszú sztori – rázta meg a fejét Ron. – Elég nagy ez az erdő, órákig kutattam utánatok. Már arra gondoltam, hogy ledőlök egy fa alatt, és megvárom a reggelt, amikor jött az az agancstalan valami, aztán meg te.

– Nem láttál senki mást?

– Nem. Illetve... – Ron habozott, és két, tőlük néhány méterre szorosan egymás mellett álló fa felé pillantott. – Rémllett, hogy ott mintha mozogna valami, de akkor pont a tó felé rohantam, mivel hogy lebuktál, és aztán nem jöttél fel, úgyhogy nem kanyarodtam el arra megnézni... Hé!

Harry már szaladt is a mutatott hely felé. Ott két tölgyfa állt egészen közel egymáshoz. Szemmagasságban csupán néhány centiméteres rés volt a törzseik között, ideális helyet biztosítottak hát a leskelődéshez. Arra a részre azonban nem hullott hó, és Harry a környéken sem látott semmiféle lábnyomot a magáén kívül. Visszabaktatott hát Ronhoz, aki mindaddig csak állt, kezében a karddal meg a horcruxszal.

– Találtál valamit?

– Nem.

– Na és hogy került a kard ebbe a tóba?

– Biztos az rakta bele, aki a patrónust küldte.

Mindketten ránéztek a díszes ezüstkardra. A rubintos markolat bágyadtan csillogott Hermione pálcájának fényében.

– Szerinted ez az igazi? – kérdezte Ron.

– Azt könnyen megtudhatjuk.

A horcrux ott lengett Ron leeresztett kezében. Harry észrevette, hogy a medál időnként finoman meg-megrándul. A benne lakó valami zaklatott volt. Mikor megérezte a kard közelségét, gyilkolni próbált, csak hogy ne kerülhessen ellensége birtokába a fegyver. Harry tudta, hogy a hosszadalmas viták ideje elmúlt: eljött a pillanat, amikor egyszer és mindenkorra végezniük kell a horcruxszal. Magasra emelte Hermione pálcáját, körülnézett, és meg is találta az alkalmas helyet: egy szikomorfa tövében lapos tetejű kötömböt pillantott meg.

– Gyerünk.

Odavezette Ront a szikomorfához, lesöpörte a havat a körül, és kinyújtotta a kezét a horcruxért. Mikor Ron helyette a kardot akarta átadni neki, a fejét rázta.

– Nem, neked kell csinálnod.

– Nekem?! – Megrökönyödés ült ki Ron arcára. – Miért?

– Mert te vetted ki a kardot a tóból. Ez most a te dolgod.

Ezt nem az előzékenység vagy a nagylelkűség mondatta Harryvel. Ahogy korábban az ösztönére hallgatva hinni tudott az özsuta jóindulatában, úgy most szilárd meggyőződése volt, hogy a kardot Ronnak kell használnia. Ha sok mindenre nem is, arra megtanította őt Dumbledore, hogy a mágiában sajátos szabályok érvényesülnek: jelentéktelennek tűnő körülmények is lehetnek kulcsfontosságúak.

– Én kinyitom, te pedig leszúrod – folytatta Harry. – Abban a pillanatban, oké? Ami benne van, védekezni próbál majd. A darabka Denem, ami a naplóban volt, megpróbált megölni.

– Hogy fogod kinyitni? – kérdezte rémült arccal Ron.

– Párszaszóul megparancsolom neki, hogy nyíljon ki – felelte gondolkodás nélkül Harry. A válasz, úgy érezte, mindig is ott rejtőzött valahol agya egy rejtett zugában, s nemrég valami – talán a Naginivel való találkozás – behívta a tudatába. Ránézett a csillogó zöld kövekből kirakott S betűre: könnyű volt aprócska kígyónak látnia, ami a hideg kövön tekereg.

– Ne! – rémüldözött Ron. – Ne, ne nyisd még ki! Kérlek!

– Miért? – csodálkozott Harry. – Intézzük el ezt az undok vacakot, hisz hónapok óta csak...

– Nem fog menni, Harry, hidd el, nem megy, te csináld...

– De miért?

– Mert engem kikészít ez az izé! – Ron iszonyodva bámult a kövön fekvő medálra. – Nem bírom legyőzni! Tudom, ez nem mentség arra, ahogy viselkedtem, de hidd el, engem jobban meghülyít ez a vacak, mint téged vagy

Hermionét! Mindenfélét gondoltam a hatására, végül is olyan dolgokat, amiket különben is gondoltam, de mikor a nyakamban volt, valahogy minden sokkal rosszabbnak tűnt, nem tudom ezt jobban elmagyarázni, aztán mikor levettem, rögtön észhez tértem, de utána megint fel kellett venni a rohadt... Nem megy, Harry, nem tudom megcsinálni!

Ron, miközben ömlött belőle a szó, a fejét rázta és folyamatosan hátrált, a havat szántva a kard hegyével.

– Igenis meg tudod tenni – győzködte Harry. – Hidd el! Megszerezted a kardot, és biztos vagyok benne, hogy neked kell használnod. Kérlek szépen, Ron, intézd el ezt a bestiát!

Az, hogy a nevét hallja, mintha erőt adott volna Ronnak. Nyelt egyet, majd összeszorított szájjal, orrán fújtatva megindult a kő felé.

– Szólj, amikor csinálod – mondta rekedten.

– Háromra. – Harry a medál felé fordította arcát, összehúzott szemmel az S betűre nézett, és elképzelte, hogy az egy kígyó. Az aranyajtók között lakó valami úgy zörgött, akár egy csapdába esett csótány. Harry talán meg is szánta volna, ha nem ég a nyakán a fojtogató lánc nyoma.

– Egy... kettő... három... Nyíl ki!

Az utolsó két szó szisszenés és morgás ötvözeteként tört fel a torkán. A medál halkán kattant, és az aranyajtók feltáruultak.

A két üveglakocska mögött egy-egy élő szem pislogott: szépek, feketék, amilyenek Tom Deneméi voltak, mielőtt vörös kígyószemeket csinált belőlük.

– Szúrd le! – biztatta Ron Harry, és megfogta a kövön heverő medált.

Ron remegő kézzel felemelte a kardot; a penge hegye a rémülten ugráló szemek fölött lebegett. Harry a medálra szorította ujjait, és lélekben felkészült rá, hogy hamarosan vér fog folyni a betört ablakoskákból.

Ekkor a horcrux sziszegve megszólalt:

– Beleláttam a szívedbe, és már az enyém.

– Ne figyelj rá! – csattant fel Harry. – Szúrd le!

– Láttam az álmaidat, Ronald Weasley, és láttam a félelmeidet. Megkaphatsz mindent, amit kívánsz, és utolérhet minden, amitől rettegsz...

– Szúrd már le! – kiáltotta Harry. Hangja visszhangot vert a fák közt. A kard hegye megremegett, s Ron tekintetét foglyul ejtette Denem szeme.

– Anyád lányt akart helyetted, sosem szeretett úgy, mint a testvéreidet... és aki kedves neked, jobban szereti a barátodat, mint téged... mindig lemaradsz, mindig második vagy...

– Szúrd le, Ron! – üvöltötte Harry. Érezte, hogy a medál megremeg az ujjai között, és félt attól, ami következik. Ron még magasabbra emelte a kardot, s miközben így tett, Denem szeme vörösen izzani kezdett.

A medál két ablakából, a bennük lakó szemekből buborék módjára kiemelkedett Harry és Hermione fejének torz mása.

Ron felkiáltott a rémülettől, és hátrált egy lépést; közben a buborékalakok csak nőttek és nőttek, kibújt a válluk, a karjuk, a derekuk, a lábuk, s végül úgy álltak egymás mellett a medálon, akár egy kéttörzsű fa; imbolyogva tornyosultak Ron és az igazi Harry fölé, aki most elrántotta a kezét a medáltól, mert az hirtelen a fehér izzásig tüzesedett.

– Ron! – harsogta Harry, de hiába, mert a Denem-Harry most megszólalt Voldemort hangján, és Ron megbabonázva bámulta fantomarcát.

– Miért jöttél vissza? Örültünk, hogy elmentél, jobb volt nekünk nélküled... kacagtuk az ostobaságodat, a gyávaságodat, a hóbörgéseidet...

– A hóbörgéseidet! – visszhangozta a Denem-Hermione, aki az igazinál szebb, de rémisztőbb is volt: kacagva imbolygott Ron előtt, aki a kardot tehetetlenül lógatva, a rettenettől bénultan állt. – Ki nézne rád, ki méltatna akár egy pillantásra is, ha ott van Harry Potter? Csináltál-e valaha olyat, ami ne törpülne el a Kiválasztott tettei mellett? Ki vagy te a kis túlélőhöz képest?

– Szúrd le, Ron, szúrd le! – ordította Harry, de barátja nem mozdult; tágra nyílt szemének tükrét a Denem-Harry és a Denem-Hermione képe töltötte ki: tűzként lobogott a hajuk, a szemük vörösen izzott, szavaik kegyetlen duetté fonódtak össze...

– Anyád bevallotta – zengte rá csúfondárosan Denem-Harry a Denem-Hermione gúnykacajára –, hogy jobban örülne, ha nem te lennél a fia, hanem én, szíves-örömet elcserélné...

– Ki ne örülne jobban neki? Melyik nő ne őt választaná? Senki vagy, semmi vagy hozzá képest – zümmögte Denem-Hermione. Közben fantomteste nyúlni kezdett, és kígyómód rátekeredett Denem-Harryére, szoros ölelésbe zárva azt. Végül egymáséra tapadt az ajkuk.

Ron arca a végtelen fájdalom kifejezésébe torzult; remegő karral magasra emelte a kardot.

– Tedd meg, Ron! – biztatta Harry.

Ron ránézett, és Harrynek úgy tűnt, mintha vörös szikra lobbanna barátja szemében.

– Ron...?

A kard megvillant és lesújtott. Harry félreugrott a penge elől; fém csendült fémen, és hosszú elnyújtott sikoly hasított a levegőbe. Harry a havon

csúszkálva megfordult, és védekezésre készen előreszegezte pálcáját – de nem volt ki ellen védekeznie.

A rém-Harry és a rém-Hermione eltűnt, Ron pedig ott állt leeresztett karddal, zihálva, és bámulta a kövön heverő, összetört medált.

Harry tétova léptekkel ment vissza hozzá; nem tudta, mit mondjon, nem tudta, mit tegyen. A vörös fény nyomtalanul eltűnt Ron szeméből: az kék volt, mint rendesen, és könny csillant benne.

Harry úgy tett, mintha ezt nem vette volna észre. Lehajolt, és a kezébe vette a horcruxot, hogy megvizsgálja. Ron mindkét ablakoska üvegét összezúzta: Denem szeme eltűnt, s a foltos selyembélés finoman füstölgött. A medálban lakó valami megszűnt létezni – Ron volt az utolsó ember, akit gyötörhetett.

A kard a fagyott földön csendült: Ron elejtette, majd térdre rogyott, és a karjába fogta a fejét. Reszketett, de nem a hidegtől s Harry tudta ezt. Gyorsan a zsebébe tuszkolta hát a medált, majd letérdelt Ron mellé, és óvatosan megérintette barátja vállát. Ron nem rázta le a kezét, s ezt Harry biztató jelnek ítélte, engedélynek arra, hogy megszólaljon. Titkon örült neki, hogy most nem kell látnia Ron arcát.

– Miután elmentél – mondta csendesen –, Hermione egy hétig sírt utánad. Talán tovább is, csak titokban. Egy csomó este múlt el úgy, hogy egy szót se szóltunk egymáshoz. Nélküled...

Nem tudta befejezni a mondatot. Most, Ront viszontlátva érezte csak át igazán, mennyire megszenvedték Hermionével barátjuk hiányát.

– Hermione nekem olyan, mintha a nővérem lenne – folytatta. – Úgy szeretem, mint egy testvért, és szerintem ő is ezt érzi irántam. Sose volt ez másképp. Azt hittem, hogy tudod.

Ron nem felelt, csak elfordította az arcát, és hangos szipogással beletörölte az orrát dzsekije ujjába. Harry felállt, és odament Ron ormótlan hátizsákjához; az tőlük néhány méterre hevert, ott, ahol Ron ledobta magáról, mikor a tó felé rohant, hogy kimentse fuldokló barátját. Harry a vállára emelte a zsákot, és viaszátalt vele Ronhoz, aki a közeledtére feltápáskodott. Vöröslött a szeme, de az arca már nyugodt volt.

– Ne haragudj – szólalt meg rekedten. – Ne haragudj, hogy elrohantam. Most már tudom, hogy mekkora...

Körülnézett a sötétben, mintha ott keresné a megfelelően becsmérő szót önmagára.

– Azért ma este úgy nagyjából jóvátetted a dolgot – jegyezte meg Harry. – Megszerezted a kardot, elintézted a horcruxot, megmentetted az életemet...

– Nem volt ez olyan nagy ügy, mint aminek így elmondva hangzik – dörmögte Ron. – Az ilyesmitől akkor lesz hőstett, amikor elmondják. Ezt magyarázom nektek évek óta.

Közben odaléptek egymáshoz, és összeölelkeztek. Harry tenyere alatt még mindig szivárgott a víz Ron dzsekijéből.

– Most pedig – mondta Harry, miután elengedték egymást –, nincs más dolgunk, mint megkeresni a sátrat.

Ez a vártnál gyorsabban sikerült nekik. Az ősuta mögött haladva Harry hosszúnak érezte a gyaloglást a sötét erdőben, ehhez képest a visszaút így, Ronnal az oldalán meglepően rövidnek tűnt. Alig várta, hogy felébredhesse Hermionét, s az izgalomtól hajtva végül előresietett, úgy rontott be a sátorba.

A pislogó kék lángocskák fényébe vont vászonfalú hajlék melege boldogító volt a jeges tó és a havas erdő után. Hermione a pokrócai alatt összegömbölyödve, mélyen aludt, s meg se mozdult Harry szólózkodására.

– *Hermione!*

A lány összerezzen, majd nyomban fel is ült az ágyon, és hátrasimította arcába hullott hajtincseit.

– Mi baj? Te vagy az, Harry? Jól vagy?

– Nyugi, nincs semmi baj. Minden oké. Több mint oké. Hoztam valakit.

– Micsoda? Kit...?

Hermione ekkor megpillantotta Ront, ahogy ott állt karddal a kezében, a foszló szőnyegre csöpögő ruhában. Harry gyorsan lerázta magáról a hátizsákot, majd visszahúzódott egy sötét sarokba, és megpróbált úgy tenni, mintha ott se lenne.

Hermione rábámult Ron sápadt ábrázatára, lassan felállt, és alvajáró módjára elindult a fiú felé. Már-már nekiment, mikor végre megállt; ajka kissé szétnyílt, szeme kerekre tárgult. Ron halvány, reménykedő mosolyra húzta a szája sarkát, és bátortalanul felemelte két kezét.

Hermione ekkor előreleandult, és püfölni kezdte őt, ahol csak érte.

– Au! Na! Ne! Mit csi..? Hermione! Au!

– Ronald... Weasley... te eszement... mocsok... idióta!

Hermione minden szavának egy-egy ütéssel adott nyomatékot. Önjáró gőzkalapács módjára követte Ront, aki folyamatosan hátrált előre, és az arca elé emelte két karját.

– Képes vagy... eltűnni... hetekre... aztán meg... beállítasz... nyavalyás... Hol a pálcám!?

Hermione arcára az volt írva, hogy ha kell, a tíz körmével szerzi meg a pálcát. Harry automatikusan reagált.

– *Protego!*

A láthatatlan pajzs kifeszült Ron és Hermione között; bűvös ereje a földre taszította a lányt, aki a hajszálait köpködve pattant fel.

– Hermione! Nyugodj...

– Nem nyugszom meg! – visította Hermione. Harry sose látta még őt ilyen állapotban: mintha megtébolyodott volna.

– Add vissza a pálcámat! Add vissza!

– Hermione, légy szíves...

– Fogd be a szád, Harry Potter! Ne írd elő nekem, hogy mit csináljak! Azonnal add vissza a pálcámat! Te szörnyeteg!

Az utolsó mondat már ismét Ronnak szólt; Hermione pálcája híján csak a mutatoujját szegezte a fiúra, de mintha abból is átok süttött volna: Harry a legkevésbé sem csodálkozott rajta, hogy Ron hátrahőkölt.

– Utánad rohantam! Kiáltoztam! Hívtalak, százszor, hogy gyere vissza!

– Igen, tudom... – Ron elkeseredetten széttárta a karját. – Ne haragudj rám, Hermione, hidd el, hogy nagyon...

– Nagyon sajnálod, mi? Nagyon sajnálod!

Fülsértően éles, hisztérikus kacaj tört fel Hermione torkán. Ron segélykérően pillantott Harryre, de csak tehetetlen fintort kapott válaszul.

– Hetekre eltűnsz – hetekre! –, aztán megjelenysz, és azt hiszed, minden el van intézve azzal, hogy sajnálod!?

– Miért, mit mondhatnék még!? – csattant fel Ron, s Harry örült neki, hogy végre visszatámad.

– Jaj, hát nem is tudom! – harsogta dühös gúnnyal Hermione. – Kutasd át az agyadat, nem fog sokáig tartani!

– Hermione – szólt közben gyorsan Harry, aki ezt övön aluli ütésnek érezte –, Ron megmentette az...

– Nem érdekel! – visította a lány. – Nem érdekel, mit csinált! Hetekig színét se láttuk, azt sem tudta, élünk-e vagy...

– Tudtam, hogy éltek! – kiabálta Ron. Most először túlharsogta a lányt, és meg is közelítette őt, már amennyire a pajzsbűbáj megengedte. – Tele a Próféta Harryvel, róla harsog a rádió, tűvé teszik érte az országot, és mindenféle pletykákat meg idióta sztorikat terjesztenek róla! Annak híre ment volna, ha meghaltok, el se tudjátok képzelni, hogy milyen rossz volt...

– Hogy milyen rossz volt... azt akarod mondani: neked?

Hermione hangja lassan elérte azt a frekvenciát, ami fölött már csak denevérekkel pörölhetett volna. A határtalan felháborodástól azonban átmenetileg elnémult, és Ron nem habozott kihasználni az alkalmat.

– Miután dehoppanáltam, legszívesebben azonnal visszajöttem volna, Hermione, de rögtön beleszaladtam egy csapat fejevadászba, és egy darabig sehova se tudtam menni!

– Egy csapat mibe? – kérdezte Harry. Közben Hermione ledobta magát egy székre, keresztbe lendítette a lábát, s a karját olyan szorosan összefonta, mintha évekig ebben a testhelyzetben tervezne maradni.

– Fejevadászokba – felelte Ron. – Tele van velük az ország, azzal keresik az aranyukat, hogy szökött mugliivadékokat meg vérárulókat gyűjtenek be. A minisztérium fejpénzt fizet minden elfogott ember után. Egyedül voltam, iskolás korúnak nézek ki, úgyhogy beindultak rám, azt hitték, bujkáló mugliivadék vagyok. Lyukat kellett beszélnem a hasukba, mert különben rögtön a minisztériumba cipeltek volna.

– Mit mondtál nekik?

– Hogy Stan Shunpike vagyok. Hirtelen az ő neve jutott eszembe.

– És elhitték?

– Agyilag nem voltak a topon. Az egyik szerintem félig troll volt, legalábbis a szagából ítélve...

Ron lopva Hermione felé pillantott; nyilván pozitív hatást remélt a humoros megjegyzéstől, de a lány úgy ült, mintha nemcsak kezét-lábát, de az arcizmait is csomóba kötötte volna.

– Na mindegy, szóval összevesztek rajta, hogy lehetek-e Stan, vagy sem. Igazából elég röhejes társaság volt, de hát öten voltak, én meg egyedül, és elvették a pálcámat. Aztán ketten összeverekedtek, és amíg a többi rájuk figyelt, meggyomroztam azt, aki lefogott, kikaptam a kezéből a pálcát, aztán lefegyvereztem azt, akinél az én pálcám volt, és dehoppanáltam. Nem sikerült túl jól, megint amputoportáltam magam... – Ron felmutatta jobb kezét: két ujjáról hiányzott a köröm. Hermione hűvösen felvonta a szemöldökét. – ...és elég messze hoppanáltam a táborhelyetektől. Mire megtaláltam azt a partrészt, ahol voltunk, addigra már nem voltak sehol.

– Lebilincselő történet – vetette oda megvető gúnnyal Hermione. – Rémségesen érezhetted magad. Mi közben csak Godric's Hollowban voltunk, nem is emlékszem... történt ott velünk valami érdekes, Harry? Ja igen, ránk támadt Tudjukki kígyója, majdnem megölt minket, aztán a gazdája is befutott, kábé egy másodperccel került el minket.

– Micsoda??? – Ron elhűlve meredt rájuk, de Hermione ügyet sem vetett rá.

– Ő meg elvesztette két körmét! Hallod ezt, Harry? Fantasztikus, hogy egyesek micsoda megpróbáltatásokat állnak ki!

– Hermione – szólt csendesen Harry –, Ron megmentette az életemet.
A lány ezt eleresztette a füle mellett.

– De egy valamire azért kíváncsi lennék – folytatta, egy Ron feje fölötti pontot fixírozva. – Hogyan találtál ránk ma este? Tudod, ez fontos. Tenni szeretnék róla, hogy ne érkezzenek további nemkívánatos vendégeink.

Ron fintorral lereagálta a szúrást, aztán előhúzott farmernadrágja zsebéből egy kicsiny ezüstös tárgyat.

– Ezzel.

Hermione kénytelen volt odanézni, hogy megtudja, miről beszél Ron. Amit látott, annyira meglepte, hogy elfelejtett ádáz arcot vágni.

– Az önoltóval?

– Kiderült, hogy nemcsak lámpaoltogatásra lehet használni – magyarázta Ron. – Nem tudom, hogyan működik, azt sem értem, miért pont akkor csinálta, amit csinált, amikor csinálta, hisz végül is az első pillanattól fogva vissza akartam jönni hozzátok... De úgy volt, hogy karácsony első napján kora reggel hallgattam a varázsszevet, és egyszer csak... egyszer csak téged hallottalak, Hermione.

– Engem hallottál a rádióban?

– Nem, a zsebemből beszélte. A hangod – Ron megint felmutatta az önoltót – ebből szólt.

– Na és mit mondtam? – tudakolta kétkedő-kíváncsian Hermione.

– A nevemet. Hogy Ron. És még mondtál valamit... egy pálcáról...

Hermione arca lángvörösre gyúlt. Már Harry is emlékezett: Ron távozása óta akkor hangzott el először köztük a fiú neve. Hermione mondta ki, mikor Harry pálcájának megjavításáról beszélt.

– Elővettem a zsebemből – folytatta Ron az önoltót nézegetve –, és nem látszott rajta semmi különös, de mégis biztos voltam benne, hogy téged hallottalak. Úgyhogy kattintottam vele. A szobámban sötét lett, viszont megjelent egy fény kint az ablak előtt.

Ron szabad kezével maga elé mutatott, és merőn nézett valamit, amit se Harry, se Hermione nem láthatott.

– Egy fénygömb volt, olyan lüktető és kék, amilyen a zsupsz kulcsok körül szokott lenni, tudjátok.

– Aha – felelte gépiesen Harry és Hermione.

– Rögtön tudtam, hogy indulás van. Gyorsan bedobáltam a holmimat a hátizsákba, és kimentem a kertbe.

– A fénylabda ott lebegett, várt rám, és mikor odamentem, elindult, bevezetett a sufni mögé, és ott meg... ott meg belém ment.

– Tessék? – Harry biztosra vette, hogy rosszul hallotta a végét.

– Lebegve felém jött – magyarázta Ron mutatóujját lassan a mellkasa felé közelítve –, így, és aztán... aztán simán bement. Itt. – Rábökött egy pontra a szegycsontja fölött. – Éreztem is, hogy bennem van, forró volt. És rögtön tudtam, hogy mit kell csinálnom, tudtam, hogy a fény oda irányít, ahova mennem kell. Azonnal dehoppanáltam, és egy domboldalra érkeztem. Csupa hó volt minden...

– Ismerős – erősítette meg Harry. – Két éjszakát töltöttünk ott, és második éjjel többször úgy rémlett, hogy valaki járkál arrafelé, és kiáltozik!

– Val’szeg engem hallottál – bólintott Ron. – A védőbűbájaitok mindenesetre jól működnek, mert nem láttalak és nem is hallottalak titeket. De biztos voltam benne, hogy a közelben vagytok, úgyhogy végül bebújtam a hálószákomba, és vártam, hogy megjelenjete. Azt gondoltam, mikor összehajlítjátok a sátrat, egy ideig láthatóak lesztek.

– Tévedtél – rázta a fejét Hermione. – Elővigyázatosságból azóta mindig a köpeny alatt dehoppanálunk. És már kora hajnalban elmentünk, pont azért, mert úgy hallottuk, hogy valaki kóborol arrafelé.

– Én viszont még egy egész napig ott maradtam – folytatta Ron. – Vártam, hogy felbukkanjatok. Aztán estefelé már sejtettem, hogy elszalasztottalak titeket, úgyhogy kattintottam az önoltóval, a kék fény megint belém szállt, és miután dehoppanáltam onnan, ebben az erdőben találtam magam. Itt se láttalak titeket, hát csak vártam, hogy hátha végül megjelenjete – és Harry végül jött is. Illetve hát előbb az őzet láttam meg.

– Micsodát? – kérdezte élesen Hermione.

A fiúk beszámoltak kalandjukról. Hermione homlokráncolva hallgatta az ezüst őzsuta és a tófenéken pihenő kard történetét – még dacos testtartását is feladta a nagy koncentrációban.

– De hát az egy patrónus volt! – kiáltott fel. – Nem láttátok, hogy ki küldte? Nem láttátok senkit? És elvezetett titeket a kardhoz – ez hihetetlen! Aztán mi történt?

Ron folytatta a beszámolót: Harry lemerült a tóba, ő egy ideig várta, hogy felbukkanjon, aztán rájött, hogy valami baj lehet, utána ugrott, kihúzta Harryt, majd lebukott a kardért. A medál kinyitásaig jutott a történetben, ott elakadt, tévovázott, de Harry a segítségére sietett:

– És akkor Ron leszúrta a karddal.

– És... kimúlt? Csak így, egyszerűen? – suttogta Hermione.

– Hát... sikított egy nagyot – felelte Harry egy Ron felé küldött oldalpillantással. – Tessék.

Hermione ölébe dobta a medált. A lány óvatosan kézbe vette, s megvizsgálta a kitört ablakocskákat.

Harry úgy ítélte meg, hogy nincs többé szükség a pajzsbűbájra. Hermione pálcájával megszüntette a varázst, majd Ronhoz fordult.

– Mintha azt mondtad volna, hogy szereztél egy plusz pálcát a fejevadászoktól.

– Tessék? – kapta fel a fejét Ron, aki addig a medált vizsgáló Hermionét nézte merengve. – Ja, ja... igen.

Kinyitotta a csatot hátizsákja egyik zsebén, és elővett egy rövid, fekete varázspálcát. – Itt van. Gondoltam, elhozom, hátha egyszer szükség lesz tartalék fegyverre.

– Máris szükség van rá – felelte Harry, és nyújtotta a kezét a pálcáért. – Az enyém eltört.

– Nem mondd komolyan! – hüledezett Ron. Ekkor azonban Hermione felállt, s ezzel elvonta Ron figyelmét, aki nyilván még mindig úgy érezte, nem árt, ha rajta tartja a szemét a lányon.

Hermione bedobta gyöngyös táskájába a hatástalanított horcruxot, aztán visszafeküdt az ágyába, és szó nélkül magára húzta a takarót.

Ron átadta Harrynek az új pálcát.

– Egész olcsón megúszta – dörögte oda neki Harry.

– Ja – bólogatott Ron. – Durvább is lehetett volna. Emlékszel, mikor madarakat uszított rám?

– Még benne van a pakliban – szűrődött ki Hermione hangja a takaró alól, de Harry figyelmét nem kerülte el, hogy Ron mosolyogva hajol hátizsákja fölé, hogy elővegye belőle barna pizsamáját.

Huszdik fejezet **Xenophilus Lovegood**

Harry sejtette, hogy Hermione neheztelése túléli az éjszakát, így másnap reggel különösebb csodálkozás nélkül vette tudomásul, hogy a lány jobbra sötét pillantásokkal és konok hallgatással tart velük kapcsolatot. Ron úgy gondolta, hogy erre az a célszerű válasz, hogy Hermione jelenlétében következetesen búskomornak mutatja magát, nyilván nem múló büntudatának demonstrálása végett. Ennek eredményeképpen Harry, valahányszor hármásban voltak, úgy érezte magát, mintha hívatlan vendég lenne egy szűk körű temetésen. Ezzel szemben Ron abban a néhány percben, mikor

kettesben voltak Harryvel – egyszer vízért mentek, egyszer pedig gombát kerestek a bokrok között –, szemérmetlenül vidám volt.

– Valaki segített nekünk – mondogatta. – Valaki elküldte hozzánk azt az őzet. Valaki a mi oldalunkon áll. Egy horcrux kipipálva, haver!

A medál sikeres hatástalanításán felbuzdulva ismét találgatni kezdtek, hol lehet a többi horcrux, s bár a témáról korábban megannyi meddő vitát lefolytattak már, Harry derűlátó volt: bizonyosra vette, hogy az első áttörést továbbiak követik majd. Repdeső kedélyének Hermione mogorvasága se tudta szárnyát szegni: a szerencse váratlan ajándékai, a titokzatos őzsuta feltűnése, Griffendél kardjának felbukkanása, mindenekelőtt pedig Ron visszatérése annyira boldoggá tette, hogy legszívesebben egész nap vigyorgott volna.

Késő délután Harry és Ron ismét jobbnak látták, ha elmenekülnek Hermione nyomasztó közelségéből, és holmi nem létező szedrek gyűjtésének ürügyén folytatták korábban elkezdett információcseréjüket. Harrynek a Godric's Hollow-i események részletes ismertetésével végre sikerült befejeznie a Hermionéval átélt kalandokról tartott többmenetes beszámolóját, s most Ronra került a sor, hogy megossza vele mindazt, amit hosszú távolléte során a varázsvilágban zajló eseményekről megtudott.

– ...és hogy értesültetek a taburól? – tudakolta Harrytől, miután vázolta neki a minisztérium és mugliivadékok macska-egér harcának állását.

– A micsodáról?

– De hisz Hermionéval már nem használjátok Tudodki nevét!

– Ja igen – vont a vállát Harry. – Valahogy felvettük ezt a rossz szokást. De bármikor ki merem mondani, hogy V...

– Ne! – bömbölte Ron. Harry az ijedségtől beleszédült a bokorba, Hermione pedig (aki egy könyvbe temetkezve gubbasztott a sátor előtt) lesújtó pillantást vetett feléjük.

– Ne haragudj – szabadkozott Ron, miközben kihúzta barátját a tüskés ágak közül –, de ártást raktak a névre, úgy lövik be az embereket. Most a név, ha kimondják, hatástalanít minden védőbűbájt, és valamiféle mágikus zavart okoz – minket is azért találtak meg a Tottenham Court Roadon!

– Mert kimondtuk Tudjukki nevét?

– Pontosan! Sajnos ezzel az ötlettel telibe találtak, mert mindig is csak azok merték használni a nevet, akik komolyan szembe akartak szállni Tudjukkival – mint például Dumbledore. Most tabuvá tették a nevet, így rögtön megtudják, ha valaki valahol kimondja. Egyszerű és praktikus módszer a rend tagjainak lefülelésére! Kingsleyt is majdnem elkapták...

– Ne viccelj!

– Komolyan, Bill mesélte. Sarokba szorította őt egy rakás halálfaló, de valahogy sikerült kiverelkednie magát. Most ő is bujkál, ahogy mi. – Ron tűnődve vakargatta az állát pálcája hegyével. – Nem lehet, hogy Kingsley küldte azt az özet?

– Neki hiúz a patrónusa. Láttuk az esküvőn, nem emlékszel?

– Ja, de...

Tovább sétáltak a bozótosban, távolodva a sától és Hermionétól.

– Harry... nem lehet, hogy Dumbledore volt?

– Micsoda?

Ron szégyellősen lesütötte a szemét, s fojtott hangon folytatta.

– Hát az őz. Végül is... – A szeme sarkából Harryre pislogott. – ...nála volt utoljára az igazi kard, nem?

Harry akár nevezhetett volna is a képtelen ötleten, de nem tette; ahhoz túl jól át tudta érezni a reménytelen vágyakozást, ami Ron felvetését szülte. Kimondhatatlanul kellemes és vigasztaló lett volna hinni, hogy Dumbledore visszatért, és vigyáz rájuk. Megrázta a fejét.

– Dumbledore halott. Láttam, mikor meghalt, láttam a holttestét. Elment, nincs többé. Egyébként is, az ő patrónusa főnix volt, nem pedig őzsuta.

– Jó, de az változhat, nem? – erősködött Ron. – Tonks patrónusa is megváltozott.

– Ha Dumbledore élne, miért bujkálna előlünk? Miért ne adta volna egyszerűen a kezünkbe a kardot?

– Gőzöm sincs – felelte Ron. – Talán ugyanazért, amiért nem adta oda neked, amíg még élt. Ugyanabból az okból, amiért rád egy régi cikeszt, Hermionéra meg egy mesekönyvet hagyott.

– És mi az az ok? – Harry a választ szomjazva fürkészte Ron arcát.

– Nem t’om. Néha, mikor be voltam rágva, arra gondoltam, hogy jót röhög rajtunk, vagy... vagy direkt meg akarta nehezíteni a dolgunkat. De most már nem gondolom ezt. Látod, milyen jó hasznát vettem az önoltónak. Dumbledore tudta, hogy... – Ron fülig elvörösödött, és fixírozni kezdett egy fűcsomót a lábánál. – Tudta, hogy le fogok lépni tőletek.

– Nem – rázta a fejét Harry –, azt tudta, hogy vissza akarsz majd jönni.

Ron hálásan pislogott, de feszélyezettsége nem múlt el. Harry, részben hogy másra terelje a szót, így folytatta:

– Apropó, Dumbledore... Hallottad, miket írt róla Rita Vitrol?

– Igen, igen – kapott a témán Ron. – Sokan emlegetik azt a könyvet. Ha nem úgy állnának a dolgok, ahogy állnak, biztos az év szenzációja lenne, hogy Dumbledore haverkodott Grindelwalddal, de most csak annyi van, hogy akik nem komálták Dumbledore-t, azok röhögnek egyet, akik meg jó fejnek tartották, azok ledöbbentek. Szerintem különben az egész nem olyan nagy ügy. Nagyon fiatal volt, amikor...

– Annyi idős volt, mint mi vagyunk – vágta rá kész válaszát Harry, s lehetett valami az arcára írva, ami elvette Ron kedvét a vitatkozástól.

A tüskés bokrok között egy dérlepte háló közepén jókora pók ült. Harry megcélozta a Rontól kapott pálcával. Hermione előzőleg nagy kegyesen megvizsgálta az eszközt, és közölte róla, hogy kökényágból készült.

– *Baziteo!*

A pók megremegett, és rugózott egy kicsit a hálóban. Harry újra próbálkozott, s akkor a pók egy árnyalatnyival nagyobb lett.

– Hagyd abba – szólt rá Ron. – Visszavonom a fiatal Dumbledore-t, oké?

Harry megfeledkezett róla, hogy Ron ki nem állhatja a pókokat.

– Bocs... *Reducio!*

A pók nem ment össze. Harry rábámult a kökénypálcára. Sok kis bűbájt kipróbált már vele aznap, de egyszer se volt elégedett az eredménnyel. Bántóan idegennek találta ezt az új pálcát, úgy érezte, mintha valaki másnak a kezét varrták volna a csuklójára, és azzal ügyetlenkedne.

– Menni fog az, csak gyakorolj! – biztatta Hermione, aki időközben észrevétlenül megközelítette a fiúkat, s most némi nyugtalansággal figyelte Harry pókzsugorítási próbálkozásait. – Önbizalom kérdése az egész.

Harry pontosan tudta, mi mondatja ezt Hermionéval: a büntudata amiatt, hogy eltörte a főnixpálcát. Lenyelte csípős válaszát, pedig az már ott volt a nyelve hegyén: ha Hermione szerint minden pálca egyforma, adja neki oda a sajátját a kökénypálcáért cserébe. A pálcakérdésnél azonban pillanatnyilag fontosabbnak ítélte, hogy helyreálljon a béke hármuk között, hallgatott hát. Ron is megpróbálkozott Hermionénál egy bátortalan mosollyal, de a lány erre tüntetően elvonult, és tovább bújta a könyvét.

Mikor leszállt az este, mindhárman visszatértek a sátorba, és Harry elvállalta az első őrséget. A bejáratnál üldögélve aztán megpróbált a kökénypálcával kis kavicsokat röptetni, de a sikerélmény ezúttal is elmaradt: bűbájai változatlanul ügyetlenebbek és gyengébbek voltak a megszokottnál. Hermione az ágyán fekvé olvasott, Ron pedig, miután jó néhány félős

pillantást vetett a lányra, elővett a hátizsákjából egy kicsiny, fadobozos varázsvevőt, és hozzálátott a hangolásához.

– Egyetlenegy adó van, amelyiken még igazat mondanak – magyarázta fojtott hangon Harrynek. – Az összes többi Tudjukki oldalán áll, és a minisztériumi vonalat követi. De ez az egy... várj csak, majd meglátod, nagyon jó. Csak az a baj, hogy nem minden este tudnak sugározni. Muszáj mindig máshonnan adniuk, hogy ne tudják bemérni őket, és csak jelszóval lehet rájuk hangolni... Az a gond, hogy a legutóbbi adásról lemaradtam...

Ron óvatosan kopogtatta a rádió tetejét a pálcájával, és az érvényes jelszót találgatva összefüggéstelen szavakat motyogott. Közben lopva odaodapillantott Hermionéra, nyilván dühkitöréstől tartva, de a lány most épp levegőnek nézte őt. Vagy tíz perc telt el így: Ron kopogtatott és motyogott, Hermione a könyvét lapozgatta, Harry pedig gyakorolt a kökénypálcával.

Végül Hermione lekászálódott az ágyáról. Ron azonnal abbahagyta a kopogtatást.

– Ha idegesít, nem csinálom! – hadarta ijedten.

Hermione válasza se méltatta; odalépett Harryhez.

– Beszelnünk kell – mondta.

Harry rápillantott a könyvre, amit Hermione a kezében tartott. A *Hírnév és hazugságok* volt.

– Miről? – kérdezte gyanakodva. Eszébe ötlött, hogy a könyv egyik fejezete róla szól, s pillanatnyilag nem sok kedve volt meghallgatni Rita Vitrol véleményét Dumbledore és az ő kapcsolatáról. Hermione válasza meglepetésként érte.

– El akarok menni Xenophilus Lovegoodhoz.

Harry szeme elkerekedett.

– Tessék?

– Xenophilus Lovegoodhoz. Luna apjához. Beszélni akarok vele!

– Aha... Miről?

Hermione nagy levegőt vett, mintha erőt gyűjtene, és így felelt:

– A jelről, amit a *Bogar bárd* meséiben találtunk. Nézz ide!

Azzal Harry vonakodó szeme elé lökte a *Hírnév és hazugságok* A mutatott oldalon egy, a jól ismert szálkás, dőlt betűkkel rótt szöveg volt látható: Dumbledore Grindelwaldhoz írt levelének fakszimiléje. Harry viszolyogva nézte; rossz volt látni ezt a támadhatatlan bizonyítékot arra, hogy a rémséges szavak nem Rita agyából pattantak ki, hanem Dumbledore valóban leírta őket.

– Az aláírás a fontos – mondta Hermione. – Nézd meg az aláírást!

Harry megnézte. Első pillantásra nem értette, mit tart rajta olyan figyelemre méltónak Hermione, de mikor a világító pálca fényét odairányítva tüzetesebben megvizsgálta a betűket, észrevette, hogy Dumbledore az Albus A-ja helyére a *Bogar bárd meséiben* látott háromszögletű jel kicsiny változatát rajzolta.

– Öhm... mi van benne, mit... – próbált érdeklődni Ron, de Hermione egy pillantással elnémította őt, hogy aztán ismét Harryhez forduljon.

– Újra meg újra előkerül, igaz? Tudom, Viktor azt mondta rá, hogy Grindelwald jele, de hát a Godric's Hollow-i temetőben is láttuk, és az a sírkő, amire rávésték, a Grindelwald előtti időkből származik! És most ez! Se Dumbledore-tól, se Grindelwaldtól nem fogjuk már megtudni, miféle szimbólum ez – azt se tudom, hogy Grindelwald él-e még –, de megkérdezhetjük róla Mr Lovegoodot! Az esküvőn a nyakában lógott a jel. Szerintem ez fontos nyom, Harry, biztos vagyok benne!

Harry nem válaszolt rögtön. Elnézte a lány izgatott arcát, aztán töprengve kibámult a sátor bejárati nyílásán a külső sötétségbe. Hosszú hallgatás után végül ezt mondta:

– Semmi szükségünk még egy Godric's Hollow-ra, Hermione. Azt is bemeséltük magunknak, hogy el kell mennünk oda, és...

– De hát újra meg újra felbukkan! A *Bogar bárd meséit* Dumbledore hagyta rám! Honnan tudod, hogy nem ez a jel a megoldás kulcsa?

– Kezdődik előről! – Harryben gyűlni kezdett az ingerültség. – Már megint arról győzködjük magunkat, hogy Dumbledore titkos jeleket és megoldó kulcsokat hagyott hátra nekünk...

– Az önoltóról is kiderült, hogy hasznos kütyü – szólt közbe Ron. – Szerintem Hermionénak igaza van, meg kéne látogatnunk Lovegoodot.

Harry lesújtó pillantást vetett barátjára. Nagyobb összeget mert volna feltenni rá, hogy Ron nem azért pártolja Hermione ötletét, mert minden vágya megtudni, hogy mit jelent a háromszögletű ábra.

– Ebből nem lesz Godric's Hollow – tette még hozzá Ron. – Lovegood neked drukkol, Harry. Folyton azt írja a Hírverőben, hogy mindenki segítsen neked!

– Biztos, hogy a jel kulcsfontosságú – erősködött Hermione.

– Ha az lenne, nem gondolod, hogy Dumbledore beszélt volna róla a halála előtt?

– De lehet... lehet, hogy ez olyasmi, amire valamiért magadnak kell rájönnöd – rögtönzött Hermione, de szemlátomást ő maga sem érezte túl meggyőzőnek ezt az érvet.

– Úgy van! – kontrázott neki szolgálai Ron. – Csak ez lehet a magyarázat!

– Nem csak ez lehet – torkolta le Hermione –, de akkor is azt mondom, hogy beszélünk kell Mr Lovegooddal. Gondolj bele, Harry, ez a jel összeköti Dumbledore-t, Grindelwaldot és Godric's Hollow-t! Kizártnak tartom, hogy ne legyen fontos!

– Szavazzunk! – javasolta Ron. – Ki akar elmenni Lovegoodhoz?

Még ki se mondta a kérdést, már a levegőben volt a keze. Hermione is felemelte jobbját, s közben gyanúsan megremegett a szája.

– Bocsi, Harry, leszavaztunk – csapott barátja hátára Ron.

– Jól van. – Harry egyszerre érezte bosszantónak és mulatságosnak ezt a színjátékot. – De kössük ki, hogy miután beszéltünk Lovegooddal, újra nekiállunk horcruxokat keresni, rendben? Különben is, tudja egyáltalán valamelyikőtök, hol laknak Lovegoodék?

– Persze! – vágta rá Ron. – Nem messze tőlünk. Nem tudom, hogy pontosan hol, de ha szóba kerül Lovegood, apa meg anyja mindig a dombok felé mutatnak. Biztos nem lesz nehéz megtalálni a házukat.

Miután Hermione visszavonult az ágyába, Harry Ronhoz fordult:

– Csak azért támogattad Hermionét, mert be akarsz vágódni nála – suttogta neki.

– Szerелеmben és háborúban mindent szabad – felelte vidoran Ron. – Itt most mindkettőből van egy kicsi. Fel a fejfel, karácsonyi szünet van, Luna otthon lesz!

A szeles dombról, ahova másnap reggel hoppanáltak, pompás kilátás nyílt Widra St. Capdelre. A felhők közti réseken áttörő napsugárnyalábok fényében a völgy ölen pihenő, távoli falu csinos kis játékházak gyűjteményének látszott. Harry, Ron és Hermione egy-két percig csak álltak, és szemüket kezükkel árnyékolva az Odú felé pislogtak, de nem láttak mást, csak a gyümölcsöskert fáit és a magas sövényt, ami mögé a csálé kis ház a mugli pillantások elöl rejtőzött.

– Fura érzés, hogy ilyen közel vagyunk, mégse ugrunk haza – jegyezte meg Ron.

– Máris hiányzik az otthon melege? – szúrt oda neki Hermione. – Karácsonykor még itt üdültél.

– Egy percig sem voltam az Odúban! – kiáltotta hitetlenkedő nevetéssel Ron. – Azt hiszed, hazamentem elmesélni, hogy otthagytalak titeket? Mit gondolsz, Fred és George mit szóltak volna hozzá? No meg Ginny! Biztos gratulált volna, mi?

– De hát akkor hol voltál? – csodálkozott Hermione.

– Bill és Fleur új házában. A Kagylólakban. Billtől nem féltem, ő mindig rendes velem. Jó, nem volt oda az örömtől, mikor elmondtam, mit csináltam, de nem is kezdett el pattogni. Elhitte, hogy megbántam. A családból senki más nem tudja, hogy ott voltam náluk. Bill szólt anyának, hogy nem mennek haza, kettesben ünnepelnek Fleurrel. Ez volt az első karácsonyuk az esküvő óta, meg hát tudjátok, mennyire allergiás Fleur Celestina Maggicára.

Ron hátat fordított az Odúnak.

– Nézzünk körül fentről is – indítványozta, és elindult a dombtető felé.

Több órán át vándoroltak Hermione felszólítására a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében. A lankás dombcsoport lakatlannak tűnt; egyetlen házikót találtak, de ott sem volt otthon senki.

– Mit gondoltok? Lehet, hogy az övék, csak elutaztak karácsonyra – kockáztatta meg Hermione, miközben belestek a házikó muskátlis ablakán. Csinos kis konyhát láttak odabent.

Ron horkantással fejezte ki véleményét.

– Szerintem ha benézünk Lovegoodék ablakán, rögtön tudni fogjuk, hogy jó helyen járunk. Menjünk tovább a távolabbi dombokra!

Dehoppanáltak, egy néhány mérfölddel északabbra eső helyet célozva meg.

– Aha! – kiáltotta Ron a hajukat és ruhájukat cibáló szélben. Felfelé mutatott, annak a dombnak a teteje irányába, amelyre érkeztek. Odafent nem mindennapi látványt nyújtó épület meredt az ég felé: egy hatalmas fekete henger. Fölötte a késő délutáni égen kísértetiesen derengett a hold. – Tuti, hogy ez Lunáék háza, ki más lenne képes egy ilyenben lakni? Olyan, mint egy óriássiló!

Hermione homlokráncolva nézett a toronyra.

– Egyáltalán nem hasonlít lóra – mondta.

– Óriássiló, nem óriási ló! Nagy henger!

Ronnak volt a leghosszabb lába, ő ért fel elsőnek a dombtetőre. Széles vigyorral fogadta Harryt és Hermionét, mikor azok egy perccel később zihálva és szűrő oldalukat szorongatva megálltak mellette.

– Ez az ő házuk – mondta. – Nézzétek!

A viharvert kertkapun három kézzel festett tábla virított. *HÍRVERŐ*. Szerkesztő: X. Lovegood – ez állt az elsőn; *Fagyöngy szabadon szedhető* – ez a másodikon, a harmadikon pedig: *El a kezekkel az irányringlótól!*

A három jó barát kinyitotta a nyikorgó kertkaput, s elindultak a ház bejárati ajtajához vezető zegzugos ösvényen. Annak mentén különös növények sokasága burjánzott, egyebek között egy bokor, amelynek az ágain narancssárga, retekszerű gyümölcsök lógtak abból a fajtából, amit Luna néha fülbevaló gyanánt viselt. Harry egy görcsös tuskóban felismerni vélt egy morgácsot is – nagy ívben ki is került. A bejárati ajtó mellett két széltől hajlott, öreg vadalmazó állt őrt: kis piros gyümölcsökkel terhes ágaikon levelek helyett megannyi fehér bogyós fagyöngylabda zöldellt. Az egyik fáról tömzsi, sólyomszerűen lapított fejű bagoly bámult az érkezőkre.

– Most már vedd le a láthatatlanná tévő köpenyt – szólt rá Harryre Hermione. – Mr Lovegood neked akar segíteni, nem nekünk.

Harry megfogadta a tanácsot, s a köpeny hamarosan eltűnt a gyöngyös táská mélyén. Hermione ezután háromszor megdöngette a sast formázó kopogtatóval a vasszegekkel kivert, masszív fekete ajtót.

Tíz másodperc sem telt bele, s az ajtó feltárult. Ott állt előttük Xenophilius Lovegood mezítláb, foltos hálóingnek látszó öltözékben. Ahogy Bill és Fleur esküvőjén megjelent, az a mostani állapotához képest maga volt a kifogástalan elegancia.

– Mi van? Mi történt? Kik vagytok? Mit akartok? – hadarta éles, panaszos hangon. Végignézett a három jó barát, s Harry láttán tökéletes kerek O betű formára nyitotta a száját.

– Jó napot, Mr Lovegood – nyújtotta a kezét Harry. – Harry Potter vagyok.

Xenophilius nem mozdult, a köszönést se viszonzta, ellenben az a szeme, amelyik nem befelé, az orrára szegeződött, egyenesen Harry homlokára siklott.

– Megengedi, hogy bemenjünk? – kérdezte Harry. – Szeretnénk kérdezni magától valamit.

– Attól... attól tartok, az nem volna tanácsos – suttozta Xenophilius. Aztán nyelt egyet, és körülfuttatta pillantását a kerten. – Micsoda váratlan... nohát... de sajnos azt kell mondanom... nem volna szerencsés...

– Nem zavarunk sokáig – ígérte Harry. Némileg kedvét szegte a lelkesnek aligha nevezhető fogadtatás.

– Na jó... rendben, nem bánom. Gyertek be hamar... Igyekezzenek!

Alighogy átlépték a küszöböt, Xenophilius máris becsapta mögöttük az ajtót. A legkülönösebb konyhában álltak, amit Harry életében látott. A helyiség szabályos kör alakú volt, így az ott tartózkodó egy óriási borsdarálóban érezhette magát. A berendezési tárgyak – a tűzhely, a

mosogató, a konyhaszekrények – mind a falhoz simulóan ívesek voltak, és virágok, bogarak meg madárkák alapszíneiben virító festett képei díszeltek rajtuk. Harry ráismert a dekorációban Luna stílusára, s meg kellett állapítania, hogy az ilyen zárt helyen kissé túl erőteljes hatású.

A helyiség kellős közepén kovácsoltvas csigalépcső vezetett fel az emeletre, ahonnan szapora csattogás és dübörgés szűrődött le – Harry el se tudta képzelni, mit művelhet odafent Luna.

– Gyertek velem! – szólt a változatlanul feszélyezett Xenophilus, és felvezette vendégeit a csigalépcsőn.

Az emeleti helyiség a nappali és a műhely kombinációja lehetett, és még a konyhánál is zsúfoltabb volt. Egy kicsit úgy festett, mint a Szükség Szobája abban a felejthetetlen állapotában, amikor az évszázadok alatt összegyűlt tárgyakkal épült, gigantikus labirintusként jelent meg. Szinte minden vízszintes felületet könyvés iratkupacok foglaltak el, kivéve a mennyezetet, ahonnan viszont Harry számára ismeretlen lények mívesen kidolgozott, csapkodó szárnyú, illetve fogukat csattogtató modelljei lógtak alá.

Luna nem volt ott; a zajt egy mágikus meghajtású, tárcsákkal és fogaskerekekkel borított faalkotmány keltette. Első pillantásra a masina úgy festett, mintha egy satupad és egy polcos szekrény nászának bizarr gyümölcse lenne – de mivel a *Hírverő* példányai potyogtak belőle, Harry azt gyanította, hogy ósdi nyomdagép lehet.

– Elnézést – szabadkozott Xenophilus, azzal odasietett a masinához. Kihúzott egy gyűrött terítőt egy nagy rakás könyv meg papír alól – azok széthullottak a padlón –, és letakarta vele a nyomdát, némiképp tompítva annak zakatolását. Azután szembefordult Harryvel.

– Miért jöttél ide?

Mielőtt azonban Harry megszólalhatott volna, Hermione döbbenet felsikoltott.

– Mr Lovegood... az micsoda?

A kérdés egy hatalmas, szürke, az unikorniséhoz hasonlóan csavart szarvra vonatkozott, ami a tövénél a falra rögzítve, méter hosszan meredt bele a szobába.

– Az egy morzsás szarvú szapirtyó szarva – felelte Xenophilus.

– Dehogy! – tiltakozott Hermione.

– Hermione – szólt rá zavartan Harry –, ez nem a legalkalmasabb...

– Harry, ez egy randalórszarv! B-kategóriájú varázscikk, életveszélyes a házban tartani!

– Honnan tudod, hogy randalórszarv? – kérdezte riadtan Ron. Mindenesetre igyekezett minél gyorsabban minél messzebbre kerülni a szarvtól, ami a zsúfolt szobában nem volt egyszerű feladat.

– Van egy leírás róla a Legendás állatok és megfigyelésükben! Sürgősen vigye ki innen ezt a szarvat, Mr Lovegood, a legkisebb érintésre felrobbanhat!

Xenophilius arca csökönyös kifejezést öltött.

– A morzsás szarvú szapirtó mágiával átítatott, visszahúzódó természetű lény – jelentette ki kategorikusan. – A szarva...

– Mr Lovegood, ott vannak a jellegzetes rovátkák a szarv tövén! Biztos, hogy ez egy randalórszarv, iszonyatosan veszélyes! Nem tudom, honnan szerezte, de...

– Vásároltam – szögezte le Xenophilius. – Két hete, egy megnyerő ifjú mágustól, aki tudott róla, hogy élénken érdeklődöm a varázslatos szapirtófaj iránt. Megvettem karácsonyra, hogy meglepjem vele az én Lunámat. Nos tehát – fordult Harryhez –, minek köszönhetem a látogatásodat, Harry Potter?

– Segítségre lenne szükségünk – felelte gyorsan Harry, nehogy Hermione megelőzhesse.

– Vagy úgy – morogta Xenophilius. – Segítségre. Hm. – Jó szeme ismét a villám alakú sebhelyre vándorolt. Arcán a félelem és az ámulat kifejezése keveredett. – Hát igen. Csak hát... Harry Potternek segíteni... nem éppen veszélytelen...

– Nem maga hirdeti az újságjában, hogy mindenkinek segítenie kell Harryt? – méltatlankodott Ron.

Xenophilius vetett egy gyors pillantás az asztalterítő alatt zakatoló nyomdagép felé.

– Öhm... igen, valóban hangoztattam ilyen nézetet, de...

– De úgy gondolja, elég, ha mások csinálják, magának nem fűlik hozzá a foga, mi? – heveskedett Ron.

Xenophilius nem válaszolt, csak nagyokat nyelt. Tekintete nyugtalanul ugrált egyik vendégéről a másikra. Harrynek az volt a benyomása, hogy ádáz csatát vív önmagával.

– Hol van Luna? – kérdezte Hermione. – Kíváncsi vagyok, neki mi a véleménye.

Xenophilius megint nyelni próbált, de elszorult a torka. Aztán úgy tűnt, végre elhatározásra jutott. Remegő hangon szólalt meg, a zajban alig lehetett érteni, mit mond.

– Luna lement a patakhoz édesvízi plimpiket fogni. Nagyon... nagyon fog örülni nektek. Megyek, szólok neki, aztán... ám legyen, megpróbálok segíteni nektek.

Xenophiliust eltűnt a csigalépcsőn, majd kisvártatva nyílt és csukódott a bejárati ajtó. Harry, Ron és Hermione összenéztek.

– Majrés vén trotty – morogta Ron. – Luna százszor vagányabb nála.

Harry megértőbb volt.

– Csak fél, hogy mi lesz, ha a halálfalók megtudják, hogy itt jártam.

– Ronnak van igaza – jelentette ki Hermione. – Undok, képmutató alak, mindenkit arra biztat, hogy dobja be magát, ő meg sunnyog. Azt a szarvat pedig messze kerüljétek el, ha jót akartok.

Harry átsétált a szoba túloldalán nyíló ablakhoz. Messze lent, a domb lábánál finoman csillogott a patak vékony szalagja. Nagyon magasan voltak; egy madár szállt el az ablak előtt, s röppent el abba az irányba, ahol a szomszédos dombok sora mögött Harry az Odút és benne Ginnyt sejtette. Bill és Fleur esküvője óta most voltak térben a legközelebb egymáshoz, de Ginny nem sejtette, hogy ő felé néz és rá gondol. Valószínűleg jobb is így, gondolta Harry, hisz veszélyt hoz mindenkire, akivel kapcsolatba lép – erre figyelmeztette Xenophilius viselkedése is.

Harry elfordult az ablaktól. Tekintete a roskadásig telezsúfolt kredencre tévedt, s ott megakadt egy újabb meghökkentő tárgyon: egy szépséges, de szigorú arcú boszorkány kőből faragott mellszobrán, amire az elképzelhető legbizarrabb fejdíszet ültették. A koronaszerű holmiból kétoldalt egy-egy arany hallócsőnek tűnő valami állt ki; a fejtetőn átívelő bőrpántjához egy pár csillogó kék szárny volt rögzítve, a homlokpánton pedig a már ismert narancssárga retek díszelgett.

– Ezt nézzétek meg! – hívta fel rá barátai figyelmét Harry.

– Mutatós – vigyorgott Ron. – Csodálom, hogy a pasi nem vette fel az esküvőre.

Ismét csukódott a bejárati ajtó, s pár másodperc múlva felbukkant a lépcsőn Xenophilius. Egy tálcán gőzölgő teáskannát meg négy, össze nem illő csészét hozott. Pizskafalában gumicsizma lötyögött.

– Á, látom, felfedezted a kedvenc találmányomat! – szólt örvendezve, azzal Hermione kezébe nyomta a tálcát, és csatlakozott a szobor előtt álló Harryhez. – Stílszerűen a gyönyörű Hollóháti Helga fejére terveztem. *Magad azzal ékesíted, ha elmédet élesíted.*

Rámutatott a hallócsőszerű tárgyra.

– A furmászszifonok eltávolítanak minden zavaró tényezőt a töprengő közeléből. A parókás pörgencs propellere – mutatott a kicsiny szárnyakra – magasröptű eszmék felé emeli az elmét. Az irányringló pedig – most a narancssárga retekre bökött – nyitottabbá tesz a rendkívüli jelenségek iránt.

Xenophilus ezután odasietett a tálcához, amit Hermionénak sikerült többé-kevésbé stabilan elhelyeznie az egyik telepakolt asztalkán.

– Megkínálhatlak benneteket egy csésze gurgyökréteával? Házi főzésű.
– Xenophilus hozzálátott a céklaszínű ital kitöltéséhez, s közben folytatta: – Luna lement egészen az alvégi hídon túlra, de nagyon örült az érkezések hírének. Úgy hiszem, nem marad már el soká, de még kell néhány plimpit fognia, hogy öt személyre elegendő levest főzhessünk belőlük. Foglalatok helyet, és édesítsétek a teátokat ízlés szerint!

Leemelt egy nagy halom iratot az egyik székről, majd leült, és keresztbe tette gumicsizmás lábát.

– Nos, miben segíthetek, kedves Harry Potter?

– Hát... – Harry rápillantott Hermionéra, aki biztatóan bólogatott. – Arról a szimbólumról lenne szó, Mr Lovegood, amit a nyakában viselt Bill és Fleur esküvőjén. Szeretnénk tudni, mit jelent.

Xenophilus felvonta a szemöldökét.

– A Halál ereklyéinek jelére gondolsz?

Huszonegyedik fejezet **A három testvér meséje**

Harry összenézett Ronnal és Hermionével, de saját értetlenségét látta viszont az arcukon.

– A Halál ereklyéi?

– Úgy van – bólintott Xenophilus. – Sosem hallottatok róluk? Tulajdonképpen nem csodálom. Igen-igen kevés varázsló hisz bennük. Példának okáért a bátyád esküvőjén – biccentett Ron felé – odajött hozzám az a forrófejű fiatalember, és azt vágta a fejemhez, hogy egy hírhedt sötét varázsló jelét mutogatom! Elképesztő tudatlanság. Az ereklyékben nincs semmi sötét – legalábbis a szó közönséges értelmében. A jelet pusztán azért viseljük, hogy felismerhetővé tegyük magunkat a többi hívő számára, hátha segítséget kapunk tőlük a keresésben.

Xenophilus feloldott egy marék kockacukrot a gurgyökréteájában, majd megkóstolta az italt.

– Bocsásson meg – szólt Harry –, de még mindig nem egészen értem a dolgot.

Udvariasságból ő is beleszürcsölt a teába, de alig bírta öklendezés nélkül lenyelni: a tea mintha a Mindenízű Drazsé takonyzamatú fajtájának folyékony változata lett volna.

– Tudnivaló, hogy mi hívők kutatunk a Halál ereklyéi után – magyarázta Xenophilius, és jóleső cuppantással jelezte, mennyire ízlik neki a gurgyökrtea.

– De hát mik azok a Halál ereklyéi? – kérdezte Hermione.

Xenophilius letette csészéjét.

– Felteszem, ismeritek *A három testvér meséjét*.

Harry a fejét rázta, Hermione és Ron viszont rávágták, hogy igen.

Xenophilius ünnepélyesen bólintott.

– Nos, kedves Harry Potter, a dolog *A három testvér meséjével* kezdődik... Megvan nekem valahol...

Határozatlan pillantással körülnézett a könyvés pergamenhalmokkal teli szobában, de Hermione a segítségére sietett:

– Nekem is megvan a mese, Mr Lovegood, itt is van nálam.

Azzal elővette a *Bogar bárd meséit* a gyöngyös táskából.

– Az eredeti? – kérdezte szigorúan Xenophilius. A lány rábólintott. – Akkor légy oly kedves, és olvasd fel nekünk! Az a legbiztosabb módja annak, hogy mindnyájan maradéktalanul megértsük.

– Öhm... rendben – motyogta lámpalázasan Hermione. Megkereste a könyvben a rejtélyes szimbólummal megjelölt oldalt, aztán köhintett egyet és olvasni kezdett.

– Volt egyszer három fivér, akik útra keltek, s egy este szürkületkor egy elhagyott, kanyargós ösvényre értek...

– Éjfélkor... anya mindig úgy mesélte – szólt közbe Ron, aki a mesehallgatáshoz kényelmesen elnyúlt a széken, és a tarkójára tette a kezét. Hermione ingerült pillantást vetett rá.

– Miért, szerinted nem félelmetesebb, ha éjfélkor van?

– Mintha nélkül nem lenne elég félelmetes az életünk... – tette hozzá Harry. Xenophilius nem figyelt rájuk, inkább csak bámult ki az ablakon.

– Folytasd, Hermione!

– A testvérek útját végül egy folyó keresztezte, amin nem volt gázló, s túl sebes folyású volt ahhoz, hogy biztonságban átúszhassanak a túlsó partjára. A három testvér azonban járatos volt a mágiában, így hát csak intettek varázspálcájukkal, s máris híd ívelt át a veszélyes víz fölött. Már a

híd közepén jártak, mikor egy csuklyás alak állta útjukat. S a Halál megszólította őket...

– Bocsánat – szólt közbe Harry –, de hogyhogy megszólította őket a Halál?

– Ez egy mese!

– Ja persze, bocsánat. Folytasd!

– S a Halál megszólította őket. Bosszantotta, hogy hoppon maradt, mert megszokta már, hogy az arra tévedő utazók mind a folyóba vesznek. Hanem a Halál agyafűrt volt: megdicsérte a három testvér ügyes varázslatát, és azt mondta, jutalmat érdemelnek, amiért sikerült túljárniuk az eszén.

A legidősebb testvér, aki harcias férfi volt, egy minden létezőnél erősebb varázspálcát kért: olyat, amelyik minden párbajban győzelemre segíti tulajdonosát, olyat, amelyik méltó a varázslóhoz, aki legyőzte a halált. A Halál odalépett egy folyóparti bodzafához, pálcát készített egy lelógó ágából, és átadta azt a legidősebb testvérnek.

A középső testvér rátarti ember lévén meg akarta alázni a Halált, s azt kérte, legyen hatalma visszahívni holtukból az embereket. A Halál felemelt egy követ a folyópartról, átadta a középső testvérnek, és azt mondta, a kő visszahozza a holtakat.

Ezután a Halál a legifjabb testvértől is megkérdezte, milyen jutalmat kíván. Ő volt a legszerényebb a három közül, s a legbölcsebb is, mert nem bízott a Halálban. Ahhoz kért hát segítséget, hogy mikor továbbáll onnan, a Halál ne követhesse őt. És a Halál, mit volt mit tennie, átadta neki saját láthatatlanná tévő köpenyét.

– A Halálnak van láthatatlanná tévő köpenye? – vágott közbe ismét Harry.

– Persze, néha abban oson oda az emberekhez – gúnyolódott Ron. – Nem mindig van kedve a csontzörgetős-hörgős lerochanáshoz, és olyankor... Bocs, Hermione.

– A Halál ezután félreállt, s a három testvér folytatta útját. Ámuló szavakkal emlékeztek meg kalandjukról, s versengve csodálták a Halál adományait.

Idő múltával azután a testvérek elváltak, s ki-ki a maga útján ment tovább.

A legidősebb fivér egyheti vándorlás után elért egy messzi faluba, s ott felkereste régi haragosát, egy másik varázslót. Párbajra hívta ki őt, s a bodzapálca birtokában könnyű diadalt aratott fölötte. Halott ellenfelét

hátrahagyva a legidősebb fivér betért egy fogadóba, s ott nagy hangon eldicsekedett a legyőzhetetlen pálcával, amit magától a Haláltól csikart ki.

Aznap éjjel egy másik varázsló odalopózott a borgőzös álomba merült hencegő ágyához. A tolvaj elvette a pálcát, s hogy ne végezzen fél munkát, elmetszette a legidősebb fivér torkát.

Így jutott az első testvér a Halál kezére.

Ez idő alatt a középső fivér megtért otthonába, ahol egyedül lakott. Ott elővette a holtakat ébresztő követ, és háromszor megforgatta a kezében. Nagy ámulatára és szíve öröme nyomban megjelent előtte a leány, aki mátkája volt, amíg el nem ragadta a korai halál.

Ám a leány bús volt, és hideg; mintha fátyol mögül tekintett volna szerető párjára. Bár visszatért, szenvedett ezen a világon, nem találta már helyét az élők között. A középső fivérnek végül eszét vette a reménytelen vágy, s kioltotta saját életét, hogy a sírban egyesüljön mátkájával.

Így jutott a középső testvér a Halál kezére.

A Halál sok-sok éven át kutatott a legifjabb fivér után, de nem bukkant nyomára. A harmadik testvér aggastyánként ért meg. Egy napon aztán levetette a láthatatlanná tévő köpenyt, és a fiának adta. Régi barátként üdvözölte akkor a Halált, örömmel tartott vele, s a Halál tisztelettel vezette ki őt az árnyékvilágból.

Hermione becsukta a könyvet. Másodpercekbe telt, mire Xenophilus észrevette, hogy csend lett; akkor lekapta pillantását az ablakról, és ezt dörögte:

- Most már tudjátok.
- Mit? – értetlenkedett Hermione.
- Ezek a Halál ereklyéi.

Xenophilus felkapott egy pennát a könyökénél álló teli asztalkáról, és néhány könyv közül kirángatott egy szakadt pergamendarabot.

– A Pálcák Ura – mondta, és húzott egy függőleges vonalat a pergamenen. – A Feltámadás Köve. – Egy kört rajzolt a vonalra. – És a Láthatatlanság Köpenye. – Háromszögbe zárta a kört, s így teljessé vált a Hermionét annyira izgató jel. – Ezek a Halál ereklyéi.

– De hát a történetben szó sincs ereklyékről – vetette ellen Hermione.

– Persze, hogy nincs – felelte irritáló tudálékossággal Xenophilus. – Ez a mese gyermekeknek szól, akik szórakozni vágnak, nem okulni. A magamfajta hozzáértő figyelmét azonban nem kerüli el, hogy az ősi történet három olyan tárgyra, azaz ereklyére utal, melyek egy kézbe kerülve birtokosukat a halál urává teszik.

Xenophilus szünetet tartott, és kinézett az ablakon. A nap már alacsonyan járt.

– Luna már biztosan elég plimpit fogott – jegyezte meg csöndesen.

– Mit ért azalatt, hogy a halál urává teszik? – kérdezte Ron.

– Urává, parancsolójává, legyőzőjévé – sorolta türelmetlen legyintéssel Xenophilus. – Ahogy tetszik.

– Szóval... ezek szerint... – Hermione lassan fűzte a szavakat, Harry meggyőződése szerint azért, hogy sikerüljön szkeptikus felhang nélkül feltennie a kérdést. – ...ön úgy gondolja, hogy ezek a tárgyak – ezek az ereklyék – valóban léteznek?

Xenophilus ismét felvonta a szemöldökét.

– Természetesen.

– De Mr Lovegood – csóválta a fejét Hermione, s látszott, hogy képtelen tovább megjátszani magát –, mondja meg: hogy képes hinni ilyesmiben?

Xenophilus kihúzta magát.

– Luna mesélt nekem rólad, kedves Hermione Granger. Úgy sejtem, magas értelmi színvonalon állsz, de belátásod rendkívül korlátolt, látóköröd kínosan szűk.

– Ki kéne próbálnod az agyturbózót, Hermione – bökött a bizarr fejdísz felé Ron. Hangja remegett a visszafojtott nevetésről.

– Mr Lovegood – próbálkozott tovább Hermione –, mindenki tudja, hogy vannak láthatatlanná tévő köpenyek. Ritka holmi, de létezik. Viszont...

– Várjunk csak, várjunk, kedves Hermione Granger: a harmadik ereklye igazi láthatatlanná tévő köpeny. Nem holmi közönséges, kiábrándító bűbájjal vagy épp kápráztató rontással átítatott úti köpönyeg, de még csak nem is a szemiflázs szőréből szőtt fajta, ami újonnan jól takar ugyan, de idővel megfakul, s végül áttetszővé válik. A köpeny, amiről beszélünk, valódi és tökéletes láthatatlanságot biztosít viselőjének, varázsa múlhatatlan és mindenfajta bűbájnak ellenáll. Ilyen köpenyből hányat láttál életedben, kedves Hermione Granger?

Hermione válaszra nyitotta száját – aztán becsukta, s mélységes zavarodottság ült ki az arcára. Összenézett a két fiúval, s Harry tudta, hogy e pillanatban mindhárman ugyanarra gondolnak: hogy történetesen van a szobában egy olyan köpeny, amire pontosan illik Xenophilus leírása.

– Hát ez az – folytatta Xenophilus abban a hiszemben, hogy lehengető okfejtése eldöntötte a vitát. – Egyikőtök sem látott még ilyen köpenyt. A birtokosa felbecsülhetetlen kincset tudhat magáénak.

Megint kinézett az ablakon. Az ég halvány rózsaszín árnyalatot öltött.

– Rendben – szólt kissé elbizonytalanodva Hermione –, tegyük fel, hogy a köpeny létezik... na de a kő? Az, amit ön a Feltámadás Kővének nevezett?

– Mi van vele?

– Az hogyan lehetne létező dolog?

– Bizonyítsd be, hogy nem az! – hangzott a felelet.

Hermione nem akart hinni a fülének.

– De hát ez... bocsásson meg, de ez nevetséges! Hogyan bizonyíthatnám be, hogy nem létezik? Azt várja tőlem, hogy vizsgáljak meg minden egyes kavicsot a világon? Ilyen alapon hinni lehetne minden olyan dolognak a létezésében, aminek a nemlétezése nincs bizonyítva!

– Pontosan így van – bólintott Xenophilus. – Örömmel látom, hogy nyiladozik az elméd.

– És a Pálcák Ura? – szólt közbe gyorsan Harry, hogy elébe vágjon Hermione replikájának –, ön szerint az is létezik?

– Nos, arra éppenséggel tengernyi bizonyíték van – válaszolta Xenophilus. – Az ereklyék közül a Pálcák Urának az útja a legkönnyebben nyomon követhető, mégpedig örökítésének módjából kifolyólag.

– Miért, hogyan örökítik? – tudakolta Harry.

– Csak az lehet a Pálcák Urának jogos és valódi birtokosa – magyarázta Xenophilus –, aki erővel szerzi meg őt az előző tulajdonostól. Bizonyára nem ismeretlen előttetek Elvetemült Emeric sorsa, aki Egetverő Egbert kezétől halt meg – így került a pálcá az utóbbihoz. Hallhattatok róla, hogy Godelot saját háza pincéjében múlt ki, miután fia, Hereward elvette tőle a pálcát. És ott a rettegett Loxias, aki Barnabas Deverillel végzett, úgy jutott a pálcá birtokába. A Pálcák Urának útja véres ösvényként fut végig a varázslótörténelem könyvének lapjain.

Harry rápillantott Hermionéra. A lány összevont szemöldökkel nézett Xenophilusra, de nem szállt vitába vele.

– És ön szerint most kinél van a bodzapálcá? – kérdezte Ron.

– Bárcsak tudnám! – Xenophilus kibámult az ablakon. – Ki a megmondhatója, hol rejtőzik a Pálcák Ura? Arcus és Livius – náluk vész el a nyom. Egyikük legyőzte Loxiast, és megszerezte a pálcát – de melyikük? És ki tudja, őket ki győzte le? A krónikák erre már nem adnak választ.

Néhány másodpercig csend volt. Azután Hermione merev arccal feltette újabb kérdését:

– Mondja, Mr Lovegood, van köze a Peverell családnak az ereklyékhez?

Xenophilus meghökkent, s Harry emlékezetében is megmozdult valami a név hallatán. Peverell... valahol hallotta már ezt a nevet...

– Te az orromnál fogva vezettél engem, kedves Hermione Granger! – Xenophilius kihúzta magát a széken, és düledt szemmel nézett Hermionéra.
– Elhitetted velem, hogy teljességgel járatlan vagy az ereklyekutatás tudományában! A hívők körében elterjedt vélekedés, hogy a Peverelleknek nagyon sok közülük van az ereklyékhez – talán több, mint bárki másnak!

– Kik azok a Peverellek? – kérdezte Ron.

Hermione nem vette le a szemét Xenophiliusról, úgy válaszolt:

– Ez a név állt azon a sírkövön Godric's Hollowban, amin a jelet láttuk. Ignotus Peverell.

– Pontosan! – Xenophilius tanárosan felemelte mutatóját. – A Halál ereklyéinek jele Ignotus sírján perdöntő bizonyíték!

– Mire? – kérdezte Ron.

– Hát arra, hogy a mesebeli három testvér nem más, mint a három Peverell-fivér: Antioch, Cadmus és Ignotus! Ők voltak az ereklyék eredeti birtokosai!

Xenophilius még egyszer az ablak felé pillantott, közben felállt, majd magához vette a tálcát, és elindult a csigalépcső felé.

– Maradtok vacsorára? – kiáltott vissza, miután eltűnt a lépcsőn. – Akik eddig kóstolták a plimpilevesünket, mind elkérték a receptjét.

– Biztos azért, hogy bemutathassák a Szent Mungo mérgezési osztályán – dörmögte Ron.

Harry kívárt, amíg felhangzott a konyhában Xenophilius ténykedésének zaja, csak akkor szólalt meg.

– Mit gondolsz? – kérdezte Hermionét.

– Jaj, Harry – csóválta a fejét fáradt-fájdalmas arccal a lány –, egy rakás maszlag az egész. Hiába beszél nekem a pasas, kizárt dolog, hogy a szimbólum valóban ezt jelentse. Csak az időnket pocskoljuk itt.

– Ne felejtsük, hogy a morzsás szarvú szapirtyó feltalálójáról beszélünk – jegyezte meg Ron.

– Te se hiszed el, amit mondott? – fordult hozzá Harry.

– Figyelj, azt a mesét gyerekeknek írták, van jó kis tanulsága, meg minden: ne keresd a bajt, ne bánts másokat, ne játssz a tűzzel, mert megégeted magad. Lapíts, törődj a magad dolgával, akkor minden oké lesz. Különben – tette hozzá Ron – lehet, hogy pont emiatt a mese miatt mondják a bodzapálcákra, hogy balszerencsét hoznak.

– Ki mondja azt?

– Hát vannak ezek a babonák, hisz tudjátok! Például hogy májusi boszorkánynak mugli lesz a férje, meg hogy alkonyi csoda éjféltre oda.

Komisz a bodza, pálcának rossz fa. Nem ismeritek ezeket? Anyám egy zsák ilyet tud.

– Minket muglik neveltek – emlékeztette Hermione. – Náluk másféle babonák dívnak. – Beleszagolt a konyha felől érkező penetráns bűzbe, és fejcsóválva sóhajtott. Xenophiliusnak a jelek szerint sikerült olyan heves ellenérzéseket kiváltania benne, hogy teljesen elfelejtett neheztelni Ronra. – Azt hiszem, igazad van – fordult a fiúhoz. – A három testvér története sima erkölcsi tanmese. Az ajándékok között egy igazán jó van, és egyértelmű, hogy melyik az...

Egyszerre vágta rá ki-ki a maga választ:

– A köpeny – mondta Hermione.

– A pálca – mondta Ron.

– A kő – mondta Harry.

Meglepetten összenevettek.

– Persze, mindenkinek a köpenyt kell mondania – legyintett Ron –, de közben fölösleges láthatatlannak lenni, ha a tied a pálca. Gondolj bele, Hermione, egy legyőzhetetlen pálca!

– Láthatatlanná tévő köpenyünk már van – mutatott rá Harry.

– És egy csomószor hasznát is vettük! – vágta rá Hermione. – Egy olyan pálca viszont bajt hoz az emberre...

– Csak akkor, ha dicsekszel vele – vitatkozott Ron. – Akkor igen, ha annyira lőkött vagy, hogy táncra perdülsz, lóbálsz a fejed fölött, és kiabálsz, hogy legyőzhetetlen pálcám van, támadjatok meg, ha mertek! De hogyha befogod a csőrödet...

– Te be tudnád fogni a csőrödet? – kérdezte kétkedő arccal Hermione. – Tudjátok, egyetlen dolog volt igaz abból, amit Xenophilius mondott: tényleg több száz éve szólnak legendák különleges erejű pálcákról.

– Igen? – kapott a szón Harry.

Hermione bosszúsan forgatta a szemét – ez az arckifejezése olyan szívet melengetően ismerős volt, hogy Harry és Ron összevigyorogtak.

– Sokféle nevet találtak ki ezeknek a századok során: Halálvessző, Végzet Pálcája satöbbi. Általában sötét varázslók hengegtek azzal, hogy nekik van egy ilyen. Binns professzor mondott pár példát, de ezek mind csak legendák! Egy pálca sosem erősebb, mint a varázsló, aki használja. Csak vannak mágusok, akik szeretnek azzal dicsekedni, hogy az övék nagyobb meg jobb másokénál.

– De azt honnan tudod – vetette ellen Harry –, hogy a Halálvessző, a Végzet Pálcája meg a többi nem mind ugyanaz a pálca, ami a különböző

korokban különböző neveken bukkant fel?

– Úgy érted, valójában mindegyik a Pálcák Ura, vagyis a Halál bodzapálcája? – kérdezte Ron.

Harry nevetett; az ötlet, ami felmerült benne, nevetséges volt. Az ő pálcája, emlékeztette magát, magyalból volt, nem bodzából, és Ollivander készítette, akármit is csinált aznap este, mikor Voldemort az égen üldözte őt. És ha legyőzhetetlen lett volna, hogy törhetett volna el?

– És te miért választanád a követ? – kérdezte tőle Ron.

– Mert azzal vissza lehetne hozni a halálból Siriust... Rémszemet... Dumbledore-t... a szüleimet...

Se Ron, se Hermione nem mosolygott.

– De Bogar bárd meséje szerint nem szívesen jönnének vissza – tűnődött hangosan Harry. – Nem szól túl sok más történet holtakat feltámasztó kövekről, igaz? – fordult Hermionéhoz.

– Nem – felelte szomorúan a lány. – Szerintem Lovegood az egyetlen ember, aki képes komolyan hinni egy ilyen kő létezésében. Bogar bárdnak különben biztos a bölcsék köve adta az ötletet: kitalált egy olyan követ, ami nem halhatatlanná tesz, hanem visszacsinálja a halált.

A konyhából érkező, égő alsónadrágokat idéző bűz egyre erősödött. Harry arra gondolt, nehéz lesz annyit legyűrniük Xenophilus főztjéből, hogy ne legyen sértődés belőle.

– Na jó, de a köpeny... – dörmögte töprengve Ron. – Amit a köpenyekről mondott, az igaz, csak én annyira megszoktam Harryét meg azt, hogy milyen jó, hogy nem gondoltam bele soha. Sose hallottam más ilyen köpenyről, mint Harryé. Ez tökéletes. Még sose láttak meg alatta minket...

– Hogy láttak volna meg, ha egyszer láthatatlanok vagyunk alatta!

– Persze, de amit más köpenyekről mondott – és azokból se kapni tized egy knútért –, az mind igaz! Tényleg lehet olyat hallani, hogy a köpenyeknek idővel megkopik a varázsuk, meg hogy bűbájok kilyukasztják őket. Harryét meg már az apja is használta, szóval nem új darab, és mégis tök jól szuperál.

– Jó, ez igaz, de a kő...

Harry járkált föl s alá, s csak fél füllel hallgatta barátai suttogva folytatott vitáját. A csigalépcsőhöz érve pillantása felfelé, a következő emelet irányába tévedt, s ott nyomban meg is akadt: a fenti szoba mennyezetéről saját arca nézett vissza rá.

Harry az első meghökkenés után rájött, hogy nem tükörbe néz, hanem egy festményre. A kíváncsiságtól hajtva elindult felfelé a lépcsőn.

– Hova mész, Harry? Nem illik egyedül mászkálnod a házban.

De Harry addigra már felért a következő emeletre.

Luna szobájának mennyezetéről öt gyönyörűen megfestett arc nézett le a belépőre: Harry, Ron, Hermione, Ginny és Neville. Nem mozogtak úgy, mint a roxfordi arcképek, mégis mágiát sugároztak: Harry úgy látta, lélegeznek. A portrékat festett aranyláncnak tűnő díszítés fonta körül, de mikor Harry jobban megnézte, látta, hogy a lánc nem más, mint egyetlen, ezerszer ismétlődő, aranytintával írt szó: *barátok... barátok... barátok...*

Harry szívét melegség járta át. Körülnézett a szobában. Az ágy mellett nagy alakú fotót pillantott meg: az Lunát ábrázolta kislánykorában és egy nőt, akire nagyon hasonlított. A képen összeölelkezve álltak, s Luna olyan ápolt és csinos volt, amilyennek Harry az életben sose látta. A fotón és a kereten finom porréteg ült, s ez meglepettette Harryt – homlokát ráncolva körülnézett.

Valami nem volt rendjén a szobában. A halványkék szőnyeget is por lepte. A nyitott ajtajú szekrény üresen sötélt, nem voltak benne ruhák. Az ágy hideg volt és barátságtalan, szemlátomást hetek óta nem aludt benne senki. Az egyik ablak előtt pókháló derengett a vérvörös alkonyi fényben.

– Mi a baj? – kérdezte Hermione a visszatérő Harrytől, de nem kapott választ, mert Xenophilus épp felbukkant a lépcsőn, ezúttal tányérokkal teli tálcát cipelve.

– Mr Lovegood – szólt Harry –, hol van Luna?

– Parancsolsz?

– Hol van Luna?

Xenophilus megtorpant a legfelső lépcsőfokon.

– De hiszen... mondtam már. Lement az alvégi hídhoz plimpiket fogni.

– És miért csak négy személyre való terítéket hozott?

Xenophilus felelni akart, de nem jött ki hang a torkán. Néhány másodpercig nem hallatszott más, csak a nyomdagép kitartó zakatolása és az edények halk zörgése a tálcán – Xenophilusnak remegett a keze.

– Nekem úgy tűnik, hogy Luna hetek óta nem járt a házban – folytatta Harry. – Nincsenek itthon a ruhái, az ágya érintetlen. Hol van? És maga miért nézeget ki folyton az ablakon?

Xenophilus elejtette a tálcát; a tányérok ezer darabra törtek Harry, Ron és Hermione pálcát rántottak, megelőzve Xenophilust, akinek a keze megállt félúton a zsebe felé. Egyidejűleg több tucat *Hírverő* ömlött a padlóra a nyomdagép terítője alól, majd a masina egy utolsó nagy durranással végre elhallgatott. Hermione, pálcáját végig Lovegoodra szegezve lehajolt, és felemelte a magazin egy példányát.

– Ezt nézd meg, Harry!

Harry, amennyire ez a zsúfolt szobában lehetséges volt, odasietett a lányhoz. A *Hírverő* címlapján a saját képét pillantotta meg, rajta az *I. sz. nemkívánatos személy* felirattal és a vérdíj összegével.

– Elfelejtette említeni a Hírverő pálfordulását – jegyezte meg komoran Harry, miközben agya sebesen elemezte az új helyzetet. – Mit csinált, amikor lement a kertbe? Baglyot küldött a minisztériumba?

Xenophilius megnyalta ajkát.

– Elvitték Lunát – suttopta. – Azért, amiket írtam. Elvitték őt, nem tudom, hol van, nem tudom, mit tettek vele. De azt mondták, elengedik, ha... ha...

– Ha a kezükre adja Harryt? – fejezte be helyette Hermione.

– Rossz bolt – jelentette ki kurtán Ron. – Félre az útból, lelépünk.

Xenophilius halálsápadt arca hirtelen évtizedeket öregedett, szája rémisztő vicsorgásra húzódott.

– Bármelyik pillanatban itt lehetnek. Nem veszíthetem el Lunát. Meg kell mentenem őt. Nem mehettek el.

Széttárta a kezét, úgy állt a lépcső előtt. Harryben a kiságyat testével takaró édesanyja képe villant fel.

– Ne kényszerítsen rá, hogy bántsuk – mondta Harry. – Álljon félre, Mr Lovegood!

– Harry! – sikoltotta Hermione.

Seprűnyélen ülő alakok röppentek el az ablak előtt. Harry és Ron is odafordult, Xenophilius pedig kihasználta, hogy nem figyelnek rá, és pálcát húzott. Harry idejében észlelte a veszélyt: Ront és Hermionét magával rántva félreugrott, így Xenophilius kábító átka, célt tévesztve átsuhant a szobán, és telibe találta a randalórszarvat.

A robbanás iszonyatos volt. A puszta hangja elégnek tűnt hozzá, hogy ízzé-porrá zúzzon mindent a szobában. Fa-, papír-és vakolatdarabok röpködtek minden irányba, s por gomolygott be mindent sűrű, tejfehér köd módjára. Harry repült, aztán a padlóra zuhant, s fejére szorított karjain érezte a záporozó törmelékeket. Hermione sikolyát hallotta, azután Ron ordítását, majd fémes döndülések sora jelezte, hogy Xenophilius hanyatt lebucskázott a csigalépcsőn.

Harry megpróbálta kiszabadítani magát a testét félig betemető törmelékhalomból. Fulladozott a portól, és csak sűrűn pislogva tudott körülnézni. A szoba mennyezete jókora darabon beszakadt, a lyukon át lelógott Luna ágyának a vége. Hollóháti Helga mellszobra fél arcát elvesztve

hevert a földön. A levegőben még mindig pergamen fecnik szállingóztak, s ami a nyomdagépből megmaradt, az felborulva feküdt a csigalépcsőn, elzárva a konyhába vezető utat. Aztán Harry egy szoborszerűen fehér alakot látott mozdulni maga mellett: a porlepte arcú Hermione az ajkához emelte mutatóujját.

Odalent kicsapódott az ajtó.

– Mondtam én, Travers, hogy fölösleges úgy sietnünk – harsant egy durva hang. – Ez a félbolond már megint rémeket lát!

Durranás következett, és Xenophilius felkiáltott fájdalmában.

– Nem... nem... odafent... Potter!

– Megmondtam, Lovegood, hogy csak akkor hívj, ha használható információhoz jutsz. A múlt héten, nem emlékszel? Mikor azt a nyavalyás fejdísz akartad ránk sózni a lányért cserébe. És két hete is... – Újabb dörrenés, újabb jajkiáltás. – ...amikor azt hitted, visszakapod a lányt, ha bizonyítod, hogy léteznek morzsás – Bumm! – szarvú – Bumm! – szapirtyók!

– Ne! Ne! Könyörgök! – zokogott Xenophilius. – Tényleg itt van Potter! Higgyék el!

– Most meg látom, csak azért hívtál, hogy megpróbálj felrobbantani minket! – harsogta a halálfaló, s ezután egész sorozatnyi durranás következett, Xenophilius ordításaival váltakozva.

– Ahogy itt minden kinéz, Selwyn, csoda, hogy még állnak a falak – csendült most egy másik, fagyos hang a lépcső aljában. – Fel se lehet menni. Próbáljunk utat csinálni? Lehet, hogy a fejünkre omlik a plafon.

– Mocskos, hazug féreg! – üvöltötte a Selwyn nevű varázsló. – Nem is láttad még Pottert soha életedben! Idecsaltál minket, hogy végezz velünk, mi? Azt hitted, így visszakaphatod a lányod!?

– Esküszöm... esküszöm... odafent van!

– *Homenum revelio!* – hallatszott a lépcső aljában álló halálfaló hangja.

Harry hallotta, hogy Hermionénak elakad a lélegzete, s egyidejűleg úgy érezte, mintha valami lebegne a feje fölött, árnyékába burkolva az egész testét.

– Tényleg van odafent valaki, Selwyn – állapította meg éles hangon a második varázsló.

– Potter az, higgyék el, Potter az! – zokogta Xenophilius. – Könyörgök... könyörgök... adják vissza Lunát, engedjék haza az én Lunámat...

– Elengedjük a lányodat, Lovegood – felelte Selwyn –, ha most szépen felmész a lépcsőn, és lehozod nekünk Harry Pottert. De ha ez kelepce, ha

törbe akartál csalni minket, ha a cinkosod lapul odafent, akkor annyit se kapsz vissza Lunából, amennyit érdemes lenne elkaparni.

Xenophilus feljajdult a félelemtől és a kétségbeeséstől. Aztán motozás, kaparászás hangzott fel: Xenophilus megpróbálta átverekedni magát a lépcsőt eltorlaszoló romhalmazon.

– Gyerünk – suttogta Harry –, el kell tűnnünk innen!

Óvatosan négykézlábra állt, kihasználva, hogy a Xenophilus csapta zaj elnyomja mozdulatainak neszt. Hermionéval a törmelékhalmon át halkán odamásztak Ronhoz, aki segítség nélkül nem tudta kihúzni a lábát egy felborult súlyos komód alól. A zajokból ítélve Xenophilus vészesen közeledett, de Hermione hamar talált megoldást: lebegtető bűbáj segítségével sikerült kiszabadítania Ron lábát.

– Jól van – suttogta a lány, aki még mindig tetőtől talpig hófehér volt a portól. A tönkrement nyomdagép megremegett: Xenophilus elérte az utolsó akadályt. – Bízol bennem, Harry?

Harry bólintott.

– Rendben – folytatta suttogva Hermione –, akkor elővesszük a láthatatlanná tévő köpenyt. Ron, te fogod felvenni!

– Én? De hát Harry...

– Ne vitatkozz! Harry, fogd jó erősen a kezem, te pedig, Ron, kapaszkodj a vállamba!

Harry kinyújtotta a bal kezét. Ron eltűnt a láthatatlanná tévő köpeny alatt. A lépcsőt eltorlaszoló nyomdagép egyre erősebben remegett: Xenophilus lebegtető bűbájával próbálta félrelökni az útból. Harry nem tudta, mire vár még Hermione.

– Fogjatok erősen! – suttogta a lány. – Fogjatok... Mindjárt...

Egyszer csak kiemelkedett a padló szintjéből Xenophilus falfehér arca. Hermione nyomban rászegezte a pálcáját.

– *Exmemoriam!* – kiáltotta, majd rögtön utána függőlegesen lefelé lendítette a pálcát. – *Deprimo!*

A varázslat lyukat robbantott a padlóba a három jó barát talpa alatt, s ők zuhanni kezdtek. Harry kétségbeesetten szorította Hermione kezét; rémült ordítást hallott lentről, majd egy szemvillanásnyi ideig két embert látott, akik próbáltak félreugrani a nyakukba szakadó földemdarabok és a lezuhanó bútorok elől. Hermione ezután megpördült a levegőben, és Harry az összeomló ház robajával a fülében érezte, hogy a lány keze a szorító ürbe rántja őt.

Huszonkettedik fejezet
A Halál ereklyéi

Harry füvet érzett a tenyere alatt. Zihálva fölpattant, és körülnézett az alkonyatban: egy mező szélén térdepelt. Hermione már rótt a kört körülöttük, pálcáját lengetve.

– *Protego totalum... Salvio hexia...*

– Alattomos vén csirkefogó! – zihálta Ron, miközben összecsavarta a láthatatlanná tévő köpenyt és odadobta Harrynek. – Zseniális vagy, Hermione, hihetetlen, hogy ebből is kihoztál minket!

– *Cave malicium...* Nem megmondtam, hogy randalórszarv? Figyelmeztettem őt, nem? Most aztán romhalmaz lett a házából!

– Megérdemli – dohogott Ron, vérző sebeit vizsgálgatva farmernadrágja szakadásain át. – Mit gondoltok, mit csinálnak vele?

– Remélem, nem ölik meg – aggodalmaskodott Hermione. – Direkt azért intéztem úgy, hogy a halálfalók meglássák Harryt, mert azt akartam, hogy tudják, Xenophilius nem hazudott!

– És engem miért dugtál el? – kérdezte Ron.

– Mert te otthon fekszel ragyaszóródással! Lunát azért rabolták el, mert az apja támogatta Harryt! Mit gondolsz, mit csinálnának a családdoddal, ha megtudnák, hogy vele bujkálsz!?

– Jó, és a te szüleid?

– Ők Ausztráliában vannak – felelte Hermione. – És nem tudnak semmit. Őket nem félttem.

– Zseni vagy – álmélkodott Ron.

– Egyetérték – helyeselt lelkesen Harry. – Nem is tudom, mihez kezdenénk nélküled.

Hermione mosolygott, de nyomban el is komorodott.

– És mi lesz Lunával?

– Hát, ha hihetünk a két gazembernek, életben van – dünnyögte Ron.

– Ne beszélj így, ne beszélj így! – sikoltott fel borzadva Hermione. – Persze, hogy él, biztos, hogy él!

– Jó eséllyel az Azkabanban van – folytatta Ron. – És hát az se semmi... Nem mindenki éli túl...

– Ő túléli – jelentette ki Harry. A gondolatát se tudta elviselni az ellenkezőjének. – Luna kemény lány, sokkal keményebb, mint hinnéd. Szerintem ismeretterjesztő előadásokat tart a többi rabnak a furmászokról meg a narglikról.

– Csak igazad legyen. – Hermione gyorsan megtörölte a szemét. – Nagyon sajnálnám Xenophiliust, ha...

– Ha nem akart volna a halálfalók kezére játszani minket – vágott a szavába Ron.

Felverték a sátrat, majd mindhárman be is húzódtak, és Ron teát készített. Az életveszélyes kaland után biztonságot nyújtó, meghitt otthonnak érezték a hideg, dohos vászonházat.

– Mi a nyavalyának is mentünk oda! – tört ki a sopánkodás Hermionéból pár percnyi hallgatás után. – Megint csak az időnket vesztegettük! Az lett belőle, amit mondtál, Harry: egy újabb Godric's Hollow! A Halál ereklyéi... nevetséges... Habár – emelte fel a fejét Hermione – lehet, hogy csak kitalálta az egészet, nem? Talán ő maga se hisz a Halál ereklyéiben, csak szóval akart tartani minket, amíg a halálfalók megérkeznek.

– Nem hinném – rázta a fejét Ron. – Szorult helyzetben nem olyan könnyű meséket kitalálni, mint hinnéd. Tapasztaltam, amikor elkaptak a fejjavadászok. Stanról tudok dolgokat, ezért sokkal egyszerűbb volt előadni, hogy ő vagyok, mint kitalálni magamnak egy nem létező ember sztoriját. Az öreg Lovegood is biztos izgult, hogy sikerüljön ott tartania minket. Szerintem igazat mondott – mármint azt mondta, amit igaznak gondol.

– Végül is teljesen mindegy. – Hermione sóhajtott. – Akár őszinte volt, akár nem, sületlenségeket hordott össze.

– Ne ítéld elhamarkodottan! – intette Ron. – A Titkok Kamrájáról is úgy tudtuk, hogy kitalált hely.

– De a Halál ereklyéi nem létezhetnek!

– Hiába hajtogatod ezt – ellenkezett Ron. – Az egyik igenis létezhet. Harry láthatatlanná tévő köpenye...

– A három testvér meséje az, aminek címe mondja: mese – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Hermione. – Arról szól, hogy az ember fél a haláltól. Ha az életben maradáshoz nem kellene más, csak egy láthatatlanná tévő köpeny, akkor nem lenne szükségünk semmi egyébre a győzelemhez!

– Hát, nem tudom... azért jól jönne egy legyőzhetetlen pálca – jegyezte meg Harry, ujjai közt forgatva a gyengén működő kőkénypálcát.

– Legyőzhetetlen pálca nem létezik, Harry!

– Te magad mondtad, hogy volt egy csomó pálca – az a Halálvessző meg a többi...

– Jól van, ha akarod, áltasd magad azzal, hogy az a bodzapálca, a Pálcák Ura létezik. És mi van a Feltámadás Kövével? – Hermione macskakörmökkel rajzolt a levegőbe. – Nincs olyan varázslat, ami feltámasztja a halottakat, és punktum!

– Amikor a pálcám összekapcsolódott Tudodkiével, megjelent apám és anyám... meg Cedric...

– De ők csak felrémlettek, nem pedig feltámadtak – emelte fel az ujját Hermione. – Sápatag utánzatokat megidézni nem ugyanaz, mint visszahívni valakit az életbe.

– Nem, de a középső testvér menyasszonya se támadt fel igazán. Az volt a mesében, hogy aki meghalt, az már a holtak közé tartozik. A középső testvér mégis láthatta őt, és beszélhetett vele. Egy darabig még együtt is éltek...

Harry aggodalmat látott Hermione arcán, és még egy érzést, amit nem tudott rögtön azonosítani. Mikor azonban a lány Ronra pillantott, Harry rájött, hogy a félelem tükröződik rajta: a mondata a halottal együtt élő emberről megrémítette Hermionét. Gyorsan témát váltott hát, és igyekezett tárgyilagos hangon folytatni:

– Na de mi van azzal a Peverell nevű pasassal, akinek a sírját láttuk? Nem tudsz semmit róla?

– Nem – felelte látható megkönnyebbüléssel a lány. – Miután láttuk a jelet a sírján, utánanéztam a nevének. Ha híres lenne, vagy véghezvitt volna valami jelentős tettet, biztos megtaláltam volna őt valamelyik könyvben. De az egyetlen mű, amiben szerepelt a Peverell név, a *Természetes nemesség – a varázslók származástana* volt. Siportól kértem kölcsön – tette hozzá magyarázatképpen, mikor Ron megütközve felvonta a szemöldökét. – Fel vannak sorolva benne azok az aranyvérű családok, amelyeknek a férfiága kihalt. A Peverellek réges-régen eltűntek a süllyesztőben.

– Az milyen, mikor kihal a férfiág? – kérdezte Ron.

– Az azt jelenti, hogy eltűnik a családnév. Peverelléknél ez már több száz éve bekövetkezett. Attól még lehetnek leszármazottaik, de azok más vezetéknevet viselnek.

És ekkor hirtelen felragyogott Harry fejében az emlék, ami a Peverell nevet hallva motoszkálni kezdett benne: egy koszos vénember képe, aki egy rémséges gyűrűt dug egy minisztériumi tisztviselő orra alá.

– Rowle Gomold! – kiáltott fel.

– Tessék? – nézett rá két barátja.

– Rowle Gomold! Tudjukki nagyapja! A merengőben! Dumbledore-ral! Rowle Gomold a Peverellek leszármazottjának mondta magát!

Ron és Hermione értetlenkedve pislogtak.

– A gyűrű, amiből a horcrux lett! Rowle Gomold azt mondta, rajta van a Peverell család címere! Láttam, mikor a minisztériumi pasas előtt

hadonászott vele, majdnem beledugta az orrába!

– A Peverell család címere – ismételte éles hangon Hermione. – Nem emlékszel, hogy néz ki az a címer?

Harry a homlokát ráncolva eltöprengett.

– Nem – felelte. – De díszes vésetet nem is láttam a gyűrűn. Talán csak pár karcolás volt rajta. De közelebről csak akkor láttam, mikor Dumbledore már hatástalanította.

Harry rámeredt Hermionéra, akinek szintén elkerekedett a szeme. Ron a homlokát ráncolta, és pillantása inga módjára járt két barátja között.

– Azt... azt mondjátok, azon is a jel volt? A Halál ereklyéinek a jele?

– Miért ne? – vágta rá izgatottan Harry. – Rowle Gomold idióta vénember volt, úgy élt, mint a disznó az ólban, és nem törődött semmivel, csak az őseivel. Lehet, hogy fogalma sem volt, mekkora kincs a gyűrű, csak azt tudta, hogy nemzedékek óta a családjáé. A házában nem voltak könyvek, és higgyétek el, nem az a típus volt, aki meséket olvas a gyerekeinek. Olyan büszke volt az aranyvérűségére, mint király a koronájára, úgyhogy talán csak bebeszélte magának, hogy a karcolások a kövön egy családi címert mintáznak.

– Értem... Ez mind nagyon érdekes – szólt óvatosan Hermione –, de ha arra gondolsz, amire gondolom, hogy gondolsz...

– Miért ne? Miért ne? – csattant fel Harry. – Az is egy kő volt, nem? – Támogatásért esdve Ronra pillantott. – Miért ne lehetett volna a Feltámadás Köve?

Ronnak leesett az álla.

– Fú... És szerinted működik azután is, hogy Dumbledore...

– Működik!? Működik!? Sose működött, Ron! Feltámadás Köve nincs, nem létezik! – Hermione villogó szemmel talpra ugrott. – Tudod, mit csinálsz, Harry? Megpróbálsz mindent belepaszírozni az ereklyék legendájába...

– Belepaszírozni? – visszhangozta Harry. – Nincs mit passzírozni, minden egybevág! Biztos, hogy a jel volt a kövön! És Gomold azt mondta, a Peverellektől származik!

– Egy perce még azt mondtad, nem láttad jól, mi volt a kövön.

– És most hol lehet a gyűrű? – fordult Harryhez Ron. – Mit csinált vele Dumbledore, miután semlegesítette?

Harry képzelete azonban messzire szárnyalt, sokkal messzebbre, mint Roné vagy Hermionéé...

Három olyan tárgy, azaz ereklye, melyek birtokosukat a halál urává teszik...

urává... parancsolójává... legyőzőjévé... Utolsó ellenségként a halál semmisül meg...

És már látta is magát az ereklyék birtokosaként, amint szembenéz Voldemorttal, aki hiába bízik a horcruxaiban... *Nem élhet az egyik, míg él a másik...* Ez volna a megoldás? Az ereklyék a horcruxok ellen? Mégiscsak van biztos módja annak, hogy ő, Harry legyen a győztes? Lehet, hogy ha megszerezné a Halál ereklyéit, többé semmitől sem kellene félnie?

– Harry!

Alig hallotta Hermione hangját. Elővette a láthatatlanná tévő köpenyt, és ujjai között húzogatta a víznél is lágyabb, szellőnél is könnyebb anyagot. A közel hét év alatt, amit a varázsvilágban töltött, nem látott ehhez fogható csodaszöveget. A köpeny pontosan olyan, amilyennek Xenophilius leírta: *valódi és tökéletes láthatatlanságot biztosít viselőjének, varázsa múlhatatlan és mindenfajta bűbájnak ellenáll...*

A következő gondolattól a lélegzete is elállt...

– Mikor a szüleim meghaltak, a köpeny Dumbledore-nál volt! Remegett a hangja, és érezte, hogy elvörösödik, de nem törődött vele.

– Anyám megírta Siriusnak, hogy Dumbledore elkérte a köpenyt! Hát ezért! Meg akarta vizsgálni, mert gyanította, hogy ez a harmadik ereklye! Ignotus Peverell Godric's Hollowban van eltemetve... – Harry se nem látott, se nem hallott; fel és alá járkált a sátorban, s lelki szemei előtt hatalmas, beláthatatlan új távlatok nyíltak meg. – Ő az ősöm! A legfiatalabb fivér leszármazottja vagyok! Minden egybevág!

Immár megingathatatlanul hitt az ereklyékben, s felfegyverezte magát ezzel a bizonyossággal, mintha a pusztá gondolat, hogy birtokolhatja az ereklyéket, önmagában megvédené mindentől. Diadalittas öröm töltötte el, úgy fordult ismét két barátja felé.

– Harry... – szólította megint Hermione, de ő most sem volt hajlandó odafigyelni: remegő kézzel bontogatta a nyakában lógó erszény száját.

– Olvasd el! – Hermione kezébe adta anyja levelét. – Olvasd el! A köpeny Dumbledore-nál volt! Mi másért kérte volna el? Neki nem kellett köpeny, ő olyan erős kiábrándító bűbájt tudott szórni, hogy az önmagában is tökéletesen láthatatlanná tette őt!

Valami pattogott a földön, majd csillogva begurult egy szék alá: Harry a levéllel együtt a cikeszt is kirántotta az erszényből. Lehajolt, hogy felvegye, de ekkor a fantasztikus felismerések frissen fakadt forrása újabb ajándékot hullatott elé, s ő felkiáltott az izgalomtól:

– Benne van! Dumbledore rám hagyta a gyűrűt! Benne van a cikeszben!

– Hogy... Komolyan azt hiszed?

Harry nem értette, miért csodálkozik annyira Ron. Neki magának annyira nyilvánvaló, annyira logikus volt az egész: minden egybevág, minden... A köpeny a harmadik ereklye. Ha rájön, mitől nyílik ki a cikesz, megkapja a másodikat is. Akkor már csak az elsőt, a Pálcák Urát kell megtalálnia, és akkor...

De ekkor egy gondolat hirtelen véget vetett a csodának. Mintha függöny hullott volna egy fényárban úszó színpad elé, lelkes izgalma, reménye, boldogsága egy szempillantás alatt kihunytt, s ő ott állt megint egyedül a vaksötétben.

– Azt keresi.

Hirtelen, drámai hangulatváltása megrémítette barátait.

– Tudjukki a Pálcák Urát keresi.

Hátat fordított az elkerekedett szemeknek, a két kővé dermedt arcnak. Biztosan tudta, hogy így van. Ez is beleillett a nagy egészbe. Voldemort nem új pálcát akar, hanem egy régit keres, egy nagyon-nagyon régit. Harry teljesen megfélekezett barátairól; a sátor bejáratához lépett, kinézett az éjszakába, és lázasan töprengett...

Voldemort egy mugli árvaházban nevelkedett. Ahogy Harry, úgy ő sem hallhatta senkitől Bogar bárd meséit. A Halál ereklyéiben amúgy is kevés varázsló hisz. Mekkora a valószínűsége annak, hogy Voldemort tudomást szerzett az ereklyéről?

Harry belebámult a sötétségbe... Ha Voldemort tudott volna az ereklyéről, kutatni kezdett volna utánuk, meg akarta volna szerezni őket – három tárgy, amelyek birtokosukat a halál urává teszik? Ha tudott volna a pálcáról, a kőről és a köpenyről, nem is lett volna szüksége horcruxokra. A pusztá tény, hogy fogta az egyik ereklyét, és horcruxot csinált belőle, önmagában is ékesen bizonyítja, hogy Voldemort nem ismerte a mágiának ezt az utolsó, legnagyobb titkát.

Ebből következően Voldemort úgy keresi a Pálcák Urát, hogy nincs tisztában annak valódi hatalmával, nem tudja, hogy az a hármak egyike... A pálca az az ereklye, amit nem lehet elrejteni, annak a létezéséről tudnak a legtöbben... *A Pálcák Urának útja véres ösvényként fut végig a varázslótörténelem könyvének lapjain...*

Harry elnézte a felhős eget: szürke és ezüst gomolyagok siklottak el a hold fehér arca előtt. Megszédítette őt a rengeteg új, döbbenetes felismerés.

Visszafordult a sátor belseje felé, s meghökkenéssel konstataálta, hogy két barátja meg se mozdult, mióta otthagytá őket: Hermione még mindig Lily

levelét szorongatta, s Ron ott állt mellette aggodalmas képpel. Észre se vették volna, milyen hosszú utat tettek meg mindhárman az elmúlt néhány percben?

– Ez a megoldás! – szólta Harry, azzal az eltökélt szándékkal, hogy saját megrendítő bizonyosságának fényét kiterjeszti barátaira. – Ez mindent megmagyaráz. A Halál ereklyéi léteznek. Az egyik nálam van. Talán kettő is...

Felmutatta a cikeszt.

– Tudjukki a harmadikat keresi, de nincs tisztában vele, mi az... Azt hiszi, csupán egy rendkívüli erejű pálca...

– Harry... – Hermione odalépett hozzá, és visszaadta neki Lily levelét. – Ne haragudj, de szerintem rossz úton jársz.

– Hát nem érted? Minden stimmel! Összeállt a kép!

– Nem – rázta a fejét Hermione. – Nem állt össze. Csak elragadott a képzeleted. Kérlek szépen – folytatta gyorsan, mert Harry már válaszra nyitotta a száját –, kérlek szépen, felelj meg egyetlen kérdésre. Ha a Halál ereklyéi valóban léteznek, és Dumbledore tudott róluk, ha tudta, hogy a három tárgy birtokosa a halál ura lehet – akkor miért nem szólt erről neked egy szót sem? Miért?

Harry készen állt a válasszal.

– Te magad mondtad, hogy miért! Mert ez olyasmi, amire az embernek magának kell rájönnie! Ez egyszemélyes kaland!

– Azt csak azért mondtam, hogy hajlandó legyél eljönni Lovegoodékhoz! – tiltakozott Hermione. – Én magam se hittem el, amit mondok!

Harry ezt eleresztette a füle mellett.

– Dumbledore sokszor hagyta, hogy magamtól jöjjek rá dolgokra. Hagyta, hadd próbálgassam az erőmet, hadd kockáztassak. El tudom képzelni, hogy ez is egy ilyen dolog.

– Harry, ez nem játék, ez nem edzésfeladat! Ez véresen komoly dolog, és Dumbledore egyértelmű utasítást adott neked: azt mondtá, keresd meg és pusztítsd el a horcruxokat! Az a szimbólum nem jelent semmit, felejtsd el a Halál ereklyéit, nem engedhetjük meg magunknak, hogy holtvágányra jusson a...

Harry már nem hallotta, mit mond Hermione. Ujjai között forgatta a cikeszt, mintha arra számítana, hogy az most magától kinyílik, átadja a Feltámadás Kövét annak bizonyítékaul, hogy az elmélet igaz, a Halál ereklyéi valóban léteznek.

Hermione Ronhoz fordult támogatásért.

– Ugye, te se hiszed el ezt a mesét?

Harry felpillantott. Ron habozott.

– Nem t’om... végül is... van benne valami – dörmögte feszengve Ron. – De ha az egészet nézem... – Vett egy nagy levegőt. – Szerintem, Harry, az a dolgunk, hogy kicsináljuk a horcruxokat. Dumbledore ezt a feladatot adta nekünk. Lehet, hogy... lehet, hogy tényleg le kéne szállnunk az ereklyedologról.

– Köszönöm, Ron – biccentett Hermione. – Megyek örködni.

Azzal elsétált Harry mellett, és leült a sátor bejáratánál, pontot téve a vita végére.

Harry alig aludt azon az éjszakán. Valóságos megszállottja lett az ereklyék elméletének, és kavargó gondolatai egy percnyi nyugtot sem hagytak neki: a pálca, a kő és a köpeny, ha mindhárom az övé lehetne...

Ott nyílok, ahol zárul... De hol van az, ahol zárul? Miért nem kaphatja meg most nyomban a követ? A kővel a birtokában magának Dumbledore-nak tehetné fel a kérdéseit... És a sötétben szavakat motyogott a cikesznek, mindent, ami csak eszébe jutott, még párszasszóul is. Az aranylabda azonban nem nyílt ki...

És a pálca, a bodzapálca, az vajon hol rejtőzhet? Vajon hol keresi most Voldemort? Harry azt kívánta, bár felizzana a sebhelye, bár látná ellenfele gondolatait. Ő és Voldemort most először ugyanarra vágynak, ugyanazt akarják... Hermionénak ez persze nem tetszene, de hát ő nem is hiszi el... Xenophiliusnak bizonyos fokig igaza volt... *Belátásod korlátolt, látóköröd kínosan szűk.* Az igazság az, hogy Hermione egyszerűen fél az ereklyéktől, főként a Feltámadás Kövétől... És Harry rányomta ajkát a cikeszre, megcsókolta, de a hideg fém konokul zárva maradt...

Már majdnem pirkadt, amikor eszébe jutott Luna, aki egyedül ül egy azkabani cellában, dementorokkal körülvéve, és hirtelen elszégyellte magát. Lázás töprengésében teljesen megfélemedezett a lányról. Jó lenne, ha ki tudnák szabadítani őt, de hát egy sereg dementort megtámadni öngyilkosság lenne... Erről eszébe jutott, hogy a kökénypálcával még egyszer se kísérelt meg patrónusbúbájt végrehajtani... Reggel el ne felejtсен megpróbálkozni vele...

Bár szerezhetne egy jobb pálcát...

És újra fellángolt benne a vágy, az emésztő epekedés a bodzapálca, a mindig diadalmas, a legyőzhetetlen Halálvevő után...

Másnap reggel jéghideg záporban csomagolták össze a sátrat és indultak útnak. Az eső utolérte őket a tengerparton is, ahol aznap este tábort ütöttek, s követte őket egy egész héten át. Ázottabbnál ázótabb tájakra vetődtek, s

Harry mindet kietlennek és nyomasztónak érezte. Reggeltől estig csak a Halál ereklyéi jártak a fejében. Úgy érezte, mintha olyan tűz gyulladt volna a lelkében, amit nem tud eloltani se Hermione rideg hitetlensége, se Ron folyamatos kételkedése. Ugyanakkor minél hevesebben vágyott az ereklyékre, kedélye annál nyomottabbá vált. Ront és Hermionét hibáztatta ezért: a konok közönyüket legalább olyan csüggesztőnek érezte, mint a kitartó esőt – de a meggyőződését egyik sem tudta kikezdeni, az sziklaszilárd maradt. Az ereklyékbe vetett hite s az utánuk való vágyakozás annyira eluralkodott a tudatán, hogy jószerével idegennek érezte barátait a horcruxok iránti megszállott érdeklődésükkel együtt.

– Megszállott? – visszhangozta halkan, de fenyegetően Hermione. Harrynek egyik este kiszaladt a száján a szó, miután Hermione leszidta őt, amiért oly csekély buzgalmat mutat a további horcruxok felkutatásában. – Tévedsz, Harry, nem vagyunk megszállottak! Egyszerűen csak teljesíteni szeretnénk Dumbledore utasítását!

Harryről azonban lepergett az efféle kritika. Dumbledore Hermionéra hagyta a mesekönyvet, s vele a feladatot, hogy fejtse meg az ereklyék jelét; és rá, Harryre hagyta – amint az változatlanul meggyőződése volt – az aranycikeszbe zárva a Feltámadás Kövét. *Nem élhet az egyik, míg él a másik... a halál urává tesznek...* Ron és Hermione miért nem képesek felfogni ezt?

– Utolsó ellenségként a halál semmisül meg – idézte higgadtan Harry.

– Én úgy tudtam, hogy Tudjukkit kell megsemmisítenünk – vágott vissza Hermione, s Harry nem akart tovább vitatkozni vele.

Ron és Hermione újra meg újra szóba hozták az ezüst őzsuta rejtélyét, de Harryt ez már nem izgatta igazán, afféle mellékes érdekességgé fokozódott le a szemében. Az egyetlen egyéb dolog, ami érdekelte, az volt, hogy néha megint bizseregett a sebhelye – ezt a tényt viszont gondosan titkolta barátai előtt. Valahányszor elkezdődött a dolog, igyekezett félrevonulni, de csalódnia kellett a Voldemorttal közös élményekben. A látomások rossz minőségűek, zavarosak, elmosódottak voltak, mintha életlenre állított kamerán át érkeznének a képek. Harry épp csak ki tudott venni egyszer egy tárgyat, ami talán egy koponya lehetett, meg egyszer egy hegyet, de azt is inkább sejtette, mint látta. Mivel éles, valószínű víziókhöz volt szokva, ez a változás elcsüggesztette. Attól félt, hogy károsodott a kapcsolat, ami Voldemorthoz fűzte, a kapcsolat, amitől félt ugyan, de amit – bármit mondott is Hermionénak – értékesnek tartott. A képek bosszantó elhomályosodását kényszeresen összekötötte a főnixpálca eltörésével: úgy

érezte, a hitvány kökénypálca birtokosaként már nem láthat bele olyan jól Voldemort fejébe, mint régen.

Lassan teltek a hetek, s Harry újkeletű magába fordultsága ellenére is érzékelte, hogy Ron lassan átveszi a kis csapat irányítását. Talán még mindig többhetes távollétét akarta jóvá tenni, vagy talán Harry apátiája felébresztette szunnyadó vezetői ösztönét – mindenesetre most ő volt az, aki biztatta, cselekvésre buzdította két társát.

– Három horcrux maradt – mondogatta. – Akciótervet kell készítenünk! Hol nem kerestük még őket? Vegyük végig még egyszer! Az árvaház...

Az Abszolút út, a Roxfort, a Borgin & Burkes, Albánia és az összes többi hely, ahol Tom Denem valaha lakott vagy dolgozott, látogatást tett vagy gyilkolt – Ron és Hermione mindet újra meg újra fontolóra vette, s néha Harry is beszállt, csak hogy ne kelljen Hermione szemrehányásait hallgatnia. Jobban örült volna ugyan, ha némán, egymagában üldögélhet, és a bodzapálcát kereső Voldemort gondolatait kutathatja, de Ron ragaszkodott hozzá, hogy mindig újabb, sikert aligha ígérő helyeket keressenek fel, pusztán azért – Harry ezt jól tudta –, hogy mozgásban maradjanak.

– Sosem lehet tudni – szajkózta Ron. – Tickall varázslófalú, talán megfordult a fejében, hogy odaköltözik. Menjünk el oda, nézzünk körül!

A varázslók lakta környékekre tett kiruccanásaik során nemegyszer láttak fejjavász-csapatokat.

– Vannak köztük olyanok, akik semmivel se jobbak a halálfalóknál – magyarázta Ron. – Akik engem elkaptak, elég bénák voltak, de Bill azt mondja, vannak nagyon veszélyes alakok is. A Potterfigyelőn is mondták...

– A kicsodán? – kapta fel a fejét Harry.

– Hát a Potterfigyelőn. Nem is mondtam, hogy az a neve? Annak a kalózkodónak, amit folyton keresek. Annak, ahol még igazat mondanak. Az összes adó Tudjukki propagandáját nyomja, csak a Potterfigyelő nem. Tök jó lenne hallgatni, ha rá tudnék hangolni végre...

Ron estéről estére azzal töltötte az idejét, hogy pálcájával különféle ritmusokat kopogott a hullámsávokat pásztázó rádió tetején. Néha sikerült elkapniuk egy-egy mondatfoszlányt, például jó tanácsot a sárkányhimlő tüneteinek enyhítéséről, s egy ízben hallottak néhány taktust a *Vággyal teli üst a szívből*. Kopogtatás közben Ron sorozatban motyogta az épp eszébe ötlő szavakat, hátha sikerül eltalálnia az aznapi jelszót.

– Általában a renddel kapcsolatos dolog a jelszó – magyarázta. – Billnek nagyon jó érzéke van hozzá, valahogy mindig kitalálta. De előbb-utóbb nekem is sikerülni fog...

A szerencse azonban csak márciusban mosolygott rá Ronra. Harry épp a sátor bejáratában őrködött a fagyos földből kibújt fűrtös gyöngyikéket nézegetve, amikor a háta mögött felhangzott Ron izgatott kiáltása.

– Megvan! Megvan! Albus volt a jelszó! Gyere be gyorsan, Harry!

Napok óta ez volt az első olyan dolog, aminek sikerült kizökkentenie Harryt a Halál ereklyéivel kapcsolatos elmélkedéséből. Most felpattant, és bebújt a sátorba, ahol Ron és Hermione már a kis rádió mellett térdepeltek. Hermione, aki addig jobb elfoglaltság híján Griffendél kardját fényesítgette, tátott szájjal meredt a kis hangszóróra, amelyből egy mindhárunk számára ismerős hang zengett.

– ...bocsánatot, amiért átmenetileg eltűntünk az éterből, de a környékünk az utóbbi időben túlságosan is népszerű volt halálfaló barátaink körében.

– Hisz ez Lee Jordan! – örvendezett Hermione.

– Aha! – vigyorgott Ron. – Tök jó, mi?

– ...na de most megint találtunk egy biztonságos helyet – folytatta Lee –, és örömmel közölhetem, hogy ma este itt van velem a mikrofonnál két rendszeres vendégünk is. Helló, uraim!

– Helló!

– Helló, Folyó.

– Folyó, az Lee – magyarázta Ron. – Mind álnéven jelentkeznek be, de könnyű kitalálni...

– Csitt! – pisszegte le Hermione.

– Mielőtt azonban meghallgatnánk Királyt és Romulust, szenteljünk egy percet azoknak a tragédiáknak, amelyeket a Varázsszem Rádió és a Reggeli Próféta nem tartott fontosnak megemlíteni. Fájó szívvel tájékoztatjuk hallgatóinkat, hogy Ted Tonksot és Dirk Cresswellt meggyilkolták.

A hír hallatán Harry úgy érezte, mintha kő zuhant volna a gyomrába. Borzadva nézett össze két barátjával.

– Egy Gornuk nevű kobold úgyszintén életét vesztette. Ugyanakkor a mugli születésű Dean Thomas és egy másik kobold, akik tudomásunk szerint együtt bujdostak Tonksszal, Cresswellel és Gornukkal, a hírek szerint szerencsésen megmenekültek. Ha Dean hall minket, vagy ha valaki tud valamit a hollétéről – a szülei és nővérei aggódva várják a híreket.

– Szintén friss hír, hogy Gaddleyben egy mugli család öt tagját holtan találták a házukban. A mugli hatóságok gázszivárgásban jelölték meg a tragédia okát, de a Főnix Rendjének tagjaitól azt az információt kaptam, hogy az áldozatokkal a gyilkos átok végzett – íme egy újabb bizonyíték arra, amit

már régen tudunk: az új rezsim alatt hovatovább jámbor szabadidős tevékenységnek minősül a mugligyilkolás.

– Végezetül még egy szomorú hír: Godric's Hollowban rábukkantak Bathilda Bircsók földi maradványaira. Az idős hölgy bizonyíthatóan több hónapja hunyt el. A Főnix Rendjétől kapott információink szerint a tetem fekete mágia okozta sérülések félreismerhetetlen nyomait viseli.

– Kedves hallgatóink, most pedig felkérem önöket, hogy velünk együtt emlékezzenek meg egyperces csönddel a halálfalók áldozatairól: Ted Tonksról, Dirk Cresswellről, Bathilda Bircsókról, Gornukról és az öt név nélküli, de nem kevésbé gyászolt mugliról.

A rádió elhallgatott, és a három jó barát sem szólalt meg. Harry szomjazta a további híreket, ugyanakkor félt is mindattól, amit még hallani fog. Hosszú idő után a külvilág újra belépett az életébe.

– Köszönjük – csendült fel Lee hangja. – És most hallgassuk meg visszatérő vendégünket, Királyt arról, hogy milyen kihatással van a varázslókormányzat új irányvonala a muglik társadalmára.

– Kösz, Folyó – zendült a hangszóróból egy jól ismert, kellemes basszushang.

– Kingsley! – bukott ki Ronból.

– Tudjuk! – intette le Hermione.

– A muglik továbbra sem sejtik, mi okozza szenvedéseiket – fogott a mondókájába Kingsley –, jöllehet napról napra súlyos veszteségek érik őket. Mindazonáltal biztató hírek jutnak el hozzánk olyan varázslókról és boszorkányokról, akik saját biztonságukat kockáztatva lépéseket tesznek mugli szomszédaik védelme érdekében, nem ritkán azok tudta nélkül. Ezúton szeretnék felhívni rá minden hallgatót, hogy kövessék ezeknek a varázslótársainknak a példáját, esetleg oly módon, hogy védőbűbájt szórnak az utcájukban található mugli házak köré. Az ilyen egyszerű óvintézkedések is rengeteg életet menthetnek meg.

– És mondd, Király, mit válaszolsz azoknak a hallgatóknak, akik erre azt mondják, hogy ilyen veszélyes időkben a varázslók az elsők? – kérdezte Lee.

– Nekik azt válaszolom, hogy a varázslók az elsők szólamot csak egy kis lépés választja el az aranyvérűek az elsők elvtől, és akkor már majdnem a halálfalók ideológiájánál tartunk. Ne feledjük, hogy valamennyien emberek vagyunk. Minden ember élete ugyanannyit ér, és egyformán méltó a védelemre.

– Ezt gyönyörűen mondtad, Király. Ha egyszer kikeveredünk ebből a kalamajkából, drukkolni fogok, hogy téged válasszanak mágiaügyi

miniszternek. És most következzen népszerű „Potter pajtásai” rovatunk, ezúttal Romulusszal.

– Kösz, Folyó – szólt egy másik ismerős hang. Ron már nyitotta a száját, de Hermione suttogva megelőzte:

– Tudjuk, hogy Lupin az!

– Romulus, továbbra is fenntartja azt a véleményét, amit itt a műsorban mindig is hangoztatott: hogy Harry Potter életben van?

– Igen – felelte határozottan Lupin. – Egészen biztos, hogy ha Harry életét vesztené, azt a halálfalók haladéktalanul szétkürtölnék, hiszen ők is tudják, mennyire demoralizálná egy ilyen hír az új rezsim ellenzékét. A kis túlélő változatlanul jelképe mindannak, amiért harcolunk és amiben hiszünk: a jó győzelmének, az ártatlanság erejének, az ellenállás szükségességének.

A hála és a szégyen keveréke öntötte el Harry lelkét. Lupin megbocsátotta hát a szörnyű dolgokat, amiket legutóbbi találkozásukkor mondott neki?

– És mit üzenne Harrynek, Romulus, ha tudná, hogy most hallgat minket? – kérdezte Lee.

– Azt, hogy lélekben vele vagyunk – válaszolta Lupin, majd rövid habozás után hozzátette: – És azt, hogy hallgasson az ösztöneire, mert azok megbízhatóak, és szinte mindig jót súgnak.

Harry ránézett Hermionéra. A lány pillái könnyben úsztak.

– Szinte mindig jót súgnak – ismételte Hermione.

– Nem is mondtam nektek? – nézett barátaira Ron. – Bill mesélte, hogy Lupin hazaköltözött Tonkshoz! És úgy hallottam, a boszi szépen gömbölyödik!

– ...és most szokás szerint ejtsünk szót Harry Potternek azokról a barátairól, akiknek szenvedniük kell elkötelezettségük miatt.

– Rendszeres hallgatóink nyilván tudják, hogy Harry Potter nyílt támogatói közül sokakat bebörtönöztek. Immár közéjük tartozik Xenophilius Lovegood, a Hírverő egykori szerkesztője is.

– De legalább él! – motyogta Ron.

– Szintén mai hír – folytatta Lupin –, hogy Rubeus Hagridot...

A három jó barát úgy megijedt, hogy kis híján lemaradtak a mondat végétől.

– ...a Roxfort varázslóképző közismert vadórét kis híján úgyszintén letartóztatták, miután a hírek szerint Drukkoljunk Potternek-partit rendezett szolgálati lakásában a roxfordi birtokon. Hagrid szerencsére el tudott menekülni, s tudomásunk szerint bujkál.

– Aki ujjat húz a halálfalókkal, annak nem árt, ha van egy hat méter magas féltestvére – jegyezte meg Lee.

– Hát igen, az javít az esélyeken – válaszolta Lupin. – De tegyük hozzá, hogy bár mi itt a Potterfigyelőben gratulálunk Hagridnak a bátorságához, mindenkit, még Harry legodaadóbb híveit is a leghatározottabban lebeszéljük róla, hogy kövessék Hagrid példáját. A jelenlegi közéleti klímában nem tanácsos Drukkoljunk Potternek-partikat rendezni.

– Egyetérték, Romulus. Továbbra is hallgassák a Potterfigyelőt, azzal fejezzék ki elkötelezettségüket a Villámsebhelyes mellett! És most ejtsünk néhány szót egy másik varázslóról, akit Első Számú Halálfaló néven szoktunk emlegetni, és akit épp olyan ritkán látunk, mint Harry Pottert. A róla szóló buta pletykákról kérdezem adónk új munkatársa, Rágcsáló véleményét.

– Rágcsáló...?! – csendült egy újabb ismerős hang, s a három jó barát kórusban kiáltott fel: – Fred!

– Nem... lehet, hogy George.

Ron közelebb hajolt a rádióhoz.

– Szerintem Fred az.

Bármelyik iker volt is, nem volt elégedett az álnevével:

– Nem vagyok Rágcsáló! Megmondtam, hogy Kardfogú akarok lenni!

– Jól van, jól van. Tehát, Kardfogú, kifejtenéd nekünk, mi a véleményed az Első Számú Halálfalóról keringő pletykákról?

– Persze, Folyó, szívesen – felelte Fred. – Hallgatóink biztosan tudják, hacsak nem a kerti tó fenekén vagy hasonló helyen rejtőztek el, hogy Tudjukkinek a sötétben bujkálás módszerével egészen rendes kis pánikhangulatot sikerült keltenie a varázslótársadalomban. Egyébként ha az Első Számú Halálfaló felbukkanásairól szóló összes hír igaz, akkor kábé tizenkilenc Tudjukki futkos szerte az országban.

– Őt ez a legkevésbé sem zavarja – jegyezte meg Kingsley – Tudja, hogy nem érdemes megmutatnia magát, hisz a rejtőzködésével nagyobb félelmet tud kelteni.

– Nagy igazság – hagyta rá Fred. – Ezért amondó vagyok, emberek, hogy próbáljunk megnyugodni. Elég bajunk van anélkül is, hogy kitalálnánk továbbiakat. Itt van például ez az új duma, hogy Tudjukki a pusztapillantásával ölni tud. Az a baziliszkusz, kedves hallgatóink. Az azonosítás pofonegyszerű: meg kell nézni, hogy van-e lába annak, akivel szemezünk. Ha van, akkor nyugodtan tovább bámulhatjuk, bár ha az illető tényleg Tudjukki, akkor jó eséllyel az lesz életünk utolsó bámulása.

Harry lelkében oldódni kezdett a görcsös feszültség. Olyat tett, amit legutóbb hosszú hetekkel azelőtt: elnevette magát.

– És mit szólsz azokhoz a hírekhez, hogy külföldön van? – kérdezte Lee.

– Igazán sokat dolgozott, megérdemel egy kis nyaralást – felelte Fred. – Mindenesetre senkinek nem ajánlom, hogy hamis biztonságérzetbe ringassa magát. Talán külföldön van, talán nem, de tény, hogy az emberünk szükség esetén olyan fürge tud lenni, mint Perselus Piton, ha samponnal kergetik. Ne vágjunk tehát bele rizikós dolgokba csak azért, mert úgy hallottuk, Tudjukki messze jár. Sose hittem volna, hogy kimondok ilyet, de első a biztonság!

– Hálásan köszönjük bölcs tanácsaidat, Kardfogú – vette át a szót Lee. – Kedves hallgatóink, ezzel a Potterfigyelő mai adása véget ért. Nem tudjuk, mikor lesz lehetőségünk ismét sugározni, de megígérhetem, hogy előbb-utóbb jelentkezni fogunk. Addig is tekergessék szorgalmasan a hangológombot: a következő jelszavunk Rémszem lesz. Vigyázzanak egymásra, és ne adják fel a reményt! Jó éjszakát!

A rádió állomásmutatója pördült egyet, és mögötte kihunyt a kis lámpa. A három jó barátuk viszont még mindig sugárzott az arca. Pezsdítő elixír volt számukra az ismerős, baráti hangokat hallani. Harry teljesen hozzászokott az elszigeteltséghez, s jószerével elfelejtette, hogy mások is harcolnak Voldemort ellen. Úgy érezte magát, mintha Csipkerózsika-álomból ébredt volna fel.

– Jó, mi? – vigyorgott Ron.

– Szuper – bólintott Harry.

– Milyen bátrak – ámuldozott Hermione. – Ha elkapnák őket...

– Nem hagyják magukat, mozgásban maradnak – mondta Ron. – Ahogy mi is.

– Hallottátok, mit mondott Fred? – kérdezte feléledő izgalommal Harry. Most, hogy a műsor véget ért, gondolatai visszatértek kedvenc témájukhoz. – Külföldön van! Még mindig a pálcát keresi! Tudtam!

– Harry...

– Hermione, miért vagy ilyen csökönyös? Egyértelmű, hogy Vol...

– Neee!

– ...demortnak a bodzapálca kell!

– Tabu van a néven! – kiáltotta Ron, és talpra szökkent. Közben durranás hallatszott odakintről. – Megmondtam, Harry, megmondtam, hogy nem szabad kimondani a nevet! Siessünk, gyorsan, csináljuk vissza a védőbűbájokat... így kapják el az embereket...

Ron elhallgatott, és Harry tudta, miért. Az asztalon álló gyanuszkóp kigyulladt és pörögni kezdett. Hangok közeledtek a sátor felé: durva, izgatott hangok. Ron előkapta a zsebéből az önöltőt, és kattintott vele: a lámpák kialudtak.

– Gyertek ki felemelt kézzel! – zendült egy reszelős hang a sötétben. – Tudjuk, hogy odabent vagytok! Féltucat pálca mered rátok, és minket nem érdekel, kit átkozunk meg!

Huszonharmadik fejezet

A Malfoy kúria

Harry a barátai felé fordult, de csak a körvonalaikat látta a sötétben. Aztán megpillantotta Hermione palcáját: a lány nem kifelé célzott vele, hanem az ő, Harry arcára. Durranás és fehér fény következett, s ő a fájdalomtól vakon a földre roskadt. Tenyere alatt érezte, hogy arca feldagad, és súlyos lépteket hallott maga mellett.

– Kelj fel, féreg!

Ismeretlen kezek felrángatták a földről. Mielőtt bármit tehetett volna, valaki átkutatta a zsebeit, és elvette tőle a kökénypalcát. Ő még mindig a fájós, feszülő bőrt tapogatta az arcán, mely rémisztően puffedt volt, mintha különösen heves allergiás reakció ütközött volna ki rajta. Szeme vékony réssé szűkült, alig látott ki rajta, ráadásul még a szemüvegét is elvesztette, mikor kivonszolták a sátorból. Csak annyit érzékelt, hogy négy-öt elmosódott alak Ront és Hermionét rángatja.

– Őt engedjék el! – kiabálta Ron. Puha testnek ütköző ököl összetéveszthetetlen puffanása hallatszott, s azt Ron fájdalmas nyögése és Hermione sikolya követte:

– Ne! Ne bántsák! Ne bántsák!

– A barátod még rosszabbra is számíthat, ha rajta van a listámon – mondta a hátborzongatóan ismerős, reszelős hang. – Finom kislány... igazi csemege... szeretem az ilyen selymes bőrt...

Harrynek felfordult a gyomra. Már tudta, ki a hang gazdája: Fenrir Greyback, az a farkasember, aki vérszomját Voldemort szolgálatába állítva jogot nyert rá, hogy a halálfalók talárját viselhesse.

– Kutassátok át a sátrat! – harsogta egy másik hang.

Harryt arccal előre a földre taszították, s puffanás jelezte, hogy Ron hasonlóan járt. Súlyos léptek és reccsenések hallatszottak: a támadók felborogatták a székeket a sátorban.

– Na, lássuk a zsákmányt – recsegte kárörvendően Greyback valahol a fejük fölött. Egy láb a hátára fordította Harryt, pálcafény esett az arcára, és Greyback felröhögött.

– Ezt vajsörrel kell majd leöblítenem! Veled meg mi történt, rondaság?

Harry nem sietett a válasszal. A következő pillanatban akkora ütest kapott a gyomorszájába, hogy hétrét görnyedt tőle a földön.

– Azt kérdeztem, mi történt veled!

– Csípés – nyöszörögte Harry. – Valami megcsípett.

– Tényleg úgy néz ki – jegyezte meg egy másik hang.

– Hogy hívnak? – förmedt rá Greyback.

– Dudleynak – felelte Harry.

– A keresztneved?

– Vernon. Vernon Dudley vagyok.

– Nézd meg a listán, Scabior! – adta ki az utasítást Greyback, s Harry hallotta, amint odébb lép, hogy Ront is megvizsgálja. – Na és te ki vagy, vöröske?

– Stan Shunpike.

– Nyavalyát – mondta a Scabior nevű. – Ismerjük Stan Shunpike-et, volt dolgunk vele.

Újabb puffanás hallatszott.

– Bardy – nyögte Ron, s Harry kitalálta, hogy tele van a szája vérrel. – Bardy Weadley bagyog.

– Egy Weasley? – recsegte Greyback. – Akkor nem vagy sárvérű, csak vérarulók rokona. Na lássuk a kis szépségünket... – Harry libabőrös lett a vérfarkas kéjes dörmögésétől.

– Nyugi, Greyback – szólt Scabior, miközben a társaik gúnyosan röhögtek.

– Semmi baj, még nem harapok. Meglátjuk, hátha neki gyorsabban eszébe jut a neve, mint Barnynak. Ki vagy, leányka?

– Penelope Clearwater – mutatkozott be Hermione rémült, de őszintén csengő hangon.

– Vérminőséged?

– Félvér vagyok.

– Azt könnyen ellenőrizni tudjuk – dörmögte Scabior. – Viszont mind a három úgy néz ki, mintha még roxfortos korú lenne.

– Begzögdügg – mondta Ron.

– Azt mondd, vöröske, megszöktetek az iskolából? Kempingezni jobb, mint tanulni? És csak úgy viccből kimondtátok a Sötét Nagyúr nevét?

– Deb vidzből – rázta a fejét Ron. – Véledledül.
– Véletlenül? – Újra felharsant a gúnyos röhögés.
– Tudod, kik használják a Sötét Nagyúr nevét, Weasley? – morogta Greyback. – Azok, akik a Főnix Rendjében vannak. Ismered őket?

– Deb.

– Olyan emberek, akik nem tisztelik a Sötét Nagyurat. Ezért a nevet tabuvá tették. Pár rendtagot már sikerült elkapnunk ezzel a trükkel. Na majd meglátjuk... Kössétek hozzá őket a másik kettőhöz!

Valaki a hajánál fogva talpra rángatta, vonszolni kezdte, majd pár lépéssel odébb ülő helyzetbe lökte Harryt. Ezután összekötötték őt más emberekkel úgy, hogy háttal legyenek egymásnak. Harry még mindig csak foltokat látott a dagadt szemhéja közti résen át. Mikor a megkötözésüket végző ember végre otthagya őket, suttogva megszólította a többi foglyot:

– Van valakinél pálca?

– Nincs – hallotta kétfelől Ron és Hermione válaszát.

– Én tehetek róla, hogy elkaptak. Kimondtam a nevet, ne haragudjatok...

– Harry?

Ez egy új, de ismerős hang volt; gazdája közvetlenül Harry háta mögül ült, Hermione bal oldali szomszédjaként.

– Dean?

– Tényleg te vagy az! Te jó ég, ha rájönnek, kit kaptak el...! Ezek fejkavadászok, iskolakerülőket fogdosnak össze, hogy pénzt kapjanak értük...

– Nem is rossz zsákmány egyetlen este – mondta Greyback. Szöges bakancsok haladtak el Harry mellett, és ismét recsegés-dobogás hallatszott a sátorból. – Egy sárvérű, egy szökött kobold és három iskolakerülő. Megnézted már a nevüket a listán, Scabior?

– Igen. Vernon Dudley nevű nem szerepel rajta.

– Ez érdekes – dörmögte Greyback. – Nagyon érdekes.

Lekuporodott Harry elé, aki dagadt szemhéja vékonyka résén át csapzott, szürke szőrrel borított arcot és hegyes, barna fogakkal teli száját pillantott meg. A szája sarkait levedző sebek csúfították el. Greybacknek most is ugyanolyan piszok-, verejtekés vérszaga volt, mint fent a toronyban Dumbledore halálakor.

– Szóval téged nem köröznek, Vernon... Vagy köröznek, de más név alatt? Melyik házban voltál a Roxfortban?

– A Mardekárban – hazudta ösztönösen Harry.

– Mind azt hiszik, hogy ezt akarjuk hallani! – röhögött fel Scabior a sötétben. – De egyik se tudja megmondani, hol van a Mardekár

klubhelyisége!

– Lent a pincében – felelte magabiztosan Harry. – A falon át kell bemenni. Tele van koponyákkal meg ilyesmikkel, és a tó alatt van, ezért zöld ott a fény.

Szavait rövid csend követte.

– Nocsak, úgy látszik, tényleg egy kis mardekáros akadt a hálónkba – dörmögte Scabior. – Örülhetsz, Vernon, mert a Mardekárban nemigen vannak sárvérűek. Ki az apád?

– A minisztériumban dolgozik – hazudta Harry. Tudta, hogy minimális utánanézéssel le lehet leplezni a meséjét, de hát amúgy is csak addig tartott a játék, amíg az arca vissza nem nyeri eredeti állapotát. – A Mágikus Balesetek és Katasztrófák Főosztályán.

– Te Greyback, ha az emlékezetem nem csal – jegyezte meg Scabior –, ott tényleg dolgozik egy Dudley.

Harry lélegezni is alig mert; lehetséges volna, hogy a szerencse, a pusztaszerencse ki tudja húzni őket ebből a slamasztikából?

– Nocsak – morogta Greyback. Durva hangjából Harry szikrányi elbizonytalanodást vélt kihallani: tudta, hogy Greyback most azon morfondírozik, mi van, ha tényleg egy minisztériumi tisztviselő fiát kötözte meg. Harry szíve vadul püfölte a bordái közé vágó kötelet; azon se lepődött volna meg, ha ezt Greyback is látja. – Ha igazat beszélsz, rondaság, akkor nyugodtan eljöhetsz velünk a minisztériumba. Az apád, gondolom, meg fog jutalmazni minket, amiért visszaviszünk neki.

Harrynek kiszáradt a szája.

– De ha elengednének minket...

– Hé! – kiáltott ki valaki a sátorból. Ezt nézd meg, Greyback!

Egy sötét alak csörtetett feléjük, majd hosszú, ezüstös tárgy csillant meg a pálcák fényében. Megtalálták Griffendél kardját.

– Naaaagyon szép. – Greyback átvette társától a kardot. – De még milyen szép! Koboldmunkának nézem. Hogy került hozzátok ilyesmi?

– Az apámé – hazudta Harry, s fohászkodott, hogy Greyback a sötétben ne lássa meg a penge tövébe vésett nevet. – Tűzifát vágni hoztuk el otthonról...

– Egy pillanat, Greyback! Ezt nézd meg, itt, a Prófétában!

Miközben Scabior ezt kiáltotta, iszonyatos fájdalom hasított Harry máskor villám alakú, most homlokával együtt eltorzult sebhelyébe. Az idegen szemmel e percben tisztábban látott, mint a sajátjával. Feltűnt előtte egy magas épület, egy ijesztő, koromfeketén tornyosuló erődítmény. Újra

borotvaélesen érzékelte Voldemort tudatát: higgadt eufória, és céltudatosság töltötte el a Sötét Nagyurat, miközben a gigantikus épület felé siklott...

Közel van... közel van...

Harry minden erejét összeszedve lezárta agyát Voldemort gondolatai előtt, visszarángatta magát a valóságba: újra ott ült a sötétben Ronhoz, Hermionéhez, Deanhez és Ampókhoz kötözve, és hallgatta Greyback meg Scabior beszédét.

– Hermione Granger – mondta épp Scabior –, a sárvérű, aki együtt bujkál Harry Potterrel.

Harrynek izzott a sebhelye, de tartotta magát, nem csúszott vissza Voldemort tudatába. Greyback bakancsa megcsikordult: leguggolt Hermione elé.

– Tudod-e, kicsi lány, hogy nagyon hasonlítasz erre a képre?

– Nem! Nem én vagyok az!

Hermione rémült cincogása felért egy beismerő vallomással.

– Aki együtt bujkál Harry Potterrel – ismételte csendesen Greyback.

Csend lett. A villám alakú sebhely égett, de Harry erejét megfeszítve küzdött Voldemort gondolatainak vonzása ellen; sose volt még ennyire fontos, hogy öntudatánál maradjon.

– Így már kicsit más a helyzet, nem igaz? – suttogta Greyback.

Senki nem szólalt meg. Harry érezte Hermione karjának remegését, és szinte maga előtt látta a fejdázók kémlelő tekintetét. Greyback felállt, tett két lépést, aztán megint leguggolt Harry elé, hogy alaposabban megszemlélje eltorzult arcát.

– Mi ez a homlokodon, Vernon? – kérdezte szinte suttogva. Harrynek megcsapta az orrát az undok lehelet, és érezte, hogy egy ujj homloka megfeszült bőrére tapad.

– Ne érjen hozzá! – ordított fel. Nem tudta türtőztetni magát: úgy érezte, menten öklendezni kezd a fájdalomtól.

– Úgy tudtam, szemüveges vagy, Potter – susogta Greyback.

– Találtam egy szemüveget! – rikkantotta a háttérben álldogáló egyik fejdázó. – Ott volt a sátorban! Várj, Greyback, hozom!

Néhány másodperc múlva Harry újra az orrán érezte szemüvegét. A fejdázók most köré gyűltek, és bámulták őt.

– Ő az! – recsegte Greyback. – Elkaptuk Pottert!

A banda minden tagja több lépést hátrált – megrökönyödtek a hihetetlen fogástól. Harrynek még mindig nagy erőfeszítésbe került saját,

szétrobbanással fenyegető fejében maradnia, és képtelen volt válaszolni Greybacknek. Látomástöredékek bukkantak felszínre az agyában...

...a fekete erőd magas falai körül siklik...

Nem, ő Harry, a lefegyverzett, megkötözött Harry, aki életveszélyben van...

...felnéz a magasba, a legfelső ablak, a legmagasabb torony felé...

Ő Harry, és ezek az emberek körülötte az ő sorsát tárgyalják meg...
...repülni kell...

– ...a minisztériumba?

– Pokolba a minisztériummal! – horkant fel Greyback. – Csak elzavarnának minket, hogy az övék legyen a dicsőség! Azt mondom, vigyük egyenesen Tudjukkihez.

– Idehívod őt? Ide? – kérdezte borzadó hangon Scabior.

– Nem – morogta Greyback. – Nekem nincs... Azt hallottam, Malfoyék háza a bázis, azt használja. Oda visszük a kölyköt.

Harry sejtette, miért nem hívja Greyback Voldemortot. Mikor szükség van a szolgálataira, megengedik neki, hogy a halálfalók talárjában járjon, de a Sötét Jegyet csak a hívek legszűkebb köre viselheti: abban a kitüntetésben Greyback nem részesült.

Harry sebhelye újra fellángolt...

...és felemelkedik az éjszakában, felszáll a torony tetejére, a legfelső ablakhoz...

– ...egészen biztos, ugye, Greyback? Mert ha tévedünk, akkor végünk van.

– Ki itt a vezér? – bődült fel a vérfarkas, már csak azért is, hogy megerősítse veszélybe került tekintélyét. – Ez Potter, ha mondom, és ő meg a pálcája kétszázezer galleont ér! De ha nincs merszetek velem jönni, annál jobb, akkor az egész az enyém lesz, és ha szerencsém van, ráadásnak megkapom a lányt is!

...az ablak szűk rés csupán a fekete falon, nem fér be rajta egy ember... csontvázszerű alak fekszik odabent összegömbölyödve egy pokróc alatt... halott vagy alszik...?

– Jól van – mondta Scabior. – Jól van, benne vagyunk! És mi lesz a többivel, velük mit csinálunk?

– Vigyük azokat is. Van két sárvérünk, az is tíz galleon. Add csak azt a kardot! Ha igazi rubintok vannak rajta, egy kisebb vagyont ér.

A foglyokat talpra rángatták. Harry hallotta Hermione rémült zihálását.

– Kapd el, és jó erősen fogd! Én viszem Pottert! – vezényelt Greyback, azzal belemarkolt Harry hajába. Harry a fejbőrén érezte a hosszú sárga körmöket. – Háromra! Egy... kettő... három!

A fejvadászok dehoppanáltak, magukkal rántva foglyaikat. Harry vergődni kezdett, próbált kiszabadulni Greyback markából, de nem volt esélye: Ron és Hermione kétfelől nekipréselődtek, nem tudott kiválni a csoportból, s miközben a fekete úr a mellkasát szorította, a sebhelye is egyre jobban fájt...

...kígyóként besiklik az ablakrésen, és puhán, akár a pára, leereszkedik a cella padlójára...

A dűlőútra huppanva az összekötözött foglyok jókorát löktek egymáson. Harry feldagadt szeme a szokásosnál lassabban alkalmazkodott az új fényviszonyokhoz, de végül kirajzolódott előtte egy kétszárnyú kovácsoltvas kapu s azon túl egy hosszú felhajtót. Leheletnyi megkönnyebbülést érzett. A legrosszabb még nem következett be: Voldemort nem volt ott. Harry tudta, hol tartózkodik, hisz még mindig küzdött a vízió ellen. A Sötét Nagyúr egy különös, erődítményszerű épületben volt, egy torony legfelső emeletén. Hogy mennyi idő alatt ér oda, mikor majd megtudja, hogy Harry Pottert elfogták, az más kérdés...

Az egyik fejvadász odacsörtetett a kapuhoz, és megrázta.

– Hogy jutunk be itt? Ez zárva van, Greyback, nem tudom... A mindenségit!

A fejvadász elrántotta a kezét ijedtében. A kapu vasrúdjai elhajoltak, meggörbültek, csavart díszek kitekeredtek, s kialakult belőlük egy rémisztő arc, amely fémesen zengő hangon megszólalt:

– Mit kívántok?

– Elhoztuk Pottert! – harsogta nagy büszkén Greyback. – Foglyul ejtettük Harry Pottert!

A kapu nyomban kitárult.

– Gyerünk! – intett az embereinek a vérfarkas. A foglyokat belökdösték a kapun, és végigterelték a felhajtón a lépteik zaját elnyelő magas sövények között. Harry kísértetszerű fehér alakra lett figyelmes a magasban: egy albínó páva nézett le rájuk. Elbotlott, Greybacknek kellett talpra rángatnia őt. Oldalazva tántorgott tovább, háttal a négy másik fogolyhoz kötözve. Behunyta dagadt szemét, s egy percre engedte, hogy erőt vegyen rajta a sebhelyét mardosó fájdalom: tudni akarta, mit csinál Voldemort, tud-e már róla, hogy elfogták őt...

...az aszott alak megmozdult a pokróc alatt. Fekétében felé fordította halálfej-

arcát, és ránézett... Aztán felült, nagy, mélyen ülő szemét rámeresztette, és elmosolyodott. Csak mutatóban volt egy-két foga...

– Hát eljöttél. Sejtettem, hogy egyszer... meglátogatsz. De hiába utaztál ennyit. Sose volt nálam.

– Hazudsz!

Voldemort haragja fellángolt, a sebhelyet szakadásig feszítette a fájdalom; Harry visszarántotta tudatát a saját testéhez, s igyekezett ott is tartani – a foglyokat most murvával felszórt úton vonszolták.

Egyszerre fény ömlött az egész társaságra.

– Mit akarnak? – kérdezte egy barátságtalan női hang.

– A Sötét Nagyúrhoz jöttünk! – recsegte Greyback.

– Kik maguk?

– De hiszen ismer! – bosszankodott a vérfarkas. – Fenrir Greyback vagyok! Elfogtuk Harry Pottert!

Greyback elkapta Harryt, és húzni kezdte, hogy a fény felé fordítsa, oldalazó araszolásra kényszerítve a többi foglyot is.

– Püffedt a képe, de ő az! – bizonygatta Scabior. – Ha jobban megnézi, asszonyom, ott a sebhely a homlokán. Meg aztán itt ez a lány is, látja? Ő az a sárvérű, aki együtt bujkált Potterrel. Biztos, hogy ő az, asszonyom, és megvan a pálcája is! Itt van ni, lássa?

Harry látta, hogy Narcissa Malfoy az ő feldagadt arcát kémleli. Scabior megmutatta neki a kökénypálcát. A boszorkány felvonta a szemöldökét.

– Hozzák be őket!

Harryt és társait taszigálva-rugdosva felterelték egy széles kőlépcsőn, s a foglyok hamarosan egy portrékkal teli előtérben találták magukat.

– Jöjjenek utánam! – Narcissa mutatta az utat az előtérén át. – A fiam, Draco itthon van a húsvéti szünetre. Ha tényleg Harry Potter az, ő felismeri.

A szalon kápráztatóan fényes volt a kinti sötétség után, s Harry összeszűkült szemmel is érzékelte a helyiség tekintélyes méreteit. A mennyezetről kristállycsillár lógott alá, a mályvaszínű falakat itt is portrék díszítették. Mikor a fejevadászok betaszigálták foglyaikat az ajtón, két alak emelkedett fel a díszes márványkandalló előtti székekről.

– Mi történt?

Lucius Malfoy rémisztően ismerős, vontatott hangja hatolt Harry fülébe. Most már valóban fojtogatni kezdte őt a pánik: nem látott kiutat, s bár változatlanul izzott a sebhelye, félelme segített neki kizárni a fejéből Voldemort gondolatait.

– Azt állítják, elfogták Pottert – csendült Narcissa hűvös hangja. – Gyere ide, Draco!

Harry nem mert egyenesen ránézni Dracóra, csak a szeme sarkából pillantott felé: elmosódva látta a karosszék mögül kilépő, nálánál valamivel magasabb alakot, a tejfölszőke haját és a sápadt, hegyes arcot.

Greyback megint odébbbrángatta az egymáshoz kötözött foglyokat, hogy a csillár fénye Harryre essen.

– Na mondjad, fiú! ő az? – recsegte.

Harry szemben találta magát a kandalló fölötti nagy, cikornyás keretű tükörrel. Most először látta önmagát azóta, hogy eljöttek a Grimmauld térről.

Az arca hatalmas, torz, fényes rózsaszínű labdává vált Hermione ártásától. Fekete haja a vállára lógott, és az állkapcsát sötét árnyék körítette. Ha nem tudta volna, hogy önmagát látja, az első gondolata biztosan az lett volna, hogy valaki más használja a szemüvegét. Úgy döntött, nem szólal meg, nehogy a hangja elárulja, s a biztonság kedvéért továbbra is kerülte a közeledő Draco pillantását.

– Nos, Draco? – Lucius Malfoy hangjában mohó izgalom csengett. – Ő az? Harry Potter?

– Nem tudom... nem biztos. – Draco tisztes távolságot tartott Greybacktól, s úgy tűnt, épp oly kevésbé akaródzik neki Harryre nézni, mint Harrynek őrá.

– Nézd meg jobban! Közelebbről!

Harry sose hallotta még ilyen felajzottnak Lucius Malfoyt.

– Draco, ha mi adjuk át neki Pottert, a Sötét Nagyúr mindent megbocsá...

– Azért csak tartsuk észben, hogy ki fogta el őt, Mr Malfoy! – szólt közbe fenyegetően Greyback.

– Hát persze, hát persze! – vágta rá türelmetlenül Lucius, s ő maga is odalépett Harryhez. Olyan közel ment hozzá, hogy Harry dagadt szemhéja közt is élesen látta a máskor oly kifejezéstelen, fakó arcot. Maszkszerűvé puffedt ábrázatával hirtelen úgy érezte magát, mintha egy ketrecből kukucskálna ki, a rácsok között.

– Mit csináltak vele? – vont a kérdőre Greybacket Lucius. – Mitől van ilyen állapotban?

– Már így találtuk.

– Csalánártásnak nézem – dörmögte Lucius, s szürke szeme fürkészni kezdte Harry homlokát.

– Látok valamit – suttogta. – Lehet, hogy a sebhely az, csak megnyúlt a bőrrel együtt... Gyere csak, Draco, nézd meg te is! Mit gondolsz?

Harry most Draco ábrázatát is megpillantotta Luciusé mellett. Apa és fia döbbenetesen hasonlítottak egymásra, jóllehet míg az előbbi arcáról sütött az izgalom, az utóbbié vonakodást, sőt, félelmet tükrözött.

– Nem tudom – morogta Draco, és elindult, hogy csatlakozzon a kandalló előtt álló anyjához.

– Biztosnak kell lennünk a dolgunkban – szólt oda Narcissa hideg, csengő hangon a férjének. – Csak akkor hívhatjuk a Sötét Nagyurat, ha kétséget kizáróan Potter az... Azt mondják, ez az övé – Narcissa a kökénypálcát vizsgálgatta –, de nem illik rá Ollivander leírása... ha ez tévedés, és mi ok nélkül szólítjuk a Sötét Nagyurat... Emlékezz, milyen sorsra jutott Rovel és Dolohov.

– Na és a sárvérű? – horkant fel Greyback. Harry kis híján elesett, mert a fejdámszok most megint rántottak egyet a foglyok csoportján, hogy Hermione kerüljön a fénybe.

– Várjunk csak! – emelte fel a hangját Narcissa. – Igen... igen, ő az, ő volt ott Potterrel Madam Malkinnál! Láttam a képét a Prófétában! Nézd meg, Draco, ő a Granger-lány, igaz?

– Lehet... igen.

– Akkor ez meg a Weasley-kölyök! – kiáltott fel Lucius, miután a foglyok csoportját megkerülve Ron elé lépett. – Ők azok, bizony, Potter cimborái! Nézd meg, Draco, ugye, ez Arthur Weasley fia, mi is a neve...

Draco rá se nézett Ronra, úgy felelt.

– Igen... Lehet, hogy ő az.

Harry háta mögött kinyílt a szalon ajtaja, és felcsendült egy női hang, melynek hallatán Harry félelme meghatványozódott.

– Mi van itt? Mi történt, Cissy?

Bellatrix Lestrange lassan megkerülte a foglyok csoportját, de mielőtt Harry elé ért volna, megállt, és megvető tekintettel Hermionéra nézett.

– Nocsak... – szólt halkan. – Ez nem az a sárvérű lány? Az a Granger?

– De igen, ő az! Granger! – kapott a szaván Lucius. – És ha igaz, az ott mellette Potter! Potter és a barátai, végre elkaptuk őket!

– Potter!? – rikoltotta Bellatrix. Hátrált egy lépést, hogy végigmérhesse Harryt. – Ez biztos? Azonnal értesítenünk kell a Sötét Nagyurat!

Egy rántással felhúzta talárja ujját. Fedetlenné vált alkarján ott sötétlett a Jegy, és Harry tudta, hogy Bellatrix most meg fogja érinteni, elküldi a jelzést hőn szeretett urának...

– Én készültem hívni őt! – csattant fel Lucius, azzal elkapta Bellatrix csuklóját, hogy az ne érhesse a Jegyhez. – Én hívom őt, Bella! Az én házamba hozták Pottert, és ez feljogosít rá, hogy...

– Feljogosít!? – rikácsolta Bellatrix, s megpróbálta kicsavarni karját a férfi markából. – Ott vannak a jogaid, ahol a pálcád!! Mit merészelsz!? Vedd le rólam a kezéd, Lucius!

– Semmi közöd ehhez az üggyhöz, nem te fogtad el a fiút...

– Már megbocsásson, Mr Malfoy – szólt közbe Greyback –, de Pottert mi fogtuk el, nekünk jár az arany...

– Arany! – kacagott fel Bellatrix, s miközben tovább viaskodott sógorával, szabad keze eltűnt a pálcáját rejtő zsebében. – Légy boldog az aranyaddal, mocskos dögevő, kell is nekem az arany! Százszor többet ér a dicsőség, hogy...

Bellatrix felhagyott a viaskodással, és rámeresztette a szemét valamire, amit Harry nem láthatott. Lucius diadalmasan ellökte magától a kezét, és felrántotta saját talárja ujját...

– Ne!!! – sikoltotta Bellatrix. – Ne nyúlj hozzá, végünk van, ha a Nagyúr most idejön!

Lucius mutatójára megállt a Jegy fölött. Bellatrix nekilódult, és kisietett Harry látóköréből.

– Mi ez? – hallotta a kérdését Harry.

– Egy kard – felelte valaki, nyilván az egyik fejvadász.

– Add ide!

– Ez nem a magáé, hölgyem. Az enyém, én találtam.

Vörös villanással kísért durranás következett, s ebből Harry kitalálta, hogy a fejvadász kapott egy kábító átkot. Társai haragosan felhorkantak; Scabior pálcát rántott.

– Fékezd magad, némbor!

– *Stupor!* – rikoltotta Bellatrix. – *Stupor!*

Harry tudta, hogy a fejvadászoknak számbeli fölényük ellenére esélyük sincs a veszedelmesen ügyes és gátlástalan boszorkánnyal szemben. Mind ájultan roskadtak a padlóra, kivéve Greybacket, aki egy kényszerítő bűbájtól sújtva széttárta karját és térdre rogyott. Harry a szeme sarkából látta, hogy a viaszfehér arcú Bellatrix Griffendél kardját markolva a vérfarkas fölé hajol.

– Hol szereztétek ezt a kardot? – sziszegte a boszorkány, miközben kihúzta a pálcát Greyback bémult ujjai közül.

– Arcátlan némbor! – A vérfarkas meredten bámult felfelé, s mivel egyedül a száját tudta mozgatni, tehetetlen dühében kivicsorította hegyes

fogait. – Eressz el!

– Hol találtátok ezt a kardot? – ismételte meg a kérdést Bellatrix, és Greyback arca elé tartotta a fegyvert. – Ennek a Gringottsban lenne a helye, az én széfemben, ahova Piton küldte!

– A sátrukban volt – morogta Greyback. – Eressz el, ha mondom!

Bellatrix legyintett a pálcájával, s a vérfarkas talpra szökkent. Nem mert közelíteni a boszorkányhoz, inkább besompolygott egy karosszék mögé, s annak a támláján próbálgatta mocskos görbe körmeit.

– Draco, vidd ki ezt a söpredéket! – szólt Bellatrix az ájult férfiakra bökve. – Ha nincs merszed végezni velük, hagyd őket az udvaron, a többit elintézem.

– Ne merj így beszélni Dracóv... – fortyant fel Narcissa, de Bellatrix letorkolta:

– Hallgass! El se tudod képzelni, milyen súlyos a helyzet! Nagyon nagy bajban vagyunk, Cissy!

Bellatrix néhány másodpercig csak állt, és nézte a rubintköves markolatú kardot. Azután a néma foglyokra emelte pillantását.

– Ha ez tényleg Potter, nem eshet bántódása – motyogta, inkább csak magának. – A Nagyúr maga akar végezni vele... de ha ezt meglátja... előbb meg kell tudnom...

Hirtelen ismét nővéréhez fordult.

– A foglyokat le kell vinni a pincébe, amíg kigondolom, hogy mitévők legyünk.

– Ez az én házam, Bella, nem parancsolgathatsz az...

– Csináld, amit mondok! Fogalmad sincs, mekkora veszélyben vagyunk!

– rikácsolta tébolyult arccal Bellatrix; pálcája hegyéből vékony sugárban folyékony tűz csordult ki, lyukat égetve a szőnyegbe.

Narcissa egy pillanatig habozott, aztán a vérfarkashoz fordult:

– Vigye le a foglyokat a pincébe, Greyback!

– Várj! – vakkantotta Bellatrix. – Ne mindet... A sárvérű itt marad.

Greyback kéjesen morgott.

– Ne! – kiáltott fel kétségbeesetten Ron. – Itt vagyok én, engem tartson itt!

Bellatrix pofonütötte; a csattanás visszhangot vert a tágas szobában.

– Ha belepusztul a vallatásba, te lehetsz a következő – sziszegte a boszorkány. – A vérárulók nem érdemelnek jobbat a sárvérűeknél. A pincébe velük, Greyback! Jól be legyenek zárva, de ne essen bajuk – egyelőre.

Bellatrix visszadobta Greybacknek a pálcáját, majd elővett a talárja alól egy rövid pengéjű ezüstkést, és elvágta vele Hermione kötelét. Amíg ő a lányt a hajánál fogva a szoba közepére rángatta, Greyback pálcáját mágikus ösztöke gyanánt használva egy oldalajtó felé, majd azon keresztül egy sötét átjáróba terelte a többi foglyot.

– Reméljük, kapok egy falatot a kicsikéből, ha a boszorkány végzett vele – dörmögte sóvár hangon, miközben a pálcájából áradó láthatatlan erő segítségével tovább taszigálta a kis csapatot a folyosón. – Mit gondolsz, vöröske, kapok belőle kóstolót?

Harry érezte, hogy a mellette lépkedő Ront remegés járja át. Immár egy meredek lépcsőn botladoztak lefelé, ami így, csokorba kötözve életveszélyes mutatvány volt: ha egyikük megcsúszik és magával rántja a többit, mind a nyakukat szegik. A lépcső alján súlyos ajtó zárta el az utat. Greyback pálcája egy koppintásával kinyitotta, és belökte rajta a foglyokat egy koromsötét, dohszagú helyiségbe. Még el se halt a becsapódó ajtó visszhangzó dörrenése, mikor vérfagyasztó, elnyújtott sikoly szűrődött le a mennyezeten keresztül.

– Hermione! – üvöltött fel Ron, és egyidejűleg olyan vad vergődésbe kezdett, hogy Harry kis híján egyensúlyát veszítette. – Hermione!

– Hallgass! – szólt rá keményen Harry. – Fogd be a szád, Ron, ki kell találunk, hogyan...

– Hermione! Hermione!

– Ne ordibálj, inkább gondolkodjunk... Valahogy meg kell szabadulnunk ezektől a kötelektől...

– Harry? – suttogta valaki a sötétben. – Ron? Ti vagytok azok?

Ron elhallgatott. Halk zaj hallatszott, s Harry egy árnyékot látott feléjük mozdulni.

– Harry? Ron?

– Luna?

– Igen, én vagyok az! Jaj, pedig úgy drukkoltam, hogy ne kapjanak el titeket!

– Le tudod szedni a köteleinket, Luna?

– Persze, igen, azt hiszem... van egy görbe szögünk, néha jól szokott jönni... egy pillanat...

Hermione megint sikoltott odafent, Bellatrix pedig kiabált valamit, de hogy mit, azt nem értették, mert elnyomta Ron óbégatása.

– Ollivander úr... – hallotta Luna hangját Harry. – Magánál van a szög? Húzódjon odébb egy kicsit... úgy emlékszem, utoljára a vizeskancsó mellett volt...

Luna másodpercek múltán újra ott volt mellettük.

– Maradjatok nyugton – mondta.

A kötél meg-megfeszült, Harry ebből érezte, hogy a lány nekilátott a csomók lazítgatásának. A mennyezetet át Bellatrix hangja szűrődött le:

– Még egyszer kérdezlek: hogy került hozzátok ez a kard? Honnan loptátok?

– Találtuk... találtuk... Neee...! – Hermione újra sikoltott; Ron pedig az előbbinél is hevesebben kezdte rángatni a köteleket, s Harry érezte, hogy a rozsdás szög megkarmolja a csuklóját.

– Kérlek szépen, Ron, maradj nyugton! – suttogta Luna. – Nem könnyű ezt így vakon...

– Nyúlj a zsebembe! – zihálta Ron. – Van benne egy önoltó, tele fénnel!

Pár másodperccel később kattant az önoltó, és kiszabadultak a sátor lámpáiból beszippanzott fénygömbök: mivel nem találták eredeti forrásaikat, megálltak a mennyezet alatt, s apró napokként lebegve megvilágították a föld alatti helyiséget. Harry most már látta Lunát, fehér arcát és nagy, kerek szemét, a sarokban pedig megpillantotta Ollivander, a pálcakészítő magzatpózba gömbölyödött, mozdulatlan alakját. Nyakát kitekerve vetett egy pillantást fogolytársaira is: Deanre és Ampókra, a koboldra. Utóbbi láthatólag félájult volt, s csak a szoros kötelek tartották talpon.

– Köszönöm, Ron, így sokkal könnyebb – mondta Luna, miközben újra nekilátott a csomók bontogatásának. – Szia Dean!

Odafent ismét felzendült Bellatrix hangja:

– Hazudsz, mocskos sárvérű, tudom, hogy hazudsz! Betörtetek a gringottsi széfembe! Valld be, hogy így volt! Ismerd be!

Újabb iszonyatos sikoly...

– Hermioneeee...!

– Mit hoztatok még el? Mi van még nálatok? Mondd meg, vagy esküszöm, beléd döföm ezt a kést!

– Kész!

Harry érezte, hogy lehull a kötél; csuklóit dörzsölve megfordult, és körülnézett. Ron az alacsony mennyezetet bámulva csörtetett körbe a helyiségben – nyilván valamiféle csapóajtót keresett. A vérfoltokkal és zúzódásokkal borított arcú Dean köszönetfélét motyogott Lunának; remegett minden tagja, de talpon maradt – ellenben Ampók, akinek sötét arcát brutális ütések hurkásra duzzadt nyomai szabdalták, kábán a kőpadlóra roskadt.

Ron most pálca nélküli dehoppanálással próbálkozott.

– Nem lehet kijutni – mondta neki Luna, részvevő arccal figyelve sikertelen kísérleteit. – A pince maximálisan szökésbiztos. Eleinte én is próbálkoztam. Ollivander úr van itt legrégebben, és ő is már mindent megpróbált.

Hermione újra sikoltott, s Harry úgy érezte, mintha őt magát kínoznák; a sebhelyébe hasító fájdalomra ügyet sem vetve ő is nekiindult körbe a pincében. Kétségbeesetten tapogatta a falat, bár fogalma sem volt, mit keres, és valahol tudta, hogy hiábavaló, amit csinál.

– Mit hoztatok még el? Válaszolj! *Crucio!*

Hermione sikolyai visszhangoztak a szalonban; Ron már-már zokogott, úgy csapkodta öklével a falat, Harry pedig a tehetetlenség elől menekülve lekapta nyakából a Hagrid-féle erszényt, előkotorta belőle Dumbledore cikeszét, és megrázta, bár maga sem tudta, mit vár tőle – nem is történt semmi; meglengette kettétört főnixpálcája darabjait, de azok egy árva szikrát sem hullattak – közben a tükörcdarab csillogva a padlóra hullott, és Harry ragyogó kékséget pillantott meg benne...

A tükörcserépből Dumbledore szeme nézett rá.

– Segítsen rajtunk! – kiáltotta őrzőngő kétségbeeséssel. – A Malfoy ház pincéjében vagyunk, mentsen meg minket!

A szem pillantott egyet és eltűnt.

Harry nem tudta, tényleg látta-e, vagy csak képzelődött. Erre-arra billegette a tükörcserepet, de nem látott benne mást, csak börtönük falait és mennyezetét. Közben odafent Hermione az addiginál is iszonyatosabban sikoltozott, s Ron tehetetlen fájdalomában a nevét bömbölte.

– Hogy jutottatok be a széfembe? – hallatszott Bellatrix rikácsolása. – A mocskos kis kobold vitt be titeket? Az, amelyik lent van a pincében?

– Vele csak ma este találkoztunk! – zokogta Hermione. – Nem voltunk a Gringottsban... Ez nem az igazi kard, csak egy másolat, hamisítvány!

– Másolat? – rikoltotta Bellatrix. – Higgyem is el, mi?

– Ezt könnyen ellenőrizhetjük! – zendült Lucius hangja. – Hozd fel a koboldot, Draco, az meg tudja mondani nekünk, hogy ez az eredeti kard-e!

Harry a padlón kuporgó Ampókhoz ugrott.

– Ampók – súgta a kobold hegyes fülébe –, azt kell mondania nekik, hogy a kard hamisítvány, nem tudhatják meg, hogy az igazi... könyörgök, Ampók...

Szpora léptek kopogtak a lépcsőn, majd Draco remegő hangja szűrődött be az ajtón:

– A hátsó falhoz mindenki! Aki trükközni próbál, azt megölöm!

A foglyok engedelmeskedtek. Mikor kattant a zár, Ron visszazippantotta az önoltóba a fénygömböket, s a pincében újra sötét lett. Az ajtó kitárult, és belépett rajta Malfoy. Pálcáját előreszegezte, sápadt arca elszántságot tükrözött. Habozás nélkül megragadta a kobold karját, és már hátrált is vele kifelé. Nemsokára dörrenve becsapódott az ajtó, s egyidejűleg hangos pukkanás hallatszott a pincében.

Ron kattintott az önoltóval. A három kis nap kiröppent a zsebéből, s fényük Dobbyra, a házimanóra esett, aki egy másodperce hoppanált a pincében.

– Dob...!

Harry rácsapott Ron karjára, hogy elhallgattassa. Ron rémülten összeszorította a száját. Léptek szelték át a mennyezetet: Draco Bellatrixhoz kísérték Ampókot.

Dobby a lábujjától a füle hegyéig remegett, s hatalmas teniszlabdaszeme kerekre tárgult: látszott, hogy bénító félelemmel tölti el ez a hely, régi gazdáinak háza.

– Harry Potter – sipította a tőle megszokottnál is vékonyabb hangon. – Dobby eljött, hogy megmentsen.

– De hát hogyan...?

Velőtrázó sikoly nyomta el Harry szavait: Hermionét megint kínozni kezdték odafent. Harry gyorsan a lényegre tért.

– Tudsz dehoppánálni innen? – kérdezte Dobbytól, aki lebbenő füllel bólintott.

– És magaddal tudsz vinni embereket?

Dobby erre is rábólintott.

– Jól van. Figyelj: fogd Lunát, Deant meg Ollivander urat, és vidd őket... vidd őket...

– Bill és Fleur házába – javasolta Ron. – A Kagylólakba, Rosslick határában.

A manó harmadszor is bólintott.

– Azután gyere vissza – fejezte be Harry. – Megkérhetlek erre, Dobby?

– Természetesen, Harry Potter – suttogta a manó, azzal odasietett a félájultan fekvő Ollivanderhez. Baljával megfogta a pálcakészítő kezét, jobbját pedig Luna és Dean felé nyújtotta, de azok nem mozdultak.

– Segíteni akarunk neked, Harry – suttogta Luna.

– Nem hagyhatunk itt téged – mondta Dean.

– Induljatok! Bill és Fleur házában találkozunk.

Miközben ezt mondta, még gyötrőbben felizzott a sebhelye, s ő néhány másodpercig lenézett – immár nem a pálcakészítőre, hanem egy másik emberre, aki éppúgy vénséges vén és csontsovány volt, de megvetően nevetett.

– *Ölj meg hát, Voldemort, nekem megváltás a halál! De hiába, nem kapod meg, amire vágyol... túl sok mindent nem értesz...*

Voldemort haragja fellángolt Harryben, de Hermione most újra sikoltott, s ő kizárta agyából az idegen érzést, visszatért a pincébe, saját jelenének borzalmai közé.

– Menjetek! – kérlelte Lunát és Deant. – Induljatok! Mi is megyünk majd, csak induljatok már!

Azok ketten megfogták a manó kinyújtott ujjait. Újabb hangos pukkanás hallatszott, és Dobby, Luna, Dean és Ollivander eltűnt a pincéből.

– Mi volt ez? – kiáltotta odafent Lucius Malfoy. – Ti is hallottátok? Mi volt ez a zaj a pincében?

Harry összenézett Ronnal.

– Draco... nem is, szólj Féregfarknak! Küldd le, hogy nézzen utána!

Valaki kisietett a szalonból, azután csönd lett. Harry tudta, hogy a fentiek fülelnek, várják az esetleges további zajokat lentről.

– Meg kell próbálnunk ártalmatlanná tenni őt – súgta oda Ronnak. Nem volt más választásuk: ha kiderül, hogy három fogoly eltűnt, végük van. Már hallották is a lépcsőn közeledő lépteiket. – Maradjanak a fények! – tette még hozzá, miután nekivetették a hátukat a falnak az ajtó két oldalán.

– El az ajtótól! – hallatszott be Féregfark hangja. – Bemegyek.

Az ajtó kitárult. Féregfarknak egyetlen másodperce volt rá, hogy belebámuljon a három miniatűr nap fényében úszó, látszólag üres pincehelyiségbe, azután Harry és Ron rávetették magukat. Ron két kézzel megragadta Féregfark pálcás karját, és felfelé lökte; Harry a kis ember szájára tapasztotta tenyerét, hogy ne kiálthasson. Néma tusakodás vette kezdetét: Féregfark pálcája szikrákat szórt, s ezüstkeze Harry torkára feszült.

– Mi van odalent, Féregfark? – kiáltott le a szalonból Lucius Malfoy.

– Semmi! – szólt vissza Ron, Féregfark sípoló hangjának elfogadható utánzatát produkálva. – Minden rendben!

Harry alig kapott levegőt.

– Meg akarsz ölni? – hörögte a fojtogató fémujjakat feszegetve. – Miután... megmentettem az életed? Az adósom vagy... Féregfark!

Az ezüstujjak szorítása gyengült, s ez Harryt is váratlanul érte. Egy rántással kiszabadította a nyakát, de a tenyerét nem vette le Féregfark

szájáról. A patkány-emberke apró, vizenyős szeme elkerekedett a csodálkozástól és a rémülettől: akárcsak Harryt, őt is meglepte, amit tett, a szikrányi, tudattalan könyörület, amit elárult; most még elkeseredettebben küzdött, talán hogy ellensúlyozza pillanatnyi gyengeségét.

– Erre most nincs szükséged – dörögte Ron, azzal kicsavarta a pálcát Féregfark jó kezéből.

A fegyverét vesztett, tehetetlen Pettigrew pupillája kitágult a rettegéstől. Lekapta tekintetét Harry arcáról, és lefelé meredt: az ezüstkézre, amely most az ő a torka felé indult meg feltartóztatathatatlanul.

– Ne...

Harry gondolkodás nélkül odakapott, és megpróbálta elrángatni a műkezet, de hiába. A mágikus végtag, amit Voldemort leggyávabb szolgájának adományozott, most lefegyverzett, haszontalanná vált gazdája ellen fordult; Pettigrew-nak azzal kellett lakolnia megingásáért, szikrányi emberségeért, hogy önkezeitől pusztul el ellenfelei szeme láttára.

– Ne!

Ron elengedte Féregfark másik kezét, és immár Harryvel együtt próbálta lefejtetni a kis ember nyakáról a gyilkos fémujjakat. Erőfeszítésük hasztalan volt: Pettigrew elkékült.

– *Relaxo!* – suttogta Ron az ezüstkézre szegezve a pálcát, de nem történt semmi. Pettigrew térdre rogyott, és ugyanabban másodpercben Hermione odafent szívbemarkoló sikolyt hallatott. Féregfark arca lilára sötétült, szeme fennakadt, izmai még egyszer összerándultak, majd végleg elernyedtek.

Harry és Ron összenéztek, aztán felpattantak Pettigrew holtteste mellől, és már rohantak is fel a lépcsőn. A sötét folyosóra érve lelassították lépteiket, és lábujjhegyen közelítették meg a szalonba vezető, résnyire nyitva hagyott ajtót. Azon át akadálytalanul ráláttak Bellatrixra, aki most Ampókot tartotta sakkban. A kobold hosszú ujjai között forgatta Griffendél kardját. Hermione a boszorkány lábánál hevert a padlón, és alig mozdult.

– Nos? – sziszegte Bellatrix. – Eredeti a kard?

Harry lélegzetét visszafojtva, sajgó sebhelye sürgetését leküzdve várta a választ.

– Nem – felelte a kobold. – Ez egy hamisítvány.

– Biztos? – zihálta Bellatrix. – Egészen biztos?

– Igen.

Megkönnyebbülés terült szét a boszorkány arcán.

– Jól van – susogta, s egy hanyag pálcaintéssel újabb mély sebet hasított Ampók arcába. A kobold üvöltve a lába elé roskadt. Bellatrix félrerúgta.

– És most – szólt diadalittas hangon –, szólítjuk a Sötét Nagyurat!

Azzal felhúzta talárját, és mutatóját a Sötét Jegyre nyomta.

Abban a szempillantásban mintha felszakadt volna a régi seb Harry homlokán. A hely, ahol állt, eltűnt; ő volt Voldemort, és a csontvázzá aszott varázsló fogatlanul nevetett rá; a Sötét Nagyurat dühítette a szólítás, amit érzett – figyelmeztette őket, megmondta nekik, hogy csakis akkor merjék zavarni, ha megtalálták Pottert. Ha mást akarnak, ha tévednek...

– Ölj már meg! – követelte az aggastyán. – Nem fogsz győzni, nem győzhetsz! A pálca soha, soha nem lesz a tiéd...

Voldemort haragja minden gátat átszakított. Zöld fény töltötte be a börtöncellát; a törékeny, vén test egy pillanatra felemelkedett a kemény priccsről, majd élettelenül visszazuhant rá. Voldemortban lávaként fortyogott a harag... Megkeserülük, ha jó ok nélkül hívták haza őt...

– És azt hiszem – csendült Bellatrix hangja –, a sárvérűre sincs szükségünk többé. Jó étvágyat, Greyback.

– Neeeeeeeeee!

Ron berontott a szalonba; Bellatrix megrökönyödve fordult felé, de már lendült is a pálcája...

– *Capitulus!* – bömbölte Ron a boszorkányra szegezve Féregfark pálcáját. Bellatrix fegyvere a magasba röppent, és a Ron nyomában érkező Harry markában landolt. Lucius, Narcissa, Draco és Greyback egy emberként fordultak feléjük. – *Stupor!* – kiáltotta Harry, s Lucius elterült a kandalló előtt. Narcissa, Draco és Greyback pálcájából egy-egy fénycsík röppent Harry felé, aki a földre vetette magát, és begördült egy kanapé mögé.

– Állj, vagy meghal a lány!

Harry zihálva kilesett a kanapé mögül. Bellatrix felnyalábolva tartotta a láthatólag ájult Hermionét, s a lány torkának szegezte kis ezüstkését.

– Dobjátok el a pálcát – suttozta. – Dobjátok el, vagy megvizsgáljuk, mennyire sáros a kis barátnőtök vére!

Ron dermedten markolta Féregfark pálcáját. Harry, Bellatrixével a kezében, felegyenesedett.

– Azt mondtam, eldobni a pálcát! – rikácsolta a boszorkány. Az ezüstpenge hegyénél piros csöpp jelent meg Hermione nyakán.

– Jól van! – kiáltotta Harry, s a lába elé ejtette Bellatrix pálcáját. Ron ugyanúgy tett Féregfarkéval. Mindketten a megadás pózába emelték kezüket.

– Ez az! – vigyorgott a boszorkány. – Vedd fel a pálcákat, Draco! A Sötét Nagyúr már közeledik, Harry Potter! Ütött az órád!

Harry ezt amúgy is tudta: lángolt a sebhelye, s érezte, hogy Voldemort a levegőt hasítja egy sötét és viharos tenger fölött. Hamarosan elég közel ér ahhoz, hogy hoppanálhasson... Nincs kiút, nincs menekvés.

– Most pedig, Cissy – folytatta lágy hangon Bellatrix, miután Draco visszatért mellé a pálcákkal –, szépen megkötözzük a mi kis hőseinket, hogy Greyback addig is sárvérű kisasszonnyal foglalkozhasson. A ma esti teljesítményed után a Sötét Nagyúr biztosan nem fogja sajnálni tőled a kicsikét, Greyback.

Bellatrix még be se fejezte utolsó mondatát, amikor különös csikorgás hangzott fel a mennyezeten. Minden tekintet felfelé ugrott. A következő pillanatban a kristálycsillár megremegett, majd rövid nyikorgás után vészjósló csilingeléssel zuhanni kezdett. Bellatrix, aki pontosan alatta állt, elengedte Hermionét, és sikoltva félreugrott. A csillár láncok és kristályfüggők robbanásszerű csörömpölése közepette ráesett Hermionéra és a koboldra, akinek még mindig ott volt a kezében Griffendél kardja. Villogó üvegcserepek röpködtek mindenfelé: Draco vérző arca elé kapta a kezét, és összegörnyedt.

Ron már szaladt is, hogy kiszabadítsa Hermionét a csillár maradványai alól. Harry se vesztegette az időt: egy karosszéket átugorva Dracónál termett, kicsavarta a kezéből a három pálcát, s ugyanazzal a lendülettel mindhármát Greybackre szegezte.

– *Stupor!*

A vérfarkast a levegőbe lökte a tripla átok: a plafonnak ütközött, s onnan visszazuhant a padlóra.

Míg Narcissa azzal volt elfoglalva, hogy elmenekítse fiát, Bellatrix suhogó hajjal talpra szökkent, s kezében megvillant a kés. Narcissa pálcája ekkor az ajtó irányába lendült.

– Dobby! – sikoltotta a boszorkány, s váratlan kitörésétől még Bellatrix is megdermedt. – Te voltál!? Te dobtad le a csillárt...?

A pöttöm manó besietett a szobába, s remegő ujját régi úrnőjére szegezte.

– Nem bánthatjátok Harry Pottert! – sipította.

– Öld meg, Cissy! – rikácsolta Bellatrix, de ekkor átok durrant, és Narcissa pálcája átrepült a szalon túlsó végébe.

– Mocskos kis majom! – üvöltötte Bellatrix. – Hogy merészelsz megtámadni egy boszorkányt, hogy mersz gazdáid ellen fordulni!?

– Dobbynak nincs gazdája! – hangzott a dacos válasz. – Dobby szabad manó! Dobby azért jött, hogy megmentse Harry Pottert és a barátait!

Harryt elvakította a homlokát szaggató iszonyatos fájdalom. A kábító kín figyelmeztette rá, hogy másodpercek maradtak csupán Voldemort érkezéséig.

– Ron, kapd el – és indulás! – kiáltotta. Közben odadobta barátjának az egyik pálcát, azután lehajolt, és kihúzta Ampókot a csillár alól. Vállára emelte a nyöszörgő koboldot, aki még mindig szorongatta a kardot, majd elkapta Dobby kezét, és megpördült állító helyében.

Mielőtt elnyelte őket a sötétség, vetett még egy utolsó pillantást a szalonbeli jelenetre: látta a kövé dermedt, falfehér Narcissát, látta Dracót, látta a dehoppanáló Ron vörös haját, és látott egy suhanó ezüstös foltot: Bellatrix kését, mely arrafelé röppent, ahol ő éppen köddé vált...

Bill és Fleur háza... Kagylólak... Bill és Fleur háza...

Az ismeretlenbe dehoppanált; nem tehetett mást, mint hogy ismételte magában az úti cél nevét, és fohászkodott, hogy ennyi elég legyen a sikerhez. A homlokát mardosta a fájdalom, vállát a kobold súlya nyomta, hátának neki-nekiütközött az ezüstkard pengéje. Dobby keze megrándult az ujjai között – arra gondolt, talán rosszfélé mennek, és a manó át akarja venni az irányítást. Megszorította a kis kezét, hogy jelezze beleegyezését...

A következő pillanatban kemény talajnak ütköztek, és sós illatú levegő hatolt a orrukba. Harry térdre esett. Elengedte Dobby kezét, és óvatosan letette Ampókot.

– Hogy van? – kérdezte, mikor látta, hogy a kobold mozdulni próbál, de csak nyöszörgést kapott válaszul.

Körülnézett a sötétben. A csillagos ég hatalmas búraként borult a tájra. Kőhajításnyira tőle egy ház magasodott, s mintha valaki vagy valami mozgott volna az épület mellett.

– Ez a Kagylólak, Dobby? – suttogta, harcra készen szorongatva a Malfoyéktól magával hozott két pálcát. – Jó helyre jöttünk? Dobby!

Hátrafordult. A manó fél méterre állt tőle.

– Dobby!

A manó megingott álltában. Nagy, fényes szemét csillagok tükörképe pöttyözte. Tekintete Harryével együtt siklott a mellkasa közepéből kiálló ezüst késmarkolatra.

– Dobby... ne... Segítség! – üvöltötte Harry a ház és az ott mozgó alakok felé. – Segítség!

Nem tudta és nem is törődött vele, hogy varázslók vagy muglik, barátok vagy ellenségek lakják-e a házat; nem érdekelt semmi más, csak a Dobby

ingén szétterjedő sötét folt és az, hogy a két sovány karocska támaszáért esdve kinyúlik felé. Elkapta Dobbyt, és óvatosan az oldalára fektette a hideg földre.

– Ne, Dobby, ne, ne halj meg, ne halj meg...

A manó tekintete rátalált az övére. Ajka belereszketett az erőfeszítésbe, hogy szavakat formáljon.

– Harry... Potter...

Dobby testét egy utolsó, gyöngye remegés járta át, és azzal vége volt. Szemének két nagy, üveges gömbjét megfestették fényükkel a csillagok, amelyeket nem láthatott többé.

Huszonnegyedik fejezet

A pálcakészítő

Mintha egy régi rémálomba sodródott volna: egy pillanatig újra Dumbledore holtteste mellett térdelt a legmagasabb roxfordi torony lábánál. Pedig a valóságban egy kicsi, Bellatrix késétől halálra sebzett test hevert előtte összegömbölyödve a földre. – *Dobby... Dobby...* – hallotta még mindig a saját hangját, pedig tudta, hogy ahol a manó jár, onnan már nincs visszaút.

Kisvártatva, talán egy perc múltán, tudatosult benne, hogy jó helyen hoppanáltak: míg ő a manó mellett térdelt, megjelent mellette Bill, Fleur, Dean és Luna.

– Hermione? – szólalt meg. – Ő hol van?

– Ron bevitte a házba – felelte Bill. – Rendbe fog jönni.

Harry pillantása visszatért Dobbyra. Odanyúlt, kihúzta az éles pengét a manó testéből. Aztán lerángatta magáról a kabátot, és betakarta vele Dobbyt, gyengéden, mint egy alvó gyermeket.

A közelben sziklákat ostromolt a tenger. Harry elhallgatta a zúgását; a többiek beszélgettek mellette, de olyan dolgokat vitattak meg és döntöttek el, amelyekre most egyáltalán nem tudott figyelni.. Dean bevitte a sebesült Ampókot a házba, s Fleur is bement velük. Bill javasolt valamit a manó eltemetésével kapcsolatban, Harry nem fogta fel, mit, de rábólintott. Megint a kis testre függesztette tekintetét. Aztán felizzott a sebhelye, és tudata egy részével, mintha megfordított távcsőbe nézne, látta, amint Voldemort megbünteti a Malfoy házban maradt embereket. Rettenetes volt a Sötét Nagyúr haragja, de Harry fájdalma elnyomta, a távolba száműzte: olyan vihar volt csupán, mely valahol messze, egy hatalmas, néma óceánon túl tombol.

– Rendesen akarom csinálni. – Ez volt az első mondat, amit Harry tiszta tudattal mondott ki. – Varázslat nélkül. Van a házban egy ásó?

Néhány perc múlva munkához látott: nekiállt, hogy megássa a sírgödröt a Bill mutatta helyen, a kert végében, a bokrok között. Elszánt lendülettel dolgozott, jutalomnak érezte a fizikai munkát, örömtelinek a mágiától mentes fáradozást, s minden csepp verejtékét, minden vízhólyagját hálaáldozatul ajánlotta fel a manónak, aki megmentette mindnyájuk életét.

Sajgott a sebhelye, de most ellenőrzése alatt tudta tartani a fájdalmat: érezte, de elhatárolódott tőle. Rádöbbsent, hogy végre megtanult uralkodni az elméjén, sikerült kizárnia a fejéből Voldemortot – elsajátította azt, amit Dumbledore Pitonnal akart megtaníttatni neki. Annak idején, mikor Sirius elvesztésének fájdalma járta át, Voldemort nem tudta megszállni az elméjét, s most, hogy Dobbyt gyászolta, szintúgy zárva maradt agyának kapuja a Nagyúr gondolatai előtt. A gyász tehát az, ami elkergeti Voldemortot... bár Dumbledore tagadná ezt, s azt mondaná: a szeretet...

Harry lankadatlanul ásott, mind mélyebbre és mélyebbre hatolt a hideg, kemény földben; könnyek helyett verejtékcseppeket hullatott, s eltagadta a sebhelyében lüktető fájdalmat. Nem volt más társa az éjszakában, csak a tenger moraja és a tulajdon zihálása... És felrémlettek benne a friss emlékek, mindaz, amit a Malfoy házban átélt és hallott, s a sötétben lassan, mint a hajnal, jött a megvilágosodás...

Gondolatai átvették karmozdulatainak ritmusát. Ereklék... horcruxok... ereklék... horcruxok... De a furcsa, megszállott vágyakozás már nem lángolt a lelkében: azt végleg kioltotta a félelem és a veszteség fájdalma. Úgy érezte magát, mint akit pofonnal ébresztettek fel álmából.

Csak ásott és ásott, s már tudta, hol járt aznap este Voldemort, tudta, kit ölt meg ott a Nurmengard tornyában, s tudta, hogy miért...

Féregfarkra gondolt, akinek meg kellett hálnia a könyörület egyetlen apró, tudattalan szikrája miatt... Dumbledore ezt előre tudta... vajon mi mindent tudott még?

Teljesen elvesztette az időérzékét, de az ég mintha már egy árnyalatnyival világosabb lett volna, mikor Ron és Dean megjelentek mellette.

– Hogy van Hermione?

– Jobban – felelte Ron. – Fleur ápolja.

Harry tudta, mit fog felelni, ha megkérdezik, miért nem a pálcájával készített inkább tökéletes sírgödröt, de nem volt szükség a kigondolt válaszra. A fiúk ásókkal érkeztek; beugrottak a gödörbe, és Harryvel együtt némán dolgoztak mindaddig, amíg mindhárman elég mélynek nem ítélték a sírt.

Harry még gondosabban bebugyolálta a manót a kabátjába. Ron leült a sírgödör szélére, levette a cipőjét meg a zokniját, és a manó csupasz lábára húzta őket. Dean egy gyapjúsapkát adott át Harrynek, aki azt gondosan Dobby fejére húzta, elrejtve benne a manó denevérfüleit.

– Le kellene csuknunk a szemét.

Harry nem hallotta a sötétben érkezők lépteit, csak akkor vette észre őket, mikor már ott álltak mögötte. Bill utazóköpenyt viselt; Fleur egy nagy, fehér kötényt, amelynek zsebéből gyógyszeres üveg kandikált ki: Harry Pótcsontrapidra ismert benne. Hermione kölcsönkapott pongyolába burkolózott – sápadt volt, és bizonytalanul állt a lábán; Ron átkarolta, mikor a sír mellé ért. Luna, aki Fleur egyik köpenyét viselte, lekuporodott Dobby mellé, ujjait a manó szemhéjaira helyezte, és gyengéden rácsukta őket az üvegesen meredő gömbökre.

– Így – szólt csendesen. – Most már olyan, mint aki alszik.

Harry a sírba fektette Dobbyt. A vékony végtagokat úgy rendezte el, mintha a manó aludna. Azután kimászott a gödörből, s mikor vetett még egy utolsó pillantást a kis holttestre, nehezen tudta csak visszafojtani könnyeit. Eszébe jutott Dumbledore temetése: a ragyogó aranszékek hosszú sorai, a mágiaügyi miniszter, az elhunyt érdemeit méltató beszédek, a tiszteletet parancsoló fehér márvány síremlék. Úgy érezte, Dobby ugyanolyan pompás temetést érdemelne – mégse jutott neki jobb hely egy hevenyében ásott gödörnél a bokrok között.

– Szólnunk kellene néhány szót – mondta Luna. – Kezdem én, jó?

Mindenki ránézett, s ő megszólította a gödör mélyén pihenő, halott manót.

– Hálásan köszönöm, Dobby, hogy kimentettél abból a pincéből. Szörnyű és igazságtalan dolog, hogy meg kellett halnod, mert jószágos és bátor voltál. Sosem fogom elfelejteni, amit értünk tétl. Remélem, boldog vagy ott, ahova kerültél.

Luna megfordult, és várakozva nézett Ronra, aki megköszöörülte a torkát, és tompa hangon ennyit mondott:

– Hát... köszönjük, Dobby.

– Köszönjük – motyogta Dean.

Harry nyelt egyet.

– Ég veled, Dobby – mondta. Ennyit tudott kipréselni magából, de amit kellett, azt Luna már amúgy is elmondta. Bill intett a pálcájával, mire a gödör melletti földrakás a levegőbe emelkedett, majd puhán a manóra omlott, kicsiny, vöröses halmot képezve felette.

– Szeretnék még egy percre itt maradni – fordult a többiekhez Harry.

Azok motyogtak valamit; Harry tenyerek gyöngéd érintését érezte a hátán, majd barátai elindultak a ház felé, s ő ott maradt egyedül a manó sírja mellett.

Körülnézett; a virágágyást simára mosott, nagy, fehér kövek szegélyezték. Harry kiválasztotta a legnagyobbat, s mint egy párnát, Dobby feje fölé helyezte. Aztán a zsebébe nyúlt egy pálca után.

Kettőt is kitapintott. Nem tudta már, elfelejtette, kiknek a pálcái azok; arra emlékezett csak, hogy kicsavarta őket valakinek a kezéből. Most kiválasztotta a rövidebbiket – az jobban feküdt a kezében –, és a fehér köre szegezte.

Lassan elmormolt szavai nyomán mély árkok jelentek meg a kő sima felületén. Tudta, hogy Hermione szebben és talán gyorsabban is csinálná ugyanezt, de ahogy a sírt maga ásta, úgy a helyét is maga akarta megjelölni. Mikor elkészült és felegyenesedett, ez állt a kőbe vésve:

Itt nyugszik Dobby, a szabad manó

Harry néhány másodpercig még ott állt, szemlélte keze munkáját, azután megfordult, és útnak indult. Kicsit még sajgott a sebhelye, s a feje tele volt azokkal a gondolatokkal, amelyek még a sírgödörben állva formálódtak benne, gondolatokkal, amelyek egyszerre voltak lenyűgözőek és rémisztőek.

Hamarosan belépett a kis ház előszobájába. A többiek mind a nappaliban voltak, és Billt hallgatták. A világos színek uralta, kellemes hangulatú helyiséget a kandalló uszadékfával táplált, vígan lobogó tüze világította meg. Harry nem akarta összesározni a szőnyeget, megállt hát a szoba ajtajában.

– ...még szerencse, hogy épp tanítási szünet van, és Ginny otthon volt. Nem biztos, hogy a Roxfortból is idejében ki tudtuk volna menteni. De így most őt is biztonságban tudjuk.

Bill körülhordozta tekintetét, és észrevette Harryt.

– Mindenkit kihoztam az Odúból – magyarázta neki. – Átköltöztettem őket Murielhez. A halálfalók most már tudják, hogy Ron együtt van veled, úgyhogy alighanem rászállnak a családra. Nem kell mentegetőznöd – tette hozzá Harry elkomoruló arcát látva. – Csak idő kérdése volt, hogy idáig jussanak a dolgok, apa már hónapok óta mondogatta, hogy ez lesz a vége. Mi vagyunk a legismertebb véráruló-család az országban.

– Mi védi őket? – kérdezte Harry.

– A Fidelius-bűbáj. Apa a titokgazda. Itt pedig én vagyok, mert ezt a házat is Fideliuszal védjük. Persze egyikünk se járhat munkába, de ez most a

legkisebb baj. Ha Ollivander és Ampók valamivel jobban lesznek, őket is átköltöztetjük Muriel nénihez. Itt elég szűken vagyunk, ott viszont van hely bőven. Ampók lába hamar rendbejön, Fleur Pótcsontrapidot adott neki. Becslésem szerint, ha minden jól megy, egy óra múlva átszállíthatjuk...

– Nem – vágott közbe Harry. Bill megütközve nézett rá. – Itt kell maradniuk, szükségem van rájuk. Beszélnem kell mindkettőjükkel. Nagyon fontos.

A hangja egy parancsnoké volt: az a felelősségteljes, elszánt magabiztosság csengett benne, ami Dobby sírjának ásása közben ért meg a lelkében. Minden arc felé fordult, és mindegyiken meghökkenés ült.

– Megmosakszom – folytatta Harry, még mindig Billhez szólva. Ránézett a kezére: az fekete volt a sártól és Dobby rászáradt véréből. – Azután rögtön beszélek velük.

Átment a szűk konyhába, s ott a tengerre néző ablak alatti mosogatóhoz lépett. A pirkadat a horizont fölött az eget leheletnyi arannyal vegyes halvány rózsaszínűre festette. Harry mosakodni kezdett, s közben gondolatai visszazökkentek arra a vágányra, amelyen a sötét kertben elindultak...

Dobby már nem tudja elmondani nekik, ki küldte őt a Malfoy-ház pincéjébe. De ő, Harry látta, amit látott. A tükördarabból egy kék szem nézett rá áthatóan – és aztán jött a segítség. *Nem maradnak magukra azok, akik segítséget kérnek.*

Harry gépiesen megtörölte a kezét. Nem jutott el a tudatáig se az ablakon túli természeti jelenség szépsége, se a nappaliban összegyűlt barátok beszéde. Elnézett a távolba az óceán fölött, s azt érezte, hogy most, ezen a hajnalon közelebb jár az igazsághoz, mint valaha.

De a sebhelye még mindig sajgott, s tudta, hogy Voldemort is jó úton jár az igazság felé. A dolog egyszerre volt világos és érthetetlen a számára. Ösztöne súgott neki valamit, de az agya épp az ellenkezőjéről gyözködte. A fejében lakó Dumbledore mosolyogva fürkészte őt összetámasztott ujjai fölött.

Professzor úr, ön Ronra hagyta az önöltőt. A lelkébe látott... biztosította számára a visszautat...

És Féregfark lelkét is látta... tudta, hogy valahol mélyen rejtőzik benne egy cseppnyi megbánás...

Ha őket ilyen jól ismerte... akkor rólam mit tudott, professzor úr?

Tudnom kellene a megoldást, nem pedig keresnem? Ön tudta, milyen nehéz dolgom lesz? Szándékosan nehezítette meg a feladatot? Hogy legyen időm rájönni erre?

Harry mozdulatlanul meredt a távolba. Azt a pontot nézte, ahol a felkelő nap vakító csíkja megjelent az aranszegélyű horizonton. Azután pislogott, lenézett tiszta kezére, és elcsodálkozott, hogy egy konyharuha van benne. Letette, és visszatért az előszobába; menet közben dühös lüktetést érzett a sebhelyében, s oly gyorsan és hirtelen, mint víztükör fölött a röppenő szitakötő, átvillant az agyán egy kép: egy nagyon-nagyon jól ismert épület sziluettje.

Bill és Fleur a lépcső aljában álltak.

– Beszélnem kell Ampókkal és Ollivanderrel – jelentette ki Harry.

– Nem le’et – rázta a fejét Fleur. – Várnod kell vele, ‘Arry. Nagyon betegek és kimerültek...

– Sajnálom – felelte higgadtan Harry. – Nincs időm várni. Most rögtön beszélnem kell velük. Négy szemközt... és külön-külön. Sürgős a dolog.

– Mi a ménkü ez az egész, Harry? – fakadt ki Bill. – Megjelsz itt egy halott házimanóval meg egy félájult kobolddal, Hermione úgy néz ki, mint akit órákon át kínoztak, Ronból meg egy árva szót se lehet kisedni...

– Nem mondhatjuk el, mi és miért történt – közölte indulat nélkül Harry. – A rend tagja vagy, Bill, jól tudod, hogy Dumbledore feladatot bízott ránk, és meghagyta, hogy nem beszélhetünk róla senkinek.

Fleur ingerült hangot hallatott, de Billnek a szeme se rebbent. Merően nézte Harryt, sebhelyek szabdalta arca kifürkészhetetlen volt.

– Rendben van – mondta végül. – Kivel akarsz elsőként beszélni?

Harry habozott. Tudta, mi múlik a döntésen. Szorította őket az idő, és eljött a pillanat, amikor választania kellett: horcruxok vagy ereklyék?

– Ampókkal – felelte. – Ampókkal beszélek előbb.

Úgy kalapált a szíve, mintha nekifutásból átugrott volna egy embermagas akadályt.

– Akkor gyere.

Bill elindult. Harry tett néhány lépést a nyomában, aztán megtorpant és hátrafordult.

– Ti is gyertek! – szólt vissza Ronnak és Hermionénak, akik a nappali ajtajában álldogáltak, félig takarásban maradva. Most mindketten kiléptek a fénybe, s arcukon nehezen értelmezhető megkönnyebbülés tükröződött.

– Hogy vagy? – fordult Hermionéhez Harry. – Fantasztikus voltál... Ilyen sztorit kitalálni, miközben a kínok kínjait kellett kiállnod...

Hermione bágyadtan elmosolyodott. Ron ölelő karjával megszorongatta őt.

– Most mi a pálya, Harry? – kérdezte Ron.

– Meglátjátok. Gyertek!

A három jó barát követte Billt fel a meredek lépcsőn az emeleti előtérbe, ahonnan három helyiségbe nyílt ajtó.

– Erre – mondta Bill, és kinyitotta Fleurrel közös hálósobájuk ajtaját. Onnan is kilátás nyílt a tengerre, melynek tükrét most aranyló foltokkal szórta be a felkelő nap. Harry az ablakhoz lépett, hátat fordított a panorámának, és karba tett kézzel várt. A sebhelye enyhén lüktetett. Hermione leült az öltözőasztal előtti székre, Ron pedig rátelepedett ugyanannak a székre a karfájára.

Bill kisvártatva visszatért, karjában a kis kobolddal, aki még most is a kezében szorongatta az ezüstkardot. Óvatosan lefektette az ágyra – Ampók köszönetet nyögött –, majd kiment, és becsukta az ajtót.

– Bocsásson meg, hogy kirángattuk az ágyból – szólalt meg Harry. – Hogy van a lába?

– Még fáj, de gyógyul.

Ampók arcán a rosszindulat és a csodálkozó érdeklődés furcsa keveréke ült. Harry figyelmesen megnézte őt magának: betegesen fakó arcát, hosszú, vékony ujjait, fekete szemét. Fleur levette Ampókról a cipőt: nagy lábai kosztól feketéllettek. Termetre alig valamivel volt nagyobb egy házimanónál, magas boltozatú fejének mérete viszont egy emberét is meghaladta.

– Biztosan nem emlékszik már... – kezdte Harry.

– Hogy én vezettelek a széfedhez, mikor először jártál a Gringottsban? De igen, emlékszem. Te a koboldok körében is híres vagy, Harry Potter.

Harry és Ampók farkasszemet néztek, méregették egymást. Harrynek még mindig fáj a sebhelye. Gyorsan túl akart esni ezen a beszélgetésen, de tisztában volt vele, hogy óvatosnak kell lennie. Nem tudta eldönteni, miként lenne legszerencsésebb felvezetnie kérését. Amíg ezen töprengett, Ampók megszólalt, mégpedig meghökkentően agresszív hangon:

– Eltemetted a manót. Figyeltelek a szomszéd szoba ablakából.

– Igen.

Ampók ferde állású, fekete szeme sarkából nézett rá.

– Furcsa varázsló vagy te, Harry Potter.

– Miért? – kérdezte Harry, és szórakozottan megdörzsölte a sebhelyét.

– Magad ástad a sírt.

– Na és?

Ampók hallgatott. Harry úgy könyvelte el a kobold szavait, hogy az gúnyolódik, amiért mugli módjára viselkedett, de a legkevésbé sem érdekelte

Ampók véleménye Dobby sírjáról. Összeszedte magát, felkészült a támadásra.

– Ampók, meg kell kérnem magát...

– És megmentettél egy koboldot.

– Tessék?

– Elhoztál engem ide. Megmentettél.

– Remélem, nem haragszik érte – mondta enyhe ingerültséggel Harry.

– Dehogy, Harry Potter. – Ampók mutatóujja köré tekerte gyér, fekete kecskeszakállát. – Csak nagyon különös varázsló vagy.

– Értem – hagyta rá Harry. – Az a helyzet, hogy segítséget kell kérnem magától.

A kobold a legkisebb bátorító gesztust sem tette; továbbra is csak nézegette Harryt, kissé furcsállóan, mint valami kuriózumot.

– Be kell törnöm egy széfbe a Gringottsban.

Harry nem akart volna így ajtóstul rontani a házba, de a mondat visszafojthatatlanul kitört belőle, talán mert abban a pillanatban élesen belenyilallt a fájdalom villám alakú sebhelyébe, és újra az agyába villant a Roxfort kastély sziluettje. Határozottan lezárta elméjét – most az Ampókkal folytatott tárgyalásra kellett koncentrálnia. Ron és Hermione úgy néztek rá, mintha megháborodott volna.

– Harry... – kezdte Hermione, de Ampók a szavába vágott:

– Betörni egy gringottsi széfbe? – A kobold mocorgott egy kicsit fektében, s fájdalmasan nyöszörgött hozzá. – Képtelen ötlet.

– Nem, nem az – szólt közbe Ron. – Másoknak is sikerült már.

– Így van – erősítette meg Harry. – Épp azon a napon, amikor először találkoztunk. Hét éve, a születésnapomon.

– A kérdéses széf akkor éppen üres volt – vetette oda ingerülten a kobold, s ezzel világossá tette, hogy hiába hagyta ott a Gringottst, személyes sértésnek veszi a bank kritizálását. – A védelme minimális volt.

– Viszont az a széf, amibe be kell jutnunk, nem üres, és alighanem elég szigorúan védett – folytatta Harry. – Lestrangle-ék széfjéről van szó.

Látta, hogy Ron és Hermione döbbenten összenéznek, de úgy döntött, megvárja Ampók válaszát, majd azután magyarázza meg nekik a dolgot.

– Nincs esélyetek – jelentette ki a kobold. – Teljes képtelenség. Ki idegen kincset áhít...

– Annak e hely csapdát állít – fejezte be az idézetet Harry. – Igen, emlékszem a versre. De én nem vágyom semmiféle kincsre, és nem

magamnak akarom megszerezni, amire szükségem van onnan. Elhiszi ezt nekem?

A kobold ferde szemmel fürkészte őt. Harrynek megint lüktetni kezdett a sebhelye, de nem volt hajlandó foglalkozni se a fájdalommal, se a tolakodó vízióval.

– Ha volna varázsló, akiről elhinném, hogy nem önös érdekek vezérlik – válaszolt végül Ampók –, az te volnál, Harry Potter. Koboldok és manók számára szokatlan, hogy úgy védjék és tiszteljék őket, ahogy te tetted ma este. Pálcásoktól nem szoktunk ilyesmihez.

– *Pálcásoktól?* – visszhangozta Harry. Elgondolkodtatta a furcsa kifejezés... De a sebhelye lüktetett, Voldemort észak felé rángatta a gondolatait, és ő alig várta, hogy végre átmelessen a szomszéd szobába kikérdezni Ollivandert...

– A pálcaviselés joga – mondta csendesen Ampók – régóta vita tárgyát képezi a varázslók és a koboldok között.

– A koboldok mindenesetre pálca nélkül is tudnak varázsolni – jegyezte meg Ron.

– Az anyagtalan varázslat! A varázslók nem hajlandók megosztani más varázslényekkel a pálcamágia titkait! Megtagadják tőlünk a lehetőséget arra, hogy kiterjesszük képességeinket!

– Ami azt illeti, maguk se osztják meg velünk a tudásukat – érvelt Ron. – Nem árulják el, hogyan kell koboldmódra kardokat meg vérteteket készíteni. Ahogy maguk a fémeket bűvölik, úgy a varázslók sosem...

– Nem ez a lényeg – vágott közbe Harry, látva, hogy Ampók feje vörösödni kezd. – Nem az a lényeg, hogy milyen viták vannak a varázslók meg a koboldok vagy a többi varázslény között...

Ampók sötéten felkacagott.

– De bizony! Bizony, hogy az a lényeg! Ahogy nő a Sötét Nagyúr hatalma, úgy fokozódik az elnyomás! A Gringotts varázslók irányítása alá került, a házimanókat halomra gyilkolják, és ki tiltakozik ez ellen a pálcások közül?

– Mi! – vágta rá Hermione. Kihúzta magát a széken, a szeme csillogott az indulattól. – Mi tiltakozunk ellene! Rám, Ampók, ugyanúgy vadásznak, mint bármelyik koboldra vagy házimanóra! Sárvérű vagyok!

– Ne nevezd így magad – motyogta Ron.

– Miért ne? – heveskedett Hermione. – Sárvérű vagyok, aki büszke rá, hogy az! Ebben az új rendszerben engem semmivel sem tartanak többre, mint magát, Ampók! Nem véletlenül engem kínoztak meg Malfoyék házában!

Miközben beszélt, félrehúzta a pongyola nyakát, és megmutatta a torkán a Bellatrix kése ejtette seb vékony piros vonalát.

– Tud róla, hogy Dobby Harrynek köszönhette a szabadságát? – folytatta. – Tud róla, hogy mi már évek óta küzdünk a manók jogaiért? – Ron zavartan fészkelődött Hermione székének karfáján. – Higgye el, Ampók, nálunk jobban senki nem vágyik rá, hogy Tudjukki eltűnjön a színről!

A kobold most Hermionéra nézett olyan furcsálló-kíváncsian, ahogy előtte Harryt fürkészte.

– Mit kívánnátok elhozni Lestrangle-ék széfjéből? – kérdezte hirtelen. – Az ott őrzött kard hamisítvány. Ez az eredeti. – Felváltva nézett a három jó barátára. – De úgy sejtem, ezt eddig is tudtátok. Azt kértétek, hazudjak róla a vallatóinknak.

– Gondolom, egyéb is van abban a széfben, nemcsak a kard másolata – mondta Harry. – Nem tudja véletlenül, mi minden van még ott?

Lázasan dobogott a szíve az izgalomtól, s kettőzött erővel igyekezett kiszorítani tudatából sebhelye lüktetését.

Ampók megint csavart egyet a szakállán.

– Szabályzatunk tiltja, hogy a bank titkairól beszéljünk. Mi, gringottsi koboldok mesés kincsek őrei vagyunk. Felelősséggel tartozunk a gondjainkra bízott tárgyakért, melyek közül nem kevés a mi kezünk munkája.

Ampók megcirógatta a kardot, és fekete szeme Harryről Hermionéra, aztán Ronra, majd ismét Harryre fordult.

– Ilyen fiatalon – dörmögte végül –, ennyi ellenséggel szemben...

– Segít nekünk? – kérdezte Harry. – Egy kobold segítsége nélkül képtelenség bejutni. Maga az egyetlen esélyünk.

– Nos... megfontolom – felelte irritáló szenvtelenséggel Ampók.

– De hát... – kezdte mérgesen Ron, de Hermione könyökével a bordái közé bökött.

– Köszönjük – bólintott Harry.

A kobold meghajtotta nagy, búbos fejét, aztán megmozgatta kurta lábát.

– Azt hiszem – szólt, s látványosan fészkelődni kezdett Bill és Fleur ágyán –, a Pótcsontrapid elvégezte a dolgát. Talán most már tudok aludni egy keveset. Bocsássatok meg...

– Hogyne, persze – mondta Harry, de mielőtt kiment a szobából, az ágyhoz lépett, és magához vette Griffendél kardját. A kobold nem tiltakozott, de Harry, mikor rácsukta az ajtót, látni vélte a neheztelést a szemében.

– Kis mocsok – suttogta mérgesen Ron. – Élvezi, hogy szórakozhat velünk.

Hermione az ajtó elől a még homályba burkolózó előtér közepére húzta a fiúkat.

– Harry – suttogta –, arra gondolsz, amire gondolom, hogy gondolsz? Szerinted van egy horcrux Lestrangle-ék széfjében?

– Igen. Bellatrix halálra rémült, amikor az a gyanúja támadt, hogy jártunk a széfben. Attól rettegett, hogy Tudjukki megtudja. Egészen magán kívül volt. Miért? Mi az a valami, amit ott láthattunk volna? Amit elhozhattunk volna onnan?

– De hát én azt hittem – értetlenkedett Ron –, hogy olyan helyekben gondolkodunk, ahol Tudjukki sokat járt, meg ahol fontos dolgokat cselekedett. Volt ő egyáltalán Lestrangle-ék széfjében?

– Nemhogy ott, de talán a Gringottsban sem járt soha – válaszolta Harry. – Fiatal korában nem volt ott aranya, hisz nem örökölt senkitől semmit. De kívülről biztosan látta a bankot, amikor elment az Abszol útra.

Lüktetett a sebhelye, de nem törődött vele; mielőtt bemennek Ollivanderhez, világossá akarta tenni Ron és Hermione számára a Gringotts jelentőségét.

– Szerintem Tudjukki irigyelt mindenkit, akinek kulcsa volt egy gringottsi széfhez. Státuszszimbólumnak tartotta, a varázsvilághoz való tartozás jelképeként. És azt se felejtsetek el, hogy Bellatrixban meg a férjében abszolút megbízott. Ők voltak a legodaadóbb szolgái a bukása előtt, és ők indultak a keresésére, miután eltűnt. Ezt Tudjukki maga mondta aznap este, mikor visszatért. A saját fülemmel hallottam.

Harry megdörzsölte a sebhelyét.

– De azt szerintem nem árulta el Bellatrixnak, hogy egy horcruxot bíz rá. Lucius Malfoynak se mondta meg, hogy mi a napló valójában. Bellatrix valószínűleg csak annyit tudott, hogy egy fontos és értékes dolgot kell elhelyeznie a széfjében. Ha biztonságba akarsz helyezni valamit, a Gringottsnál jobb helyet nem találsz – így mondta nekem Hagrid.

Harry elhallgatott, s Ron megcsóválta a fejét.

– Jó sokat tudsz Tudjukkiről.

– Tudok róla ezt-azt – dörmögte Harry. – Ezt-azt... Bár Dumbledore-ról tudnék annyit! De majd meglátjuk, igazam van-e. Gyertek, beszéljünk Ollivanderrel!

Ron és Hermione arca arról árulkodott, hogy ha nem is értik, de átérzik a következő beszélgetés jelentőségét. Követték Harryt a kis előtérén át a Bill és Fleur szobájával szemközti ajtóhoz. A kopogásra egy halk *szabad* szűrődött ki odabentről.

A pálcakészítő egy franciaágyon feküdt, távol az ablaktól. Harry tudta róla, hogy több mint egy évig raboskodott a pincében, és legalább egyszer meg is kínozták. Vészesen sovány volt, arccsontjai szinte átszúrták sárgás bőrét, s nagy, ezüstoffényű szeme most még hatalmasabbnak tűnt aszott üregében. A takarón pihenő keze egy csontvázé is lehetett volna. Harry leült a szobában álló másik ágy szélére, Ron és Hermione mellé. Ebből a helyiségből nem látszott a felkelő nap; az ablak a friss sírhantnak helyet adó, a szírtetőn elterülő kertre nézett.

– Bocsásson meg, hogy zavarjuk, Ollivander úr – szólt Harry.

– Kedves fiam... – A pálcakészítő hangja erőtlen volt. – Maguk megmentettetek minket. Már azt hittem, ott fogunk elpusztulni. El sem tudom mondani... mennyire hálás vagyok.

– Örömmel tettük.

Harry sebhelye fájón lüktetett. Tudta, hogy Voldemort vészesen közelít céljához; nagyon kevés idejük maradt rá, hogy megelőzzék vagy feltartóztassák. Átjárta a félelem, de már nem volt mit tenni; a dolog eldőlt, amikor úgy határozott, hogy Ampókkal beszél előbb. A higgadtság álarcát öltve kinyitotta a nyakában függő erszényt, és elővette belőle a főnixpálca darabjait, amiket csak néhány vékony rost tartott össze.

– Megtenné, hogy segít nekünk, Ollivander úr?

– Készséggel, készséggel – felelte bágyadtan a pálcakészítő.

– Meg tudja ezt javítani?

Ollivander kinyújtotta reszkető kezét, és Harry átadta neki a törött pálcát.

– Magyal és főnixtoll... Tizenegy hüvelyk. Kellemesen rugalmas.

– Igen – bólintott rá Harry. – Meg lehetne...?

– Nem – suttopta Ollivander. – Sajnálom, őszintén sajnálom, de ilyen fokú károsodás esetén egyetlen általam ismert módszer sem segít.

Harry fel volt készülve erre a válaszra, mégis elszorult a szíve. Átvette Ollivandertől tönkrement fegyverét, és visszatette az erszénybe. A pálcakészítő arra a helyre meredt, ahol a pálcadarabok eltűntek a szeme elől, s csak akkor fordította el a tekintetét, mikor Harry elővette zsebéből a Malfoy-házból magával hozott két pálcát.

– Felismeri ezeket?

Ollivander elvette az egyik pálcát, és a szeméhez egészen közel tartva forgatni és finoman hajlítgatni kezdte csontsovány ujjai között.

– Diófa, sárkányszívizom húrral – szólt. – Tizenkettő és háromnegyed hüvelyk. Merev. Ez a pálca Bellatrix Lestrange-é volt.

– És ez?

Ollivander megismételte a vizsgálatot.

– Galagonya és egyszarvúszőr. Pontosan tíz hüvelyk hosszú. Tűrhetően rugalmas. Ez Draco Malfoyé volt.

– Volt? – csodálkozott Harry. – Már nem az övé?

– Talán nem. Ha elvették tőle...

– Én vettem el.

– Akkor talán már a magáé. Fontos, természetesen, a megszerzés módja. Valamint sok múlik magán a pálcán is. Ám általánosságban elmondható, hogy az elnyerés ténye kihat a pálca lojalítására.

Csend ült a szobára, csak a távoli tengerzúgás hallatszott.

– Ön úgy beszél a pálcákról, mintha érző lények lennének – jegyezte meg Harry. – Mintha gondolkodnának.

– A pálca választja a varázslót – hangsúlyozta Ollivander. – Ez az egy tétel vitán felül áll a pálcamágia tanulmányozóinak körében.

– De azért tud az ember olyan pálcát is használni, ami nem választotta őt? – tudakolta Harry.

– Hogyne. Aki mágusnak született, szinte bármit képes varázsereje közvetítésének eszközévé tenni. Az igazán jó eredmény azonban a varázsló és a pálca kölcsönös affinitását feltételezi. Rejtélyekkel teli, bonyolult kapcsolatról van itt szó. Az első lépés a kezdeti rokonszenv, azután a közös és kölcsönös tapasztalatgyűjtés következik, a pálca tanul a varázslótól, a varázsló pedig a pálcától.

A tenger komor morajlással ostromolta a sziklás partot.

– Én ezt a pálcát erőszakkal szereztem meg Draco Malfoytól – mondta Harry. – Bízhatok benne, amikor használom?

– Úgy vélem, igen. A pálcatulajdonlás kényes kérdés, titokzatos törvények szabályozzák, de a zsákmányul ejtett pálcák rendszerint alávetik magukat új gazdájuk akaratának.

– Akkor nekem ezt kéne használnom? – Ron előhúzta a zsebéből Féregfark pálcáját, és átadta Ollivandernek.

– Gesztenyefa, sárkányszívűr. Kilenc és egynegyed hüvelyk. Ezt a pálcát Peter Pettigrew számára kellett készítenem nem sokkal elrablásom után. Igen, ha elnyerte, ez a pálca nagyobb valószínűséggel szolgálja magát kielégítően, mint más idegen pálcák.

– És ez a szabály minden pálcára áll, ugye? – kérdezte Harry.

– Megkockáztatom, igen – felelte Ollivander, dülledt szemével Harry arcát kémlelve. – Mély titkokra irányulnak a kérdései, Potter úr. A

pálcavarázs a mágia egy igen bonyolult, titkokkal teli ága.

– Akkor tehát nem szükséges megölni az előző tulajdonost ahhoz, hogy az ember egy pálca igazi birtokosa lehessen? – kérdezte Harry.

Ollivander nyelt egyet.

– Hogy szükséges-e? Nem, nem állítanám, hogy e célból szükséges volna ölni.

– De vannak legendák... – Harry szívverése felgyorsult, és erősödött a fájdalom a sebhelyében; érezte, tudta, hogy Voldemort elszánta magát, s immár tettekre váltja ötletét. – Legendák szólnak egy... vagy több olyan pálcáról, amelyek gyilkosság útján öröklődnek.

Ollivander elsápadt. A hófehér párna szinte világított hamuszürke arca körül. Dülledt, vérekes szemei félelemmel teltek meg.

– Csak egy olyan pálca van – suttogta.

– És az az egy nagyon érdekli Tudjukkit, igaz? – kérdezte Harry.

– Ezt... hogyhogy...? – hebegte Ollivander, s tekintete Ron és Hermione felé röppent, mintha tőlük várna segítséget. – Ezt maga honnan tudja?

– Azt akarta megtudni öntől, hogyan lehetséges hatástalanítani a pálcáink közti kapcsolatot.

Rémület ült ki Ollivander arcára.

– Értse meg, kínozta engem! A Cruciatus-átokkal, nem... nem tehettem mást, el kellett mondanom neki mindent, amit tudok, mindent, amit sejtek!

– Megértem – nyugtatta meg Harry. – Beszélt neki az ikermagokról? Maga mondta neki, hogy elég, ha kölcsönkéri egy másik varázsló pálcáját?

Ollivander lassan bólintott. Szemlátomást letaglózta, hogy Harry mindezt tudja.

– De a módszer nem vált be – folytatta Harry. – Az enyém legyőzte a kölcsönkért pálcát. Tud erre valamiféle magyarázatot?

Ollivander a fejét ingatta, ugyanolyan lassan, ahogy előtte bólintott.

– Ilyenről soha... soha nem hallottam. A maga pálcája egészen rendkívüli dolgot művelt aznap este. Az ikermagok kapcsolata sem mindennapi jelenség, de hogy a pálcája miért tette tönkre a kölcsönkért pálcát, az végképp rejtély számomra...

– Szóba került az előbb az a másik pálca, amelyik gyilkosság útján cserél gazdát. Miután a pálcám azt a különös dolgot művelte, Tudjukki visszajött, és arról a másik pálcáról érdeklődött öntől, ugye?

– Honnan tudja?

Harry nem felelt a kérdésre.

– Igen, arról kérdezett – suttogta Ollivander. – Megparancsolta, hogy amit csak tudok, mindent mondjak el neki a pálcáról, amit egyesek Halálvesszőnek, mások a Végzet Pálcájának, megint mások a Pálcák Urának neveznek.

Harry vetett egy oldalpillantást Hermionéra. A lánynak leesett az álla.

– A Sötét Nagyúr – folytatta félelemmel teli hangon Ollivander – mindaddig maradéktalanul elégedett volt a tőlem kapott pálcájával – tisztafőnixtoll, tizenhárom és fél hüvelyk –, amíg tudomást nem szerzett az ikermagok kapcsolatáról. Most egy másik, erősebb pálcát keres, hogy le tudja győzni vele a magát.

– Csakhogy nemsokára megtudja, vagy már meg is tudta, hogy a pálcám tönkrement – mondta csendesen Harry.

– Nem! – tiltakozott rémulten Hermione. – Azt nem tudhatja, Harry, honnan tudhatná...?

– Priori incantatem... A te pálcád és a kökénypálca is a Malfoy-házban maradt. Ha alaposabban megvizsgálják őket, ha megisméltetik velük a legutóbbi varázslataikat, mit fognak látni? Hogy a pálcád eltörte az enyémet, hogy próbáltad, de nem tudtad megjavítani, és hogy attól kezdve a kökénypálcát használtam.

Az a kevéske szín, ami a házba érkezésük óta visszatért Hermione arcába, most egy csapásra eltűnt. Ron szemrehányóan nézett Harryre, úgy dörmögte:

– Nem ez most a legfontosabb...

Ollivander Harryhez fordult:

– A Sötét Nagyúr nemcsak azért tökélte el, hogy megszerzi a Pálcák Urát, mert a maga vesztére tör, hanem mert hite szerint az a pálca tökéletesen sebezhetlenné teszi.

– És ez igaz?

– Aki a Pálcák Urát birtokolja, sosem érezheti biztonságban magát – szögezte le Ollivander. – Mindazonáltal a gondolat, hogy a Halálvessző a Sötét Nagyúr tulajdonába kerülhet, nos, mindenképp... hátborzongató.

Harryben hirtelen felidéződtek a kétes érzések, amelyek első találkozásukkor ébredtek benne Ollivanderrel szemben. Dacára annak, hogy Voldemort fogságban tartotta és megkínozta, a sötét varázsló és a legendás pálca találkozásának gondolata szemlátomást legalább annyira lenyűgözte, mint amennyire elborzasztotta a pálcakészítőt.

– Tehát... ön szerint az a pálca valóban létezik? – kérdezte Hermione.

– Hát persze – válaszolta habozás nélkül Ollivander. – Sok évszázados története könnyűszerrel nyomon követhető. Igaz, vannak időszakok, nem is rövidek, amikor eltűnik a színről, mikor átmenetileg elvész vagy elrejtik, de később mindannyiszor újra felbukkan. Vannak bizonyos ismertetőjegyei, amelyek alapján a pálcatudomány művelői egyértelműen azonosítani tudják. Egy sor írott beszámolót ismerünk, amelyek a magam és más pálcakészítők megítélése szerint is hitelesnek tekinthetők.

– Nem lehetséges mégis, hogy az egész csak mítosz vagy gyermekmese? – kérdezte reménykedve Hermione.

– Nem – felelte határozottan Ollivander. – Azt nem tudom, hogy a Halálvevő valóban csak gyilkosság árán szerezhető-e meg – igaz, véres a története, de ezt indokolhatja pusztán az is, hogy áhított tárgy lévén felkorbácsolja a szenvedélyeket. Tény, hogy az a pálca rossz kezekbe kerülve veszélyt jelent. Lenyűgöző erejű varázsszerszám, s mint ilyen, szenvedélyes érdeklődésre tart számot mindnyájunk részéről, akik a pálcák mágikus képességeit kutatjuk.

Harry újabb kérdéssel rukkolt elő.

– Ollivander úr, ön mondta Tudjukkinek, hogy a Pálcák Ura Gregorovicsnál van?

Ollivander, ha lehet, még jobban elsápadt. Már-már úgy festett, mint egy kísértet.

– De hát... honnan...

– Ne törődjön vele, honnan tudom. – Harry sebhelyébe belenyilalt a fájdalom; egy pillanatra lehunyta a szemét, és Roxmorts sötét főutcáját látta. Ott fenn, északon még nem kelt fel a nap. – Ön mondta Tudjukkinek, hogy Gregorovicsnál van a pálca?

– Volt egy ilyen mendemonda – suttogta Ollivander. – Réges-régen, jóval a maga születése előtt hallottam. Pletyka volt, alighanem maga Gregorovics terjesztette. Gondolhatja, mennyire fellendíti az üzletet, ha az emberről úgy tudják, hogy tanulmányozza és reprodukálja a Pálcák Urának tulajdonságait!

– Igen, gondolom. – Harry felállt. – Még egy utolsó kérdés, Ollivander úr, azután hagyjuk pihenni. Mit tud a Halál ereklyéiről?

– A... a miről? – A pálcakészítő arca tökéletes értetlenséget tükrözött.

– A Halál ereklyéiről.

– Attól tartok, nem tudom, miről beszél. Van valami közülük azoknak a varázspálcákhoz?

Harry belenézett a pálcakészítő aszott arcába, és elhitte neki, hogy nem színészkedik. Ollivander semmit sem tudott az ereklyékről.

– Köszönjük – mondta. – Nagyon köszönjük. Most elmegyünk, hogy pihenhessen.

Ollivander lesújtottnak tűnt.

– Kínzott engem! – fakadt ki. – A Cruciatus-átokkal... el sem tudja képzelni...

– De igen – mondta Harry. – Higgye el, el tudom képzelni. Most pihenjen, kérem. Köszönjük, hogy mindezt elmondta nekünk.

Harry, Ron és Hermione lementek a lépcsőn. Látták, hogy Bill, Fleur, Luna és Dean a konyhaasztalnál ülve teáznak. Mikor Harry megjelent az ajtóban, mind ránéztek, de ő csak biccentett nekik, és folytatta útját a kert felé. Ron és Hermione követték Kint a Dobby nyugvóhelyét jelző vörös es hant felé vették az irányt. Harrynek másodpercről másodpercre jobban fájt a sebhelye; nagyon nagy erőfeszítés árán volt csak képes kizárni agyából a tolakodó látomásokat, de tudta, hogy már nem kell sokáig kitartania. Úgy tervezte, gyorsan felvázolja barátainak az elméletét, azután átadja magát a vízióknak, hogy megtudja, helytálló-e a teória.

– Valamikor régen Gregorovicsé volt a bodzapálca – fogott bele a magyarázatba. – Tudjukki kereste őt, láttam, és végül sikerült is felkutatnia. Kiderült, hogy a pálca már nincs Gregorovicsnál, mert Grindelwald ellopta. Azt nem tudom, hogyan jött rá Grindelwald, hogy a pálcát Gregorovicsnál találja, de ha Gregorovics volt olyan ostoba, és maga terjesztette a pálca hírét, akkor nyilván nem kellett túl sokat kombinálnia.

Voldemort a roxfordi birtok kapuja előtt állt. Harry látta őt, és látott egy, a pirkadat előtti sötétségben lengve közeledő lámpát.

– Grindelwald hatalomszerzésre használta a Pálcák Urát, és egyre veszélyesebbé vált. Mikor Dumbledore rájött, hogy már csak ő állíthatja meg, kihívta párbajra, legyőzte, és elvette tőle a bodzapálcát.

– Dumbledore-é volt a Pálcák Ura? – hüledezett Ron. – De hát akkor... most hol van?

– A Roxfortban – felelte Harry. Már nagyon neheze égett tudatával ott maradnia barátai mellett a szírttetőn.

– De hát akkor indulás! – kiáltott fel izgatottan Ron. – Menjünk, Harry, előzzük meg, hozzuk el a pálcát!

– Már késő. – Harry nem bírta tovább, keze közé szorította fejét, hátha az segít blokkolnia a rohamot. – Tudja, hol kell keresnie. Már ott is van.

– Harry! – háborgott Ron. – Mióta tudod ezt!? Minek vacakoltunk Ampókkal? Már elmehettünk volna... még most is elmehetünk...

– Nem. – Harry térdre rogyott a fűben. – Hermionénak van igaza. Dumbledore nem akarta nekem adni a pálcát. Nem akarta, hogy az enyém legyen. A horcruxokat kell felkutatnom.

– De Harry... a legyőzhetetlen pálca! – kesergett Ron.

– Nekem nem azt kell... nekem a horcruxokat kell...

Egyszerre hűvös és sötét lett a levegő; a napnak még csak a széle látszott a horizont fölött, s ő a hajnali homályban Piton oldalán haladt a roxforti birtokon a tó felé.

– A kastélyban találkozunk – mondta éles, jéghideg hangján. – Most hagyj magamra!

Piton fejet hajtott, és lobogó fekete köpenyében elsietett a kastély felé vezető ösvényen. Harry lassan továbbsétált, várta, hogy Piton alakja eltűnjön a távolban. Ne lássa se Piton, se más, hogy hova megy most. De a kastély ablakai sötétek voltak... s ha nem akarja, amúgy sem láthatja őt senki. Máris magára szórta a kiábrándító bűbájt, ami elrejtette őt még a saját szeme elől is.

Továbbsétált a tó partján; tekintetével simogatta a szeretett tájat, első birodalmát, jogos örökségét...

És itt van, a tó mellett, a tükörképe ott hullámszik a sötét vízen. A fehér márványsír... ez a felesleges, ronda szeplő a táj ismerős arcán. Megint érezte, hogy átjárja a hideg mámor, a jogos, célszerű pusztítás szigorú öröme. Felemelte régi tiszafa pálcáját – milyen stílusos, hogy épp ez lesz az utolsó nagyszerű tette.

A márvány kettétört, a sír feltárult. A lepelbe burkolt alak épp olyan hosszú és sovány volt, mint életében.

Újra felemelte a pálcát.

A lepel felhasadt, lehullott. A halott arca pergamenszerű volt, sápadt, beesett, de alig mutatta az enyészet jeleit. A görbe orron rajtahagyták a szemüveget. Kaján öröm éledt Voldemortban. Dumbledore keze összekulcsolva pihent a mellén, és ott volt az, amiért jött – a sírjában, a keze között.

Azt képzelte a vén bolond, hogy a márvány vagy a halál megőrzi neki a pálcát? Azt hitte talán, hogy ő, a Sötét Nagyúr nem mer a sírjába nyúlni? Pókláb-ujjaival lecsapott, és kihúzta a pálcát a halott Dumbledore kezéből. Ahogy a magasba emelte a varázsvesszőt, abból szikraeső hullott alá: Pálcák Ura régi gazdájának teteme fölött csillogó fényparádéval köszöntötte új birtokosát.

Huszonötödik fejezet

Kagylólak

Bill és Fleur kagylóhéjakkal kirakott, meszelt falú háza egymagában állt egy tengerparti szikla tetején, megkapó szépségű, félreeső helyen. Bárhova ment Harry a kis házban vagy a kertben, mindenütt hallotta a tengert: a kicsapó és visszahúzódó hullámok monoton zaja olyan volt, akár egy alvó szörnyeteg lassú lélegzése. A következő pár napban Harry folyvást kereste az ürügyeket rá, hogy kiszökhessen a zsúfolt házból: vonzotta a szirttetőről nyíló kilátás, a végtelen tenger a végtelen ég alatt, és érezni akarta a hideg, sós szelet az arcán.

Döntése, hogy nem fut versenyt Voldemorttal a pálcáért, még mindig rémisztő súllyal nehezedett a lelkére. Amennyire emlékezett rá, ez volt életében az első eset, amikor azt határozta el, hogy nem cselekszik. Tele volt a lelke kétségekkel, s azokat Ron, ha együtt voltak, sosem mulasztotta el megfogalmazni.

– Dumbledore talán azt akarta, hogy fejtsük meg a jelképet, aztán keressük meg a pálcát... Lehet, hogy ha meg tudod fejteni a jelképet, akkor már méltó vagy az ereklyékre... Harry, ha Tudjukki tényleg a Pálcák Urát szerezte meg, akkor hogy a fenébe fogunk végezni vele?

Harry egyetlen hasonló kérdésre sem tudott válaszolni. Voltak pillanatok, amikor úgy érezte, örültség, végzetes hiba volt hagynia, hogy Voldemort kirabolja a sírt. Nem tudott meggyőző magyarázatot adni rá, miért határozott így: számtalanszor felidézte az érveket, amelyek a döntéséhez vezettek, de egyre súlytalanabbnak érezte őket.

Furcsamód nemcsak Ron kétségei, de Hermione támogatása is a bizonytalanságát fokozta. A lány most már kénytelen volt tényként kezelni, hogy a bodzapálca létezik, de váltig állította, hogy gonosz tárgyról van szó, s hogy az a mód, ahogyan Voldemort a birtokába jutott, visszataszító.

– Te nem lettél volna képes rá, Harry – mondogatta. – Nem vitt volna rá a lélek, hogy kirabold Dumbledore sírját.

Harry számára azonban a sírrablásnál sokkal rémisztőbb volt az a gondolat, hogy talán félreértette Dumbledore szándékait. Úgy érezte, még mindig sötétben tapogatózik; elindult két út közül az egyikben, de folyton visszafelé tekingetett, gyötörte a kétség, hogy talán tévesen értelmezte a jelzéseket, a válaszúthoz érve talán mégis inkább a másik ösvényen kellett volna továbbmennie. Időről időre feltámadt benne a Dumbledore iránti harag:

a ház alatti sziklát ostromló hullámok erejével öntötte el lelkét a keserű indulat amiatt, hogy Dumbledore magával vitte a sírba titkait.

– De vajon tényleg meghalt-e? – tette fel a kérdést Ron kagylólaki tartózkodásuk harmadik napján. Harry épp a messzeségbe bámult a kertet a szirtfoktól elválasztó fal fölött, mikor Ron és Hermione rátaláltak; nem igazán örült a felbukkanásuknak, mert egy porcikája sem kívánta, hogy belerángassák a vitájukba.

– Igen, Ron, meghalt. Ne kezd megint ezt, nagyon kérlek!

– Nézzük a tényeket, Hermione. – Ron átbeszélte a makacsul a horizontot bámuló Harry arca előtt. – Az ezüst özsuta. A kard. A szem, amit Harry a tükörben látott...

– Harry azt mondta, lehet, hogy csak képzelődött. Így van, Harry?

– Így.

– De mégse hiszed, hogy képzelődtél volna, igaz? – faggatta Ron.

– Igaz.

– Tessék! – vágta rá Ron, megelőzve Hermione keresztkérdését. – Szerinted kitől tudta meg Dobby, hogy a pincében vagyunk, ha nem Dumbledore-tól?

– Nem tudom... És te meg tudod mondani, hogyan küldhette hozzánk Dobbyt az a Dumbledore, aki közben a sírjában fekszik?

– Nem t’om, talán a kísértete csinálta.

– Dumbledore nem maradt itt kísértetként – jelentette ki Harry. Kevés dologban volt biztos Dumbledore-ral kapcsolatban, de ebben igen. – Ő továbbment.

– Hogyhogy továbbment? – kérdezte Ron, de mielőtt Harry felelhetett volna, egy hang csendült a hátuk mögött.

– ‘Arry!

Fleur kijött utánuk a házból. Hosszú ezüstszőke haja lobogott a szélben.

– Ampók beszélni szerhetne veled, ‘Arry. Á legkiseb ‘álószobában ván, ázt mondjá, nem ákárjá, ‘ogy ki’állgásának titeket.

Fleurnek nem volt ínyére, hogy a kobold üzeneteket küldözget vele, ez lerítt róla. Méltatlankodás és ingerültség süttött még abból is, ahogy megfordult, és elindult vissza a házba.

Úgy volt, ahogy Fleur mondta: Ampók valóban a három hálósoba közül a legkisebben várta a három jó barátot, abban, amelyikben Hermione és Luna aludtak. A kobold összehúzta az ablak előtt a piros pamutfüggönyt; az ég ragyogó fénye így tüzes izzásként szűrődött a szobába, mely ezáltal a sötétség szigete lett a levegős, világos házban.

– Meghoztam a döntésem, Harry Potter – szólt a kobold. Egy alacsony széken ült keresztbe tett lábbal, s hosszú ujjaival dobolt a karfán. – A Gringotts koboldjai szemében ez hitvány árulásnak minősül, mégis úgy döntöttem, segítek nektek.

– Fantasztikus! – örvendezett Harry. Végtelen megkönnyebbülés öntötte el. – Köszönjük, Ampók, nagyon-nagyon...

– Amennyiben megfizettek – tette hozzá fagyosan a kobold.

Harry meghökkent, habozott.

– Mennyit akar kapni? Van aranyam.

– Nem arany kell. Az nekem is van.

Ampók fehérje nélküli, szénfekete szemében mohó fény csillant.

– A kardot akarom. Griffendél Godrik kardját.

Harry jókedve elszállt.

– Azt nem kaphatja meg – felelte. – Sajnálom.

– Akkor bizony gond van – dörögte a kobold.

– Egyezzünk meg valami másban – sietett javasolni Ron. – LeStrange-éknek biztos egy csomó klassz holmijuk van a széfben, bemegyünk, és azt választ magának, amit csak akar.

Ezzel nagy hibát követett el. Ampók elvörösödött a dühtől.

– Tolvajnak nézel engem, fiú? Nem tartok igényt olyan kincsre, ami nem az enyém.

– A kard a miénk...

– Nem igaz.

– Griffendélek vagyunk, és Griffendél Godriké volt...

Ampók kihúzta magát.

– És kié volt, mielőtt Griffendélé lett?

– Senkié – felelte Ron. – Neki csinálták, nem?

– Nem! – fakadt ki dühösen a kobold. Hosszú ujját Ronra szegezte vádlón. – Az önhittséged, a rátartiságod beszél belőled, varázsló! Az a kard I. Ragnuké volt, tőle vette el Griffendél Godrik! Elveszett kincsünk, remekműű koboldmunka! Jog szerint fajunkat illeti! A kard a szolgálatom bére, és ez az utolsó szavam!

Ampók szeme haragosan villogott. Harry váltott egy pillantást barátaival, azután így szólt:

– Meg kell vitatnunk az ajánlatát, Ampók. Kérnénk néhány perc türelmet.

A kobold mogorván biccentett.

A nappalit üresen találták. Harry homlokát ráncolva a kandallóhoz sétált. Törte a fejét, hogy mitévők legyenek.

– Jót röhög rajtunk – mondta a háta mögött Ron. – Tudja, hogy nem adhatjuk neki a kardot.

– Igaz, amit mondott? – fordult Hermionéhoz Harry. – Griffendél tényleg lopta a kardot?

– Nem tudom – felelte csüggedten a lány. – Tudtommal egyetlen beszámoló sem említi, hogy Griffendél lopta volna a kardot, de hát a történeti művek nem is nagyon szokták részletezni, hogy miket műveltek a varázslók más mágikus fajokkal.

– Kobold-koholmány – jelentette ki velősen Ron. – Ezeknek az a rögeszméjük, hogy a varázslók folyton kiszárnak velük. Még örülhetünk, hogy Ampók nem valamelyikünk pálcáját követeli.

– A koboldoknak jó okuk van rá, hogy ne szeressék a varázslókat – szögezte le Hermione. – A történelem során sokszor brutálisan bántak velük.

– Azért ők se épp bolyhos kis nyuszikák – mondta Ron. – Egy csomó varázslót kinyírtak, és nem nagyon válogattak a módszerekben.

– És szerinted Ampóknak több kedve lesz segíteni nekünk, ha arról vitatkozunk vele, melyik faj aljasabb és vérszomjasabb?

Erre nem érkezett válasz, s egy ideig mindhárman töprengésbe merültek. Harry az ablakon kinézve Dobby sírját bámulta. Luna épp egy befőttesüvegre való sóvirágot helyezett el a fehér kő mellett.

– Oké – szólalt meg Ron, mire Harry rögtön felé fordult. – Ehhez mit szóltok? Azt mondjuk Ampóknak, hogy amíg be nem jutunk a széfbe, szükségünk van a kardra, de aztán megkaphatja. Ott viszont van egy másolat, nem igaz? Suttymban kicseréljük a kettőt, és a másolatot adjuk neki.

– Ampók jobban tudja, melyik az igazi, mint mi – legyintett Hermione. – Ő volt az, aki észrevette, hogy hamisítvány került a széfbe!

– Jó, de mire észbe kap, lelépünk...

Hermione megsemmisítő pillantással nézett rá.

– Ez aljasság volna – mondta mély megvetéssel. – Átvernéd, miután a segítségét kértük? És még csodálkozol, hogy a koboldok utálják a varázslókat?

Ron fülig elvörösödött.

– Jól van, jól van! Nincs más ötletem, na! Tessék, szerinted mit csináljunk?

– Ajánljunk fel neki valami mást, valami hasonlóan értékeset.

– Zseniális ötlet. Megyek, előveszek egy másikat az ezeréves kardjaink közül, te meg szerzel díszdobozt hozzá, jó?

Egy időre megint hallgatásba süppedtek. Harry biztos volt benne, hogy ha fel tudnának ajánlani más, hasonló értékű kincset, a kobold akkor is a kardhoz ragaszkodna. Azt viszont semmiképp sem adhatják oda neki, hisz az az egyetlen, pótolhatatlan fegyverük a horcruxok ellen.

Egy hosszú pillanatra behunyta a szemét, és hallgatta a tenger zúgását. Nem szívesen hitte el Griffendélről, hogy lopta a kardot; Griffendél volt a mugli születésűek bajnoka, ő állt ki az aranyvér-mániás Mardekár ellen, és Harry mindig is büszke volt rá, hogy az általa alapított ház tagja lehet.

Kinyitotta a szemét.

– Lehet, hogy Ampók hazudik – szólalt meg. – Lehet, hogy nem igaz, amit Griffendélről állít. Miért higgyük el, hogy úgy történt, ahogy mondja?

– Nem mindegy? – vont vállat Hermione.

– Nem, nekem nem mindegy.

Vett egy nagy levegőt, és folytatta.

– Azt mondjuk neki, hogy megkapja a kardot, miután segített bejutnunk a széfbe – de arról egy szót se szólunk, hogy pontosan mikor kapja meg.

Ron szája lassan vigyorra húzódott. Hermione viszont felháborodva nézett Harryre.

– Nem tehetjük meg, hogy...

– Az övé lehet a kard – folytatta Harry –, de csak miután elintéztük az összes horcruxot. Utána eljuttatom neki. Nem szegem meg a szavamat.

– Addig még évek telhetnek el! – tiltakozott Hermione.

– Igen, de azt neki nem kell tudnia. És így nem hazudok neki... olyan nagyot.

Harry dacosan, de nem minden szégyenkezés nélkül nézett Hermione szemébe. Eszébe jutott a Nurmengard kapuja fölé vésett felirat: *A nagyobb jóért*. Elkergette a gondolatot. Van-e más választásuk?

– Nem tetszik az ötlet – jelentette ki Hermione.

– Nekem se tetszik, de nem tudok jobbat – felelte Harry.

– Szerintem meg zseniális – mondta Ron, és felállt. – Gyerünk, mondjuk meg neki!

Visszatértek a legkisebb hálósobába, és Harry előadta az ajánlatot, ügyelve arra, hogy a kard átadásának időpontjáról ne ejtsen szót. Amíg beszélt, Hermione mogorván bámulta a padlót – Harry mérges is volt rá, mert ezzel könnyen lebuktathatta volna őket. Ampók azonban minden figyelmét Harryre összpontosította.

– A szavadat adod, Harry Potter, hogy megkapom tőled Griffendél kardját, ha segítetek nektek?

– Igen – felelte Harry.

– Kezet rá – mondta a kobold.

Kezet ráztak. Harry eltűnődött, vajon a két fekete szem kiolvasta-e a hátsó szándékot a tekintetéből. Végül Ampók hátralépett, összecsapta a kezét, és így szólt:

– Nna! Lássunk hozzá!

A dolog kísértetiesen hasonlított a minisztériumi kaland előtti tervezgetésre. A munka a legkisebb hálósobában zajlott, amit – Ampók kívánsága szerint – állandóan félhomályban tartottak.

– Csak egy alkalommal jártam Lestrangle-ék széfjében – tájékoztatta őket Ampók –, amikor a hamis kardot kellett elhelyeznem ott. Az ősi kamrák egyikéről van szó. A nagy múltú varázslócsaládok a legmélyebb szinteken tartják kincseiket, az ottani széfek ugyanis a legnagyobbak és a legjobban őrzöttek...

Egy-egy alkalommal hosszú órákra bezárkóztak a kamraszerű szobába. A napok lassan hetekké szaporodtak, de még mindig újabb és újabb megoldandó problémákkal találták szemben magukat – ezek közé tartozott például az is, hogy Százfűlé-főzet készletük erősen megcsappant.

– A maradék csak egy embernek elég – jelentette ki Hermione a lámpa előtt lötyögtetve a sűrű, sárszerű főzetet.

– Nem baj – mondta Harry, aki épp a legmélyebben futó alagutak Ampók rajzolta térképét tanulmányozta.

Mivel Harry, Ron és Hermione rendszerint csak az étkezésekkor került elő, a Kagylólak többi lakójának aligha kerülhette el a figyelmét, hogy készülnek valamire. Senki nem kérdezett semmit, de Harry az asztalnál gyakran érezte hármukon Bill töprengő, aggodalmas pillantását.

Ahogy múltak a napok, Harry egyre ellenszenvesebbnek tartotta a koboldot. Ampók meglepően vérszomjas hozzáállást tanúsított, nevetett, ha alacsonyabb rendű lények szenvedése került szóba, és mintha kimondottan örült volna annak, hogy a cél elérése érdekében esetleg erőszakot kell majd alkalmazniuk más varázslókkal szemben. Harry jól tudta, hogy két barátja sem rajong a koboldért, de jobbnak látták titkolni ellenszenvüket: egyelőre szükségük volt Ampókra.

A kobold idegenkedett tőle, hogy együtt étkezzen a társasággal. Hiába gyógyult meg a lába, elvárta, hogy továbbra is a szobájában szolgálják fel neki az ételt, akár csak a még mindig ágyhoz kötött Ollivandernek. Végül Bill

(Fleur egy heves kitörését követően) felment, és közölte vele, hogy erről a kiváltságról le kell mondania. Attól fogva Ampók is a zsúfolt asztalnál étkezett, noha nem azt ette, amit a többiek – csak nyers húst, gyökereket és bizonyos fajta gombákat volt hajlandó fogyasztani.

Harry önmagát tartotta felelősnek az egész helyzetért: elvégre ő ragaszkodott hozzá, hogy Ampók a Kagylólakban maradjon, sőt miatta kellett az egész Weasley-családnak elrejtőznie, és ő tehetett róla, hogy Bill, Fred, George és Mr Weasley nem dolgozhatnak.

– Nagyon sajnálom – fordult Fleurhoz egy viharos áprilisi estén, vacsorakészítés közben. – Nem akartam ennyi kellemetlenséget okozni.

Fleur éppen munkába állított néhány kést, hogy azok felvágják a hátszint Ampóknak és Billnek, aki Greyback támadása óta véresen szerette a húst.

A kések szorgalmasan dolgoztak Fleur háta mögött, s a fiatalasszony az idő tájt mindig kissé ingerült arcán ellágyultak a vonások.

– Megmentetted a ‘úgom életét, ‘Arry. Ezt sosem felejttem el neked.

Harry tudta, hogy ez nem teljesen igaz, de pillanatnyilag nem érezte fontosnak hangsúlyozni, hogy Gabrielle igazából nem volt életveszélyben.

– Egyébként is – folytatta Fleur, miközben rábökött pálcájával a tűzhelyen álló láboscára, amiben erre nyomban rotyogni kezdett a mártás –, Ollivanderh úrh má este átköltözik Murhielhez. Ez könnyebbség. A kobold – Ampókot említve Fleur kicsit összevonta a szemöldökét – leköltöz’et a földszinthe, te, Rhon és Dean pedig megkápjátok ázt a szobát.

– Jó nekünk a nappaliban – felelte gyorsan Harry. Tudta, hogy Ampók aligha tartaná megfelelő fekhelynek a kanapét, márpedig a kobold kényelmének biztosítása a terv fontos része volt. – Elvagyunk, ne aggódj miattunk. – Mikor Fleur tiltakozni akart, folytatta: – Ron, Hermione meg én se leszünk már sokáig a terhetekre. Hamarosan elmegyünk.

– Mit beszélsz? – vonta össze a szemöldökét Fleur, s pálcája megállt a levegőben egy serpenyőnyi ételt lebegtetve. – Semmiképp se me’ettek el! Itt biztonságba’ vágytok!

Ezek a mondatok túlságosan is Mrs Weasleyt idézték, s Harry örült, hogy épp kinyílt a hátsó ajtó. Luna és Dean léptek be a szemerkélő esőtől vizes hajjal s egy-egy öl uszadék fával a karjukon.

– ...és egészen kicsi füle – mondta épp Luna. – Apa azt mondja, kicsit olyan, mint a vízilóé, csak lila és szőrös. És ha magadhoz akarod hívni őket, dúdolni kell. A keringő a kedvencük, de csak a lassút szeretik...

Dean zavartan vonogatta a vállát, mikor elhaladt Harry mellett; követte Lunát az étkezőként is használt nappaliba, ahol Ron és Hermione épp

vacsorához terítettek. Harry kihasználta a kínálkozó alkalmat, hogy megszökhessen Fleur kérdései elől: felkapott két kancsó sütőtöklevet, és követte barátait.

– ...és ha egyszer eljössz hozzánk, majd megmutatom a szarvat, amiről apa írt. Még én sem láttam, mert a halálfalók lerángattak a Roxfort Expresszről, úgyhogy nem tudtam otthon karácsonyozni – csicseregte Luna, miközben Deannel megrakták a tüzet.

– De hisz mondtuk már – szólt oda neki Hermione –, az nem szapirtyó szarva volt, hanem randalóré, és felrobbant...

– Á nem, szapirtyószarv volt az, apa ért hozzá – bizonygatta derűs nyugalommal Luna. – És most már szerintem újra ép, mert azok regenerálódnak.

Hermione fejcsóválva folytatta a villák elhelyezését az asztalon. Közben megjelent a lépcsőn Bill és Ollivander, előbbi egy jókora bőrönddel a kezében. A pálcakészítő még mindig nagyon gyenge volt, Billnek támogatnia kellett őt.

– Hiányozni fog, Ollivander úr – lépett az öreghez Luna.

– Maga is nekem, kedvesem. – Ollivander megfogta a lány vállát. – El se mondhatom, mennyi vigaszt jelentett nekem a társasága azon a szörnyű helyen.

– *Au revoir*, Ollivander úrh – mondta Fleur, és csókot nyomott az öreg két orcájára. – Megkérh'etném árrhá a szívességrhe, hogy adjon át egy somágot Murhiel néninek? Még nem ádtam vissza á diadémját.

– Megtisztelő a feladat – biccentett Ollivander. – Ez a legkevesebb, amit a szívélyes vendéglátásért cserébe tehetek.

Fleur elővett egy kopott bársonydobozt, és kinyitotta, hogy megmutassa tartalmát a pálcakészítőnek. A diadém felragyogott az alacsonyan függő lámpa fényében.

– Holdkő és gyémánt – állapította meg Ampók, aki úgy surrant be a szobába, hogy Harry észre se vette. – Koboldok készítették, nemde?

– És varázslók fizettek érte – dörmögte Bill, mire a kobold alig leplezett, kihívó pillantást vetett rá.

Erős szélroham feszült a ház ablakainak, amint Bill és Ollivander elindult az éjszakában. A többiek az asztal köré zsúfolódtak; könyök a könyökhöz ért, mozdulni is alig volt helyük, úgy láttak neki az evésnek. A kandallóban ropogott és pattogott a tűz. Harry észrevette, hogy Fleur csak játszik az étellel, s percenként az ablak felé pillant; még az első fogással sem végeztek azonban, amikor vissza is tért a szél kócolta hajú Bill.

– Minden rendben van – fordult Fleurhöz. – Ollivander beköltözött, apa és anya üdvözlétüket küldik. Ginny is üdvözlöl. Fred és George a tébolyba kergetik Muriel néni: a hátsó szobában még mindig bagoly-csomagküldő szolgálatot működtetnek. De a diadémnak örült a néni. Közölte, hogy már azt hitte, elloptuk.

– Charmante á néni, min’ mindig – mondta bosszúsan Fleur, majd egy pálcaintéssel felemelte az asztról és halomba gyűjtötte a használt tárgyokat, elkapta őket, és kisietett velük a szobából.

– Apa is készített egy diadémet – szólalt meg Luna. – Illetve az inkább korona.

Ron elkapta Harry pillantását, és elvigyorodott. Mindketten a Xenophiliusnál látott nevetséges fejdíszre gondoltak.

– Hollóháti elveszett diadémit próbálja rekonstruálni. Úgy gondolja, már rájött, mik voltak a legfontosabb részei. Mióta kiegészítette a pörgencsszárnnyal, tényleg sokkal jobban működik...

Valaki megdöngötte a bejáratit ajtót. Minden fej arra fordult. Fleur rémült arccal berohant a konyhából, Bill felpattant, és az ajtóra szegezte a pálcáját; Harry, Ron és Hermione ugyanúgy tett. Ampók suttyomban bemászott az asztal alá.

– Ki az? – szölt ki Bill.

– Remus John Lupin! – szűrödött be egy hang az üvöltő szélből. Félelem remegtette meg Harry szívét: mi történhetett? – Vértfarkas vagyok, a feleségem Nymphadora Tonks. Te vagy a Kagylólak titokgazdája, magad mondtad meg a címet azzal, hogy szükség esetén idejöhettek!

– Lupin – motyogta Bill, és az ajtóhoz sietett.

Lupint szinte belökte a küszöbről a vihar. Utazóköpenyt viselt, arca falféher, öszölő haja szélfúttá volt. Egy gyors pillantással számba vette, kik vannak jelen, aztán így kiáltott fel:

– Fiú! A Ted nevet kapta, Dora apja után!

– Mi...? Tonks...? Megszületett a baba!? – pattant fel Hermione.

– Igen! Megszületett a baba! – harsogta Lupin. Megkönnyebbült sóhajok és örömkriáltások hangzottak fel az asztal körül. – Éljen! Gratulálunk! – tapsikolt Hermione és Fleur. – Kisbaba? Nahát! – ámuldozott Ron, mintha sose hallott volna még ilyen csodát.

– Igen... igen... kisfiú – ismételte a boldogságtól kótyagos Lupin. Megkerülte az asztalt, és úgy ölelte keblére Harryt, mintha semmi sem történt volna köztük a Grimmauld téri ház alagsorában. Aztán elengedte őt, és megkérdezte:

- Leszel a keresztapja?
- É-én?
- Te, te, hát persze... téged szeretnénk, Dora is...
- Hát persze... te jó ég...

Harryt megszédítette az öröm és az elképedés. Bill elsietett borért, Fleur pedig unszolta a váratlan vendéget, hogy koccintson a társasággal.

– Nem maradhatok sokáig, vissza kell mennem – szabadkozott Lupin. Harry sosem látta még ilyen kisimultnak az arcát – a boldogságtól mintha éveket fiatalodott volna. – Köszönöm, Bill, köszönöm.

Bill sietve kitöltötte a bort, és valamennyien magasra emelték kelyhüket.

– Teddy Remus Lupinra – mondta Lupin –, a jövő nagy varázslójára!

– És kirhe ‘ásonlít? – érdeklődött Fleur.

– Szerintem Dorára, szerinte meg rám. A haja – már amennyi van neki – a születésekor fekete volt. Azóta vörös lett, és mire hazaérek, alighanem szőke lesz. Andromeda azt mesélte, Tonks haja is a születése napja óta változtatja a színét. – Lupin kiürítette kelyhét. – Jó, nem bánom, még egy kortyot – tette hozzá, mikor Bill odalépett hozzá a palackkal.

A szél a kis ház falait csapkodta, a tűz ropogva lángolt, és Bill hamarosan újabb üvegből húzta ki a dugót. A hír mindannyiukat felvillanyozta: az új élet ígéretétől – ha csak néhány percre is – üldözöttekből győztesekké váltak. Egyedül a koboldot hagyta hidegen az örömhír; ő egy idő múlva fel is somfordált immár egyedül használt hálósobájába. Harry azt hitte, ez csak neki tűnt fel, de azután látta, hogy Bill tekintete is követi a lépcsőn haladó Ampókot.

– Nem... nem... most már tényleg vissza kell mennem – hárította el végül a sokadik pohár bort Lupin. Felállt, és magára öltötte úti köpenyét. – Ég veletek, minden jót... Ha tudok, pár nap múlva hozok képeket. Nagyon fognak örülni, ha mesélek rólatok...

Lupin összegombolta köpenyét, aztán megölelte a nőket és kezet rázott a férfiakkal, majd, változatlanul sugárzó arccal, kifordult a viharos éjszakába.

– Ezt nevezem! – szólt örvendezve Bill, amint ő és Harry edényekkel a kezükben a konyhába léptek. – Keresztapa leszel! Gratulálok, ez nagy megtiszteltetés!

Miközben Harry letette a magával hozott üres kelyheket, Bill behúzta a konyha ajtaját, kizárva a többiek zsibongását – az ünneplés ugyanis Lupin távozása után is folytatódott.

– Már egy ideje keresem az alkalmat, hogy négyszemközt szót válthassak veled, Harry. – Bill habozott. – Valamit tervezel Ampókkal.

Ez kijelentés volt, nem kérdés, s Harry feleslegesnek érezte tagadni a dolgot, szóltanul nézett hát Billre.

– Jól ismerem a koboldokat – folytatta a fiatalember. – A Roxfort után rögtön a Gringottshoz kerültem, s végig együtt dolgoztam velük. Vannak kobold barátaim – ha lehet szó barátságról varázsló és kobold között –, vagy legalábbis vannak koboldok, akiket jól ismerek és kedvelek. – Bill megint tétozott. – Mit kértél Ampóktól, Harry, és mit ígértél neki cserébe?

– Ne haragudj, Bill, nem mondhatom meg.

A hátuk mögött kinyílt a konyhaajtó – Fleur érkezett további üres kelyhekkel.

– Várj, kérlek – fordult hozzá Bill. – Csak egy perc.

Fleur kihátrált, és becsukta az ajtót, Bill pedig újra Harryhez fordult.

– Akkor csak annyit mondok, hogy ha alkut kötöttél Ampókkal, és különösen, ha abban az alkuban valamilyen kincs is szerepel, légy nagyon óvatos. A koboldoknak a tulajdonjogról, a fizetésről és a tartozásról vallott felfogása gyökeresen különbözik a mienktől.

Kellemetlen érzés ébredt Harryben – mintha egy kis kígyó mozdult volna meg benne.

– Mire célsz? – kérdezte.

– Két merőben különböző fajról beszélünk – magyarázta Bill. – A varázslók és a koboldok kapcsolatát évszázadok óta konfliktusok terhelik – ezt te is tudod, tanultad mágiatörténetből. Mindkét oldal elkövette a maga bűneit – eszemben sincs azt állítani, hogy mi, varázslók ártatlanok volnánk. A lényeg az, hogy vannak koboldok – a Gringotts-beliek között különösen sok –, akik azt vallják, hogy ha aranyról, kincsről van szó, a varázslók teljességgel megbízhatatlanok, nem tisztelik a koboldok tulajdonját.

– Én tisztelem... – kezdte Harry, de Bill a fejét rázta.

– Én a kobold-felfogás szerinti tulajdonjogról beszélek. Ezt a dolgot csak az értheti, aki sokat volt együtt koboldokkal. Ők azt vallják, hogy egy tárgy nem azé, aki megvásárolta, hanem azé, aki készítette. Így az ő szemükben minden koboldmunka jogos tulajdonosai a koboldok.

– De hát ha eladták...

– Akkor a tárgy kölcsönbe került ahhoz, aki fizetett érte. Ők így gondolják, és elfogadhatatlan számukra, hogy a varázslók továbbörökítik a kobold készítette tárgyakat. Láthattad, milyen rosszalló képet vágott Ampók a diadém láttán. Gyanítom, hogy legvaskalaposabb fajtársaihoz hasonlóan ő is azt vallja, hogy az eredeti vásárló halála után az ékszert vissza kellett volna

szolgáltatni a koboldoknak. Az ő szemükben lopást követ el, aki megörököl és további fizetés nélkül megtart egy koboldok készíttette tárgyat.

E szavak hallatán Harrynek az a kellemetlen érzése támadt, hogy Bill többet tud vagy sejt, mint amennyit elárul.

– Mindezzel csak azt akarom mondani – fejezte be Bill, kezét a nappaliba nyíló ajtó kilincsére téve –, hogy vigyázni kell, miben állapodik meg az ember egy kobolddal. Még a Gringottsba betörni is veszélytelenebb dolog, mint megszegni a koboldnak tett ígéretet.

Bill kinyitotta az ajtót.

– Aha – bólogatott Harry. – Értem. Kösz. Észben fogom tartani.

Miközben Bill nyomában visszatért a többiekhez, valami, nyilván az elfogyasztott bor, azt a furcsa gondolatot plántálta a fejébe, hogy ha így folytatja, a kis Teddy Lupinnak épp olyan zabolátlan keresztapja lesz, amilyen neki volt Sirius személyében.

Huszonhatodik fejezet **Gringotts**

A terv készen állt, az előkészületek lezárultak; a legkisebb hálósoba kandallójának párkányán egy üvegfiolában türelmesen várakozott a Malfoy házban Hermione pulóverén ragadt vastag, hosszú fekete hajsza.

– És az ő pálcáját fogod használni – bökött a fejével a diófa pálcára Harry –, szóval szerintem eléggé élethű utánzat lesz.

Hermione úgy vette kezébe a pálcát, mintha attól tartana, hogy az megszúrja vagy az ujjába harap.

– Utálom... – motyogta –, irtózom tőle. Nem tudom megszokni a fogását, nem is működik nekem rendesen... Olyan, mintha belőle fognék egy darabot.

Harry akaratlanul is felidézte, miket mondott neki Hermione, mikor ő panaszkolt, hogy a kökénypálca ellenszenves neki, és nem is működik úgy, mint a sajátja: gyözködte, hogy csak képzelődik, gyakorlás kérdése az egész... Mivel azonban a tervezett gringottsi akció előestéjén nem akart veszekedést, eltekintett attól, hogy visszaküldje a fenti tanácsokat a feladónak.

– Viszont segít jobban átélni a szerepedet – vélekedett Ron. – Gondolj bele, miket tett ez a pálca!

– Pont erről van szó! – kesergett Hermione. – Ez a pálca kínozza meg Neville szüleit és még ki tudja hány embert! Ez a pálca ölte meg Siriust!

Harry erre eddig nem is gondolt, s most hirtelen heves késztetést érzett, hogy kettétörje vagy széthasítsa a pálcát Griffendél kardjával, mely még kéznél is lett volna, ott állt ugyanis a háta mögötti falnak támasztva.

– Annyira hiányzik a saját pálcám! – panaszkolt Hermione. – Bár nekem is csinált volna egy másikat Ollivander!

Ollivandertől aznap reggel érkezett egy új pálca Luna számára. A lány most is azt próbálgatta kint a hátsó kert fűvén, a kellemes késő délutáni napsütésben. Dean, akinek a pálcája a fejdákosok martaléka lett, bánatosan nézte őt.

Harry rápillantott a Draco Malfoytól szerzett galagonyapálcára. Meglepve, de örömmel tapasztalta, hogy jobban tudja használni, mint Hermionéét. Ha arra gondolt, amit Ollivander a pálcák titkairól mondott, azt is sejtette, mi okozhatja Hermione problémáját: az, hogy nem ő maga vette el a diófa pálcát Bellatrixtól, így az nem pártolt át hozzá.

Kinyílt a kis hálószoza ajtaja, és belépett Ampók. Harry közelebb húzta magához Griffendél kardját, de nyomban meg is bánta, hogy így tett, mert látta, hogy a kobold észrevette ösztönös mozdulatát. Hogy feledtesse a kínos pillanatot, így szólt:

– Elintéztük, amit még kellett. Szóltunk Billnek és Fleurnek, hogy holnap elmegyünk, és kértük, hogy ne keljenek fel búcsúzkodni.

Ez fontos mozzanat volt: Billnek és Fleurnek célszerű volt minél kevesebbet tudniuk vagy akár csak gyanítaniuk a tervezett akcióról, márpedig Hermionénak még indulás előtt át kellett alakulnia Bellatrixszá. Harry azt is közölte házigazdáikkal, hogy nem jönnek vissza. Perkins sátrát elvesztették aznap este, mikor a fejevadászok elfogták őket, de Billtől kaptak egy másikat kölcsönbe. Az új sátor immár a többi úti holmi között pihent a gyöngyös táskában, amit Hermione azzal a Harry elismerését kivívó módszerrel rejtett el a fejevadászok elől, hogy beledugta a zoknija szárába.

Harry előre tudta, hogy hiányozni fog neki Bill, Fleur, Luna és Dean, csakúgy mint az utóbbi néhány hétben élvezett kényelem, mégis örült neki, hogy végre kiszabadul a Kagylólakból. Nyomasztotta a bezártság és az állandó titkolózás, belefáradt abba, hogy naphosszat a kicsi és sötét hálószobában kell kuksolniuk – mindenekelőtt pedig meg akart végre szabadulni Ampóktól. Épp csak azt nem tudta, mikor és miként rázhatják le a koboldot anélkül, hogy át kellene adniuk neki a kardot. A problémát még csak megvitatni sem volt lehetőségük, mivel Ampók öt percnél hosszabb időre sosem hagyta magukra őket.

– Leckéket adhatna anyámnak – dohogott Ron, mikor sokadszorra is megpillantották a hosszú koboldujjakat a nyíló ajtó szárnyán. Ampók viselkedését Harry – Bill figyelmeztetésére is gondolva – csak azzal tudta magyarázni, hogy a kobold nem bízik bennük. Hermione továbbra is hevesen ellenezte a tervezett átverést, így tőle aligha lehetett elvárni, hogy a megvalósítás módjain törje a fejét, Ron pedig *fene tudja, majd csak összehozzuk valahogy* szintű megnyilvánulásokkal vette ki a részét a ritka Ampókmentes percek ötletbörzéiből.

Aznap éjjel Harry rosszul aludt. Kora hajnalban, mikor végleg kiment a szeméből az álom, megpróbálta felidézni, mit érzett a minisztériumi kalandjuk előestéjén. Úgy emlékezett, akkor elszántság és szinte örömteli izgalom töltötte el. Most újra meg újra szorongás fogta el, kétségek kínozták; nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy a dolognak rossz vége lesz. Hiába győzködte magát, hogy a tervük jó, hogy Ampók tudja, mire számíthatnak, s hogy alaposan felkészültek minden várható nehézségre –

nyugtalansága nem múlt el. Egyszer-kétszer hallotta, hogy Ron megmoccan; le merte volna fogadni, hogy barátja is ébren van, de mivel Dean ott aludt velük a nappaliban, nem beszélhetett vele.

Fellélegzett, mikor érkezett a hat óra. Ron meg ő kibújtak hálózásukból, felöltöztek a félhomályban, majd kilopóztak a kertbe, hogy ott a megbeszélés szerint találkozzanak Hermionéval és Ampókkal. Csípősen hűvös volt a levegő, de a májusi hajnal legalább a szélől megkímélte őket. Harry felnézett az égre, ahol még halványan világítottak a csillagok, és elhallgatta a szikla tövét csapkodó hullámokat – tudta, hiányozni fog neki a zajuk.

Dobby sírján a vörös föld már kicsiny hajtásoktól zöldellt, azt ígérve, hogy nyárra a hantot virágok borítják majd. A feliratos fehér kő máris kopottabbnak tűnt. Harry most már belátta, hogy aligha találhattak volna szebb nyughelyet Dobby számára, viszont mardosta a szomorúság a gondolatra, hogy itt kell hagynia a manót. A sírra pillantva megint felmerült benne a kérdés, vajon hogyan szerzett tudomást Dobby szorult helyzetükről. Miközben ezen tűnődött, szinte öntudatlanul a nyakában lógó erszényhez emelte a kezét, és kitapintotta benne a tükördarabot, amiben a Malfoy ház pincéjében megpillantotta Dumbledore szemét. Azután kinyílt egy ajtó a háta mögött, és ő megfordult a zajra.

Bellatrix Lestrange közeledett felé a pázsiton, Ampók társaságában. A Grimmauld térről magukkal hozott régi talárok egyikét viselte, annak a belső zsebébe tömködté bele menet közben a kis gyöngyhímzett táskát. Harry jól tudta, hogy az átváltozott Hermionét látja, mégis megborzongott az undortól. A nő magasabb volt, mint ő, hosszú fekete haja a hátára hullott, tekintete gögöt és megvetést tükrözött. Mikor azonban megszólalt, érződött, hogy Hermione beszél Bellatrix hangján.

– Undorító íze volt, rosszabb, mint gurgyökéré! Jól van, Ron, gyere, hadd csináljalak meg...

– De ne legyen túl hosszú a szakállam, jó?

– Jaj, maradj már, nem szépségversenyre megyünk...

– Nem azért, hanem mert zavar, ha lelóg! És az orrom rövid legyen, olyan, amilyen legutóbb.

Hermione sóhajtvá munkához látott, és folyamatos motyogás közepette a felismerhetetlenségig elváltoztatta Ron külsejét. Úgy döntöttek, kitalált személyt csinálnak a fiúból, abban bízva, hogy Bellatrix gonosz aurája elégséges védelmet nyújt majd neki. Harrynek és Ampóknak a terv szerint a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében kellett maradniuk az akció idején.

– Így ni! – mondta végül Hermione. – Hogy tetszik, Harry?

Harry elváltoztatott külsejével is felismerte ugyan Ront, de úgy vélte, csak azért, mert eleve tudta, hogy ő az. Ron haja immár hosszú és hullámos volt, sűrű barna szakállat és bajuszt viselt, szeplői eltűntek, orra kurta és széles, szemöldöke bozontos volt.

– Nem épp az esetem, de megteszi – mondta Harry. – Akkor indulhatunk is?

Mindhárman vetettek még egy búcsúpillantást a halványuló csillagok alatt álló sötét, néma Kagylólakra, azután megfordultak, és elindultak kifelé a kertből. A falon túl, kívül húzódott a vonal, a Fidelius-bűbáj hatókörének széle, amin túl már dehoppanálhattak. Mikor maguk mögött tudták a kertkaput, Ampók megszólalt:

– Most már felveszel, Harry Potter?

Harry lehajolt; a kobold felmászott a hátára, és összefűzte a kezét Harry torka előtt. Nem volt nagy súlya, de Harry viszolygott az érintésétől és zavarta a kobold meglepően erős szorítása. Hermione elővette a gyöngyös táskából a láthatatlanná tévő köpenyt, és rákanyarította kettejükre.

– Tökély – mondta, miután végignézett Harry hült helyén. – A cipőd is eltűnt. Indulhatunk.

Harry Ampókkal a hátán megpördült, s közben teljes erőből a Foltozott Üstre, az Abszolút út bejáratánál épült fogadóra koncentrált. A kobold még erősebben kapaszkodott belé, mikor beszippantotta őket a préselő sötétség. Néhány másodperc múlva Harry talpa aszfaltnak ütközött, s pislogó szeme előtt feltűnt a Charing Cross Road képe. Mit sem sejtő muglik siettek el mellette, kora reggeli zárkózottsággal az arcukon.

A Foltozott Üst ivóhelyisége majdnem üres volt. Tom, a görbe hátú, fogatlan kocsmáros poharat törölgetett a söntés mögött. Egy távoli sarokban két varázsló üldögélt; halk beszélgetésüket megszakítva rápillantottak a belépő Hermionéra, azután még mélyebben behúzódtak az árnyékba.

– Madam Lestrangle – dörmögte alázatos főhajtással Tom, mikor Hermione elhaladt mellette.

– Jó reggelt – köszönt a lány. A köpeny alatt rejtőző, Ampók-hátizsákos Harry elosontában csodálkozást vett észre a fogadós arcán.

– Túl barátságos vagy – súgta Hermione fülébe, mikor kiléptek a fogadó kicsiny hátsó udvarára. – Tekints mindenkit undok söpredéknek!

– Jól van, jól van!

Hermione elővette Bellatrix pálcáját, és rákoppintott vele az előttük magasodó jellegtelen falra. A téglák azon szempillantásban pörögni és

kavarogni kezdtek, s táguló lyuk jelent meg köztük. A nyílás végül boltíves átjáróvá szilárdult, melyen túl a macskaköves Abszol út terült el.

A varázslóutca csendes volt. A boltok többsége még nem nyitott ki, s csak itt-ott nézegette egy-egy korai érdeklődő a kirakatokat. A girbegurba, macskaköves utca ebben az állapotában cseppet sem hasonlított arra a zsibongó, élettel teli helyre, amit Harry oly sok éve, roxfordi beiratkozása előtt felkeresett. Legutóbbi ittjárta óta sok régi boltot felszámoltak, szép számmal létesültek viszont új, a fekete mágiára specializálódott üzletek. Számos kirakatról saját kiragasztott képe nézett rá; mindegyik az *1. sz. nemkívánatos személy* feliratot viselte.

Szinte minden kapualjban rongyos emberek kuporogtak. Panaszos hangon szölongatták a járókelőket, alamizsnáért könyörögtek, s bizonygatták, hogy ők is varázslók. Egyikük átvérzett kötést viselt a fél szemén.

Az átjárón belépő kis csapat megindult az utcán, s a koldusok észrevették Hermionét. Mint tűz elől a jég, úgy menekültek az útjából, kámzsájukba rejtve arcukat. Hermione csodálkozva nézett utánuk, mígnem egyszer csak az útjába tántorodott az átvérzett kötéses koldus.

– A gyerekeim! – harsogta ujját Hermionéra szegezve. Visításba csukló repedtfazék-hangja tébolyodottan csengett. – Hol vannak a gyerekeim!? Mit csinált velük az urad!? Te tudod! Te tudod!

– Én... én nem... – hebegte Hermione.

A koldus rávetette magát, a torka után kapott – de egy durranást s egy vörös villanást követően már repült is hátrafelé, hogy ájultan terüljön el az utca kövén. Ron előreszegezett pálcával állt, szakálla alatt döbbenetbe torzult az arca. Az utca mindkét oldalán arcok tűntek fel az ablakokban; egy kis csapatnyi jól öltözött járókelő összekapta talárját, és futólépésben távozott az incidens színhelyéről.

Ennél feltűnőbb Abszol úti bevonulást akarva se rendezhettek volna maguknak. Harrynek megfordult a fejében, hogy talán jobb volna visszavonulniuk és kiötleniük egy másik tervet. Mielőtt azonban megvitathatták volna a helyzetet, kiáltás harsant mögöttük.

– Nohát! Madam Lestrangle!

Harry gyors hátraarcot csinált, fojtóbb kapaszkodásra készítve Ampókot. Egy magas, sovány varázsló sietett feléjük Hosszú, keskeny orra volt, fejét őszülő bozont koronázta.

– Ez Travers – sziszegte Harry fülébe a kobold. Harrynek hirtelen nem jutott eszébe, kicsoda is az a Travers, Hermione pedig kihúzta magát, és a tőle telhető legnagyobb göggel így szólt:

– Mit óhajt tőlem?

Travers megtorpant, arcára meghökkenés ült ki.

– Ez is egy halálfaló! – suttogta Ampók, s Harry gyorsan odaoldalazott Hermionéhoz, hogy a fülébe továbbítsa az információt.

– Csupán köszönteni akartam magát – felelte kissé sértődötten Travers –, de amennyiben zavarom...

Harry most már felismerte a hangot: Travers volt az egyik halálfaló, aki megjelent Xenophilius házában.

– Nem, nem, szó sincs róla, Travers – igyekezett kijavítani hibáját Hermione. – Hogy van?

– Meg kell vallanom, csodálkozom, hogy itt látom, Bellatrix.

– Csodálkozik? Miért?

– Nos... – Travers köhintett. – Úgy hallottam, hogy a Malfoy kúria lakói nem léphetnek ki a házból a... nos, a szökés óta.

Harry drukkolt, hogy Hermione meg tudja őrizni lélekjelenlétét. Ha ez igaz, ha Bellatrix nem mutatkozhatna nyilvános helyen...

– A Sötét Nagyúr kegyelmes azokkal, akiknek hűsége minden próbát kiállt – zengte Hermione pompásan utánozva Bellatrix fennkölt modorát. – Maga, Travers, nyilván nem számíthatna hasonló jóindulatra tőle.

A megjegyzés szemlátomást sértette a halálfalót, de egyúttal elaltatta a gyanakvását. Tekintete most a Ron elkábította férfitra siklott.

– Mit művelt a senkiházi?

– Nem számít, meglakolt érte – felelte szenvtelenül Hermione.

– Bosszantóak tudnak lenni ezek a pálcátlanok – jegyezte meg Travers. – Ha csak koldulnak, az még elmegy, de a múlt héten az egyik nem átallt azzal zaklatni, hogy nyújtsak be minisztériumi fellebbezést az ügyében. Boszorkány vagyok, uram, boszorkány vagyok, engedje, hogy bebizonyítsam! – cincogta gúnyosan Travers. – Mintha bizony elvárta volna, hogy kölcsönadjam neki a pálcámat... apropó, Bellatrix – váltott kíváncsira –, maga kinek a pálcáját használja? Úgy hallottam, a magáé...

– Itt van a pálcám – jelentette ki fagyosan Hermione, és felmutatta Bellatrix pálcáját. – Nem tudom, kiknek a pletykáit hallgatja maga, Travers, de úgy látom, alaposan félretájékoztatták.

Traverst meghökkentette az ellentámadás. Ronra siklott a tekintete.

– Bemutatná a tisztelt barátját? Még sosem volt szerencsém hozzá.

– Az úr Dragomir Despard – közölte Hermione. Az előzetes tervezgetés során arra jutottak, hogy Ront kitalált külföldiként fenyegeti legkevésbé a lebukás veszélye. – Néhány szót tud csak angolul, de rokonszenvez a Sötét

Nagyúr céljaival. Erdélyből érkezett hozzánk, hogy tapasztalatokat szerezzen az itteni új rendről.

– Valóban? Örvendek, Dragomir.

– Orvendok – dörmögte Ron, és kezét nyújtott.

Travers két ujját dugta csak előre, s úgy fogott kezét Ronnal, mintha attól tartana, hogy beszennyezi magát.

– No és mi járatban van... öhm, megnyerő barátjával ilyen korai órán az Abszol úton? – tudakolta Travers.

– A Gringottsba tartok – felelte Hermione.

– Haj, jómagam szintúgy! – csóválta a fejét Travers. – Hiába, az arany, az a piszkos arany! Nem élhetünk nélküle, bár megvallom, szívesebben kerülném az érintkezést hosszú ujjú barátainkkal.

Ampók keze egy pillanatig erősebben szorult Harry nyakára.

– Akár mehetünk is. – Travers széles mozdulattal előremutatott.

Hermione kénytelen-kelletlen a halálfaló oldalán folytatta útját a kanyargós, macskaköves utcán a varázslóbanknak a kis boltok fölé tornyosuló, hófehér épülete felé. Ron mellettük haladt, Harry pedig a hármass mögött lépkedett Ampókkal.

Ebben a helyzetben egy minden lében kanál halálfalóra volt a legkevésbé szükségük; ráadásul Travers azzal, hogy rátapadt „Bellatrixra”, lehetetlenné tette a taktikai egyeztetést Harry, Ron és Hermione között. Túlságosan is hamar megérkeztek a bronzkapuhoz vezető márvány lépcsősor aljába. Ahogy arról Ampók előzőleg tájékoztatta is őket, a bejárat mellett most a szokásos libériás koboldok helyett két varázsló állt. Hosszú, vékony aranyrudat tartottak a kezükben.

– Ah igen, a tisztességtesztelés – szólt színpadias sóhajjal Travers. – Fájdalom, otromba módszer – de igen hatékony!

Azzal felsietett a lépcsőn, s jobbra-balra biccentett a két varázslónak, akik felemelték aranyrúdjukat, majd föl-le elhúzták azt a halálfaló teste mellett. Harry tudta a tisztességtesztelő rudakról, hogy azok kimutatják az álcázóbűbájokat és az elrejtett mágikus tárgyakat. Gyorsan cselekednie kellett; rászegezte hát Draco pálcáját az egyik, majd a másik örré, és közben kétszer eldörmögte a zagyváló átkot: – *Confundo... confundo*. Az örök összerendeztek az őket érő varázstól, de Travers, aki a nyitott bronzkapun át befelé nézett, ezt nem vette észre.

Hermione elindult felfelé a lépcsőn. Hosszú fekete haja uszályként lebegett mögötte.

– Egy pillanat, hölgyem – szólt rá az egyik őr, és felemelte aranyrúdját.

– Mit akar még, egyszer nem volt elég!? – csattant fel Hermione a Bellatrixtól kölcsönzött arrogáns, parancsoló stílusban. Travers hátranézett, és felvonta a szemöldökét. Az őt megzavarodva pislogott. Ránézett a vékony aranyrúdra, majd a társára, aki némileg kótyagosan így szólt:

– Már ellenőrizted őt, Marius.

Hermione továbbcsietett; Ron lépést tartott vele, Harry és Ampók észrevétlenül követték őket. Miután átlépték a küszöböt, Harry hátranézett. Mindkét őrvarázsló a feje búbját vakargatta.

Két kobold állt a belső, feliratos ezüstajtó előtt. Mikor Harry a tolvajok elrettentését szolgáló vers soraira nézett, hirtelen megelevenedett benne egy régi, de tisztán megőrzött emlék: élete legfantasztikusabb születésnapján, a tizenegyediken pontosan ezen a helyen állt, és a vele érkezett Hagrid azt mondta neki: „Bolond, aki megpróbálja kirabolni.” Akkor mint a csodára, úgy tekintett örökölt aranykincsének bűvös tárolóhelyére, a Gringottsra, s még futó gondolatként sem merült fel benne, hogy eljöhet a nap, mikor lopni tér vissza ide... Révedezéséből kikökenve azon kapta magát, hogy már valamennyien a hatalmas márványcsarnokban állnak.

A hosszú pult mögött magas székeken ülő koboldok az aznapi első ügyfelekkel foglalkoztak. Hermione, Ron és Travers kinéztek maguknak egy öreg koboldot, aki nagyítólelencsével egy vastag aranyérmét vizsgálgatott. Hermione, azzal az ürüggyel, hogy ő előbb néhány szót szólna a csarnokról a külföldi vendégnek, előreengedte Traverst.

A kobold félredobta az aranyérmét. – Leprikón – jelentette ki, mintha magában beszélne, azután üdvözölte Traverst, aki átadott neki egy apró aranykulcsot; a kobold megvizsgálta, majd visszaadta azt.

Most Hermione is odalépett a pulthoz.

– Madam Lestrangle! – A kobold nem tudta titkolni döbbenetét. – Ilyen váratlanul! Miben... miben állhatok szolgálatára?

– Fel kívánom keresni a széfem – felelte Hermione.

Az öreg kobold mintha megrettent volna. Harry körülpillantott. Travers pár lépés távolságból figyelte őket, de a koboldok közül is jó néhányan felnéztek munkájukból, hogy rábámuljanak Hermionéra.

– Tudja... igazolni magát? – kérdezte a kobold.

– Igazolni magam? Hogyhogy... Sosem kérték még tőlem, hogy igazoljam magam!

– Tudják! – suttogta Harry fülébe Ampók. – Figyelmeztették őket, hogy felbukkanhat egy szélhámos!

– A pálcája megteszi, Madam – mondta a kobold, és amint Hermione felé nyújtotta kissé remegő kezét, rémisztő gondolat hasított Harry fejébe: a Gringotts koboldjai tudják, hogy Bellatrix pálcája tolvajok kezére került.

– Nem várhatsz, cselekedj! – suttogta Harry fülébe Ampók. – Ide az Imperius-átok kell!

Harry a köpeny alatt felemelte a galagonyapálcát, rászegezte az öreg koboldra, és életében először elsuttogta a főbenjáró átkot:

– *Imperio!*

Különös érzés támadt a karjában: bizsergő melegség, mely mintha az agyából indult volna ki, hogy az izmokon, ereken és idegeken át összekösse tudatát a pálcával és a kiszórt átokkal. A kobold átvette Bellatrix pálcáját, tüzetesen megvizsgálta, majd így szólt:

– Amint látom, új pálcát csináltatott magának, Madam LeStrange!

– Tessék? – hökkent meg Hermione. – Nem, nem, mindig is ez volt...

– Új pálca? – lépett a pulthoz Travers. A koboldok kitartóan figyelték a jelenetet. – De hát hogyan, hol talált pálcakészítőt?

Harry gondolkodás nélkül cselekedett: pálcáját Traversre szegezve elsuttogott még egy Imperiust.

– Ó persze, persze – motyogta a pálcára pislogva Travers. – Gratulálok, igazán szép darab. No és megfelelően működik? Minden új pálca igényel némi idomítást, nem gondolja?

Hermione most már teljesen megzavarodott, de Harry nagy megkönnyebbülésére kommentár nélkül belenyugodott az események e bizarr alakulásába.

A pult mögött ülő öreg kobold tapsolt egyet, mire egy fiatalabb lépett oda hozzá.

– Szükségem lesz a csördítőkre – közölte az öreg, erre a fiatal elsietett, majd hamarosan visszatért egy, a hangja alapján fémtárgyakkal teli bőrzsákkal, s átadta azt az öregnek.

– Pompás, pompás... Legyen oly kegyes, és kövessen, Madam LeStrange. – A kobold leugrott magas székéről, aminek következtében eltűnt a pult mögött. – Mutatnám az utat a széfhez.

A pult szélénél bukkant elő újra az öreg. Örvendezve kocogott feléjük, kezében a csörömpölő tartalmú bőrzsákkal. Travers ezalatt eltátott szájával, mozdulatlanul állt. Sajátos viselkedésére Ron hívta fel Harry figyelmét azzal, hogy meghökkenve bámult rá.

– Egy pillanat... Bogrod!

Újabb kobold sietett elő a pult mögül.

– Külön utasításokat kaptunk – hajolt meg Hermione előtt. – Bocsásson meg, úrnő, de a Lestrangle-széfre jelenleg különleges szabályok vonatkoznak.

Izgatottan belesuttogott valamit Bogrod fülébe, de az Imperius-átokkal sújtott kobold leintette.

– Tisztában vagyok az utasításokkal. Madam Lestrangle fel kívánja keresni a széfjét... ősi család... régi ügyfeleink... erre parancsoljon...

Azzal csörömpölve elsietett a csarnokból kivezető megannyi ajtó egyike felé. Harry hátranézett Traversre – az még mindig a semmibe bámult, és úgy állt, mint akit a padlóhoz ragasztottak. Harry hamar döntött: egy apró pálcamozdulattal utasítást adott a halálfalónak, aki erre jámboran a nyomukba szegődött. Hamarosan elérték az ajtót, s beléptek a durva falú, fáklyafényes folyosóra.

– Bajban vagyunk, gyanút fogtak – szólt Harry, amint becsukódott mögöttük az ajtó. Lerázta magáról a láthatatlanná tévő köpenyt, s Ampók leugrott a hátáról. Traversnek és Bogrodnak a szemük se rebkent attól, hogy egyszerre ott áll előttük Harry Potter. Hermione és Ron értetlenkedve néztek a két bamba kísérőre.

– Imperius-átok – magyarázta Harry. – De félek, nem csináltam elég erősen... Nem tudom.

Újabb emlék villant most a fejébe: az igazi Bellatrix Lestrangle képe, amint ezt kiabálja neki: „Sose használtál még főbenjáró átkot, mi? Azokat komolyan kell gondolni, Potter!”

– Mit csináljunk? – kérdezte Ron. – Tűnjünk el, amíg még lehet?

– Nem biztos, hogy már lehet. – Hermione aggódva nézett vissza a csarnokba nyíló ajtóra. Nem tudhatták, mi zajlik mögötte.

– Azt mondom, ha már idáig eljutottunk, menjünk tovább – szólt eltökélten Harry.

– Helyes! – vágta rá Ampók. – Nos hát: Bogrodra szükség van, neki kell irányítania a csillét. Én már nem vagyok jogosult rá. A varázslót viszont nem tudjuk magunkkal vinni.

Harry rászzegezte a pálcáját Traversre.

– *Imperio!*

A halálfaló habozás nélkül elindult a sötét alagútban.

– Mit parancsoltál neki?

– Hogy bújjon el – felelte Harry, miközben Bogrod felé fordította a pálcáját. A kobold füttyentett, s hamarosan előgördült egy csille a sötétből. Bogrod és Ampók beült előre, Harry, Ron és Hermione pedig bezsúfolódott a

kis kocsi hátsó részébe. Harrynek úgy rémlett, mintha kiáltások szűrődnének át a csarnokba nyíló ajtón.

A csille nekilódult. Egyre gyorsult, másodpercek alatt utolérte Traverst, aki az alagútfal egy szélesebb hasadékába igyekezett bepréselni magát, majd éles kanyarokkal tarkított száguldásba kezdett a lejtős járatok labirintusában. Harry füle megtelt a csille zakatolásával, s lobogott a haja a menetszállástól, ahogy a sztalaktitok között szalامozva a mélység felé robogtak. Kényszeresen hátra-hátrapillantott: úgy érezte, mintha hatalmas lábnyomokat hagytak volna maguk mögött. Percről percre rémesebb ostobaságnak tartotta, hogy Hermionét épp Bellatrixnak álcázták, és hogy magukkal hozták a boszorkány pálcáját, amiről a halálfalók pontosan tudják, ki lopta el...

A Gringotts barlangrendszerének olyan mélységeibe érkeztek, ahol Harry még sosem járt. Szédítő sebességgel bevettek egy hajtúkanyart, s mikor kijöttek belőle, vizesést pillantottak meg közvetlenül maguk előtt. – Ne! – hatolt Harry fülébe Ampók kiáltása, de fékezni nem lehetett, s a csille már át is száguldott a zuhatagon. Harrynek szeme-szája megtelt vízzel, nem látott, nem kapott levegőt; azután a csille egyszerre hatalmasat zökkent, felborult, s utasai kirepültek belőle. Harry hallotta, hogy a kocsi összeroncsolódik a sziklafalon; Hermione sikoltott valamit, s ezután Harry úgy érezte, súlytalanná válva ereszkedik lefelé, mígnem végül puhán a barlang köves talajára huppant.

– Pá-párnázóbúbáj – köhögte Hermione, miközben Ron segítségével feltápáskodott. Harry ránézett, s rémülten állapította meg, hogy Hermione megint Hermione: csuromvizesen, nagy, lógó talárban és bellatrixságát teljességgel elveszítve állt a barlangban. Ron is újra vörös hajú és csupasz képű volt. Erre ők is rádöbbenek, amint egymásra néztek és megtapogatták saját arcukat.

– A tolvajok tisztítóvize! – Ampók talpra vergődött, és hátranézett a síneket áztató zuhatag felé, amelyről Harry immár sejtette, hogy nem közönséges vizesés. – Lemos minden búbájt, minden mágikus álcát! Tudják, hogy imposztorok járnak a Gringottsban, megerősítették a védelmet miattunk!

Harry látta, hogy Hermione ellenőrzi, megvan-e a gyöngyös táska; erre ő is gyorsan benyúlt a kabátja alá, és kitapintotta a láthatatlanná tévő köpenyt. Azután Bogrodra nézett, aki megzavarodva rázta a fejét: a tolvajok tisztítóvize nyilván az Imperius-átkot is hatástalanította.

– Szükségünk van rá – jelentette ki Ampók. – Gringottsi kobold nélkül nem tudunk bejutni a széfbe. És a csördítők is kellenek majd!

– *Imperio!* – mondta ki megint az átkot Harry. Hangja még az alagútban visszhangzott, mikor már újra érezte az agyából a pálcája felé áradó bizsergést. Bogrod most is meghajolt az akarata előtt: miközben Ron sietve felkapta a földről a csörgő bőrzsákot, a kobold arcán a zavarodottság átadta helyét az udvarias közöny kifejezésének.

– Hangokat hallok. Jönnék! – figyelmeztette társait Hermione, azzal a vízesés felé fordította Bellatrix pálcáját. – *Protego!*

A pajzsbűbáj esernyő módjára szétnyitotta a vízesés függönyét.

– Ügyes – bólintott Harry. – Előre, Ampók, vezessen minket!

– Hogy fogunk kijutni innen? – tette fel a kérdést Ron, amint Hermione, Harry és ő a kobold nyomában belevetették magukat a sötétbe. Bogrod hűséges vén kutya módjára loholt a sarkukban.

– Azzal majd akkor foglalkozzunk, ha eljön az ideje – hárította el a problémát Harry. Fülelni próbált: csörgést és súlyos mozgást vélt hallani a közelből. – Messze vagyunk még, Ampók?

– Már nem, Harry Potter, már nem...

Befordultak egy sarkon, s amit megpillantottak, megtorpanásra készítette valamennyiüket, hiába voltak felkészülve rá.

Egy hatalmas, megbéklyózott sárkány terpeszkedett előttük, elzárva a négy vagy öt legmélyebben fekvő széfhez vezető utat. A bestia pikkelyei fakók és repedezettek voltak a hosszú, föld alatti raboskodástól; szeme rózsaszínűvé halványult és tejszerűen homályos volt. Két hátsó lábára egy-egy erős vasbilincs feszült, s azokat súlyos lánc kötötte össze a barlang padlójába vert jókora vaskarókkal. Testére hajtott nagy, tüskés szárnyai, ha kitarja őket, faltól falig értek volna a barlangteremben. A jövevényeket észelve felemelte a fejét, falrengető üvöltést hallatott, majd akkora lángcsóvát fújt, hogy a csapat jobbnak látta visszamenekülni az alagút kanyarulatán túlra.

– Alig lát – zihálta Ampók –, s attól csak még vérszomjasabb. De kordában tudjuk tartani, megvan hozzá az eszközünk. Megtanulta, mire számíthat, ha jönnek a csördítők. Kérem őket!

Ron átadta Ampóknak a bőrzsákot, és a kobold kis fémtárgyakat vett ki belőle, melyek, ha megrázták őket, éles, csengő hangot adtak ki, olyasfélét, mintha apró kalapács csapódna egy kicsiny üllőre. Ampók kiosztotta a csördítőket – Bogrod jámbor egykedvűséggel vette át a magáét.

– Tudjátok, mi a teendő – fordult a három jó barátához Ampók. – A sárkány megrémül a csördítőtől, mert fájdalomra számít. Vissza fog vonulni, és Bogrodnak a széf ajtajára kell nyomnia a tenyerét.

Újra kimerészkedtek az alagútból, de ezúttal már a csördítőket rázva. A csengés felerősödve verődött vissza a kőfalakról; Harry úgy érezte, mintha a koponyája is vibrálna a zajtól. A sárkány újabb rekedt ordítást hallatott, majd meghátrált. Harry látta, hogy reszket, s mikor a közelébe ért, szörnyű sebek nyomait pillantotta meg a pofáján. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy a csördítők hangja tüzes kardok emlékét ébreszti a bestiában.

– Vedd rá, hogy nyomja a kezét az ajtóra! – sürgette Ampók Harryt, aki erre ismét Bogrodra szegezte pálcáját. Az öreg kobold engedelmesen a fához érintette tenyerét, mire az ajtó semmivé foszlott. A mögötte feltáruló üreg a padlótól a mennyezetig tele volt: aranypénzekkel, kelyhekkal, ezüst páncélokkal, különös lények lenyűzött, részint tüskés, részint lógó szárnyú bőrével és bájitalokkal teli kristálypalackokkal, de volt ott egy koponya is, amin korona díszelgett.

– Gyorsan, keressük meg! – szólt Harry.

Hugrabug poharáról pontos leírást adott Ronnak és Hermionénak, arra az esetre viszont, ha a széf a másik, ismeretlen horcruxot rejtene, semmiféle támpontot nem tudott adni nekik. Szinte még körülnézni sem volt ideje, mikor tompa puffanást hallottak: az ajtó újra megjelent és bezárta őket a széfbe, ahol ettől kezdve koromsötét volt.

– Sebaj, Bogrod majd kienged minket – mondta Ampók, mintegy válaszul Ron riadt kiáltására. – Gyűjtsátok meg a pálcátokat! És siessetek, nincs sok időnk!

– *Lumos!*

Harry pásztázni kezdte világító pálcájával a kincses barlangot. Csillogó drágakövekre esett a fény, majd egy magas polcon, egy halom aranylánc között megpillantotta Griffendél kardjának másolatát. Ron és Hermione is fényt gyújtottak pálcájuk hegyén, és kémlelni kezdték a körülöttük magasló kincsdombokat.

– Harry, nem lehet, hogy ez a... Áá!

Hermione felsikoltott fájdalmában, s Harry, mikor felé fordította pálcáját, azt látta, hogy a lány kezéből kiesik egy drágakövekkel kirakott kehely. A díszes ivóedény még röptében önmaga húsz hasonmásává robbant szét, kehelyesöt zúdítva a padlóra. A klónok csörömpölve szétgurultak, s immár lehetetlen volt megállapítani, melyik közülük az eredeti kehely.

– Megégetett! – panaszkolta Hermione felhólyagosodott ujjait szopogatva.

– Geminio-és Pirocus-bűbájt is alkalmaztak – vont le a következtetést Ampók. – Minden, amit megérintetek, izzani kezd és megsokszorozódik, de a

másolatok értéktelenek. Ha tovább fogdossátok a kincseket, a szaporodó arany maga alá temet és agyonnyom minket!

– Jól van, ne nyúljatok semmihez! – utasította barátait Harry, de még ki sem mondta, mikor Ron a cipője orrával véletlenül hozzáért az egyik kehelymásolathoz, mire az maga is nyomban meghússzorozódott. Ron fél lábon ugrált fájdalmában: a forró fém lyukat égetett a cipőjén.

– Maradj nyugton, ne mozdulj! – fogta le Hermione.

– Csak nézzetek körül! – mondta Harry. – Ne feledjétek: egy kicsi, kétfülű aranypoharat keresünk, amire borz van vésve – de figyeljétek Hollóháti jelképét, a sast is...

Pálcáikkal belevilágítottak minden sarokba, minden zugba. Közben egy tapodtat se mozdultak a helyükről, de még így is szinte lehetetlen volt elkerülniük az érintkezést a kincsekkel. Harry hamis galleonok lavináját zúdította a padlóra, így ott már alig maradt egy-egy talpalatnyi üres hely. A kelyhek és pénzdarabok izzottak, mint a parázs, s az üreg úgy átforrósodott tőlük, akár egy kemence. Harry pálcája mennyezetig érő polcokon sorakozó pajzsokat és koboldok kovácsolta sisakokat világított meg. Egyre magasabbra irányította a fénysugarat, mígnem pillantása hirtelen rátalált egy tárgyra, amitől a szíve és a keze is megremegett.

– *Ott van, ott van!*

Ron és Hermione is odafordították pálcájukat, így immár három reflektor fényében szikrázott a kis aranypohár, a hajdani Hugrabug Helga hagyatéka, amit néhány évtizede késői örökösétől, Hepzibah Smith-től lopott el Tom Denem.

– Hogy a fenébe mászunk fel érte, ha nem érhetünk hozzá semmihez? – fogalmazta meg a problémát Ron.

– *Invito pohár!* – kiáltotta Hermione, feledve, mit mondott nekik Ampók a megbeszéléseken.

– Hiába, hiába! – mordult fel a kobold.

– Akkor mi legyen? – förmedt rá Harry. – Ha meg akarja kapni a kardot, segítenie kell... Várjunk csak! A karddal talán hozzá lehet érni a dolgokhoz! Hermione, vedd elő!

A lány előcibálta a gyöngyös táskát a talárja alól, kotorászni kezdett benne, és hamarosan ott csillogott a kezében az ezüstkard. Harry megfogta a rubintos markolatot, s a penge hegyét óvatosan egy ezüstkancsóhoz érintette. Az nem sokszorozódott meg.

– A pohár fülét fel tudnám tüzni a kardra – de fel kéne jutnom oda valahogy...

A polc, amelyen a pohár pihent, túl magasan volt, még Ron sem érhetette el. A megbűvölt, izzó aranyak sugározta hőség hullámokban áradt felfelé; Harry arcán és hátán is csorgott a verejték. Közben odakint megint felüvöltött a sárkány, és közeledő csördítők hangja szűrődött be az üregbe.

Most tényleg csapdába estek: innen csak azon az ajtón átjuthattak ki, amit a zajokból ítélve egy hordára való kobold készült megostromolni. Harry Ronra és Hermionéra nézett: ahogy közeledtek a csördítők, úgy fokozódott arcukon a rémület.

– Hermione – szólt –, fel kell jutnom oda, meg kell semmisítenünk... A lány felemelte pálcáját, Harryre szegezte, és elsuttogta a varázsigét:

– *Levicorpus*.

A bűbáj a bokájánál fogva rántotta a magasba Harryt. Ahogy fejfelé fordult, nekiütközött egy lovagi páncélnak, ami egy szempillantás alatt húszfelé osztódott, izzó fémtestek lavináját zúdítva Ronra, Hermionéra, Ampókra és Bogrodra. Azok fájdalmas sikolyok közepette megtántorodtak, és nekiestek egyéb tárgyaknak, amelyek erre szintén ontani kezdték forró másolataikat. Miközben a két ember és a két kobold ordítva, kapálózva küzdött az áradó tüzes kincstenger ellen, odafent Harrynek végre sikerült átbújtatnia a kard pengéjét Hugarbug poharának a fülén.

– *Leperex!* – visította Hermione, hogy megóvjja magát és társait az izzó áradattól.

Azután egy minden addiginál iszonyatosabb ordítás hasított a forró levegőbe: Ron és Hermione derékig álltak az aranyban, közös erővel igyekeztek felszínen tartani Bogrodot, de Ampókot elnyelte a kincstenger: már csak hosszú ujjainak hegye látszott ki a sístergő aranytárgyak közül.

Harry megragadta Ampók ujjait, és húzni kezdte felfelé. A kobold fájdalmasan üvöltve, hólyagosra égett testtel került elő az arany tengerből.

– *Liberacorpus!* – kiáltotta Harry. A függesztővarázs megszűnt, s ő Ampókkal együtt a dagadó kincsár tetejére zuhant. A kard kirepült a kezéből.

– Kapjátok el! – kiáltotta Harry. Az izzó fém ezer helyen égette a bőrét; Ampók felkapaszkodott a vállára, úgy igyekezett távol tartani magát a tüzes tengertől. – Hol van a kard? Rajta volt a pohár!

A csördítők már olyan közel jártak, hogy zajuk az ajtón átszűrődve is sértette a fület – elfogyott az idő, nem volt tovább...

– Ott van!

Ampók látta meg, Ampók lendült felé – s Harry e pillanatban rádöbbsent, hogy a kobold egy percig se hitt benne, hogy be akarják tartani neki tett ígéretüket. Ampók egyik kezével Harry haját markolta, hogy ne zuhanjon az

izzó arany közé, a másikkal megragadta a rubintos markolatot, majd nyomban magasra lendítette a kardot, hogy Harry ne érhesse el.

A széles mozdulattól az aranypohár lecsúszott a pengéről, és a levegőbe repült. Harry, nyakában a kobolddal, előrevetődött, elkapta, és hiába égette húsát a forró fém, hiába robbant ki a kezéből megannyi tüzes Hugarbug-pohár, csak markolta a horcruxot fogcsikorgató kitartással. Közben ismét kinyílt a széf ajtaja; a felduzzadt kincstömeg abban a szempillantásban lavinaként megindult kifelé, s a három jó barát a tüzes aranyés ezüstoffolyam hátán kiszánkázott a külső barlangterembe.

Harry alig érezte a testét elborító égési sebeket; az izzó kincsek egyre hízó hullámán sodródva gyorsan zsebre dugta az aranypoharat, majd a feje fölé nyúlt, hogy visszaszerezze a kardot Ampóktól. A kobold azonban addigra eltűnt: a legelső alkalmas pillanatban lecsusszant Harry nyakából, és eliramodott közeledő fajtársai felé. – Tolvajok! Tolvajok! Segítség! Tolvajok! – kiáltotta a kardot lengetve, azzal eltűnt a seregnyi, törrel felfegyverzett kobold között, akik kérdés nélkül befogadták őt.

Harry talpra vergődött a forró fémtömeg tetején; tudta, hogy csak az ellenséges tömegen át vezet út kifelé.

– *Stupor!* – kiáltotta, s Ron és Hermione követték a példáját. Piros fénycsóvák csapódtak a koboldok tömött soraiba: páran összeroskadtak, de a többi feltartóztathatatlanul nyomult előre, s egy csapatnyi örvarázló is kilépett az alagútból.

A megbéklyózott sárkány üvöltve kitátotta a pofáját, és gomolygó lángtengerré változtatta a levegőt a koboldsereg fölött. A varázslók földig görnyedve menekültek vissza az alagútba – Harry pedig egy hirtelen támadt, tébolyultan vakmerő ötlettől vezérelve megcélozta pálcájával a bestia lábát szorító bilincseket.

– *Relaxo!*

A vaspántok visszhangzó csendüléssel lehullottak.

– Erre! – kiáltotta Harry, s kábító átkait tovább szórva az előrenyomuló koboldok irányába, futni kezdett a vak sárkány felé.

– Harry! Harry! – sikította Hermione. – Mit csinálsz!?

– Gyertek, másszatok fel rá, gyorsan...

A sárkány még nem vette észre, hogy szabad. Harry lépcsőnek használta a behúzott hátsó láb combrészét, onnan lendítette fel magát a bestia hátára. Acélkemény pikkelyeken állt – a sárkány nem adta jelét, hogy érezné őt a hátán. Harry lenyúlt, és gyorsan felhúzta maga mögé Hermionét. Ron is

felugrott, még épp idejében: a sárkány most már észrevette, hogy nincs bilincs a lábán.

Iszonyú üvöltéssel felágaskodott – Harry teljes erőből szorította térde között a széles hátat, és markolta a fűrészlű pikkelyeket. A bestia kitárta szárnyát, széles utcát tarolt vele a visító koboldok tömegében, és néhány csapással a levegőbe emelkedett. Az alagút szája felé ívelő, mind alacsonyabb mennyezet súrolta a sárkány gerincére lapuló Harry, Ron és Hermione hátát; közben alulról koboldtörök tucatjai röppentek feléjük, de azok nem jelentettek veszélyt: egytől egyig lepattantak a bestia pikkelyes hasáról.

– Túl nagy, nem fog kiférni! – kiabálta Hermione, de a sárkány ekkor kitátotta a száját, és ismét tüzet okádott. A lángok megrepesztették az alagút falát és mennyezetét, s a szörnyeteg kaparva-vergődve befurakodott az alagútba. A forróság elviselhetetlen volt, s a por olyan sűrű, hogy Harry nem bírta nyitva tartani a szemét; hallani sem hallott semmit a leszakadó sziklatömbök robaján és a sárkány üvöltésén kívül – nem tehetett mást, kapaszkodott, és várta, hogy mikor sodorja le valami a szörnyeteg hátáról. Aztán egyszer csak Hermione kiáltását hallotta:

– *Defodio!*

A lány segített a sárkánynak: bűbájával kivájta az alagút mennyezetét, hogy a rikoltozó koboldok és csördítőik elől menekülő bestia könnyebben küzdhesse magát egyre feljebb és feljebb, a friss levegő csábító illatát követve. Harry és Ron követték Hermione példáját: ásóbűbájokkal nagy darabokat hasítottak ki a mennyezetből. Hamarosan maguk mögött hagyták a föld alatti tavat; a hatalmas, fűjtató bestia elszántan tört előre, nyilván érezte, hogy amerre megy, ott a szabadság és a végtelen tér várja. Izmos, lándzsahegyű farka gördülő sziklatömbök és megcsonkított cseppköoszlopok között csapkodott. A koboldok csördítőinek hangja már csak távoli, tompa zajként érte el őket, s a sárkány pusztító tüze gondoskodott róla, hogy szemből se fenyegethesse őket veszély...

A három jó barát bűbájainak és a szörnyeteg brutális erejének hála végül megnyílt az út az alagútból a márványcsarnokba. Koboldok és varázslók fejvesztve menekültek a felágaskodó bestia elől. A sárkány még most sem törődött csimpaszkodó utasaival; tüskés-szarvas fejét a kinti hűvös, friss illatú levegő irányába fordította, és már indult is a kijárat felé. Néhány másodperc múlva két pár kidöntött fémkaput hátrahagyva kiment az Abszol útra, majd ugyanazzal a lendülettel kitárta szárnyát, és elrugaszkodott a földtől.

Huszonhetedik fejezet **A utolsó búvóhely**

Kormányozni lehetetlen volt. A sárkány nem látta, hova, merre repül, s Harry tisztában volt vele, hogy ha a szörnyeteg átfordul, vagy akár csak élesebb kanyart vesz, mindhárman menthetetlenül lezuhannak a kevés kapaszkodót nyújtó, széles hátról. Ennek ellenére amint egyre magasabbra emelkedtek, s London kitárult alattuk, akár egy hatalmas, szürke-zöld térkép, Harry legerősebb érzése nem a félelem volt, hanem a háládatos öröm afölött, hogy elérték a lehetetlennek tűnő célt: élve kijutottak a Gringottsból. Csak hasalt, ölelte a szörnyeteg nyakát, szorongatta a fémszerű pikkelyeket, élvezte az égések fájdalmát csillapító hús szelet, és hallgatta a szélmalom-vitorlához hasonló, hatalmas sárkányszárnyak csattogását. A háta mögött hasaló Ron torkaszakadtából káromkodott – hogy örömét vagy rettegését fejezte-e ki ezzel, nem volt világos –, Hermione pedig mintha sírt volna.

Így telt el a repülés első öt perce. A sárkányt a jelek szerint egyelőre nem érdekelte más, csak hogy minél messzebb kerüljön föld alatti börtönétől, így Harry kezdeti félelme attól, hogy a bestia ledobja őket, alábbhagyott – most már inkább az nyugtalanította, hogy mikor és miként fognak lekerülni a sárkány hátáról. Fogalma sem volt róla, mennyi ideig tud egy sárkány pihenés nélkül repülni, ahogy arról sem volt elképzelése, hogyan fog ez a félvak példány alkalmas leszállóhelyet találni magának. Miközben ezeken töprengett, folyton jobbra-balra tekingetett, s azt képzelte, máris szűrni kezd a sebhelye...

Vajon mikor éri el Voldemortot a hír, hogy betörték Lestrangle-ék széfjébe? Mikorra értesítik a gringottsi koboldok Bellatrixot? Mennyi idő kell nekik ahhoz, hogy megállapítsák, mi hiányzik a széfből? Mert ha kiderül, hogy az arany pohár eltűnt, és Voldemort erről tudomást szerez, attól a pillanattól fogva tudni fogja, hogy ellenségei horcruxokra vadásznak...

A sárkány nyilván frissebb, hűvösebb levegőre vágyott, mert egyre feljebb és feljebb emelkedett. Végül már fagyos felhőfátylakon repült keresztül, olyan magasan, hogy Harry nem tudta többé kivenni a fővárosba tartó és onnan távozó autók színes pöttyeit. Londont maguk mögött hagyva észak felé tartottak; zöld és barna téglalapokra osztott földek, matt és fényes szalagok módjára kanyargó utak és folyók fölött szálltak el.

– Szerintetek hova megy? – ordította Ron.

– Fogalmam sincs! – kiáltott vissza Harry. A keze elzsibbadt a hidegtől, nem tudta, de nem is merte megmozdítani az ujjait. Felmerült benne a kérdés,

mi lesz, ha feltűnik odalent a nagy kékség: ha kiderül, hogy a sárkány ki akar repülni a nyílt tenger fölé. Átfázott, fájt minden tagja, ráadásul farkaséhes és nagyon szomjas volt. A sárkány vajon mikor evett utoljára? Előbb-utóbb nyilván kénytelen lesz táplálékot keresni. És ha akkor rájön, hogy háromfogásos ebédet cipel a hátán...

A nap mind lejjebb hanyatlott az indigókékké sötétedő égen; lent a mélyben sorban úsztak el a városok és falvak, a sárkány pedig még mindig repült, végighúzva a föld arcán nagy, sötét felhőhöz hasonlatos árnyékát. A folyamatos kapaszkodás kimerítő volt, Harrynek már minden porcikája sajgott az erőfeszítéstől.

– Csak képzelődöm – kiabálta Ron, miután már jó ideje egyetlen szó se hangzott el köztük –, vagy tényleg ereszkedünk?

Harry lenézett. Sötétzöld hegyeket és alkonyi fénytől vöröslő vízű tavakat látott. Ahogy a pikkelyes test mellett lebámult a tájra, az valóban nőni látszott és egyre részletgazdagabbá vált. Harry eltűnődött, vajon a tavak tükreiről visszaverődő napfény árulta-e el a félvak állatnak, hogy itt iható édesvizet talál.

A sárkány hatalmas köröket leírva ereszkedett, s úgy tűnt, a kisebb tavak egyikét választotta ki magának.

– Szerintem amint lehet, ugorjunk le róla – kiáltott hátra barátainak Harry. – Bele a vízbe, még mielőtt észrevesz minket!

Azok ketten bólogattak, Hermione kissé bágyadtan. Harry most megpillantotta a vízen a sárkány széles, sárga hasának tükörképét.

– Most!

Lecsúszott a bestia oldalán, és álló helyzetben beleugrott a nádszigetekkel teli tóba. Magasabbról zuhant, mint becsülte: keményen csapódott a jéghideg, zöld vízbe, s úgy elmerült benne, mint a kő. Egy rúgással a felszínre lökte magát, s mikor zihálva körülnézett, két, súlyos testek becsapódása keltette hullámkört pillantott meg. A sárkány láthatólag semmit sem vett észre az egészből: már húsz méterre járt, s egyre távolodott, közvetlenül a tótükör fölött vitorlázva. Sebhelyes pofája a vizet szántotta, úgy ivott, s mire Ron és Hermione a felszínre bukkant, már majdnem elérte a tó partját, ahol végül leszállt.

Harry, Ron és Hermione a szemközti partot célozták meg. A tó sekély volt; kezüket és lábukat többet használták arra, hogy megküzdjenek az iszappal és a sűrű náddal, mint úszásra, s kimerülten, zihálva másztak ki végül a part csúszós fűvére.

Hermione lefeküdt a földre; rázta a köhögés és vacogott. Harry úgy érezte, egy pillanat alatt el tudna aludni, de maradék erejét összeszedve felállt, és nekilátott, hogy körülvégye pihenőhelyüket a szokásos védőbűbájokkal.

Mikor végzett, visszament barátaihoz. A széfbeli események óta nem volt még alkalma alaposabban megnézni őket. Mindkettőjük arcát és karját haragosvörös égési sebek borították, s a ruhájuk foltokban teljesen elszenesedett. Fájdalmas szisszenések közepette egy boszorkányfű-kivonattal átitatott rongyot nyomkodtak sebeikre. Hermione átadta a kis üveget Harrynek, azután elővett három palack sütőtöklevet, amit még a Kagylólakból hozott magával, valamint három tiszta, száraz talárt. Átöltöztek, majd csillapították szomjukat.

– Készítsünk mérleget – szólalt meg végül Ron, szépen gyógyuló kezét nézegetve. – Megszereztük a horcruxot, ami jó. Viszont elvesztettük...

– A kardot – sziszegte összeszorított fogakkal Harry, miközben a farmerén égett lyukon át boszorkányfű-kivonatot cseppentett az alatta vöröslő sebre.

– A kardot – visszhangozta Ron. – Lenyúlta az a simlis kis mocsok...

Harry elővette a horcruxot félredobott vizes kabátja zsebéből, és letette hármuk közé a fűre. Miközben a töklevet kortyolgatták, tekintetük megpihent a lenyugvó nap fényében csillogó aranypoháron.

– Ezt legalább nem lehet hordani – jegyezte meg Ron, és megtörölte a száját kézfejevel. – Elég hülyén nézne ki a nyakunkban.

Hermione a túlsó part felé nézett. A sárkány még mindig ivott.

– Szerintetek mi lesz vele? – kérdezte. – Vajon boldogul egyedül?

– Úgy beszélsz, mint Hagrid – fintorgott Ron. – Ez egy sárkány, Hermione, tud vigyázni magára. Én inkább magunkat féltsem.

– Miért?

– A világért sem akarlak megijeszteni, de szerintem gyanítják, hogy betörtünk a Gringottsba.

Mindhárman nevetni kezdtek – és ha már elkezdték, nagyon nehezen tudták abbahagyni. Harrynek szúrt az oldala, szédült az éhségtől, mégis hanyatt feküdt a vöröslő ég alatt a fűben, és addig nevetett, amíg bele nem fájdukt a torka.

– De tényleg, most mit csinálunk? – kérdezte Hermione, mikor újra megtudott szólalni. – Lebuktunk, nem? Tudjukki ebből már rájön, hogy tudunk a horcruxairól.

– Talán nem merik elmondani neki, mi történt – reménykedett Ron. – Talán eltussolják...

Az ég, a tó vizének illata és Ron hangja a semmibe tűnt: mint kegyetlen kardcsapás, úgy hasított Harry homlokába a fájdalom. Gyéren megvilágított szobában állt, félkörben varázslók sorakoztak előtte, s lábánál a padlón kis, remegő alak térdepelt.

– Mit mondtál? – Magas hangjában a jéghideg csengés mögött harag és félelem izzott. Az egyetlen dolog, amitől tartott – de nem, az lehetetlen, honnan is tudhatná...

A koboldot rázta a remegés, képtelen volt belenézni a vöröslő szempárba.

– Mondd még egyszer! – vijjogta Voldemort. – Mondd még egyszer!

– Na-nagyúr – dadogta a kobold rettegéstől elkerekedett szemmel –, na-nagyúr, me-megpróbáltuk f... feltartóztatni őket... csa-csalók be... behatoltak a... a Lestrangle-széfbe...

– Csalók? Miféle csalók? Úgy tudtam, a Gringottsban megvannak a módszereitek a csalók leleplezésére! Kik voltak?

– A... a... a Po-Potter fiú és két bűntársa...

– Mit vittek el? – harsogta Voldemort. Iszonyú félelem markolt belé. – Mondd már! Mit vittek el!?

– Egy kis... egy kis arany poharat... nagyúr.

Voldemort úgy hallotta saját haragvó és hitetlenkedő üvöltését, mintha egy idegené lenne. Őrjítő düh tombolt teste minden sejtjében – nem igaz, képtelenség, senki nem tudott róla! Hogy lehet, hogy az a kölyök leleplezte a titkot?

A Pálcák Ura végigszántotta a levegőt; átok fénye festette zöldre a szoba falait, a kobold holtan hanyatlott a padlóra, a félkörben álló varázslók szétrebbentek, rémülten menekültek. Bellatrix és Lucius Malfoy társaikat félrelökve rohantak az ajtó felé, az ő pálcája pedig újra meg újra lecsapott, s akik még ott voltak, elpusztultak, meghaltak mind, mert ezt a hírt hozták, mert hallottak az aranypohárról...

Ő a holtak között magára maradvá fel-alá csörtetett a szobában. Maga előtt látta őket sorban: kincseit, védelmezőit, a halhatatlanságba vetett horgonyait – a napló megsemmisült, a poharat ellopták... Lehet, hogy a kölyök a többiről is tud? Tudhat róluk? Talán már nyomozott is utánuk? Megtalálta valamelyiket? Dumbledore állna emögött? Dumbledore, aki mindig is gyanakvással nézett rá, Dumbledore, akit megöltek a parancsára,

Dumbledore, akinek a pálcája immár az övé, s aki most mégis utánanyúl a halál szennyéből...

No de ha a kölyök elpusztította volna valamelyik horcruxát, azt ő, Voldemort nagyúr bizonyára tudná, megérezte volna. Ő, aki a legnagyobb varázslók között, ő, aki legyőzte Dumbledore-t és a halálba küldött ezernyi névtelen senkit – hogy is ne tudna róla, ha őt magát, a legfontosabbat, a legbecsesebbet megtámadták, megcsönkítették volna?

Igaz, azt nem érezte, mikor a napló elpusztult, de akkor még nem volt teste az érzékeléshez, lényé kísértetnél is halványabb volt... nem, a többi biztonságban van... a többi horcruxnak nem eshetett baja...

Meg kell bizonyosodnia róla... Tovább járkált fel-alá a szobában, félrerúgta az útból a kobold hulláját, s a képek beúsztak, ott égtek lüktető agyában: a tó, a viskó és a Roxfort...

Haragiába most a józanság hűsítő cseppje vegyült: honnan is tudhatná a kölyök, hogy a Gomold viskóban rejtette el a gyűrűt? A rokonságát a Gomoldokkal titokban tartotta mindenki előtt, elrejtette ezt a kapcsolatot, a gyilkosságok után a nyomok nem vezettek el őhöz – a gyűrű egészen biztosan a rejtekhelyén pihen.

És hogyan tudhatna a kölyök vagy más a barlangról? Hogyan hatástalaníthatná bárki a védelmi rendszert? Nevetséges képtelenség, hogy a medált ellopják onnan...

És az iskola: egyedül ő maga tudja, hol van a horcrux, mert egyedül neki sikerült a kastély legmélyebb titkaiig hatolnia...

És végül ott van Nagini, aki ezentúl mindig vele lesz, nem kap semmiféle feladatot, ott marad mellette, a védelme alatt...

De a bizonyosság, a tökéletes bizonyosság kedvéért fel kell keresnie minden rejtekhelyet, meg kell erősítenie minden egyes horcrux védelmét... Ez olyan munka, mint a Pálcák Urának felkutatása volt: neki magának, egyedül kell elvégeznie...

Melyik legyen az első, melyik a legvédtelenebb? Egy régi aggály éledt újra benne. Dumbledore ismerte a középső nevét... Dumbledore kikövetkeztethette a rokonságát a Gomoldokkal... az elhagyott, romos lak, talán az a legkevésbé biztonságos a rejtekhelyek közül – azt keresi fel elsőként...

A tó titka megfejthetetlen... Habár nem lehet teljesen kizárni, hogy Dumbledore, aki járt az árvaházban, tudomást szerzett bizonyos régi bűnökről...

És a Roxfort... Nos, az ottani horcrux tökéletes biztonságban van, hiszen Potter nemhogy az iskolába, de Roxmortsba se teheti be a lábát anélkül, hogy lelepleződne. Mindazonáltal nem árt figyelmeztetni Pitont, hogy a kölyök esetleg megpróbál bejutni a kastélyba. Hogy milyen célból, azt persze dőreség volna elárulnia Pitonnak; már az is súlyos hiba volt, hogy Bellatrixra és Malfoyra értékeket bízott – az ostobaságuk, a hanyagságuk ékesen bizonyítja, hogy soha senkiben nem szabad megbízni.

Először tehát elmegy a Gomold lakba. Naginit is magával viszi – többet egy percre sem válik meg a kígyótól... Kisietett a szalonból, átvágott az előszobán, és kiment a sötét kertbe, ahol a szökőkút csobogott. Párszázóul hívta a kígyót, és az már siklott is felé, akár egy hosszú árnyék...

Harry visszarántotta magát a jelenbe, és tágra nyitotta a szemét. Naplemente volt, ő a tóparton feküdt, Ron és Hermione mellette ültek, és nézték őt. Még mindig lüktetett a sebhelye, s a barátai arcán tükröződő aggodalom arról vallott, hogy a Voldemort elméjébe tett kirándulás nem maradt titokban előttük. Harry vacogva felült – enyhe csodálkozással konstataulta, hogy még mindig csuromvizes mindene –, s tekintetébe fogta a fűben ártatlanul heverő poharat a lenyugvó nap bearanyozta, mélykék tótükörrel együtt.

– Tudja. – Voldemort éles üvöltései után idegennek érezte a saját hangját. – Tudja, és elmegy megnézni, megvan-e a többi. Az utolsó – Harry ezt már állva mondta – a Roxfortban van. Tudtam. Tudtam!

– Micsoda?

Ron tátott szájjal nézett rá. Hermione feltérdelt, s a homlokát ráncolta.

– Mit láttál? Honnan tudod?

– Láttam, amikor beszéltek neki a pohárról, a... a fejében voltam, borzalmasan... – Harrynek eszébe jutott az öldöklés. – Iszonyatosan dühös volt, és közben félt, nem értette, hogyan tudhatunk a dolgairól, és most el fog indulni, hogy ellenőrizze, megvan-e a többi. Oda megy először, ahol a gyűrű volt. Úgy gondolja, hogy a roxforti horcrux van a legjobb helyen, mert ott van Piton, és mert nehéz úgy bejutni oda, hogy ne vegyenek észre. Szóval szerintem oda megy utoljára, de lehet, hogy az is csak pár órát jelent...

– Láttad, hogy a Roxfortban hol van a horcrux? – kérdezte Ron, s most ő is felállt.

– Nem, az járt a fejében, hogy figyelmezteti Pitont, magára a rejtékhelyre nem gondolt...

– Várjatok... várjatok! – kiáltotta Hermione, látva hogy Ron felkapja a földről a horcruxot, Harry pedig előveszi a láthatatlanná tévő köpenyt. – Nem

rohanhatunk csak úgy oda, nincs is tervünk, előbb...

– Azonnal el kell indulnunk – jelentette ki határozottan Harry. Remélte, hogy alhat pár órát, szívesen kipróbálta volna az új sátrat, de minderről most szó sem lehetett. – Szerinted mit fog csinálni, ha rájön, hogy a gyűrű és a medál is eltűnt? Lehet, hogy elhozza a Roxfortból a horcruxot, hogy biztonságosabb helyet keressen neki.

– De hát hogy fogunk bejutni?

– Most Roxmortsba megyünk – vázolta elképzelését Harry –, ott kiderítjük, hogyan őrzik az iskolát, és kitalálunk valamit. Bújj a köpeny alá, Hermione, azt akarom, hogy most együtt mozogjunk.

– De hát nem férünk alá...

– Sötét lesz, nem baj, ha kilóg a lábunk.

A homályba borult víz fölött hatalmas szárnyak csattogása visszhangzott. A sárkány teleitta magát, és újra a levegőbe emelkedett. A három jó barát egy percre abbahagyta a készülődést; arcukat a gyorsan sötétedő ég felé emelve addig nézték a zsugorodó fekete foltot, míg az el nem tűnt egy közeli hegy gerince mögött. Akkor Hermione elhatározta magát, és beállt a két fiú közé. Harry, amennyire tudta, összehúzta hármuk körül a köpenyt, azután fordultak egyet, és magába zárta őket a fullasztó sötétség.

Huszonnyolcadik fejezet

A tükör testvére

Harry talpa utcakőnek ütközött, s kinyíló szeme előtt feltárult a roxmortsi főutca fájdalmasan ismerős képe: üzletek sötét homlokzatai, fekete hegyek sziluettje a távolban, a kanyar, ahol az út a Roxfort felé veszi az irányt, a Három Seprű ablakán kiáradó fény; de közben már jött is egy másik kép, egy szúrósan éles emlék: az az este, közel egy éve, amikor a végsőkéig elgyengült Dumbledore-t támogatva hoptanált ezen a helyen. Mindez a földet érés utáni első pillanatban futott át Harry agyában, s mire elengedte volna Ron és Hermione karját, már fel is harsant az üvöltés.

A hang az arany pohár miatt őrzöngő Voldemortét idézte; belemart Harry idegszálaiba, s ő azonnal és teljes bizonyossággal tudta, hogy a szünni nem akaró ordítás az ő érkezésüket jelzi. Összenézett barátaival, de ugyanabban a pillanatban már ki is vágódott a Három Seprű ajtaja, és tucatnyi köpenyes-csuklyás, pálcát szorongató halálfaló rontott ki rajta az utcára.

Ron maga is emelte volna a pálcáját, de Harry elkapta a kezét. A csuklyások túl sokan voltak ahhoz, hogy mindet elkábíthassák; ha

megpróbálják, azzal csak elárulták volna a helyzetüket. Az egyik halálfaló intett a pálcájával – a mágikus riadóüvöltés megszakadt, de még másodpercekig visszhangzott, mintha a távoli hegyek kiáltása volna.

– *Invito köpeny!* – harsogta az egyik csuklyás.

Harry ujjai megfeszültek a bűvös szöveten, de a köpeny meg se rebbent: a begyűjtő bűbáj nem hatott rá.

– Hát nem a lepedőd alatt jöttél, Potter? – harsogta a varázssal próbálkozó halálfaló, majd társaihoz fordult: – Oszoljunk szét! Itt van valahol.

Hat csuklyás feléjük indult el futólépésben. Harry, Ron és Hermione, amilyen gyorsan csak tudtak, behátráltak a legközelebbi mellékutcába – centimétereken múlt csupán, hogy a halálfalók nem ütköztek beléjük –, ott megálltak, és hallgatták az üldözők lépteinek zaját, nézték a pálcák pásztázó fénysugarait.

– Tűnjünk el innen! – suttogta Hermione. – Dehoppanáljunk!

– Szuper ötlet – vágta rá Ron, de mielőtt Harry is véleményt mondhatott volna, az egyik halálfaló így kiáltott:

– Tudjuk, hogy itt vagy, Potter, és meg fogunk találni! Innen nincs menekvés!

– Felkészültek rá, hogy jövünk – suttogta Harry. – Miattunk élesítették be a riasztóbűbájt. Ez csapda, biztos, hogy valahogy itt tudnak tartani minket...

– Hívjuk a dementorokat! – harsant egy másik halálfaló hangja. – Uszítsuk rá őket, egykettőre megtalálják!

– A Sötét Nagyúr nem akarja, hogy más ölje meg Pottert...

– A dementorok nem ölik meg! A Sötét Nagyúrnak Potter élete kell, nem a lelke! Könnyebb is lesz megölni, ha előtte megkapta a csókot!

A többiek helyeseltek, s Harry megrémült: a dementorok ellen patrónusokat kell megidézniük, a bűbáj viszont azonnal leleplezi őket.

– Meg kell próbálnunk dehoppanálni! – suttogta Hermione, de még végig sem mondta, mikor Harry már érezte is az utcába áramló természetellenes hideget. Egy szempillantás alatt minden fény kihunyott körülöttük, még a csillagok is eltűntek. Harry a vaksötétben érezte, hogy Hermione megfogja a karját, és együtt megpördültek állító helyükben.

A levegő, amit át kellett volna hasítaniuk, mintha megszilárdult volna: nem tudtak dehoppanálni. A halálfalók jól végezték a munkájukat. A bénító hideg egyre mélyebbre fúrta magát Harry testében. Ronnal és Hermionéval a fal mentén tapogatózva továbbindultak a mellékutcában, ügyelve arra, hogy

lépteik ne keltsenek zajt. Elértek egy sarokra, s ott megpillantották a nesztelenül sikló dementorokat – vagy tíz közeledett belőlük, s csak azért látszottak, mert sötétebbek voltak még a környezetüknél is: tíz fekete köpeny, tíz pár oszlásnak indult kéz. Megéreztek talán a három rettegő lélek közelséget, az vonzotta arra őket? Harry biztosra vette, hogy igen. Egyre gyorsabban közeledtek, már hallatszott az elnyújtott, hörgő sóhajok kórusa, beszívták a kétségbeesés illatát, tudták, hogy áldozataik nem menekülhetnek...

Harry felemelte a pálcáját; nem fogja elszenvedni a dementorcsókot, védekezni fog, bármibe kerüljön is. Ronra és Hermionéra gondolt, miközben elsuttogta: – *Expecto patronum!*

Az ezüst szarvas kirobbant a pálca hegyéből, és azonnal támadott. A dementorok szétrebbentek, és valahol valaki diadalmasan felkiáltott:

– Megvan! Arra van, arra van, láttam a patrónusát, szarvas volt!

A dementorok eltűntek, az égen újra kigyúltak a csillagok, és csapatnyi ember közeledő lépteinek zaja hallatszott. Harry rémületével viaskodva törte a fejét, hogy mitévők legyenek, de ekkor megcsikordult egy zár, majd kinyílt egy ajtó a szűk utca bal oldalán, és egy durva hang ezt morogta: – Gyere, Potter, befelé, gyorsan!

Harry habozás nélkül eleget tett a felszólításnak, s barátai is beiskoltak a nyomában a nyitott ajtón.

– Fel a lépcsőn, a köpeny maradjon, és egy pisszenést se! – utasította őket egy magas alak, aki ezalatt kilépett az utcára, hogy aztán becsapja maga mögött az ajtót.

Harrynek addig sejtelve sem volt, hol vannak, de most az odabent égő egyetlen szál gyertya hunyorgó fényénél azonnal felismerte a Szárnyas Vadkan fűrészpórral felszórt, takarítatlan ivóhelyiségét. Ronnal és Hermionével habozás nélkül továbbindultak a sötét mögött nyíló ajtó felé, ami egy roskatag falépcsőhöz vezetett. Libasorban felsiettek az emeletre, s egy fogadósobában találták magukat. A padlót kopott szőnyeg takarta, s a kis kandalló fölött a falon egyetlen nagy olajfestmény függött: a vászonról egy szőke leány nézett le bágyadt jóindulattal.

Kiáltások szűrődtek be az utcáról. Harry, Ron és Hermione az utasítás szerint magukon hagyták a láthatatlanná tévő köpenyt, úgy araszoltak oda a pizsoktól homályos ablakhoz. Az utcán összegyűlt alakok között megmentőjük volt az egyetlen, aki nem viselt csuklyát – Harry most már felismerte benne a Szárnyas Vadkan kocsmárosát.

– Na és aztán!? – bömbölte bele a férfi az egyik csuklya rejtette arcba. – Na és aztán! Ha dementorokat küldenek az utcámba, akkor én meg patrónust küldök! Megmondtam, hogy nem tűröm őket a közelemben! Nem tűröm őket, és punktum!

– Az nem a maga patrónusa volt! – fortyant fel az egyik halálfaló. – Szarvas volt, Potteré!

– Szarvas!? – harsogta a kocsmáros, és előkapta pálcáját. – Méghogy szarvas! Ilyen balfácánt! *Expecto patronum!*

A pálcából egy nagy, szarvat viselő állatalak szökkent ki; elvágatott a főutca felé, és eltűnt.

– Én nem ezt láttam... – morogta a halálfaló, de mintha vesztett volna a magabiztosságából.

– Valaki megszegte a kijárási tilalmat – szögezte le egy másik csuklyás. – Maga is hallhatta a riasztást. Valaki a tiltó rendelet ellenére kint járt az utcán...

– Ha ki akarom tenni a macskámat, akkor kiteszem, és köpök a nyavalyás tilalmukra!

– Maga indította be a szirénabűbájt!?

– És ha igen? Elhurcolnak érte az Azkabanba? Kinyiffantanak, amiért kidugtam az orrom a házam ajtaján? Ha az most a módi, csak tessék, állok elébe! De remélem, volt annyi eszük, és nem kapkodtak mindjárt a Sötét Jegyükhöz. A főnökük nem lesz túl boldog, ha idebolondítják miattam meg a macskám miatt!

– Ne minket féltsen, hanem saját magát! – vágott vissza az egyik halálfaló. – Megszegte a kijárási tilalmat!

– Kérdem én, ha a kocsmámat bezárják, hol fogja a díszes társaság adni-venni a bájitalokat meg a mérgeket? Hogy fognak akkor becsordogálni a kis mellékes galleonjaik?

– Csak nem fenyeget...?

– Befogom a számat, ne féljenek! Ezt akarták hallani, nem?

– Akkor is azt mondom, hogy szarvas alakú patrónust láttam! – erősködött az első halálfaló.

– Szarvas alakút!? – bömbölte a kocsmáros. – Az egy kecske volt, maga félnótás!

– Jól van, tévedtünk – mondta a második csuklyás. – De ha még egyszer megszegi a kijárási tilalmat, nem leszünk ilyen elnézőek!

A halálfalók elvonultak a főutca felé. Hermione megkönnyebbülten felnyögött, kibújt a köpeny alól, és leroskadt egy rozoga székre. Harry

gondosan összehúzta a függönyt, azután levette a köpenyt magáról és Ronról. Eközben odalént újra csikorgott a kocsmajtó zárja, s hamarosan megnyikordult a falépcső a kocsmáros léptei alatt.

Harry tekintete a kandallópárkányra tévedt, s ott elidőzött egy kicsi, négyszögletes tükrön, mely épp a szőke lány portréja alatt állt.

A kocsmáros felért a lépcsőn, és végigmérte a három jó barátot.

– Agyalágyultak! – förmedt rájuk. – Hogy jutott eszetekbe idejönni?

– Nagyon köszönjük – szólt Harry. – Megmentette az életünket.

A kocsmáros mordult egyet. Harry közelebb lépett hozzá, és fürkészni kezdte az arcát: pillantásával megpróbált a hosszú, csimbókos drótszürke haj és szakáll mögé hatolni. Az öreg szemüveget viselt, s a szurtos lencsék mögött átható pillantású, ragyogó kék szempár csillogott.

– A maga szemét láttam a tükörben.

A szobában szinte tapintani lehetett a csendet. Harry és a kocsmáros egymás szemébe fúrták pillantásukat.

– Maga küldte Dobbyt.

A kocsmáros bólintott, majd a manót keresve körülnézett.

– Azt hittem, veletek van. Hol hagytátok?

– Meghalt – mondta Harry. – Bellatrix Lestrange megölte.

A kocsmáros arca kifejezéstartan maradt. Pár pillanatig hallgatott, majd ennyit mondott:

– Kár. Kedveltem azt a manót.

Azzal elfordult, és lusta pálcamozdulatokkal meggyújtott néhány lámpát.

– Maga Aberforth – mondta a hátának Harry.

A kocsmáros se igent, se nemet nem mondott erre. Lehajolt, hogy begyújtsa a kandallót.

– Ezt hol szerezte? – kérdezte Harry, és odalépett Sirius tükréhez, saját, két éve eltört tükrének ikerpárjához.

– Úgy egy éve vettem Duntól – felelte Aberforth. – Albus elmondta, miféle. Igyekeztem rajta tartani a szemem.

Ronnak elakadt a lélegzete.

– Az ezüst özsuta! Az is maga volt? – kérdezte izgatottan.

– Miről beszélsz?

– Valaki küldött nekünk egy özsuta alakú patrónust!

– Ennyi ésszel elmehetnél halálfalónak, fiam. Nem ordítottam elég hangosan, hogy az én patrónusom kecske?

– Ja... – motyogta Ron. – De... Jól van, na, éhes vagyok! – tette hozzá sértődötten, miután gyomra mennydörgésszerűen megkordult.

– Adhatok enni – dörmögte Aberforth, azzal kiballagott a szobából, hogy néhány pillanat múlva egy jókora vekni kenyérrel, egy darab sajttal és egy mézsörrel teli ónkancsóval térjen vissza. Mindezeket lerakta a kandalló előtti kis asztalra. Vendégei kiéhezett farkasok mohóságával ettek és ittak, s az ezzel járó zajokon kívül jó ideig csak a tűz pattogása törte meg a csendet.

– Na jól van – szölt Aberforth, mikor Harry és Ron tele hassal, laposakat pislogva hátradőltek a székekön. – Ki kell gondolnunk a módját, hogyan tudtok mihamarabb eltűnni innen. Éjjel nem indulhattok útnak, hallottátok, mi történik, ha valaki sötétedés után mászkál odakint: megszólal a szirénabűbáj, és a nyavalyások rátok ugranak, mint bólintér a doxitojásra. Kétszer aligha tudom kecskének eladni a szarvasodat. Megvárjátok a hajnalt, világosban nincs kijárási tilalom, aztán felveszitek azt a köpönyeget, és elindultok gyalog. Kimentek Roxmortsból, és szépen felballagtok a hegyek közé. Ott aztán dehoppanálhattok. Hagridra is ránézhetek, ha akartok. Mióta megpróbálták letartóztatni, odafent tanyázik Gróppal egy barlangban.

– Nem megyünk el – jelentette ki Harry. – Be kell jutnunk a Roxfortba.

– Ne bolondozz, fiam! – rázta a fejét Aberforth.

– Be kell mennünk.

Aberforth előredőlt a széken.

– Megmondom én, mi kell: az, hogy elmenjetez innét, minél messzebbre.

– Maga ezt nem értheti. Nagyon szorít minket az idő. Muszáj bejutnunk a kastélyba. Dumbledore... mármint a magá bátyja... ő akarta...

A lángok Aberforth szemüvegének szurtos lencséit egy másodperc erejéig opálos tejfehérre festették: Harry hirtelen úgy érezte, mintha Aragog, az óriáspók vak szemébe nézne.

– Albus bátyám sok mindent akart – sóhajtott Aberforth. – Csakhogy nagyszabású terveinek végrehajtása közben, ki tudja, miért, hullottak körülötte az emberek. Fordíts hátat ennek az iskolának, Potter, és ha teheted, ennek az országnak is! Felejtsd el a bátyámat az agyafűrt mesterkedéseivel együtt! Nem tartozol neki semmivel! Ahol most van, ott már senki nem árthat neki.

– Maga ezt nem értheti – ismételte Harry.

– Azt mondod? – dörmögte Aberforth. – Nem érthetem Albust? Úgy gondolod, jobban ismerted a bátyámat, mint én?

– Nem ezt mondtam. – Harry agyát eltompította a kimerültség, a jóllakottság és az elfogyasztott mézsör. – Csak... rám bízott egy feladatot.

– Mit nem mondasz! – vont a szemöldökét gúnyosan Aberforth. – Biztos szép az a feladat. Biztos kellemes és könnyű az a feladat. Biztos olyan feladat, amit egy tapasztalatlan varázslógyerek el tud végezni anélkül, hogy megerőltetné magát.

Ron szárazon nevetett, Hermione vonásai megfeszültek.

– Hát, nem... nem könnyű – ismerte el Harry. – De muszáj...

– Muszáj? Miért muszáj? Albus meghalt! Búcsúzz el tőle, mielőtt utánaküldenek! Mentsd az irhád!

– Nem lehet.

– Miért nem lehet?

– Mert... – Harry nem tudott felelni; sarokba szorítva érezte magát, inkább átment hát ellentámadásba. – De hisz maga is harcol, tagja a Főnix Rendjének...

– Harcoltam, tagja voltam – felelte Aberforth. – A Főnix Rendjének befellegzett. A csatának vége, Tudjukki győzött, és aki mást mond, az áztatja magát. Neked itt sose lesz nyugtod, Potter, túl nagy szálla vagy a szemében. Utazz külföldre, rejtőzz el, mentsd az életed! Legjobb lesz, ha a két pajtásodat is magaddal viszed. – Hüvelykujjával Ron és Hermione felé bökött. – Életük végéig vadászni fognak rájuk, amiért összeszűrték veled a levelet.

– Nem mehetek el – rázta a fejét Harry. – Feladatom van...

– Bízd valaki másra!

– Nem lehet. Nekem kell elvégeznem, Dumbledore elmagyarázta...

– Nocsak, tényleg? Albus mindent elmondott? Nyíltan, őszintén?

Harry ki akarta mondani az „igen”-t, teljes szívéből akarta, de valamiért képtelen volt rá. Aberforth mintha a fejébe látott volna.

– Elég jól ismertem én a bátyámat, Potter. Anyánk karján ülve tanulta a titkolózást. Titkokon és hazugságokon nőttünk fel, és Albus... ő ebben született tehetség volt.

Az öregember pillantása a kandallópárkány fölötti festményre vándorolt. Harryben most tudatosult csak, hogy az az egyetlen kép a szobában. Nem volt ott fotó se Albus Dumbledore-ról, se másról.

– Dumbledore úr... – szólalt meg bátortalanul Hermione. – Ő a húga? Ariana?

– Igen – felelte kurtán Aberforth. – Olvastuk Rita Vítrolt, mi?

Hermione arcát most nem a tűz fénye festette vörösre.

– Elphias Doge beszélt nekünk róla – sietett a lány segítségére Harry.

– Mafla vénember – motyogta a bajusza alatt Aberforth, és belekortyolt a mézsörébe. – Azt hitte, galleont ér a bátyám minden csuklása. No de ezzel sokan voltak így, ti hárman is, ahogy elnézem.

Harry hallgatott. Nem akarta szavakba önteni a bizonytalanságát, megfogalmazni a kételyeket, amelyek hónapokon át kínozták Dumbledore-ral kapcsolatban. Azokat félresöpörte az elhatározással, ami Dobby sírját ásva érlelődött meg benne: akkor és ott eltökélte, hogy továbbmegy a kanyargós, életveszélyes úton, amit Albus Dumbledore kijelölt a számára; akkor és ott végleg belenyugodott abba, hogy valamiért nem tudhat még mindent, amit tudni szeretne; akkor és ott eldöntötte, hogy elaltatja kétségeit, és megbízik Dumbledore-ban. Nem akarta most újrakezdeni a tépelődést, nem akart semmi olyat hallani, ami elvonja figyelmét a céltól. Belenézett Aberforth szemébe, mely mintha Albusé lett volna: a két ragyogó kék írisz, akárcsak az a másik kettő, azt a benyomást keltette, mintha röntgensugárral kémlelné vizsgálatának tárgyát. Harry úgy érezte, Aberforth belelát a fejébe, és lesajnálja őt a gondolataiért.

– Dumbledore professzor szeretete és féltette Harryt – mondta csendesen Hermione.

– Valóban? – nézett rá Aberforth. – Furcsamód azok, akiket a bátyám féltett és szeretett, feltűnően nagy számban tapasztalták, hogy sokkal jobban jártak volna, ha Albus rájuk se bagózik.

– Ezt hogy érti? – kérdezte elszörnyedve Hermione.

– Hagyjuk. – Aberforth leszegte a fejét.

– De hát nagyon súlyos dolgokat mond! – fakadt ki a lány. – Csak nem... csak nem a húgáról beszél?

Aberforth ráemelte izzó tekintetét a lányra; ajkai mozogtak, mintha rágná a szavakat, amelyeket nem akar kimondani. Végül heves áradatként kitört belőle a válasz:

– A húgomat hatéves korában súlyosan bántalmazta három mugli fiú. A hátsó kertünk sövénye fölött leskelődtek, és látták Arianát varázsolni. Kicsi volt még, nem tudta irányítani a képességét, hatévesen egyetlen varázsló vagy boszorkány se tudja. A fiúk, gondolom, megijedtek attól, amit láttak. Átverekedtek magukat a sövényen, s mikor a húgom nem tudta elmagyarázni nekik a trükköt, a kelleténél kicsit durvábban adták tudtára, hogy le kéne szoknia az efféle mutatványokról.

Hermione elkerekedett szeme hatalmasnak tűnt a tűz fényében. Ron mintha émelygett volna. Aberforth felállt, s hirtelen rémisztő volt Albusét

idéző szikár alakja és arca, melyről perzselő harag és a feltépett sebek fájdalma sugárzott.

– Tönkretették a húgomat. Sosem heverte ki, amit vele műveltek. Többé nem volt hajlandó használni a varázserejét, de megszabadulni sem tudott tőle: az elfojtott képesség ellene fordult, és a tébolyba kergette őt. Néha, mikor nem tudott uralkodni magán, kitört belőle a mágia – voltak ijesztő és veszélyes pillanatai. De többnyire kedves volt, félénk és szelíd.

– Apám felkutatta az átokfajzatokat, és irgalmatlanul elbánt velük – folytatta Aberforth. – Az Azkabanba küldték érte. Nem mondta meg, miért követte el a tettet, mert ha a minisztériumban értesülnek Ariana állapotáról, egy életre bezárták volna a Szent Mungóba. Varázstitok-védelmi szempontból veszélyes személynek minősült, hisz kiszámíthatatlan volt, sosem lehetett tudni, hogy mikor jut el arra a pontra, amikor már nem bírja tovább, és kirobban belőle a mágia.

– Gondoskodnunk kellett róla, hogy ne ártassanak neki és ő se ártson senkinek. Másik faluba költöztünk, elterjesztettük róla, hogy beteg, és anyám mindent megtett érte, hogy a napjai békében és elégedettségben teljenek.

– Én voltam a legkedvesebb neki – mondta Aberforth, s szavai közben egy duzzogó iskolásfiú arca sejlett fel a ráncok és a bozontos szakáll mögött. – Nem Albus. Ő, ha otthon volt, le se jött a szobájából, bújta a könyveit, számolgatta, hányadik díjánál tart, és körmölte a leveleket a kor legnevesebb mágusainak – idézte fel dühös gúnnyal Aberforth. – Az jobban érdekelte, mint a húga. Ariana engem szeretett a legjobban. Én akkor is rá tudtam venni, hogy egyen, mikor anyámnak nem sikerült, én le tudtam csillapítani, ha elkapta a roham. Mikor nyugodt volt, együtt etettük a kecskéket.

– Aztán tizennégy éves korában... akkor éppen nem voltam otthon... Ha ott lettem volna, lecsillapítom. Jött egy roham, és... anyám már nem volt olyan fiatal... baleset volt. Ariana nem tudta irányítani a kitörést. És anyám meghalt.

A szánalom és az undor borzalmas elegye kavargott Harryben. Nem akart többet hallani, de Aberforth-ból tovább ömlöttek a szavak. Bizonyára hosszú-hosszú ideje nem beszélt erről... vagy talán még soha.

– Így aztán kútba esett Albus világjárása a kicsi Doge-dzsal. Együtt jöttek haza anyám temetésére, aztán Doge útnak indult egyedül, Albus meg otthon maradt mint új családfő. Hah!

Aberforth beleköpött a tűzbe.

– Vállaltam volna a húgom gondozását, nem érdekelt az iskola, felajánlottam, hogy otthon maradok, csinálom, amit kell. De Albus azt

mondta, nem, nem, fejezzem csak be a tanulmányaimat, majd ő átveszi anyám feladatait. Nagy visszalépés volt ám ez a nagyreményű diák úrnak! Azért nem osztogának díjakat, hogy az ember a félbolond húgát pesztrálja, aki minden másnap fel akarja robbantani a házat! De nem mondom, rendesen csinálta pár hétig... amíg fel nem bukkant az a másik.

Aberforth arca most valóban vészjósló kifejezést öltött.

– Grindelwald. Végre talált a bátyám egy egyenrangú beszélgetőtársat, valakit, aki ugyanolyan okos és tehetséges volt, mint ő. És akkor Ariana szépen a háttérbe szorult. Attól kezdve csak az volt a fontos, hogy szövögethessék a terveiket, álmodozhassanak a varázslók új uralmáról, a híres ereklýéikről, meg a fene tudja, még miről. Albus már a nagyobb jóra tört, az egész varázslótársadalom üdve lebegett a szeme előtt, mit érdekelte, hogy közben elhanyagol egy beteg kislányt, na bumm!

– Néhány hét alatt aztán elegendő lett ebből a vircsaftból. Nagyon elegendő lett belőle. Lassan vissza kellett mennem a Roxfortba, úgyhogy megmondtam nekik a véleményemet, mind a kettőnek. Megálltam előttük, így, ahogy most előttetek... – Aberforth lenézett Harryre, és nem volt nehéz elképzelni őt sovány, dühös kamaszfiúként, aki dacosan a bátyja szeme közé néz. – Megmondtam nekik: Arianát nem vihetik el, tegyenek le róla, ő nincs olyan állapotban, nem rángathatják magukkal mindenhova, ahol szónoklatot akarnak tartani, hogy híveket toborozzanak maguknak. Na, ez nem tetszett neki. – Aberforth szemét egy pillanatra megint eltakarta a tejfehér-vakon villanó szemüveg. – Ez nagyon nem tetszett Grindelwaldnak. Begurult tőle. Nekem esett, hogy mit vagyok ilyen ostoba, ne akarjak az ő meg a zseniális bátyám útjába állni... hogy miért nem tudom felfogni, hogy szegény húgomat se kell majd rejtegetni többé, ha ők megváltoztatják a világot, véget vetnek a varázslók bujkálásának, és megmutatják a mugliknak, hol a helyük.

– Összevesztünk... én előkaptam a pálcámat, ő is előkapta a magáét – és a bátyám legjobb barátja a Cruciatus-átkot használta rajtam. Albus közbelépett, attól fogva hárman csatáztunk... és a durranásokat meg a villogást Ariana nem tudta elviselni, kiborult...

Aberforth egyszerre falfehér lett, mintha halálos sebet kapott volna.

– Gondolom, segíteni akart nekem, de nem volt ura a tetteinek. Nem tudom, melyikünk volt, bármelyikünk lehetett... és Ariana meghalt.

Az utolsó szónál elcsuklott Aberforth hangja; megremegett a térde, és leroskadott a legközelebbi székre. Hermione arca nedvesen csillogott, s Ron majdnem olyan sápadt volt, mint Aberforth. Harry csak viszolygást érzett,

semmi mást: azt kívánta, bár tisztára moshatná az agyát, kilökhethetne a fejéből minden hallott szót.

– Nagyon... nagyon sajnálom – suttogta Hermione.

– Elment – dörögte rekedten Aberforth. – Elment mindörökre.

Beletörölte az orrát a kezelőjébe, majd megköszörülte a torkát.

– Grindelwald ezután persze elkotródott. Odahaza priusza volt már, és nem hiányzott neki, hogy Arianát is a számlájára írják. Albus jól járt: attól fogva semmi nem állt a fényes karrierje útjába. A húga nyűg volt csak a nyakán, s most végre szabadnak érezhette magát...

– Nem érezte magát szabadnak – jelentette ki Harry.

– Tessék? – nézett rá Aberforth.

– Nem érezte magát szabadnak – ismételte Harry. – A bátyja a halála napján megivott egy bájitalt, ami megzavarta az elméjét. Kibálni kezdett, kérelt valakit: „Könyörgök, ne bántsd őket... engem bánts inkább!”

Ron és Hermione rábámult Harryre. A barlangbeli szigeten lezajlott események részleteiről Harry sosem beszélt nekik – azoknak a jelentősége eltörpült amellest, ami a későbbi órákban, a Roxfortban történt.

– Most már tudom: azt képzelte, hogy maga meg Grindelwald vannak ott vele – folytatta Harry, felidézve Dumbledore könyörgő suttogását. – Azt látta maga előtt, amint Grindelwald bántja magát és Arianát... úgy szenvedett, mintha kínoznák: ha látta volna, nem mondaná most, hogy szabad volt.

Aberforth leszegett fejjel nézte kék erekkel púpozott, bütykös kezét. Hosszú szünet után szólalt csak meg:

– Honnan tudod, Potter, hogy a bátyámnak nem volt fontosabb a nagyobb jó, mint te? Honnan tudod, hogy nem volt kész téged is ugyanúgy feláldozni, mint a húgomat?

Harry szívébe mintha jégtüske szúródott volna.

– Nem hiszem el – szólta Hermione. – Dumbledore szerette Harryt.

– Akkor miért nem menekülésre biztatta őt? – szegezte neki a kérdést Aberforth. – Miért nem azt mondta neki: mentsd magad, így meg így maradhatsz életben?

– Azért – szólalt meg Harry, mielőtt Hermione felelhetett volna –, mert van, amikor muszáj messzebbre látnunk a saját biztonságunknál! Van, amikor muszáj a nagyobb jóra figyelni! Háború van!

– Tizenhét éves vagy, fiam!

– Nagykorú vagyok, és ha maga feladta, én akkor is küzdeni fogok!

– Ki mondta, hogy feladtam?

– A Főnix Rendjének befellegzett – idézte Harry. – A csatának vége, Tudjukki győzött, és aki mást mond, az áltatja magát.

– Nem örülök neki, de ez az igazság!

– Nem ez az igazság – mondta Harry. – A bátyja rájött, hogyan lehet végezni Tudjukkivel, és a titkot továbbadta nekem. Folytatom a küzdelmet, és vagy győzni fogok, vagy meghalok. Téved, ha azt hiszi, nem tudom, mit kockáztatok. Tisztában vagyok vele évek óta.

Azt várta, hogy Aberforth kigúnyolja vagy vitába száll vele, de az öreg csak a szemöldökét ráncolta.

– Be kell jutnunk a Roxfortba – ismételte Harry. – Ha nem tud segíteni ebben, akkor megvárjuk a napkeltét, aztán elmegyünk, nem zavarjuk magát tovább. Ha tud segíteni – akkor most lenne itt az ideje, hogy előrukkoljon az ötletével.

Aberforth mozdulatlanul ült a székén, és Harryre szögezte kék szemét. Végül megköszörülte a torkát, felállt, és a kis asztalt megkerülve Ariana portréja elé lépett.

– Tudod, mit kell tenned – mondta.

A lány elmosolyodott, majd hátat fordított a szobának, és elsietett. Nem oldalra, a keret felé ment a portréalakoktól megszokott módon, hanem a kép háttereként megfestett alagútban indult útnak. A három jó barát és Aberforth addig követték tekintetükkel, míg karcsú alakját el nem nyelte a sötétség.

– Öh... ez... – kezdte bizonytalanul Ron.

– Most csak egyetlen út járható – magyarázta Aberforth. – A régi titkos alagutak mindkét végét megfigyelik, a birtok körüli falnál dementorok strázsálnak, és úgy tudom, a kastélyban is járőrök cirkálnak. Soha nem őrizték még ilyen szigorúan az iskolát. Fogalmam sincs, mihez tudtok kezdeni odabent most, hogy Piton az igazgató és Carrow-ék a helyettesei... de hát az már a ti dolgotok. Azt mondjátok, nem féltek a haláltól.

– De hát...? – Hermione a homlokát ráncolva nézett Ariana portréjára.

A festett alagút távoli végén fehér pötty tűnt fel: Ariana elindult visszafelé. Ahogy közeledett, alakja egyre nőtt, s már az is látszott, hogy nem egyedül jön. Egy nála magasabb, izgatottnak tűnő, festett fiúalak sántított mellette; egy fiú, akit Harry sose látott még ilyen állapotban: a haja lenőtt volt, arcán hosszú, mély sebek éktelenkedtek, ruhája több helyen kilyukadt, felhasadt. A két alak nőttön nőtt, s mikor már csak válltól felfelé értek a festménybe, a kép keretestül kifordult, akár egy ajtó. Mögötte láthatóvá vált egy igazi alagút szűk bejárata, amögött pedig a hús-vér, torzonborz, összevagdossott arcú, rongyos taláros Neville Longbottom. Neville nagyot

kurjantott örömében, a lyukon át kikecmergett a kandallópárkányra, majd leugrott onnan, és ezt harsogta:

– Tudtam, hogy eljössz, Harry! Tudtam!

Huszonkilencedik fejezet

Az elveszett diadém

– Neville... mi ez... hogyan...?

Neville azonban most észrevette Ront és Hermionét is, és újabb kurjantások kíséretében a nyakukba vetette magát. Minél tovább nézte őt Harry, annál döbbenetesebbnek találta a külsejét: Neville egyik szeme sárgalila foltos és dagadt volt, az arcának mintha vésővel estek volna neki, de általános ápolatlansága is arról tanúskodott, hogy jó ideje megpróbáltatásokkal teli életet él. Megkínzott ábrázatáról mindazonáltal boldogság sugárzott, mikor kiengedte karjaiból Hermionét.

– Tudtam, hogy eljöttök! Seamusnek is mondtam, hogy ha itt az idő, meg fogtok jelenni!

– Mi történt veled, Neville?

– Hogyhogy? Ja, ez? – Neville legyintett. – Semmiség, nem érdekes. Seamus durvábban néz ki, majd meglátjátok. Mehetünk is, nem? Ja... – kapott észbe, és Aberforth-hoz fordult. – Ab, lehet, hogy jön még pár ember.

– Még pár ember? – visszhangozta vészjóslóan az öreg. – Hogyhogy jön még pár ember, Longbottom? Kijárási tilalom van, és szirénabübüjt szórtak az egész falura!

– Tudom, épp ezért a kocsmába fognak hoppanálni. Csak küldje be őket az alagúton, és kész. Előre is kösz.

Neville udvariasan felsegítette Hermionét a kandallópárkányra. A lány után Ron mászott be az alagútba, őket Neville követte. Harry Aberforth-hoz fordult:

– Nem tudom, hogyan köszönjem meg. Kétszer is megmentette az életünket.

– Ezentúl vigyázzatok rá jobban – dörmögte szúrósan az öreg. – Nem biztos, hogy harmadszor is meg tudom menteni.

Harry felkapaszkodott a kandallópárkányra, és bemászott az Ariana portréja mögötti nyíláson. A fal túloldalán kopott kőlépcsőre bukkant – az alagút korántsem tűnt újnak. Falain rézlámpák lógtak, burkolatlan alja keményre taposott, sima volt. Ahogy társaival haladtak, árnyékuk ventilátor módjára forgott a falakon.

– Mióta van ez meg? – tudakolta Ron. – A Tekergők Térképén nincs rajta, ugye, Harry? Azt hittem, csak hét titkos út vezet a kastélyba.

– Azokat mind lezárták még az évnitő előtt – magyarázta Neville. – Nem lehet használni őket, mert a benti végükön átok ül, a kintit meg dementorok és halálfalók figyelik. – Megint szétterült az arcán az öröm, úgy legeltette a szemét régen várt barátain. – De nem érdekes... Inkább mondjátok gyorsan: igaz, hogy betörtetek a Gringottsba? És hogy sárkányon szöktetek

meg? Tele van a sztorival a suliban, mindenki erről beszél. Terry Boot este kaja közben ordítva újságolta a nagyteremben, kapott is pár maflást Carrow-tól.

– Igen, így történt – mondta Harry.

Neville kajánul nevetett.

– És mit csináltatok a sárkánnyal?

– Szabadon engedték – felelte Ron. – Bár Hermione igazából megtartotta volna...

– Ne túlozz, Ron...

– És előtte miket csináltatok? Harry, rólad mindenki azt mondta, hogy leléptél és lapítasz valahol, de én nem hittem el. Kifőztél valamit, igaz?

– Aha – hagyta rá Harry. – De mesélj a Roxfortról, Neville, semmit sem tudunk.

– Hát... ez már nem az a Roxfort, amit ti ismertetek. – Neville arcáról lehervadt a mosoly. – Hallottatok Carrow-ékről?

– A két halálfalóról, akik most a suliban tanítanak?

– Nemcsak tanítanak – rázta a fejét Neville. – Rájuk van bízva a fegyelmezés. És nagyon lelkesen csinálják.

– Úgy, mint Umbridge?

– Á, Umbridge szelíd bárányság volt hozzájuk képest. Meg van mondva, hogy ha valami stiklit csinálunk, a tanároknak Carrow-ékhoz kell küldeniük minket. De nem nagyon küldenek, és látszik rajtuk, hogy ugyanúgy utálják őket, mint mi.

– Amycus, a pasi sötét varázslatok kivédését tanít, illetve most már csak simán sötét varázslatok a tantárgy neve. Az óráin a Cruciatus-átkot kell gyakorolnunk azokon, akik épp büntetésben vannak...

– Micsoda!?

Harry, Ron és Hermione döbbent kórusának hangja ide-oda verődött az alagútban.

– Frankón – bólogatott Neville. – Ezt Carrow óráján kaptam – mutatott rá egy különösen csúnya vágásra az arcán. – Megmondtam, hogy rám ne számíts. De persze vannak, akiknek bejön a buli: Crak meg Monstro például imádják csinálni. Biztos büszkék, hogy végre valamiben ők a legjobbak. – Amycus nővére, Alecto meg mugliismeretet tanít. Az most mindenkinek kötelező. Azzal tömi a fejünket, hogy a muglik olyanok, mint az állatok, hülyék és koszosak, meg magyarázza, hogy a varázslóknak el kellett bújniuk előlük, olyan kegyetlenül üldöztek minket, de majd most helyreáll a természetes rend. Ezt azért kaptam – mutatott rá egy másik mély

vágásra –, mert megkérdeztem tőle, hogy benne meg a tesójában mennyi muglivér van.

– Te nem vagy komplett, Neville! – hüledezett Ron. – Azért nem muszáj az embernek mindig jártatnia a száját.

– Nem hallottad, miket mondott a nyanya – csóválta a fejét Neville. – Te sem álltad volna meg szó nélkül. Meg különben is, jó, ha van, aki szembeszáll velük, mert az mindenkiben tartja a lelket. Erre te tanítottál meg, Harry.

– Jó, de ezek köszörűkőnek használtak téged. – Ron irtózva nyögött egyet, mikor elhaladtak egy lámpa mellett, és a fény barátjuk sebeire esett.

Neville vállat vont.

– Ki lehet bírni. Ha túl nagy a szánk, szadiznak minket egy kicsit, de nem nyírnak ki, mert az aranyvérrel mégiscsak spórolni kell.

Harry nem tudta eldönteni, mi a szörnyűbb: maguk a tények, vagy a keresetlen tárgyilagosság, ahogy Neville előadja őket.

– Csak azoknak kell komolyan félniük, akiknek valamelyik barátjuk vagy rokonuk balhét csinál odakint. Azokat túsznak használják. Az öreg Xeno Lovegood egy kicsit elszállt a *Hírverőben*, erre feljöttek, és lerángatták Lunát a vonatról, amikor hazafelé mentünk karácsony előtt.

– Nyugodj meg, Luna jól van, találkoztunk vele...

– Igen, tudom, sikerült üzennie.

Neville elővett a zsebéből egy arany pénzérmét. Harry azoknak a hamis galleonoknak az egyikére ismert benne, amelyek segítségével Dumbledore Seregének tagjai tartották egymással a kapcsolatot.

– Ezek nagyon jól szuperálnak – vigyorgott rá Hermionéra Neville. – Carrow-ék a falra másztak, mert sehogy se bírtak rájönni, hogyan figyelmeztetjük egymást. Éjszakánként jártuk a folyosókat, és nyomtuk a falakra a graffitiket, hogy „mindenkit vár Dumbledore Serege” meg hasonló. Piton persze kiborult.

Harrynek feltűnt, hogy Neville múlt időben beszél.

– Már nem csináljátok? – kérdezte.

– Mostanra eléggé leálltunk. Karácsonykor elvesztettük Lunát, húsvét után Ginny se jött vissza, és hát nagyjából mi hárman voltunk ennek a dolognak a vezetői. Carrow-ék rájöhettek, hogy benne vagyok az akciókban, mert elkezdtek keckeckedni velem. Aztán meg elkapták Michael Cornert, amikor megpróbált kiszabadítani egy láncra vert elsőst. Elég durván megkínózták érte, és akkor végképp bejiedtek az emberek.

– Őrület – motyogta Ron. Egy olyan szakaszhoz értek, ahol a folyosó emelkedő irányt vett.

– Senkitől sem várhattam el, hogy csinálja végig azt, amit Michael, így aztán lemondunk a rizikósabb balhékról. De azért küzdöttünk, csináltuk a földalatti mozgalmat egészen két héttel ezelőttig. Akkora a halálfalók kifilózták, hogy engem csak úgy tudnak leállítani, ha rászállnak a nagyira.

– Micsoda!?

– Jól hallottátok. – Az alagút most már meredeken emelkedett, és Neville zihált egy kicsit. – Világos a logikájuk. Bejött nekik az a módszer, hogy elrabolják a gyereket, és zsarolják vele a rokonságot – miért ne próbálták volna meg fordítva is? Csak az volt a gond... – Neville szembefordult velük, és Harry meghökkenve látta, hogy vigyorog – ...hogy nagyival túl nagy fába vágta a fejszájüket. Biztos azt gondolták: lepukkadt vén nyanya, akárki el tudja intézni. Egy csöppet elszámították magukat... – Neville nevetett. – Most ott tartunk, hogy Dawlish-t a Szent Mungóban próbálják helyrepofozni, nagyfi meg szökésben van. Küldött is levelet – Neville rácsapott talárja mellzébére –, azt írja, büszke rám, csak így tovább, látszik, hogy a szüleim fia vagyok.

– Hát ez nem semmi! – bólogatott Ron.

– Aha. – Neville vidáman mosolygott. – Csak hát amikor rájöttek, hogy nem tudnak megszelídíteni, kitalálták, hogy ha muszáj, elvan a Roxfort nélkülem is. Nem tudom, koporsót szántak-e nekem vagy egy azkabani cellát... nem vártam meg, amíg kiderül, inkább lelélceltem.

Ron a homlokát ráncolta.

– De hát... most nem a Roxfortba megyünk?

– Dehogynem. Már meg is érkeztünk.

Befordultak egy sarkon, és megpillantották az alagút kijáratát: egy rövid lépcsősor hasonló nyíláshoz vezetett fel, mint amilyen Ariana portréja mögött rejtőzött. Neville belökte a lyukat a túloldalról eltakaró ajtót, és kimászott. Harry követte, s közben hallotta Neville rikkantásait:

– Nézzétek, ki van itt! Ugye, megmondtam!

Harry szinte még át se bújta a lyukon, mikor örömsikolyok és kurjantások özöne csapta meg a fülét...

– Harry!

– Itt van Potter, itt van Potter!

– Ron!

– Hermione!

Harry túl sok mindent látott egyszerre: színes, lógó holmikat, lámpákat és megannyi arcot. A következő pillanatban pedig Ronnal és Hermionével azon kapták magukat, hogy egy húszfősnél is népesebbnek tűnő csapat olyan heves ölelgetésnek, hátbaveregetésnek, hajborzolásnak és kézzszorongatásnak veti alá őket, mintha egy kviddicsbajnokság friss győztesei volnának.

– Jól van már, jól van, elég volt! – harsogta Neville, mire a tömeg gyűrűje kissé kitágult, úgyhogy Harry végre körülnézhetett.

Nem tudott rájönni, miféle helyiségben van. A terem hatalmas volt, s ránézésre lehetett volna egy luxuskivitelű deszkakunyhó belseje vagy éppenséggel óriási hajókabin. A mennyezetről és a körbefutó karzatról köteleken tarka függőágyak lógtak alá. A sötét fával borított, ablaktalan falakon megannyi színpompás faliszőnyeg díszelgett – Harry felfedezte köztük a Griffendél skarlátvörös mezőben ábrázolt aranysárga oroszlánját, a Hugarbug sárga zászlaját a fekete borzzal és a Hollóhátat jelképező bronzszínű sast kék alapon. A Mardekár színei, az ezüst és a zöld viszont hiányoztak. Voltak a teremben zsúfolt könyvespolcok, a falnak támasztva néhány seprű állt, és a sarokban egy jókora, fadobozos varázsvevő terpeszkedett.

– Hol vagyunk?

– Hát a Szükség Szobájában! – nevetett Neville. – Pofás kis hely lett, mi? Mikor Carrow-ék elől menekültem, tudtam, hogy csak egyetlen biztos búvóhely van a suliban. Sikerült bejutnom az ajtón, és ezt találtam! Illetve mikor beköltöztem, még nem pont ilyen volt, sokkal kisebb, egyetlen függőágy volt csak benne meg a griffendéles zászló. De ahogy jöttek sorban a DS tagjai, egyre nagyobb lett.

– És Carrow-ék nem tudnak bejönni? – nézett körül Harry az ajtót keresve.

– Nem – felelte Seamus Finnigan, akit Harry nem ismert fel, amíg meg nem szólalt: az arca kék-zöld és dagadt volt. – Tökéletes búvóhely. Amíg csak egyvalaki is idebent van közülünk, nem tudnak ránk törni, az ajtó nem nyílik ki. Az egész Neville érdeme – nagyon vágja a Szobát. Rájött, hogy egészen pontosan meg lehet mondani, mit kérsz, például: Azt akarom, hogy Carrow-ék kopói ne tudjanak bejönni – és a Szoba megcsinálja! Az a lényeg, hogy be kell zárni a kiskapukat! Neville zseniálisan összehozta!

– Igazából magától ment a dolog – szerénykedett Neville. – Mikor már másfél napja bungiztam itt, elég éhes lettem, azt kívántam, hogy legyen valami kajám, és akkor megnyílt az átjáró a Szárnyas Vadkanba.

Végigmentem rajta, és ott találtam Aberforth-t. Azóta is ő etet minket – a Szobától mindent lehet kérni, de kaját valamiért nem.

– Hát igen, az étel az egyik az öt kivétel közül, ami az elemi transzformáció Gamp-féle törvényében szerepel – fejtette ki Ron, a hallgatóság nem kis bámulatára.

– Már lassan két hete vagyunk itt – vette át a szót Seamus. – Ha nő a létszám, a Szoba ad még függőágyat, sőt, egy jó kis mosdónk is lett, mikor az első lányok megjöttek...

– ...és kitalálták, hogy szeretnének mosakodni – fűzte hozzá Lavender Brown, akit Harry addig észre se vett. Most, hogy figyelmesebben körülnézett, jó pár ismerős arcot fedezett fel. Ott voltak a Patil-ikrek, Terry Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein és Michael Corner.

– Meséljétek el, mit csináltatok eddig! – kérte Ernie. – Százféle pletyka terjedt el, meg hát hallgattuk a Potterfigyelőt. – A rádióra mutatott. – Az csak kamu, hogy betörtetek a Gringottsba, ugye?

– Nem kamu! – vágta rá Neville. – És a sárkány is igaz!

A hírt tapsvihar és hujjogás fogadta. Ron meghajolt.

– És mit akartatok elhozni a bankból? – kíváncsiskodott Seamus.

Most az következett volna, hogy a három jó barát egyike elüti a kérdést egy másikkal, de ekkor borzalmas, perzselő fájdalom hasított Harry sebhelyébe. Gyorsan hátat fordított az érdeklődő és örömtől sugárzó arcoknak, s ugyanabban a szempillantásban el is tűnt a Szükség Szobája – immár egy romos kőkunyhó közepén állt: körülötte korhadt padlódeszkák felszaggatott darabjai heverték, a lábánál egy kis gödör mellett kihantolt aranyládika feküdt nyitva, üresen –, és a fejében Voldemort haragos üvöltése zengett.

Hatalmas erőfeszítéssel kiszakította magát Voldemort tudatából, és visszatért a Szükség Szobájába. Dőlt az arcáról a verejték, és forgott vele a világ, Ronnak kellett támogatnia őt.

– Jól vagy, Harry? – hallotta Neville hangját. – Nem akarsz leülni? Nagyon kimerített az...

– Nem. – Harry ránézett Ronra és Hermionéra, megpróbálta szavak nélkül közölni velük, hogy Voldemort néhány másodperce felfedezte még egy horcrux eltűnését. Felgyorsultak az események – ha Voldemort a Roxfortot választja következő úticéljának, nem lesz idejük cselekedni.

– Sietnünk kell – mondta, és barátai arcáról azt olvasta le, hogy mindent értenek.

– Mit találtál ki, Harry? Mit csinálunk? – kérdezte Seamus. – Mi a terved?

– A tervem... – Harrynek még mindig izzott a sebhelye, és minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne legyen ismét úrrá rajta Voldemort dühe. – Ronnal és Hermionével el kell intéznünk valamit, aztán eltűnünk.

Most már nem volt se nevetés, se hujjogás. Neville arcára értetlenség ült ki.

– Mi az, hogy eltűntök?

– Csak rövid időre jöttünk – dörzsölte meg fájó sebhelyét Harry. – El kell intéznünk egy fontos dolgot...

– Mit?

– Azt... nem mondhatom meg.

Dörmögés, motyogás hulláma söpört végig a társaságon. Neville összevonta a szemöldökét.

– Miért nem mondhatod meg nekünk? A Tudjukki elleni harccal kapcsolatos a dolog, igaz?

– Hát... igen...

– Akkor segítünk.

Dumbledore Seregének többi tagja bólogatott erre, egyesek lelkesen, mások ünnepélyesen. Néhányan fel is álltak a székekről, hogy ezzel is jelezzék tetterekészségüket.

– Ezt ti nem érthetitek. – Harry úgy érezte, az elmúlt pár órában szinte mást se csinált, csak ezt a mondatot ismételte. – Nem mondhatjuk el nektek. El kell végeznünk valamit – de magunkban.

– Miért? – makacskodott Neville.

– Mert... – Harry nehezen tudott a beszélgetésre figyelni; már csak az érdekelte, hogy végre hozzáláthasson a hiányzó horcrux keresésének, vagy legalább megtárgyalhassa Ronnal és Hermionével, hogy hol kezdik a kutatást. A sebhelye is kínoztta még. – Dumbledore megbízott minket egy feladattal – mondta óvatosan. – És kérte, hogy ne mondjuk el senkinek... szóval azt akarta, hogy mi végezzük el, csak mi hárman.

– Mi a Sereg vagyunk – szögezte le Neville. – Dumbledore Serege. Együtt maradtunk, tartottuk itt a frontot, amíg ti hárman nem tudom, hol jártatok...

– Nem kéjutazáson voltunk, haver – vetette közbe Ron.

– Elhiszem, de akkor se értem, miért nem bíztok bennünk. Mindenki, aki itt van a Szobában, harcolt, és mind azért vannak itt, mert Carrow-ék

bekergették őket. Mindenki, aki itt van, bizonyította, hogy kitart Dumbledore mellett... és mellettetek.

– Figyeljete – kezdte Harry anélkül, hogy tudta volna, mit akar mondani. De nem kellett folytatnia, mert ekkor kinyílt a háta mögött az alagút ajtaja.

– Megkaptuk az üzenetet, Neville! Sziasztok, hármas fogat, gondoltuk, hogy itt vagytok!

Luna és Dean érkezett meg. Seamus nagyot kurjantott örömeiben, és rohant, hogy megölelje legjobb barátját.

– Sziasztok, mindenki! – köszönt vidáman Luna. – Jaj, de jó újra itt lenni!

– Luna – pislogott megzavarodva Harry –, hogy kerülsz ide? Honnan...?

– Én értesítettem – mutatta fel Neville a hamis galleont. – Megígértem neki és Ginnynek, hogy ha előkerültök, rögtön jelzek. Mind azt hittük, hogy ha visszajöttök, akkor forradalom lesz, elkergetjük Pitont meg Carrow-ékat.

– Hát persze, úgy lesz – bólogatott lelkes mosollyal Luna. – Igaz, Harry? Megszabadítjuk tőlük a Roxfortot!

Harry kezdett megrémülni.

– Figyeljete... Nagyon sajnálom, de nem ezért jöttünk vissza. El kell végeznünk itt valamit, aztán...

– Itt akartok hagyni minket a pácban? – szegezte neki a kérdést Michael Corner.

– Nem! – tiltakozott Ron. – Olyasmit csinálunk, amiből végül mindenkinek haszna lesz! Megszabadítjuk Tudjukkitól a...

– Akkor hadd segítsünk! – vágott a szavába Neville. – Mi is benne akarunk lenni!

Megint zaj hallatszott hátulról. Harry megfordult, és a szívverése is elállt: Ginny mászott ki az alagútból, a nyomában pedig Fred, George és Lee Jordan. Ginny vidám mosolyt küldött Harrynek, aki sosem látta még ennyire szépnek őt – mégsem örült a találkozásnak.

– Aberforth kezd kiakadni – jelentette Fred, miközben feltartott kézzel fogadta az üdvözlő kurjantásokat. – Menne már szunyálni, de közben olyan forgalom van a kocsmájában, mint egy pályaudvaron.

Harry eltátotta a száját. Lee Jordan után az exbarátnője, Cho Chang mászott be a lyukon. A lány rámosolyogott, és felmutatta hamis galleonját.

– Megkaptam az üzenetet – mondta, azzal leült Michael Corner mellé.

– Halljuk a tervet! – szólt George.

– Nincs terv – mondta Harry. Képtelen volt napirendre térni a sok ismerős hirtelen felbukkanása fölött, ráadásul változatlanul kínozták a sebhelye.

– Aha, szóval rögtönözni fogunk – dörzsölte össze a kezét Fred. – Az a stílusomba vág!

– Le kell állítanod őket – fordult Neville-hez Harry. – Minek hívtál ide mindenkit? Ez örültség...

– Harcolni fogunk, igaz? – szólt Dean, és elővette hamis galleonját. – Az volt az üzenet, hogy Harry visszajött, kezdődik a csihi-puhi! Csak még szereznem kell egy pálcát...

– Nincs pálcád!? – hüledezett Seamus.

Ron hirtelen Harryhez fordult.

– Miért ne segíthetnének?

– Micsoda?

– Segíthetnek. – Ron lehalkította hangját, hogy csak Harry és a kettejük között álló Hermione hallja őt. – Nem tudjuk, hol van. Gyorsan meg kell találnunk. Nem kell tudniuk, hogy egy horcruxot keresünk.

Harry Ronról Hermionéra nézett, aki ezt suttozta:

– Igaza van Ronnak. Azt se tudjuk, mit keresünk, jól jön a segítségük. – Majd Harry vonakodó arcát látva hozzátette: – Nem kell mindent egyedül csinálnod.

Harry lázas tempóban végiggondolta a dolgot. A sebhelye izzott, újabb roham közeledtét jelezte. Dumbledore figyelmeztette, hogy Ronon és Hermionén kívül senkinek ne beszéljen a horcruxokról. *Titkokon és hazugságokon nőttünk fel, és Albus... ő ebben született tehetség volt...* Kezd ő maga is Dumbledore-rá válni, szorongatja a titkait, nem mer bízni senkiben... Dumbledore megbízott Pitonban, és mi lett az eredménye? Egy gyilkosság a legmagasabb torony tetején...

– Jól van – mondta halkán két barátjának. – Jól van – ismételte emelt hangon, s a Szobára csend borult. Fred és George, akik addig viccekkel szórakoztatták a körülöttük állókat, elhallgattak. Feszült, izgatott figyelem érződött a levegőben.

– Meg kell keresnünk valamit – fogott bele Harry. – Valamit, ami... ami segít legyőznünk Tudjukkit. Az a valami itt van a Roxfortban, de nem tudjuk, hol. Valószínű, hogy Hollóhátéhoz kötődik. Tud valaki ilyen tárgyról? Találkozott valaki közületek olyasmivel, amin például rajta volt Hollóhátisasmadara?

Harry reménykedve nézett a hollóhátasok kis csapata, Padma, Michael, Terry és Cho felé, de választ végül a Ginny székének karfáján ücsörgő Lunától kapott.

– Hát, ott van például az elveszett diadémja. Meséltem neked róla, Harry, nem emlékszel? Mondtam, hogy apa próbálja rekonstruálni Hollóháti elveszett diadémját.

Michael Corner a szemét forgatta.

– Ez nagyon szép, Luna, csak hogy az elveszett diadém el van veszve. Ez egy lényeges tulajdonsága.

– Mikor vészett el? – kérdezte Harry.

– Azt mondják, sok száz éve – adta meg a csüggesztő választ Cho. – Flitwick professzor szerint Hollóháti halálakor tűnt el. Sokan keresték – pillantott megerősítést várva hollóhátas társaira –, de senki nem akadt a nyomára, igaz?

A többiek a fejüket rázták.

– Bocs, de mi az a diadém? – kérdezte Ron.

– Koronaszerűség – magyarázta Terry Boot. – Hollóhátiénak állítólag volt egy olyan mágikus tulajdonsága, hogy bölcsébbé tette a viselőjét.

– Igen, apa a furmászszifonokkal...

Harry belefojtotta Lunába a szót.

– És egyikőtök se látott valahol olyasmit, ami hasonlít ahhoz a diadémhoz?

Megint mindenki a fejét rázta. Harry ránézett két barátjára, és a saját csalódását látta tükröződni az arcukon. Egy réges-régen, nyomtalanul elveszett tárgy nem igazán tűnt esélyes jelöltnek arra, hogy a Roxfortban elrejtett horcrux legyen... Mielőtt azonban újabb kérdést fogalmazhatott volna meg, Cho ismét megszólalt:

– Ha érdekel, hogy festett a diadém, szívesen felviszlek a klubhelyiségünkbe, Harry. Hollóháti szobrán megnézheted.

Harry sebhelye újra fellángolt. Egy pillanatra kiűszott a szeme elől a Szoba képe, helyette sötét tájat látott elsuhanni maga alatt, és a vállán érezte a nagy kígyót. Voldemort újra repült, de hogy a barlangi tó vagy a Roxfort felé-e, az nem derült ki. Az idő azonban így is, úgy is fogytán volt.

– Megint úton van – jelentette halkán Ronnak és Hermionénak. Azután Chóra, majd ismét két barátjára nézett. – Figyeljetek: tudom, hogy nem jutunk vele sokkal előbbre, de azért felmegyek megnézni a szobrot, hogy legalább tudjam, milyen az a diadém. Várjatok meg itt, és vigyázzatok – tudjátok – a másokra.

Cho már felállt, de Ginny csattanó hangon közbeszólt:

– Majd Luna felmegy veled! Felkíséred Harryt, ugye, Luna?

– Persze, nagyon szívesen – felelte örvendezve Luna, mire Cho csalódottan leült.

– Hogy jutunk ki? – fordult Neville-hez Harry.

– Erre.

Neville az egyik sarokba kísérté Harryt és Lunát, ahol egy kis beépített szekrény ajtaja mögött meredek lépcsőt találtak.

– Mindennap máshova vezet – magyarázta Neville –, ezért nem találja meg az ellenség. A baj csak az, hogy mi se tudjuk, épp hol fogunk kilyukadni. Légy óvatos, Harry, éjjelenként járöröznek a folyosókon.

– Nem lesz gond – felelte Harry. – Mindjárt jövünk.

Lunával felsiettek a fáklyákkal megvilágított, hosszú és meghökkentő fordulókkal teli lépcsőn, mely végül egy üres falba futott bele.

– Ezt felvesszük. – Harry előhúzta a láthatatlanná tévő köpenyt, és rákanyarította kettőjükre. Azután megnyomta tenyerével a falat.

Érintésére a kötömbök semmivé olvadtak, így továbbindulhattak. Harry hátrapillantva látta, hogy a fal azonnal megszilárdul mögöttük. Sötét folyosón álltak. Harry a fal mellé húzta Lunát, és a nyakában lógó erszényből elővette a Tekergők Térképét. Az orra elé tartotta, és megkereste rajta saját és Luna pöttyét.

– Az ötödiken vagyunk – suttogta a közeli folyosón haladó Fric's jelét figyelve. – Gyere, erre menjünk!

Lopakodva megindultak.

Harry nem először járt éjszaka a kastély folyosóin, de még sosem vert ilyen hevesen a szíve, még sosem volt ekkora tétje annak, hogy észrevétlenül elérje célját. A holdfény padlóra festett négyszögein haladtak át, lovagi páncélok mellett mentek el, melyek lépteik halk neszére megnyikordították sisakjukat, ismeretlen veszélyt rejtő sarkok sorát közelítették meg. Valahányszor volt elég fény hozzá, Harry vetett egy pillantást a Tekergők Térképére, s kétszer is megálltak, hogy elkerüljék a találkozást szembejövő kísértetekkel. Harry számított rá, hogy bármelyik pillanatban akadályba ütközhetnek – a legjobban Hóborctól tartott, s menet közben végig hegyezte a fülét, hogy időben meghallja a kopogószellem közeledtének árulkodó zaját.

– Erre gyere, Harry – susogta Luna, és talárja ujjánál fogva egy csigalépcső felé húzta a fiút.

Szűk, szédítő körökben kapaszkodtak felfelé – Harry még sosem járt ezen a lépcsőn –, és végül egy ajtó előtt találták magukat. Az évszázadok

koptatta fatáblán nem volt se kilincs, se kulcslyuk, csupán egy sas alakú bronz kopogtató.

Luna kidugta kezét a köpeny alól – kartól és testtől megfosztott, sápadt ujjai mintha egy kísértetkéi lettek volna –, és koppantott egyet az ajtón. A mély csendben Harry úgy érezte, mintha ágyút sütöttek volna el a füle mellett. A sas nyomban kinyitotta a csőrét, de abból rikoltás helyett halk, dallamos hang tört elő:

– Mi volt előbb, a fönix vagy a tűz?

– Hmmm... mit gondolsz, Harry? – morfondírozott Luna.

– Hogyhogy? Nem jelszóval kell bemenni?

– Nem-nem, egy kérdésre kell megfelelni.

– És ha rosszul felelsz?

– Akkor várni kell, amíg nem jön valaki, aki tudja a jó választ – magyarázta derűsen Luna. – Jó alkalom a tanulásra.

– Igen... csak az a baj, hogy nekünk nincs időnk várni, amíg jön valaki.

Luna komolyan bólintott.

– Hát persze, értelek. Nos, szerintem az a válasz, hogy a körnek nincs kezdete.

– Helyes okfejtés – mondta a hang, és az ajtó kitárult.

A Hollóház e késői órán néptelen klubhelyisége tágas, kerek terem volt, levegősebb a Roxfortban megszokott helyiségeknél. A falat ékesítő kék és bronzszínű selyemkárpitok sorát kecses boltíves ablakok szakították meg: a teremből nappal pazar kilátás nyílhatott a környező hegyekre. A kupolás mennyezetet díszítő festett csillagok tükröződtek a padlón szétterülő mélykék szőnyeg mintájában. A berendezést asztalok, székek és könyvszekrények alkották, s az ajtóval szemközt, egy beugróban magas fehér márványszobor állt.

Harry a Lunáék házában látott mellszobor alapján rögtön felismerte az alakban Hollóháti Helgát. A szobor mellett egy ajtó nyílt – feltehetőleg a hálókahelyiségek felé vezetett. Harry habozás nélkül odasietett a gyönyörű, de kissé félelmetes márványnőhöz, s úgy érezte, az követi őt a tekintetével. A szoborarcon gunyoros félmosoly ült. A hölgy feje tetején a márvány finom kidolgozású pántot mintázott, hasonlót ahhoz, amit Fleur viselt az esküvőn. A fejdíszbe parányi betűkkel szavak voltak vésve. Harry kibújt a köpeny alól, és fellépett a szobor talapzatára, hogy el tudja olvasni a feliratot.

– Magad azzal ékesíted, ha elmédet élesíted.

– A te fejed viszont nem túl ékes, ostoba kölyök! – vihogta egy hang.

Harry megpördült, s közben lecsúszott a talapzatról a padlóra. Egy csapott vállú nő állt előtte, s mielőtt pálcát szegezhetett volna rá, Alecto Carrow rányomta húsos mutatóujját az alkarjába sütött halálfejes-kígyós bélyegre.

Harmincadik fejezet **Piton futása**

Amint a nő ujja a Jegyhez ért, Harrynek felizzott a sebhelye, és szeme elől eltűnt a csillagos helyiség. Egy sziklaszirt alatti zátonyon állt, körülötte hullámozott a tenger, s a szívét diadalittas öröm feszítette – *elkapták a kölyköt.*

Hangos durranás térítette magához. Kótyagosan felemelte a pálcáját, de a boszorkány akkor már előrebukott, s olyan robajjal ért padlót, hogy a könyvszekrények üvege megzörrent tőle.

– Eddig csak a DS-edzéseken használtam a kábító átkot – szolt Luna finom csodálkozással a hangjában. – Nem gondoltam, hogy ez ilyen zajos dolog.

Szavait igazolva a mennyezet remegni kezdett megannyi szaporán dobogó láb alatt, majd közeledő léptek zaja szűrődött át a szobor melletti ajtón. Luna átka felébresztette a klubhelyiség fölötti hálótermekben alvó hollóhátasokat.

– Hol vagy, Luna? Vissza kell bújnom a köpeny alá!

Előbukkant a semmiből a lány lába. Harry egy ugrással ott termett, s mire visszakecmergett a köpeny rejtekébe, már nyílt is az ajtó. Hálórúhás diákok özönlöttek be a klubhelyiségbe. Az ájultan heverő Alecto láttán ijedt sikkantások és meglepett kiáltások röppentek. A hollóhátasok lassan, félve kerülgették a mozdulatlan testet, mint holmi vérszomjas bestiát, ami bármikor felpattanhat, hogy rájuk vesse magát. Végül egy bátor elsős odalépett a boszorkányhoz, és az öregujjával megbökte a hátsó felét.

– Lehet, hogy meghalt! – kiáltott fel nagy boldogan.

– Nézd, mennyire örülnek! – suttogta vidáman Luna az Alecto köré gyűlő diákokat nézve.

– Aha... tök jó...

Harry behunyta a szemét, és engedte, hogy lüktető sebhelye visszarántsa őt Voldemort fejébe... Az első barlangterembe vezető alagútban haladt... előbb megnézi a medált, majd csak azután megy a Roxfortba... de itt hamar végez...

Valaki dörömbölt a klubhelyiség ajtaján. A hollóhátasok megdermedtek. Harry hallotta a sasfej dallamos hangját:

– Hová kerülnek az eltüntetett tárgyak?

– Mit tudom én! Fogd be a csőröd! – harsant egy durva hang. Harry tudta, hogy gazdája nem lehet más, csak a Carrow testvérpár férfitagja, Amycus. – Alecto! Alecto! Odabent vagy? Elkaptad? Nyisd ki az ajtót!

A hollóhátasok ijedt sustorgásba kezdtek. Kisvártatva durranások sorozata hangzott fel, mintha valaki lőné kintről az ajtót.

– Alecto! Ha idejön, és nem tudjuk átadni neki Pottert... Úgy akarsz járni, mint Malfoyék? Válaszolj már! – üvöltötte Amycus. Elkecseregetten rángatta az ajtót, de az makacsul ellenállt. A hollóhátasok riadtan hátráltak, s a legrémültebbek közül többen feliszkoztak a hálótermekbe vezető lépcsőn. Harry épp fontolgatni kezdte, hogy kinyitja az ajtót és gyorsan elkábítja Amycust, amikor egy másik, nagyon ismerős hang csendült fel odakint:

– Elárulná, mit művel, Carrow professzor?

– Próbálok... bejutni... ezen az átkozott... ajtón! – dühöngött Amycus. – Menjen, hozza ide Flitwicket! Azonnal be kell engednie!

– Tudtommal odabent van a nővére – felelte higgadtan McGalagony professzor. – Flitwick professzor épp a maga óhajára engedte be őt az este. Esetleg ő is ki tudná nyitni magának az ajtót. Akkor nem kellene a fél kastélyt felvernie.

– De ha egyszer nem válaszol! Maga nyissa ki, vén szipirtyó! Gyerünk!

– Ahogy óhajítja – válaszolta fagyosan McGalagony. Finom koppintás hallatszott, és a dallamos hang újból feltette a kérdést:

– Hová kerülnek az eltüntetett tárgyak?

– A nemlétbe, egyszersmind a mindenségbe – adta meg a választ McGalagony.

– Elegáns megfogalmazás – mondta a kopogtatósas, és az ajtó kitárult.

A pálcáját lóbálva berontó Amycus láttán az a néhány hollóhátas, akik még a klubhelyiségben maradtak, rémülten menekültek a lépcső felé. A nővéréhez hasonlóan görnyedt, fakó képű varázsló apró szeme nyomban rátalált a padlón elterült Alectóra. Dühös és rémült ordítás tört fel a torkán.

– Mit műveltek vele ezek a kis férgek!? – örvengött. – Addig kínozom az egész bandát, amíg meg nem mondják, ki volt! És mit fog szólni a Sötét Nagyúr! – rikácsolta nővére fölött állva, s öklözni kezdte a saját homlokát. – Nem kapta el, és még ki is nyírták!

– Csak kábító átok érte – vetette oda türelmetlenül McGalagony, aki ez idő alatt lekuporodott, és megvizsgálta Alectót. – Nincs komoly baja, nem

kell aggódnia.

– Egy fészkes fenét nem kell! – bömbölte Amycus. – Majd lesz baja, ha a Sötét Nagyúr ideér! Idehívta, éreztem, hogy süt a Jegyem, és a nagyúr azt hiszi, megvan Potter!

– Megvan Potter – visszhangozta élesen McGalagony. – Mi az, hogy megvan Potter?

– A Nagyúr figyelmeztetett minket, hogy Potter megpróbál majd bejutni a Hollóhát-toronyba! Azt mondta, értesítsük, ha elkaptuk!

– Miért akarna Harry Potter bejutni a Hollóhát-toronyba? Ő az én házamba tartozik!

Harry szívét megmelengette az a kis büszkeség, ami a harag és a hitetlenkedés mellett Minerva McGalagony hangjában csengett.

– Azt mondták nekünk, hogy ide fog jönni! – ismételte Carrow. – Tudja az ördög, hogy miért.

McGalagony professzor felállt, és mélyen ülő, apró szemei végigpásztázták a termet. Pillantása kétszer is átsuhant azon a helyen, ahol Harry és Luna állt.

– Majd ráfogjuk a kölykökre. – Amycus disznóképén ravasz kifejezés jelent meg. – Úgy bizony, azt fogjuk csinálni. Azt mondjuk, csapdába csalták Alectót a diákok, akik odafent vannak – nézett fel a csillagos mennyezetre, a hálótermek irányába. – Kényszerítették rá, hogy megérintse a Jegyét, ezt fogjuk mondani, ezért volt a téves riasztás... Őket büntesse meg a Nagyúr. Pár kölyökkel több vagy kevesebb, nem mindegy?

– Annak mindegy – válaszolt elsápadva McGalagony –, aki nem érzékeli a különbséget igazság és hazugság, bátorság és gyávaság között. Magának és a nővérének tehát nyilván mindegy. De egy dolgot tisztázzunk: nem engedem, hogy bűnbakot csináljanak a Roxfort diákjaiból!

– Micsoda!?

Amycus McGalagony elé sétált. Tolakodó közelségben állt meg előtte, az arca arasznnyira se volt a tanárnőétől. McGalagony nem hátrált meg, s úgy nézett a halálfalóra, ahogy a vécédeszkára ragadt mocsokra szokás.

– Senkit nem érdekel, hogy mit enged vagy mit nem! A maga ideje lejárt, Minerva McGalagony! Úgy táncol, ahogy én fütyülök, különben nagyon megjárja!

Azzal McGalagony arcába köpött.

Harry kibújt a köpeny alól, felemelte a pálcáját, és így szólt:

– Ezt nem kellett volna.

S miközben Amycus megpördült, így kiáltott:

– *Crucio!*

A halálfaló a levegőbe lendült, és üvölteni kezdett fájdalmában. Vergődve, rúgkapálva repült, akár egy fuldokló, majd reccsenés és üvegcsörömpölés kíséretében nekicsapódott egy könyvszekrénynek, és ájultan a padlóra zuhant.

Harry agyában harsogva lüktetett a vér.

– Jól mondta Bellatrix – szólt –, úgy az igazi, ha komolyan gondolják.

McGalagony a szívéhez kapott.

– Potter! – suttogta. – Potter... maga itt! Honnan...? Hogyan...? – Próbálta összeszedni magát. – Ez nagyon nagy hiba volt, Potter!

– Leköpte a tanárnőt – mondta Harry.

– Ez nagyon... nagyon gáláns volt magától, de... tudnia kell, hogy ezzel...

– Tudom – biztosította Harry. McGalagony rettenete valamiért visszaadta a hidegvérét. – Voldemort ide fog jönni, tanárnő.

– Nahát, megint kimondhatjuk a nevet? – kérdezte derűs érdeklődéssel Luna, és ő is kibújt a köpeny alól. Az újabb szökevény megjelenése valósággal letaglózta McGalagonyt: hátratántorodott, és kopott skótkockás hálóköntöse nyakát összefogva leroskadt egy székre.

– Most már teljesen mindegy, hogyan nevezem – felelte Harry. – Úgyis tudja, hogy itt vagyok.

Agyának egy félreeső részében, abban, amelyik kapcsolatban állt haragosan izzó sebhelyével, látta, amint Voldemort a kísérteties zöld csónakban állva a sötét tavon halad... közeledik a szigethez, ahol a kőtál áll...

– Menekülnie kell – suttogta McGalagony. – Azonnal induljon, Potter, tűnjön el, amíg nem késő!

– Nem mehetek el – rázta a fejét Harry. – Dolgom van itt. Meg tudja mondani, tanárnő, hol van Hollóháti diadémja?

– Hollóháti... diadémja? Honnan tudhatnám... hiszen elveszett, évszázadokkal ezelőtt. – McGalagony kissé kihúzta magát a széken. – Örültség, amit csinál, Potter, nem lett volna szabad ide jönnie...

– El kellett jönnöm – jelentette ki Harry. – Meg kell találnom valamit, ami a kastélyban van elrejtve. Lehet, hogy a diadém az... beszélne kellene Flitwick professzorral...

Üveg csordult és mocorgás hallatszott: Amycus kezdett magához térni. McGalagony professzor Harryt és Lunát megelőzve felpattant, és a kába halálfalóra szegezte pálcáját:

– *Imperio!*

Amycus felállt, a nővéréhez lépett, felemelte a padlóról annak pálcáját, majd jámboran McGalagonyhoz baktatott, és átadta neki a magáéval együtt. Ezután lefeküdt Alecto mellé a földre. McGalagony ekkor újra intett a pálcájával, mire feltűnt a semmiből egy hosszú, ezüstösen csillogó kötél, és szorosan a halálfaló-testvérpár köré tekeredett.

– Potter – fordult Harryhez McGalagony, ügyet sem vetve többé Carrow-ékra –, ha Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, valóban tudja, hogy maga itt van...

Miközben beszélt, testi kínba forduló, tébolyult harag hasított Harrybe, a sebhelye fellángolt, és egy másodpercre felvillant előtte a kőtál, amelyben színtelenné vált a bájital, s amelyben nem volt ott az aranymedál...

– Mi történt, Potter, mi baja? – hallatszott egy hang, és Harry arra eszmélt, hogy Luna vállába kapaszkodva, remegő térdel áll.

– Fogytán az idő, Voldemort közeledik. Dumbledore parancsát teljesítem, tanárnő. Meg kell keresnem valamit, az ő utasítására. De amíg átkutatom a kastélyt, a diákokat ki kell menteni innen – Voldemort engem akar, de nem érdekli, hányan halnak még meg, mert... – Mert már tudja, hogy a horcruxain keresztül támadom őt, fejezte be magában a mondatot Harry.

– Dumbledore parancsát teljesíti? – visszhangozta McGalagony, a lassú ráébredés kifejezésével az arcán. Kihúzta magát, s szikár alakja mintha megnőtt volna.

– Teszünk róla, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, ne léphessen a kastélyba, amíg maga keresi azt a... azt a tárgyat.

– Meg tudják csinálni?

– Úgy vélem, igen – felelte szárazon McGalagony. – Tudja, Potter, mi tanárok meglehetősen jól értünk a mágiához. Egyesült erővel alighanem feltartóztathatjuk egy időre. Nyilván kezdenünk kell valamit Piton professzorral...

– Majd én...

– És ha a Roxfort a Sötét Nagyúr ostroma alá kerül, valóban célszerű lenne eltávolítani a kastélyból az ártatlanokat. Mivel azonban a Hop-hálózat ellenőrzés alatt áll, dehoppanálni pedig nem lehet a Roxfortból...

– Van egy út – mondta gyorsan Harry, és beszámolt McGalagonynak a Szárnyas Vadkanba vezető átjáróról.

– Több száz diákról van szó, Potter...

– Tudom, tanárnő, de ha Voldemort és a halálfalók a birtok határára koncentrálnak, nem fognak törődni vele, hogy kik dehoppanálnak a Szárnyas Vadkanból.

– Ebben van valami – hagyta rá McGalagony. Carrow-ék felé intett a pálcájával, mire ezüstös háló hullott a két megkötözött halálfalóra. A háló körük csavarodott, és a magasba emelte őket – úgy lebegtek a kék és arany mennyezet alatt, mint két kifogott tengeri szörnyeteg. – Jöjjenek! Értésítenünk kell a többi házvezetőt. A biztonság kedvéért rejtőzzenek a köpeny alá!

McGalagony sietve elindult az ajtó felé, s közben felemelte a pálcáját, melynek a hegyéből három, monoklimintás szemű ezüstmacska ugrott ki. A patrónusok az élre siklottak, s ezüstös fénnel szórták be a csigalépcsőt a lefelé siető McGalagony, Harry és Luna előtt.

Ahogy a folyosókon haladtak, a patrónusok egyesével elhagyták őket. McGalagony professzor skótkockás hálóköntöse finom nessel súrolta a kőpadlót; Harry és Luna a nyomában kocogtak a köpeny alatt.

Már két emelettel lejjebb jártak, amikor valaki megközelítette őket. Harry, akinek még mindig lüktetett a sebhelye, elsőként hallotta meg az övéikhez csatlakozó csendes lépteiket. Gyorsan benyúlt erszényébe a Tekergők Térképeért, de mielőtt elővehette volna, McGalagony is észrevette, hogy nincsenek egyedül. Megállt, és harcra készen felemelte a pálcáját.

– Ki jár itt?

– Én – felelte egy halk hang.

Perselus Piton lépett ki egy lovagi páncél mögül.

Harryben fellángolt a gyűlölet a láttán. Piton bűneinek iradatlansága jószerevével kitörölte emlékezetéből a varázsló külsejének részleteit: a keskeny arcot, a zsíros, fekete hajfüggönyt, a fekete szemek hideg, halott fényét. Piton nem hálórúhában volt, hanem szokásos fekete köpenyét viselte, s McGalagonyhoz hasonlóan előreszegezte pálcáját.

– Hol vannak Carrow-ék? – kérdezte csendesen.

– Felteszem, ott, ahova küldte őket, Perselus – felelte McGalagony.

Piton közelebb lépett. A levegőt kémlelte McGalagony körül, mintha tudná, hogy van még ott valaki. Harry már emelte is a pálcáját, támadásra készen.

– Abban a hitben voltam – szólt Piton –, hogy Alecto elfogott egy behatolót.

– Valóban? És mire alapozta ezt a hitét?

Piton kissé megmozdította bal karját, amin a Sötét Jegyet viselte.

– Vagy úgy, hát persze – mondta McGalagony. – El is felejtettem, hogy maguk, halálfalók külön csatornán kommunikálnak egymással.

Piton úgy tett, mintha nem hallotta volna az epés megjegyzést. Tekintetével még mindig a levegőt kutatta, s közben lassan, mintha öntudatlanul tenné, egyre közelebb araszolt McGalagonyhoz.

– Tudtommal ma éjjel nem teljesít folyosószolgálatot, Minerva.

– Van valami kifogása az ittlétem ellen?

– Csupán érdeklődöm, mi okból kelt fel e késői órán.

– Gyanús zajt véltem hallani.

– Valóban? Pedig csend és nyugalom van.

Piton a boszorkány szemébe fürta tekintetét.

– Találkozott Harry Potterrel, Minerva? Mert ha igen, nyomatékosan meg kell kérnem...

McGalagony professzor hihetetlen gyorsasággal mozdult: pálcája hasította a levegőt, s bár Harry egy fél pillanatig biztosra vette, hogy Piton nyomban ájultan roskad össze, végül McGalagony tántorodott meg ellenfele kirobbanó pajzsbübijának erejétől. A boszorkány pálcája most egy fáklya felé lendült, s az kiugrott fali tartójából – Harrynek, aki épp készült átkot löni Pitonra, félre kellett rántania Lunát a láng útjából, mely tűzgyűrűvé tágult, és lasszó módjára repült Piton felé...

Aztán a tűz egyszerre nagy, fekete kígyóvá változott – azt McGalagony füstté robbantotta szét, majd a füst másodpercek alatt megannyi suhanó törre szilárdult, melyeket Piton úgy védett ki, hogy pálcájával maga elé parancsolt egy páncélruhát: a török visszhangzó csattogással a mellvértbe fúródtak...

– Minerva! – sipította egy hang. Harry, aki még mindig Lunát igyekezett védeni a röpködő átkoktól, odafordult: a hálórúhás Flitwick és Bimba szaladt feléjük a folyosón, s a nyomukban ott zihált a terjedelmes Lumpsluck professzor.

– Ne! – sivította pálcát szegezve Flitwick. – Több gyilkosságot nem fog elkövetni a Roxfortban!

Flitwick varázsa belecsapódott a Piton fedezékéül szolgáló páncélba, mire az csörömpölve életre kelt. Piton kiszabadította magát a szorongató fémkarok közül, s már röpítette is a páncélt támadói felé. Harrynek és Lunának a földre kellett vetniük magukat, hogy kitérjenek a súlyos vasöltözék elől, mely végül a falnak ütközött, és darabjaira hullott szét. Mikor Harry fektében felpillantott, Piton már kereket oldott; McGalagony, Flitwick és Bimba csattogó léptekkel üldözőbe vették. Piton bevetette magát egy osztályterem ajtaján, s Harry másodpercekre rá McGalagony kiáltását hallotta:

– Gyáva! Gyáva!

– Mi történt, mi történt? – kérdezgette izgatottan Luna.

Harry gyorsan felsegítette a lányt, és lobogó köpennyel futásnak eredtek a folyosón. McGalagony, Flitwick és Bimba az üres osztályteremben álltak, a kitört ablak előtt.

– Kiugrott – mondta McGalagony, mikor Harry és Luna beestek az ajtón.

– Meghalt!?! – Harry az ablakhoz rohant, mit sem törődve Flitwickkel és Bimbával, akikből döbbsent kiáltást csalt ki hirtelen felbukkanása.

– Nem, nem halt meg – felelte keserűen McGalagony. – Volt nála pálca, nem úgy, mint Dumbledore-nál... és úgy fest, eltanult pár trükköt a mesterétől.

Harry elborzadva pillantotta meg a távolban a birtokot határoló fal irányába repülő nagy, denevérszerű alakot.

Súlyos léptek és öblös fűjtatás hangzott fel mögöttük: Lumpsluck most érte utol őket.

– Harry! – zihálta a professzor, irdatlan mellkasát dörzsölve smaragdzöld pizsamakabátja alatt. – Kedves fiam... ez ám a meglepetés... Minerva, legyen olyan kedves, magyarázza meg... Perselus... hogyhogy...?

– Az igazgató úr szabadságra ment – mutatott McGalagony az ablakon tátongó Piton-alakú lyukra.

– Tanárnő! – kiáltott fel Harry, a homlokára szorítva kezét. Látta maga alatt az inferusokkal teli tavat, aztán a zölden derengő csónak a föld alatti partnak ütközött, és Voldemort kiugrott belőle, gyilkos indulattal a szívében...

– Tanárnő, Voldemort elindult, fel kell készülnünk az ostromra!

– Helyes. Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, ide tart – világosította fel kollégáit McGalagony. Bimbának elakadt a lélegzete, Flitwicknek nemkülönben, Lumpsluck pedig mély, morgós nyögést hallatott. – Potternek Dumbledore utasítására el kell intéznie valamit a kastélyban. Legjobb képességünk szerint védekeznünk kell, hogy Potter zavartalanul tevékenykedhessen.

– Felteszem, tisztában van vele, hogy a végtelenségig nem tudjuk tartani magunkat Tudjukkival szemben – jegyezte meg Flitwick.

– De egy ideig igen – mondta Bimba.

– Köszönöm, Pomona – biccentett McGalagony a komor egyetértés pillantását váltva kolléganőjével. – Javaslom, kezdjük az alapvető védőbűbájok kiszórásával, azután vonuljunk diákjainkkal együtt a nagyterembe. A tanulók többségét ki kell menekíteni innen, de a

nagykorúaknak, úgy vélem, meg kell engednünk, hogy részt vegyenek az iskola védelmében.

– Egyetérték – felelte Bimba, aki már el is indult az ajtó felé. – Húsz perc múlva lent leszek a nagyteremben a diákjaimmal együtt.

Még hallatszott a motyogása, amint kidöcögött a teremből:

– Csápfű... ördöghurok... morgácsoló... majd meglátjuk, azokkal mit kezdenek a halálfalók.

– Én innen is tudok dolgozni – közölte Flitwick, s jöllehet alig látott ki az ablakon, kidugta rajta pálcáját, és bonyolult varázsige-füzérek sorolásába kezdett. Harry fülét hamarosan különös suhogás ütötte meg: Flitwick mintha a szelek pusztító erejét engedte volna szabadjára a roxfordi birtok fölött.

– Professzor úr – lépett oda Harry a pöttöm bűbájtan-tanárhoz. – Bocsánat, hogy megzavarom, de egy fontos dolgot kell kérdezni. Nem tudja véletlenül, hol lehet Hollóháti diadémja?

– ...*protego horribilis* – Hollóháti diadémja? Szép dolog a tudásszomj, Potter, de ennek talán nem most van itt az ideje.

– Azért kérdezem, mert... Tudja, hol van? Láta valaha?

– Hogy láttam-e? Nem látta azt senki élő emberfia! Nyoma sincs emberemlékezet óta!

Keserű csalódottság és rémület elegye töltötte el Harryt. Mi lehet akkor a horcrux?

– A nagyteremben várjuk magát és a hollóhátasait, Filius! – szölt McGalagony, s a fejével intett Harrynek és Lunának, hogy kövessék.

Már az ajtónál jártak, amikor a sápadt, verejtékező Lumpsluckból kitört a szó.

– Szavamra – fűjtatott remegő bajusszal –, micsoda tervek! Korántsem vagyok biztos benne, hogy ez bölcs dolog, Minerva! A Nagyúr előbb-utóbb behatol a kastélyba, és az, akiről kiderül, hogy az útjába próbált állni, a lehető legsúlyosabb következményekre számíthat...

– Elvárom, hogy a mardekárosokkal együtt megjelenjen húsz perc múlva a nagyteremben – felelte keményen McGalagony. – Ha el akarja vinni a diákjait, nem fogunk az útjába állni. De ha bármelyikük szabotálni próbálja az ellenállást, vagy a kastélyon belül fegyvert fordít ellenünk, akkor, Horace, halálos párbajra készüljön.

– De Minerva! – hüledezett Lumpsluck.

– Legfőbb ideje, hogy a Mardekár-ház eldöntse, kinek a pártján áll – szögezte le McGalagony. – Menjen, és ébressze fel a diákjait, Horace!

Harry nem maradt ott a hápogó Lumpsluckot nézni; Lunával együtt McGalagony után siettek. A boszorkány valamivel odébb megállt a folyosón, és felemelte a pálcáját.

– *Piertotum...* az ég szerelmére, Frics, ne most!

Az öreg gondnok épp ekkor bicegett be a képbe, s felháborodva kiáltozott:

– Rendbontás! Diákok a folyosókon!

– Ott is van a helyük, maga vén bolond! – mennydörgött rá McGalagony. – Menjen, és tegye hasznossá magát! Keresse meg Hóborcot!

– Hó-Hóborcot? – hebegte Frics olyan meghökkentéssel, mintha sose hallotta volna ezt a nevet.

– Igen, Hóborcot, maga féleszű, Hóborcot! Azt, akire évtizedek óta panaszkodik! Eredjen, és keresse meg!

Arckifejezéséből ítélve Frics arra a következtetésre jutott, hogy McGalagony professzornak elment az esze. Mindenesetre behúzta a nyakát, hátraarcot csinált, és motyogva elsántikált.

– És most... *piertotum locomotor!* – kiáltotta McGalagony professzor.

A varázsigére a folyosón az összes szobor és lovagi páncél leugrott talapzatáról, s a többi emeletről érkező tompa dübörgésből Harry arra következteti, hogy kastélyszerte minden szobor és páncél hasonlóan tett.

– Veszélyben a Roxfort! – harsogta McGalagony professzor. – Tegyétek a kötelességeketek, védjétek meg az iskolát, védjétek meg minket!

Az életre kelt szobrok hordája nagy dobogás és kurjongatás közepette elcsörtetett Harry mellett: jöttek kicsik és életnagyságnál nagyobbak, állatszobrok és csörömpölő, kardot meg láncos-tüskés buzogányt rázó páncélruhák.

– Most pedig, Potter – fordult Harryhez McGalagony –, térjenek vissza Miss Lovegooddal a barátaikhoz, és hozzák le őket a nagyterembe. Én megyek a griffendélesekért.

A következő lépcső tetejénél elváltak útjaik: Harry és Luna visszasiettek a Szükség Szobája rejtett bejáratához. Útközben több, egy-egy tanár vagy prefektus kíséretében a nagyterem felé vonuló csapattal találkoztak; a diákok többsége pizsamát és rajta utazóköpenyt viselt.

– Ez Potter volt!

– Harry Potter!

– Esküszöm, ő volt az, most ment el mellettünk!

Harry azonban nem nézett hátra, s hamarosan megérkeztek a Szükség Szobája bejáratához. Harry nekitenyerelt az elvarázsolt falnak, mire az

nyomban kinyílt, s Lunával már szaladtak is lefelé a meredek lépcsőn.

– Mi...?

Mikor feltűnt előttük a Szoba, Harry jó pár lépcsőfokot csúszva tett meg döbbenetében. Egész tömeget pillantott meg: amíg távol volt, a helyiség zsúfolásig megtelt. Kingsley és Lupin nézett felé, de ott volt Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson és Alicia Spinnet, Bill és Fleur, valamint Mr és Mrs Weasley is.

– Mi a helyzet, Harry? – sietett a lépcső aljához Lupin.

– Voldemort úton van, elbarikádozzák az iskolát, Piton megfutamodott... Te hogy kerülsz ide? Kitől tudtad meg?

– Üzentünk a Sereg többi tagjának – magyarázta Fred. – Csúnya dolog lett volna kihagyni őket a buliból. A DS-től meg eljutott a hír a Főnix Rendjéhez, szóval rendesen beindult a riadólánc.

– Mi az első lépés? – rikkantotta a távolabb álló George. – Mit csinálunk?

– A kiskorúakat kimenekítik a kastélyból – mondta Harry. – Most mindenki a nagyterembe megy, ott lesz az eligazítás. Harcolni fogunk.

A hírt zajos tetszésnyilvánítás fogadta, s a Főnix Rendjének, Dumbledore Seregének és Harry egykori kviddicscsapatának tagjaiból verbuválódott népes csapat a lépcső felé tódult. Harry a falhoz hátrált, onnan nézte a mellette elsietőket.

– Gyere, Luna! – Dean elhaladtában a kezét nyújtotta a lánynak, aki megfogta, majd eltűntek a lépcsőn.

A tömeg egyre ritkult, s végül csak egy kisebb társaság maradt a Szükség Szobájában. Harry elindult feléjük. Mrs Weasley Ginnyvel hadakozott, Lupin, Fred, George, Bill és Fleur körülállták őket.

– Kiskorú vagy! – ripakodott rá a lányára Mrs Weasley. – Szó se lehet róla! A fiúk maradhatnak, de te hazamész!

– Nem megyek!

Ginny haja táncolt a levegőben, ahogy kirántotta a karját anyja kezéből.

– Dumbledore Seregének a tagja vagyok!

– Az egy kamaszbanda!

– Az a kamaszbanda meg meri csinálni, amit senki más – szólt közbe Fred. – Szembeszáll Tudjukkivel!

– A húgod tizenhat éves! – harsogta Mrs Weasley. – Még gyerek! Egyáltalán: hogy jutott eszetekbe magatokkal hozni őt!?

Az ikrek lesütötték a szemüket.

– Anyának igaza van, Ginny – szólt békítően Bill. – Nem vehetsz részt ebben. Minden kiskorú elmegy, és ez így van jól.

– Nem tudok hazamenni! – fakadt ki Ginny a düh könnyeivel a szemében. – Itt van az egész családom, nem ülhetek otthon egyedül úgy, hogy azt se tudom, mi van veletek...

Pillantása most először találkozott Harryével. Esdeklően nézett rá, de Harry megrázta a fejét, és keserűen elfordult.

– Jól van – mondta Ginny, és rábámult a Szárnyas Vadkanba vezető alagút bejáratára – Akkor isten veletek, és...

Csoszogás hallatszott, majd jókora puffanás: az alagútból kikecmergett egy alak, de elvesztette az egyensúlyát, és elesett. Egy székre kapaszkodva talpra tornászta magát, félrecsúszott szarukeretes szemüvegén át körülnézett, s közben ezt hadarta:

– Elkéstem? Elkezdődött már? Csak most tudtam meg, azért...

Percynek elakadt a szava. Szemlátomást váratlanul érte, hogy érkezésekor rögtön a családjával találja magát szemben. A döbbenet kínosan hosszú pillanata következett, melynek Fleur vetett véget, mikor is azzal a zavarba ejtően nyilvánvaló szándékkal, hogy oldja a feszültséget, Lupinhoz fordult:

– Na és... ‘ogy ván á kis Teddy?

Lupin meghökkenten pislogott, a csend a Weasleyk között pedig mintha jéggé fagyott volna.

– Öh... ja, hogy... nagyon jól! – kapott észbe Lupin, s emelt hangon folytatta: – Nagyon jól, Tonks van vele... Tonks anyjánál vannak.

Percy és a többi Weasley még mindig kővé meredten bámulták egymást.

– Van is nálam kép! – harsogta Lupin. Gyorsan elővett egy fotót a kabátjából, és megmutatta Fleurnek meg Harrynek. A fényképen egy türkizkék hajú csecsemő vidáman lengette kövér öklöcskáját a kamera előtt.

– Hülye voltam! – bődült fel Percy olyan hangosan és olyan hirtelen, hogy Lupinnak majdnem kiesett a kezéből a fénykép. – Nagyképű majom voltam, féleszű és... és...

– Minisztérium-imádó, családmegtagadó, hataloméhes bunkó voltál – segítette ki Fred.

Percy nyelt egyet.

– Igen!

– Akkor ezt meg is beszéltük – vigyorgott Fred, és kezét nyújtott bátyjának.

Mrs Weasley sírva nekiiramodott, és Fredet félretolva fojtogató ölelésbe zárta Percyt. Az megsimogatta a hátát, s közben apjára nézett.

– Bocsáss meg, apa...

Mr Weasley szapora pislogásba kezdett, aztán ő is Percynél termett, és átölelte.

– Mitől tértél észhez, Percy? – tudakolta George.

– Már ért a dolog egy ideje. – Percy megtörölte a szemét utazóköpenye sarkával. – De ki kellett találnom, hogyan tudok eljönni. Mostanában vigyázni kell a minisztériummal, sorban küldik börtönbe az árulókat. Aztán nemrég sikerült felvennem a kapcsolatot Aberforth-szal. Tíz perce kaptam tőle az infót, hogy a Roxfort a sarkára áll. És most itt vagyok.

– Nos, prefektusainktól el is várjuk, hogy ilyen válságos időkben az élre álljanak – szavalt George Percy legfellengzősebb modorát idézve. – És most irány a csata, mielőtt levadásszák előlünk a legkövérebb halálfalókat!

– Te vagy hát az új sógornóm? – Percy futtában nyújtott kezét Fleurnek, mikor már a lépcső felé sietett Bill-lel Fredde és George-dzal.

– Ginny! – mennydörögte Mrs Weasley.

A lány kihasználta, hogy a nagy kibékülés elterelte róla a figyelmet, és megpróbált elvegyülni a harcba indulók között.

– Volna egy javaslatom, Molly – szólt Lupin. – Ginny maradjon itt a Szükség Szobájában. Innen követni tudja az eseményeket, de mégsem vesz részt a csatában.

– Én...

– Helyes – vágta rá határozottan Mr Weasley. – Ginny, itt maradsz, megértetted?

Ginny nem adta jelét, hogy túlságosan lelkesedne az ötletért, de megtört a szokatlanul szigorú atyai pillantás súlya alatt, és bólintott. Most már a Weasley házaspár és Lupin is elindult a lépcső felé.

– Hol van Ron? – kérdezte Harry. – És hol van Hermione?

– Biztos már felmentek a nagyterembe – szólt hátra a válla fölött Mr Weasley.

– Nem láttam őket kimenni – ráncolta a homlokát Harry.

– Mintha valami mosdót emlegettek volna – mondta Ginny. – Nem sokkal azután hallottam, hogy elmentél.

– Mosdót?

Harry átvágott a Szobán, kinyitotta a fürdőszobába nyíló ajtót, és benézett rajta. A mellékhelyiség üres volt.

– Biztos, hogy mosdót...

Ebben a pillanatban fellángolt a sebhelye. A Szükség Szobája semmivé foszlott, s helyette feltűnt a magas kovácsoltvas kapu meg a két oszlop a szárnyas vadkanszobrokkal. Naginivel a vállán ott állt a kapu előtt; tekintetét a sötét birtok fölött elnézve a kastélyra függesztette, melyből az éji órán is áradt a fény. Nem volt más a szívében, csak a hideg, kegyetlen céltudatosság, amit mindig érzett, ha gyilkolni készült.

Harmincegyedik fejezet **A Roxfort ostroma**

A nagyterem bűvös mennyezete sötét volt, és csillagok pöttyözték. Alatta, a házak négy hosszú asztalánál kócos diákok sokasága zsúfolódott össze – sokan utazóköpenyt, mások hálóköntöst viseltek, s itt-ott felderengtek az iskolai kísértetek gyöngyszínű alakjai. Minden szem, élőké és holtaké egyaránt, McGalagony professzorra szegeződött, aki a terem végében emelkedő pódiumról beszélt az összegyűltekhöz. Mögötte ott sorakozott a többi tanár, köztük Firenze, az aranysárga kentaur, valamint a Főnix Rendjének odasereglett tagjai.

– ...az evakuálást Frics úr és Madam Pomfrey felügyeli. Prefektusok, amikor kiadom az utasítást, sorakoztassák fel a házak tanulóit, és a fegyelem biztosítása mellett vezessék őket az evakuálási pontra.

Harry a fal mellett indult el, onnan fürkészte a Griffendél asztalát, Ront és Hermionét keresve. Sok diákot elnémított a döbbenet, de korántsem mindenki volt ezzel így: a hugrabugos Érníe Macmillan felpattant, és ezt harsogta:

– És aki maradni akar, hogy harcoljon?

Elszórt taps fogadta a kérdést.

– A nagykorúak maradhatnak – felelte McGalagony.

– És mi lesz a holminkkal? – kérdezte egy hollóhátas lány. – A ládánkkal meg a baglyunkkal?

– Nincs idő az ingóságokkal foglalkozni – jelentette ki McGalagony. – Most csak az a fontos, hogy épségben kijuttassuk innen magukat.

– Hol van Piton professzor? – kiabálta egy lány a Mardekár asztala mellől.

– Az igazgató úr, közkeletű kifejezéssel élve, kereket oldott – válaszolta McGalagony professzor, mire a Griffendél, a Hugrabug és a Hollóhát asztala üdvözlőalkásban tört ki.

Harry most elindult a Griffendél asztala mentén, még mindig Ront és Hermionét keresve. Amerre ment, fejek fordultak felé, és izgatott sustorgás kelt a nyomában.

– Már megkezdtek a kastély mágikus védelmének kiépítését – folytatta McGalagony –, de az további megerősítésre szorul, különben aligha tartóztatja fel őket sokáig. Ezért arra kérem magukat, gyorsan és fegyelmelzetten vonuljanak el, és kövessék a prefektusok...

McGalagony utolsó szavait már senki nem hallotta, mert a termet egyszerre betöltötte egy másik, egy éles, jéghidegen csengő hang. Nem lehetett megállapítani, honnan szól; mintha magukból a falakból áradt volna – talán ott szunnyadt bennük évszázadok óta, akárcsak a szörnyeteg, melynek egykor a hang gazdája parancsolt.

– Tudom, hogy harcolni készültök.

A diákok közül páran felsikoltottak, sokan összekapaszkodtak rémületükben, és a fejüket forgatták a hang forrását keresve.

– Az ellenállás azonban reménytelen. Nincs esélyetek ellenem. Nem áll szándékomban megölni titeket. Mélyen tisztetem a Roxfort tanárait, és nem kívánok mágusvért ontani.

Csend áradt szét a teremben: dobhártyapréselő, falakat szétfeszítő csend.

– Adjátok ki Harry Pottert – folytatta Voldemort hangja –, és nem esik bántódásotok. Adjátok ki Harry Pottert, és megkímélem az iskolát. Adjátok ki Harry Pottert, és megjutalmazlak benneteket. – Éjfélre kaptok időt.

A nagyteremre ismét rázuhant a csend. Minden fej egyszerre fordult, minden szem rátalált Harryre, s ő dermedten állt a láthatatlan sugarak százainak ösztüzében. Aztán felállt egy alak a Mardekár asztala mellől – Harry felismerte, Pansy Parkinson volt az –, felemelte remegő kezét, és belevisított a feszült csendbe:

– De hát ott van! Ott van Potter! Fogjátok meg!

Mielőtt Harry megszólalhatott volna, tömeges mozgás támadt a teremben. A griffendélek felálltak és sorfalat alkottak – nem Harry, hanem a Mardekár asztala előtt. Aztán a Hugarbug háziak majd a hollóhátasok is felemelkedtek ültükből, hogy mind, egytől egyig Pansy felé forduljanak, s amíg Harry lenyűgözve, megindultan állt, pálcák sokasága tűnt elő ruhaujjakból és köpenyek zsebéből.

– Köszönjük, Miss Parkinson – pattantak McGalagony szavai. – Maga hagyhatja el elsőként a termet, Frics úr oldalán. Mutassa az utat a háza többi tagjának.

Harry megannyi hátracsúszó szék sikkasztását, majd a kisorjázó mardekárosok lépteinek zaját hallotta a terem túloldala felől.

– Indulhat a Hollóhát! – harsogta McGalagony.

A terem folyamatosan ürült. A Mardekár asztala teljesen elnéptelenedett, a Hollóhát végzősei közül ellenben jó néhányan a helyükön maradtak; a hugrabugosok még nagyobb számban képviseltették magukat, a griffendéselemek pedig alig a fele távozott, úgyhogy McGalagony professzor kénytelen volt elhagyni a tanári emelvényt, és személyesen intézkedni a kiskorúak kiakolbólítása ügyében.

– Szó se lehet róla, Creevey, indulás! Ez magára is vonatkozik, Peakes!

Harry odasietett a Weasleykhez, akik egy csoportban ültek a Griffendél asztalánál.

– Hol van Ron és Hermione?

– Még mindig nem találtad meg...? – kezdte aggodalmaskodva Mr Weasley, de elhallgatott, mert ekkor előrelépett az emelvényen Kingsley, és megszólította az ottmaradottakat.

– Éjfél! csak félóránk van, gyorsan kell hát cselekednünk. A Roxfort tanárai és a Főnix Rendje közösen kidolgozták a védelmi tervet, Flitwick, Bimba és McGalagony professzorok felvisznek egy-egy csapatot a három legmagasabb toronyba: a Hollóhátéba, a Griffendélébe és a csillagvizsgálóba. Ezekről a helyekről jól áttekinthető a terep, és kiválóan alkalmasak nagyobb szabású bűbájok kiszórására. Egyidejűleg Remus – Lupin felé bökött –, Arthur – a Griffendél asztalánál ülő Mr Weasleyre mutatott – meg én további csapatokkal pozícióba állunk kint a birtokon. Szükség lesz valakire, aki megszervezi az iskolába vezető titkos alagutak védelmét...

– Nekünk való feladat – szólt George önmagára és Fredre mutatva. Kingsley beleegyezően bólintott.

– Jól van. Az osztagparancsnokok jöjjenek fel ide, beosztjuk az embereket!

– Potter! – sietett oda Harryhez McGalagony, miközben a diákok tülekedve, utasításokat hallgatva elárasztották az emelvényt. – Nem arról volt szó, hogy maga keres valamit?

– Tessék? – pislogott Harry. – Ja... de, de igen!

Teljesen kiment a fejéből eredeti szándéka, jószerevével elfelejtette, hogy a csatát azért vívják, hogy ő felkutathassa a horcruxot. Ron és Hermione megmagyarázhatatlan eltűnése minden egyebet kisöpört a fejéből.

– Akkor mire vár, Potter? Induljon!

– Jó... persze...

Harry érezte, hogy tekintetek követik, amint átsietett a nagyteremből a kimenekítendő diákokkal zsúfolt bejárati csarnokba. Engedte, hogy a tömeg magával sodorja fel a márványlepcsőn, de az első emeleten kivált a sokaságból, és elszaladt egy üres folyosón. Szorongás és pánik elegye ködösítette az elméjét; próbált lehiggadni és a horcruxra koncentrálni, de hiába: gondolatai zavarodottan és céltalanul röpködtek, akár a pohár alá zárt darazsak. Lelassította lépteit, majd egy néptelen folyosószakasz közepén leült egy megürült szobortalapzatra, és elővette az erszényből a Tekergők Térképét. Nem látta rajta se Ron, se Hermione nevét, de lehetséges volt, hogy ott rejtőznek a Szükség Szobája felé áramló tengernyi pötty között. Eltette a térképet; behunyta a szemét, arcát a tenyerébe temette, és összpontosítani próbált...

Voldemort feltételezte, hogy a Hollóhát-toronyba megyek.

Megvolt végre: egy kézzelfogható tény, egy kiindulópont. Voldemortnak egyetlen indoka lehetett arra, hogy Alecto Carrow-t a Hollóhát klubhelyiségébe küldje lesben állni: félt, hogy Harry rájött, hogy a horcruxa azzal a házzal kapcsolatos.

Hollóhátához viszont csak egy tárgy kapcsolódik: az elveszett diadém... de hogyan lehetne az a horcrux? Hogyan bukkanhatott rá a mardekáros Voldemort valamire, ami után hiába kutatott hollóhátasok nemzedékeinek sora? Kitől tudhatta meg, hol keressen egy tárgyat, aminek nyoma sincs emberemlékezet óta? Amit nem látott senki élő ember fia?

Senki élő ember fia.

Harry szeme kinyílt az arcára szorított ujjai alatt. Felpattant a szobortalapzatról, és a remény utolsó sugarát követve elrohant arra, amerről jött. Ahogy közeledett a márványlepcsőhöz, mind jobban felerősödött a Szükség Szobája felé vonuló sokaság zaja. A házuk tanulóit terelő prefektusok utasításokat harsogtak, a diákok zsibongtak, tülekedtek; Harry megpillantotta Zacharias Smitht, aki egy csapat elsőst lökdösött félre, hogy a sor elejére kerüljön; a kisebbek közül többen pityeregtek, mások barátaik, testvérük után kiáltoztak...

A márványlepcső fordulójába érve Harry pásztázni kezdte a bejárati csarnokot, mígnem megakadt a szeme egy gyöngyszínű, lebegő alakon. Teli torokból elkiáltotta magát:

– Nick! Nick! Beszélnem kell veled!

A felfelé vonulók áradata ellenében leküzdötte magát a lépcső aljáig, ahol már várt rá Félig Fej Nélküli Nick, a Griffendél-torony kísértete.

– Harry! Drága barátom!

Nick megpróbálta két kézzel megragadni Harry jobbját; Harry úgy érezte, mintha jeges víz ömlene a kezére.

– Nagy szükségem van a segítségedre, Nick! Ki a Hollóhát-torony szelleme?

Félig Fej Nélküli Nick arcára meglepetés és enyhe megütközés ült ki.

– A Szürke Hölgy, ki más? De amennyiben egy szellem szolgálataira szorulsz...

– Nekem most ő kell – nem tudod, hol van?

– Lássuk csak...

Nick jobbra-balra fordította ingatag fejét, úgy kémlelt el a diákok nyüzsgő tömege fölött.

– Ott van. Ő az – az a hosszú hajú ifjú hölgy.

Harry abba az irányba fordult, amerre Nick átlátszó ujjá mutatott, s egy sudár termetű szellemet pillantott meg. Mikor a kísértet észrevette, hogy Harry figyeli őt, felvonta a szemöldökét, és egy falon keresztül távozott.

Harry utánaszaladt. Mire egy ajtón át kijutott a fal túloldalán futó folyosóra, a szellemnő már messze járt, s a levegőben úszva egyre távolodott.

– Várjon! Jöjjön vissza!

A kísértet kelletlenül megállt, s néhány centiméterrel a padló fölött lebegve megfordult. Hosszú, leomló köpenyében, derékig érő hajával gyönyörű jelenség volt; Harry az évek során sokszor látta már őt a kastélyban, de még sosem beszélt vele. Arca, tartása alapján mindig úgy képzelte, hogy büszke, rátarti szellem lehet.

– Maga a Szürke Hölgy?

A nő némán bólintott.

– A Hollóhát-torony szelleme?

– Az vagyok.

A modora nem volt éppenséggel szívélyes.

– Kérem szépen... a segítségét szeretném kérni. Legyen szíves, mondja el nekem, ha tud valamit az elveszett diadémról.

A Szürke Hölgy ajka fagyos mosolyra görbült.

– Attól tartok – felelte elfordulva –, hogy ebben nem segíthetek.

– Várjon!

Harry nem akart kiabálni, de egy pillanatig erőt vett rajta a haragba forduló páni félelem. A Szürke Hölgy lebegve visszafordult; ő rápillantott az órájára: háromnegyed tizenkettő volt.

– Iszonyúan sürgős a dolog – magyarázta kétségbeesetten. – Ha a diadém a Roxfortban van, mindenképp meg kell találnom!

– Nem te vagy az első roxfordos, akinek a diadémra fáj a foga – vetette oda megvetően a kísértet. – Évszázadok óta zaklatnak a diákok...

– Nekem nem azért kell, hogy jobb jegyeket kapjak! – csattant rá Harry. – Voldemortról van szó! Le akarom győzni Voldemortot! Vagy az se érdekli magát!?

A kísértet elvörösödni nem tudott, de áttetsző arca elhomályosult, s mikor válaszolt, indulat feszült a hangjában.

– Természetesen... Hogy képzeled, hogy...

– Akkor segítsen!

A kísértet magabiztossága megtörni látszott.

– Ez... ez nem annak a kérdése, hogy... – hebegte. – Anyám diadémja...

– Az anyjáié?

A Szürke Hölgy szemlátomást dühös volt, hogy elszólta magát.

– Amíg éltem – bökte ki kényszeredetten –, Hollóháti Heléna voltam.

– Maga a lánya? De hisz akkor tudnia kell, mi történt a diadémmal!

– A diadém bölcsé tesz ugyan – felelte zavarával küszködve a szellem –, de aligha hiszem, hogy önmagában győzelemre segítene, ha az ellenfeled Vol...

– Mondom, hogy nem viselni akarom! – heveskedett Harry. – Nincs időm elmagyarázni... de ha a szíven viseli a Roxfort sorsát, ha maga is akarja, hogy Voldemort eltűnjön, akkor mondjon el mindent, amit a diadémról tud!

A Szürke Hölgy mozdulatlanul lebegett, és merően nézett rá. Harryn csüggedés lett úrrá. Hát persze, ha Hollóháti Heléna bármit tudna, elmondta volna Flitwicknek vagy Dumbledore-nak, akik nyilván szintén érdeklődtek nála. Reményvesztetten megrázta a fejét, és már el is fordult, amikor a szellem halkan megszólalt.

– Elloptam a diadémot anyámtól.

– Hogy... mit csinált?

– Elloptam a diadémot – ismételte suttogva Hollóháti Heléna. – Túl akartam szárnyalni anyámat, okosabb nő, fontosabb ember akartam lenni nála. Megszöktem a diadémmal.

Harrynek sejtelve sem volt, mivel érdemelte ki a Szürke Hölgy bizalmát, de nem is kérdezte; csak hallgatta, feszült figyelemmel, a folytatást:

– Azt mondják, anyám sosem vallotta be, hogy a diadém eltűnt, holtáig úgy tett, mintha a birtokában lenne. Eltitkolta veszteségét s az én szörnyű árulásomat, még a Roxfort többi alapítója elől is.

– Azután beteg lett... és a halálos ágyán az volt minden vágya, hogy még egyszer láthasson engem, hűtlen leányát. Egy férfit küldött a keresésemre, aki

sokáig epedett értem, de akit én mindig kikosaraztam. Anyám tudta, hogy ő nem nyugszik, amíg rám nem talál.

Harry várta a folytatást. A Szürke Hölgy mélyet sóhajtott, és hátravetette a fejét.

– A férfi felkutatott az erdőben, ahol rejtőztem. Nem voltam hajlandó vele tartani, s ettől haragra gerjedt. A báró mindig is forrófejű ember volt. Felbőszítette az ellenkezésem, féltékeny volt a szabadságomra – és ledöfött.

– A báró? Csak nem a...

– De igen, ő. A Vörös Báró. – A Szürke Hölgy félrehúzta köpenyét: fehér mellkasán sötét foltként éktelenkedett halálos sebe. – Mikor észhez tért és látta, mit művelt, elkeseredésében önmaga ellen fordította a fegyvert, amivel elvette az életem. Évszázadok múltak el azóta, de még mindig gyötri a bűnbánat, még mindig hordja láncait... Van is oka vezeklésre – fejezte be keserűen a szellem.

– És... a diadém?

– Az ott maradt, ahova akkor tettem, amikor meghallottam, hogy a báró közeledik az erdőben. Egy odvas fában rejtettem el.

– Egy odvas fában? – visszhangozta Harry. – Miféle fában? Hol?

– Egy albániai erdőben. Oda menekültem anyám elől.

– Albánia – suttogta Harry. A zűrzavar mögött csodálatos módon felsejlett a rend; már értette, miért adta ki neki a Szürke Hölgy a titkot, amit Flitwick és Dumbledore előtt rejtve tartott. – Ezt a történetet már elmondta előttem valakinek, igaz? Egy másik diáknak.

A kísértet behunyt szemmel bólintott.

– Fogalmam sem volt... Hízelt nekem. Úgy éreztem... megért engem... együttérez velem...

Hát igen, gondolta Harry, Tom Denem biztos könnyen át tudta érezni Hollóháti Helénának azt a vágyát, hogy olyan kincset birtokoljon, ami nem az övé.

– Nem maga volt az első, akiből Denem kihízelegte a titkait – dörmögte. – Megnyerő tudott lenni, ha akart...

Voldemortnak tehát sikerült megtudnia a Szürke Hölgytől, hol van az elveszett diadém. Miután végzett a Roxfortban, elutazott abba a távoli erdőbe, és elhozta rejtekhelyéről a kincset – talán még azelőtt megtette ezt, hogy munkába állt volna Borgin és Burke cégénél.

És miért ne választotta volna az albániai vadont, ezt a kipróbált menedéket, mikor, sok évvel később, egyszerre szüksége lett egy helyre, ahol biztonságban meghúzhatja magát egy évtizedig?

De a diadém, miután Voldemort féltett horcruxa lett, nem lakhatott tovább egy hitvány faodúban... nem, a diadém titokban visszatért méltó otthonába, és Voldemort akkor csempészte be...

– ...amikor állásért folyamodott! – fejezte be fennhangon a gondolatot Harry.

– Tessék?

– Akkor este csempészte be a kastélyba a diadémot, amikor tanári állást kért Dumbledore-tól! – magyarázta izgatottan Harry. Úgy érezte, könnyebben választ talál a kérdésekre, ha hangosan gondolkodik. – Vagy Dumbledore szobája felé menet rejtette el, vagy a visszaúton! De azért tényleg akarta az állást, mert akkor esetleg Griffendél kardját is lenyúlhatta volna! Köszönöm, nagyon köszönöm!

Harry sarkon fordult, és faképnél hagyta a tökéletesen megzavarodott Hollóháti Helénát. A bejárati csarnokba érve aztán megnézte az óráját: öt perc volt még éjfélig. Immár biztosan tudta, hogy *mi* az utolsó horcrux, de hogy *hol* van, arról még mindig sejtelve sem volt...

Diákok megannyi nemzedéke kereste hiába a diadémot – tehát valószínűleg nem a Hollóhát-toronyban van. Hanem hol? Miféle rejtekhelyet találhatott a Roxfort kastélyban Tom Denem, amelyről azt hihette, hogy őutána soha senki nem fedezi fel?

Harry lázas töprengésbe merülve befordult egy sarkon, de még csak néhány lépést tett az újabb folyosón, amikor iszonyatos robajjal betört az ablak, amelyik mellett épp elhaladt. Ösztönösen félreugrott, s jól is tette: egy hatalmas test repült be odakintről, de olyan lendülettel, hogy a szemközti fal állította csak meg. Aztán levált róla egy nagy, szőrös, nyüsztő valami, és nekiugrott Harrynek.

– Hagrid! – kurjantotta oda Harry a padlóról feltápáskodó irdatlan szakállas alaknak, miközben igyekezett ép bőrrel megúszni Agyar, a vadkanfogó kopó szeretetkitörését. – Mi a...?

– Harry, hát itt vagy! Itt vagy!

Hagrid egy rövid, de bordaropogtató ölelés erejéig lehajolt Harryhez, aztán a betört ablak elé lépett.

– Ügyes vagy, kicsi Gróp! – bömbölte ki a lyukon. – Mindjárt megyek, addig jó legyél!

Kint a sötét éjszakában fények villantak, és Harry fülét különös, siratóénekszerű rikoltás ütötte meg. Ránézett az órájára: éjfél volt. Az ostrom elkezdődött.

– Az áldóját, Harry – zihálta Hagrid. – Itt az idő, mi? Kezdődik a bunyó.

– Te meg hogy kerülsz ide?

– Hallottam Tudodki hangját a barlangban – felelte komoran a vadőr. – Még oda is felhallatszott, he? Éjfélíg kaptok időt, hogy kiadjátok nekem Pottert! Ebből kiokoskodtam, hogy itt vagy és csetepaté készül. Nyughass már, bolond kutya! Na, gondoltam, itt a helyünk Gróppal meg Agyarral. Az erdőnél áttörtük a védővonalat, Gróp cipelt be minket. Azt mondtam neki, tegyen le a kastélynál, erre a szentem behajított az ablakon. Egy kicsit félreértett, de oda se neki... Hol van Ron és Hermione?

– Nagyon jó kérdés – felelte Harry. – Gyere!

Sietve elindultak a folyosón, nyomukban a játékosan ugrabugráló Agyarral. Harry zajokat hallott minden irányból: léptek szapora dobogását, kiáltásokat. Az ablakokon további villanások fénye hatolt be a kinti sötétből.

– Hova megyünk? – fújtatott Hagrid. Remegett a padló döngő léptei alatt.

– Nem t'om pontosan – felelte Harry, miközben találomra bekanyarodott egy sarkon –, de Ronéknak valahol erre kell lenniük.

A folyosón, amelyre értek, már ott heverték a csata első áldozatai: a két köszörnyet, amelyek nemrég még a tanári szoba ajtajánál strázsáltak, szétzúzta az egyik ablakon át beröppent átok. Szétszóródott maradványaik erőtlenül meg-megrezzentek, s mikor Harry átlépte egyikük letört fejét, az így nyöszörgött: *Ne is törődj velem... béke poraimra...*

A csúf kőarc Harry emlékezetébe idézte a Lovegood házban látott márvány Hollóháti-mellszobrot a bolondos fejdísszel, arról pedig eszébe jutott a fehér fűrtjein kődiadémot viselő szobor a Hollóhát-toronyban...

Mire a folyosó végére ért, felsejlett benne egy harmadik kő arc más emléke is: egy csúf, vén varázsló mellszobrát, amelyre ő maga rakott rá egy párókát meg egy ütött-kopott régi fejdísz. A rádöbbenéstől kis híján hasra esett, s olyan forróság öntötte el, mintha egy üveg Lángnyelv-whisky robbant volna szét a gyomrában.

Végre tudta, hol vár rá az utolsó horcrux...

Tom Denem, aki senkiben sem bízott, aki mindig egyedül járta útjait, lehetett olyan beképzelt, hogy azt higgye, senki más, csak ő ismerhette meg a Roxfort kastély legrejtettebb titkait. Persze Dumbledore és Flitwick, akik mintadiákok voltak, soha be nem tették a lábukat arra a helyre, de ő, Harry iskolai éveiben letért néha az egyenes útról... Megvan hát a titok, amit Dumbledore nem tudott kifürkészni – amit csak ő és Voldemort ismer.

Gondolataiból Bimba professzor zökkenetette ki. A gyógynövénytan-tanárnő Neville és féltucatnyi társa kíséretében dübörgött el mellette;

valamennyiükön fülvédő volt, és egy-egy cserepes növénynek tűnő valamit cipeltek.

– Mandragóra! – kiáltotta oda futtában Harrynek Neville. – Kidobáljuk rájuk! Akkor megnézhetik magukat!

Harry most már pontosan tudta, hova kell mennie. Futásnak eredt, s Hagrid és Agyar is felvette a tempót. Sorban szaladtak el a portrék előtt, amelyek festett lakói szintén rohángásztak: varázslók és boszorkányok, nyakfodrot viselők és térdnadrágosok, páncélba öltözöttek és köpönyegesek furakodtak be egymás keretébe, hogy elharsogják a kastély más részeiből hozott híreket. Harryék épp elérték a folyosó végét, amikor hirtelen az egész épület megremegett – és Harry, mikor látta, hogyan robban szét talapzatán egy irdatlan váza, rádöbbsent, hogy a kastély köré a tanárok és a rend bűbájainál sokkal hatalmasabb és fenyegetőbb varázslatok gyűrűje zárul.

– Semmi vész, Agyar, ne félj! – harsogta Hagrid, de a nagy vadkanfogó kopónak inába szállt a bátorsága a repeszek módjára röpködő porcelándaraboktól, és hanyatt-homlok elmenekült. A vadőr elkanyarodott Harry mellől, és a kutyája után szaladt.

Harry pálcát húzott, s úgy futott tovább a remegő falak között. Egy folyosó hosszára mellé szegődött Sir Cadogan és a nyomában nyargaló kövér pónija: a festett kis lovas festményről festményre loholt csörömpölő páncélzatában, és a maga módján buzdította Harryt:

– Hengegő bitangok, hitvány ebek, üzd ki őket, Harry Potter, tedd ki a szűrüket!

A sarkon befordulva Harry ismerősöket pillantott meg: Fred és maroknyi csapata, amelynek Lee Jordan és Hannah Abbott is tagja volt, pálcával a kezükben őriztek egy üres talapzatot, amelyen azelőtt egy titkos alagút bejáratát rejtő szobor állt. Tevékenységük abból állt, hogy füleltek, érkezik-e zaj a járatból.

– Falrengető a buli! – kiáltotta Fred, miközben a kastély újból megrázkódott, s vidám szavaival elérte, hogy a mellette elszaladó Harry szívéből a felbuzdulás félig kiszorítsa a rémületet. Végigfutott még egy folyosón, s aztán egyszerre azon kapta magát, hogy baglyok tömege veszi körül. Ott volt Mrs Norris is: dühösen fűjt, és tappancaival a madarak felé csapkodott, nyilván igyekezett volna visszaterelni őket a helyükre...

– Potter!

A folyosót a pálcát markoló Aberforth Dumbledore állta el.

– Százával csörtetnek át a gyerekek a kocszámon, Potter!

– Igen, tudom, kimenekítjük őket – felelte Harry. – Voldemort...

– Támad, mert nem adtak ki neki téged. Nem vagyok süket, egész Roxmorts hallotta a bömbölését. És az egyikőtöknek se jutott eszébe, hogy itt kéne tartani túsznak pár mardekárost? Halálfalók gyerekei is vannak azok között, akiket elküldtetek. Nem lett volna okosabb itt fogni őket?

– Voldemortot nem hatná meg – felelte Harry. – És a maga bátyja sose tett volna ilyet.

Aberforth mordult egyet, és elviharzott Harry mellett az ellenkező irányba.

A maga bátyja sose tett volna ilyet... egyszerűen ez az igazság, gondolta Harry, miközben újra futásnak eredt. Dumbledore-ban, aki oly sokáig védelmezte Pitont, fel se merült volna, hogy túsznak használja a diákjait...

Csúszkáló talppal befordult még egy utolsó sarkon – és akkor egyetlen kiáltásban kitört belőle a megkönnyebbülés és a düh: megpillantotta őket. Ron és Hermione nagy, ívelt piszkossárga valamik tömkelegét cipelve közeledtek, s Ron még egy seprűt is szorongatott a hóna alatt.

– Hol a fenében voltatok!? – dörrent rájuk Harry.

– A Titkok Kamrájában – felelte Ron.

– A Titkok... micsoda? – fékezett le barátai előtt Harry.

– Ron ötlete volt – zihálta Hermione. – Zseniális, nem? Miután elmentél, elgondolkodtam, és mondtam Ronnak, hogy ha megtaláljuk a másik horcruxot, el is kéne valahogy pusztítani. Meg a másikat, a poharat is! És akkor Ronnak eszébe jutott a baziliszkus!

– Hogyhogy a...

– Azzal ki lehet csinálni a horcruxokat – magyarázta Ron.

Harry a nagy, görbe tárgyakra pillantott, amelyeket Ron és Hermione hoztak. Most felismerte őket: egy baziliszkus kitört fogai voltak.

– De hát hogy jutottatok be a Kamrába? – kérdezte Ronra emelve pillantását. – Ahhoz párszaszóul kell beszélni!

– Ron úgy beszélt! – suttogta Hermione. – Mutasd meg neki!

Ron rémisztő, rekedt sziszegést hallatott.

– Valami ilyesmivel nyitottad ki a medált – magyarázta mentegetőzve. – Párszor neki kellett futnom, amíg összejött – vont a vállát –, de végül is bejutottunk.

– Fantasztikusan csinálta! – lelkesedett Hermione. – Csak ámultam!

– Na és... – Harry alig tudta követni a tempót. – És most...

– Kipipálhatunk még egy horcruxot – mondta Ron, és elővette kabátja zsebéből Hugarbug poharának maradványait. – Hermione szúrta le. Gondoltam, hadd élvezkedjen ő is egy kicsit.

– Szuper! – örvendezett Harry.

– Á, nem volt nagy ügy – szerénykedett Ron, de azért nem tudta egészen eltitkolni büszkeségét. – Na és veled mi újság?

Szavai közben robbanás remegtette meg a felsőbb emeleteket. Mindhárman felnéztek; távoli sikoly hatolt a fülükbe, s a mennyezetről vakolatpor hullott.

– Már tudom, hogy néz ki a diadém, és azt is tudom, hol van – hadarta Harry. – Ugyanott dugta el, ahol évszázadok óta mindenki eldug holmikat, és ahova én is tettem a régi bájitaltankönyvemet. Voldemort azt hitte, oda senki nem jut be, csak ő. Gyertek!

Miközben az épület újra megremegett, Harry, Ron és Hermione a rejtett bejáratához szaladtak, és a meredek lépcsőn lesiettek a Szükség Szobájába. Három nőt találtak csak ott: Ginnyt, Tonksot, és egy molyrágta süveget viselő, idős boszorkányt, akiben Harry nyomban felismerte Neville nagymamáját. Az öregasszony, mintha csak órá várt volna, rögtön kérdőre vonta Harryt:

– Na végre, Potter! Te el tudod mondani nekünk, mi a helyzet!

– Mindenki jól van? – kérdezte egyszerre Ginny és Tonks.

– Amennyire tudjuk, igen – felelte Harry. – Vannak még emberek a Szárnyas Vadkanba vezető alagútban?

Tudta, hogy a Szoba addig nem tud átváltozni, amíg valaki tartózkodik benne.

– Én jöttem be rajta utolsóként – közölte Mrs Longbottom. – Lezártam a bejáratát, mert nem tartottam tanácsosnak nyitva hagyni most, hogy Aberforth eljött a kocsmából. Találkoztál az unokámmal?

– Harcol – felelte Harry.

– Nem is vártam mást – az idős hölgy nagy büszkén felszegte a fejét. – Bocsássatok meg, de mellette a helyem.

És meglepő fürgeséggel elsietett a lépcső felé. Harry Tonksra nézett.

– Nem úgy volt, hogy te az anyukádnál vagy a kis Teddyvel?

– Nem bírtam ki, hogy nem tudok semmit... – Tonks aggódva pislogott.

– Anyám elvan vele... Láttad Remust?

– Úgy volt, hogy egy osztaggal kimegy a birtokra...

Tonksnak több se kellett: szó nélkül elviharzott.

– Ginny – fordult a lányhoz Harry –, sajnálom, de ki kell menned innen. Csak egy rövid időre, aztán visszajöhetsz.

Nagyobb öröm nem is érhetne volna Ginnyt, mint hogy elhagyhatja kényszerű menedékét.

– Aztán visszajöhetsz! – kiáltott utána Harry, mikor a lány felszaladt Tonks nyomában a lépcsőn. – Vissza is kell jönnöd!

– Várj egy percet! – szólt élesen Ron. – Valamiről elfeledkeztünk.

– Miről? – kérdezte Hermione.

– A konyha tele van házimanókkal.

– Arra gondolsz, hogy hívjuk őket is harcolni? – kérdezte Harry.

– Nem – felelte komolyan Ron. – Őket is ki kellene menekíteni. Gondolom, neked is elég volt, ami Dobbyval történt. Nem várhatjuk el, hogy meghaljanak értünk...

A baziliszkuszfogak csörögve a padlóra hullottak Hermione karjáról. A lány egy ugrással Ron előtt termett, átölelte, és a szájára tapasztotta a száját. Ron is eldobott fogakat-seprűt, s olyan lelkesedéssel viszonzta az ölelést meg a csókot, hogy Hermione lába egy szempillantás múlva már a levegőben kalimpált.

– Muszáj ezt pont most? – dörmögte tehetetlenül Harry. Mivel szavaival csak annyit ért el, hogy a pár még szorosabban ölelte egymást, sőt enyhén dülöngélni kezdtek álltó helyükben, emeltebb hangon is rájuk szólt: – Hé! Háború van, ha nem tudnátok!

Ron és Hermione szabaddá tették a szájukat, de az ölelésből nem bontakoztak ki.

– Tudom, haver – motyogta Ron olyan kába képpel, mintha tarkón találta volna egy gurkó. – Épp azért most vagy soha...

– Meg kell keresnünk a horcruxot! – mérgelődött Harry. – Nem lehetne, hogy utána folytassátok!?

– De... persze... bocs...

Ron és Hermione fülig pirulva lehajoltak, hogy összeszedjék a baziliszkuszfogakat.

Mikor a rejtett kijáraton át kiléptek a folyosóra, rá kellett döbbenniük, hogy a néhány perc alatt, amit a Szükség Szobájában töltöttek, drámaian súlyosbodott a helyzet a kastélyban. A falak és a födém immár szüntelenül remegett, a levegőt sűrű por töltötte be, és Harry az ablakon át látta, hogy a zöld és piros fények immár a falak tövében villognak – a halálfalók vészesen megközelítették az épületet. Harry közelebb lépett az ablakhoz, és lenézve Grópot pillantotta meg: az óriás céltalanul cammogott fel-alá, egy vízköpő szörnynek látszó szobrot lóbált, és bömbölve adott hangot nemtetszésének.

– Reméljük, legalább agyontapos néhány halálfalót! – kiáltotta Ron, túlharsogva a közelben felhangzó sikolyokat.

– Csak nehogy a mieinkre taposson – mondta egy hang. Harry odafordult, és Ginnyt meg Tonksot pillantotta meg. A két boszorkány pálcát szegezve állt a szomszédos ablak előtt, amelyből jó néhány üvegtábla hiányzott már. Ginny épp akkor küldött egy jól irányzott ártást egy népes halálfaló-osztag soraiba.

– Ügyes kislány! – harsogta valaki a porfelhőből. A futva közeledő alakban Harry Aberforthra ismert. A kocsmáros szürke haja csak úgy lobogott, amint pár fős diákcsoport élén elrohant mellettük. – Az északi oromzatnál próbálnak betörni! Ők is hoztak óriásokat!

– Nem látta Remust? – kiáltott utána Tonks.

– Dolohovval viaskodott! – bömbölte hátra futtában Aberforth. – Azóta nem láttam!

– Tonks – szólt gyorsan Ginny. – Tonks, figyelj, Remus tud vigyázni magára...

Tonks azonban addigra már belevetette magát a kavargó porba Aberforth nyomában.

Ginny szorongó arccal nézett a három jó barátára.

– Ne féltsd őket – próbálta nyugtatni Harry, de ő is tudta, mennyire üres szavak ezek. – Figyelj, Ginny, mindjárt visszajövünk, addig bújj el valahova, és vigyázz magadra... Gyertek! – fordult két barátjához, s már szaladtak is a bűvös fal felé, amely mögött a Szükség Szobája várta, hogy újabb kívánságokat teljesíthessen.

Szükségem van arra a helyre, ahova dolgokat rejtettek, ismételte magában Harry, s miután harmadszor is elhaladt a fal előtt, annak kövei ajtószárnyakká alakultak át.

Amint a Szobába léptek, és bezárult mögöttük az ajtó, a csatazaj nyomban elhalt, s néma csönd vette körül őket. Olyan volt, mintha egy katedrális belsejében épült városba kerültek volna, csak hogy itt a tornyosuló házfalak egykori roxfortosok ezrei által elrejtett tárgyakból épültek.

– És nem jutott el az agyáig, hogy ide akárki be tud jönni? – Ron hangja zengve szállt ide-oda a hatalmas falak között.

– Nem, azt hitte, ez a ő bérelt rejtekhelye – felelte Harry. – Peche volt, mert nekem is el kellett dugnom ezt-azt... Gyertek, ha jól emlékszem, erre van...

Harry elhaladt a kitömött troll, valamint a volt-nincs szekrény mellett, amit Draco Malfoy előző évben katasztrofális következményekkel megjavított, majd a következő sarkon elbizonytalanodva megállt, és fürkészni kezdte az onnan kiágazó kacat-sikátorokat: nem emlékezett, merre tovább...

– *Invito diadém!* – kiáltotta el magát Hermione, de semmi sem repült feléjük. Úgy tűnt, a gringottsi széfhez hasonlóan a Szoba sem adja ki ilyen könnyen rejtett kincseit.

– Váljunk szét – javasolta Harry. – Egy öregember mellszobrát keressétek! Paróka és a diadém van a fején. Egy szekrényen áll, és egész biztosan itt van a közelben...

Elindultak egy-egy sikátorban; Harry hallotta barátai távolodó lépteit, melyek visszhangozva dobbantak a limlomhegyek, a sokezer palack, süveg, láda, szék, könyv, fegyver, seprű, terelőűtő és miegymás között.

– Itt van valahol – motyogta magában Harry. – Valahol itt van... valahol itt...

Mind mélyebbre hatolt a labirintusban, valamiféle nyomot, az előző itt jártakor látott tárgyat keresve. A csendben felerősödve hallotta saját lélegzését – aztán egyszerre úgy érezte, még a lelke is megremeg: néhány lépésnyire volt csak tőle a felhólyagzott festékű kissekrény, amelybe a régi bájitaltan-könyvet rejtette. Az ósdi bútordarab tetején pedig ott állt a himlőhelyes arcú kövarázsló, fején a poros parókával és a régi, elszíneződött fejdísszel.

Harry már nyújtotta a kezét, pedig még vagy három méterre volt a szekrénytől, de ekkor egy hang harsant a háta mögött:

– Megállj, Potter!

Harry csúszva lefékezett, és hátrafordult. Crak és Monstro álltak ott vállt vállnak vetve, Harry felé meredő pálcával a kezükben. A két csúfondárosan vigyorgó ábrázat közötti keskeny résben Draco Malfoy arca tűnt fel.

– Az az én pálcám, Potter – szólt Malfoy átdugva saját pálcás kezét Crak és Monstro között.

– Csak volt – zihálta Harry, s ujjai megfeszültek a galagonyapálcán. – Vigyáztál volna jobban rá. Ki adta kölcsön neked a magáét?

– Az anyám.

Harry felnevetett, pedig a helyzete cseppet sem volt szívderítő. Nem hallotta már se Ron, se Hermione lépteit. Nyilván messzire elkóboroltak a diadémot keresve.

– Hogyhogy nem Voldemort mellett vagytok? – kérdezte Harry.

– Itt maradtunk. – Crak drabális testéhez képest meglepően lágy hangon szólalt meg. Harry nem emlékezett rá, hogy valaha is hallotta volna őt beszélni. Úgy sugárzott a képe, akár a kisgyereké, akinek egy zsák cukrot ígértek. – Gondoltuk, inkább megvárunk téged, és elviszünk neki. Ezért jutalmat kapunk.

– Jó terv – felelte gúnyos elismeréssel Harry. Hihetetlennek tűnt, hogy itt, karnyújtásnyira a céltól, Malfoy, Crak és Monstro mindent elrontsanak. Hátrálva araszolni kezdett a mellszoborra biggyesztett csálé diadém felé. Ha meg tudná kaparintani, mielőtt kitör a haddelhadd...

– És hogy sikerült bejönnötök ide? – kérdezte, hogy még egy kis időt nyerjen.

– Én tavaly jóformán itt laktam – felelte törékeny hangon Malfoy. – Megtanultam, hogy lehet bejutni az Elrejtett Holmik Szobájába.

– Mi meg elbújtunk kinn a folyosón – brummogta Monstro. – Mer’ má’ tudjuk a kiábrándító bűbájt! És aztán... – A képe buta vigyorra hasadt. – ...egyszer csak jötté’, és aszontad, valami díjadéntot keresel. Mi az a díjadént?

– Harry? – szűrődött át Ron hangja a Harry jobbján magasodó fal túloldaláról. – Beszélgetsz valakivel?

Crak pálcája ostor módjára lendült a tizenöt méter magas, ócska bútorokból, törött ládákból, régi könyvekből, szakadt talárokából és megannyi más, azonosíthatatlan limlombból összehordott torony felé.

– *Descendo!*

A kacathegy megremegett, majd beleomlott a szomszéd átjáróba, amelyben Ron állt.

– Ron! – bődült fel Harry, s egyidejűleg Hermione is felsikoltott valahol. A fal túloldalán dübörögve csapódtak a padlónak a megingott torony tetejéről lezuhanó tárgyak. Harry a falra szegezte pálcáját. – *Finite!* – kiáltotta, mire a lavina nyomban elállt.

– Ne! – csattant fel Malfoy, és elkapta Crak karját, mikor az meg akarta ismételni a romboló átkot. – Ha felfordulást csinálsz, elveszhet az a diadém is!

– Na és aztán! – rázta le magáról Malfoy kezét Crak. – A Sötét Nagyúrnak Potter kell, kit érdekel az a vacak?

– Potter azért jött ide, hogy megszerezze – magyarázta Malfoy, nehezen titkolva társainak tompaagyúsága feletti dühét. – Egyértelmű, hogy...

– Egyértelmű! – förmedt rá ádázul Crak. – Tudod, kinek egyértelműzzél! Nekem te már nem parancsolgatsz, Draco. Ki vagytok csinálva, az apáddal együtt!

– Harry! – hallatszott át Ron újabb kiáltása a kacatfal túloldaláról. – Mi van itt?

– Harry! – utánozta gúnyosan Crak. – Mi van itt... Hé, Potter! *Crucio!*

Harry a diadém felé szökkent. Crak átka őt nem, a mellszobrot viszont eltalálta: az parókástul-fejdiszestül a levegőbe repült, s mikor leesett, a diadém eltűnt a szekrény mögötti lomok között.

– Ne! – Malfoy kiáltása zengve visszhangzott a hatalmas teremben. – A Sötét Nagyúr élve akarja...

– És? Ki mondta, hogy megölöm!? – Crak félrelökte Malfoy sorompóként felemelt karját. – De akkor sincs semmi, ha kinyiffan! A Sötét Nagyúr is ki akarja...

Piros fénylővedék suhant el Harrytől néhány centiméterre: Hermione felbukkant a háta mögötti sarkon, és kábító átkot küldött a megvadult mardekáros feje felé. El is találta volna, ha Malfoy nem rántja félre Crakot.

– A sárvérű! *Avada Kedavra!*

Harry még látta, hogy Hermione fedezékbe vetődik, aztán a vad harag, amit Crak gyilkos szándéka szított benne, minden egyebet kisöpört a fejéből. Kábító átkot lőtt a mardekáros felé, aki félreugrott, s közben kisodorta Malfoy kezéből a pálcát – az mélyen begurult egy toronymagas bútor-és dobozhalom alá.

– Ne öljétek meg! Ne öljétek meg! – üvöltött rá Malfoy Crakra és Monstróra, akik egyszerre célozták meg Harryt – neki pedig elég volt a támadók fél másodpercnyi tétovázása.

– *Capitulatus!*

Monstro kezéből kiugrott a pálcá, és beröppent a legközelebbi limlomfalba. Monstro, akár egy bamba óvodás, ugrálva kapkodott a rés felé, amelyben fegyvere eltűnt. Malfoy elugrott Hermione második kábító átka elől, a sikátor végén hirtelen felbukkanó Ron pedig hátulról sóbálványátkot lőtt Crakre, de elvétette.

Crak megpördült.

– *Avada Kedavra!* – visította újra, de mire a zöld fénynyaláb elérte a sikátor végét, Ronnak már hűlt helye volt. Hermione megindult a pálcáját vesztett Monstro és Malfoy felé: az előbbit leterítette egy kábító átkkal, az utóbbi bekuporodott egy háromlábú szekrény mögé.

– Valahol ott van, Hermione! – mutatott Harry a limlomkupacra, amelyben a diadém eltűnt. – Próbáld kiásni, én meg megyek és segítek R...

– Harry! – sikoltotta Hermione.

Harry már hallotta is a dübörgést. Megfordult, és először csak annyit látott, hogy Ron és Crak lélekszakadva rohannak felé.

– Forrón szereted, gyufafejű!? – bömbölte futtában a mardekáros.

Úgy tűnt azonban, Crak olyan erőt szabadított el, amit nem tud kordában tartani. Irdatlan lángnyelvek üldözték őket a sikátorban – a futótűz végignyalta a kacathegyek falát, és minden, amit érintett, egy szempillantás alatt hamuvá porladt.

– *Aguamenti!* – harsogta Harry, de a pálcájából kitörő vízszugár ártalmatlan gőzfelhővé változott.

– Futás!

Malfoy vonszolni kezdte a földön az elkábított Monstrót. Crak most már maga is megrémült, és az élre tört a menekülésben. Harry, Ron és Hermione mögötte szaladtak, nyomukban a lángokkal. Ez nem közönséges tűz volt, Crak valamilyen, Harry számára ismeretlen átkot használt: ha elkanyarodtak, a lángnyelvek akkor is követték őket, mintha élnének, látnák prédáikat és mindenáron gyilkolni akarnának. Aztán a tűz alakot váltott, s lángszörnyetegek hordájává vált: lobogó kígyók, kimérák és sárkányok emelkedtek a magasba, zuhantak vissza, majd törtek fel ismét; táplálékukat, a századok lomjait, karmos lábaikkal felragadták, a magasba lökték, dobálták, s csak azután emésztették el agyaras pofájuk pokoltüzében.

Malfoy, Crak és Monstro eltűntek szem elől, Harry, Ron és Hermione pedig megtorpantak: nem volt már merre futniuk, a lángszörnyek köre bezárult, és egyre szűkült. Karmok, szarvak és ostorfarkak kapkodtak feléjük, s a forróság szilárd falként emelkedett körülöttük.

– Mit csináljunk!? – sikította bele Hermione a tűz tébolyító dübörgésébe. – Mit csináljunk!?

– Kapd el!

Harry kihúzott két masszív nyelű seprűt egy közeli lomkupacból, és odadobta az egyiket Ronnak, aki nyomban fel is pattant rá Hermionéval. Harry átlendítette lábát a másik seprű fölé, majd mindhárman elrugaszkodtak a földtől, s egy lángmadár feléjük lendülő csőrét kikerülve a magasba röppentek. A füst és a hőség odafent talán még elviselhetőbb volt; alattuk az átoktűz feltartóztathatatlanul falta bajba jutott diákok ezreinek tiltott tárgyait, illegális kísérletek bünjelértékű eredményeit, megannyi segítséget kérő lélek hátrahagyott titkát. Malfoynak, Craknek és Monstrónak nyoma se volt; Harry kereste őket, újra meg újra lebukott olyan mélyre, amennyire csak a tátozó lángszörnyektől tudott, de sehol nem talált mást, csak tüzet – milyen borzalmas halál... ezt nem kívánta nekik...

– Tűnjünk el innen, Harry! Tűnjünk el! – ordította Ron, csakhogy a sűrű fekete füstben képtelenség volt megállapítani, merre van az ajtó.

És akkor egy erőtlen, szánalmas jajkiáltás szállt fel a dühöngő lángok poklából.

– Ne! Túl veszélyes! – üvöltötte Ron, ám Harry gondolkodás nélkül visszakanyarodott a levegőben, s kihasználva a csekély védelmet, amit szemüvege a füst ellen nyújtott, belevetette magát a tűzörvénybe, hogy a lángok közt szalomozva kutatni kezdjen az élet bármilyen apró jele, egy mozduló végtag, egy még el nem szenesedett arc után...

Végül meg is pillantotta őket: Malfoy, karjában az ájult Monstróval, egy megfeketedett asztalok alkotta ingatag torony tetején kuporgott. Harry bukórepülésben célózta meg őket: Malfoy észrevette közeledtét, és a magasba lendítette fél kezét, de Harry, alighogy elkapta, már tudta, hogy hiába: Monstro túl nehéz volt, és Malfoy izzadt keze egy szempillantás alatt kicsúszott az övéből...

– Ha meghalunk miattuk, megfojtalak! – mennydörgött fel Ron hangja.

Mielőtt egy hatalmas tűzkiméra zúgó lángpofája elérhette volna őket, Ron és Hermione a seprűjükre rángatták az ájult Monstrót, és a Malfoyt kimentő Harry mellett meredeken felrepültek vele a magasba.

– Az ajtóhoz, repülj az ajtóhoz, az ajtóhoz! – sikoltotta Harry fülébe Malfoy. Harry gyorsított, követte Ron, Hermione és Monstro seprűjét a fullasztó fekete füstön át; s annak jeleként, hogy eközben odalent folytatódik az átoktűz szülte szörnyetegek tomboló diadalünnepe, a menekülők körül felröppentek az utolsó, még épen maradt tárgyak: kelyhek és pajzsok, egy csillogó nyaklánc meg egy régi, elszíneződött fejdísz...

– Mit csinálsz, mit csinálsz, az ajtó arra van! – visította Malfoy, miután Harry hirtelen visszakanyarodott, és a lángtenger felé buktatta a seprűt. A következő pár másodperc mintha lassított felvételen zajlott volna: a tompán fénylő diadém, forogva hullott egy tűzkígyó tátott szája felé, de Harry már ott is volt, utolérte és elkapta a csuklójával...

A kígyó odakapott, de Harry a seprű nyelét felrántva kiröppent az összezsugorodó tűzállkapcsok közül, majd nyomban befordult abba az irányba, amerre az ajtót sejtette, s fohászkodott, hogy az nyitva legyen. Ron, Hermione és Monstro már nem voltak sehol, Malfoy sikított, és páni félelmében úgy szorította Harryt, hogy az már kínzással ért fel. Aztán Harry a füstön át egyszer csak megpillantott egy négyszögletű foltot a falon; arrafelé kormányozta a seprűt, és pillanatok múltán tiszta levegő tódult a tüdejébe, majd seprűje nyomban neki is ütközött a folyosó szemközti falának.

Malfoy leesett a seprűről, és hasmánt elterült a padlón; felváltva levegő után kapkodott, köhögött és öklendezett. Harry is hasra érkezett, de nyomban

megfordult és felült: a Szükség Szobájának ajtaja már eltűnt, Ron és Hermione a még mindig eszméletlen Monstro mellett ülve pihegett.

– C... Crak – nyögte rekedten Malfoy, amint képes volt megszólalni. – C... Crak...

– Meghalt – mondta keményen Ron.

Ezután néhány másodpercig csak a zihálásuk és köhögésük zavarta meg a csendet. Aztán egyszerre dörrenéssorozat rázta meg a falakat, és a folyosón tucatnyi átlátszó szellemlovag vágtatott végig, ki-ki a hóna alatt vérszomjasan üvöltő fejével. Miután a Fejvesztett Futam utolsó tagja is elhaladt mellettük, Harry feltápászkodott, és körülnézett: a csata még mindig hevesen dúlt, s más üvöltések is hallatszottak, nemcsak a visszavonuló kísértetekéi. Páni rémület markolt Harry szívébe.

– Hol van Ginny? – szólt élesen. – Itt váltunk el tőle. Arról volt szó, hogy visszamegy a Szükség Szobájába.

– Jó, de szerinted az még működik egy ilyen tűz után? – Ron felállt, és mellkasát dörzsölve jobbra-balra tekingetett. – Váljunk szét, és keressük...?

– Ne. – Hermione is feltápászkodott, így már csak az ájult Monstro és a tehetetlen, pálcáját vesztett Malfoy maradt a földön. – Maradjunk együtt. Szerintem menjünk... Mi van a karodon, Harry?

– Tessék? Ja tényleg...

Harry leakasztotta a csuklójáról, és két kezébe fogta a még mindig forró, összekormozódott fejdísz. Közelről nézve kivehetők voltak rajta a belevésett szavak: *Magad azzal ékesíted, ha elmédet élesíted.*

A diadémből sűrű, sötét vérszerű folyadék szivárgott. Aztán az ékszer egyszerre vadul megremegett, majd kettétört Harry kezében. Egyidejűleg leheletgyenge, távolinak tűnő sikoly hallatszott, s az nem valahonnan a birtokról és nem is a kastély egy messzi zugából, hanem magából a szétrepedt ékszerből érkezett.

– Táltostűz volt – nyöszörögte a diadém darabjaira meredve Hermione.

– Micsoda?

– Táltostűz, átkozótűz... az is olyasmi, ami elpusztítja a horcruxokat, de én soha, semmiképp nem mertem volna használni, annyira veszélyes. Honnan tudhatta Crak, hogyan kell...?

– Carrow-éktól, ki másától? – dörmögte sötéten Harry.

– Kár, hogy mikor az eloltását tanulták, már nem figyelt oda – jegyezte meg Ron, akinek fekete volt az arca a koromtól, és Hermionéhoz hasonlóan megperzselődött a haja. – Ha nem akart volna mindhármat megölni, még sajnálnám is, hogy hamuvá égett.

– Tudjátok, mit jelent ez? – suttogta Hermione. – Ha a kígyót is...

Nem fejezte be a mondatot, mert a folyosó egyik pillanatról a másikra megtelt sikolyokkal, kiáltásokkal és a varázslótusa jellegzetes zajaival. Harry körülnézett, és elszorult a szíve: a halálfalók behatoltak a Roxfort falai közé. A sarkon a hátráló Fred és Percy tűnt fel: mindketten egy-egy álarcos-csuklyás alakkal párbajoztak.

Harry, Ron és Hermione már szaladtak is, hogy segítsenek nekik. Fénycsókák röpködtek minden irányba, és Percy ellenfele meghátrálásra kényszerült; hátracsúszó csuklyája alól széles homlok és ősz szálakkal átszőtt fekete haj tűnt elő...

– Üdvözetem, miniszter úr! – rikkantotta Percy. Jól irányzott ártása telibe találta Thicknesse-t, aki elejtette pálcáját és markolászni kezdte a talárját a mellkasán. – Mondtam már, hogy kilépek?

– Te viccelsz, Percy! – kiabálta Fred, miután halálfaló ellenfele három kábító ártástól találva összerogyott. Thicknesse közben szintén összeesett, és teste minden részén tüskék nőttek ki, mintha sündisznóvá változna. Fred boldog vigyorral nézett Percyre.

– Te tényleg viccelsz, Percy... Nem hallottam viccet tőled, mióta...

Szétrobbant a levegő. Harry, Ron, Hermione, Fred és Percy egy csoportban álltak, lábuknál egy elkábított és egy átváltoztatott halálfalóval, és ebben a pillanattöredékben, amikor úgy tűnt, egy kis lélegzethez juthatnak, darabokra hullott a világ. Harry érezte, hogy repül, és nem tehetett mást, mint hogy markolta a vékony pálcát, egyetlen fegyverét, és két karjával védte a fejét. Hallotta társai jajkiáltásait, sikolyait, de nem láthatta, nem tudhatta, mi történik velük...

A széthullott világ fájdalommal és félhomállyal állt össze. Harry ott feküdt a szörnyűséges támadáson átesett folyosón: romokat érzett maga körül, a beáramló hideg levegőből kitalálta, hogy a kastély fala beomlott, a meleg ragacsból az arcán pedig, hogy megsebesült. Aztán egyszerre iszonyatos, gyomorbavágó fájdalomművöltés hatolt a fülébe, olyan borzalmas szenvedés kifejezése, amit a legpokolibb tűz, a legrémesebb átok sem tud okozni, s mikor imbolyogva felállt, jobban félt, mint aznap bármikor, jobban félt talán, mint valaha életében...

Hermione is talpra vergődött. A falon tátongó lyuk előtt hárman voltak a földön. Harry megfogta Hermione kezét, egymást segítve botorkáltak a romokon át a három vörös hajú alak felé.

– Nem! Nem! Nem! – ordította valaki. – Nem! Fred! Nem!

És Percy rázta az öccsét... Ron ott térdelt mellettük... és Fred, utolsó nevetésének halvány emlékével az arcán, üveges szemmel meredt a semmibe.

Harminckettedik fejezet **A bodzapálca**

Ha vége a világnak, hogyan dülhat tovább a csata, miért nem hull a borzalom csöndje a kastélyra, miért nem teszi le mindenki a fegyvert? Harry elméje a semmiben zuhant, pörgött szédülten, megállíthatatlanul, menekült a csaló érzékek közvetítette hazugság elől, mert az lehetetlen, hogy Fred Weasley meghalt...

Aztán egy test hullott alá a kastélyfalba robbantott nyílás előtt, és a kinti sötétségből átkok röppentek be, elzúgtak a fejük körül, belecsapódtak mögöttük a folyosó falába.

– Feküdj! – kiáltotta Harry. Ő és Ron egyszerre kapták el és rántották a földre Hermionét. Percy ráfeküdt a halott Fredre, testével védte öccse hűlő testét, és mikor Harry rákiáltott: – Gyerünk, Percy, menjünk innen! –, csak a fejét rázta.

– Percy! – Ron korom-és porlepte arcát könnyek csíkozták. Megmarkolta bátyja vállát, húzta őt, de Percy nem mozdult. – Nem segíthetsz már rajta! Gyere, vagy mi is itt fogunk...

Hermione velőtrázóan felsikoltott, és Harrynek nem kellett kérdeznie, miért. Egy kisebb autó méretű óriáspók igyekezett befelé a falon robbantott lyukon: Aragog egyik leszármazottja harcba szállt az ostromlók oldalán.

Ron és Harry egyszerre harsogták el átkukat; a két varázs egyesült, a szörnyeteg irtóztató rángatózással hátrahanyatlott, és eltűnt az éjszakában.

– A barátait is elhozta! – kiáltotta oda társainak Harry, miközben a lyukon kihajolva lepillantott a mélybe. A falon további óriáspókok másztak felfelé: a halálfalók nyilván behatoltak a Tiltott Rengetegbe, és a kastélyra szabadították a hordát. Harry kábító átkok sorát küldte feléjük; sikerült megbénítania az élen haladó szörnyeteget, az lezuhant és magával sodorta társait, így valamennyit elnyelte a mélység. Ekkor azonban újabb átkok érkeztek a lyuk felé; olyan közel zúgtak el Harry feje mellett, hogy meglebbentették a haját.

– Tűnés innen, gyerünk!

Harry egy-egy lökéssel útnak indította Hermionét és Ront, majd lehajolt, hogy Fred hóna alá nyúljon. Percy, látva, hogy mit akar csinálni, eleresztette

a testet, és segített; szinte guggolva, hogy az alulról beszálló átkok ne érhessék őket, közös erővel elvonszolták Fredet a lyuk elől.

– Jól van – zihálta Harry. Betámasztották Fred testét egy falmélyedésbe, ahol korábban egy lovagi páncélzat állt. Harry a szükségesnél egy másodperccel se bírta volna tovább nézni a halottat, így amint végeztek az elhelyezésével, eliramodott Ron és Hermione után. Malfoy és Monstro már eltűntek, de a porfelhőbe burkolózó, vakolatzapor verte, kitört ablakokkal szegélyezett folyosó végén emberek – barátok vagy ellenségek futkostak erre is, arra is. Mikor megkerülték a sarkot, Percy bőszen felbőgött: – Rookwood! –, és eliramodott egy magas alak felé, aki két diákot üldözött.

– Ide, Harry! – kiáltott Hermione, miközben behúzta Ront egy falikárpit mögé. Úgy tűnt, mintha birkóznának a szövet mögött, és Harrynek az az abszurd gondolat villant át a fején, hogy megint ölelkeznek; aztán látta, hogy Hermione belecsimpaszkodik Ronba, próbálja visszatartani, hogy az ne rohanhasson Percy után.

– Figyelj rám... Figyelj rám, Ron!

– Segíteni akarok... halálfalókat akarok ölni...

Ron füstös-poros arca eltorzult; tetőtől talpig remegett a dühtől és a fájdalomtól.

– Csak mi tudunk véget vetni ennek, Ron! – rimánkodott Hermione. – Kérlek, Ron, könyörgök... meg kell keresnünk a kígyót! Meg kell ölnünk!

Harry azonban pontosan tudta, mit érez Ron: egy újabb horcrux felkutatása nem csillapíthatta bosszúszomját; ő maga is harcolni akart a gyilkosokkal, meg akarta torolni Fred halálát, és fel akarta kutatni a többi Weasleyt – mindenekelőtt pedig meg akart győződni róla, hogy Ginny nem... – de ezt a mondatot gondolatban sem merte befejezni.

– Fogunk harcolni! – bizonygatta elkeseredetten Hermione. – Harcolnunk kell, hogy a kígyó közelébe juthassunk! De ne felejtsük el, pont most, hogy mi a dolgunk! Mi véget tudunk vetni ennek!

Hermionénak beszéd közben potyogni kezdtek a könnyei. Szakadt és megperzselődött talárujjával megtörölte arcát, mélyeket lélegzett, hogy visszanyerje önuralmát, és – még mindig Ron karját markolva – Harryhez fordult:

– Tudd meg, hol van Voldemort! Ahol ő van, ott van a kígyó is! Gyerünk, Harry! Nézz a fejébe!

Miért sikerült olyan könnyen? Azért, mert a sebhelye már órák óta lángolt, izzott a vágytól, hogy megmutathassa Voldemort gondolatait? Hermione szavára engedelmesen behunyta a szemét, és abban a minutumban

elhalkult a kiáltozás, a durrogás, a hangzavar: mintha hirtelen messzire került volna a csatától...

Egy szemlátomást lakatlan, de furcsán ismerősnek érzett szoba közepén állt, hámló tapétás falak között. Az ablakok – egy kivételével – be voltak deszkázva. Az ostrom zaja távoli, tompa morajként szűrődött be, s a takaratlan ablak mocskos üvegére messzi villanások vetültek. Az egy szál olajlámpa, ami a helyiségben égett, kis körben oszlatta csak szét a homályt.

Ott állt, nézte a pálcáját, forgatta az ujjai között, és a kastélybeli Szobára gondolt – a rejtett Szobára, amit rajta kívül nem talált meg senki, a Szobára, amely, mint a Kamra is, csak a legélesebb, legkitartóbb, legelszántabb elme előtt tárja fel titkát... a kölyök, Dumbledore bábja semmiképp sem találhatta meg a diadémot... habár messzebbre eljutott, mint hinni lehetett volna... túl messzire...

– Nagyúr...! – nyögte egy gyötrelemtől rekedt hang. Ő megfordult: a legsötétebb sarokban ott gubbasztott Lucius Malfoy szakadt ruhában, arcán a kölyök utolsó szökése után elszenvedett büntetés nyomaival. Az egyik szeme még mindig olyan dagadt volt, hogy résnyire sem tudta kinyitni. – Nagyúr... könnyölgök... a fiam...

– Ha meghalt a fiad, arról nem én tehetek, Lucius. A többi mardekáros szolgálatomra sietett, ő nem. Ki tudja, talán összebarátkozott Harry Potterrel.

– Nem... soha – suttozta Malfoy.

– Reméld is, hogy nem.

– Nem... nem tartasz tőle, nagyúr, hogy Potter valaki más kezétől hal meg? – kérdezte remegő hangon Malfoy. – Nem volna bölcsebb... bocsáss meg a szóért, nagyuram... véget vetned az ostromnak, bemenned a kastélyba és személyesen megkeresned őt?

– Átlátok rajtad, Lucius. Aggaszt a fiad sorsa, azért akarod csak, hogy véget érjen a csata. Pottert nem kell keresnem. Magától el fog jönni hozzám, még ma éjjel.

Voldemort ismét a pálcájára pillantott. Egy dolog még nyugtalanította... És ami nyugtalanítja Voldemort nagyurat, azt ki kell küszöbölni...

– Hozd ide Pitont!

– Pitont, nagyúr?

– Pitont. Hozd ide most rögtön. Meg kell... tennie nekem valamit. Eredj!

Lucius a félelemtől mereven, a sötétben kissé botladozva kiment a szobából. Voldemort továbbra is csak állt, és forgatta a pálcát az ujjai között.

– Nincs más megoldás, Nagini – suttozta, és hátrapillantott: igen, ott van a hatalmas, erős kígyó, ott lebeg lassan, méltóságteljesen forogva a félig

tartályt, félig csillogó ketrecet idéző, mágikus védelem övezte térben, a ragyogó, transzparens gömb közepén, amit ő, Voldemort készített a számára.

Harry elakadó lélegzettel visszarántotta magát saját fejébe, és kinyitotta a szemét. Azon nyomban a fülébe robbant a csatazaj: a sikolyok, az üvöltések, a robajok és dörrenések.

– A Szellemszálláson van. Ott van vele a kígyó, de mágikus védelemmel vette körül. Most küldte el Lucius Malfoy Pitonért.

– Voldemort a Szellemszálláson ül!? – háborgott Hermione. – Még csak nem is vesz részt a csatában!?

– Úgy gondolja, fölösleges fáradoznia – mondta Harry. – Szerinte magamtól elmegyek hozzá.

– Miért mennél?

– Tudja, hogy a horcruxokra vadászom, Nagini pedig ott van vele – tehát csak úgy férhetek a kígyóhoz, ha elmegyek hozzá.

– Stimmel – húzta ki magát Ron. – Vagyis nem mehetsz oda, mert számít rád. Itt maradsz, vigyázol Hermionéra, és majd én...

Harry végig se hallgatta.

– Mindketten itt maradtok, én a köpenyben odamegyek, és visszajövök, amint...

– Nem – vágott közbe Hermione. – Sokkal jobb lesz, ha én veszem fel a köpenyt, és...

– Ne is álmodj róla! – ripakodott rá Ron.

– Ron, én pontosan olyan jól tudok... – Hermione csak idáig jutott a rípiózzal, mert ekkor széthasadt a falikárpit annak a lépcsőnek a tetejénél, amin álltak.

– Potter!

Két álarcos halálfaló bukkant fel előttük. Mielőtt azonban pálcájukat célra tarthatták volna, Hermione elkiáltotta magát:

– *Glisseo!*

A lépcsőfokok lejtővé simultak a talpuk alatt, s ők siklani kezdtek lefelé – de olyan hirtelen és gyorsan, hogy a halálfalók kábító átkai magasan a fejük fölött röppentek el. A csúszdává vált lépcső alját elérve nekiestek egy falikárpitnak, ami egy átjárót takart el; átzuhantak rajta, s mire észbe kaptak, már nekiütköztek a folyosó túloldali falának.

– *Duro!* – kiáltotta Hermione, pálcáját a gobelinre szegezve. Egy másodperc múlva két erőteljes, hátborzongató roppanás jelezte, hogy a halálfalók beleütköztek a kövé szilárdult faliszőnyegbe, és harcképtelenné váltak.

– Vigyázz! – ordította Ron, és nyomban mindhárman nekilapultak egy ajtónak: egy csordára való vágató asztal dübörgött el mellettük, s nyomukban felbukkant a hajcsárú, McGalagony professzor. A tanárnő nem vette észre vagy nem méltatta figyelemre a három jó barátot; kibomlott hajjal rohant az asztalok mögött, arcán hatalmas vágás éktelenkedett, és miután eltűnt a sarkon, Harryék hallották a rikoltását:

– Támadás!

– Vedd fel a köpenyt, Harry! – zihálta Hermione. – Ne törődj velünk...

Harry mégis hármukra borította a köpenyt. Kinőtték, igaz, de úgy gondolta, aligha fogja bárki is észrevenni kilógó lábukat a kavargó, sűrű porban a zuhogó kövek és villogó átkok közepette.

Miután leszaladtak a legközelebbi lépcsőn, harcolókkal teli folyosón találták magukat. A kétoldalt a falakon lógó festmények zsúfolásig tele voltak festett alakokkal, akik mind tanácsokat és buzdító szavakat harsogtak az álarcos és fedetlen arcú halálfalókkal párbajozó diákok és tanárok felé. Dean zsákmányolhatott egy pálcát, mert most Dolohovval viaskodott, míg Parvati Traversszel küzdött. Harry, Ron és Hermione azonnal emelték a pálcájukat, készen arra, hogy besegítsenek, ám a párbajozók olyan kiszámíthatatlanul cikáztak a falak között, hogy egy kívülről beküldött átok nagyjából egyforma eséllyel találhatott volna el barátot és ellenséget. Harry, Ron és Hermione így csak álltak az alkalomra várva, amikor hirtelen víg rikoltás ütötte meg a fülüket, s Harry felnézve a levegőben szalazomozó Hóborcot pillantotta meg. A kopogószellem egy-egy morgáshüvelyt pottyantott a halálfalókra, akiknek a fejét ennek következtében tekergő, féregszerű zöld gumók lepték el.

– Ááh!

Egy maroknyi gumó a köpeny Ron fejét borító részére potyogott. Ron próbálta lerázni őket, s ez kívülről nézve olyan volt, mintha a nyálkás, zöld termékek a levegőben táncolnának.

– Ott van valaki láthatatlanul! – harsogta Harryék felé mutatva egy halálfaló.

Dean kihasználta az álarcos pillanatnyi figyelmetlenségét, és kiütötte őt egy kábító átokkal. Erre Dolohov megcélozta Deant, felé viszont egy sóbálványátok röpített Parvati pálcájából.

– Nyomás! – kiáltotta el magát Harry; Ronnal és Hermionével szorosan összefogták maguk körül a köpenyt, és a nyakukat behúзва futásnak eredtek. Morgácsolé-tócsákban csúszkálva rohantak a harcolók között a bejárat csarnokba vezető márványlépcső felé.

– Draco Malfoy vagyok! Draco vagyok, barát, nem ellenség!

Draco egy halálfalónak rimánkodott a márványlépcső felső pihenőjén. Harry mentében leterítette az álarcost egy kábító átokkal. Miközben Malfoy hálás vigyorral forgatta a fejét, megmentőjét keresve, Ron a köpenyen át behúzott neki egyet. Malfoy hanyatt ráesett a halálfalóra, és vérző szájjal, megzavarodva pislogott.

– Másodszor mentettük meg az életedet, te kétszínű takony! – ordított rá Ron.

A lépcsőn és a bejárat csarnokban is dúlt a harc. Bármerre nézett Harry, mindenütt halálfalókat látott: Yaxley a tölgyfaajtó közelében Flitwickkel küzdött, s pár lépésnyire tőlük egy álarcos halálfaló és Kingsley párviadala folyt. Diákok szaladgáltak mindenfelé, néhányuk sebesült bajtársat cipelt vagy épp vonszolt a földön. Harry megpróbálta ártalmatlanná tenni Kingsley álarcos ellenfelét, de kábító átka célt tévesztett, és majdnem Neville-t találta el, aki a semmiből bukkant elő hirtelen nagy kévényi mérges csápfűvel a karján. A legközelebbi halálfalóra már dobott is egyet: a növény egykettőre benőtte a férfit.

Harry, Ron és Hermione lerobogtak a márványlépcsőn. Balról üvegsörömpölés hallatszott, s a Mardekár ház pontjait számon tartó homokórából smaragdok százai szóródtak ki a padlóra – a csarnokon átszaladók sorban csúsztak el rajtuk. Épp mikor Harryék leértek a lépcsőn, két test zuhant le a karzatról, s egy szürke tömeg, amit Harry négylábú állatnak nézett, a csarnokon át felénk iramodott, nyilván hogy szétmarcangolja őket.

– Nem! – sikította pálcát szegezve Hermione. Egy fülsiketítő durranást követően Fenrir Greyback elrepült az alig mozduló Lavender Brown mellől, és hanyatt nekiesett a márvány lépcsőkorlátnak. Megpróbált feltápászkodni, de ekkor féhéren villant és csattant valami: egy kristálygömb zuhant a fejére. A vérfarkas elterült, és nem mozdult.

– Van itt még! – rikácsolta a korlát fölé magasodva Trelawney professzor. – Jut mindenkinek! Nesztek...

A szerválni készülő teniszező mozdulatával kiemelt egy újabb jókora kristálygömböt a táskájából, majd megsuhintotta a pálcáját, amittől a gömb ágyúgolyó módjára átröpült a csarnokon, és távozott egy ablak üvegén át. Ugyanabban a pillanatban nagy robajjal kitérült a tölgyfaajtó, és óriáspók egy újabb csapata tódult be rajta.

Rémült sikolyok visszhangoztak a csarnokban. A harcolók – halálfalók és roxfortosok egyaránt – szétrebbentek, s hamarosan piros és zöld

fénycsóvák tucatjai röptek a benyomuló szörnyetegek felé. Azok megremegtek és felágaskodtak, amitől még rettenetesebbnek tunk.

– Hogy jutunk ki innen? – harsogta bele a pánik hangjaiba Ron. Mielőtt választ kaphatott volna barátaitól, valaki fellökte őket, mint a kuglibábokat: Hagrid csörtetett le a márványlépcsőn rózsaszín, virágos ernyőjét lóbálva.

– Ne bántsátok őket! – bömbölte. – Ne bántsátok őket!

– Hagrid! Ne!

Harry minden másról elfeledkezett: kiugrott a köpeny alól, és kétrét hajolva berohant a csarnokot bevilágító átokzáporba.

– Hagrid, gyere vissza!

Még félúton sem járt a vadőr felé, s már látta, hogy nincs segítség: Hagrid eltűnt a pókok között. A szörnyetegek megélénkültek, s undokul hemzsegetve visszavonultak az átokesőben, magukkal hurcolva Hagridot.

– Hagrid!

Harry hallotta, hogy a nevét kiáltja valaki, talán barát, talán ellenség, de nem érdekelte; leszáguldott a lépcsőn, ki a sötét parkba a prédájuk körül nyüzsgő pókok után. A horda gyorsan távolodott, s ő nem látta közöttük Hagridot.

– Hagrid!

Talán csak képzelte, de mintha egy pillanatra kibukkant volna egy nagy kar a hullámozó pókhorda közepéből. A szörnyek után akarta vetni magát, de még egy lépést sem tehetett, amikor megrendült a föld a talpa alatt: a sötétből egy monumentális méretű láb zuhant az útjába. Felnézett: hat méter magas óriás állt előtte – feje a sötétségbe veszett, a nyitott kastélyajtón át érkező fény csak fatörzsszerű, szőrös lábszárát világította meg. A kolosszus hatalmas ökle egy faltörő kos erejével bezúzta az egyik emeleti ablakot. Üvegcserepek zápora zúdult Harryre, aki ezért kénytelen volt átmenetileg visszavonulni az ajtó boltíve alá.

– Uramtyám! – sikoltott Hermione, mikor Ronnal utolérték Harryt, és felnéztek a monstrumra, aki most az ablakon benyúlva próbálta elkapni az emeleti folyosón tartózkodókat.

– Ne! – kiáltott rémulten Ron, és elkapta Hermione pálcát emelő kezét.

– Nehogy elkábítsd, lerombolja a fél kastélyt, ha rázuhan!

– Hági!

Gróp cammogott elő a kastély sarka mögöl. Csak most tudatosult Harryben, hogy óriásmértékkel mérve Gróp valóban kistermetű. A Voldemortot szolgáló szörnyeteg körülhézett, azután elbömbölte magát. A bejáratú lépcsősor megremegett súlyos lépteitől, ahogy bőszen megindult

nálánál kisebb rokona felé. Gróp csálé száját eltátva megmutatta féltégla méretű sárga fogait – s a két óriás oroszlándühvel egymásra vetette magát.

– Futás! – ordította Harry. A sötét levegőt betöltötték az óriások birkózását kísérő hátborzongató bömbölések és puffanások. Harry elkapta Hermione kezét, és lefutott vele a lépcsőn a parkba. Ron a sarkukban szaladt. Harry még mindig nem mondott le róla, hogy utolérje és kiszabadítsa Hagridot; lélekszakadva rohant a parkon át, s már félúton járt a Tiltott Rengeteg felé, amikor újabb akadály tartóztatta fel.

Megfagyott körülöttük a levegő. Harry lélegzete a tüdejébe szorult, mintha megszilárdult volna. Előttük összesűrűsödött és megmozdult a sötétség: szurokfekete alakok kavargó sokasága nyomult hatalmas hullám módjára a kastély felé... kámzsa mélyén rejtőző szájak hörgő tömege közeledett...

Ron és Hermione épp felzárkóztak Harry mellé, mikor a hátuk mögött harsogó csatazaj egyszerre eltompult, elhalt: a dementorok dermesztő, sűrű csendje zuhant köréjük az éjszakában...

– Gyorsan, Harry! – hallatszott valahonnan nagyon messziről Hermione hangja. – Patrónusokat, Harry, gyorsan!

Harry felemelte a pálcáját, de ekkora már szétáradt benne a zsibbasztó, tompa csüggedés: Fred meghalt, Hagridot most készülnek megölni, ha ugyan nem végeztek vele már, és ki tudja, még hányan vesztek oda, akikről nem is tud – az ő lelke is mintha már félig elhagyta volna a testét...

– Gyerünk Harry! – sikította Hermione.

A sötétben száz éhes dementor szívta magát hörögve Harry lakomát ígérő reménytelensége felé...

Ron ezüst terrierje egy pillanatra felragyogott, aztán elhalványult, és pislákolva kihunytt. Hermione vidrája csak fordult egyet a levegőben, majd szertefoszlott, s Harry kezében megremegett a pálca: már-már áhította a közelgő kegyes feledést, a teljes érzéketlenség, a befogadó semmi ígéretét...

És ekkor három ezüstös alak, egy nyúl, egy vadkan és egy róka suhant el Harry, Ron és Hermione feje fölött. A dementorok megtorpantak, s a sötétből három előreszegezett pálca, három kar és három arc bukkant elő: Luna, Ernie és Seamus.

– Menni fog az – szólt Luna olyan nyugalommal, mintha csak DS-edzésen volnának a Szükség Szobájában. – Menni fog, Harry... csak gondold valami boldogítóra...

– Boldogítóra? – motyogta rekedten Harry.

– Még élünk – suttogta Luna –, még harcolunk. Szedd össze magad...

Ezüstös szikra pattant, pislá fény gyúlt, és Harry – akkora erőfeszítés árán, mint még soha – kirobbantotta pálcájából az ezüstszarvast. A bűvös állat elnyargalt a dementorok fekete sorfala felé – azok szétrebbentek, eltűntek, s a levegő abban a szempillantásban megenyhült, a csend meghátrált a csata vad lármája előtt.

– Örök hála – szólt remegő hangon Ron Luna, Ernie és Seamus felé. – Megmentettétek az...

Üvöltés tépett a levegőbe, és remegni kezdett a föld: a Tiltott Rengeteg irányából egy újabb óriás dülöngélt feléjük, embernagyságú furkósbottal a kezében.

– Futás! – kiáltotta megint Harry, de a többiek maguktól is tudták, hogy tanácsos eliszkolniuk onnan: szétrebbentek, és jól is tették, mert a kolosszus hatalmas lába éppen ott csapódott a földre, ahol egy másodperce álltak. Harry hátranézett futtában: Ron és Hermione követte őt, a többiek viszont a kastély felé szaladtak.

– Tűnjünk el a közeléből! – ordította Ron.

Az óriás körbesuhintotta furkósbotját, s visszhangzó bömbölése bezengte a kiröppenő átkok piros és zöld fénycsóváival színezett éjszakai parkot.

– A fúriafüzhez! – kiáltotta Harry. – Gyorsan!

Valahogy sikerült felhúznia egy falat a fejében, és bezúfolnia mögé mindent, aminek most nem volt helye a tudatában: a gondolatait Fredről és Hagridről, a kínzó aggodalmát megannyi más szeretett emberek sorsáért – mindez nem zavarhatja őt, mert most futni kell, rohanni a kigyóhoz és Voldemorthoz, mert úgy van, ahogy Hermione mondta: csak így lehet véget vetni a borzalomnak...

És futott, mintha hinni tudná, hogy gyorsabb lehet a halálnál; futott, ügyet sem vetve a sötétben röpködő fénycsóvákra és a tó háborgó tengert idéző robajlására, nem törődve azzal, hogy a Tiltott Rengeteg fái zúgnak és recsegnek, pedig szellő se lebben; futott a birtokon át, mely mintha maga is felbolydult, fellázadt volna; futott, olyan sebesen, ahogy még soha életében, és ő látta meg elsőnek a hatalmas fát, a gyökerei között rejtőző titkot csapkodó ostorágakkal védelmező fúriafüzet.

Harry zihálva lelassított. Ügyelt rá, hogy biztonságos távolságot tartson, úgy kezdte kerülgetni a vén fát: a sötétben szemét meresztve kémlelte a vaskos törzset, azt a bizonyos görcsöt keresve, ami megbénítja a veszedelmes ágakat. Hamarosan Ron és Hermione is befutott; Hermione annyira kifulladt, hogy megszólalni sem bírt.

– Hogy fogunk... bejutni? – zihálta Ron – Látom... hol kéne... megfogni... de nincs itt... Csámpás...

– Csámpás? – nyögte Hermione kétrét görnyedve, a mellkasára szorított kézzel. – Varázsló vagy, ha nem tudnád!

– Ja... tényleg.

Ron sebtében körülnézett, majd rászégezte a pálcáját egy földön heverő gallyra.

– *Vingardium leviosa!*

A gally a levegőbe emelkedett, bukfencezett egyet, mintha fuvallat játszana vele, majd a fenyegetően hajladozó ágak között átsuhanva nekirepült a fúriafűz törzsének. A gyökerek közelében egy ponton megbökte a fát, s az abban a minutumban mozdulatlanra dermedt.

– Profi! – zihálta Hermione.

– Várjatok...

Harry egy másodpercig habozva állt a csata dörgő zajától átjárt sötétségben. Elbizonytalanodott...

Voldemort akarja, hogy megtegye ezt, Voldemort akarja, hogy odamenjen... Mi lesz ebből? Csapdába vezeti Ront és Hermionét?

Ám esze azon nyomban vissza is parancsolta őt a valóságba, szembesítette a kérlelhetetlen ténnyel, hogy egyetlen út vezet előre: a kígyót meg kell ölni, a kígyó pedig ott van, ahol Voldemort, és Voldemort ennek az alagútnak a túlsó végén van...

– Megyünk utánad, Harry, mássz be! – toltá őt a fa felé Ron.

Harry átpréselte magát a gyökerek közötti nyíláson. A lejárát sokkal szűkebbnek tűnt, mint legutóbbi ittjártukkor, s lent az alacsony mennyezetű alagútban, amelyben négy éve is csak kétrét hajolva értek el, most négykézlábra kellett ereszkedniük. Harry mászott elől, pálcájával világítva; várta, mikor kerülnek szembe valamiféle akadállyal, de semmi nem állta útjukat. Néma csendben haladtak, Harry tekintete együtt mozgott az öklében szorított pálca lengő fénycsóvájával.

Az alagút végül emelkedőbe fordult, és Harry résen átszűrődő fény csíkját pillantotta meg. Hermione megfogta a bokáját.

– A köpeny! – suttogta a lány. – Vedd fel a köpenyt!

Harry hátranyúlt, és Hermione a kezébe nyomta a gombócba gyűrt csúszós szövetet. Harry nagy nehezen beterítette vele magát, majd kioltotta pálcáját egy elmotyogott Noxszal, aztán tovább mászott négykézláb, amennyire tudott, nesztelenül. Megélesítette érzékeit, felkészült rá, hogy

bármelyik pillanatban leleplezhetik, felcsendülhet a jéghideg, éles hang, villanhat a zöld fény.

Az alagút végén nyíló helyiségből hangok szűrődtek ki – kissé tompán, mert a kijárat nyílás elé tolt, régi ládának kinéző valamin keresztül érkeztek. Harry a lélegzetét is elnémítva odalopakodott az eltorlaszolt kijáráthoz, és kilesett a láda és a fal közötti keskeny résen.

A szobában félhomály volt, de látta Naginit: a kígyó, mintha víz alatt volna, lassan tekergőzött és forgott a lebegő, fényes varázsgömbben. Látszott az asztal sarka is, és rajta egy fehér kéz, melynek hosszú ujjai egy pálcával játszottak. Aztán megszólalt Piton, és Harrynek a szívverése is elállt: a varázsló centiméterekre volt csupán a helytől, ahol ő kuporgott.

– Gyengül az ellenállásuk, nagyúr...

– És így lesz ez akkor is, ha nem vagy ott – felelte magas, éles hangján Voldemort. – Ügyes varázsló vagy, Perselus, de nem hinném, hogy szükség volna még ott rád. Már majdnem célba értünk... majdnem.

– Engedd, hogy megkeressem a fiút! Engedd, hogy elhozzam neked! Én meg tudom találni. Kérlek, nagyúr!

Piton elsietett a nyílás előtt. Harry kicsit visszahúzódott, és Naginire nézett. Olyan búbájon törte a fejét, ami át tud hatolni a mágikus védelem gömbjén, de ilyen nem jutott az eszébe. Egy sikertelen próbálkozás pedig csak leleplezné őt...

Voldemort felállt, és belépett Harry látókörébe: vörös szem, lapos kígyóarc, a homályban derengő fehér bőr.

– Van egy gondom, Perselus – szólt csendesen.

– Parancsolj velem, nagyúr.

Voldemort felemelte a varázsvesszőt. Olyan könnyedén és finoman tartotta, mint karmester a pálcáját.

– Miért nem működik ez a pálca, Perselus?

A beálló csöndben Harry a lustán tekergőző kígyó sziszegését vélte hallani – vagy Voldemort sóhaja sistergett a levegőben?

– De... de hát nagyuram, miért mondod ezt? – értetlenkedett Piton. – Páratlan varázslatokat hajtottál végre ezzel a pálcával.

– Nem – felelte Voldemort. – A megszokott varázslataimat hajtottam végre vele. A mágiám páratlan, de ezé a pálcáé... nem az. Csodákat ígért, és azok elmaradtak. Nem érzek különbséget e pálca és a másik között, amit egykor Ollivandertől szereztem be.

Voldemort higgadt, tűnődő hangon beszélt, de Harry sebhelye lüktetni kezdett, s az erősödő fájdalom mögött érezte, hogyan gyúlik Voldemortban a

hideg, célirányos indulat.

– Nem érzek különbséget – ismételte Voldemort.

Piton hallgatott. Harry nem látta az arcát, de úgy képzelte, érzi a veszélyt, és keresi a megfelelő szavakat ura meggyőzésére.

Voldemort járkálni kezdett a szobában, s hosszú másodpercekre el-eltűnt Harry szeme elől. Beszéde továbbra is nyugodt, megfontolt maradt, de Harry érezte a sebhelyében fájdalmat szító idegen indulat lassú, egyenletes fokozódását.

– Sokat töprengtem a dolgon, Perselus... Tudod, miért hívattalak vissza a csatából?

Harry egy pillanatig látta Piton profilját: a varázsló a bűvös ketrecben tekergő kígyóra meredt.

– Nem tudom, nagyúr, de kérlek, engedj visszamennem. Hadd keressem meg Pottert.

– Úgy beszélsz, mint Lucius. Egyikőtök sem érti úgy Pottert, mint én. Szükségtelen keresni őt. Potter el fog jönni hozzám. Van ugyanis egy nagy hibája, egy gyenge pontja, és én tudom, mi az. Nem bírja elviselni, ami most folyik: hogy lemészárolják a társait miatta. Véget akar vetni a vérontásnak, bármi áron. El fog jönni.

– De nagyuram, megtörténhet, hogy véletlenül megöli valaki más.

– Halálfalóim egyértelmű parancsot kaptak tőlem: Pottert el kell fogni. A barátait megölhetik – minél több hal meg, annál jobb –, de őt nem. Ám én rólad akarok beszélni, Perselus, nem Harry Potterről. Értékes segítséget nyújtottál nekem. Nagyon értékeset.

– Nagyuram jól tudod, hogy minden vágyam szolgálni téged. De... engedd meg, hogy visszamenjek, és megkeressem a fiút. Hadd hozzam el neked. El tudom...

– Megmondtam: nem! – vágott a szavába Voldemort, s ahogy megfordult, Harry elkapta szeme vörös villanását. Lebbenő köpenyének nesze olyan volt, akár a zizegve sikló kígyóé, és ingerült türelmetlensége átsugárzott Harry izzó sebhelyébe. – Pillanatnyilag csak az érdekel, Perselus, mi lesz, mikor végre találkozom a kölyökkel!

– De nagyúr, az nem is lehet kérdéses...

– De bizony kérdéses, Perselus. Bizony az.

Voldemort megállt, úgy, hogy Harry újra jól látta őt: a pálca átcsúszott a fehér ujjak között, a vörös szempár Pitonra meredt.

– Miért nem működött egyik pálcám sem, amikor Harry Potter ellen fordítottam?

– Erre... erre nem tudok válaszolni, nagyúr.

– Nem tudsz?

Mintha karót döftek volna Harry homlokába, úgy hasított belé a harag: öklével peckelte fel a száját, hogy elnémítsa fájdalmas kiáltását. Behunyta a szemét, s a következő pillanatban már Voldemortként nézett Piton fakó arcába.

– A tiszafa pálcám, Perselus, mindent megtett, amit kívántam, de Harry Pottert nem ölte meg. Két ízben is kudarcot vallott. Ollivander kínvallatás alatt elárulta az ikermagok titkát, és azt mondta, használjak egy másik pálcát. Úgy is tettem, de Lucius pálcája tönkrement, mikor szembekerült Potterével.

– Sejtelmem sincs, miért, nagyúr.

Piton nem nézett Voldemortra. Fekete szeme még mindig a védőgömbben tekergő kígyóra szegeződött.

– Ezután kerestem magamnak egy harmadik pálcát. Felkutattam a Pálcák Urát, ezt a bodzapálcát a Végzet Pálcáját, és elvettem előző gazdájától. Kivettem Albus Dumbledore sírjából.

És Piton most Voldemortra nézett – az arca halotti maszk volt, márványfehér és dermedt, s mikor megszólalt, riasztó volt rádöbbenni, hogy élő ember van a tompa, üres szemek mögött.

– Nagyúr... hadd menjek el a fiúért...

– Most, mikor elérkeztem a győzelem kapujába – folytatta suttogásnál alig hangosabban Voldemort –, egy hosszú éjszakán át csak álltam itt, és töprengtem, töprengtem, hogy vajon miért nem viselkedik úgy a Pálcák Ura, ahogyan kellene, miért nem teszi azt, amit a legenda szerint megtesz jogos tulajdonosának... És azt hiszem, meggletem a választ.

Piton hallgatott.

– Talán te is rájöttél már, Perselus, elvégre okos ember vagy. Odaadó, hűséges szolgám voltál, és sajnálom, hogy így fordulnak a dolgok.

– Nagyúr...

– A Pálcák Ura azért nem szolgálhat engem képességei szerint, mert nem én vagyok a jogos birtokosa. A Pálcák Ura azé, aki megölte az előző tulajdonost. Albus Dumbledore-t te ölted meg. Amíg élsz, Perselus, a Pálcák Ura nem lehet az enyém.

– Nagyuram! – tiltakozott Piton, és felemelte pálcáját.

– Nem lehet másként – mondta Voldemort. – A pálcának engem kell szolgálnia, Perselus, mert ez a pálca fogja megpecsételni Potter sorsát.

És Voldemort megsuhintotta a bodzapálcát. Pitonnal nem történt semmi, s egy fél másodpercig talán azt hitte, megmenekül – de aztán nyilvánvalóvá

vált Voldemort szándéka. A kígyó gömbje gurulni kezdett a levegőben – Pitonnak csak felkiáltani volt ideje, s a mágikus ketrec máris magába zárta fejét és vállát. Voldemort párszaszóul kiadta a parancsot:

– Ölj!

Vérfagyasztó sikoly hasított a levegőbe. Harry látta, hogy Piton próbálja lelökni magáról a gömböt, de nem tudja – aztán a fekete szemek elkerekedtek, a fakó arc halottsápadttá színtelenedett, s Piton térdre roskadt: a nyakán ott sötétlett a kígyófogak marta seb.

– Sajnálom – szólt ridegen Voldemort.

Elfordult áldozatától. A szomorúság, a megbánás árnyékát sem mutatta. Ideje elhagynia ezt a viskót, és az élre állnia a pálcával, melynek e perctől korlátlan hatalmú ura. Rábökött vele a szikrázó gömbre, mire az felemelkedett, és elengedte Pitont, aki oldalvást a padlóra bukott. A nyakából ömlött a vér. Voldemort rá se pillantva kiment a szobából, s a nagy kígyó a levegőben úszva követte őt védőgömbjében.

Az alagútban rejtőző Harry kinyitotta a szemét. Vért az ökle, olyan erővel harapta eddig, hogy néma tudjon maradni. Most újra kinézett a fal és a láda közti résen: fekete csizmás, vonagló lábat látott a padlón.

– Harry! – suttogta mögötte ijedten Hermione, de ő akkor már a ládára szegezte pálcáját. Az egy fél arasznyira felemelkedett a padlóról, és nesztelenül félresiklott. Harry kikászálódott az alagútból.

Nem tudta, miért viszi arra a lába, miért megy oda a haldoklóhoz; nem tudta, miféle érzés támadt benne, mikor Piton falfehér arcára, vérző nyakát szorongató kezére nézett. Kibújt a láthatatlanná tévő köpeny alól, és álltában lenézett a gyűlölt férfira. Piton kerekre tárgult szeme megkereste az övét, és mozogni kezdett a szája. Harry lehajolt fölé; Piton elkapta a talárját, és magához húzta őt.

Rémületes hörgő, bugyborékoló hang tört fel a sebesült torkán.

– Vidd... el... Vidd... el...

Immár nemcsak vér folyt Pitonból, hanem valami más is: ezüstös kéken szivárgott a szájából, a füléből és a szeméből, nem volt se füst, se folyadék... Harry tudta, mi az, de nem tudta, mit kezdjen vele...

Egy palack – Hermione a semmiből varázsolta elő, és Harry remegő kezébe nyomta. Ő felemelte pálcájával az ezüstös anyagot, és lassan az üvegbe töltötte. Mire a palack megtelt, Piton testét, úgy tűnt, az utolsó csepp vér is elhagyta. Harry talárját markoló kezéből kiszállt az erő.

– Nézz... rám... – suttogta a haldokló.

A zöld szempár belenézett a feketébe, de egy másodperc múltán a sötét szemek mélyén valami kihunyt, dermedt, vak ürességet hagyva maga után. A talárba kapaszkodó kéz a padlóra hanyatlott, és Piton nem mozdult többé.

Harmincharmadik fejezet **A Herceg meséje**

Harry nem mozdult, csak térdelt a halott Piton mellett, és meredt rá; aztán váratlanul felcsendült egy éles, jéghideg hang a közelben, s ő két keze közt a palackkal talpra ugrott – azt hitte, Voldemort visszatért a szobába.

A Sötét Nagyúr hangja a falakból, a mennyezetből, a padlóból zengett, és Harry már tudta, hogy Voldemort a Roxfortban és környékén tartózkodókhoz beszél – Roxmorts lakói és a kastélyban harcolók mind olyan tisztán hallják a szavát, mintha ott állna mögöttük, a tarkójukra lehelne, s már készülne a halálos csapásra.

– Vitézül küzdöttetek – süvítette a magas, jéghideg hang –, és Voldemort nagyúr szemében a bátorság nagy erény.

– Ám súlyos veszteségeket szenvedtetek. Ha továbbra is ellenálltok, meghaltok valamennyien. Nem kívánom, hogy így legyen. Kár minden csepp kiontott varázslóvérért.

– Voldemort nagyúr kegyelmes. Kiadom a parancsot harcosaimnak az azonnali visszavonulásra.

– Egy órát kaptok. Adjátok meg a végtisztességet halottaitoknak, lássátok el sebesültjeiteket.

– És most hozzád szólok, Harry Potter. Ahelyett, hogy szembenéztél volna velem, hagytad, hogy barátaid az életüket adják érted. Mostantól egy óra hosszán át várok rád a Tiltott Rengetegben. Ha ez idő alatt nem jelensz meg ott, nem adod fel magad, az ostrom folytatódik. Akkor már én magam is ott leszek, Harry Potter – felkutatlak, és megbüntetek minden férfit, nőt és gyermeket, aki megpróbál elrejtetni előlem. Egy órát kapsz.

Ron és Hermione hevesen rázták a fejüket, úgy néztek Harryre.

– Ne törődj vele, mit beszél – mondta Ron.

– Nem lesz semmi baj – hadarta gondolkodás nélkül Hermione. – Menjünk... menjünk vissza a kastélyba... ha a Tiltott Rengetegbe megy, új tervet kell kidolgoznunk...

Hermione vetett még egy pillantást a holttestre, és már futott is vissza az alagútba. Harry felvette a földről a láthatatlanná tévő köpenyt, aztán Pitonra nézett. Ahogyan a varázsló meghalt, és ami miatt meg kellett halnia, minden más érzést kizorító döbbenettel töltötte el...

Egyikük sem szólt egy szót sem, miközben visszafelé másztak a föld alatti járatban. Harry kíváncsi lett volna rá, mire gondolnak barátai: az ő

fülükben is Voldemort szavai zengenek-e, mint az övében.

Ahelyett, hogy szembenéztél volna velem, hagytad, hogy barátaid az életüket adják érted. Mostantól egy óra hosszán át várok rád a Tiltott Rengetegben... Egy órát kapsz...

A kastély előtt a pázsiton elszórtan kis kupacok heverték. Talán egy óra lehetett már csak hátra pirkadatig, mégis koromsötét volt. A három jó barát futva közeledett a bejárati lépcsősor felé. Elhaladtak egy kisebb csónak méretű facipő mellett: ennyi emlékeztetett csak Gróp és a másik óriás küzdelmére.

A kastélyban riasztó csend fogadta őket. Nem villantak és durrogtak átkok, nem harsantak sikolyok, kiáltások. A néptelen bejárati csarnok padlókövei maszatosak voltak a vértől, s a szétgurult smaragdok között márványdarabok, törött lécek és deszkák heverték. A lépcsőkorlát több helyen kidőlt.

– Hol van mindenki? – suttogta Hermione.

Ron a nagyterem felé vezette őket. Odaérve Harry megállt az ajtóban.

A házak asztalai eltűntek, s a terem tele volt emberekkel. A túlélők csoportokban, egymás vállát átölelve álltak. A sebesülteket a tanári emelvényre hordták, ott látta el őket Madam Pomfrey és csapatnyi segédje. Firenze is a sérültek között volt: a horpaszából ömlött a vér, állni sem tudott már, és minden tagja remegett.

Az elesettek egy sorban feküdtek a terem közepén. Fredet eltakarták Harry elől a köré gyűlt családtagok. George a halott fejénél térdelt; Mrs Weasley Fred mellére borulva zokogott némán, Mr Weasley az asszony haját simogatta, az arcán patakzottak a könnyek.

Ron és Hermione szó nélkül továbbmentek, otthagyták az ajtóban álló Harryt. Hermione odasietett a feldagadt és kivörösödött arcú Ginnyhez, és a karjaiba zárta. Ront Bill, Fleur és Percy összekapaszkodva gyászoló hármasa fogadta be. Ginny és Hermione ezután közelebb léptek a család többi tagjához, így Harry megpillantotta a Fred mellett fekvő holtakat: Remus és Tonks színtelen arccal, mozdulatlanul, örök békére lelve szunnyadtak az éjsötét mennyezet alatt.

A nagyterem eltávolodott, messzire repült, összezsugorodott a hátratántorodó Harry szeme előtt. Nem kapott levegőt, fulladozott. Képtelen volt ránézni a többi testre, látni, hogy kik haltak még meg őerte. Nem tudott odamenni a Weasley családhoz, a szemükbe nézni, hiszen ha feladta volna magát már az elején, Fred még most is élne...

Sarkon fordult, és felrohant a márványlépcsőn. Lupin, Tonks... azt kívánta, bár soha semmit ne érezne többé... bár ki tudná tépni a szívét, a zsigereit, mindent, ami most üvölt és fáj a testében...

A kastély teljesen kihalt volt; úgy tűnt, még a kísértetek is együtt gyászolnak az élőkkel a nagyteremben. Harry csak rohant és rohant, kezében a Piton utolsó gondolatait tartalmazó palackkal, és csak az igazgatói szoba ajtaját őrző kőszörny elé érve lassított le.

– Jelszó?

– Dumbledore! – vágta rá gondolkodás nélkül Harry, mert őhozza rohant, őt kellett megtalálnia –, és meglepetésére a kőszörny félreugrott, utat engedve a csigalépcsőre.

A kerek szobába berontva szokatlan látvány fogadta Harryt: a falon köröskörül sorakozó portrék mind üresen ásítottak. Egyetlen hajdani igazgató vagy igazgatónő sem volt jelen, hogy fogadja őt; nyilván mind útra keltek, átsiklottak más roxfordi festményekbe, hogy saját szemükkel lássák, mi történik a kastélyban.

Harry vetett egy reményvesztett pillantást az igazgatói íróasztal mögött függő vászonra, aztán hátat fordított Dumbledore megürült portréjának. A merengő a helyén volt; Harry kiemelte a fekete szekrényéből, az íróasztalhoz vitte, letette, és beleöntötte Piton emlékeit. A megváltás ígéretével ért fel, hogy kiszabadulhat a saját fejéből, átmenekülhet valaki máséba – még Piton hagyatéka sem lehet olyan rettenetes, mint a saját gondolatai... A rúnákkal díszített szélű, sekély kötél tartalma delejezően kavarni kezdett, és Harry tétovázás nélkül, olyan eszeveszett mohósággal, mintha a gyász fájdalmát csillapító gyógyszerre vetné magát, belemerítette arcát az emlékek ezüstösfehér tavába.

Fejjel előre belezuhant egy napsütötte képbe, majd egyszerre meleg talajt érzett a talpa alatt. Felegyenesedett, és körülnézett: egy szinte néptelen játszótérre került. A távoli horizontot magányos, égbe nyúló kémény uralta. A téren két lány hintázott, s a közeli bokrok mögül egy sovány fiú leste őket: fekete, lenőtt haja volt, s olyan szedett-vedett ruhája, hogy az már szándékosságot sejtetett: bokáig sem érő farmernadrágjához bő mütősing-szerűséget és egy felnőtt elnyűtt kabátját viselte.

Harry közelebb ment a fiúhoz. Piton nem lehetett több kilenc-tíz évesnél; csenevész volt, inas és betegesen sápadt. Leplezetlen, mohó sóvárgás ült beesett arcán, úgy bámulta rejtekéről a két lány közül a fiatalabbikat, aki mind magasabbra hajtotta a hintát – sokkal magasabbra, mint a nővére, aki visítva rá is kiáltott:

– Ne csináld, Lily!

Még végig se mondta azonban, mikor a húga kiugrott az ív végpontjára érő hintából, és felszállt – szó szerint szállt: zengő kacagással a magasba röppent, s ahelyett, hogy a játszótér aszfaltjára zuhant volna, légtornász módjára hosszan szelte a levegőt – képtelenül sokáig maradt odafent, s a végén túlságosan puhán és könnyedén ért földet.

– Anya megtiltotta!

Petunia szandálja sarkával lefékezte hintáját, kiugrott belőle, és csípőre tette a kezét.

– Anya megmondta, hogy nem szabad ezt csinálnod!

– De hát semmi bajom – kacagott Lily. – Nézd, Tuney, mit tudok még! Figyelj!

Petunia óvatosan körülpillantott. Pitont nem láthatta, más pedig nem volt rajtuk kívül a játszótéren. Lily eközben felkapott a földről egy virágot, ami a Piton búvóhelyéül szolgáló bokorról hullott le. Petunia tétován megindult felé; lerítt róla, hogy viaskodik benne a kíváncsiság és a rosszallás. Lily megvárta, amíg nővére egészen közel ér hozzá, s akkor kinyitotta felemelt öklét. A virág a tenyerén úgy nyitotta-csukta szirmait, mintha integetne.

– Hagyd abba! – sikította Petunia.

– Ne félj, nem bánt! – nyugtatta meg Lily, de azért becsukta a kezét, és visszadobta a virágot a földre.

– Ez rossz dolog – jelentette ki Petunia, de még akkor se tudta levenni a szemét a virágról, mikor az már újra a földön hevert, és sóvárgás volt a hangjában, mikor megkérdezte: – Hogy csinálod?

– Én megmondom! – Piton nem tudta tovább türtőztetni magát, kiugrott a bokor mögül. Petunia sikítva viasszaladt a hintához, Lily viszont, bár ő is megijedt, egy tapodtat se mozdult a helyéről. Piton félszegen állt, mintha már meg is bánta volna, hogy leleplezte magát, s ahogy Lilyre pillantott, tompa pír öntötte el fakó arcát.

– Mit mondasz meg? – kérdezte a lány.

Pitonon lámpalázias izgalom lett úrrá. Vetett egy futó pillantást a hintánál ácsorgó Petuniára, majd fojtott hangon így felelt:

– Tudom, hogy mi vagy.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy... hogy boszorkány vagy – suttogta Piton.

Lily megütközve nézett rá.

– Elég goromba dolog ilyet mondani egy lánynak!

Azzal sértődötten felszegte a fejét, sarkon fordult, és elvonult, hogy csatlakozzon nővérehez.

– Várj!

Pitonnak most már lángolt az arca. Harry nem értette, miért nem veszi le a nevetségesen nagy, lógó kabátot – talán mert akkor meg a műtősing miatt kellett volna szégyenkeznie. Ahogy a verdeső kabátban a lányok után sietett, éppolyan groteszk, denevérszerű figura volt, mint későbbi, felnőtt önmaga.

A két lány megvetően méregette őt, s közben úgy kapaszkodtak a hinta egy-egy támasztórúdjába, mintha fogócskáznának, és az volna a ház.

– Tényleg boszorkány vagy – mondta Lilynek Piton. – Komolyan mondom. Már régóta figyelek. De nincs abban semmi rossz. Az anyukám is boszorkány, én pedig varázsló vagyok.

Petunia nevetése olyan volt, akár a jéghideg zuhany.

– Varázsló! – rikoltotta. Ha meg is rémisztette Piton hirtelen felbukkanása, már visszanyerte a bátorságát. – Megmondom én, hogy ki vagy! A Pitonék fia! A Fonó soron laktok, lenn a folyónál – tájékoztatta Lilyt, és fitymáló hangja elárulta, hogy ez a lakcím szerinte nem sok jót ígér. – Miért kémkedsz utánunk?

– Nem kémkedek – felelte Piton. Látszott, hogy rosszul érzi magát a napon – volt is rá oka a nagykabátban és hosszú, fekete, zsíros hajával. – És ha igen, akkor se utánad kémkedek – tette hozzá megvetően. – Te mugli vagy.

Petunia nyilván nem ismerte a szót, de Piton hangsúlya elég volt hozzá, hogy megsértődjön.

– Gyerünk innen, Lily! – sipította.

Lily szó nélkül követte nővérét, de azért vetett még egy lesújtó pillantást a fiúra, aki ezután csak állt, és tehetetlenül nézte, hogyan vonul ki a két lány a játszótér kapuján. Harry, a jelenet immár egyedüli szemlélője, keserű csalódottságot olvasott le a fiú arcáról, és rádöbbent, hogy Piton nagyon régen készült erre a találkozásra, és korántsem így képzelte el...

A játszótér képe egy szempillantás alatt szertefoszlott, és Harry máris új helyszínen találta magát. Egy kicsi, sűrű erdőcskében állt, s a fatörzsek között átpillantva egy folyó napsütötte vizét látta megcsillanni. A lombkoronák hűvös, sötétzöld árnyékszigeteket festettek a földre. Két gyerek ült az avaron keresztbe tett lábbal, egymással szemben. Pitonon most nem volt kabát, s a szűrt fényben bő inge sem tűnt olyan furcsa viseletnek.

– ...de ha az iskolán kívül varázsolsz, a minisztériumból levelet küldenek neked, és meg is büntethetnek.

– De hát eddig is mindig az iskolán kívül varázsoltam!

– Nekünk még szabad, mert nincs varázspálcánk. Akkor még nem bántanak, mikor gyerek vagy és csak úgy jön magától a varázslásod. De mikor majd tizenegy éves leszel – bólintott fontoskodóan Piton –, és elkezdenek tanítani téged, attól fogva vigyáznod kell.

Pár pillanatig csend volt. Lily felkapott egy gallyat a földről, a levegőbe rajzolt vele, és Harry tudta, hogy azt képzei, szikracsóvát húz. Aztán eldobta a gallyat, közelebb hajolt a fekete hajú fiúhoz, és megkérdezte:

– Tényleg létezik az a sulis, ugye? Nemcsak vicc, igaz? Petunia azt mondja, becsapsz engem. Azt mondja, nincs is olyan, hogy Roxfort. Pedig tényleg van, ugye?

– Nekünk van – felelte Piton. – Neki nincs. De te meg én, mi fogunk levelet kapni.

– Biztos? – suttogta borzongva Lily.

– Egész biztos – jelentette ki Piton. Olyan magabiztos elhivatottság sugárzott belőle, hogy még rosszul vágott hajával és nevetséges ruháiban is komolyan kellett venni őt.

– És tényleg bagoly fogja hozni? – kérdezte suttogva Lily.

– Rendesen úgy van – felelte Piton. – De te mugliivadék vagy, ezért el kell jönnie majd valakinek az iskolából, hogy elmagyarázza a dolgot a szüleidnek.

– És az baj, ha valaki mugliivadék?

Piton habozott. Szemébe, mely a sötétvörös fürtökkel szegélyezett, sápadt lányarcot fürkészte, mohó fényt festett a zöldes derengés.

– Nem – felelte. – Egyáltalán nem baj.

– Akkor jó. – Lily szemlátomást megkönnyebbült.

– Rengeteg mágia van benned – folytatta Piton. – Láttam. Nagyon sokat figyeltelek...

Elúszott a hangja – Lily már nem figyelt rá, hanyatt ledőlt az avarra, és a zöld lombsátrat nézte álmodozva. Piton most épp úgy falta őt a szemével, ahogy a játszótéren.

– Otthon mi van? – kérdezte Lily.

Apró redő jelent meg a fiú szeme között.

– Semmi – felelte.

– Már nem szoktak veszekedni?

– Dehogynem. – Piton felkapott egy marékka az avarból, és szórakozottan tépkedni kezdte a száraz leveleket. – De nem érdekel, most már nemsokára elmegyek.

- Apád nem szereti a mágiát?
- Nem szeret ő semmit se – motyogta Piton.
- Perselus...

Az, hogy a lány kimondta a keresztnévét, halvány mosolyt csalt Piton arcára.

- Igen?
- Mesélj még a dementorokról!
- Miért érdekelnek annyira?
- Ha az iskolán kívül varázsolok...
- Azért még nem küldenek a dementorokhoz! Csak azok kerülnek hozzájuk, akik valami nagyon rossz dolgot követnek el. A dementorok az Azkabant, a varázslók börtönét őrzik. Te nem fogsz az Azkabanba kerülni, te túl...

Piton elvörösödött, és bőszen tovább szaggatta a száraz leveleket. Ekkor Harry halk zörgő neszt hallott, és hátrafordult: Petunia, aki egy fa mögé rejtőzve állt, rossz helyre lépett.

– Tuney! – kiáltott fel meglepetten, de örvendezve Lily. Piton annál dühösebb volt, felpattant a földről.

– Most ki kémkedik, mi!? – kiabálta. – Mit keresel itt!?

Petunia csak hápogott. Harry látta rajta, hogy lázasan törli fejét valami sértésen.

– Mi van rajtad már megint? – sivította végül, Piton ingére mutatva. – Anyukád blúza!?

Reccsenés hallatszott: Petunia fölött letört egy faág, és a vállára zuhant. Lily felsikoltott. Petunia megtántorodott, és sírva fakadt fájdalomában.

– Tuney!

Petunia elszaladt. Lily rátámadt Pitonra:

- Te voltál!?
- Nem. – A fiú arcán a dac és az ijedtség keveredett.
- De igen! – Lily elhátrált Piton elől. – Te voltál! Szándékosan bántottad!

– Nem! Nem igaz!

Ám Lily nem ült fel a hazugságnak: vetett még egy szikrázó pillantást a fiúra, aztán elszaladt a nővére után, s Piton ott maradt lesújtva, megsemmisülten...

Változott a szín. Harry körül nézett: a kilenc és háromnegyedik vágány peronján állt a kissé görnyedt hátú Piton és kísérelője, egy sovány, sápadt, megkeseredettnak látszó nő mellett, aki vonásaiban nagyon hasonlított

Pitonra. A fiú a tőlük nem messze álldogáló, négytagú család felé bámult. A lányok néhány lépésnyire eltávolodtak szüleiktől, s Lily mintha könnyörgött volna nővérének. Harry közelebb ment hozzájuk, hogy hallja, mit beszélnek.

– ...annyira sajnálom, Tuney, hidd el! Figyelj... – Lily megragadta nővére jobbját, és nem engedte el, hiába próbálta Petunia kiszabadítani a kezét. – Majd ha ott leszek – ne, ne, figyelj! Majd ha most ott leszek, talán tudok beszélni Dumbledore professzorral, és meg tudom győzni őt!

– De én... nem... akarok... odajárni! – sziszegte dühösen Petunia, és kirántotta jobbját húga keze közül. – Azt hiszed, el akarok utazni abba a hülye kastélyba, hogy belőlem is ilyen... ilyen...

Petunia halvány szeme végigsöpört a peront benépesítő sokaságon: a gazdáik karjában nyávogó macskákon, a kalitkákba zárt, szárnyukat nyújtogató, egymást huhogva üdvözlő baglyokon és magukon a diákokon, akik közül néhányan már hosszú, fekete talárjukat viselték, s akik vagy azzal voltak elfoglalva, hogy feltuszkolják utazóládájukat a piros gőzmozdony mögötti egyik kocsira, vagy nyár eleje óta nem látott pajtásaikat köszöntötték az alkalomhoz illő lelkesedéssel.

– Én sose leszek ilyen... gyógyós!

Lilynek könnyek szöktek a szemébe.

– Én nem vagyok gyógyós! Hogy mondatsz ilyet?

– A gyógyósok külön iskolájába fogtok járni – fröcsögött tovább ádáz élvezettel Petunia. – Te meg az a Piton... tiszta bolondok vagytok mind a ketten! Még jó is, hogy elvisznek titeket a normális emberek közül. Legalább megvédenek minket tőletek.

Lily a szülei felé pillantott, akik szemlátomást remekül érezték magukat ebben a különleges környezetben, és egyik ámulatból a másikba estek. Aztán újra a nővérére nézett, és fojtott, indulattal teli hangon vetette oda neki:

– Érdekes, akkor nem nevezted a gyógyósok iskolájának, amikor levélben könnyörgtél az igazgatónak, hogy vegyen fel téged is!

Petunia arca fellángolt.

– Nem is könnyörögtem!

– Olvastam a válaszát. Nagyon kedvesen írt.

– Hogy merted... – suttogta megrökönyödve Petunia. – A leveletem... Hogy lehattél ilyen...

Lily elárulta magát: vetett egy oldalpillantást a közelben ácsorgó Pitonra. Petuniának elakadt a lélegzete.

– A barátod találta meg! Kutattatok a szobámban azzal a Pitonnal!

– Nem... nem kutattunk... – Most Lilyn volt a magyarázkodás sora. – Perselus látta a borítékot, és nagyon csodálkozott, hogy egy mugli levelezik a Roxforttal. Ennyi! Azt mondta, biztos beépített varázslók dolgoznak a mugli postánál, és azok külön továbbítják a...

– Úgy látszik, a varázslók mindenbe beleütik az orrukat! – sziszegte Petunia, s amilyen vörös volt az arca az imént, most annyira elsápadt. – Gyógyós! – döfött oda még egyet a húgának, azzal faképnél hagyta őt, és visszament a szüleihez.

Újabb helyszín következett. Piton a zakatoló Roxfort Express folyosóját róttá sietve. Már az iskolai talár volt rajta – sejtetően alig várta, hogy megszabadulhasson rémséges mugli ruháitól. Végül megtorpant egy fülke előtt, amelyben nagyhangú fiúk beszélgettek. Az egyik ablak melletti helyen Lily kuporgott, arcát az üvegnek támasztva.

Piton benyitott a fülkébe, és leült Lilyvel szemben. A lány épp csak egy pillantást vetett rá, aztán megint kinézett az ablakon. Látszott az arcán, hogy sírt.

– Nem akarok beszélgetni veled – szólt rekedten.

– Miért?

– Tuney... most nagyon utál. Azért, mert elolvastuk Dumbledore levelét.

– És akkor mi van?

Lily felháborodva nézett Pitonra.

– És akkor az van, hogy ő a nővérem!

– Ő csak egy... – Piton még idejében észbe kapott, és Lily, aki a szemét próbálta észrevétlenül megtörölni, nem hallotta az elharapott mondatot.

– De végre megyünk! – Piton hangja remegett az örömtől. – Gondolj bele! Megyünk a Roxfortba!

Lily a szemét törölgetve bólintott, és még egy félmosoly is megjelent az arcán.

– Remélem, mardekáros leszel – mondta a biztató jeltől felbátorodva Piton.

– Mardekáros?

A fülkében ülő fiúk egyikének, aki addig a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta se Lily, se Piton iránt, megütötte a fülét a szó, és Harry, aki mindeddig csak az ablaknál ülő kettősre figyelt, most felismerte benne apját: James sovány és fekete hajú volt, akárcsak Piton, de az utóbbival ellentétben a szülői törődés, sőt ajnározás jeleit mutatta.

– Ki akar mardekáros lenni! Ott is hagynám az iskolát, ha oda kerülnék! Te nem? – fordult James a vele szemben ülő fiúhoz, és Harry megdobbanó

szívvel ismerte fel Siriust. A fiú nem mosolyodott el.

– Nekem mindenkim a Mardekárban volt – jegyezte meg.

– Ajaj – dörmögte James. – Én meg már azt hittem, jó fej vagy.

Sirius elvigyorodott.

– Lehet, hogy szakítok a családi hagyománnyal. Ha választhatnál, te hová kerülnél?

James úgy tett, mintha kardot emelne a magasba.

– Ha vakmerő vagy, s hősi lelkű, házad Griffendél. Apám is griffendéles volt.

Piton halk, megvető hangot hallatott. James ránézett.

– Valami nem tetszik?

– Semmi – mondta Piton, de gúnyos mosolya meghazudtolta válaszát. – Ha szerinted többet erővel, mint ésszel...

– És te, akinek egyik sincs, hova akarsz kerülni? – vetette közbe Sirius.

James harsogva kacagott. Lily elpirult a méregtől, kihúzta magát, és olyan csúnyán nézett Jamesre és Siriusra, amilyen csúnyán csak tudott.

– Gyere, Perselus, keressünk egy másik fülkét!

– Úúúúúúú...

James és Sirius gúnyos hangokkal utánozták Lily gőgös modorát. James megpróbálta elgáncsolni a kifelé induló Pitont.

– Pá-pá, Pipogyusz! – rikkantotta egy hang, mikor becsapódott a kupéajtó...

Ismét változott a szín...

Harry Piton mögött állva nézte a házak gyertyafényben fürdő asztalait, és az izgalomtól kipirult arcokat. Aztán McGalagony professzor hangja harsant:

– Evans, Lily!

Harry figyelte édesanyját, aki remegő lábakkal előrelépdelt, és leült az ingatag székre. McGalagony professzor sötétvörös hajára pottyantotta a Teszlek Süveget, s az egy másodperc múltán felkiáltott:

– Griffendél!

Harry hallotta Piton csalódott morgását. Lily levette a süveget, és sietve elindult az ujjongó griffendélesek felé, de mentében vetett egy pillantást Pitonra: szomorkás mosoly játszott az arcán. Harry látta, amint Sirius helyet szorít Lilynek maga mellett. A lány ránézett, s nyilván felismerte, mert karba tette a kezét, és duzzogva hátat fordított neki.

A névsorolvasás folytatódott. Harry végignézte, ahogy Lupin, Pettigrew és az apja elfoglalják helyüket Lily és Sirius mellett a Griffendél asztalánál.

Aztán mikor már csak egy tucat beosztani való gólya volt hátra, McGalagony Pitont szólította.

Harry elkísérte a fiút a székhez, figyelte, hogyan rakja a fejére a régi süveget.

– Mardekár! – harsogta a bűvös fejfedő.

És Perselus Piton Lilynek hátat fordítva elindult a terem túlsó oldala felé – a mardekárosok üdvivalgással fogadták, és a prefektusi jelvényt viselő Lucius Malfoy hátba veregette őt, mikor leült...

Új helyszín következett...

Lily és Piton a kastély udvarán sétáltak, s úgy tűnt, vitatkoznak. Harry hallani akarta, miről folyik köztük a szó, utánuk szaladt hát. Melléjük érve vette csak észre, mennyit nőttek mind a ketten – több év telhetett el a beosztás óta.

– ...azt hittem, barátok vagyunk – mondta épp Piton.

– Barátok vagyunk. Per, de te olyanokkal is összeállsz, akik nekem egyáltalán nem tetszenek! Ne haragudj, de ki nem állhatom Averyt és Mulcibert! Mulciber! Mit eszel azon az alakon, Per? Engem a hideg kiráz tőle! Nem hallottad, mit csinált egyik nap Mary Macdonalddal?

Lily megállt egy oszlopnál, nekivetette a hátát, és felnézett a fiú sovány, fakó arcába.

– Az nem volt komoly – legyintett Piton. – Csak megviccelte...

– Sötét varázslatot használt, és ha az szerinted vicces...

– És Potter meg a haverjai, ők mit csinálnak? – fakadt ki Piton. Az arcába szökött a vér, képtelen volt fékezni dühös indulatát.

– Mi köze Potternek bármihez? – értetlenkedett Lily.

– Éjszakánként kiszöknek. És az a Lupin is gyanús nekem. Hova jár az folyton?

– Beteg – felelte Lily. – Azt mondják, beteg...

– Havonta egyszer, pont teliholdkor, mi? – morogta Piton.

– Tudom, milyen elméletet találtál ki – mondta hűvös modorra váltva Lily. – De egyáltalán: mit törődsz velük? Miért érdekel annyira, hogy mit csinálnak éjszakánként?

– Csak be akarom bizonyítani neked, hogy nem olyan fantasztikusak, amilyenek mindenki tartja őket!

Lily elpirult a nekihevült Piton izzó tekintetétől.

– De ők legalább nem használnak fekete mágia. – Lily halkabbra fogta hangját. – És különben is, hálátlan vagy. Hallottam, mi történt nemrég.

Suttyomban utánuk mentél a fúriafűz alatti alagútba, és James Potter megmentett attól a valamitől, ami odalent ólálkodik...

Piton arca torz fintorba rándult, úgy fröcsögte:

– Megmentett? Megmentett? Azt hiszed, azért, mert olyan nagy hős!? A saját irháját mentette, meg a haverjait! Nem fogod... Nem engedlek...

– Nem engedsz? Nem engedsz?

Lily fényes zöld szeme vékony réssé szűkült. Piton azonnal visszakozott.

– Rosszul mondtam... Csak nem akarom, hogy elhitessen veled mindenfélét... Tetszel neki, tetszel James Potternek! – Mintha akarata ellenére szakadtak volna ki Pitonból ezek a szavak. – És nem igaz, hogy ő... mindenki azt hiszi... nagy hős kviddicsező... – A feltörő keserűség és undor összefüggéstelenné tette Piton beszédét, és Lily szemöldöke egyre magasabbra siklott.

– Tudom, hogy James Potter egy undok, magamutogató tetű – vágott Piton szavába. – Semmi szükség rá, hogy erről felvilágosíts. De Mulciber és Avery nem viccesek, hanem simán gonoszok. Gonoszok, Per. Nem értem, hogy tudsz barátkozni velük.

Harrynek úgy tűnt, Piton meg se hallotta a Mulcibert és Averyt érintő kritikát. Abban a szempillantásban, ahogy Lily kimondta lesújtó véleményét James Potterről, Piton arcizmai elernyedtek, indulatos merevsége eltűnt, és mikor továbbindult Lily oldalán, lépteit kivételesen ruganyosak voltak...

A kép elsötétült, majd újra kivilágosodott...

Harry megint Pitont figyelte: a fekete hajú fiú beadta sötét varázslatok kivédéséből írt RBF-tesztjét, kisietett a nagyteremből, elhagyta a kastélyt, s a parkban sétálva a felé a bükkfa felé vetődött, amelyik alatt James, Sirius, Lupin és Pettigrew üldögélt. Harry ezúttal nem közelítette meg az emlék szereplőit: tudta, mi történt azután, hogy James a levegőbe lógatta és kigúnyolta Pitont; emlékezett a jelenet minden szavára, és semmi kedve nem volt még egyszer végighallgatni az egészet. Távolról figyelte, amint Lily csatlakozik a csoporthoz és Piton védelmére kel. Elmosódottan hallotta a dühös és megalázott Piton kifakadását a lányra, amelyben elhangzott a megbocsáthatatlan szó: sárvérű.

Új helyszín, másik emlék...

– Sajnálom.

– Nem érdekel.

– Bocsáss meg!

– Ne fáraszd magad.

Este volt. Lily hálóköntösben, a mellén összefont karral állt a Griffendél-torony bejáratánál, a Kövér Dáma portréja előtt.

– Csak azért jöttem ki, mert Mary azt mondta, azzal fenyegetőzöl, hogy itt fogsz aludni.

– Meg is tettem volna. Nem akartalak sárvérűnek nevezni, csak...

– Csak kicsúszott a szádon, igaz? – Cseppnyi megértés sem volt Lily hangjában. – Késő bánat, Perselus. Éveken át magyarázkodtam miattad. Egyetlen barátom se tudta felfogni, miért állok szóba veled egyáltalán. Te meg a drágalátos halálfaló barátaid – látod, még csak nem is tiltakozol! Nem is próbálsz tagadni, hogy halálfalók akartok lenni! Alig várod, hogy beállhass Tudodki seregébe, nem igaz?

Piton kinyitotta a száját, aztán némán becsukta.

– Elegem van ebből a színjátékból. Te is választottál egy utat, én is választottam egyet.

– Ne... figyelj... nem akartalak...

– Nem akartál sárvérűnek nevezni? De hát minden mugliivadékot annak tartasz, Perselus! Miért lennék én kivétel?

Piton hápogott, felelni próbált, de Lily megvető arccal elfordult tőle, és bemászott a portrélyukon...

A folyosó szertefoszlott, de a következő helyszín nem bukkant fel rögtön. Pár másodpercig alakok, színfoltok kavarohtak Harry körül, utána öltött csak alakot a környezet: egy dombtetőn állt, kopár, sötét, hideg helyen. A szél hangosan füttyült néhány kopasz fa ágai között. A felnőtt Piton mellette állt, zihálva tekingetett körbe, és görcsösen markolta pálcáját. Várt valamire vagy valakire... Harry tudta, hogy az emléken nem eshet bántódása, mégis átragadt rá Piton félelme. Ő is forgolódni kezdett, nagyon izgatta, mire várhat a varázsló...

Hirtelen vakító fehér fénynyaláb röpített át a levegőn. Harry hirtelen azt hitte, villámlott, de Piton térdre rogyott tőle, és a pálcája kiröpült a kezéből.

– Ne öljön meg!

– Nem állt szándékomban.

Ha valamiféle hanggal járt Dumbledore hoppanálása, azt elnyomta a szélsűvítés. Az ősz varázsló lobogó talárban állt Piton előtt, arcát alulról világította meg fénylő hegyű pálcája.

– Hallgatom, Perselus. Mit üzen nekem Voldemort?

– Nem... nincs üzenet... magamtól jöttem!

Piton a kezét tördelte; kócosan lobogó fekete hajával úgy festett, mint egy háborodott.

– Azért jöttem, hogy... hogy figyelmeztessem... nem, hogy megkérjem... kérem...

Dumbledore intett a pálcájával. A levelek és a letört gallyak tovább röpködtek közöttük, de kettejük körül néma csend lett.

– Mit kérhet tőlem egy halálfaló?

– A... a jóslat... a jövődölés... Trelawney...

– Vagy úgy – bólintott Dumbledore. – Mennyit mondott el belőle Voldemortnak?

– Az egészet – mindent, amit hallottam! És ezért... ez az oka, hogy... Azt hiszi, Lily Evansre vonatkozik!

– A jóslat nem egy asszonyról szól – felelte higgadtan Dumbledore. – Hanem egy fiúról, aki július végén születik...

– Tudja, hogy miről beszélek! Azt hiszi, Lily Evans fiára vonatkozik, fel fogja kutatni őt – meg fogja ölni az egész családot...

– Ha Lily Evans ilyen fontos magának, Voldemort nyilván megkíméli őt. A gyermekért cserébe nem kérhet kegyelmet az anyának?

– Kértem... kértem rá őt...

– Undorodom magától – mondta Dumbledore, s Harry még sosem hallott ilyen mély megvetést a hangjában. Piton mintha összezsugorodott volna kissé. – Azzal tehát nem törődik, hogy meghal az asszony férje és a fia. Csak az érdekli, hogy megkapja, amit akar, igaz?

Piton nem válaszolt, csak nézett Dumbledore-ra.

– Rejtse hát el mindhármukat – szólt végül rekedten. – Védje... óvja meg őket... kérem.

– És mit kapok cserébe, Perselus?

– Cserébe? – Piton döbbenten tátozott. Harry azt várta, hogy tiltakozni fog, de a halálfaló egy hosszú pillanat múltán így felelt: – Bármit.

A dombtető eltűnt, és Harry már Dumbledore szobájában állt. Rémisztő, sebzett állat üvöltését idéző hang harsant. Piton előrebukva ült egy széken, Dumbledore sötét arccal állt fölötte. Néhány másodperc múlva Piton felemelte a fejét: arca olyan volt, mintha a dombtetői jelenet óta száz évet élt volna le kínok között.

– Azt hittem... azt mondta... megóvja őt...

– Őt és Jamest megcsalta az, akibe bizalmukat helyezték – mondta Dumbledore. – Ahogy magát is, Perselus. Úgy tudom, ígéretet kapott rá, hogy Voldemort megkíméli Lilyt.

Piton felületesen, zihálva lélegzett.

– A gyermek él – mondta Dumbledore.

Piton kis fejrándítást tett, mintha szemtelen legyet hessentene el.

– Lily fia él. A gyermek örökölte a szemét. Feltételezem, emlékszik Lily Evans szemének vágására és színére.

– Ne! – üvöltött fel Piton. – Vége... meghalt...

– Csak nem a lelkiismerete gyötri, Perselus?

– Bárcsak... bár én haltam volna meg...

– Mi haszna volna abból bárkinek? – tette fel szenvtelenül a kérdést Dumbledore. – Ha szerette Lily Evanst, ha igazán szerette őt, akkor nem kérdéses, mit kell tennie.

Piton szemére mintha köd borult volna a fájdalomtól, s Dumbledore szavai csak lassan jutottak el a tudatáig.

– Mit... miről beszél?

– Nagyon jól tudja, hogyan és miért halt meg Lily. Tegyen róla, hogy ne legyen hiábavaló az áldozata. Segítsen megvédenem Lily fiát.

– Nincs szüksége védelemre. A Sötét Nagyúr eltűnt...

– A Sötét Nagyúr vissza fog térni, és akkor Harry Potter szörnyű veszélybe kerül.

Hosszú hallgatás következett; Piton lassan összeszedte magát, légzése lassúbbá, egyenletesebbé vált. Végül ő törte meg a csendet:

– Rendben van. Vállalkozom rá. De soha – soha senkinek ne mondja el, Dumbledore! Ennek köztünk kell maradnia! Esküdjön meg rá! Nem tudnám elviselni... és különösen Potter fiát... Adja a szavát!

– Szavamat adjam, hogy titokban tartom élete legszebb cselekedetét, Perselus? – Dumbledore sóhajtva nézett Piton gyötrelemtől és indulattól égő arcába. – Ha ragaszkodik hozzá...

Az igazgatói szoba eltűnt, majd tüstént újra felbukkant. Piton most fel-alá járkált Dumbledore előtt.

– ...középszerű, kivagy, akár az apja, megátalkodottan engedetlen, nagyra van azzal, hogy híres, magamutogató, arcátlan...

– Olyannak látja őt, amilyennek látni akarja, Perselus – felelte Dumbledore, fel se nézve a *Transzformációs Szemle* lapjaiból. – Más tanároktól azt hallom, hogy a fiúcska szerény, rokonszenves, nagyjából átlagos képességű. A magam részéről szeretetre méltó gyermeknek tartom.

Dumbledore lapozott, és hozzátette:

– Legyen szíves, tartsa rajta a szemét Móguson.

Színes kavargás következett, majd sötét lett: Piton és Dumbledore a bejárati csarnokban, kissé félrehúzódva álltak egymás mellett. A karácsonyi

bál legkitartóbb résztvevői ballagtak el előttük, ki-ki a maga hálókörlete felé véve az irányt.

– Nos? – dörmögte Dumbledore.

– Karkarov jegye is egyre sötétebbé válik. Pánikba esett, fél a bosszútól. Ön is tudja, milyen sokat segített a minisztériumnak a Sötét Nagyúr bukása után. – Piton vetett egy oldalpillantást Dumbledore görbe orrú profiljára. – Karkarov el akar menekülni, ha felizzik a Jegy.

– Valóban? – Dumbledore tekintetével kísérte a nevetgélő Fleur Delacourt és Roger Daviest, akik a parkból érkeztek a csarnokba. – És maga kísértést érez, hogy kövesse a példáját?

– Nem – felelte Piton. – Én nem vagyok olyan gyáva.

– Nem – hagyta helyben Dumbledore. – Maga sokkal bátrabb ember, mint Igor Karkarov. Tudja, néha úgy érzem, elhamarkodjuk a házakba osztást...

E szavakkal Dumbledore magára hagyta az elképedt Pitont...

Egy pillanattal később Harry már ismét az igazgatói szobában állt. Éjszaka volt. Dumbledore oldalra roskadva, félájultan ült az íróasztal mögötti trónszerű széken. Jobb kezét, mely égett, fekete volt, bénán lelógatta a szék mellett. Piton varázsigéket mormolt, pálcáját a sérült kéz fölött a csuklóra szegezte, s közben baljával sűrű, aranyló báj italt töltött Dumbledore szájába. Néhány másodperc múltán Dumbledore szeme megrezdült, majd kinyílt.

– Miért? – kérdezte bevezetés nélkül Piton. – Miért vette fel ezt a gyűrűt? Átok ül rajta, ezt ön is tudhatta. Hozzányúlania sem lett volna szabad.

Rowle Gomold gyűrűje törötten hevert Dumbledore előtt az íróasztalon. Mellette ott feküdt Griffendél kardja.

Dumbledore keserűen elfintorodott.

– Bolond voltam... engedtem a kísértésnek...

– Miféle kísértésnek?

Dumbledore nem válaszolt.

– Kész csoda, hogy haza tudott jönni! – Piton hangja sercegett az indulattól. – A gyűrű átka kivételesen pusztító hatású, a legtöbb, amit remélhetünk, hogy a terjedését meg tudjuk akadályozni. Egyelőre sikerült a fél kezébe zárnom...

Dumbledore felemelte megfeketedett, béna kezét, s olyan pillantással kezdte nézegetni, mintha az valami érdekes ritkaság volna.

– Kitűnő munkát végzett, Perselus. Véleménye szerint mennyi időm van hátra?

Csevegő hangon beszélt, mintha csak a várható időjárásról érdeklődne. Piton tétozott, majd így felelt:

– Nem tudom. Talán egy éve. Az ilyen átkot nem lehet sokáig kordában tartani. Az idő múlásával egyre erősödik, és a végén biztosan szét fog terjedni.

Dumbledore elmosolyodott. Szemlátomást cseppet sem kavarta fel a hír, hogy egy éven belül meg fog halni.

– Szerencsés vagyok, Perselus, rendkívül szerencsés, hogy maga itt van nekem.

– Ha hamarabb értesít, csak néhány perccel, sokkal többet tehettem volna, több időt nyerhettem volna önnek! – fakadt ki keserű dühvel Piton. Tekintete a gyűrűre és a kardra fordult. – Azt hitte, ha széttöri a gyűrűt, az átok is megtörik?

– Valahogy úgy... nem kétséges, kissé zavarodott voltam... – Dumbledore erőlködve felegyenesedett a széken. – Hanem ez a fordulat mindenesetre leegyszerűsíti a dolgokat.

Piton megütközve nézett rá. Dumbledore elmosolyodott.

– Voldemort rám vonatkozó tervéről beszélek. Arról, hogy meg akar öletni a szerencsétlen Malfoy fiúval.

Piton leereszkedett a Dumbledore asztala előtti székre, arra, amelyen Harry előző évben oly sok időt töltött. A bájitaltan-tanár arcán látszott, hogy lenne még mondanivalója az átokfertőzte kézről, de annak párja udvarias gesztussal jelezte, hogy Dumbledore nem kívánja tovább taglalni a témát.

– A Sötét Nagyúr nem számít rá, hogy Draco sikerrel jár – szólt mogorván Piton. – A feladattal Luciust kívánta megbüntetni a hibákért, amelyeket az utóbbi időben elkövetett. A szülők lassú kínokat állnak ki: végig kell nézniük, amint Draco kudarcot vall, és megfizet érte.

– A fiú sorsa tehát éppúgy meg van pecsételve, mint az enyém – mondta Dumbledore. – Namármost, kézenfekvőnek tűnik számomra, hogy Draco kudarca esetén a feladat magára száll.

Rövid hallgatás következett.

– Azt hiszem, ez a Sötét Nagyúr terve.

– Voldemort úgy sejtí, hamarosan nem lesz már szüksége roxforti kémre?

– Igen, azzal számol, hogy az iskola a közeljövőben az irányítása alá kerül.

– Amennyiben ez bekövetkezne, számíthatok rá, hogy maga megtesz majd mindent, ami a hatalmában áll, a roxforti diákok védelme érdekében?

Dumbledore mintegy mellékesen kérdezte ezt, s Piton mereven rábiccentett.

– Helyes. Nos tehát: a legfontosabb dolga az lesz, hogy megtudja, mire készül Draco. Egy rémült kamaszfiú veszélyes lehet másokra, nem kevésbé önmagára. Ajánlja fel neki a segítségét, az útmutatását, nyilván elfogadja, hiszen kedveli magát...

– Mióta az apja kegyvesztett lett, nem annyira. Draco engem hibáztat, úgy hiszi, az apja pozíciójára áhítozom.

– Akkor is próbálkozzon. Nem annyira a magam sorsa, mint inkább az aggaszt, hogy a fiú szándékán kívül esetleg ártatlanok vesztét okozza a mesterkedésével. Végző soron persze csak egy módon menthetjük meg őt Voldemort haragjától.

Piton felvonta szemöldökét, és cinikus hangsúllyal feltette a kérdést:

– Talán szándékában áll megöletni magát vele?

– Természetesen nem. Magának kell megölnie.

Hosszú csend következett, amit csak egy furcsa, pattogó zaj zavart meg: Fawkes egy szépiacsonton élesítgette a csőrét.

– Most rögtön óhajtja, hogy megtegyem? – kérdezte sötét gúnnyal Piton.

– Vagy várjak néhány percet, hogy megfogalmazhassa a sírfeliratát?

– Annyira nem sürgős a dolog – mosolyodott el Dumbledore. – De merem állítani, csak várnunk kell, és elkövetkezik a megfelelő pillanat. Figyelembe véve azt, ami ma történt – mutatta fel átok égette kezét –, biztosak lehetünk benne, hogy egy éven belül sor kerül rá.

– Ha nem bánja, hogy meghal, miért nem hagyja, hogy Draco tegye meg? – kérdezte ridegen Piton.

– A fiú lelke még nem sérült súlyosan – felelte Dumbledore. – Nem engedhetem, hogy miattam szakadjon szét.

– És az én lelkem, Dumbledore? Az enyém?

– Egyedül maga a megmondhatója, hogy árt-e azzal a lelkének, ha megment egy öregembert a fájdalomtól és a megaláztatástól. Csakis azért kérem magától ezt az utolsó nagy szívességet, mert az, hogy a halál eljön értem, immár olyan biztos, mint hogy a Chudley Csúzlik az idén a tabella alján végeznek. És hát, bevallom, a gyors és fájdalommentes távozás volna kedvemre való – márpedig attól tartok, jobblétre szenderülésemből kínosan hosszadalmas és nem kis mocsokkal járó aktus kerekedne, ha szerepet kapna benne például Greyback – úgy hallom, Voldemort igénybe veszi a szolgálatait – vagy a bűbajos Bellatrix, aki köztudomásúlag szeret játszani az étellel, mielőtt elfogyasztja.

Dumbledore modora könnyed volt, de kék szemével olyan áthatóan nézett Pitonra, mintha látná a lelket, amiről szót ejtettek. Piton végül bólintott.

Dumbledore elégedettnek tűnt.

– Köszönöm, Perselus...

Az igazgatói szoba eltűnt. Piton és Dumbledore most a néptelen kastélyparkban sétáltak. Alkonyodott.

– Mit dolga Potterrel, hogy annyi estét tölt vele kettesben? – kérdezte váratlanul Piton.

Dumbledore fáradt pillantással nézett rá.

– Miért? Csak nem akar neki még több büntetőmunkát kiszabni? A gyerek lassan több időt tölt büntetésben, mint a tanórákon.

– Kiköpött apja...

– Külsőre talán, a jelleme viszont sokkal inkább az anyjáét idézi. Azért töltök annyi időt Harryvel, mert meg kell beszélnem vele bizonyos dolgokat, át kell adnom neki bizonyos információkat, amíg nem késő.

– Információkat – visszhangozta Piton. – Benne megbízik... bennem nem.

– Ez nem bizalom kérdése. Az időm, mint maga is tudja, hamarosan lejár. Gondoskodnom kell róla, hogy Harry megkapja az információkat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy elvégezhesse, amit el kell végeznie.

– És miért nem kaphatom meg én azokat az információkat?

– Nem szívesen raknám egyetlen kosárba minden titkomat – különösen nem egy olyan kosárba, ami oly gyakran lóg Voldemort nagyúr karján.

– Azt az ön kívánságára teszem!

– És nem is akárhogyan: rendkívüli ügyességgel. Ne higgye, hogy alábecsülöm az állandó veszélyt, aminek kiteszi magát, Perselus. Értékesnek tűnő információkat szolgáltatni Voldemortnak, s közben a lényegyet elhallgatni előle – ezt a feladatot nem merném rábízni senki másra.

– Mégis több titokba avat be egy kölyköt, aki képtelen okklumenciát gyakorolni, a varázslásban közepes képességű, és akinek az elméje közvetlen kapcsolatban áll a Sötét Nagyúréval!

– Voldemort féli azt a kapcsolatot – mutatott rá Dumbledore. – Nem is olyan rég kóstelót kapott belőle, mivel jár a számára, ha bevonul Harry elméjébe. Olyan fájdalmat élt át, amihez foghatót addig soha. Meg se kísérli újra megszállni Harry lelkét, ebben biztos vagyok. Azon a módon semmiképp.

– Nem értem.

– Voldemort végletesen megcsönkített lelke nem tudja elviselni egy olyan lélek érintését, mint Harryé. Égeti, mint nyelvet a fagyos acél, mint eleven húst a tűz...

– A lelke? Eddig elmékről beszéltünk!

– Harry és Voldemort esetében a kettő egyre megy.

Dumbledore körbepillantott, hogy megbizonyosodjon róla, maguk vannak. A Tiltott Rengeteg közelében sétáltak, de a környék kihaltak tűnt.

– Miután megölt engem, Perselus...

– Nem hajlandó mindent elmondani nekem, de ezt a kis szívességet azért elvárja tőlem! – fortyant fel Piton, és beesett arcán most valódi, ádáz harag lángolt. – Ne legyen annyira biztos magában, Dumbledore! Lehet, hogy már meggondoltam magam!

– A szavát adta, Perselus. És ha már a megígért szívességeknél tartunk: arról volt szó, hogy rajta tartja a szemét ifjú mardekáros barátunkon.

Piton dacosan hallgatott. Dumbledore sóhajtott.

– Jöjjön fel ma este tizenegykor a szobámba, és többé nem lesz oka felpanaszolni, hogy nem élvezzi a bizalmamat.

A következő szín megint az igazgatói szoba volt. Az ablakok vakon feketéllettek, Fawkes csendben gubbasztott a rúdján; Piton mozdulatlanul ült, Dumbledore sétált körülötte, és beszélt.

– Harry nem tudhatja meg, csak az utolsó pillanatban, csak mikor már feltétlenül szükséges tudnia – másként hogy lenne ereje megtenni, amit kell?

– De hát mit kell megtennie?

– Az csak rám és Harryre tartozik. És most, kérem, jól figyeljen, Perselus. A halálom után eljön majd egy nap – kérem, ne vitatkozzon, ne szóljon közbe! Eljön majd egy nap, amikor Voldemort féltetni kezdi a kígyója életét.

– Naginiét? – csodálkozott Piton.

– Úgy van. Ha azt tapasztalja, hogy Voldemort nem bíz már feladatokat a kígyóra, hanem maga mellett tartja, mágikus védelemmel látja el, akkor, úgy hiszem, már elmondhatja Harrynek.

– Mit mondjak el neki?

Dumbledore nagy lélegzetet vett, és behunyta a szemét.

– Mondja el neki, hogy azon az estén, amikor Voldemort meg akarta gyilkolni őt, amikor Lily az életét vetette pajzsként kettejük közé, s a gyilkos átok visszapattant Voldemortra, akkor Voldemort lelkéről leszakadt egy kis rész, és az a foszlány hozzákapcsolódott az egyetlen élő lélekhez, amit a romba dőlő házban talált. Voldemort lényének egy része Harryben él: ezért

tud beszélni a kígyókkal, és ezért áll fenn a titokzatos kapcsolat az ő elméje és Voldemorté között. És amíg a lélekfoszlányt, melynek a hiányát Voldemort nem is érzékeli, Harry magában őrzi és élteti, addig Voldemortot nem lehet megölni.

Harry egyszerre olyan távol érezte magát a két férfitől, mintha egy hosszú alagút végéből nézné őket, s hangjuk furcsán visszhangzott a fülében.

– Tehát a fiúnak... meg kell halnia? – kérdezte higgadtan Piton.

– És magának Voldemortnak kell végeznie vele. Ez nagyon fontos, Perselus.

Hosszú hallgatás. Végül Piton szólalt meg:

– Mindvégig... ennyi éven át azt hittem... hogy Lily miatt védelmezzük őt.

– Azért védelmezzük őt, mert tanulnia kell, fel kell nőnie, ki kell próbálnia az erejét. – Dumbledore még mindig behunyt szemmel beszélt. – A kapcsolatuk egyre szorosabbá válik, parazita módjára erősödik. Néha az az érzésem, ő maga is gyanítja már az okát. Ha jól ismerem őt, úgy fogja intézni a dolgokat, hogy amikor a halálba indul, az Voldemort végét jelenti majd.

Dumbledore kinyitotta a szemét. Piton borzadva nézett rá.

– Azért tartotta őt életben, hogy a megfelelő pillanatban halhasson meg?

– Ne botránkozzon meg ezen, Perselus. Hány férfit és nőt látott már meghalni?

– Jó ideje csak annyit, ahányat nem tudtam megmenteni – felelte Piton, és felállt. – Maga kihasználta engem.

– Amennyiben?

– Kémkedtem, hazudtam és az életemet kockáztattam, mert maga azt kívánta. Azt mondta, mindent azért teszünk, hogy megvédjük Lily Potter fiát. Most pedig közli, hogy úgy nevelte, mint egy leölésre szánt malacot...

– Meg vagyok hatva, Perselus – mondta őszintén Dumbledore. – Hát mégis eljutott odáig, hogy fontos magának a fiú?

– A fiú!? – mennydörögte Piton. – *Expecto patronum!*

A pálca hegyéből kirobbant az ezüst özsuta. Puhán a padlóra szökkent, egyszer körbenyargalt a szobában, azután kiröppent az ablakon. Dumbledore elnézte, ahogy tovaszáll, majd mikor kihunyt az ezüstös derengés, újra Piton felé fordította arcát. A szeme csordultig volt könnyel.

– Ennyi év után is?

– Örökké – felelte Piton.

Változott a szín. Harry most azt látta, hogy Piton az asztala mögötti Dumbledore-portréval beszélget.

– Közölnie kell Voldemorttal, melyik napon távozik Harry a nagynénjéektől – magyarázta Dumbledore. – Ha nem tenné meg, vagy rossz dátumot mondana, az gyanakvásra adna okot, hiszen Voldemort jól informáltnak tartja magát. Emellett viszont el kell ültetnie a hasonmások alkalmazásának ötletét – reményeim szerint az megfelelő védelmet nyújt majd Harrynek. Mundungus Fletcher alkalmas közvetítő lehet, vesse alá konfúziós bűbájnak! És még valami, Perselus: ha részt kell vennie az üldözésben, meggyőzően játssza a szerepét... feltétlenül meg kell őriznie Voldemort bizalmát, ameddig csak lehetséges, máskülönben a Roxfort Carrow-ék prédájává válik...

A következő jelenetben Piton szemtől szemben ült Mundungusszal egy ismeretlen ivóban. Mundungus arca furcsán kifejezéstartelen volt, Piton a homlokát ráncolta, erősen koncentrált.

– Javasolni fogja a Főnix Rendjének – mormolta –, hogy használjanak hasonmásokat. Százfülé-főzet. Ál-Potterek. Ez az egyetlen módszer, ami sikerrel kecsegtet. Elfelejtí, hogy tőlem kapta az ötletet. Azt fogja mondani, maga találta ki. Megértette?

– Értem – motyogta Mundungus.

Immár a levegőben voltak. Harry seprűnyélen repült Piton mellett a felhőtlen, sötét ég alatt. Csuklyás halálfalók között suhantak, és előttük Lupin meg az a Harry repült, aki valójában George volt... Az egyik halálfaló berepült Piton elé, Lupin hátára irányította pálcáját...

– *Sectumsempra!* – kiáltotta el magát Piton.

A halálfaló pálcás kezének szánt átok azonban célt tévesztett, George-ot találta el...

Piton Sirius régi szobájában térdelt. Lily levelét olvasta, és kampós orrának hegyéről könny csöpögött. A levél második oldalán csupán néhány szó állt:

*...és Gellert Grindelwald valamikor barátok voltak. Szerintem Bathildának nincs már ki minden kereke. Szeretettel ölel
Lily*

Piton a talárja zsebébe rejtette azt a lapot, amelyiken Lily neve és ölelése szerepelt. Egy fénykép is volt a kezében, azt kettétépte: a Lily nevető arcát ábrázoló részt megtartotta, a másik felét, amin James és Harry volt látható, eldobta, s a csonka fotó becsúszott a komód alá...

Piton most ismét az igazgatói szobában állt, s a falon lógó festmények egyikében hirtelen megjelent Phineas Nigellus portréalakja.

– Igazgató úr! A Deani Erdőben sátoroznak! A sárvérű...

– Ne használja ezt a szót!

– Jól van, akkor a Granger lány említette, hol vannak, miközben kinyitotta a táskáját, és meghallottam!

– Remek! Kitűnő! – kiáltott fel Dumbledore portréja az íróasztal mögött.

– Itt az idő, Perselus, a kardot! Ne feledje, hogy nagy szükségben, bátor tett árán kell megszereznie – és nem tudhatja meg, hogy magától kapja! Ha Voldemort olvas a fiú elméjében, és meglátja, hogy maga segített neki...

– Tudom – felelte kurtán Piton. Dumbledore portréjához lépett, és meghúzta a keretét. A festmény kifordult, akár egy ajtó, és a mögötte feltáruló rejtett üregből Piton kivette Griffendél kardját.

– Még mindig nem árulja el, miért olyan fontos, hogy Potter megkapja a kardot? – kérdezte, miközben utazóköpenyt kanyarított a vállára.

– Inkább nem – felelte Dumbledore portréja. – Harry tudja, mire kell használnia. De legyen óvatos, Perselus, George Weasley balesete után nem sok jóra számíthat, ha meglátják...

Piton hátranézett az ajtóból.

– Ne aggódjon, Dumbledore – mondta. – Már kész a tervem...

Azzal elhagyta a kerek helyiséget. Harry kiemelkedett a merengőből, és pillanatok múlva az igazgatói szoba szőnyegén találta magát: olyan volt, mintha abban a percben csukódott volna be az ajtó Piton mögött.

Harmincnegyedik fejezet **Újra a Rengetegben**

Végre az igazság. Abban a szobában, ahol egykor a győzelem titkait remélte meghallani, most, a poros szőnyegnek nyomott arccal hasalva, végre megértette, hogy nem fog életben maradni. Az a dolga, hogy nyugodt lélekkel a halál kitárt karjaiba sétáljon. Útközben el kell vágnia a szálakat, melyek ellenfelét még az élethez kötik, hogy mikor majd védtelenül, pálcát sem emelve Voldemort elé áll, helyreállhasson végre a rend, bekövetkezzen az, aminek már Godric's Hollow-ban be kellett volna következnie: ne éljen többé se az egyik, se a másik.

Érezte, hogy hevesen dobog a szíve – milyen különös, hogy a halál torkában csak még elszántabban dolgozik, még vitézebbül őrzi gazdája életét. Pedig nemsokára meg kell majd állnia. Dobbanásai meg vannak számlálva.

Vajon hányra lesz még ideje azalatt, hogy ő feláll, utoljára végigmegy a kastélyon, átvág a parkon, és besétál a Rengetegbe?

Feküdt a szőnyegen, hallgatta a mellkasában puffogó halotti dob szavát, és hirtelen rettegés fogta el. Fájni fog a halál? Sokszor volt már a közelében, sokszor menekült meg tőle, de sose jutott el odáig, hogy belegondoljon, milyen lenne maga a dolog, mert az élni akarás mindig elnyomta benne a halálfélelmet. Most az ellenkezője történik: nem akar menekülni, nem akar elfutni Voldemort elől. Tudja, hogy vége van, nincs már más hátra, csak maga a dolog: meghalni.

Bárcsak életét vesztette volna már azon a nyári éjjelen, amikor utoljára eljött a Privet Drive-ról – amikor a nemes főnixtollas pálca megmentette őt! Mennyivel jobb lett volna úgy halni meg, mint Hedvig, túl lenni rajta egy szempillantás alatt! Vagy egy pálca elé vetni magát, hogy megmentsen valakit, akit szeret... Most még a szülei halálát is irigyelte. De hidegvérrel belesétálni a pusztulásba – ehhez másféle bátorság kell, mint az övé. Érezte, hogy remegni kezd a keze; igyekezett úrrá lenni rajta, jóllehet nem volt ki előtt szégyenkeznie, a portrék a falon mind üresek voltak.

Lassan, nagyon lassan felült, s közben minden mozdulattal rácsodálkozott élő önmagára – úgy érezte, figyelte saját eleven testét, ahogy még soha. Miért csak most fogja fel, mekkora csoda ez a gépezet: az izmok, a zsigerek, a dobogó szív? Hamarosan megszűnik létezni a teste... vagy legalábbis ő maga megszűnik létezni benne. Légzése fokozatosan lelassult, nyugodtabbá, mélyebbé vált; száraz volt a szája és a torka, de az volt a szeme is.

Dumbledore csalásán jószérével meg sem lepődött. Hát persze, hogy volt egy nagyobb szabású terv – magától is rájöhetett volna erre, ha nem olyan vak és ostoba. De a maga felállította tételt, hogy Dumbledore életben akarja tartani őt, sosem jutott eszébe megkérdőjelezni. Pedig milyen egyszerű és világos: az élete hosszát kezdettől fogva az szabta meg, hogy meddig tart elpusztítani az összes horcruxot. Dumbledore örökségül ráhagyta az elkezdett munkát, s ő mit sem sejtve, engedelmesen tovább vagdosta a szálakat, amelyek az élethez kötik Voldemortot – és őt magát. Milyen praktikus, milyen elegáns megoldás: ne áldozzunk fel több életet, kapja a kockázatos feladatot az a fiú, akinek amúgy is vesznie kell – akinek a halála nem tragédia, hanem Voldemortra mért újabb csapás.

És Dumbledore tudta, hogy ő, Harry nem fogja elbliccelni a feladott leckét, addig megy, amíg az út végére nem ér – még ha az egyben az ő életének a vége is... mert Dumbledore vette a fáradságot, és kiismerte őt,

igaz? Dumbledore tudta, amit Voldemort is tud: hogy most, mikor ráébredt, hogy hatalmában áll véget vetni a rémálomnak, nem fogja hagyni, hogy még többen a halálba menjenek őmiatta. Lelki szeme elé tolakodott a nagyteremben kiterített Fred, Lupin és Tonks képe, és másodpercekig nem kapott levegőt: a halál már türelmetlen...

Ám Dumbledore túlbecsülte őt. Kudarcot vallott, hisz a kígyót nem sikerült elpusztítania. Az az egy horgony még az ő halála után is ehhez a világhoz köti majd Voldemortot. Igaz, a nyomába lépőnek már sokkal könnyebb dolga lesz. Vajon ki adja majd meg a kegyelemdöfést? Ron és Hermione tudják, mit kell tenni... Dumbledore nyilván ezért mondta, hogy ossza meg a titkot két másik emberrel: hogy legyen aki folytatja a munkát, ha az ő sorsa túl korán teljesedne be...

Mint esőcseppek a hideg ablaküvegről, úgy peregtek le gondolatai a rideg, megváltoztathatatlan tényről, hogy meg kell halnia. *Meg kell halnom.* Itt a vég.

Úgy érezte, Ron és Hermione valahol tőle nagyon messze, egy távoli országban vannak; mintha évek teltek volna el azóta, hogy utoljára találkozott velük. Nem lesz búcsúzkodás, nem fog magyarázkodni, ezt eltökélte. Ez egyszemélyes út, nem társasutazás, és ha megpróbálják visszatartani, azzal csak fogy a drága idő. Ránézett az ütött-kopott aranyórára, amit a tizenhetedik születésnapjára kapott: a Voldemort adta egyórás haladéknak már majdnem a fele eltelt.

Felállt. A szíve úgy ostromolta a bordáit, mint riadt madár a kalicka rácsát: talán tudja, milyen kevés ideje van hátra, és eltökélte, hogy abba belesűríti az összes dobbanást, amit egy teljes, hosszú életre szánt volna. Harry hátra se nézve csukta be maga után az igazgatói szoba ajtaját.

A kastély üres volt. Harry úgy érezte magát, mintha kísértetként járna benne, mintha máris meghalt volna. A portréalakok még mindig nem tértek vissza vásznaikra; hátborzongatóan dermedt és néma volt minden, mintha az életerő még megmaradt cseppjei mind a nagyterembe, a holtak és a gyászolók köré tódultak volna.

Harry beburkolózott a láthatatlanná tévő köpenybe, és útnak indult lefelé. Sorban maga mögött hagyta az emeleteket, mígnem végül a bejárat csarnokba vezető márványlépcsőre ért. Lényének egy parányi részével talán remélte, hogy valaki észreveszi és feltartóztatja őt, de a köpeny, mint mindig, ezúttal is tökéletesen működött, s ő akadálytalanul elérte a tölgyfaajtót.

A következő pillanatban kis híján összeütközött Neville-lel. Ő és egy másik fiú egy testet hoztak be épp a parkból. Harry a halottra pillantott, és a

látvány súlyos, tompa ütest mért a gyomrára: Colin Creevey – kiskorú volt, de ezek szerint visszalopózott, akárcsak Malfoyék. Colin szívfájdítóan kicsi volt holtában.

– Elbírom őt egyedül is, Neville – szólt Oliver Wood. A vállára emelte Colint, és bevitte a nagyterembe.

Neville egy percre nekidőlt az ajtófélfának, és kézfejjével megtörölte verejtékező homlokát. Mozdulata egy öregemberé volt. Aztán ellökte magát az ajtótól, és elindult lefelé a lépcsőn, ki a sötét parkba, hogy további halottakat keressen.

Harry még egyszer hátranézett a nagyterem felé. Odabent jöttek-mentek az emberek, vigasztalták egymást, ittak, térdeltek a halottak mellett – de azokat, akiket a legjobban szeretett, Harry nem látta közöttük: se Hermionét, se Ront, se Ginnyt, se senkit a Weasley családból, se Lunát. Úgy érezte, életének hátralevő perceit mind odaadná, ha vethetne rájuk még egy utolsó pillantást – de talán mégis jobb ez így, mert nem biztos, hogy lenne ereje levenni róluk a szemét.

Elindult lefelé a lépcsőn, hogy nekivágjon a sötétségnek. Hajnali négy felé járt az idő, s a halálos csönd és mozdulatlanság azt a képzetet keltette Harryben, hogy az egész birtok, minden fa és fűszál lélegzet-visszafojtva figyelni őt, várja, hogy képes lesz-e megtenni, amit tennie kell.

Odalépett Neville-hez, aki akkor már egy újabb holttest fölé hajolt.

– Neville.

– Jaj, Harry, a szívbajt hozod rám!

Harry levetette a láthatatlanná tévő köpenyt. A vágy, hogy mindent a lehető legjobban bebiztosítson, hirtelen ötletet szült benne.

– Hova mész egyedül? – kérdezte gyanakodva Neville.

– Ez is része a tervnek. El kell intéznem valamit. Figyelj, Neville...

– Harry! – Neville arcára rémület ült ki. – Harry, csak nem akarod feladni magad!?

– Nem – hazudta habozás nélkül Harry. – Dehogy is... De lehet, hogy eltűnök egy időre. Figyelj, Neville, Voldemortnak van egy kígyója... jó nagy kígyó... Nagininek hívja...

– Aha, hallottam róla... mi van vele?

– Meg kell ölni. Ron meg Hermione is tudja, de ha ők...

A borzalmas eshetőség gondolata egy pillanatra megbénította, szavát vette. De gyorsan összeszedte magát: példát kell vennie Dumbledore-ról, hideg fejjel, józanul kell intézkednie, gondoskodnia kell róla, hogy legyenek utódok, akik befejezik a munkát. Dumbledore abban a tudatban halt meg,

hogy három ember ismeri a horcruxok titkát; ő most kiesik, de Neville a helyére lép, így továbbra is meglesznek hárman...

– Ha nekik valamiért nem jönne össze... és úgy alakulna, hogy neked alkalmad van rá...

– Öljem meg a kígyót?

– Öld meg a kígyót! – bólintott Harry.

– Meg van beszélve. Veled minden oké?

– Persze. Kösz, Neville.

Harry továbbindult volna, de Neville elkapta a csuklóját.

– Folytatjuk a harcot, Harry. Ugye, tudod?

– Igen, és...

Nem tudta tovább mondani, a fojtogató érzés levágta a mondat végét. Neville a jelek szerint nem talált ebben semmi furcsát. Vállon veregette Harryt, aztán elengedte a csuklóját, és továbbindult halottakat keresni.

Harry újból magára kanyarította a köpenyt, és folytatta útját. Nem messze tőle valaki épp egy fekvő alak fölé hajolt. Már egészen közel ért hozzá, amikor felismerte: Ginny volt az.

Megtorpant. Ginny egy lány mellett guggolt, aki az édesanyját akarta látni.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta Ginny. – Beviszünk a kastélyba.

– De én haza akarok menni – suttogta a lány. – Nem akarok már harcolni.

– Tudom... – Ginnynek elcsuklott a hangja. – Ne félj, minden jóra fordul.

A borzongás hullámai futottak végig Harry bőrén. Bele akarta ordítani az éjszakába a sorsát, tudatni akarta Ginnyvel, hogy ott van, tudatni akarta vele, hova megy. Arra vágyott, hogy útját állják, visszarángassák, hazaküldjék...

Haza... de hiszen *otthon van*. A Roxfort volt az első, az egyetlen igazi otthona. Itt lelt menedékre, akárcsak Voldemort, Piton és a többi magára hagyott fiú...

Ginny már a sebesült lány mellett térdelt, fogta a kezét. Harry erőt vett magán, és továbbindult. Előreszegezett szemmel haladt el Ginny mögött, mégis látni vélte, hogy a lány felkapja a fejét – talán hogy körülnézzen, talán mert megérezte az ő közelségét –, de nem szólalt meg, nem fordult hátra.

A sötétben felsejlett a vadörlak sziluettje. Az ablakon most nem szűrődött ki fény, az ajtó mögött nem hangzott fel Agyar üdvözlő ugatása. A vidám vendégeskedések Hagridnál, a tűzfény tánca a rézkanna oldalán, a

kőkemény sütemények és Hagrid nagy, szőrös arca, és Ron, mikor csigákat hányt, és Hermione, mikor segített megmenteni Norbertet...

Harry elhaladt a ház mellett, elérte a Rengeteg szélét – és megtorpant.

Dementorok serege lebegett a fák között. Harry érezte a belőlük áradó hideget, és nem volt biztos benne, hogy képes lesz áthaladni rajta. Patrónust megidézni nem maradt ereje, remegő tagjainak sem tudott már parancsolni. Nem olyan könnyű dolog a halálba menni. Drága kincsnek érzett minden másodpercet, amíg még lélegezhet, csodának a fű illatát, az arcát simogató hús fuvallatot – mások éveket, évtizedeket fecsérelnék el, azt se tudják, mihez kezdjenek a sok idejükkel, ő pedig legszívesebben belekapaszkodna minden egyes másodpercbe... Képtelen továbbmenni, és muszáj továbbmennie: a hosszú meccs véget ért, a cikeszt elkapták, ideje leszállni a földre...

A cikesz... Zsibbadt ujjaival belekotort a nyakában lógó erszénybe, és elővette az aranylabdát.

Ott nyílok, ahol zárul.

Zihálva meredt a cikeszre. Most, mikor azt szerette volna, hogy a lehető leglassabban múljanak a másodpercek, felgyorsulni érezte az időt: száguldva jött a rádöbbenés, a gondolatainál is sebesebben érkezett a fejébe. Itt zárul minden. Most jött el a pillanat.

Ajkához érintette az aranyló labdát, és ezt suttogetta:

– Most megyek meghalni.

A fémhéj megrepedt, kinyílt. Harry leeresztette remegő kezét, s a másikkal felemelte Draco pálcáját. – *Lumos* – mormolta.

A cikesz két felében pihent a megrepedt fekete kő. A Feltámadás Köve a Pálcák Urát jelképező függőleges vonal mentén repedt el. Jól kivehető volt rajta a köpenyre illetve a köre utaló háromszög és kör.

A felismerés ezúttal is úgy érkezett, hogy Harrynek gondolkodnia sem kellett. Már nem baj, ha visszahozza őket, hisz hamarosan elmegy oda, ahol ők vannak. Igazából nem is ő szólítja őket, hanem ők szólítják őt.

Behuntya a szemét, és háromszor megforgatta a követ a tenyerén.

Tudta, hogy bekövetkezett, mert halk neszeket hallott a közelből: könnyű lábak érintették a gallyakkal beszórt erdőszéli talajt. Kinyitotta a szemét és körülnézett.

Nem kísértetek voltak, de nem is hús-vér emberek. Leginkább ahhoz a Denemhez hasonlítottak, aki egyszer réges-régen kiszökött a naplóból: márpedig ő félig megtestesült emlék volt. Ezek a szellemnél szilárdabb, de

földi lénynél légiesebb alakok Harry felé közeledtek, és valamennyiük arcán meleg mosoly ragyogott.

James épp olyan magas volt, mint Harry. Azt a ruhát viselte, amelyikben meghalt, haja borzas volt, szemüvege kicsit csálé, mint Mr Weasleyé.

Sirius magas és jóképű volt, sokkal fiatalabb, mint amilyennek Harry ismerte. Zsebre dugott kézzel, könnyű, ruganyos léptekkel, vigyorral az arcán közeledett.

Lupin is fiatalabb volt, a ruhája kevésbé elnyűtt, a haja sűrűbb és sötétebb. Örömmel nézett körül az ismerős helyen, megannyi kamaszkori kóborlás helyszínén.

Lily mosolya volt a legszélesebb. Harry elé lépve hátravetette hosszú haját, aztán csak nézte és nézte Harry arcát csillogó zöld szemével, mintha az idők végezetéig sem tudna eleget gyönyörködni benne.

– Nagyon bátor voltál...

Egy szó sem jött ki a torkán. Csak gyönyörködött édesanyjában, beérte volna azzal, ha örökre így maradhatnak.

– Már közel jársz – szólt James. – Mindjárt megérkezel... Nagyon büszkéek vagyunk rád.

– Fájni fog?

Mire észbe kapott, már kibukott Harryből a gyermeteg kérdés.

– A halál? Egyáltalán nem – válaszolta Sirius. – Csak egy pillanat. Könnyebben elragad, mint az álom.

– Gyorsan fogja csinálni – tette hozzá Lupin. – Túl akar lenni rajta.

– Nem akartam, hogy meghaljatok. – Harry nem gondolkodott, maguktól törtek fel belőle a szavak. – Bocsássatok meg...

Elsősorban Lupinhoz szólt, neki esdekelt.

– ...épp most, amikor megszületett a fiad... annyira sajnálom, Remus...

– Én is sajnálom – bólintott Lupin. – Sajnálom, hogy nem lehetek része az életének. De tudni fogja, miért haltam meg, és remélem, megérti, hogy így kellett lennie. Egy olyan világért küzdöttem, amelyben boldogabb élete lehet.

Egy hideg fuvallat, mely mintha a Rengeteg legmélyéből érkezett volna, meglibbentette Harry haját. Tudta, hogy halottai nem fogják ösztökélni, hogy induljon tovább, magának kell elhatározásra jutnia.

– Velem maradtok?

– Az utolsó percig – válaszolta James.

– Ők nem fognak látni benneteket? – kérdezte Harry.

– Hozzád tartozunk – felelte Sirius. – Senki más nem lát minket.

Harry az édesanyjára nézett.

– Maradj mellettem – mondta csendesen.

És elindult. A dementorok hidegét meg sem érezte – kísérői patrónusokként védték őt. Együtt haladtak a sűrűn nőtt, fent ágakkal, lent göcsörtös, kanyargó gyökereikkel összefonódó vén fák között. Harry szorosan összehúzta magán a köpenyt, s csak ment és ment a sötét rengeteg mélye felé. Nem tudta, hol van Voldemort, de biztosra vette, hogy megtalálja. James, Sirius, Lupin és Lily mellette haladtak, szinte nesztelen léptekkel. Az ő jelenlétükből fakadt minden bátorsága, a tőlük kapott erő emelte a lábát lépésről lépésre.

Úgy érezte, megszakadt a kapcsolat teste és tudata között, végtagjai akarátának irányítása nélkül mozognak, mintha már nem vezető, csak utas volna a testben, amit elhagyni készül. A holtakat, akik az erdőben kísérték, immár sokkal valóságosabbnak érezte, mint a kastélyban hátrahagyott élőket: most, az élete végén, Voldemort felé botladozva, Ron, Hermione, Ginny és a többiek tűntek múltbéli kísérteteknek.

Puffanás és suttogás: valamely más élőlény mozdult a közelben. Harry megtorpant, köpenye rejtekében maradva körülnézett és fülelt. Apja, anyja, Lupin és Sirius is megálltak.

– Ott van valaki – suttogta egy durva hang a közelben. – Láthatatlanná tévő köpeny van rajta. Lehet, hogy...

Két alak lépett ki egy közeli fa mögül. Pálcáik kigyúltak, s Harry megpillantotta Yaxleyt és Dolohovot. A halálfalók pontosan a felé a hely felé meresztették a szemüket, ahol Harry, Lily, James, Sirius és Lupin álltak. Úgy tűnt, nem látnak semmit.

– Biztos, hogy hallottam valamit – szólt Yaxley. – Talán valamit állat volt.

– Az a félnótás Hagrid telezsúfolta az erdőt a nyavalyás bestiáival – dörmögte hátrasandítva Dolohov.

Yaxley az órájára nézett.

– Mindjárt letelik az idő. Egy óra alatt ideérhetett volna. Nem jön.

– Pedig a nagyúr biztosra vette, hogy eljön. Nem fog örülni.

– Azt mondom, menjünk vissza – indítványozta Yaxley. – Hallgassuk meg, hogyan tovább.

A két halálfaló megfordult és elsétált az erdő mélye felé. Harry elindult utánuk, tudván, hogy pontosan oda fogják vezetni, ahova igyekszik. Rápillantott szüleire: édesanyja mosolygott, apja bátorítóan bólintott.

Néhány perc gyaloglás után fény tűnt fel előttük, s a két halálfaló kilépett egy tisztásra, amit Harry jól ismert még abból az időből, amikor

Aragog lakott ott. A szörnyűséges óriáspókra most csak hatalmas hálójának maradványai emlékeztettek: hordányi ivadékát a halálfalók elhajtották, ráuszították a Roxfort védőire.

A tisztás közepén tábornűz lángolt, lobogó fénye néma, éberem figyelő halálfalók seregét világította meg. Egy részük maszkot és csuklyát viselt, mások megmutatták arcukat. A csapat szélén két óriás ült, hatalmas árnyékot vetve a színre; kegyetlen ábrázatukat mintha sziklából faragták volna ki. Harry ott látta a csapatban Fenrirt, aki félrehúzódba kushadt, és hosszú körmét rágcsálta, és a nagydarab, szőke Rovelt, aki sebes ajkáról itatgatta a vért. Ott volt a megsemmisült, rettegő Lucius Malfoy és a beesett szemű, aggodalomtól reszkető Narcissa.

A tisztáson minden szem Voldemortra szegeződött. A sötét varázsló a bodzapálcát összekulcsolt kezei között tartva, lehajtott fejjel állt – mintha imádkozna vagy éppen számolna magában, s Harrynek át is villant a fején a groteszk gondolat, hogy olyan, mint a hunyó a bűjőcskában.

Yaxley és Dolohov visszatért a körbe, s Voldemort felpillantott rájuk.

– Színét se láttuk, nagyúr – jelentette Dolohov.

Voldemort arckifejezése nem változott. Vörös szeme lángolni látszott a tűz fényében. Lassan áthúzta hosszú fehér ujjai között a bodzapálcát.

– Nagyúr...

Bellatrix szólalt meg. Ő ült legközelebb Voldemorthoz; külseje zilált volt, arca kicsit véres, de sebesülés nem látszott rajta.

Voldemort csendet parancsolva felemelte a kezét; Bellatrix elnémult, s csak bámult urára áhítatosan.

– Azt hittem, eljön – szólalt meg magas, éles hangján Voldemort, tekintetét a táncoló lángokra függesztve. – Szinte biztos voltam benne.

Egy pissenés se hallatszott. Látszólag a többi jelenlévő sem félt kevésbé, mint Harry, akinek a szíve úgy ostromolta a bordáit, mintha eltökélte volna, hogy megszökik a testből, amit gazdája el akar dobni magától. Izzadó kézzel levetette a köpenyt, és összegyűrve a talárja alá dugta – a pálcájával együtt. Nem akart kísértésbe esni, hogy harcoljon.

– Úgy tűnik... tévedtem.

– Nem tévedtél.

Harry minden erejét összeszedte, s olyan hangosan szólalt meg, amilyet hangosan csak tudott: nem akarta, hogy hangja elárulja félelmét. A Feltámadás Köve kicsúszott zsibbadt ujjai közül, s mikor elindult, hogy a tűz fénykörébe lépjen, a szeme sarkából látta, hogy szülei, Sirius és Lupin

semmivé válnak. De nemcsak ők tűntek el a szeme elől: egyszerre úgy érezte, nincs ott más, csak ő és Voldemort.

Ez az illúzió egykettőre szertefoszlott. Az óriások felordítottak, a halálfalók talpra ugrottak, a torkokból kiáltások és a meglepetés hangjai törtek fel, még nevetés is harsant. Voldemort mintha kővé vált volna, de vörös szeme rátalált Harryre; a tűz fölött átpillantva merően nézte a közeledőt.

Ekkor valaki elbődült:

– Harry! Ne!

Harry megfordult: Hagrid egy közeli fához kötözve állt, erős testét tetőtől talpig kötelek szorították, a lombkorona rázkódott kétségbeesett vergődésétől.

– Ne! Ne! Harry, miért...?

– Csönd! – ordította Rovel, és egy pálcaintéssel elnémította Hagridot.

Bellatrix, aki már talpon volt, a mohó izgalomtól hullámozó kebelével nézte Voldemortot és Harryt. Nem mozdult más, csak a tűz lángjai és a kígyó, amely Voldemort feje mögött tekergett csillogó ketrecében.

Harry érezte talárja alatt a pálcát, de meg se kísérelte előhúzni. Tisztában volt vele, hogy egyfelől a kígyó mágikus védelme túl erős, másfelől ha csak megpróbálna pálcát szegezni Naginire, máris ötven átok suhanna felé. Továbbra is csak nézték egymást ellenfelével, és Voldemort most kissé oldalra billentette a fejét, úgy figyelte az előtte álló fiút. Ajaktalan szája halott mosolyra görbült.

– Harry Potter – szólt a tűz pattogásánál alig hangosabban. – A kis túlélő.

A halálfalók nem mozdultak. Vártak; minden és mindenki várt. Hagrid vergődött, Bellatrix zihált, és Harry valamiért Ginnyre gondolt, sugárzó szépségére, puha szájára, ahogy az övéhez ért...

Voldemort már felemelte a pálcáját. Fejét még mindig enyhén oldalra billentve tartotta, akár egy kíváncsi gyerek, aki tűnődik, vajon mi lesz, ha folytatja kísérletét. Harry belenézett a vörös szempárba, és azt kívánta, következzen be gyorsan, amíg még áll a lábán, amíg uralkodni tud magán, amíg még titkolni tudja félelmét...

Látta, hogy mozog a száj, azután zöld fény villant, és minden elsötétült.

Harmincötödik fejezet

King's Cross

Arcra borulva feküdt, és hallgatta a csöndet. Teljesen egyedül volt. Senki nem nézte. Nem volt ott senki más. Abban sem volt biztos, hogy ő maga ott van.

Hosszú idő elteltével, vagy talán ugyanabban a pillanatban, rádöbrent, hogy neki magának léteznie kell, többnek kell lennie testetlen gondolatnál, hiszen fekszik – érezhetően fekszik valamin. Képes tehát a tapintásra, és az, amin fekszik, szintén létező valami.

Alighogy eljutott eddig a következtetésig, mindjárt azt is konstataálta, hogy meztelen. Mivel tudta, hogy egyedül van, ez nem zavarta, épp csak különösnek találta. Arra gondolt, ha képes a tapintásra, akkor talán lát is. Megállapította, hogy van szeme, ugyanis ki tudta nyitni.

Világos köd vette körül, de olyasféle, amelyet még sosem látott. A párafelhő nem eltakarta a környező dolgokat, hanem maga volt a még kialakulatlan, formáját kereső környezet. Amin feküdt, színtelen, se hideg, se meleg valami volt: nem több lapos, üres felületnél, ami létezik és amin lenni lehet.

Felült. A teste sértetlennek tűnt. Megtapogatta az arcát. Nem volt rajta szemüveg.

Ekkor zaj érkezett a fülébe a környező alaktalan semmin át: egy kapálózó, küszködő valami halk, puha dobogása – szánsalmat ébresztő, egyszersmind illetlen, taszító zaj. Harry a hallatán úgy érezte, akaratlanul valami alattomban zajló, szégyenteljes dolog fültanújává vált.

Hirtelen azt kívánta, bár ne volna meztelen.

Alighogy a gondolat megfogalmazódott benne, egy talár bukkant fel karnyújtásnyira tőle. Érte nyúlt, felöltötte: a ruha puha, tiszta és meleg volt. Bámulsatos, hogy csak kívánsia kellett, és máris ott volt...

Felállt, és körülnézett. Holmi irdatlan Szükség Szobájába került volna? Minél tovább nézelődött, annál több dolgot látott. A magasban hatalmas, boltozatos, napsütötte üvegtető csillogott. Egy palota lehet? Köröskörül néma csend volt, csak a ködben rejtőző valami különös dobogása és nyöszörgése hallatszott...

Harry lassan körbefordult: a környezet mintha a tekintete parancsára alkotta volna meg magát. Tágas, jól belátható tér vette körül, egy tiszta és világos, a nagyteremnél sokkal terjedelmesebb csarnok, afölé borult az üvegboltozat. A csarnok üresen tátongott, rajta kívül nem volt benne senki, csak...

Harry visszahőkölt. Már látta, mi kelti a zajt: alakra didergő, ruhátlan kisgyermek, összehúzott teste érdes, eleven hús, mintha megnyúzták volna,

levegő után kapkodva fekszik a szék alatt, ahova berakták, hogy megszabaduljanak tőle, hogy ne is lássa senki.

Harry félt tőle. Kicsi, gyenge és elgyötört volt a lény, mégis borzalommal töltötte el őt. Ennek ellenére elindult felé, lassan, araszolva, készen arra, hogy ha kell, nyomban visszahúzódjon. Karnyújtásnyira megközelítette, de rá kellett döbbsennie, hogy nem bírja megérinteni. Gyávának érezte magát. Itt van egy segítségre, vigaszra szoruló lény, és ő képtelen legyőzni irtózását.

– Nem segíthetsz rajta.

Harry hátraperdült. Albus Dumbledore közeledett felé – könnyű léptekkel, délcegen, lebbenő éjkék talárban.

– Harry! – Dumbledore kitárta karját. Mindkét keze fehér volt, egészséges, ép. – Te csodálatos ifjú, te bátor, bátor ember. Gyere, sétálj velem!

Harry szólni sem tudott a megrökönyödéstől, de engedelmesen követte Dumbledore-t, aki a megnyúzott, nyöszörgő gyerektől eltávolodva odavezette őt két székhez, amelyek nem sokkal odébb az üvegboltozaton át aláhulló fényben álltak, de amelyeket Harry addig valamiért nem vett észre. Dumbledore leült az egyikre, Harry, a néhai igazgató arcát kémelve, a másikkra zuttyant le. Hosszú, ezüstös haj és szakáll, ragyogó kék szempár a félhold alakú szemüveg mögött, görbe orr – azt a Dumbledore-t látta maga előtt, akit egykor ismert, de hát...

– De hát ön meghalt – szólt Harry.

– Úgy van – hagyta helyben Dumbledore.

– Akkor hát... én is meghaltam?

Dumbledore szája még szélesebb mosolyra húzódott.

– Hát igen... Az itt a kérdés, nemde? Mindent egybevéve, kedves fiam, úgy hiszem, nem.

Nézték egymást, az öregember kitartóan mosolygott.

– Nem? – kérdezte Harry.

– Nem – felelte Dumbledore.

– De hát... – Harry önkéntelenül villám alakú sebhelyéhez emelte a kezét. Nem tudta kitapintani. – De hát meg kellett volna halnom – nem védekeztem! Hagyni akartam, hogy megöljön!

– És azt hiszem – vont a szemöldökét Dumbledore –, ennek köszönhetünk mindent.

Dumbledore-ból úgy sugárzott a boldogság, mint a fény, mint a tűz: Harry sosem látta még ilyen tökéletesen, maradéktalanul elégedettnek ezt az

embert.

– Kérem, magyarázza meg – mondta.

– De hiszen magadtól is tudod. – Dumbledore összetámasztotta ujjai hegyét.

– Hagytam, hogy megöljön, nem?

– Hagytad – bólintott Dumbledore. – Folytasd!

– Így hát a lelkének az a része, ami bennem volt...

Dumbledore még lelkesebben bólintott, biztatva Harryt, hogy folytassa.

– ...eltűnt?

– Úgy van! Igen, elpusztította! A lelked immár ép, és csak a tiéd, Harry.

– De hát akkor...

Harry hátrapillantott a szék alatt reszkető kicsiny, megkínzott teremtményre.

– Az micsoda, professzor úr?

– Valami, amin senki sem segíthet – felelte Dumbledore.

– De ha Voldemort a gyilkos átkot használta – futott neki újból Harry –, és most senki nem halt meg helyettem, akkor hogy lehetek életben?

– Erre, azt hiszem, magadtól is rájössz. Emlékezz! Idézd fel, mit művelt esztelenségében, mohóságában, kegyetlenségében.

Harry elgondolkodott, s közben tekintete körbevándorolt a csarnokban. Palotának igencsak furcsa volt a hely a rövid sorokba rendezett székekkel, az itt-ott felbukkanó kis korlátokkal – és még mindig nem volt ott más teremtet lélek, csak ő és Dumbledore meg a nyomorúságos lény a szék alatt. És a válasz egyszer csak ott volt a nyelvén.

– Felhasználta a véremet – mondta Harry.

– Pontosan! – vágta rá lelkesen Dumbledore. – Felhasználta a véredet, azzal alkotott magának élő testet! Ott van a véred az ereiben, Harry, ott van mindkettőtökben a védelem, amit Lilytől kaptál! Voldemort a saját életével köt az élethez téged!

– Amíg él... addig én is élek? De hát azt hittem... azt hittem, épp fordítva van! Azt hittem, meg kell halnunk, mindkettőnknek! Vagy a kettő ugyanaz?

A szenvedő kis lény nyöszörgése és dobogása kizökkentette gondolatmenetéből, megint hátranézett rá.

– Biztos, hogy nem tehetünk érte semmit?

– Számára nincs segítség.

– Akkor kérem... magyarázza tovább.

Dumbledore elmosolyodott.

– Te voltál a hetedik horcrux, Harry, az egyetlen olyan horcruxa, amit nem szándékosan készített. A lelke annyira ingataggá vált már, hogy elszakadt, mikor elkövette a rettenetes tettek sorát: megölte a szüleidet és kísérletet tett egy gyermek meggyilkolására. Az, amennyi megmaradt belőle aznap este, még kevesebb volt, mint hitte. Nemcsak a testét hagyta ott a házban, hanem lényének egy részét is, azt a részt, amelyik beléd, a túlélővé vált áldozatba épült be.

– És a tudása ezután is szánalmasan hiányos maradt, Harry! Amit Voldemort nem becsül, azt megérteni sem hajlandó. A házimanókról, a gyermekmesékről, a szeretetről, a hűségről és az ártatlanságról nem tud semmit. Semmit! Hogy mindezek az övét meghaladó erőt hordoznak, mindenfajta mágiát elsöprő hatalommal bírnak – ez olyan igazság, amit ő máig sem fogott fel.

– Abban a hitben használta a véreket, hogy az erősebbé teszi majd őt. Beépített a testébe egy parányi részt abból a bűbájból, amellyel édesanyád itatott át téged, amikor meghalt érted. Voldemort teste múlhatatlanná teszi Lily áldozatát, és amíg él az a bűbáj, addig te is élsz, és él Voldemort utolsó reménye.

Dumbledore rámosolygott Harryre, aki ismét döbbenten meredt rá.

– És ön tudta ezt? Mindvégig tudta?

– Feltételeztem. De a feltételezéseim rendszerint helytállóak – felelte vidáman Dumbledore, s ezután hosszú ideig szótlanul ültek, miközben a nyomorult kis lény nyöszörgött és reszketett a hátuk mögött.

– Van más is – szólt végül Harry. – Vannak más kérdések is. Miért törte el a pálcám az ő kölcsön kapott pálcáját?

– Erre nem tudok teljes bizonyossággal felelni.

– Akkor csak mondja el, mit feltételez – kérte Harry, mire Dumbledore felnevetett.

– Egy valamivel mindenképp tisztában kell lenned, Harry: te meg Voldemort a mágia mindeddig ismeretlen, felderítetlen területeire hatoltatok. A dologra, ami feltételezésem szerint történt, nincs precedens, és aligha akad olyan pálcakészítő, aki megjósolhatta vagy megmagyarázhatta volna Voldemortnak.

– Mint most már tudod, Voldemort, mikor újból emberi testet öltött, akaratlanul megerősítette a kettőtöket összefűző köteléket. Lelkének egy része akkor már benned élt, s ő emellett még, hogy az erejét fokozza, felhasználta a véred, s így részessé tette magát édesanyád áldozatából. Ha felfogta volna, pontosan mit jelent s milyen rémisztő erővel bír az az áldozat,

akkor talán nem mert volna a véredhez nyúlni... másfelől, ha képes lenne az efféle belátásra, nem is volna igazán Voldemort, és talán sose adta volna gyilkolásra a fejét.

– Miután a jóvoltából létrejött ez a dupla kötelék, mely emberemlékezet óta a legszorosabb sorsösszefonódás két varázsló között, Voldemort rád támadt egy olyan pálcával, ami magjában rokona volt a tiednek. Ekkor, mint tudjuk, igen különös dolog történt. A magok sajátos módon reakcióba léptek, amire Voldemort, nem sejtve, hogy a pálcáitok ikertestvérek, nem számított.

– Azon az estén ő jobban félt, mint te, Harry. Te tudomásul vetted a halál fenyegetését, sőt megbékéltél vele, s ez olyasmi, amire Voldemort sosem volt képes. A bátorságod győzelemre segített, a pálcád legyűrte az övét. S közben történt a két pálcá között valami, amiben gazdáik kapcsolatának a sajátosságai tükröződtek.

– Úgy hiszem, a pálcád azon az estén átvett valamennyit Voldemort pálcájának tulajdonságaiból és erejéből, másként fogalmazva: elraktározott egy keveset magából Voldemortból. Így aztán, mikor Voldemort üldözőbe vett, a pálcád felismerte őt, az embert, aki egyszerre rokon és halálos ellenség, és a saját mágiáját fordította ellene, olyan varázst, amelyhez foghatót Lucius pálcája sosem produkált. A pálcádban ott és akkor egyesült a te hihetetlen bátorságod és Voldemort halálos mágiájának ereje: ugyan mennyi esélye volt ez ellen Lucius Malfoy szánalmas vesszejének?

– De ha a pálcám ilyen erős volt, akkor hogy tudta Hermione eltörni? – kérdezte Harry.

– Kedves fiam, a pálcád rendkívüli tulajdonságai egyedül azzal a Voldemorttal szemben érvényesültek, aki kontár módjára manipulálni próbálta a mágia legszigorúbb törvényeit. Vele szemben valóban borzalmas erővel bírt a pálcád, de egyébként olyan volt, mint a többi... azzal együtt, hogy nyilván kiváló pálcá volt – fejezte be jóindulatúan Dumbledore.

Harry elgondolkodott, s nem szólalt meg egy hosszú percig – vagy talán csak pár röpké pillanatig. Ezen a helyen valahogy másként működött az idő.

– Az ön pálcájával ölt meg engem.

– Az én pálcámmal nem sikerült megölnie téged – helyesbített Dumbledore. – Meglehetősen bizonyossággal kijelenthetjük, hogy nem haltál meg... Ez persze mit sem változtat azon – folytatta gyorsan, mintha attól félne, hogy tapintatlan volt –, hogy borzalmas kínokat állhattál ki.

– Most viszont nagyon jól vagyok – mondta tiszta, ép kezére pillantva Harry. – Egyébként hol vagyunk?

– Én is éppen ezt akartam kérdezni tőled. – Dumbledore körülnézett. – Véleményed szerint hol vagyunk?

Amint elhangzott a kérdés, Harry rádöbben, hogy kész válasz van a fejében.

– Úgy fest a hely – felelte tünődve –, mint a King's Cross pályaudvar. Csak sokkal tisztább, meg üres, és vonatokat se látok.

– A King's Cross pályaudvar! – Dumbledore zabolátlan kacagásban tört ki. – Ki hitte volna!

– Miért, ön szerint hol vagyunk? – kérdezte kissé sértődötten Harry.

– Halvány sejtelmem sincs, kedves fiam! Ez, ahogy bizonyos körökben mondani szokás, a te bulid.

A választól Harry nem lett okosabb. Bosszantotta Dumbledore rejtélyeskedése, s ezt kifejezésre is juttatta egy mérges pillantással. Aztán eszébe jutott egy kérdés, amit sokkal fontosabbnak érzett tartózkodási helyük problémájánál.

– A Halál ereklyéi – szolt, és elégtétellel nyugtázta, hogy szavai lehervasztották Dumbledore mosolyát.

– Hát igen – hümmögött a professzor. Még némi nyugtalanság is rezdült az arcán.

– Hallgatom.

Mióta ismerték egymást, most először fordult elő, hogy Harry nem öregembernek látta Dumbledore-t: egy másodpercig olyan volt az arca, akár egy csibészségen kapott kisfiúé.

– Meg tudsz bocsátani nekem, Harry? Meg tudod bocsátani, hogy nem bíztam benned? Hogy nem mondtam el? Tudod, attól féltem, te is beleesel abba a hibába, amibe én. Rettegtem tőle, hogy megismétled az én kudarcomat. A bocsánatodat kérem, Harry. Már tudom, hogy jobb ember vagy, mint én.

– Miről beszél? – Harryt megriasztotta ez a hangnem s a Dumbledore szemében megcsillanó könnyek.

– Hát az ereklyékről, az ereklyékről – dörmögte Dumbledore. – Egy kétségbeesett ember álmáról!

– De hát az ereklyék léteznek!

– Igen, léteznek, és veszélyesek, mert csábítják az ostobákat – mondta Dumbledore. – Én is ilyen ostoba voltam. De hát ezt te is jól tudod. Nincsenek már titkaim előtted. Tudod jól.

– Mit tudok?

Dumbledore egész testével Harry felé fordult. Ragyogó kék szeme még mindig könnyes volt.

– A Halál urának lenni, Harry, a Halál urának lenni! Semmivel sem voltam különb Voldemortnál!

– Dehogynem volt különb! – tiltakozott Harry. – Miért mond ilyet? Ön csak akkor ölt, ha kényszerítették rá!

– Igen, ez igaz... – motyogta Dumbledore, s olyan volt, mint egy gyerek, aki dicséretre, megerősítésre vágyik. – De én is le akartam győzni a halált, Harry.

– De nem úgy, ahogy ő... – vágta rá Harry. Milyen furcsa, hogy miután annyiszor tett szemrehányást magában Dumbledore-nak, most itt ül vele ebben a csarnokban, és önmagától próbálja megvédeni. – ...ereklyékkel akarta legyőzni, nem horcruxokkal.

– Ereklyékkel... – dünnyögte Dumbledore –, nem horcruxokkal... Így igaz.

Hallgattak. A szenvedő kis lény nyöszörgött, de Harry már nem fordult hátra.

– Grindelwald is az ereklyét kereste? – kérdezte.

Dumbledore egy pillanatra behunyta a szemét, és bólintott.

– Ez alapozta meg a barátságunkat – mondta csendesén. – Két okos és önhitt fiú, akinek ugyanaz a rögeszméje. Nyilván kitaláltad, hogy eredetileg Ignotus Perevell sírja miatt jött el Godric's Hollow-ba. Meg akarta vizsgálni a falut, ahol a harmadik testvér meghalt.

– Tehát igaz? – kerekedett el Harry szeme. – Az egész? A Peverell fivérek...

– Ők a három testvér a meséből – bólintott Dumbledore. – Igen. Aztán hogy tényleg egy elhagyott ösvényen találkoztak-e a Halállal... Úgy vélem, valószínűbb, hogy a Peverell testvérek pusztán csak tehetséges és igen veszélyes varázslók voltak, akiknek sikerült megalkotniuk azt a három rendkívüli, mágikus tárgyat. Az efféle holmik gyakran válnak legendák ihletőivé, s úgy sejtem, ilyen módon lettek belőlük a Halál ereklyéi.

– A Köpeny, mint már tudod, évszázadokon át apáról fiúra, anyáról leányra szállt, mígnem megörökölte Ignotus utolsó élő leszármazottja, aki Ignotushoz hasonlóan Godric's Hollow-ban született.

Dumbledore rámosolygott Harryre.

– Én?

– Te. Tudom, kitaláltad, miért volt nálam a köpeny aznap este, mikor a szüleid meghaltak. James csupán néhány nappal azelőtt mutatta meg nekem.

Hány büntetlenül maradt iskolai csínyére szolgált magyarázattal az a köpeny! Alig mertem hinni a szememnek. Akkor már rég nem álmodoztam róla, hogy megszerzem mindhárom ereklyét, de túl nagy volt a kísértés: kölcsönkértem, hogy megvizsgálhassam... Páratlan darab volt, ősrégi, mégis minden szempontból tökéletes... Aztán apád meghalt, nekem meg végre valahára két ereklye volt a birtokomban!

Dumbledore hangja mardosó keserőséggel volt tele.

– A köpeny nem segített volna a szüleimen – mondta gyorsan Harry. – Voldemort tudta, hol keresse őket. Az átoktól nem véd meg a köpeny.

– Ez igaz – sóhajtott Dumbledore. – Ez igaz.

Harry várt, de mivel Dumbledore nem folytatta magától, megpróbálta továbblendíteni.

– Szóval akkor már nem kereste az ereklyéket, amikor a köpennyel találkozott?

– Már rég nem – felelte csüggedten Dumbledore. Úgy tűnt, erőt kell vennie magán, hogy Harry szemébe tudjon nézni. – Tudod, mi történt. Jól tudod. Nem vethetsz meg jobban érte, mint amennyire magamat megvetem.

– Én nem vetem meg önt...

– Rosszul teszed – mondta Dumbledore, s mélyet sóhajtott. – Ismered a húgom betegségének a titkát, tudod, mit tettek vele azok a muglik, és tudod, mi lett belőle. Apám bosszút állt, megfizetett érte, az Azkabanban halt meg. Anyám arra áldozta az életét, hogy Arianát ápolja. – És én nehezteltem ezért.

Keményen koppantak Dumbledore szavai. A professzor Harry feje fölött a távolba meredt.

– Tehetséges voltam, okos voltam. Menekülni akartam otthonról. Sikerre, dicsőségre vágytam.

– Ne érts félre – folytatta, s a fájdalom ismét ösöreggé tette arcát. – Szerettem őket. Szerettem a szüleimet, az öcsémet, a húgomat, de önző voltam; hogy mennyire, azt te, akinél kevés önzetlenebb embert ismerek, el sem képzelheted.

– Mikor anyám meghalt, és a nyakamba szakadt a felelősség a sérült húgomért és a hóbortos öcsémért, dühösen és elkeseredetten tértem vissza a faluba. Úgy éreztem, csapdába zártak, megbénítottak. És akkor jött ő...

Dumbledore újra Harry szemébe nézett.

– Grindelwald. El sem képzelheted, Harry, mennyire magukkal ragadtak, fellelkesítettek az eszméi. Mi, varázslók átvesszük a hatalmat, alattvalóinkká tesszük a muglikat, és Grindelwald meg én leszünk a forradalom dicsőséges ifjú vezérei.

– Voltak ugyan aggályaim, de sikerült üres szavakkal elaltatnom a lelkiismeretemet. Minden, amit teszünk, a nagyobb jót szolgálja majd, és ha bántunk is keveseket, százszoros a haszon, amit a varázslóknak szerzünk. Hogy legbelül, a szívem mélyén, tudtam-e, miféle ember valójában Gellert Grindelwald? Azt hiszem, tudtam, de inkább a vakságot választottam. Mert ha a terveink gyümölcse beérik, valóra vált volna minden álmom.

– És minden elmeszüleményünk központjában a Halál ereklyéi álltak! Rabul ejtették őt az ereklyék, rabul ejtettek mindkettőnket! A legyőzhetetlen pálca, a fegyver, amely hatalomra segít minket! A Feltámadás Köve... számára a kő, bár úgy tettem, mintha ezt nem tudnám, inferusok seregét jelentette! Számomra, megvallom, a szüleim visszatértét és a megszabadulást a család főként rám háruló terheitől.

– És a köpeny... a köpenyről valamiért kevés szó esett köztünk, Harry. Mindketten láthatatlanná tudtunk válni, ahhoz nem kellett nekünk a köpeny, annak igazi csodája abban áll, hogy a gazdáján kívül másoknak is védelmet tud nyújtani. Úgy gondoltam, ha megtaláljuk, hasznát veszem majd Ariana elrejtéséhez – de elsősorban azért érdekelt minket a köpeny, mert azzal együtt teljes a háromság: a legenda ugyanis úgy szól, hogy aki mindhárom tárgyat birtokolja, az a Halál ura, vagyis, a mi értelmezésünkben, legyőzhetetlen lesz.

– Grindelwald és Dumbledore, a Halál legyőzhetetlen urai! Két hónapon át a fantazmagóriák, kegyetlen álmok bűvkörében éltem, hátat fordítva családom két megmaradt tagjának.

– És a végén... tudod, mi történt. A valóság utolért az én faragatlan, műveletlen és nálam százszor különb öcsém képében. Nem akartam meghallani az igazságot, amit az arcomba vágott. Nem akartam megérteni, hogy az érzékeny, labilis idegzetű húgomat nem cipelhetem el ereklyéket keresni.

– A veszekedésből viaskodás lett. Grindelwald elvesztette az önuralmát. Rémisztő erővel kitört belőle az, amiről nem voltam hajlandó tudomást venni, pedig éreztem, hogy benne szunnyad. És Ariana... akit anyám annyi éven át féltő gonddal óvott... holtan feküdt a padlón.

Dumbledore-nak elakadt a lélegzete, aztán feltört belőle a zokogás. Harry kinyújtotta felé a kezét, s megkönnyebbüléssel konstataálta, hogy meg tudja érinteni őt; vigasztalóan megszorította a karját, és Dumbledore lassan lecsillapodott.

– Grindelwald elmenekült, amit rajtam kívül bárki előre megjósolt volna. Megszökött, és vitte magával a hatalom megszerzésének terveit, a muglik kínzására kiagyalt ötleteket meg az álmokat a Halál ereklyéiről – az

álmokat, amelyeket együtt szőttem vele. Ő eltűnt, nekem pedig nem maradt más, mint hogy eltemessem a húgomat és megfizessem szégyenem árát, megtanuljak együtt élni a büntudattal és a gyász szörnyű fájdalmával.

– Múltak az évek, és jöttek a hírek róla. Azt beszélték, szerzett magának egy irtózatosszerű pálcát. Eközben nekem felajánlották a mágiaügyi miniszter posztját. Nem egyszer, sokszor. Persze nem fogadtam el. Megtanultam, hogy az én kezembe nem való hatalom.

– De hát ön sokkal, de sokkal jobb miniszter lett volna, mint Caramel vagy Scrimgeour! – bizonygatta Harry.

– Úgy gondolod? – kérdezte nehéz sóhajjal Dumbledore. – Én nem vagyok biztos benne. Fiatalemberként kiderült rólam, hogy a hatalom a gyengém, az az egyetlen nagy kísértés számomra. Furcsa dolog ez, Harry, de talán azoknak való leginkább a hatalom, akik nem vágynak rá. Azoknak, akiket, mint téged is, a sors állít az élre, akik szükségből öltik fel a palástot s aztán maguk is meglepődnek rajta, mennyire jól illik a vállukra.

– Jobb volt nekem a Roxfortban. Jó tanár voltam, azt hiszem...

– Ön volt a legjobb...

– Kedves, hogy ezt mondod. Ám amíg én ifjú varázslók oktatásával foglalatostkodtam, Grindelwald sereget toborzott. Azt mondják, félt tőlem, s talán így is volt, de azt hiszem, kettőnk közül én voltam az, aki jobban rettegett.

– Nem a haláltól félttem – felelte Harry kérdő tekintetére Dumbledore. – Nem attól, amit a varázsereje művelhet velem. Tudtam, hogy egyforma erősek vagyunk, én talán egy árnyalattal még ügyesebb is vagyok. Az igazságtól félttem. Sosem derült ki ugyanis, hogy annak az utolsó, rettenetes viaskodásnak a során ki lőtte ki azt a bizonyos átkot, ami megölte a húgomat. Nevezd gyávának, Harry, és nem leszel igazságtalan. Mindennél jobban rettegettem attól, hogy kiderül: nemcsak az önteltségemmel, az ostobaságommal okoztam Ariana halálát, de tőlem származott még a csapás is, ami kioltotta az életét.

– Azt hiszem, Grindelwald tudta, hogy mitől félek. Sokáig halogattam a találkozást vele, de végül már gyalázat lett volna tovább vonakodnom. Sorban haltak meg az emberek, Grindelwald feltartóztathatatlannak látszott, fel kellett hát lépnem ellene.

– Tudod, mi történt ezután. Megnyertem a párbajt. Elnyertem a pálcát.

Hallgatás következett. Harry nem kérdezte, végül megtudta-e Dumbledore, kinek az átka ölte meg Ariánát. Nem akarta hallani, és még kevésbé akarta rákényszeríteni Dumbledore-t, hogy megmondja neki. Ám

végre tudta, mit mutatna Dumbledore-nak Edevis tükre, s hogy miért volt olyan megértő a professzor, mikor látta, hogy őt, Harryt lenyűgözi a tükör.

Hosszú ideig némán üldögéltek. Harryt már nem zavarta a megkínzott kis lény nyöszörgése. Végül ő szólalt meg ismét:

– Grindelwald meg akarta akadályozni, hogy Voldemort felkutassa a pálcát. Hazudott, azt mondta, sosem volt a birtokában.

Dumbledore bólintott, az ölébe bámult, horgas orrán még mindig csillogott egy könnycsepp.

– Azt mondják, utolsó éveiben, a nurmengardi cella magányában megbánást tanúsított. Remélem, valóban így volt. Remélem, felfogta tettei borzalmas, szégyenteljes voltát. Talán ez indította arra, hogy hazudjon Voldemortnak... hogy egy lépéssel se segítse közelebb az ereklyéhez...

– És igyekezzen megakadályozni, hogy Voldemort kifossa az ön sírját – tette hozzá Harry, és Dumbledore megtörölte a szemét.

Rövid hallgatás után megint Harry szólalt meg:

– Ön használni próbálta a Feltámadás Kövét.

Dumbledore bólintott.

– Amikor, annyi év után, a Gomoldok elhagyott házában rátaláltam arra az ereklyére, amelyre legjobban áhítoztam – bár ifjú koromban egészen más okból vágytam rá –, elvesztettem a fejem, Harry. Megfeledkeztem róla, hogy a kő immár horcrux, hogy a gyűrűn bizonyára átok ül. A kezembe vettem, az ujjamra húztam, és egy másodpercig azt képzeltem, látni fogom Arianát meg anyámat és apámat, és megmondhatom nekik, mennyire bánom, amit tettem...

– Kötzőznivaló bolond voltam, Harry. Évtizedek alatt sem tanultam semmit. Újra meg újra megmutatkozott, hogy méltatlan vagyok a Halál ereklyéinek egyesítésére. Ez volt a végső bizonyíték rá.

– Miért? – értetlenkedett Harry. – Természetes dolog, hogy újra látni akarta őket. Mi rossz van abban?

– Millióból egy olyan ember van, Harry, aki méltó az ereklyék egyesítésére. A három közül csak egy, a legbaljóslatúbb volt nekem való. Arra alkalmas voltam, hogy birtokoljam a Pálcák Urát, ne hencegjek és ne gyilkoljak vele. A pálcát megszelídíthettem és használhattam, mert nem önös érdekből szereztem meg, hanem hogy megmentsek tőle másokat.

– A köpenyt ellenben a hiú kíváncsiság adta a kezembe, így nekem sose működött olyan jól, mint neked, az igazi gazdájának. A kővel pedig csak visszarángattam volna a megbékülteket, nem úgy, mint te, aki az önfeláldozásod szolgálatába állítottad. Te vagy az ereklyék méltó birtokosa.

Dumbledore megveregette Harry kezét, ő pedig felpillantott az öregember arcára, és akarva-akaratlanul elmosolyodott – hogy is haragudhatna még Dumbledore-ra?

– Miért nehezítette meg annyira a dolgomat?

Dumbledore mosolya megremegett.

– Bevallom, abban reménykedtem, hogy Granger kisasszony visszafog téged. Tartottam tőle, hogy a forró fejed legyőzi a jó szívedet. Félttem, hogyha megtudod a teljes igazságot a három csábító tárgyról, úgy jársz, mint én: rosszkor és helytelen szándékkal szerzed meg az ereklyéket. Azt akartam, hogy amikor a birtokodba kerülnek, ne jelentsenek már veszélyt. Te vagy a Halál valódi ura, mert csak az uralkodik a Halál fölött, aki nem akar megszökni a Halál elől. Elfogadja, hogy meg kell halnia, és tudja, hogy a halál fenyegetése messze nem a legszörnyűbb dolog itt, az élők világában.

– És Voldemort nem tudott az ereklyékről?

– Valószínű, hogy nem. A Feltámadás Kövét nem ismerte fel, pedig az övé volt, horcrukszá változtatta. De ha tudott volna is az ereklyékről, akkor sem hiszem, hogy az elsők közül bármelyik is érdekelt volna. A köpenyről úgy hinné, nincs rá szüksége, ami pedig a követ illeti... kinek akarna ő visszahívni a halálból? Voldemort fél a holtaktól. Nincs benne szeretet.

– De arra számított, hogy a pálcát meg akarja majd szerezni?

– Ebben biztos voltam, mióta csak a pálcád legyőzte az övét a Little Hangleton-i temetőben. Voldemort először megijedt: attól élt, a varázshatalmad kerekedett az övé fölé. Azonban miután elrabolta Ollivandert, tudomást szerzett az ikermagokról, s úgy gondolta, ez mindent megmagyaráz. Csakhogy a kölcsönként pálcák sem bizonyult hatásosabbnak a tiéd ellen! Így aztán Voldemort, ahelyett, hogy feltette volna magának a kérdést, vajon mely tulajdonságoknak köszönheti kivételes erejét a pálcád, vajon mi az, ami benned megvan, de belőle hiányzik – ehelyett kutatni kezdett a fegyver után, amelyről azt hallotta, hogy legyőz minden másikat. A Pálcák Ura ugyanolyan rögeszméjévé vált, mint a te elpusztításod. Meggyőződése lett, hogy a Pálcák Ura kiküszöböli az utolsó problémáját, és valóban legyőzhetetlenné teszi. Szerencsétlen Perselus...

– Ha Pitont jelölte ki arra, hogy megölje önt, akkor a Pálcák Urát is neki szánta, nem?

– Elismerem, igen – bólintott Dumbledore –, de ezen a ponton hiba csúszott a számításba.

– Hát igen – hagyta rá Harry. – Ez rosszul sült el.

A lény a hátuk mögött vergődött és vinnyogott. Harry és Dumbledore most nagyon sokáig ültek szótlanul, s a hosszú percek alatt lassan és puhán, akár a csendesen hulló hó, megtelepedett Harry fejében annak tudata, hogy mi vár most rá.

– Vissza kell mennem, igaz?

– A tied a döntés.

– Van választásom?

– Hogyne volna. – Dumbledore mosolygott. – Magad mondtad, hogy a King's Crosson vagyunk. Ha úgy határozol, hogy nem mész vissza, nyilván megteheted, hogy... például... felszállsz egy vonatra.

– És az hova vinne?

– Tovább – felelte egyszerűen Dumbledore.

Csend.

– Voldemort kezében van a Pálcák Ura.

– Így igaz. Voldemort kezében van a Pálcák Ura.

– De ön azt szeretné, ha visszamennék?

– Úgy gondolom – felelte Dumbledore –, ha most visszamész, esélyed van rá, hogy végezz Voldemorttal. Nem biztos, hogy sikerül, de annyit mondhatok: neked kevésbé kell félned attól, hogy visszakerülsz ide, mint neki.

Harry ismét rápillantott a távoli szék alatt remegő, fulladozó, nyúzott testű lényre.

– Ne szánd a holtakat, Harry. Az élőket sajnáld, s legfőképpen azokat, akik szeretet nélkül élnek. Ha visszamész, tehetsz róla, hogy kevesebb lélek nyomorodjon meg, kevesebb család szakadjon szét. Ha úgy érzed, ez megéri a fáradságot, akkor most egy időre búcsút veszünk egymástól.

Harry mélyet sóhajtott, és bólintott. Nem volt olyan nehéz elszánnia magát, mint mikor a kastélyból indult a Tiltott Rengetegbe, de mégis... itt meleg van, világosság és béke, s ahova készül, ott fájdalom vár rá, és kínzó félelem az újabb veszteségektől. Felállt; Dumbledore is úgy tett, s egy hosszú pillanatig egymás arcába néztek.

– Még egyet mondjon meg, kérem – szólt Harry. – Ez itt most valóságos dolog? Vagy az egész csak a fejemben történik?

Dumbledore rámosolygott. A hangja erősen, tisztán zengett Harry fülében, bár alakját már elfátyolozta a leszálló fényes köd.

– Hát persze, hogy mindez a fejedben történik, Harry, de attól még miért ne volna valóságos?

Harminchatodik fejezet

Hiba a tervben

Megint a földön hasalt. Orra megtelt az erdő illatával, arca alatt érezte a kemény, hideg földet, halántékát szúrta az eséstől félrecsúszott szemüveg csuklópántja. Minden porcikája fájt, s azon a helyen, ahol a gyilkos átok érte, mintha vaskesztyűs ököl boksolt volna a testébe. Meg se próbált mozogni, úgy maradt, ahogy volt, kicsavarodott karral, nyitott szájjal.

Ha arra számított, hogy a halálfalók örömujjongásban törnek ki eleste láttán, hát tévedett: csak sietős lépteket és fojtott, suttogó hangokat hallott.

– Nagyúr... nagyúr...

A hangban, mely Bellatrixé volt, szerelmes áhítat csengett. Harry nem merte kinyitni a szemét, a többi érzékét hívta segítségül hozzá, hogy felmérje helyzetét. A pálcája még ott volt a talárja alatt, fektében érezte, hogy a mellének nyomódik, a puha valami a gyomra tájékán pedig csak a láthatatlanná tévő köpeny lehetett.

– Nagyúr...

– Elég – hallatszott Voldemort hangja.

További lépések; több ember is eltávolodott ugyanarról a helyről. Harry nem bírta tovább, egy milliméterre kinyitotta a szemét, hogy lássa, mi történik és miért.

Voldemort mintha épp feltápászkodott volna. Halálfalók rebbentek el mellőle s tértek vissza társaik közé. Egyedül a térdeplő Bellatrix maradt Voldemort mellett.

Harry becsukta a szemét, és elgondolkodott a látottakon. A halálfalók odagyültek Voldemort köré, aki a jelek szerint a földre került. Valaminek történnie kellett, amikor célba ért a gyilkos átok. Voldemort is összeesett volna? Alighanem. Mindketten elvesztették az eszméletüket egy pillanatra, és most mindketten magukhoz tértek...

– Nagyúr, engedd meg, hogy...

– Nincs szükségem segítségre – mondta ridegen Voldemort, s Harry úgy képzelte, hogy Bellatrix erre visszahúzza ajánlkozó kezét. – A kölyök... ő meghalt?

A tisztáson néma csend volt. Harry nem hallotta, hogy bárki is elindulna felé, magán érezte viszont a sok-sok pillantást – egyesült sugaruk mintha a földnek nyomta volna testét –, s rettegett, hogy elárulja egy megrezzenő ujj, egy szempillarebbenés.

– Menj! – mondta Voldemort. Dörrenés és rövid, fájdalmas sikoly hangzott fel. – Vizsgáld meg! Halljam, meghalt-e.

Harry nem tudta, kit küldtek hozzá. Csak feküdt árulkodóan kalapáló szívvel, várta, hogy megvizsgálják, s bár ez sovány vigasz volt, megállapította magában, hogy Voldemort nem mer odamenni hozzá: tart tőle, hogy a dolog nem úgy sült el, ahogyan szeretne volna...

Egy kéz, egy, a vártnál puhább tenyér megérintette az arcát, felhúzta az egyik szemhéját, az inge alá nyúlt, s a mellkasára tapadt. Egy nő szapora lélegzését hallotta, egy hajtincs csiklandozta az arcát. Tudta, hogy a nő érzi az élet dobogását a bordái alatt.

– Draco él? A kastélyban van?

Alig hallotta a suttogást, pedig a száj néhány centiméterre volt csak a fülétől. A nő olyan közel hajolt hozzá, hogy hosszú haja eltakarta az arcát a figyelő szemek elől.

– Igen – susogta Harry.

Érezte, hogy a mellkasán fekvő kéz izmai megfeszülnek; a körmök a bőrébe vájtak. Aztán a kéz visszahúzódott. A nő felegyenesedett.

– Meghalt! – hirdette ki Narcissa Malfoy.

Erre már felzúgott a sokaság, diadalittas kiáltások harsantak, lábak tucatjai dübörögtek, s Harry lehunyt szemhéján felröppenő piros és ezüstsínű fénycsóvák villogása hatolt át.

Továbbra is halottnak tette magát, de az agya lázasan pörgött, és megtalálta a magyarázatot: Narcissa rájött, hogy csak az ostromló sereg tagjaként juthat el a kastélyba és keresheti meg a fiát. Hogy Voldemort győze vagy sem, már nem érdekelte.

– Látjátok? – rikoltotta bele a hangzavarba Voldemort. – Lesújtottam rá, és elpusztult! Többé senki nem szállhat szembe velem! Nézzétek! *Crucio!*

Harry számított rá, hogy testét nem hagyják az erdő fái alatt heverni, hanem meggyalázzák és közszemlére teszik, mint Voldemort diadalának ékes bizonyítékát. Érezte, hogy a levegőbe emelkedik, s erősen koncentrált rá, hogy tagjai ne feszüljenek meg. Hanem a kín, amit az átok nyomán várt, elmaradt. Teste egyszer, kétszer, háromszor is a magasba lendült; szemüvege lerepült, s érezte, hogy pálcája csúszni kezd a talárja alatt, de sikerült petyhüdtén tartania kezét-lábát, s mikor utoljára zuhant a földre, már zengett a tisztás a halálfalók gúnyos röhögésétől.

– És most – zengte Voldemort – a kastélyhoz vonulunk, és megmutatjuk, mi lett a hősből. Ki húzza oda a kölyköt? Nem... várjunk csak...

Újra felharsant a röhögés, és pár másodperc múltán Harry érezte, hogy megrezeg alatt a föld.

– Te fogod vinni! – hallotta Voldemort hangját. – A karodban mindenki jól látja majd. Vedd fel a kis barátodat, Hagrid! Ott a szemüvege – adjátok rá –, úgy jobban ráismernek.

Valaki szándékosan durva mozdulattal az arcára lökte a szemüvegét, ám a két nagy kéz, amely ezután felemelte őt a földről, végtelenül gyengéd volt. A teste alá simuló karok remegéséből és az arcára csöppenő könnyekből tudta, hogy Hagrid keservesen zokog, de egyelőre se szóval, se mozdulattal nem merte elárulni a vadőrnek, hogy még nincs minden veszve.

– Menj! – parancsolta Voldemort, s Hagrid cammogva-botorkálva megindult a sűrűn nőtt fák között az erdő széle felé. Ágak szaggatták Harry haját és talárját, de ő csak feküdt némán, behunyt szemmel és eltátott szájjal a zokogó Hagrid karján, s a körülöttük vonuló, ujjongó halálfalók közül senki nem nézte, hogy lüktet-e az ér Harry Potter meztelen nyakán...

Két óriás a halálfalók mögött tört utat magának: a kidőlő fák nyekergése és robaja s a riadtan felröppenő madarak rikoltozása elnyomta még a halálfalók kurjongatását is. A diadalittas sereg kitartóan haladt a kastély felé, s egy idő múlva Harry lehunyt szemhéján át is érzékelte, hogy oszlik a sötétség, ritkulnak körülöttük a fák.

– Goron!

Hagrid hirtelen bődulése annyira meglepte Harryt, hogy kis híján kinyitotta a szemét.

– Ez kellett nektek!? Ezért nem harcoltatok!? Ezt akartátok, gyáva gebék!? Örültök, hogy Harry Potter meg... meghalt...?

Hagrid nem tudta folytatni, szavát vették a könnyek. Harry eltűnődött, vajon hány kentaur figyel a fák közül a diadalmenetet – nem merte kinyitni a szemét, hogy megnézzze. A halálfalók egyike-másika sértéseket kurjantott oda a kentauroknak. Kisvártatva hűsebb levegő csapta meg Harry arcát, s ebből rájött, hogy elérték az erdő szélét.

– Állj!

Voldemort parancsát valamiféle bűbáj is kísérhette, mert Hagrid olyan hirtelen torpant meg, mintha nekiütközött volna valaminek. Egyidejűleg dermesztő hideg ereszkedett rájuk, s felhangzott az erdőszél fái között cirkáló dementorok hörgése. Harry most nem tartott tőlük: csodálatos megmenekülésének tudata sugárzó talizmánként védte őt, mintha apja ezüstös szarvasa a szívébe költözött volna, s ott örködne.

Valaki elhaladt mellette – Harry tudta, hogy maga Voldemort volt az, mert egy másodperc múlva fájdalmasan megremegett a dobhártyája a sötét varázsló mérőföldre zengő, mágikusan felerősített hangjától.

– Harry Potter meghalt. Menekülés közben érte a vég, szökni próbált, amíg ti az életeteket kockáztattátok érte. Itt hozzuk a holttestét, hogy láthassátok, milyen sorsra jutott a hőstök.

A csatát megnyertük. Seregetek fele odaveszett. Halálfalóim túlerőben vannak, és a kis túlélőnek vége. Elég volt a háborúskodásból. Aki a továbbiakban is ellenszegül, legyen férfi, nő vagy gyermek, a maga és a családja életével fizet. Jöjjetek ki a kastélyból, hajtsatok térdet előttem, és én megkegyelmezek nektek. Megkímélem szüleiteket, gyermekeiteket, testvéreiteket életét, s megengedem, hogy együtt munkálkodjatok velem az új világ felépítésén.

A birtok és a kastély néma csendbe burkolózott. Harry nem merte kinyitni a szemét, túl közel volt hozzá Voldemort.

– Tovább!

Harry hallotta, hogy Voldemort elindul, s Hagrid is meglódult előre. Harry kilesett szemhéja résén: Voldemort előttük ment, vállán Naginivel. A kígyót már nem védte mágikus ketrec, de jobbra is, balra is olyan közel voltak a halálfalók, hogy Harry aligha tudott volna észrevétlenül benyúlni a talárja alá a pálcáért.

– Harry – zokogta Hagrid. – Jaj, Harry... Harry...

Harry becsukta a szemét. Tudta, hogy már közelednek a kastélyhoz, és hegyezte a fülét, bár a halálfalók zsibongása és lábdobogása közepette nem sok esélye volt meghallani az épületből érkező hangokat.

– Állj!

Harry hallotta, hogy a halálfalók megállnak, majd hosszú arcvonalat alkotva felsorakoznak a kastéllyal szemben. Vöröses derengés szűrődött át a szemhéján: a tölgyfaajtó nyitva volt, fény ömlött ki rajta a bejárati csarnokból. Harry várt. Tudta, hogy csak másodpercek kérdése, és az emberek, akikért az életét akarta adni, hamarosan megpillantják őt, ahogy petyhüdt tagokkal fekszik Hagrid karján.

– Neeem...!

A hang annál is szörnyűbb volt, mivel Harry álmában se hitte volna, hogy McGalagony professzor bármitől is képes ilyen szívszaggató sikolyra fakadni. Egy másik, közelebbi női hang felkacagott: Bellatrix gyönyörűségét lelte McGalagony kétségbeesésében. Harry óvatosan kilesett szemhéja résén, s látta, hogy az ajtónyílás megtelik emberekkel: a kastély védői kivonultak a

bejárati lépcsőre, hogy szembenézzenek legyőzőikkel és a szörnyűséggel, amiről a Sötét Nagyúr hírt adott. Voldemort Hagrid mellett, de egy lépéssel előrébb állt, és Nagini fejét cirógatta fehér mutatóujjával. Harry megint becsukta a szemét.

– Neeem...!

– Neeem...!

– Harry! Harry!

Ron, Hermione és Ginny hangját még McGalagonyénál is szívszorítóbb volt hallania; mindenét odaadta volna érte, hogy életjelt adhasson nekik, de ezt a vágyát egyelőre le kellett győznie. A három fájdalmas kiáltás mintha jelt adott volna a túlélőknek: mind kiáltozni kezdtek, szidalmakat zúdítottak a halálfalókra, mígnem...

– Csendet! – harsogta Voldemort. Durranás és vakító villanás következett, s a varázs elnémította a roxfortbelieket. – Vége! Tedd le, Hagrid, ide a lábam elé, ahová való!

Harry érezte, hogy a föbe fektetik.

– Látjátok? – folytatta Voldemort, s Harry érezte, hogy a varázsló fel és alá sétál mellette. – Harry Potter meghalt! Térjetek végre észhez, holdkórosok! Potter egy senki volt, egy közönséges kölyök, aki csak addig élt, amíg volt, aki feláldozza magát érte!

– Legyőzött téged! – kiáltotta Ron. A bűbáj megtört, a Roxfort védői újrakezdték elkeseredett, dacos kiáltásukat, aztán egy újabb, még hangosabb durranás megint elhallgattatta őket.

– Menekülés közben érte a halál! – Voldemort gonosz élvezettel harsogta el a hazugságot. – Megpróbált kiszökni a birtokról, mentette az irháját...

Voldemort hirtelen elnémult. Harry dobbanó lépteket és kiáltást hallott, majd újabb durranást, amit villanás kísért és fájdalmas nyögés követett. Kinézett résnyire nyitott szemén. Valaki kitört a védők csoportjából, és rárontott Voldemortra. Harry látta, amint az illető lefegyverezve a földre bukik. Voldemort félredobta támadója pálcáját, és felnevetett.

– Ez meg kicsoda? – sziszegte halk kígyóhangjára váltva. – Ki ez az önkéntes, aki be akarja mutatni, mi lesz azoknak a sorsa, akik a veszített csata után is harcolni akarnak?

Bellatrix felkacagott gyönyörűségében.

– Ez Neville Longbottom, nagyúr! A kölyök, aki annyit bosszantotta Carrow-ékat! Az ő szülei voltak az aurorok, biztosan emlékszel rájuk.

– Ó igen, emlékszem.

Voldemort végigmérte Neville-t, aki időközben feltápászkodott, s most ott állt pálcáját veszve, védtelenül a túlélők és a halálfalók közti senki földjén.

– Te aranyvérű vagy, nemde, bátor fiú?

Neville ökölbe szorított kézzel, dacosan nézett Voldemortra.

– És ha igen?

– Elszánt vagy, tette kész, és nemes a véred. Kiváló halálfaló lesz belőled. Épp ilyenekre van szükségünk, mint te, Neville Longbottom.

– Akkor leszek én halálfaló, amikor befagy a pokol – felelte Neville. – Éljen Dumbledore Serege!

Dacos kiáltására üdvrivalgással feleltek a Roxfort védői, akiket a jelek szerint nem tudott tartósan elnémítani Voldemort bűbája.

– Ahogy gondolod – zümmögte Voldemort, s lány hangját Harry a legkegyetlenebb átoknál is veszélyesebbnek érezte. – Ha így döntöttél, Longbottom, akkor maradunk az eredeti tervnél... A te fejed bánja – tette hozzá csendesen.

Harry a szempilláján át látta, hogy Voldemort int a pálcájával. Másodpercek múltán kiröppent valami a kastély egyik üvegét vesztett ablakán, s mint holmi torz madár, szállt Voldemort kezére. A varázsló két ujjja közé csipentette a penészes holmi hegyes végét, rázott egyet rajta, majd felmutatta: a Teszlek Süveg lógott a kezében, rongyosan, üresen.

– A Roxfort Varázslóképzőben nem lesz több beosztási ceremónia. A házakat megszüntetjük. Nemes őszám, Mardekár Malazár címere és zászlaja megteszi mindenkinek. Egyetértesz, Neville Longbottom?

Neville-t szobormerevvé dermesztette Voldemort rászégező pálcája. A varázsló most a fiú fejére röptette a Teszlek Süveget, s az mélyen Neville arcába csúszott, eltakarva a homlokát és a szemét. A roxfortiak soraiban mozgolódás támadt, s a halálfalók egy emberként felemelték pálcájukat, hogy sakkban tartsák a kastély védőit.

– Neville most be fogja mutatni nekünk, milyen sors vár arra, aki elég ostoba ahhoz, hogy továbbra is szembeszegüljön velem – mondta Voldemort, s pálcája egy apró mozdulatával lángra lobbantotta a Teszlek Süveget.

Borzadó sikolyok hasítottak a hajnali levegőbe. Neville bűbájtól bénítva, mozdulatlanul állt, miközben a fején lángolt a süveg – Harry nem bírta tovább: cselekednie kell...

Ebben a pillanatban egyszerre számos dolog történt.

A messzeségben mennydörgésszerű lármák zúgottak fel, azt sejtetve, hogy a látótávolságon kívüli falon át több száz fős tömeg hatolt be a birtokra, s indult

meg rohamtempóban, harsány csatakiáltásokat hallatva a kastély felé. Ezzel egy időben a kastély oldala mögül előbillegett Gróp. – Hági! – ordította, mire válaszul Voldemort óriásai elbőmbölték magukat, s mint két felbőszült elefántbika, földrengető léptekkel nekirontottak Grópnak. Nyomban ezután patadobogás és íjak pendülése hangzott fel, s máris nyilak zápora hullott a halálfalókra, akik meglepett kiáltozás közepette alakzatot bontottak. Harry előcibálta talárja alól a láthatatlanná tévő köpenyt, fektében magára húzta, majd talpra szökkent, épp amikor Neville is megmozdult.

Egy lendületből, egyetlen hosszú pillanat alatt történt a dolog: Neville megtörte a sóbálvány-átkot, a lángoló süveg leesett a fejéről, ő lehajolva belenyúlt, és kihúzott belőle egy rubintos markolatú kardot...

Az ezüst penge suhogását senki nem hallhatta – azt elnyomta a közeledő tömeg harsogása, a birkózó óriások bőmbölése és a vágató kentaurok patadobogása –, mégis mintha minden szem odafordult volna. Neville egyetlen csapással levágta a kígyó fejét – az forogva felröppent a magasba, s megfűrdött a bejárat csarnokból áradó fényben. Voldemort szája haragos ordításra nyílt – de a hangját nem hallotta senki –, és a fejetlen kígyótest a lába elé puffant...

Harry a láthatatlanná tévő köpeny alól pajzsbübájt vetett Neville és Voldemort közé, mielőtt az utóbbi felemelhetne volna pálcáját. Ekkor minden csatakiáltást, bőmbölést és dübörgést elnyomva felharsant Hagrid ordítása:

– Harry! Hol van Harry?

Teljes volt a káosz. A vágatva támadó kentaurok szétkergették a halálfalókat, mindenki menekült a viaskodó óriások taposó lábai elől, s közben fenyegető viharként közeledett a ki tudja, hol verbuválódott felmentő sereg. Harry hatalmas, szárnyas lényeket látott röpködni Voldemort óriásainak feje körül: több thesztrál és Csikócsőr, a hippogriff a monsthumok szemét támadta, közben Gróp a testüket ostromolta. A varázslók, a Roxfort védői és Voldemort halálfalói egyaránt bekényszerültek a kastélyba. Harry ártásokat és átkokat lőtt ki minden halálfalóra, aki csak az útjába akadt; azok elterültek, és sosem tudták meg, ki támadott rájuk, mert a visszavonuló tömeg átgázolt a testükön.

A láthatatlanná tévő köpeny alatt rejtőző Harryt a sokaság magával sodorta a bejárat csarnokba. Voldemortot kereste, s meg is pillantotta őt a csarnok túlsó oldalán: a Sötét Nagyúr átkokat szórt jobbra-balra, és utasításokat rikoltott csatlósainak, úgy hátrált a nagyterem felé. Harry további pajzsbübájokat lőtt ki, így Voldemort két kiszemelt áldozata, Seamus

Finnigan és Hannah Abbott ép bőrrel jutottak be a varázsló mellett a nagyterembe, ahol már javában dúlt a harc.

További emberek rohantak fel most a bejáratí lépcsősoron: Harry azt látta, hogy Charlie Weasley megelőzi a még mindig smaragdöld pizsamáját viselő Horace Lumpsluckot. A csapatban, amelynek élén visszatértek, ott volt a kastély védelmére vállalkozó roxfordos diákok összes hozzátartozója és barátja, csakúgy, mint Roxmorts falu boltosai és egyszerű polgárai. Közben nagy patakopogás közepette benyargalt a csarnokba Goron, Ronan és Magorian, a három kentaur, s ugyanabban a pillanatban kirobbant a helyéből a konyhába vezető ajtó.

A csarnokba betódult a roxfordi házimanók rikoltozó, konyhakésekkel és bárdokkal hadonászó serege. Élükön, Regulus Black táncoló medáljával a nyakában, Sipor rohant – brekegő hangja túlharsogta a csata zaját:

– Harcoljatok! Harcoljatok! Harcoljatok gazdámért, a házimanók védelmezőjéért! A bátor Regulus nevében harcoljatok a Sötét Nagyúr ellen! Harcoljatok!

A manók böszén vagdalni és döfködni kezdték a halálfalók bokáját és lábszárát; apró arcuk izzott a haragtól, s bármerre nézett Harry, mindenütt az ellenség pusztulását látta: voltak halálfalók, akiket kezek rángattak a földre, másokat bűbájok zápora tett ártalmatlanná, megint mások nyíl vagy konyhakés vájta sebtől szenvedtek, és voltak, akik már csak menekülni akartak volna, de a beözönlő sokaság elnyelte, eltaposta őket.

De még nem volt vége: Harry párbajozók és vergődő foglyok között szlalomozva a nagyterem felé vette az irányt.

A nagyterembeli csata központjában álló Voldemort válogatás nélkül szórta mindenkire kegyetlen átkait. Harry a kavarodásban nem tudta biztonsággal megcélozni őt, igyekezett hát – még mindig láthatatlanul – minél közelebb kerülni hozzá. Közben a nagyterem egyre jobban megtelt – mindenki, aki még állt a lábán, oda igyekezett.

Harry látta, amint George és Lee Jordan padlóra küldik Yaxleyt; látta a Flitwick bűbája alatt ordítva összeroskadó Dolohovot; látta, hogy Hagrid felkapja és áthajítja a termen Walden Macnairt, aki a túloldali kőfalnak csapódott, és ájultan zuhant a padlóra. Látta, amint Ron és Neville legyőzik Fenrir Greybacket, Aberforth elkábítja Rookwoodot, Arthur és Percy leterítik Thicknesse-t, és látta Lucius és Narcissa Malfoyt, akik nem is próbáltak küzdeni, csak a zsúfolt nagytermen átrohanva a fiukat szolongatták kétségbeesetten.

Voldemort egyszerre viaskodott McGalagonnyal, Lumpsluckkal és Kingsleyvel; jéghideg gyűlölettel az arcán figyelte ellenfeleit akik lőttek és kitértek, suhintottak és elhajoltak – és nem tudták legyűrni őt...

Bellatrix is talpon volt még: urától ötven méterre állt, s akárcsak Voldemort, egyszerre három ellenféllel küzdött: Hermione, Ginny és Luna mindent beleadtak, de a boszorkány állta a sarat, és Harry szemtanúja volt, amint egyik gyilkos átká szinte súrolta Ginnyt...

Harry irányt változtatott: már nem Voldemort, hanem Bellatrix felé szaladt, de pár lépés után valaki fellökte.

– A lányomat nem bántod, te szajha!!

Mrs Weasley futás közben lerázta köpenyét, hogy karja szabadon mozoghasson. Bellatrix megpördült, s új kihívója láttán harsány kacagásban tört ki.

– El innen! – kiáltott rá Mrs Weasley a három lányra, s egy suhintással elkezdte a párbajt. Harry rémülettel elegy lelkesedéssel figyelte Molly Weasley szédítően táncoló pálcáját – Bellatrix Lestrange arcán pedig a vigyor egykettőre vicsorgásba ment át. A két pálca szinte másodpercenként köpte a fénycsóvákat, s a párbajozók lába körül felforrósodott, majd megrepedezett a kövezet: mindkét boszorkány ölni akart.

– Nem! – rikoltotta Mrs Weasley, mikor néhány diák segítségére sietett. – Vissza! Vissza! Ő az enyém!

Immár emberek százai zsúfolódtak össze a terem falai mentén, s figyelték a két viadalt: Voldemort harcát három ellenfelével, valamint Bellatrix és Molly párbaját. A láthatatlan Harry vívódva állt a két csatatér között, támadni is akart, védelmezni is, ugyanakkor tartott tőle, hogy bűbájával ártatlant találna el.

– Mi lesz a gyerekeiddel, ha megöllek? – rikácsolta csúfondárosan Bellatrix, miközben szökdelve kerülgette Molly záporozó átkait. – Mi lesz velük, mikor anyuci Freddie után megy!?

– Soha... többet... nem fogod... bántani... a gyerekeinket! – harsogta Mrs Weasley, egy-egy átokkal megtoldva szavait.

Nevetés tört fel Bellatrix torkán: ugyanaz a szertelenül vidám hang, amit unokatestvére, Sirius hallatott, mielőtt áthanyatlott a függönyön, és Harry tudta, mi fog történni, mielőtt még bekövetkezett volna.

Molly átká elsuhant Bellatrix kinyújtott karja alatt, és a mellkasa közepébe talált, oda, ahol a szíve dobogott.

A nevetés Bellatrix arcára fagyott, s a szeme mintha kiguvadt volna: volt egy fél másodperce rá, hogy felfogja, mi történt vele, azután hanyatt a

padlóra zuhant. A jelenet nézői üdvivalgásban törtek ki, Voldemort pedig felüvöltött.

Harry úgy érezte, mintha lelassult volna az idő: megfordult, és látta, hogy McGalagony, Kingsley és Lumpsluck kalimpálva repülnek a levegőben: egy bomba erejével taszította hátra őket az iszonyatos, pusztító harag, ami utolsó, leghívebb szárnysegédjének halálát látva robbant ki Voldemortból. A Sötét Nagyúr pálcája felemelkedett, és Molly Weasleyre szegeződött.

– *Protego!* – bömbölte Harry, s máris ott feszült a terem közepén a pajzsbűbáj. Voldemort tágra nyílt szemmel körülnézett, a varázs forrását kereste, és Harry most végre ledobta magáról a láthatatlanná tévő köpenyt.

– Harry!

– Életben van!

A döbrent kiáltások, a boldog sikolyok, az ujjongás és az üdvivalgás – egyszerre mindez némaságba fulladt. Abban a pillanatban, amint Voldemort és Harry egymás szemébe néztek, hirtelen minden szívbe félelem markolt, és dermedt csend zuhant a teremre. A Sötét Nagyúr és a fiú lassú léptekkel kerülni kezdték egymást.

– Senki ne próbáljon segíteni. – Harry hangja úgy harsant a csöndben, mint a trombitaszó. – Ez a kettőnk dolga. Egyedül kell kiállnom ellene.

Voldemort gúnyosan sziszegett.

– Potter csak tréfál – mondta, vörös szemét kerekre nyitva. – Neki nem ez a módszere. Ma ki lesz a pajzsod, Potter?

– Senki – felelte Harry. – Nincs több horcrux. Ketten maradtunk. Nem élhet az egyik, míg él a másik, és egyikünk most örökre el fog tűnni...

– Egyikünk? – Voldemort egész teste megfeszült, vörös szeme rezzenéstelenül meredt, akár a marni készülő kígyóé. – Te leszel az, kölyök! Te, akit mindig megmentett a véletlen meg a szálakat mozgató Dumbledore.

– Véletlen volt, mikor az anyám az életét adta, hogy megmentsen? – tette fel a kérdést Harry. Még mindig kerülgették egymást: egy láthatatlan kör mentén lépkedtek, állandó távolságot tartva egymástól. Harry nem látott semmi mást, csak Voldemort arcát. – Véletlen volt, hogy kiálltam ellened a temetőben? Véletlen volt, hogy ma este nem védekeztem, mégis életben maradtam, és visszatértem, hogy tovább harcoljak?

– Véletlen! – üvöltötte Voldemort, de még mindig nem támadott. A több száz fős tömeg kőszobrok erdejeként vette körül őket: mintha levegőt se vett volna senki kettejükön kívül. – A véletlen mentett meg, a vakszerencse és az, hogy nyűszítve bekuporodtál nálad erősebb férfiak és nők találja mögé. Hagytad, hogy őket öljem meg helyetted!

– Ma már senkit nem fogsz megölni – mondta Harry. Lassan rótták a köröket, a zöld és a vörös szempár tekintete egymásnak feszült. – Egyet se tudsz megölni közülük, soha többé. Még mindig nem fogtad fel? Kész voltam meghalni érte, hogy ne bántsod többé ezeket az embereket...

– De nem haltál meg!

– Kész voltam rá, és az éppen elég. Azt tettem, amit az anyám. Nem ártasz nekik többé. Nem tűnt fel, hogy a bűbájaid nem hatottak rájuk? Nem tudod kínozni őket. Hozzájuk sem érhetsz. Sosem tanulsz a hibáidból, Denem?

– Hogy merészelsz...

– Így merészelek. Tudok dolgokat, Tom Denem, amiket te nem. Egy csomó fontos dolgot tudok, amit te nem tudsz. Akarsz hallani párat, mielőtt elköveted az újabb nagy hibádat?

Voldemort hallgatott, de tovább lépkedett a láthatatlan kör mentén. Harry tudta, hogy szavaival átmenetileg megfékezte ellenfelét: Voldemort kíváncsi, visszatartja annak parányi, halovány esélye, hogy ő, Harry valóban ismer egy végső titkot...

– Most jön a szeretet? – fintorodott el gúnyosan Voldemort. – Dumbledore kedvenc csodafegyvere, a szeretet, ami szerinte legyőzi a halált? Nem kapta el őt a szeretet, mikor lezuhant a toronyból és kilapult, mint egy viaszbábu! Nem segített a szeretet, mikor eltapostam a sárvérű anyádat, mint egy csótányt! És ha jól látom, Potter, senki nem szeret téged annyira, hogy most eléd ugorjon, és fogadja helyetted az átkomat. Mi fog hát megvédeni, ha most lesújtok rád?

– Egyetlen dolog – felelte Harry. Még mindig kerülgették egymást; össze voltak zárva a bűvös körben, s nem állt köztük más, csak a végső titok.

– Ha nem a szeretettől remélsz védelmet – folytatta Voldemort –, akkor talán azt hiszed, olyan varázssal bírsz, amivel én nem, vagy olyan fegyverrel, amely erősebb az enyémnél?

– Úgy hiszem, mindkettővel – válaszolta Harry, s látta, hogy a kígyóarcon átsuhan a döbbenet. De csak átsuhant – nyomban utána bezengte a termet Voldemort nevetése, s ez az örömtelen, tébolyult hang rémisztőbb volt, mint amikor üvöltött.

– Azt hiszed, nagyobb varázserőd van, mint nekem? Mint nekem, Voldemort nagyrának, aki olyan varázslatokat vittem véghez, amelyekről Dumbledore álmodni se mert?

– Tévedsz: álmodott róluk – felelte Harry. – Csakhogy többet tudott, mint te, eleget ahhoz, hogy ne tegye meg, amit te megtettél.

– Más szóval gyenge volt! – vijjogta Voldemort. – Gyenge volt merni, gyenge volt elvenni, ami az övé lehetett volna, és ami most az enyém lesz!

– Nem, okosabb volt nálad – szögezte le Harry. – Jobb varázsló és jobb ember volt, mint te.

– Megölettem Albus Dumbledore-t!

– Igen, ezt hitted – felelte rá Harry –, de tévedtél.

A terembe zsúfolódott tömeg most először mozdult meg: egy emberként kaptak lélegzet után.

– Dumbledore meghalt! – Voldemort úgy vágta Harryhez a mondatot, mintha kibírhatatlan fájdalmat okozna vele. – Ott oszlik a teteme a márvány alatt, kint a parkban! A saját szememmel láttam! Nem fog visszatérni!

– Igen, Dumbledore meghalt – hagyta rá higgadtan Harry –, de ne hidd, hogy te öleted meg. Hónapokkal a halála előtt eltervezte, hogyan fog meghalni, és mindent megbeszért azzal az emberrel, akit te a saját szolgádnak hittél.

– Ez meg miféle gyermekes képzelgés? – sziszegte Voldemort, de még mindig nem támadott, és vörös szeme rezzenéstelenül tapadt Harryre.

– Perselus Piton nem a te embered volt – közölte Harry –, hanem Dumbledore-é. Az ellenségeddé tetted, amikor elhatároztad, hogy megtámadod az anyámat. Nem jöttél rá erre, nem is jöhettél rá, mert van az a dolog, amit nem tudsz megérteni. Sose láttad Piton patrónusát, igaz, Denem?

Voldemort nem felelt. Tovább rótták a köröket, akár két farkas, akik széttépni készülnek egymást.

– Pitonnak őzsuta volt a patrónusa – folytatta Harry –, ugyanúgy, mint anyámnak. Szerette anyámat évtizedeken át, gyerekkorától fogva. Ezt tudhattad volna – tette hozzá, látva, hogy Voldemort orrlyukai kitágulnak –, hiszen megkért téged, hogy hagyd meg anyám életét.

– Piton megkívánta őt – sziszegte megvetően Voldemort –, de miután anyád meghalt, maga mondta, hogy vannak más nők, tisztább vérűek, akik méltóbbak hozzá...

– Hát persze, neked ezt mondta – válaszolt Harry –, de Dumbledore kémje volt attól a perctől fogva, hogy üldözni kezdted anyámat, és a mai napig ellened dolgozott! Dumbledore már haldoklott, amikor Piton végzett vele!

– Mit számít! – Amíg Harry beszélt, Voldemort feszült figyelemmel hallgatta, de most eszelős nevetésben tört ki. – Mit számít, hogy Piton engem szolgált-e vagy Dumbledore-t? Mit számítanak a szálnalmas mesterkedéseik!

Eltapostam őket, ahogy eltapostam anyádat, Piton nagy szerelmét is! De most már sok mindent értek, Potter, olyan dolgokat, amelyeket te nem!

– Dumbledore félt, hogy az enyém lesz a Pálcák Ura. Úgy akarta intézni, hogy Piton legyen az igazi gazdája! De én előbb értem oda, kisfiú – megszereztem, mielőtt rátehetted volna a kezed, rájöttem az igazságra, mielőtt észbe kaptál! Három órával ezelőtt megöltem Perselus Pitont, így a Pálcák Ura, a Halálvessző, a Végzet Pálcája immár valóban az enyém! Dumbledore utolsó terve dugába dőlt, Harry Potter!

– Igen – felelte Harry –, ebben igazad van. De mielőtt megpróbálsz végezni velem, azt ajánlom, gondolkodj el a tetteiden... gondolkodj el, Denem, és próbáld megbánni, amit műveltél...

– Mit beszélsz?

Semmi, amit Harry addig mondott, egyetlen kioktató vagy megvető szava sem talált annyira Voldemort elevenébe, mint ez. A sötét varázsló pupillája vékony réssé szűkült, szeme körül elfehéredett a bőr.

– Ez az utolsó esélyed – mondta Harry. – A legutolsó alkalom... Láttam, mi lesz belőled, ha nem élsz vele... légy férfi... próbálkozz... próbáld megbánni a bűneidet...

– Engem merészelsz...? – sziszegte Voldemort.

– Igen, téged – felelte Harry. – Dumbledore utolsó terve nem rám ütött vissza. Hanem rád, Denem.

Voldemort kezében megremegett a bodzapálca. Harry ujjai megfeszültek Dracótól szerzett fegyverén. Tudta, hogy másodperceken belül elkövetkezik a pillanat.

– Az a pálca még mindig nem teljes odaadással szolgál téged, mert nem azt ölted meg, akit kellett volna. Nem Perselus Piton volt a Pálcák Urának igazi gazdája. Piton nem győzte le Dumbledore-t.

– Megölte...

– Hányszor mondjam még el? Piton nem győzte le Dumbledore-t! Dumbledore halálát együtt tervelték ki! Dumbledore, a pálca utolsó igazi ura, legyőzetlenül akart meghalni! Ha a terve megvalósul, a halálával a pálca elvesztette volna az erejét, hiszen senki nem nyerte volna el tőle!

– Ha így van, Potter, akkor ajándékba kaptam a pálcát Dumbledore-tól! – Voldemort hangja remegett a kaján örömtől. – Kiloptam a pálcát utolsó ura sírjából! Magamhoz vettem gazdája akarata ellenére! Engem szolgál az ereje!

– Hát még mindig nem érted, Denem? A pálcát nem elég birtokolni! Attól, hogy a kezekben tartod és használod, még nem lesz valóban a tiéd. Nem figyeltél Ollivanderre? A pálca választja a varázslót... És a Pálcák Ura

még Dumbledore halála előtt új gazdát választott: egy olyan embert, aki a kezébe se vette őt soha. Az az ember erőszakkal elválasztotta Dumbledore-t a pálcájától, de azóta se fogta fel ennek a tettnek a jelentőségét, nem is sejti, hogy a szolgájává tette a világ legveszélyesebb pálcáját...

Voldemort mellkasa vadul hullámozott, és Harry érezte a pillanat közeledtét, érezte, hogy gyűlik az átok az arcára meredő pálcában.

– A Pálcák Urának igazi gazdája Draco Malfoy volt.

A döbbenet csak egy röpké pillanatig kapott helyet Voldemort arcán.

– Na és aztán – susogta. – Még ha igaz is, amit mondasz, semmin nem változtat. Nincs már meg a főnixtollas pálcád: ebben a párbajban csak a varázstudás számít... majd ha megöltelek, gondom lesz Draco Malfoyr is...

– Arról már lekéstél – mondta Harry. – Megelőztelek. Hetekkel ezelőtt legyőztem Dracót: elvettem a pálcáját.

Harry apró mozdulatot tett a galagonyapálcával. Érezte, hogy minden szem a fegyverre szegeződik.

– Ez hát a végső kérdés – suttogta. – Tudja-e a kezében tartott pálca, hogy utolsó gazdáját lefegyverezték? Mert ha tudja... akkor már én vagyok a Pálcák Urának igazi gazdája.

Hirtelen aranyló-piros fény árasztotta el a fejük fölött a bűvös mennyezet egét, s a legközelebbi ablak párkánya fölött felragyogtak a nap első sugarai. A fény egyszerre vetült mindkettőjük arcára, s Voldemorté mintha lángba borult volna tőle. Harry hallotta az éles rikoltást, s Draco pálcáját előreszegezve ő is az égbe kiáltotta minden reménységét:

– *Avada Kedavra!*

– *Capitulus!*

A dörej ágyúlövésnél is hangosabb volt; kettejük között, a lépéseik vonta kör kellős közepén arany lángok jelölték meg a helyet, ahol a két varázs összeütközött. Harry látta, amint Voldemort zöld fénycsóvjával találkozik az ő bűbájával, látta, hogy a Pálcák Ura a magasba repül, sötét csíkként suhan a hajnali fényben, forogva száll a bűvös mennyezet alatt, akár Nagini feje, úgy röppen gazdája felé, akire nem szórhat halált, s aki eljött, hogy végre birtokba vegye őt. Harry kinyújtotta szabad kezét, a vérbeli fogó ügyességével elkapta a pálcát, s közben Voldemort már dőlt hátrafelé, széttárt karokkal, felakadó kígyószemekkel. Tom Denem prózai végérvényességgel terült el a kőpadlón; teste fonnyadt volt és törékeny, fehér keze üres, kígyóarca kifejezéstelen maszk. Voldemort halott volt, megölte saját visszapattanó átka, és Harry két pálcával a kezében nézte ellensége porhüvelyét.

Egy reszkető másodpercig csend volt, az irdatlan pillanat megakasztotta az időt. Azután kitört a mindent elsöprő, mámoros öröm; üdvívalgás, sikoltózás, üvöltözés és kurjongatás orkánja zúdult Harryre. Az új nap lángoló sugarai szikrákká robbantak szét az ablakokon, és a tömeg robajló árként megindult Harry felé. Az elsők, akik elérték őt, Ron és Hermione voltak; az ő karjaik zárták körül a tagjait, az ő érthetetlen kiáltásaik töltötték meg a fülét. Aztán már ott volt Ginny, Neville és Luna is, és ott voltak mind a Weasleyk és Hagrid és Kingsley és McGalagony és Flitwick és Bimba, és Harry egy árva szót se értett a kiabálásukból, nem tudta, ki szorongatja a kezét, ki húzza magához, kik tolakodnak hozzá, hogy megkaparintsák egy-egy átölelhető porcikáját; százak tódultak oda, mindenki meg akarta érinteni a kis túlélőt, aki véget vetett a rémálomnak...

A nap lassan a Roxfort fölé emelkedett, s a nagyterem csordultig tele volt étellel és fénnel. Harry nélkülözhetetlen részese volt az öröm és a bánat, az ujjongás és a gyász váltakozó és vegyülő kitöréseinek. Mind azt akarták, hogy ott legyen velük, vezérük és fároszuk, megmentőjük és útmutatójuk, s hogy Harry szemhunyasnyit sem aludt, és talán csak néhányuk társaságára vágyik, az most senkit nem érdekelt. Ott kell lennie, hogy beszéljen a gyászolókkal, fogja a kezüket, lássa könnyeiket, fogadja köszönetüket, s ahogy a hajnal reggelbe, délelőttbe kúszott, meg kellett hallgatnia a messziről érkező első híreket: hogy az Imperius-átok áldozatai országszerte magukhoz tértek, hogy egyes halálfalók elmenekültek, másokat elfogtak, hogy az Azkabanba zárt ártatlanok visszanyerték szabadságukat, hogy a mágiaügyi miniszteri poszt ideiglenes betöltésére Kingsley Shackleboltot nevezték ki...

Voldemort tetemét átvitték egy kisebb helyiségbe – nem maradhatott a nagyteremben, ahol Fred, Tonks, Lupin, Colin Creevey és a többi ötven feküdt, akik ellene harcolva veszítették életüket. McGalagony visszaállította a helyükre a házak asztalait, de ülésrendnek nyoma sem volt: összekeveredve, együtt ültek tanárok és diákok, kísértetek és szülők, kentaurok és házimanók; a sebesült Firenze a sarokban feküdt, az egyik kitört ablakon át Gróp kukucskált be, az emberek ételt dobáltak nevető szájába. Végül a kimerült és kifacsart Harry egyszer csak egy padon találta magát Luna mellett.

– A helyedben én egy békés és csendes helyre kíváncsoznék – jegyezte meg a lány.

– Másra se vágyom.

– Elterelem a figyelmüket. Használd a köpenyt!

És mielőtt Harry felelhetett volna, Luna elkiáltotta magát: – Jaj, nézzétek, ott egy borzalgó baldavér! – és az ablak felé mutatott. Aki hallotta,

forgolódni kezdett, kereste az ablakban a semmit, Harry pedig gyorsan magára öltötte a köpenyt, és felállt.

Most végre oda mehetett a teremben, ahova akart, senki nem tartóztatta fel. Két asztallal odébb meglátta Ginnyt: a lány fejét anyja vállára hajtva ült – lesz még idő beszélni vele, lesznek óráik, napjaik, sőt talán hosszú éveik a beszélgetésre. Látta Neville-t is, aki evett, a tányérja mellett ott feküdt Griffendél kardja, és csapatnyi lelkes rajongó vette őt körül. Az asztalok közén végigsétálva megpillantotta a három Malfoyt: összebújva ültek, mint akik attól tartanak, hogy elkergetik őket, de senki nem törődött velük. Amerre csak Harry nézett, mindenütt örömben egyesült családokat látott, aztán végül rábukkant azokra, akikre most szüksége volt.

– Én vagyok az – suttogta közējük kuporodva. – Kijöttök velem?

Azok tüstént felálltak, és a három jó barát elhagyta a nagytermet. A márványlépcsőből nagy darabok hiányoztak, a korlát jó része is odavolt, s felfelé haladtukban törmelékhalomokat és vértócsákat kellett kerülgetniük.

Egy távoli folyosóról Hóborc hangja szállt felējük; a kopogószellem maga komponálta győzelmi nótát harsogott:

Voldemort, Volt-de-holt a neved már!

Kis Potti, nagy Potti, tied a vár!

– A tragikus felhang talán lehetne egy kicsit erősebb – jegyezte meg Ron, miközben belökött egy ajtót, és félreállt, hogy előreengedje Harryt és Hermionét.

Jön majd az öröm, biztatta magát Harry, csak még eltompítja a kimerültség. Most még csak Fred, Lupin és Tonks elvesztésének újra meg újra fellángoló fájdalma tudott helyet szorítani magának a szívében – meg a szétáradó, zsibbadt megkönnyebbülés és a vágy, hogy becsukhassa a szemét és alhasson. Előbb azonban magyarázatot kellett adnia Ronnak és Hermionénak – olyan sokáig kitartottak mellette, megérdemlik, hogy elsőként hallják az igazságot. Töviről hegyire beszámolt hát róla, mit látott és hallott a merengőben, s mit élt át utána a Tiltott Rengetegben. Közben kitartóan rótták a lépcsőket és a folyosókat, nem kellett megbeszélniük, hova mennek, és mikor Harry mondókája végére ért – mielőtt még Ron és Hermione szavakba önthették volna döbbenetüket és ámulatukat –, megérkeztek.

Az igazgatói szoba bejáratát őrző szobrot Harry utolsó itt járta óta valaki vagy valami félrelökte: a kőszörny félig felborult, s kótyagosnak tetsző

arcából ítélve nem volt olyan állapotban, hogy betölthesse jelszóellenőri feladatát.

– Felmehetünk? – kérdezte tőle Harry.

– Csak nyugodtan – nyöszörögte a szobor.

Harry, Ron és Hermione átmásztak rajta, felmentek a mozgó csigalépcsőn, és Harry kitárta az igazgatói szoba ajtaját.

Vetett egy pillantást a merengőre, amely ott feküdt az íróasztalon, ahol hagyta – azután fülsiketítő zaj harsant, és ő felkiáltott rémületében, mert átkok, visszatérő halálfalók és a feltámadó Voldemort rémképe robbant a fejébe...

Ám a zaj taps volt. A helyiség körbefutó falán díszelgő festmények lakói, a Roxfort egykori igazgatói és igazgatónői állva ünnepelték Harryt: süvegüket lengették (volt, aki a parókáját), a szomszédos keretekbe átnyúlva egymás kezét rázogatták, felugráltak a székről, amelyen megfestették őket; Dilys Derwent örömeiben hangosan zokogott, Dexter Fortescue a hallócsövét lóbálta, Phineas Nigellus pedig így kiáltozott magas, éles hangján:

– Mi is segítettünk! Mardekár háza is megtette a magáét! Ne vesszen feledésbe közreműködésünk!

Harryt azonban csak egyetlen portré érdekelte: az, amelyik az íróasztal mögötti falon lógott. A félhold alakú szemüveg alól könnycseppek gördültek a hosszú ezüst szakállra, s a festett arcról sugárzó büszkeség és hála gyógyító balzsam volt Harry lelkének, akárcsak egykor a fönix éneke.

Végül Harry felemelte a kezét, mire a portréalakok tisztelettudóan elhallgattak, és lelkes mosollyal, könnyeiket törölgetve várták, hogy az ünnepelt szóljon hozzájuk. Harry mondandója azonban csak Dumbledore-nak szólt, s a népes hallgatóság előtt nagyon óvatosan kellett fogalmaznia. Már a szeme is káprázott a kimerültségtől, de még egyszer utoljára összeszedte az erejét, hogy még egy utolsó tanácsot kérjen.

– Az a dolog, ami a cikeszben volt – fogott bele –, kiesett a kezemből az erdőben. Nem tudom, pontosan hol van, de nem is akarom megkeresni. Egyetért velem?

– Igen, kedves fiam – felelte Dumbledore, míg a többi festmény kíváncsi-értetlenül pislogott. – Bölcs és bátor döntés ez, de nem is vártam rosszabbat tőled. Tudja valaki rajtad kívül, hol vesztetted el?

– Senki – felelte Harry, mire Dumbledore elégedetten bólintott.

– Ignotus ajándékát viszont megtartom – folytatta Harry, s Dumbledore elmosolyodott.

– Hát persze, az a tied, amíg tovább nem adod.

– És itt van még ez is.

Harry felmutatta a Pálcák Urát. Az áhítatos tisztelet, amellyel Ron és Hermione a fegyverre néztek, meg mostani kába állapotában is zavarta Harryt.

– Nincs szükségem rá – mondta.

– Micsoda? – bukott ki Ronból. – Meg vagy hibbanva?

– Tudom, hogy nagyon erős pálcá – magyarázta fáradtan Harry –, de én jobban szerettem a sajátomat. Úgyhogy...

Belenyúlt a nyakában lógó erszénybe, és kihúzta belőle a magyalvessző vékony főnixtollszállal összekötött darabjait. Hermione az mondta, a pálcá javíthatatlan... ha ez sem segít rajta, akkor semmi.

Letette a törött pálcát az íróasztalra, majd megérintette a bodzapálcával, és kimondta a varázsigét:

– *Reparo.*

A pálcá összeforrt, a végéből piros szikrák röppentek ki vidáman. Harry tudta, hogy sikerült a varázslat. Felemelte a magyal-főnixtoll pálcát, s érezte, hogy melegség árad az ujjaiába: pálcá és kéz ünnepelték a viszontlátást.

– A Pálcák Urát visszateszem oda, ahonnan kivették – fordult Harry Dumbledore-hoz, aki végtelen szeretettel és csodálattal nézett rá. – Ott jó helyen lesz. Ha természetes halállal halok meg, elveszíti a hatalmát, igaz? Akkor olyan gazdája lesz, akit nem győztek le, és a története véget ér.

Dumbledore bólintott. Egymásra mosolyogtak.

– Jól meggondoltad? – kérdezte Ron, s vetett egy vágyakozó pillantást a pálcára.

– Szerintem igen – mondta csendesen Hermione.

– Nem ér annyit ez a pálcá, mint amennyi bajt csinál. És bevallom őszintén...

Harry hátat fordított a festményeknek, s már nem érdekelte semmi más, csak a Griffendél-toronyban rá váró baldachinos ágy meg az a szendvics, amit Sipor felhoz majd neki, ha szépen megkéri...

– ...ennyi baj egy életre elég volt nekem.

Tizenkilenc évvel később

Abban az évben hirtelen köszöntött be az ősz. Szeptember első napjának reggele üde és aranylós volt, akár az érett alma, s a hűvös levegőben pókhálóként csillogott az autók kipufogófüstje és a járókelők lehelete a lármás úton át a nagy, füstös pályaudvar felé tartó kis család körül. A szülők

egy-egy kofferkulit toltak, melyek rakományát két zörgő-billegő kalitka koronázta meg. A bennük lakó baglyok méltatlankodva huhogtak, s nem volt derűsebb hangulatban a vörös hajú kislány sem, aki apja karjába kapaszkodva kullogott két bátyja mögött.

– Nemsokára te is mehetsz – vigasztalta Harry.

– Az még két év! – szipogta Lily. – Én most akarok menni!

A baglyok jóvoltából az emberek bámuló pillantásai kísérték a kilences és tízes vágány közötti fal felé sorjázó családot. Harry időről időre kihallotta az elől haladó Albus hangját a pályaudvari zsibongásból. Fiai folytatták az autóban elkezdett vitájukat.

– De semmiképp se leszek! Nem leszek mardekáros!

– Hagyd már békén az öcsédet, James! – szólt rá nagyobbik fiára Ginny.

– Én csak azt mondtam: lehet, hogy az lesz – védekezett James, és rávigyorgott Albusra. – Azzal mi a baj? Lehet, hogy mard...

James elkapta anyja pillantását, és jobbnak látta, ha elhallgat. Az öt Potter már közel járt a falhoz. Öccsének címezve James hátraküldött még egy fitymáló pillantást a válla fölött, majd átvette anyjától a kuliját, futólépésre gyorsított vele, és egyszer csak eltűnt.

– De fogtok írni nekem, ugye? – fordult nyomban a szüleihez Albus, kihasználva bátyja átmeneti távollétét.

– Ha akarod, akár mindennap – felelte Ginny.

– Nem kell mindennap – jelentette ki gyorsan Albus. – James azt mondja, a legtöbb gyerek csak havonta egyszer kap levelet otthonról.

– Tavaly mi hetente háromszor írtunk Jamesnek – jegyezte meg Ginny.

– Nem kell mindent elhinni, amit James a Roxfortról mesél – figyelmeztette fiát Harry. – A bátyád nagy mókamester.

Felsorakoztak egymás mellé, úgy rohamozták meg a második kulival a falat. Az utolsó méteren Albus félősen összehúzta magát, de az ütközés elmaradt, s a család egy szempillantás múlva a kilenc és háromnegyedik vágány sűrű fehér gőzbe burkolódzó peronján találta magát, a Roxfort Expressz piros mozdonya mellett. A ködben, amely addigra elnyelte Jamest, ember alakú foltok tömege kavargott.

– Hol lehetnek? – aggodalmaskodott Albus. Már elindultak a peronon, s a kisfiú sorban megbámulta a felismerhetetlen alakokat, akik mellett elhaladtak.

– Megtaláljuk őket, ne félj – biztatta Ginny.

Nehéz volt kivenni az arcokat, s a gazdájukat vesztett hangok felerősödve zengtek a sűrű párában. Valaki a közelben a seprűhasználatot

érintő rendeletekről tartott kiselőadást, s Harry a hangban Percyét vélte felismerni – örült, hogy senki nem vetheti a szemére, ha nem megy oda köszönni...

– Azt hiszem, ott vannak, Al – szólt hirtelen Ginny.

A leghátsó kocsi mellett négyfős csoport álldogált a ködben. Az arcuk csak akkor vált felismerhetővé, mikor Harry, Ginny, Albus és Lily megálltak mellettük.

– Sziasztok – köszönt megkönnyebbülten Albus.

Rose, aki már vadonatúj roxfortos talárjában feszített, ránevetett.

– Hogy ment a parkolás? – fordult Harryhez Ron. – Nekem csont nélkül. Hermione nem akarta elhinni, hogy átengedtek a mugli sofőrvizsgán. Meggyanúsított, hogy konfúziós bűbájt szórtam a vizsgabiztosra.

– Nem igaz, elhittem, hogy nem csaltál – jelentette ki Hermione.

– Az az igazság, hogy tényleg használnom kellett a pálcát – vallotta be suttogva Ron, miközben Harryvel felcipelték Albus ládáját és baglyát a vonatra. – Induláskor elfelejtettem a visszapillantó tükörbe nézni – de hát mi szükség van arra, ha az ember szuperszem bűbájt használ?

Mikor visszatértek a peronra, Lily és Rose öccse, Hugo között épp arról folyt a szó, melyik házba fogják beosztani őket, ha majd végre roxfortosok lesznek.

– A világért sem akarlak befolyásolni – fordult a lányához Ron –, de ha nem griffendéles leszel, kitagadunk.

– Ron!

Lily és Hugo nevetett, Albus és Rose viszont elkomorodtak.

– Csak viccel – nyugtatta őket a két anya, Hermione és Ginny. Ron addigra már nem is figyelt oda; megkereste Harry tekintetét, és lopva a peron egy távolabbi pontja felé bökött a fejével. Az átmenetileg megritkult ködben három alak sziluettje rajzolódott ki élesen.

– Nézd csak, ki van ott!

Draco Malfoy állt a peronon a feleségével és a fiával, állig begombolt fekete kabátban. Elöl kicsit kopaszodott, s a magas homlok még hangsúlyosabbá tette hegyes állát. Fia a szakasztott mása volt, csakúgy mint Harrynek Albus. Mikor Draco észrevette, hogy Harry, Ron, Hermione és Ginny bámulják, kurtán biccentett, majd ismét elfordult.

– Ő hát a kis Scorpius – dörmögte Ron. – Mindenben jobbnak kell lenned nála, Rosie. Még jó, hogy anyád eszét örökölted.

– Hogy lehetsz ilyen, Ron? – dorgálta bujkáló mosollyal Hermione. – Még el se kezdték az iskolát, és már egymás ellen hergeled őket?

– Jó, igazad van, bocs – visszakozott Ron, de nem tudta megállni, hogy hozzá ne tegye: – Csak ne vigyétek túlzásba a barátkozást. Weasley papa sose bocsátaná meg, ha aranyvérűhöz mennél feleségül.

– Hahó!

Előkerült James; időközben megszabadult a ládától, a bagolytól és a kulitól, s izgalma arról árulkodott, hogy szenzációs híreket hoz.

– Ott van Teddy – zihálta a háta mögött gomolygó gőzfelhő felé mutatva. – Most láttam! Tudjátok, mit csinál? Victoire-ral smárol!

Nyilván heves felháborodásra számított, mert csalódottan nézett a higgadt felnőttekre.

– A mi Teddynk! Teddy Lupin! A mi Victoire-unkkal smárol! Az unokatesónkkal! Megkérdeztem, mi a fenét csinál...

– Megzavartad őket? – hüledezett Ginny. – Istenem, olyan vagy, mint Ron...

– ...erre azt mondta, hogy csak kikísérte Victoire-t! Aztán meg elküldött. Smárolnak! – hangsúlyozta James, mintha attól tartana, hogy nem fogalmazott elég világosan.

– De jó lenne, ha összeházasodnának! – suttogta ábrándos képpel Lily. – Akkor Teddy tényleg családtag lenne nálunk!

– Már most is hetente ötször nálunk vacsorázik – jegyezte meg Harry. – Egyszerűbb lenne felajánlani neki, hogy költözzön hozzánk.

– Tök jó! – lelkenedett James. – Al szobájában ketten is elleszünk. Teddy megkaphatja az enyémet!

– Nem – jelentette ki határozottan Harry. – Ha ti összeköltöztök, másnapra nem lenne fedél a fejünk fölött.

Ránézett a néhai Fabian Prewitt-től örökölt ütött-kopott órára.

– Mindjárt tizenegy óra. Ideje felszállnotok.

– Öleljük Neville-t, ne feledd átadni neki! – figyelmeztette Ginny búcsúzóul Jamest.

– Anya! Nem ölelgethetek egy tanárt!

– De hát ismered Neville-t...

James a szemét forgatta.

– Idekint igen, de a suliban nekünk ő Longbottom professzor, ha nem tudnád. Nem állhatok neki ölelgetni őt gyógynövénytanórán!

James a fejét csóválta, majd – hogy megbotránkozását feledje – odaszúrt egyet öccsének.

– Roxmortsban találkozunk, Al! Majd óvatosan a thesztrálokkal!

– De hát azok láthatatlanok! Azt mondtad, láthatatlanok!

De James csak nevetett; hagyta, hogy anyja megcsókolja, futólag megölelte apját, aztán felugrott a gyorsan megtelő vonatra, még egyet intett búcsúzól, és elszaladt megkeresni a barátait.

– Ne félj a thesztráloktól! – fordult Albushoz Harry. – Jámbor állatok, nem bántanak senkit. De titeket különben sem kocsin visznek a kastélyba, ti csónakkal mentek.

Ginny megcsókolta Albust.

– Karácsonykor találkozunk.

– Jó utat, Al – búcsúzott Harry. – Ne feledd, Hagrid jövő pénteken vár benneteket teára. Hóborccal vigyázz. Ne párbajozz, amíg meg nem tanultad, hogyan kell. És ne dőlj be James vicceinek.

– Mi lesz, ha a Mardekárba kerülök?

Az elsuttogott kérdést Albus csak apja fülének szánta, s Harry megértette: fiát csak a búcsú perce tudta rákényszeríteni, hogy elárulja, mennyire fél.

Harry leguggolt, így Albus arca egy kevéssel az övé fölé került. Három gyereke közül egyedül Albus örökölte Lily szemét.

– Albus Perselus – szólt halkán. Csak Ginny hallhatta szavait, de ő tapintatosan elfordult, és integetni kezdett Rose-nak, aki már felszállt a vonatra. – A két keresztnevedet a Roxfort két igazgatója után kaptad. Egyikük mardekáros volt – és a legbátrabb ember, akit valaha ismertem.

– De hogyan...

– Akkor a Mardekár ház gazdagabb lenne egy értékes emberrel. Minket nem zavarna, hidd el. De ha téged igen, akkor választhatod a Griffendélt is a Mardekár helyett. A Teszlek Süveg figyelembe veszi a kívánságodat.

– Tényleg?

– Nálam figyelembe vette.

Ezt egyik gyerekének se mondta el eddig. Albus csodálkozva nézett rá, de ekkor végig a piros vonat mentén felhangzott az ajtók csapódásának zaja, s a szülők fehér ködbe burkolózó serege az ablakok alá tódult egy utolsó csókot adni, elhadarni egy utolsó figyelmeztetést. Albus felugrott a vonatra, s Ginny becsukta mögötte az ajtót. Diákok hajoltak ki a közeli ablakokon. Számos arc a vonaton meg a peronon, Harry irányába fordult. A Rose mellett álló Albus csodálkozva pislogott körül.

– Ezek meg mit bámulnak? – értetlenkedett.

– Ne foglalkozz velük – legyintett Ron. – Engem néznek. Világhírű vagyok.

Albus, Rose, Hugo és Lily nevettek. A vonat lassan gurulni kezdett. Harry elindult mellette, s elnézte fia sovány arcát, melyen már lángolt az izgalom. Mosolygott és integetett, pedig ez az elválás egy kicsit olyan volt, mintha elvesztené Albust...

Az utolsó gőzfelhő is szertefoszlott a hűs őszi levegőben. A vonat már eltűnt a kanyarban, de Harry még mindig felemelt kézzel állt.

– Jó lesz neki, ne félj – zümmögte Ginny.

Harry ránézett a feleségére. Lassan leeresztette a kezét, és megérintette a villám alakú sebhelyet a homlokán.

– Tudom.

A sebhelye tizenkilenc éve nem fájdult meg. Minden rendben volt körülötte.